

ספר

מִקְרָא מְבוּאָר

המקרא

בנוסח המסורה

על פי

פְּתֵר אֶרֶם צוֹבָא

וכתבי היד הקרובים לו

התרגום

לעברית בת זמננו

על פי המפרשים

מהדורת תשע"ח

הרב דוד כוכב
כנפי נשרים 2ג' ירושלים
02 6540855
david@darga.org.il

269	מִצְרַע
277	אַחֲרֵי מוֹת
284	קְדָשִׁים
290	אָמַר
300	בָּהָר
305	בַּחֲקָתִי
312	בַּמִּדְבָּר
323	נִשְׂא
336	בַּהֲעֹלְתָךְ
346	שָׁלַח
355	קָרַח
363	חֲקַת
370	בִּלְק
378	פִּינְחָס
390	מִטּוֹת
398	מִסְעֵי
407	דְּבָרִים
416	וְאֶת־חֲנֹן
427	עֵקֵב
437	רָאָה
449	שִׁפְטִים
458	כִּי תֵצֵא
468	כִּי תָבוֹא
478	נֹצְבִים
482	וַיֵּלֶךְ
485	הָאֲזִינוּ
489	וְזֹאת הַבְּרָכָה

10	בְּרֵאשִׁית
21	נָח
32	לֶךְ לְךָ
42	וַיֵּרָא
54	חַיֵּי שָׂרָה
62	תּוֹלְדֹת
71	וַיֵּצֵא
83	וַיִּשְׁלַח
95	וַיָּשָׁב
104	מִקֵּץ
116	וַיִּגַּשׁ
125	וַיַּחֲוֶי
132	שְׂמוֹת
143	וַאֲרָא
154	בֵּא
164	בְּשִׁלַּח
174	יִתְרוֹ
181	מִשְׁפָּטִים
190	תְּרוּמָה
198	תְּצַוֶּה
207	כִּי תִשָּׂא
219	וַיִּקְהַל
229	פְּקוּדֵי
237	וַיִּקְרָא
247	צוֹ
255	שְׂמִינִי
263	תִּזְרִיעַ

522	נשא
523	בהעלתך
523	שלח
524	קרח
525	חקת
526	בלק
527	פינחס
528	מטות
528	מסעי
529	דברים
530	ואתחנן
531	עקב
532	ראה
532	שופטים
533	כי תצא
533	כי תבוא
534	נצבים
535	וילך
535	האזינו
536	וזאת הברכה
537	שבת ראש חודש
538	שבת ערב ראש חודש
539	שבת חנוכה
539	שבת שניה של חנוכה
540	שבת שקלים
541	שבת זכור
542	שבת פרה
543	שבת החודש
544	שבת הגדול
546	טעם עליון
546	עשרת הדברות יתרו, טעם עליון
546	עשרת הדברות ואתחנן, טעם עליון
546	ראובן, טעם תחתון
547	ברכות ההפטרה

493	הפטרות
493	בראשית
494	נח
494	לך לך
495	וירא
496	חיי שרה
497	תולדות
498	ויצא
499	וישלח
500	וישב
500	מקץ
501	ויגש
501	ויחי
502	שמות
503	וארא
504	בא
505	בשלח
506	יתרו
507	משפטים
508	תרומה
509	תצוה
509	כי תשא
511	ויקהל
512	פקודי
513	ויקרא
514	צו
515	שמיני
516	תזריע
517	מצורע
518	אחרי מות
518	קדושים
519	אמור
520	בהר סיני
520	בחוקותי
521	במדבר

פתח דבר

התרגומים לדורותם

מימות יהושע בן נון היתה תורה מתבארת באמצעות תרגום, כדברי המשנה: "ואחר כך הביאו את האבנים וּבְנוּ אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְסִדְדוּהוּ בְּסִיד, וְכָתְבוּ עָלָיו אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה בְּשִׁבְעִים לְשׁוֹן, שְׁנַאֲמַר: (דברים כז, ח) בְּאֵר הַיָּטֵב" (מסכת סוטה פרק ז משנה ה).

וכן בימי עזרא, כדברי רב איקא בר אבין אמר רב חננאל אמר רב: "מאי דכתיב: (נחמיה ח, ח) וַיִּקְרְאוּ בְּסֵפֶר בְּתוֹרַת הָאֱלֹהִים מִפְּרֵשׁ וְשׁוֹם שָׁכַל וַיְבִינּוּ בְּמִקְרָא? וַיִּקְרְאוּ בְּסֵפֶר תּוֹרַת הָאֱלֹהִים – זה מקרא, מפרש – זה תרגום" (מסכת מגילה דף ג ע"א).

וכך המשיכו ועשו: יונתן בן עוזיאל, אונקלוס, תרגום ירושלמי, ותרגומים נוספים כבר מזמן חז"ל. בשעת קריאת התורה היו קוראים בציבור גם את תרגום הקריאה. והוסיפו במסכת סופרים (פרק יח הלכה ו): "ומן הדין הוא לתרגם לעם לנשים ולתינוקות כל סדר וסדר ונביא של שבת לאחר קריאת התורה". ואמר רב הונא בר יהודה אמר רבי אמי: "לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הצבור שנים מקרא ואחד תרגום" (מסכת ברכות דף ח ע"א).

אולם רש"י אבן עזרא ושאר ראשונים כתבו את פירושיהם במתכונת שונה, והתמקדו בפירוש מילים ספורות בלבד, והאריכו בהסברים ובבירור מקור פירושם.

המעלות בתרגום

שתי מעלות יש בתרגום על פני הפירושים:

א) הפירושים רגילים לבאר מילות אחדות וענינים מסוימים, ולהותיר מילים וענינים רבים בלא פירוש. לעומת התרגום שאינו מניח אף מילה בלא תרגום.

ב) בפירושים קיימת אריכות רבה, רק מעטים מספיקים ללמוד את המקרא כולו בפירושו. ורק מעט מן המעט מצליחים גם להתמיד בשינון ובחזרות על מנת לזכרו. והתרגום נקרא בשטף, ומתאים גם לתינוקות של בית רבן וגם לזקנים יושבי ישיבה. חובת האב ללמד את בנו מפורשת ברמב"ם (הלכות תלמוד תורה א הלכה ז) ובשו"ע (י"ד רמב, ז): "וחייב ללמדו בשכר עד שיקרא תורה שבכתב כולה". ועוד כתבו: (רמב"ם שם הלכה ג; שו"ע שם סעיף א): "מי שלא למדו אביו חייב ללמד את עצמו".

מקורות הפירושים בתרגום זה

הפירושים שבתרגום זה נלקטו ממקורות רבים, מהתרגומים הקדומים כאונקלוס וירושלמי, ומפירושי הראשונים והאחרונים, רש"י, אבן עזרא, רשב"ם, רבי יוסף בכור שור, רמב"ן, רבינו בחיי, חזקוני, ספורנו, הכתב והקבלה, העמק דבר, ועוד.

להלכה אין קפידה על פי איזה פירוש לפרש. השתדלנו לבחור פירוש הנראה כיותר מתאים לפשוטו של דקדוק לשון המקרא ומהלך הענין. מקור הפירוש נמצא לרוב באחד המפרשים על אתר. לפעמים המפרשים לא פירשו במקום, אלא במקום אחר. דוגמה: וְרֵאשׁ פְּתָנִים (דברים לב, ג), לשון זה נמצא גם באיוב (כ, ט) רֵאשׁ פְּתָנִים וַיִּקֶּן, מכאן שראש ניתן ליניקה ושתייה. אך פירוש ברור נמצא רק ברש"י על המילים 'מי ראש' בירמיהו (ח, יד) – "ראש פתנים הוא ארס שבשיניו".

לפעמים נלקט הפירוש מצירוף של מספר מפרשים כדי שיהיה מלא ומתאים לפסוק כולו. למשל (שמות ה, כה-כו) חָתַן דָּמִים אֶתָּה לִי, חָתַן דָּמִים לְמֹלֶת.

לפעמים לא פירשו המפרשים ולא נמצא לתרגום מקור מפורש. פעמים ותרגם על פי ראיות.

תצוגת התרגום

תרגום זה לא הושם מילה תחת מילה אלא פסוק שלם כנגד פסוק, היות ובמקומות רבים דוקא שינוי סדר המילים בפסוק מבהיר היטב את המשמעות. למשל: "וְהָיָה אֵיל אַחַר נֶאֱחָז בְּסֶבֶךְ בְּקִרְבָּיו" (בראשית כב, יג),

המילה 'אחר' משמעותה אחורי הסבך, והפירוש הוא: והנה איל מאחורי סבך השיחים והוא מסתבך בהם בקרניו.

מדוע יש צורך בתרגום לתורה שכבר כתובה בלשון הקודש?

אמרו בגמרא: (עבודה זרה דף נח ע"ב; חולין דף קלו ע"ב) "לשון תורה לעצמה לשון חכמים לעצמן", והזהירו שלא להחליף ביניהם במקום העלול להביא לידי טעות. בהמשך הדורות הוסיפה הלשון להשתנות, ומילים רבות שבלשון המקרא משמעותן אחת – נשתנה שימושן למשמעות אחרת. לכן נצרך תרגום גם עבור מילים שמשמעותן אינה מוכרת, וגם עבור מילים הנמצאות בשימוש יום יומי העלול להטעות את הלומד במשמעותו. לדוגמה, גביר בלשון תורה משמעו אדון, ובלשון האחרונים משמעו עשיר.

האם יוצאים בפירוש זה ידי חובת שנים מקרא ואחד תרגום?

חלק מהתימנים נוהגים כרמב"ם וכתשובות הגאונים על פי מנהג בבל הקדמון, שיוציאים ידי חובה רק בתרגום 'אונקלוס'. ואם אינו מבינו יוסיף תרגום נוסף. אך השו"ע (סימן רפה, ב) והאחרונים פסקו שיוציאים גם בפירוש אחר כגון רש"י. וכן כתב בספר העיתים לר' יהודה הנשיא אלברצלוני (סימן קעה): "תרגום של ארץ ישראל... ואמרו שמוטר לאומרו בבית הכנסת", כלומר שמתיר להדיא שאר תרגומים אפילו לתרגום שבציבור.

המשנה ברורה (סימן רפה ס"ק ה) כותב שראוי לקרוא בתרגום או פירוש שהוא מבין אותו, ובכלל זה גם התרגום ליידיש ספר צאינה וראינה. רק צריך שיהא בנוי על יסוד התלמוד. הביטוי 'בנוי על יסוד התלמוד' לקוח מהמגן אברהם שכתב כן על פירוש רש"י. רש"י כותב במקומות רבים פירוש השונה מהמפורש בגמרא. מכאן שהכוונה היא שהפירוש לא יהא נוגד את ההלכה. ותרגום 'מקרא מבואר' בכלל זה.

האם ראוי ללמד תינוקות של בית רבן בתרגום?

בספר בן איש חי (הלכות שנה שניה פרשת כי תצא סעיף כה) הזכיר שהיו בידם תרגומים בלשון ערבי ובלשון פרסי והיו משתמשים בהם מלמדי תינוקות.

ובמחזור ויטרי לתלמידו של רש"י (סימן תקכו ד"ה פרק יח; וכן הוא באגודה מסכת סופרים פרק טז) כתב: "יש שקורין ספר קינות בערב, יש שמאחרין עד הבקר לאחר קריאת ספר תורה, שאחר התורה [עומד אחד] וראשו מתפלש בעפר, ובגדיו מטולאין וקורא בבכייה וביללה, אם יודע הוא לתרגמו מוטב, ואם לאו נותנו למי שידוע לתרגם בטוב, ומתרגם לפי שיבינו שאר העם והנשים ותינוקות, שהנשים חייבות לשמוע קריאת ספר תורה כאנשים וכל שכן זכרים; וכן אתה חייב בקריאת שמע ותפילה וברכת המזון ובמוזוזה: ואם אינם יודעין לשון הקודש מלמדין אותם בכל לשון שיכולות לשמוע וללמוד".

לכן מגמת תרגום זה להשתמש בשפה פשוטה ככל הניתן שתהיה בהירה גם לילדים.

השיטות בניקוד טעמים ומידות

הקמץ הקטן סומן בגופן ארוך יותר. ההבחנה בין סוגי הקמצים היא כשיטת המנחת שי (שמות כט, לז) בשם האבן עזרא בספר צחות והליות חן, וכך דעת המגיה לספר מכלול (דפוס תר"ב), ומדקדקי זמננו. הטעמים שמיקומם קבוע סומנו גם בהברה המוטעמת. נוסף סימן זה לציון שוא נע שאינו בתחילת מילה או אחר שוא או באות דגושה, בהתאם לניקודי חטף בכתבי היד. סימון הגעיות כשיטת מקראות גדולות הכתר, לרוב. מידות הנפח המשקל והאורך תורגמו כדברי הגאונים והרמב"ם.

פסוקי הקריאה הנהוגים בחול ובמנחה סומנו בכוכבית*, וכשמנהג התמנים שונה סומן בסוגרים [*].

תודות ואחרית דבר

יבורכו המשתתפים: הר' אלידע כוכב והר' אריאל שילה על הגהותיהם המרובות; הרב משה ארנרייך ורבים נוספים על הערותיהם.

אין די באלפי השעות שהושקעו בספר זה; לא עָלִיף הַמְלֵאכָה לְגִמּוֹר, וְלֹא אֵתָהּ בֶן חוֹרֵין לְבִטֵּל מִמֶּנָּה. בעז"ה יתוספו שיפורים נוספים במהדורות הבאות.

הסכמת הרב מרדכי אליהו זצוק"ל לקונטרס 'הצנע לכת' של המחבר

MORDECHAI ELIAHU
FORMER CHIEF RABBI OF ISRAEL & RICHON LEZION

כ"ה

מ ר ד כ י א ל י ה ו
הראשון לציון והרב הראשי לישראל לשעבר

בס"ד, י"ב סיון תשס"ה
18-9401.05

הסכמה

ראה ראיתי מה שכתב איש רב פעלים לתורה ולתעודה **הרב דוד כוכב** הי"ו בקונטרס "**הצנע לכת**", והנה הדברים דברי אמת.

"ויהי דוד לכל דרכיו משכיל והי עמו" (שמואל א יח, יד) כמו שדרשו בסנהדרין צג: על דוד המלך עליו השלום (שמואל א' טז, יח) ידע נגן- שידע לישראל, וגבור חיל- שידע להשיב, ואיש מלחמה- שידע לישראל וליתן במלחמתה של תורה, ונבון דבר - שמבין דבר מתוך דבר, ואיש תאר- שמראה פנים בהלכה, והי עמו - שהלכה כמותו בכל מקום.

וראויים הדברים לרב המחבר. ויהי"ך שיוכח הוא ואחיו הי"ה דן כוכב הי"ו, המוציא לאור להמשיך הלאה להגדיל תורה ולהאדירה, ויפוצו מעינותיהם חוצה, ויהי הי' עמהם בכל אשר הם עושים, אכי"ר.

מרדכי אליהו

הראשון לציון הרב הראשי לישראל לשעבר

RABBI Z. N. GOLDBERG

Abbad Badatz & Bies Horaa'h "Hayashar Vehatov"
Member Of Supreme Rabbinical Court

הרב זלמן נחמיה גולדברג

אב"ד בד"ץ ובית הוראה לדיני ממונות "הישר והטוב"
חבר בית הדין הרבני הגדול

ב"ה, יום א' כסלו תשל"ז

היאני יעוסי הריך דורב כוכך שליטא

חיקוי שכו חיקוי חורגו הקדושה לשפה האדוקיה

דופיני אפיפוד שליטון תורה לחוד ולשון בני אדם לחוד

ואחזור דגל נפוחים מט אן שפדמיג האכפן אחי לשון בני אדם ולו

אחי לשון תורה ומלכותו דגל שפד סוג פ' שדמאן האמא הטעי

לשון ואי שדמיה כתיב שופי כלשון בני אדם תפוצית ונה אג באו אדם

לשון דמה נקרא למקור נאמי לו בחלפתא וכו' נאמי לו שופי שדמאן יקח

חלפתא ומחסי נאמי לשון חלפתא נאמי שנים מקרא נאמי חלפתא

אחוזי דגל שופי נקרא לשון שכוו אחיו כמו צאנה וסאנה דיי דיש

ואז דורף יש לו נקראו זה שדמיה כלשון האדוקיה כלשון

בני ישראל המהרי"ם דפודו"י החיטונית ופסי פודו"ם

כה נאמי כלשון ויגלו השם כה ג' ויפלו ונאמי יש לשפד

ויגלו השם שכלשון בני ישראל אמי דמנו מיטו אכא ג' בתרגום

אחוזי דגל שופי ויגלו השם שדמיה כלשון אמיטו צ'וה ככו/חלון

אזל בשפה שדמיה הא' לא דימו נאמי ביטול

דיקדוק חזרה פדויליוו נאמי אולי נאמי כלו יסרו

הנחכ לשפד הארה ונאמי

שלמן נחמיה גולדברג

הסכמת הרב זלמן נחמיה גולדברג

ב"ה, יום ח' כסלו תשע"א

הראני ידידי הרב דוד כוכב שליט"א חיבור שבו תרגם תורתינו הקדושה לשפה המדוברת בידינו.

וכידוע שלשון תורה לחוד ולשון בני אדם לחוד. ומבואר בגמרא נדרים מ"ט א' שבנדרים הולכים אחר לשון בני אדם ולא אחר לשון תורה.

ומצינו בגמרא שבת סוף פרק ב' שבזמן הגמרא השתנו לשון, ומה שבתורה כתוב שופר בלשון בני אדם חצוצרא, ונפקא מינה אם בא אדם לשאול במה לתקוע נאמר לו בחצוצרא ולא לומר לו שופר שאז יקח חצוצרא.

ומעתה לענין לצאת המצוה לומר שנים מקרא ואחד תרגום מבואר בשו"ע (או"ח רפ"ה במשנ"ב ס"ק ה') שיש גם לקרוא בלשון שהוא מביין, כמו "צאנה וראנה" באידיש ואם כן בודאי יש לו לקרוא מה שכתוב בלשון המובנת בלשון בני אדם.

הרב המחבר עיין בפירושי הראשונים ולפי פירושם כתב. ואמר בפסוק ויבשלו הפסח (דברים טז, ז ובשלת) כתב גם כן ויבשלו, ולענ"ד יש לכתוב ויצלו הפסח שבלשון בני אדם צליה אינה בכלל בישול אכן גם בתרגום אונקלוס תרגם ויבשלו (ותבשיל) ואפשר שגם בלשון ארמית צליה בכלל בישול אבל בשפה שאחר הגמרא לא קראו לצלי בישול].

והקב"ה יעזרהו להוציא לאור עולם לתועלת כלל ישראל.

הכותב לכבוד התורה ולומדיה

זלמן נחמיה גולדברג

הערה:

הביאור בעניין צליית קרבן הפסח בדברים טז, ז תוקן על פי דברי הרב.

בְּרֵאשִׁית

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ:
 וְהָאָרֶץ הִיְתָה תֵהוֹ וְחֹשֶׁךְ עַל-פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל-פְּנֵי הַמַּיִם:
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי אֹר וַיְהי-אֹר:
 וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאֹר כִּי-טוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין תְּחֹשֶׁךְ:
 וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם וּלְחֹשֶׁךְ לַיְלָה וַיְהי עֶרֶב וַיְהי-בֹקֶר יוֹם אֶחָד:
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי רָקיע בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם:
 וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת-הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם הָאֲשֶׁר מִתַּחַת לַרְקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם הָאֲשֶׁר מֵעַל לַרְקִיעַ וַיְהי-כֵן:
 וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַרְקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהי-עֶרֶב וַיְהי-בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי:
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל-מְקוֹם אֶחָד וּתְרַאֲהוּ הַיַּבְשָׁה וַיְהי-כֵן:
 וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבְשָׁה אָרֶץ וּלְמְקוֹם כַּנּוֹס הַמַּיִם קְרָא יַמִּים, אֱלֹהִים רָאָה וּקְבַע שָׁזָה טוֹב:
 אֱלֹהִים אָמַר: הָאָרֶץ תַּצְמִיחַ דָּשָׁא שֶׁל עֵשְׂבִים שְׂמֻצְמִיחִים זָרְעִים, וְעֵץ פְּרִי שְׂעוֹשָׂה פְּרִי שְׂמֻצְמִיחַ אֶת מִינוֹ – שֵׁישׁ בּו זָרְעִים לְזֹרַע בָּאָרֶץ, וְכַךְ נִהְיָה.
 הָאָרֶץ הוֹצִיָּאָה דָּשָׁא שֶׁל עֵשְׂבִים שְׂמֻצְמִיחִים זָרְעִים שְׂמֻחָם גְּדִלִים עֵשְׂבִים מִמִּין אוֹתוֹ הָעֵשֶׂב, וְעֵץ עוֹשָׂה פְּרִי שָׁבו זָרְעִים שְׂמֻצְמִיחִים אֶת מִינוֹ, אֱלֹהִים רָאָה וּקְבַע שָׁזָה טוֹב.
 וַיְהי עֶרֶב וּבֹקֶר שֶׁל יוֹם שְׁלִישִׁי.
 אֱלֹהִים אָמַר: יִהְיוּ מְאוֹרוֹת בְּרָקיע שֶׁל הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה, שִׂיְהוּ לְסַמְנִים וּלְחֹשׁוֹב זְמַנֵי הַמּוֹעֲדִים וְהַיָּמִים

א *
 ב
 ג
 ד
 ה
 ו *
 ז
 ח
 ט *
 י
 יא
 יב
 יג
 יד *

וְשָׁנִים:

וַהֲיוּ לְמֵאוֹת בְּרַקיעַ שְׁמַיִם לְהָאֵר
עַל-הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן:

וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת-שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים
אֶת-הַמָּאוֹר הַגָּדֹל לְמַשְׁלַת הַיּוֹם
וְאֶת-הַמָּאוֹר הַקָּטָן לְמַשְׁלַת הַלַּיְלָה
וְאֵת הַכּוֹכָבִים:

וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרַקיעַ שְׁמַיִם
לְהָאֵר עַל-הָאָרֶץ:

וּלְמַשַׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וְלַהֲבַדִּיל בֵּין
הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי-
טוֹב:

וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר יוֹם רִבְעִי: פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שְׂרָץ נֶפֶשׁ
חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל-הָאָרֶץ עַל-פְּנֵי
רַקיעַ שְׁמַיִם:

וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-הַתַּיִמִּים הַגְּדֹלִים
וְאֵת כָּל-נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמֵשֶׁת אֲשֶׁר
שְׂרָצוּ הַמַּיִם לְמִינֵיהֶם וְאֵת כָּל-עוֹף כְּנָף
לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי-טוֹב:

וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ
וּמְלֹאוּ אֶת-הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהָעוֹף יִרְבֶּה
בָּאָרֶץ:

וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר יוֹם חַמִּישִׁי: פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה
לְמִינָהּ בַּחֲמָה וְרִמֵּשׁ וְחַיֵּי-אָרֶץ לְמִינָהּ
וַיְהִי־כֵן:

וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת-חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ
וְאֶת-הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל-רִמֵּשׁ
הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי-טוֹב:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ
כְּדְמוּתֵנוּ וַיִּרְדּוּ בְדִגְתַּת הַיָּם וּבְעוֹף
הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל-הָאָרֶץ וּבְכָל-
הַרִמֵּשׁ הַרְמֵשׁ עַל-הָאָרֶץ:

וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם בְּצַלְמוֹ
בְּצַלְם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה

וְהַשָּׁנִים.

וַיְהִיו לְמֵאוֹרוֹת בְּרַקיעַ שֶׁל הַשָּׁמַיִם לְהָאֵר
עַל הָאָרֶץ, וְכַךְ נִהְיָה.

אֱלֹהִים עָשָׂה אֵת שְׁנֵי הַמֵּאוֹרוֹת הַגְּדֹלִים –
אֵת הַמָּאוֹר הַגָּדֹל יוֹתֵר לְשִׁלוֹט בַּיּוֹם, וְאֵת
הַמָּאוֹר הַקָּטָן יוֹתֵר לְשִׁלוֹט בַּלַּיְלָה, וְאֵת
הַכּוֹכָבִים.

אֱלֹהִים שָׁם אוֹתָם בְּרַקיעַ שֶׁל הַשָּׁמַיִם לְהָאֵר
עַל הָאָרֶץ.

שִׁיקְבְּעוּ אֵת זְמַנֵּי הַיּוֹם וְהַלַּיְלָה וַיְבַדִּילוּ בֵּין
הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ, אֱלֹהִים רָאָה וְקִבַּע שָׁזָה
טוֹב.

וַהֲיָה עֶרֶב וּבֹקֶר שֶׁל יוֹם רִבְעִי.

אֱלֹהִים אָמַר: יוֹצְרוּ בַמַּיִם שְׂרָצִים רַבִּים בְּעַלֵי
נֶפֶשׁ חַיָּה, וְעוֹף יְעוֹפֵף מֵעַל הָאָרֶץ לְפָנֵי רַקיעַ
הַשָּׁמַיִם.

אֱלֹהִים בָּרָא אֵת יְצוּרֵי הַיָּם הַגְּדֹלִים, וְאֵת כָּל
הַמַּיִמִּים שֶׁל חַיֹּת זוֹחֵלוֹת שֶׁנוֹצְרוּ בַמַּיִם, וְאֵת
כָּל מִינֵי הָעוֹפוֹת בְּעַלֵי הַכְּנָף, אֱלֹהִים רָאָה
וְקִבַּע שָׁזָה טוֹב.

אֱלֹהִים בָּרַךְ אוֹתָם וְאָמַר: הוֹלִידוּ וְלָדוּת
וְהִתְרַבּוּ, וּמְלֹאוּ אֵת הַמַּיִם שְׁבִימִים, וְהָעוֹף
יִתְרַבֵּה בָאָרֶץ.

וַהֲיָה עֶרֶב וּבֹקֶר שֶׁל יוֹם חַמִּישִׁי.

אֱלֹהִים אָמַר: הָאָרֶץ תּוֹצִיא נֶפְשׁוֹת שֶׁל חַיֹּת
לְמִינֵיהֶן הַשּׁוֹנִים, בַּחֲמוֹת וּחַרְקִים וְחַיֹּת הַבֶּרֶךְ
לְמִינֵיהֶם, וְכַךְ נִהְיָה.

אֱלֹהִים עָשָׂה אֵת חַיֹּת הַבֶּרֶךְ לְמִינֵיהֶן וְאֵת
הַבְּהֵמוֹת לְמִינֵיהֶן וְאֵת כָּל הַחַרְקִים שֶׁעַל
הָאֲדָמָה לְמִינֵיהֶם, אֱלֹהִים רָאָה וְקִבַּע שָׁזָה טוֹב.

אֱלֹהִים אָמַר: נַעֲשֵׂה אָדָם שִׁיְהִיָּה בְּצוֹרֵה
אֱלֹהִית עֲלִיוֹנָה – הוֹמָה לְאֱלֹהִים, וַיִּשְׁלְטוּ
בְּדָגֵי הַיָּם וּבְעוֹפוֹת הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמוֹת וּבְכָל
הָאָרֶץ וּבְכָל הַחַרְקִים שֶׁזוֹחֵלִים עַל הָאָרֶץ.

אֱלֹהִים בָּרָא אֵת הָאָדָם בְּצוֹרֵתוֹ – הוּא בָרָא
אוֹתוֹ בְּצוֹרֵה אֱלֹהִית עֲלִיוֹנָה, וּבָרָא אוֹתָם

בְּרָא אֱלֹהִים:

כח וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת-הָאָרֶץ וּכְבֹשׁוּ וּרְדוּ בְּדִגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל-חַיַּה הַרְמֵשֶׁת עַל-הָאָרֶץ:

כט וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת-כָּל-עֵשֶׂב וְזֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי כָל-הָאָרֶץ וְאֶת-כָּל-הָעֵץ אֲשֶׁר-בּוֹ פְרִי-עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָהּ:

ל ולְכָל-חַיַּת הָאָרֶץ וּלְכָל-עוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכָל רֹמֵשׁ עַל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת-כָּל-יֵרֶק עֹשֶׂב לְאֹכְלָהּ וַיְהִי-כֵן:

לא וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת-כָּל-אֲשֶׁר עָשָׂה וַהֲגִידָה טוֹב מְאֹד וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי: פ

ב וַיִּכְלֹו הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל-צְבָאָם:

ב וַיִּכְלֹו אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבַּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל-מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה:

ג וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת-יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכַל-מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר-בְּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת: פ

ד אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם בַּיּוֹם עֲשׂוֹת יְהוָה אֱלֹהִים אֶרֶץ וּשְׁמַיִם:

ה וְכָל שֵׁיט הַשָּׁדָה טָרֵם יִהְיֶה בְּאָרֶץ וְכָל-עֹשֶׂב הַשָּׁדָה טָרֵם יִצְמַח כִּי לֹא הִמְטִיר יְהוָה אֱלֹהִים עַל-הָאָרֶץ וְאָדָם אֵין לְעֹבֵד אֶת-הָאֲדָמָה:

ו וְאֵד יַעֲלֶה מִן-הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה אֶת-כָּל-פְּנֵי הָאֲדָמָה:

ז וַיִּיצֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם עָפָר מִן-הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאָפָיו נְשֹׁמַת חַיָּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה:

זָכַר וּנְקָבָה.

אֱלֹהִים בְּרָךְ אוֹתָם, אֱלֹהִים אָמַר לָהֶם: הוֹלִידוּ יְלָדִים וְהִתְרַבּוּ, וּמְלֵאוּ אֶת הָאָרֶץ וּכְבֹשׁוּ אוֹתָהּ, וּשְׁלֹטוּ בְּדִגַי הַיָּם וּבְעוֹפוֹת הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיֵּי הַחַיִּים שֶׁנִּחְלָטוּ עַל הָאָרֶץ.

אֱלֹהִים אָמַר: הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל הָעֵשֶׂבִים מִצְמִיחֵי הָזֶרַע שֶׁעַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֶת כָּל עֵצֵי הַפְּרִי בְעֵלֵי זֶרַעִים לְזֵרֵיעָהּ, זֶה יִהְיֶה לָכֶם לְאֹכְלָהּ.

וּלְכָל חַיַּת הָאָרֶץ וּלְכָל עוֹפוֹת הַשָּׁמַיִם וּלְכָל הַזּוֹחֲלִים עַל הָאָרֶץ שִׁישׁ בָּהֶם נֶפֶשׁ שֶׁל חַיִּית, נָתַתִּי רַק אֶת כָּל הָעֵשֶׂבִים הַיְדוּקִים לְאֹכּוֹל, וְכַךְ נִהְיָה.

אֱלֹהִים רָאָה אֶת כָּל מַה שֶׁעָשָׂה וְקָבַע שֶׁזֶה טוֹב מְאֹד, וְהָיָה עֶרֶב וּבֹקֶר שֶׁל הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי.

נְשַׁלְמָה בְּרִיאַת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל מַה שֶׁבָּהֶם. אֱלֹהִים הִשְׁלִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי אֶת הַמְּלָאכָה שֶׁעָשָׂה, וְשָׁבַת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל הַמְּלָאכָה שֶׁעָשָׂה.

אֱלֹהִים בְּרָךְ אֶת הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְקִדֵּשׁ אֹתוֹ, כִּי בּוֹ הוּא שָׁבַת מְכַל הַמְּלָאכָה שֶׁאֱלֹהִים בְּרָא וְעָשָׂה.

פְּרִשְׁת גִּז עֲדוּן

זֶה סִפּוּר תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּשִׁנְבְּרָאוֹ, בַּיּוֹם שֶׁהָיָה אֱלֹהִים עֹשֶׂה אֶרֶץ וּשְׁמַיִם.

עֲדוּן לֹא הָיָה בְּאָרֶץ שׁוּם שֵׁיט שָׁדָה, וְעֲדוּן לֹא יָצַח שׁוּם עֹשֶׂב שָׁדָה, כִּי הָיָה אֱלֹהִים לֹא הִמְטִיר גֶּשֶׁם עַל הָאָרֶץ, וְעֲדוּן לֹא הָיָה אָדָם שֶׁיַּעֲבֹד אֶת הָאֲדָמָה.

וְעַנֵּן יָעָל מִן-הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה.

הָיָה אֱלֹהִים יֹצֵר אֶת הָאָדָם עָפָר מִן-הָאֲדָמָה, וְנִשְׁפָּח בְּאָפוֹ נְשֹׁמַת חַיָּים וְהָאָדָם נִהְיָה נֶפֶשׁ חַיָּה.

ה' אלהים נטע גן בעדן בצד מזרח, ושם שם את האדם שיצר.

ה' אלהים הצמיח מהאדמה כל מיני עצים נחמדים למראה וטובים למאכל, ועץ החיים היה בתוך הגן וגם עץ ההבחנה בין טוב לרע.

ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ומשם נפרד ונהיה לארבעה ראשי נהרות.

שם האחד פישון הוא זה שמקיף את כל ארץ הדו ששם הזהב.

וזהב הארץ היא טוב, שם הפנינים ואבן השוהם.

ושם הנהר השני גיחון, הוא זה שמקיף את כל ארץ כוש.

ושם הנהר השלישי חידקל הוא זה שהולך מזרחית לעיר אשור, ונהר הרביעי הוא פרת.

ה' אלהים לקח את האדם, והניח אותו בגן עדן לעבדו ולשמרו.

ה' אלהים צוה על האדם ואמר: מכל עצי הגן מתר לך לאכול.

ומעץ ההבחנה בין טוב לרע אל תאכל ממנו, כי ביום שתאכל ממנו תמות.

ה' אלהים אמר: לא טוב שהאדם יהיה לבדו, אעשה לו עוזר לצדו.

ה' אלהים יצר מהאדמה את כל חיות השדה, ואת כל עופות השמים, והביא אל האדם לראות מה יקרא להם, וכל נפש חיה שהאדם קרא לו בשם – הוא שמו.

האדם קרא שמות לכל הבהמות ולעופות השמים ולכל חיות השדה, וראה שלאדם אין עוזר לצדו כמו לחיות.

ה' אלהים הפיל תרדמה על האדם והוא נרדם, הוא לקח את אחד מצדדיו וסגר בבשר במקום החתך.

ה' אלהים בנה את החלק שלקח מהאדם,

ויטע יהוה אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר:

ויצמח יהוה אלהים מן האדמה כל-עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע:

ונהר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד ונהיה לארבעה ראשים:

שם האחד פישון הוא הסובב את כל-ארץ החוילה אשר-שם הזהב:

וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח ואבן השוהם:

ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב את כל-ארץ כוש:

ושם הנהר השלישי חידקל הוא ההולך קדמת אשור ונהר הרביעי הוא פרת:

ויקח יהוה אלהים את האדם וינחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה:

ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל:

ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות:

ויאמר יהוה אלהים לא טוב היות האדם לבדו אעשה-לו עזר כנגדו:

ויצר יהוה אלהים מן האדמה כל-חית השדה ואת כל-עוף השמים ויבא אל-האדם לראות מה יקרא-לו וכל אשר יקרא-לו האדם נפש חיה הוא שמו:

ויקרא האדם שמות לכל הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה ולאדם לא-מצא עזר כנגדו:

ויפל יהוה אלהים ותרדמה על-האדם וישן ויקח אחת מצלעותיו ויסגר בשר תחתנה:

ויבן יהוה אלהים את-הצלע אשר-

שלישי

וַעֲשֵׂה מִמֶּנּוּ אִשָּׁה, וְהִבִּיאָהּ לְאָדָם.	לָקַח מִן־הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבָאָהּ אֵל־הָאָדָם:
הָאָדָם אָמַר: הַפֶּעַם זֹאת עָצַם מַעֲצָמִי וּבִשְׂרָ מִבְּשָׂרִי, זֹאת תִּקְרָא אִשָּׁה כִּי הִיא נִלְקַחָה מֵאִישׁ. לָקַחְתָּהּ זֹאת:	וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הַפֶּעַם עָצַם מַעֲצָמִי וּבִשְׂרָ מִבְּשָׂרִי לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לָקַחְתָּהּ זֹאת:
לָכֵן עֹזֵב אִישׁ אֶת בֵּית אָבִיו וְאִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ, וַיְלֻדְהֶם נַעֲשִׂים בִּשְׂרָ אֶחָד מִשְׁנֵיהֶם.	עַל־כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת־אָבִיו וְאֶת־אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבִשְׂרָ אֶחָד:
פְּרַשְׁת הַחֲטָא	
הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ שְׁנֵיהֶם הָיוּ עֲרוּמִים וְלֹא הָתַבְּשׁוּ.	וַיְהִיו שְׁנֵיהֶם עֲרוּמִים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ וְלֹא יִתְבַּשְׁשׁוּ:
וְהִנְחֹשׁ הָיָה עֲרוֹם מִכֹּל חַיֹּת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר אֵל־הָאִשָּׁה אַף כִּי־אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הַגֶּן?	וְהִנְחֹשׁ הָיָה עֲרוֹם מִכֹּל חַיֹּת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר אֵל־הָאִשָּׁה אַף כִּי־אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הַגֶּן:
אָמְרָה הָאִשָּׁה לְנַחֵשׁ: מִפְּרוֹת עֵצֵי הַגֶּן נֹאכַל.	וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֵל־הִנְחֹשׁ מִפְּרֵי עֵץ־הַגֶּן נֹאכַל:
וּמִפְּרוֹת הָעֵץ הַזֶּה שִׁבְתוֹךְ הִגַּן אֱלֹהִים אָמַר: אֵל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ וְאֵל תִּגְעוּ בוֹ - שְׁלֹא תָמוּתוּ.	וּמִפְּרֵי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ־הַגֶּן אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא תִגְעוּ בוֹ פֶן־תָּמוּתוּן:
הִנְחֹשׁ אָמַר לְאִשָּׁה: לֹא תָמוּתוּ!	וַיֹּאמֶר הִנְחֹשׁ אֵל־הָאִשָּׁה לֹא־מוֹת תָּמוּתוּן:
אֵלֹא אֱלֹהִים יוֹדַע שְׁבוּיִם שִׁתֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ יִפְתַּח שַׁכְלָכֶם, וְתִהְיוּ כְּאֱלֹהִים - מִבְּחִינִים בֵּין טוֹב לְרָע.	כִּי יוֹדַע אֱלֹהִים כִּי בְיוֹם אֲכַלְכֶם מִמֶּנּוּ וּנִפְקַחוּ עֵינֵיכֶם וְהִייתֶם כְּאֱלֹהִים יוֹדְעֵי טוֹב וְרָע:
הָאִשָּׁה רָאָתָה שֶׁהָעֵץ טוֹב לְמֵאֲכָל וְשֶׁהוּא תְּאֻוָּה לְעֵינַיִם וְהָעֵץ נֶחְמַד וְגוֹרֵם לְהַחֲכִים, הִיא לָקַחָה מִפְּרִיו וְאָכְלָה וְנִתְּנָה גַם לְבַעֲלָהּ שִׂיאֵכֵל אֶתְּהָ, וְהוּא אָכַל.	וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמֵאֲכָל וְכִי תְּאֻוָּה־הוּא לְעֵינַיִם וְנֶחְמַד הָעֵץ לְהַשְׂפִּיל וַתִּקַּח מִפְּרִיו וַתֹּאכַל וַתִּתֵּן גַּם־לְאִישָׁה עִמָּה וַיֹּאכַל:
הַשִּׁכְּל שֶׁל שְׁנֵיהֶם נִפְתַּח וְהֵם הִבִּינוּ שֶׁזֶה רָע שֶׁהֵם עֲרֻמִּים, הֵם תִּפְרוּ עָלֶי תְּאֻוָּה וְעָשׂוּ לָהֶם חֲגוּרוֹת.	וַתִּפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם וַיִּדְעוּ כִּי עֲרֻמִּים הֵם וַיִּתְּפְרוּ עֲלֵהּ תְּאֻוָּה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם חֲגוּרוֹת:
הֵם שָׁמְעוּ אֶת קוֹל ה' אֱלֹהִים עוֹבֵר בְּגֵן מִבוּן הַשָּׁמֶשׁ הַנוֹטָה לְשִׁקוּעַ, הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ הִתְחַבְּאוּ מִפְּנֵי ה' אֱלֹהִים בֵּין עֵצֵי הַגֶּן.	וַיִּשְׁמְעוּ אֶת־קוֹל יְהוָה אֱלֹהִים מִתְּהַלְּךְ בְּגֵן לְרִית הַיּוֹם וַיִּתְחַבְּאוּ הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים בְּתוֹךְ עֵץ הַגֶּן:
ה' אֱלֹהִים קָרָא לְאָדָם וְאָמַר לוֹ: אֵיפֹה אַתָּה?	וַיִּקְרָא יְהוָה אֱלֹהִים אֶל־הָאָדָם וַיֹּאמֶר

אָמַר לוֹ: שָׁמַעְתִּי אֶת קוֹלְךָ בְּגֶן וּפְחַדְתִּי בִּי אֲנִי עָרוֹם, וְהִתְחַבַּאתִּי.

אָמַר לוֹ: מִי סָפַר לְךָ שְׂאֵתָה עָרוֹם? הַאִם אֲכַלְתָּ מִהֶעֶץ מִהָעֵץ שִׁצּוֹיֹתַי אוֹתְךָ שֶׁלֹּא לֵאכּוֹל מִמֶּנּוּ?

אָמַר הָאָדָם: הָאִשָּׁה שִׁנְתָתָה לִּי לְהִיּוֹת אֵתִי הִיא נָתַנָּה לִּי מִהֶעֶץ וְאֲכַלְתִּי.

ה' אֱלֹהִים אָמַר לָאִשָּׁה: מַה עָשִׂיתִי?! אָמְרָה הָאִשָּׁה: הִנֵּחֵשׁ פָּתָה אוֹתִי וְאֲכַלְתִּי.

ה' אֱלֹהִים אָמַר לְנֹחֵשׁ: מִפְּנֵי שֶׁעָשִׂיתְּ אֶת זֶה – אַתָּה אַרְוֵר יוֹתֵר מִכָּל הַבְּהֵמוֹת וּמִכָּל חַיֹּת הַשָּׂדֶה, אַתָּה תִּזְחַל עַל בִּטְנֶךָ וְתֹאכַל עֵפֶר כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ.

וְאִשִּׁים שִׁנְאָה בִּינְךָ וּבֵין הָאִשָּׁה וּבֵין צִאֲצָאִיךָ וּבֵין צִאֲצָאִיָּה, הוּא יִמְחָץ אוֹתְךָ בְּרֹאשׁוֹ וְאַתָּה תִּכְיַשׁ אוֹתוֹ בְּעַקְבוֹ.

לָאִשָּׁה אָמַר: אֲגַדִּיל מְאוֹד אֶת הָעֵצָב שֶׁלְּךָ וְאֶת הַהַרְיוֹן שֶׁלְּךָ, אֶת תְּלִדֵי בְּנִים בְּצַעַר, אֶת תִּשְׁתּוֹקְקֵי לִבְעַלְךָ וְהוּא יִמְשׁוֹל בְּךָ.

וּלְאָדָם אָמַר: בְּגִלְל שֶׁשָּׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתְּךָ וְאֲכַלְתָּ מִהֶעֶץ שִׁצּוֹיֹתַי אוֹתְךָ לֹא לֵאכּוֹל מִמֶּנּוּ, הָאָדָמָה תִּהְיֶה מְקַלְלֶת בְּגִלְלְךָ, אַתָּה תֹאכַל אֶת יְבוּלָהּ בְּעֵצְבוֹת וּבְמֵאֲמָץ כָּכָל יְמֵי חַיֶּיךָ.

וְהִיא תִצְמִיחַ לְךָ קוֹצִים וְדַרְדָּרִים, וְתֹאכַל אֶת עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה.

בְּזַעַת פָּנֶיךָ תֹאכַל לֶחֶם, עַד שֶׁבְמוֹתְךָ תִּחְזוֹר לְאָדָמָה בִּי מִמֶּנָּה נִבְרָאת – כִּי אַתָּה עָשׂוּי מֵעֵפֶר וְאַתָּה תִּחְזוֹר לְעֵפֶר.

הָאָדָם קָרָא אֶת שֵׁם אִשְׁתּוֹ תְּוָה מִלְּשׁוֹן חַיִּים, כִּי הִיא הִיְתָה הָאִם שֶׁל כָּל חַי.

ה' אֱלֹהִים עָשָׂה לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתֻנּוֹת עוֹר וְהִלְבִּישׁ אוֹתָם.

ה' אֱלֹהִים אָמַר: הֲרִי הָאָדָם נִהְיָה דוֹמָה

לוֹ אֵיכָּה:
 וַיֹּאמֶר אֶת־קוֹלְךָ שָׁמַעְתִּי בְּגֶן וְאִירָא כִּי־ עֵירֹם אָנֹכִי וְאֲחֻבָּא:
 וַיֹּאמֶר מִי הִגִּיד לְךָ כִּי עֵירֹם אַתָּה הַמִּן־הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לֵבִלְתִּי אֲכַל־ מִמֶּנּוּ אֲכַלְתָּ:
 וַיֹּאמֶר הָאָדָם הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי הִוא נָתַנָּה־לִּי מִן־הָעֵץ וְאֲכַל:
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לָאִשָּׁה מַה־זֹּאת עָשִׂיתְּ וְהֹאמֶר הָאִשָּׁה הִנֵּחֵשׁ הַשִּׁיאֲנִי וְאֲכַל:
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים וְאֶל־הַנֹּחֵשׁ כִּי עָשִׂיתְּ זֹאת אַרְוֵר אֶתָּה מִכָּל־הַבְּהֵמָה וּמִכָּל־חַיֹּת הַשָּׂדֶה עַל־גִּחְנֹנְךָ תֵּלֵךְ וְעֵפֶר תֹּאכַל כָּל־יְמֵי חַיֶּיךָ:
 וְאִיכָּה וְאִשִּׁית בִּינְךָ וּבֵין הָאִשָּׁה וּבֵין זָרְעֶךָ וּבֵין זָרְעֵהּ הוּא יִשְׁפֹּךְ רֹאשׁ וְאַתָּה תִּשְׁוֹפְנוּ עַקְבִּי: ס
 אֶל־הָאִשָּׁה אָמַר הִרְבֵּה אֲרַבְּהָ עֲצָבוֹנְךָ וְהִרְנִיךָ בְּעֵצָב תֵּלְדִי בְּנִים וְאֶל־אִישְׁךָ תִּשְׁתַּקֵּחַ וְהוּא יִמְשַׁלְּךָ: ס
 וּלְאָדָם אָמַר כִּי־שָׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתְּךָ וְתֹאכַלְתָּ מִן־הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לֵאמֹר לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ אַרְוֵרָה הָאָדָמָה בְּעֵבוֹנְךָ בְּעֵצְבוֹן תֹּאכְלֶנָּה כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ:
 וְקוֹץ וְדַרְדָּר תִּצְמִיחַ לְךָ וְאֲכַלְתָּ אֶת־ עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה:
 בְּזַעַת אַפְּיךָ תֹּאכַל לֶחֶם עַד שׁוֹבֵךְ אֶל־ הָאָדָמָה כִּי מִמֶּנָּה לְקַחְתָּ כִּי־עֵפֶר אַתָּה וְאֶל־עֵפֶר תִּשׁוּב:
 וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ תְּוָה כִּי הוּא הִיְתָה אִם כָּל־חַי:
 וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתֻנּוֹת עוֹר וַיִּלְבָּשֵׁם: פ
 וַיֹּאמֶר וְיִהְיֶה אֱלֹהִים הֵן הָאָדָם הִנֵּה

רביעי

לאלהים - שהוא מבחין בין טוב לרע, ועבשיו צריך לחשוש שלא ישיט את ידו ויקח גם מעץ החיים ויאכל ויחיה לעולם.

ה' אלהים גרש אותו מגן עדן לעבוד את האדמה שהוא נלקח משם.

הוא גרש את האדם, ושם לפני גן עדן את המלאכים שאוחזים חרב תדה משני צדדיה, כדי לשמור את דרך עץ החיים.

פרשת קין והבל

והאדם התחבר עם תוה אשתו, והיא נכנסה להריון וילדה את קין ואמרה: קניתי איש מה'.

היא המשיכה וילדה את אחיו - את הבל, הבל היה רועה צאן וקין היה עובד אדמה.

בסוף השנה קין הביא מפרות האדמה מנחה לה'.

והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלבנים שבהם, ה' פנה ברצון להבל ולמנחתו.

ואלו לקין ולמנחתו ה' לא פנה, הדבר הכעיס את קין מאוד ופניו חשכו.

ה' אמר לקין, למה כעסת ולמה פניך חשכו?

הרי אם תתקן את מעשיך יסלח לך, ואם לא תתקן - יצר הרע רובץ ואורב לך, והוא משתוקק להחטיא אותך, אבל אם תרצה אתה תמשול בו.

קין קרא להבל אחיו, וכשהיו בשדה קין קם על הבל אחיו והרג אותו.

ה' אמר לקין: איפה הבל אחיך? אמר לו: לא יודעו וכי אני השומר של אחי?

אמר לו: מה עשית! קול הדם של אחיך צועק אלי מהאדמה!

כאחד ממנו לדעת טוב ורע ועתה ופן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם:

ב וישלחתי יהוה אלהים מנון עדן לעבד את האדמה אשר לקח משם:

ד ויגרש את האדם וישכן מקדם לגן עדן את הכרובים ואת להט החרב המותהפכת לשמר את הדרך עץ החיים: ס

א והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין ותאמר קניתי איש את יהוה:

ב ותסף ללדת את אחיו את הבל ויהי הבל רעה צאן וקין היה עבד אדמה:

ג ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה ליהוה:

ד והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלבנתו וישע יהוה אל הבל ואל למנחתו:

ה ואל קין ואל למנחתו לא שעה ויחר לקין מאד ויפלו פניו:

ו ויאמר יהוה אל קין למה תרה לך ולמה נפלו פניך:

ז הלא אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רבץ ואל יד תשוקתו ואתה תמשל בו:

ח ויאמר קין אל הבל אחיו ויהי בהיותם בשדה ויגם קין אל הבל אחיו ויחרגהו:

ט ויאמר יהוה אל קין אי תבל אחיך ויאמר לא ידעתי השמר אחי אנכי:

י ויאמר מה עשית קול דמי אחיך צעקים אלי מן האדמה:

וּעֲשִׂיוּ אֹתָהּ מִקְלָל מִהֲאֲדָמָה שְׁפַתְחָה אֶת פִּיהָ לְקַחַת אֶת דָּם אָחִיךָ שִׁשְׁפַכְתָּ –

בְּשֵׁת עֶבֶד אֶת הָאֲדָמָה, הִיא לֹא תוֹסִיף לָתֵת לְךָ אֶת בּוֹחָהּ, תִּהְיֶה גּוֹלָה וְנֹדֵד בְּאֶרֶץ.

קִנְיָן אָמַר אֵל ה': וְכִי עֹנִי כָל כֶּף גָּדוֹל עַד שֶׁלֹּא תוּכַל לְסַבּוֹל אוֹתוֹ?

הָרִי גֵרֵשְׁתָּ אוֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּמִפְּנֵיךָ אֵינִי יוֹכֵל לְהִסְתַּתֵּר, וְאַהֲיָה גּוֹלָה וְנֹדֵד בְּאֶרֶץ, וְכֹל מִי שִׁמְצָא אוֹתִי יִהְרֹג אוֹתִי!

אָמַר לוֹ ה': לָכֵן מִי שִׁיְהָרוֹג אֶת קַיִן יִנְקָמוּ בוֹ פִּי שִׁבְעוּ הִ' עֲשֵׂה לְקַיִן סִימָן לְהִבְטָחְתּוֹ כְּדֵי שֶׁלֹּא יָבֵה אוֹתוֹ כָּל מִי שִׁמְצָא אוֹתוֹ.

קַיִן יֵצֵא מִלִּפְנֵי ה' לְגִלוֹת, וְהוּא גֵר וְנֹדֵד בְּאֶרֶץ שְׁמֹרְחִית לְעַד.

קַיִן הִתְחַבֵּר עִם אִשְׁתּוֹ וְהִיא נִכְנְסָה לְהַרְיוֹן וַיִּלְדָה אֶת חֲנוּךְ, הוּא בְּנֵה עֵיר וַיִּקְרָא אֶת שֵׁם הָעֵיר כְּשֵׁם בְּנוֹ חֲנוּךְ.

לְחֲנוּךְ נוֹלַד עֵירֵד, וְעֵירֵד יָלַד אֶת מַחֲוִיָּאל, וּמַחֲוִיָּאל יָלַד אֶת מֵתוּשָׁאֵל, וּמֵתוּשָׁאֵל יָלַד אֶת לָמֶךְ.

לָמֶךְ לָקַח לוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים, שֵׁם הָאֶחָת עֵדָה וְשֵׁם הַשְּׁנִיית צִלְהָ.

עֵדָה יָלְדָה אֶת יוֹבֵל, הוּא הָיָה אָבִי הַיּוֹשְׁבִים בְּאוֹהֲלִים וְרוֹעִים בְּהֵמוֹת.

וְשֵׁם אָחִיו יוֹבֵל, הוּא הָיָה אָבִי כָּל הַמְּנַגְּנִים בְּכִנּוֹר וְחָלִיל.

וְצִלְהָ גַם הִיא יָלְדָה, אֶת תּוֹבֵל קַיִן – אָבִי כָּל הָאֲמָנִים בְּכָלִי נְחוּשֶׁת וּבְרָזֵל, וְאַחוֹת תּוֹבֵל קַיִן הִיְתָה נְעֻמָּה.

לָמֶךְ אָמַר לְנָשָׁיו: עֵדָה וְצִלְהָ שְׁמְעוּ קוֹלִי, נָשִׁי לָמֶךְ הָאֵזִינוּ לְדַבְּרִי, כִּי הָאִישׁ שֶׁהִרְגַתִּי בְּשׁוֹגֵג הָיָה לְצַעְרִי וּלְפִצְעִי, וְאוֹתוֹ הֵלֵךְ שֶׁהִרְגַתִּי – זֶה הָיָה לְחַבּוּרְתִּי וּלְמַכְתִּי.

הָרִי אִם יִנְקָמוּ בַהּוֹרֵג קַיִן פִּי שִׁבְעוּ, בַּהּוֹרֵג לָמֶךְ יִנְקָמוּ פִּי שִׁבְעִים וְשִׁבְעוּ!

וְעֲתָה אָרְוֶה אֹתָהּ מִן־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר פָּצַתָּה אֶת־פִּיהָ לְקַחַת אֶת־דַּמִּי אָחִיךָ מִיָּדְךָ:

כִּי תֵעָבֵד אֶת־הָאֲדָמָה לֹא־תִסְרֶה תִתְּנָה לְךָ גַע וְנָד תִּהְיֶה בְּאֶרֶץ:

וַיֹּאמֶר קַיִן אֶל־יְהוָה גְּדוֹל עֹנִי מִנָּשָׂא:

הֵן גֵּרֵשְׁתָּ אוֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּמִפְּנֵיךָ אֶסְתַּר וְהָיִיתִי גַע וְנָד בְּאֶרֶץ וְהָיָה כָּל־מִצְאָי יִהְרָגֵנִי:

וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה לָכֵן כָּל־הִרְגֵנִי קַיִן שִׁבְעָתַיִם יִקָּם וַיִּשֶׂם יְהוָה לְקַיִן אוֹת לְבַלְתִּי הַכּוֹת אוֹתוֹ כָּל־מִצְאָו:

וַיֵּצֵא קַיִן מִלִּפְנֵי יְהוָה וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ־נֹדֵד קַדְמַת־עֵדֶן:

וַיַּדַע קַיִן אֶת־אִשְׁתּוֹ וַתֵּהָרַ וַתֵּלֶד אֶת־חֲנוּךְ וַיְהִי בְנֵה עֵיר וַיִּקְרָא שֵׁם הָעֵיר כְּשֵׁם בְּנוֹ חֲנוּךְ:

וַיִּלְדֵד לְחֲנוּךְ אֶת־עֵירֵד וְעֵירֵד יָלַד אֶת־מַחֲוִיָּאל וּמַחֲוִיָּאל יָלַד אֶת־מֵתוּשָׁאֵל וּמֵתוּשָׁאֵל יָלַד אֶת־לָמֶךְ:

וַיִּקַּח־לוֹ לָמֶךְ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם הָאֶחָת עֵדָה וְשֵׁם הַשְּׁנִיית צִלְהָ:

וַתֵּלֶד עֵדָה אֶת־יוֹבֵל הוּא הָיָה אָבִי יוֹשְׁבֵי אוֹהֶל וּמִקְנָה:

וְשֵׁם אָחִיו יוֹבֵל הוּא הָיָה אָבִי כָּל־תִּבְשָׁר כְּנֹר וְעֹגֵב:

וְצִלְהָ גַם־הִיא יָלְדָה אֶת־תּוֹבֵל קַיִן לְטָשׁ כָּל־חֶרֶשׁ גְּחָשָׁת וּבְרָזֵל וְאַחוֹת תּוֹבֵל־קַיִן נְעֻמָּה:

וַיֹּאמֶר לָמֶךְ לְנָשָׁיו עֵדָה וְצִלְהָ שְׁמַעְנֵן קוֹלִי נָשִׁי לָמֶךְ הָאֵזְנָה אִמְרָתִי כִּי אִישׁ הִרְגַתִּי לְפִצְעִי וְנֹלַד לְחַבּוּרְתִּי:

כִּי שִׁבְעָתַיִם יִקָּם־קַיִן וּלְמֶךְ שִׁבְעִים וְשִׁבְעָה:

חמישי

אָדָם הַתְּחַבֵּר עוֹד עִם אִשְׁתּוֹ, וְהִיא יֹלְדָה בֵּן וְקָרְאָה אֶת שְׁמוֹ שֶׁת מִלְשׁוֹן תְּשֻׁתִית, כִּי אֱלֹהִים בֶּסֶס לִי הַמְּשִׁךְ בְּצִיָּצָא אַחַר בְּמִקּוֹם הַבֵּל שֶׁקִּיָּן הִרְגָּה אוֹתוֹ.

וְגַם לִשְׁת נוֹלַד בֵּן, וְהוּא קָרָא אֶת שְׁמוֹ אֲנוֹשׁ, אִזּו הִתְחִילוּ לִטְעוֹת וְלִקְרֹא לְאֵלִילִים בְּשֵׁם ה'.
פְּרַשְׁת תּוֹלְדֵת בְּנֵי אָדָם

זֶה סֵפֶר תּוֹלְדֵת אָדָם, בְּיוֹם שֶׁאֱלֹהִים בְּרָא אָדָם הוּא עָשָׂה אוֹתוֹ דּוֹמָה לְאֱלֹהִים.

הוּא בְּרָא אוֹתָם זָכָר וּנְקֵבָה, וְהוּא בְּרַךְ אוֹתָם וְקָרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם בְּיוֹם שֶׁנִּבְרָאוּ.

אָדָם חֵי מֵאָה וּשְׁלוּשִׁים שָׁנָה וְהוֹלִיד דּוֹמָה לוֹ בְּדַמּוֹתָיו וּבְצוּרָתוֹ וְקָרָא אֶת שְׁמוֹ שֶׁת.

יְמֵי אָדָם אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת שֶׁת הָיוּ שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה, וְהוּא הוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת.

כָּל הַיָּמִים שֶׁאָדָם חֵי הָיוּ תִשְׁעַ מֵאוֹת וּשְׁלוּשִׁים שָׁנָה, וְהוּא מֵת.

שֶׁת חֵי מֵאָה וְחֲמִשׁ שָׁנִים, וְהוֹלִיד אֶת אֲנוֹשׁ.

שֶׁת חֵי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת אֲנוֹשׁ שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת וְשֶׁבַע שָׁנִים, וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת.

כָּל הַיָּמִים שֶׁשֶׁת חֵי הָיוּ תִשְׁעַ מֵאוֹת וּשְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה שָׁנָה, וְהוּא מֵת.

אֲנוֹשׁ חֵי תִשְׁעִים שָׁנָה, וְהוֹלִיד אֶת קִיָּן.

אֲנוֹשׁ חֵי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת קִיָּן שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת וְחֲמִשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה, וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת.

כָּל הַיָּמִים שֶׁאֲנוֹשׁ חֵי הָיוּ תִשְׁעַ מֵאוֹת וְחֲמִשׁ שָׁנִים, וְהוּא מֵת.

קִיָּן חֵי שֶׁבַעִים שָׁנָה, וְהוֹלִיד אֶת מֵהֶלְלָאֵל.

קִיָּן חֵי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת מֵהֶלְלָאֵל שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת וְאַרְבָּעִים שָׁנָה, וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת.

כָּה וַיֵּדַע אָדָם עוֹד אֶת־אִשְׁתּוֹ וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ שֶׁת כִּי שִׁתְּלִי אֱלֹהִים זָרַע אַחַר תַּחַת הַבֵּל כִּי הִרְגוּ קִיָּן:

כּו וְלִשְׁת נִם־הוּא יֹלְד־בֵּן וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ אֲנוֹשׁ אִזּו הִתְחִל לִקְרֹא בְשֵׁם יְהוָה: ס

א הַ זֶה סֵפֶר תּוֹלְדֵת אָדָם בְּיוֹם בְּרָא אֱלֹהִים אָדָם בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים עָשָׂה אוֹתוֹ:

ב זָכָר וּנְקֵבָה בְּרָאָם וַיְבָרֶךְ אוֹתָם וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמֵם אָדָם בְּיוֹם הַבְּרָאָם:

ג וַיְחִי אָדָם שְׁלֹשִׁים וּמֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלֶד בְּדַמּוֹתָיו כְּצִלְמוֹ וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ שֶׁת:

ד וַיְהִי וַיִּמְרֹאֲם אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־שֶׁת שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:

ה וַיְהִי כָל־יְמֵי אָדָם אֲשֶׁר־חֵי תִשְׁעַ מֵאוֹת שָׁנָה וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיָּמָת: ס

ו וַיְחִי־שֶׁת חֲמִשׁ שָׁנִים וּמֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלֶד אֶת־אֲנוֹשׁ:

ז וַיְחִי־שֶׁת אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־אֲנוֹשׁ שֶׁבַע שָׁנִים וּשְׁמוֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:

ח וַיְהִי כָל־יְמֵי־שֶׁת שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה שָׁנָה וַתִּשְׁעַ מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת: ס

ט וַיְחִי אֲנוֹשׁ תִשְׁעִים שָׁנָה וַיֹּלֶד אֶת־קִיָּן:

י וַיְחִי אֲנוֹשׁ אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־קִיָּן חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה וּשְׁמוֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:

יא וַיְהִי כָל־יְמֵי אֲנוֹשׁ חֲמִשׁ שָׁנִים וְחֲמִשַּׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת: ס

יב וַיְחִי קִיָּן שֶׁבַעִים שָׁנָה וַיֹּלֶד אֶת־מֵהֶלְלָאֵל:

יג וַיְחִי קִיָּן אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־מֵהֶלְלָאֵל אַרְבָּעִים שָׁנָה וּשְׁמוֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:

שש

ה

פרשת בראשית

כָּל יְמֵי קִינָן עֶשֶׂר שָׁנִים וַתֵּשֶׁע מֵאוֹת וָעֶשֶׂר שָׁנִים, וְהוּא מֵת.

מִהֲלֵלָאֵל חַי שְׁשִׁים וַחֲמִשׁ שָׁנִים, וְהוֹלִיד אֶת יִרְדָּ.

מִהֲלֵלָאֵל חַי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת יִרְדָּ שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת וְשְׁלוּשִׁים שָׁנָה, וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת.

כָּל יְמֵי מִהֲלֵלָאֵל הָיוּ שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת תְּשַׁעִים וַחֲמִשׁ שָׁנִים, וְהוּא מֵת.

יִרְדָּ חַי מֵאָה שְׁשִׁים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה, וְהוֹלִיד אֶת חֲנוּךְ.

יִרְדָּ חַי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת חֲנוּךְ שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה, וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת.

כָּל יְמֵי יִרְדָּ הָיוּ תְּשַׁע מֵאוֹת שְׁשִׁים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה, וְהוּא מֵת.

חֲנוּךְ חַי שְׁשִׁים וַחֲמִשׁ שָׁנָה, וְהוֹלִיד אֶת מֵתוּשֶׁלַח.

חֲנוּךְ הִתְהַלֵּךְ בְּדַרְכֵי הָאֱלֹהִים אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת מֵתוּשֶׁלַח שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת.

כָּל יְמֵי חֲנוּךְ הָיוּ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁשִׁים וַחֲמִשׁ שָׁנָה.

חֲנוּךְ הִתְהַלֵּךְ בְּדַרְכֵי הָאֱלֹהִים, וְהִנֵּה הוּא אֵינָנוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן לִקַח אוֹתוֹ.

מֵתוּשֶׁלַח חַי מֵאָה שְׁמוֹנִים וְשֶׁבַע שָׁנָה, וְהוֹלִיד אֶת לֶמְךָ.

מֵתוּשֶׁלַח חַי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת לֶמְךָ שֶׁבַע מֵאוֹת שְׁמוֹנִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה, וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת.

כָּל יְמֵי מֵתוּשֶׁלַח הָיוּ תְּשַׁע מֵאוֹת שְׁשִׁים וַתֵּשֶׁע שָׁנָה, וְהוּא מֵת.

לֶמְךָ חַי מֵאָה שְׁמוֹנִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה וְהוֹלִיד בֶּן.

הוּא קָרָא אֶת שְׁמוֹ נַח בְּלוֹמַר – אִישׁ זֶה יִנְחַמְנִי מִמַּעַצְבוֹת שֶׁבַּמָּאֵמֶן מַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ –

וַיְהִי כָּל־יְמֵי קִינָן עֶשֶׂר שָׁנִים וַתֵּשֶׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת: ס

וַיְחִי מִהֲלֵלָאֵל חֲמִשׁ שָׁנִים וְשְׁשִׁים שָׁנָה וַיֹּלֶד אֶת־יִרְדָּ:

וַיְחִי מִהֲלֵלָאֵל אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־יִרְדָּ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּשְׁמוֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:

וַיְהִי כָּל־יְמֵי מִהֲלֵלָאֵל חֲמִשׁ וַתֵּשַׁעִים שָׁנָה וּשְׁמוֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת: ס

וַיְחִי־יִרְדָּ שְׁתַּיִם וְשְׁשִׁים שָׁנָה וַיִּמָּצֵת שָׁנָה וַיֹּלֶד אֶת־חֲנוּךְ:

וַיְחִי־יִרְדָּ אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־חֲנוּךְ שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:

וַיְהִי כָּל־יְמֵי־יִרְדָּ שְׁתַּיִם וְשְׁשִׁים שָׁנָה וַתֵּשֶׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת: ס

וַיְחִי חֲנוּךְ חֲמִשׁ וְשְׁשִׁים שָׁנָה וַיֹּלֶד אֶת־מֵתוּשֶׁלַח:

וַיְהִי־לְחֲנוּךְ אֶת־הָאֱלֹהִים אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־מֵתוּשֶׁלַח שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:

וַיְהִי כָּל־יְמֵי חֲנוּךְ חֲמִשׁ וְשְׁשִׁים שָׁנָה וְשְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה:

וַיְהִי־לְחֲנוּךְ חֲנוּךְ אֶת־הָאֱלֹהִים וְאֵינָנוּ כִּי־לִקַח אֹתוֹ אֱלֹהִים: ס

וַיְחִי מֵתוּשֶׁלַח שֶׁבַע וּשְׁמוֹנִים שָׁנָה וַיִּמָּצֵת שָׁנָה וַיֹּלֶד אֶת־לֶמְךָ:

וַיְחִי מֵתוּשֶׁלַח אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־לֶמְךָ שְׁתַּיִם וּשְׁמוֹנִים שָׁנָה וְשֶׁבַע מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:

וַיְהִי כָּל־יְמֵי מֵתוּשֶׁלַח תְּשַׁע וְשְׁשִׁים שָׁנָה וַתֵּשֶׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת: ס

וַיְחִי־לֶמְךָ שְׁתַּיִם וּשְׁמוֹנִים שָׁנָה וַיִּמָּצֵת שָׁנָה וַיֹּלֶד בֶּן:

וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ נַח לֵאמֹר זֶה יִנְחַמְנִי מִמַּעַצְבוֹת שֶׁבַּמָּאֵמֶן מִן־הָאֲדָמָה

שביעי

אֲשֶׁר אָרְרָה יְהוָה:

ל וַיְחִי-לְמֶדֶד אַחֲרַי הוֹלִידוּ אֶת-נֹחַ חֲמֵשׁ וַתִּשְׁעִים שָׁנָה וַחֲמֵשׁ מֵאֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:

לא וַיְהִי כָל-יְמֵי-לְמֶדֶד שֶׁבַע וְשִׁבְעִים שָׁנָה וְשִׁבְעֵה מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת: ס

לב וַיְהִי-נֹחַ בֶּן-חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד נֹחַ אֶת-שֵׁם אֶת-חָם וְאֶת-יֶפֶת:

פְּרֶשֶׁת רַעַת הָאָדָם

בְּעִבּוּדַת הָאָדָמָה שֶׁהִ' קָלַל אוֹתָהּ. לְמֶדֶד חֵי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת נֹחַ חֲמֵשׁ מֵאוֹת תִּשְׁעִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה, וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת.

כָּל יְמֵי לְמֶדֶד הָיוּ שֶׁבַע מֵאוֹת שִׁבְעִים וְשִׁבַּע שָׁנָה, וְהוּא מָת.

נֹחַ הָיָה בֶּן חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וְנֹחַ הוֹלִיד אֶת שֵׁם אֶת חָם וְאֶת יֶפֶת.

כְּשִׁבְנֵי הָאָדָם הִחֲלוּ לְהִתְרַבּוֹת עַל פְּנֵי הָאָדָמָה וַיּוֹלְדוּ לָהֶם בָּנוֹת,

בְּנֵי הָאֲנָשִׁים הַחֲשׂוּבִים רָאוּ אֶת בָּנוֹת הָאָדָם שֶׁהֵן יְפוֹת, וְהֵם לָקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכָּל מֵה שִׁבְחָרוּ.

ה' אָמַר: לְעוֹלָם לֹא אֲדוֹן אֶת הָאָדָם לְהַשְׁמִידוֹ, כִּי הוּא רַק בֶּשָׂר וְדָם, אֲמַתִּין וְאֲאָרִיךְ אֶת יְמֵיו בַּמָּאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה.

הַעֲנֻקִים הָיוּ בְּאֶרֶץ בְּאוֹתָם הַיָּמִים כְּשִׁבְאוּ בְּנֵי הָאֲנָשִׁים הַחֲשׂוּבִים אֶל בָּנוֹת הָאָדָם וַיּוֹלְדוּ לָהֶם, וְגַם נִשְׂאָרוּ מֵהֶם אַחֲרָי כֵּן, הֵם הַגְּבוּרִים הַמְּפָרְסְמִים בַּחֲשִׁיבוֹתָם מִימֵי קֶדֶם.

ה' רָאָה שֶׁרַעַת הָאָדָם בְּאֶרֶץ רַבָּה, וְכָל יִצְרָיו וּמַחֲשֻׁבוֹתָיו כָּל הַיּוֹם הֵם רַק לַעֲשׂוֹת רָע.

ה' הִתְחַרַּט כְּבִיכּוֹל עַל שֶׁעָשָׂה אֶת הָאָדָם בְּאֶרֶץ, וְהִתְעַצֵּב בְּלִבּוֹ.

ה' אָמַר: אֲמַחָה אֶת הָאָדָם שֶׁבְּרָאתִי מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה, אֲמַחָה אֶת הַכֹּל – מֵאָדָם עַד בַּהֲמָה עַד חֶרֶק וְעַד עוֹף הַשָּׁמַיִם כִּי הִתְחַרַּטְתִּי עַל שֶׁעֲשִׂיתִי אוֹתָם.

וְרַק נֹחַ מִצָּא חֵן בְּעֵינַי ה'.

א וַיְהִי כִּי-הִתְחַל הָאָדָם לָרֶב עַל-פְּנֵי הָאָדָמָה וּבָנוֹת יָלְדוּ לָהֶם:

ב וַיִּרְאוּ בְנֵי-הָאֱלֹהִים אֶת-בָּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכָּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ:

ג וַיֹּאמֶר יְהוָה לֹא-יִדְוֹן רוּחִי בָאָדָם לְעַלְמַם בְּשָׁנָה הוּא בֶּשָׂר וְהָנוּ יָמָיו מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה:

ד הַנְּפֹלִים הָיוּ בְּאֶרֶץ בְּיָמֵים הָהֵם וְגַם אַחֲרֵי-כֵן אֲשֶׁר יָבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֶל-בָּנוֹת הָאָדָם וַיּוֹלְדוּ לָהֶם הַמָּוֶה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מְעוֹלָם אֲנָשֵׁי הַשָּׁם: פ

ה וַיִּרְא יְהוָה כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם בְּאֶרֶץ וְכָל-יִצְרָר מַחֲשֵׁבֶת לִבּוֹ רַק רָע כָּל-הַיּוֹם:

ו וַיִּנְחַם יְהוָה כִּי-עָשָׂה אֶת-הָאָדָם בְּאֶרֶץ וַיִּתְעַצֵּב אֵל-לִבּוֹ:

ז וַיֹּאמֶר יְהוָה אֲמַחָה אֶת-הָאָדָם אֲשֶׁר-בְּרָאתִי מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה מֵאָדָם עַד-בַּהֲמָה עַד-רֶמֶשׂ וְעַד-עוֹף הַשָּׁמַיִם כִּי נַחַמְתִּי כִּי עֲשִׂיתָם:

ח וְנֹחַ מִצָּא חֵן בְּעֵינַי יְהוָה: פ

מפסוד

נח

ב אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים הנה בדרתיו את האלהים התהלך נח:

ו יולד נח שלשה בנים את-שם את-חם ואת-יפת:

א ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא הארץ חמס:

ב וירא את-הארץ והנה נשחתה כיר השחית כל-בשר את-הרכו על-הארץ: ס

ג ויאמר אלהים לנח קץ כל-בשר בא לפני כרמלאה הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם את-הארץ:

ד עשה לך תבת עצי-גפר קנים תעשה את-התבה וכפרת אתה מבית ומחוץ בכפר:

ה וזה אשר תעשה אתה שלש מאות אמה ארך התבה חמשים אמה רחבה ושלשים אמה קומתה:

ו צהר תעשה לתבה ואל-אמה תכלנה מלמעלה ופתח התבה בצדקה תשים תחתים שנים ושלשים תעשה:

ז ואני הנני מביא את-המבול מים על-הארץ לשחת כל-בשר אשר-בו רוח חיים מתחת השמים כל אשר-בארץ ינוע:

ח והקמתי את-בריתי אתך ובאת אל-התבה אתה ובניך ואשתך ונשי-בניך אתך:

ט ומכל-החיי מכל-בשר שנים מכל תביא אל-התבה להחית אתך זכר ונקבה יהיו:

פרשת צווי התיבה

אלה צאצאי נח, נח היה איש צדיק תמים בדורו, נח התהלך בדרכי האלהים.

נח הוליד שלושה בנים – את שם את חם ואת יפת.

הארץ התקלקלה בעיני האלהים, הארץ התמלאה בחמסים.

אלהים ראה את הארץ והנה הפכה למושחתת שכל איש בשר ודם שעל הארץ השחית את התנהגותו.

אלהים אמר לנח: החלטתי שהגיע הסוף של כל בשר ודם כי בגללם העולם התמלא בשחיתות, ואני עומד להשמיד אותם ואת העולם.

עשה לך תבה מעץ אדר, תעשה את התבה תאים תאים, ותצפה אותה מבפנים ומבחוץ בזפת.

וכך תעשה אותה: שלוש מאות אמה אורך התבה (140 מטר), חמשים אמה רחבה (23 1/2 מטר), ושלשים אמה גובהה (14 מטר).

תעשה חלון לתבה, והקצה שלה למעלה יסתים ברוחב אמה (47 ס"מ), ואת פתח התבה תעשה בצדקה, תעשה אותה שלש קומות – תחתונה, שנייה, ושלישית.

והנה אני מביא את המבול מים על הארץ, להשמיד כל בשר ודם שיש בו רוח חיים, שמתחת לשמים – כל מי שבארץ ימות.

ואקום את התחביבותי לך להצילך, ותבוא אל התבה אתה ובניך ואשתך ונשי בניך אתך.

ומכל בעל חיי – מכל בשר ודם תביא אל התבה שנים מכל מין שיהיו אתך, והם יהיו זכר ונקבה.

מהעוף למינהו ומן הבהמה למינה
מכל המוש האדמה למינהו שנים מכל
יבאו אליך להחיות:

ואתה קח-לך מכל-מאכל אשר יאכל
ואספת אליך ותיה לך ולהם לאכלה:

ונעש נח ככל אשר צוה אתו אלהים
כן עשה:

פרשת הפניסה לתיבה

ה' אמר לנח: בא אתה וכל משפחתך אל
התיבה, כי רק אותך ראיתי כזכאי לפני בדור
הזה.

קח לך מכל הבהמות הטהורות שבעה
שבעה זוגות – איש ואשתו, ומבהמות שהן
לא טהורות – שנים, איש ואשתו.

גם מעוף השמים הטהור תקח שבעה שבעה
זוגות של זכר ונקבה, כדי להחיות צאצאים
על פני כל הארץ.

כי עוד שבעה ימים אני ממטיר על הארץ
ארבעים יום וארבעים לילה, ואמחה מעל
פני האדמה את כל בעלי החיים שעשיתי.

נח עשה את כל מה שה' צוה אותו.

ונח היה בן שש מאות שנה והיה מבול של
מים על הארץ.

נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו באו אל
התיבה מפני מי המבול.

מהבהמה הטהורה ומבהמה שאיננה טהורה
ומהעוף וכל החרקים שזוחלים על האדמה,

באו אל נח שנים שנים אל התיבה – זכר
ונקבה, כמו שאלהים צוה את נח.

לאחר שבעת הימים מי המבול היו על
הארץ.

פרשת המבול

בשנת שש מאות שנה לחיי נח בחדש השני

מהעוף למינהו ומן הבהמה למינה
מכל המוש האדמה למינהו שנים מכל
יבאו אליך להחיות:

ואתה קח-לך מכל-מאכל אשר יאכל
ואספת אליך ותיה לך ולהם לאכלה:

ונעש נח ככל אשר צוה אתו אלהים
כן עשה:

ויאמר יהוה לנח בא-אתה וכל-ביתך
אל-התיבה כי-אתך ראיתי צדיק לפני
בדור הזה:

מכל הבהמה הטהורה תקח-לך
שבעה שבעה איש ואשתו ומן הבהמה
אשר לא טהרה הוא שנים איש ואשתו:

גם מעוף השמים שבעה שבעה זכר
ונקבה לחיות זרע על-פני כל-הארץ:

כי לימים עוד שבעה אנכי ממטיר
על-הארץ ארבעים יום וארבעים
לילה ומחיתי את-כל-היקום אשר
עשיתי מעל פני האדמה:

ונעש נח ככל אשר-צוהו יהוה:

ונח בן-שש מאות שנה והמבול היה
מים על-הארץ:

ויבא נח ובניו ואשתו ונשי-בניו אתו
אל-התיבה מפני מי המבול:

מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה
אשר איננה טהרה ומן העוף וכל
אשר-רמש על-האדמה:

שנים שנים באו אל-נח אל-התיבה זכר
ונקבה כאשר צוה אלהים את-נח:

ויהי לשבעת הימים ומי המבול היו
על-הארץ:

בשנת שש-מאות שנה לחיי-נח בחדש

שני

ז

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

בשבעה עשר יום לחודש, באותו היום נבקעו כל מעינות התהום הגדול ונפתחו ארבות השמים.

יב ירד גשם על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה.

יג ביום הזה עצמו באו נח, ושם חם ויפת בני נח, ואשת נח ושלשת נשי בניו אתם, אל התבה.

יד הם וכל החיות למיניהן וכל הבהמות למיניהן וכל החרקים שזוחלים על האדמה למיניהם וכל העופות למיניהם, כל צפור – כל בעל כנף.

טו הם באו אל נח אל התבה שנים שנים מכל בשר ודם שבו רוח חיים.

טז והבאים זכר ונקבה מכל בשר ודם, כמו שאלהים צוה אותו, וה' סגר עליו לשמור אותו ממי המבול.

יז המבול היה ארבעים יום על הארץ, המים התרבו ונשארו את התבה והיא התרוממה מעל הארץ.

יח המים התגברו והתרבו מאוד על הארץ והתבה שטה על פני המים.

יט והמים גברו מאוד מאוד מעל הארץ וכל החרים הגבוהים שמתחת לשמים התכסו.

כ החרים התכסו והמים התגברו עוד חמש עשרה אמות מלמעלה.

כא מתו כל בעלי החיים שזוחלים על הארץ – בעוף ובבהמה ובחיה ובכל השרצים ששורצים על הארץ, וכל בני האדם מתו.

כב כל מי שיש באפו נשימה של רוח חיים מכל אלה שחיים ביבשה – מתו.

כג ה' מחה את כל החיים שעל פני האדמה מאדם עד בהמה עד חרק ועד עוף השמים, והם נמחו מהארץ, ונשארו רק נח ואלה שאיתו בתבה.

השני בשבעה עשר יום לחודש ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה וארבת השמים נפתחו:

יב ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה:

יג בעצם היום הזה בא נח ושם ויפת בני נח ואשת נח ושלשת נשי בניו אתם אל התבה:

יד חמה וכל החיה למינה וכל הבהמה למינה וכל החרמש הרמש על הארץ למינהו וכל העוף למינהו כל צפור כל כנף:

טו ויבאו אל נח אל התבה שנים שנים מכל הבשר אשר בו רוח חיים:

טז והבאים זכר ונקבה מכל בשר באו כאשר צוה אתו אלהים ויסגר יהוה בערו:

יז ויהי המבול ארבעים יום על הארץ וירבו המים וישאו את התבה ותרם מעל הארץ:

יח ויגברו המים וירבו מאד על הארץ ותלף התבה על פני המים:

יט והמים גברו מאד מאד על הארץ ויכסו כל החרים הגבוהים אשר תחת כל השמים:

כ חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכסו החרים:

כא וינזע כל בשר ו הרמש על הארץ בעוף ובבהמה ובחיה ובכל השרץ השרץ על הארץ וכל האדם:

כב כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו:

כג וימח את כל היקום אשר על פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים וימחו מן הארץ וישאר אך נח ואשר אתו בתבה:

שליש

המים גברו על הארץ מאה וחמשים יום.

פרשת סיום המבול

אלהים זכר את נח ואת כל החיה ואת כל הבהמה שאתו בתבה, אלהים העביר נח על הארץ והמים נחו.

מעינות התהום וארבות השמים נסגרו, והגשם מהשמים פסק.

המים הלכו ופחתו מעל הארץ בהדרגה, המים התחילו להחסר לאחר מאה וחמשים ימים.

התבה נחה בחודש השביעי בשבעה עשר יום לחודש על הרי אררט.

והמים הלכו ופחתו עד החודש העשירי, ביום הראשון של החודש העשירי נראו ראשי ההרים.

בסוף ארבעים יום נח פתח את חלון התבה שעשה.

הוא הוציא את העורב, והוא יצא הלוך ושוב, עד שהמים התגבשו מעל הארץ.

הוא הוציא את היונה מאתו לראות אם נתמעטו המים מעל פני האדמה.

היונה לא מצאה מקום להניח את כף רגלה, היא חזרה אליו אל התבה כי היו מים על פני כל הארץ, הוא הושיט את ידו ולקח אותה והביא אותה אליו לתבה.

הוא המתין עוד שבועה ימים אחרים, ושוב הוציא את היונה מהתבה.

היונה באה אליו לעת ערב והנה עלה זית שחטפה בפייה, נח ידע שהמים התמעטו מעל הארץ.

הוא המתין עוד שבועה ימים נוספים והוציא את היונה, והיא לא הוסיפה לשוב אליו עוד.

ובשנת שש מאות ואחת לחיי נח ביום

כי ויגברו המים על הארץ חמשים ומאת יום:

כי ויזכר אלהים את-נח ואת כל-החיה ואת-כל-הבהמה אשר אתו בתבה ויעבר אלהים רוח על-הארץ וישבו המים:

כי ויסכרו מעינות תהום וארבות השמים ויכלא הגשם מן-השמים:

כי וישבו המים מעל הארץ הלוך ושוב ויחסרו המים מקצה חמשים ומאת יום:

כי ותנח התבה בחודש השביעי בשבעה-עשר יום לחודש על הרי אררט:

כי והמים היו הלוך וחסור עד החודש העשירי בעשירי באחד לחודש נראו ראשי ההרים:

כי ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את-חלון התבה אשר עשה:

כי וישלח את-העורב ויצא יצוא ושוב עד-יבשת המים מעל הארץ:

כי וישלח את-היונה מאתו לראות תקלו המים מעל פני האדמה:

כי ולא-מצאה היונה מנוח לכף-רגלה ותשב אליו אל-התבה כיומים על-פני כל-הארץ וישלח ידו ויקחה ויבא אתה אליו אל-התבה:

כי ויחל עוד שבעת ימים אחרים וינסף שלח את-היונה מן-התבה:

כי ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה-זית טרף בפייה וידע נח כיוקלו המים מעל הארץ:

כי ויחל עוד שבעת ימים אחרים וישלח את-היונה ולא-יסיפה שוב-אליו עוד:

כי ויהי באחת ושש-מאות שנה בראשון

הֲרֵאשׁוֹן שֶׁל הַחוּדֵשׁ הֲרֵאשׁוֹן, הַמַּיִם הַתִּיבָשׁוּ
מֵעַל הָאָרֶץ, נַח הִסִּיר אֶת מַכְסֵה הַתֵּבָה וַרְאָה
שֶׁהִנֵּה יָבֹשׁ פְּנֵי הָאָדָמָה הָעֲלִיוֹנִים.

וּבַיּוֹם הָעֲשָׂרִים וְשִׁבְעָה שֶׁל הַחוּדֵשׁ הַשְּׁנִי
יָבֹשָׁה הָאָרֶץ לְגַמְרֵי.

פְּרֹשֶׁת הַיְצִיָּאה מִהַתֵּיבָה

אֱלֹהִים דִּבֶּר אֶל נֹחַ וַאֲמַר:

צֵא מִהַתֵּבָה אַתָּה וְאִשְׁתְּךָ וּבְנֵיךָ וְנִשְׂי בְנֵיךָ
אִתְּךָ.

כָּל הַחַיָּה שְׂאִתְּךָ מִכָּל הַחַי: הָעוֹף וְהַבְּהֵמָה
וְכָל הַחַרְקִים שְׂזוּחִלִים עַל הָאָדָמָה – הוֹצֵא
אִתְּךָ, וַיִּשְׂרְצוּ בָאָרֶץ וְיולִידוּ וְלָדוֹת וַיִּתְרַבּוּ
עַל הָאָרֶץ.

נֹחַ יֵצֵא, וּבְנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְנִשְׂי בְנָיו יֵצְאוּ אִתּוֹ.

כָּל הַחַיּוֹת כָּל הַחַרְקִים וְכָל הָעוֹפוֹת – כָּל
זוּחַל עַל הָאָרֶץ, יֵצְאוּ מִהַתֵּבָה
לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם.

נֹחַ בָּנָה מִזְבֵּחַ לַה', וְלָקַח מִכָּל הַבְּהֵמָה
הַטְּהוֹרָה וּמִכָּל הָעוֹף הַטְּהוֹר וְהַעֲלָה עוֹלוֹת
בְּמִזְבֵּחַ.

ה' הִרִיחַ אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ, ה' אָמַר בְּלִבּוֹ: לֹא
אוֹסִיף עוֹד לְקַלֵּל אֶת הָאָדָמָה בְּגַלְלֵי הָאָדָם
כִּי כִּבֵּר מִנְעָרָיו יֵשׁ לָאָדָם יֵצֵר-לֵב רָע, וְלֹא
אוֹסִיף עוֹד לְהַכּוֹת אֶת כָּל הַחַי כְּמוֹ שֶׁעָשִׂיתִי.

כָּל עוֹנוֹת הָאָרֶץ – עוֹנַת הַזְּרִיעָה וְהַקְּצִירָה
וְקוֹר וְחוּם וְקִיץ וְחֹרֶף וַיּוֹם וְלַיְלָה, לֹא
יִתְבַּטְּלוּ יוֹתֵר.

אֱלֹהִים בֵּרַךְ אֶת נֹחַ וְאֶת בְּנָיו וַאֲמַר לָהֶם:
הוֹלִידוּ יְלָדִים וְהִתְרַבּוּ וּמִלְאוּ אֶת הָאָרֶץ.

וּכְבוֹדְכֶם וּפְחָדְכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ
וְעַל כָּל עוֹף הַשָּׁמַיִם, וְעַל הַחַרְקִים שֶׁעַל
הָאָדָמָה וְעַל כָּל דְּגַי הַיָּם, כָּל אֵלֵה נִתְּנוּ
בְּיַדְכֶם.

כָּל חֶרֶק חַי יִהְיֶה מִתֵּר לָכֶם לְאֹכִילָה, הַתִּרְתִּי

בְּאַחַד לַחֲדָשׁ חֲרֻבוֹ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ
וַיִּסֶר נֹחַ אֶת-מַכְסֵה הַתֵּבָה וַיֵּרָא וַהֲנִה
חֲרֻבוֹ פְּנֵי הָאָדָמָה:

וּבַחֲדָשׁ הַשְּׁנִי בְשִׁבְעָה וָעֶשְׂרִים יוֹם
לַחֲדָשׁ יָבֹשָׁה הָאָרֶץ: ס

וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל-נֹחַ לֵאמֹר:

צֵא מִן-הַתֵּבָה אַתָּה וְאִשְׁתְּךָ וּבְנֵיךָ
וְנִשְׂי-בְנֵיךָ אִתְּךָ:

כָּל-הַחַיָּה אֲשֶׁר-אִתְּךָ מִכָּל-בֶּשֶׂר בְּעוֹף
וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל-הַרְמֹשׁ הַרְמֹשׁ עַל-
הָאָרֶץ הֵיצֵא (הוֹצֵא) אִתְּךָ וְשִׂרְצוּ
בָאָרֶץ וּפְרוּ וּרְבוּ עַל-הָאָרֶץ:

וַיֵּצֵא-נֹחַ וּבְנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְנִשְׂי-בְנָיו אִתּוֹ:

כָּל-הַחַיָּה כָּל-הַרְמֹשׁ וְכָל-הָעוֹף כָּל
רֹמֵשׁ עַל-הָאָרֶץ לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם יֵצְאוּ
מִן-הַתֵּבָה:

וַיִּבֶן נֹחַ מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקַּח מִכָּל
הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה וּמִכָּל הָעוֹף הַטְּהוֹר
וַיַּעַל עֹלֹת בְּמִזְבֵּחַ:

וַיִּרַח ה' יְהוָה אֶת-רִיחַ הַנִּיחֹחַ וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל-לִבּוֹ לֹא-אֶסְפֶּה לְקַלֵּל עוֹד
אֶת-הָאָדָמָה כִּעֲבוּר הָאָדָם כִּי יֵצֵר לֵב
הָאָדָם רָע מִנְעָרָיו וְלֹא-אֶסְפֶּה עוֹד
לְהַכּוֹת אֶת-כָּל-חַי כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי:

עַד כָּל-יְמֵי הָאָרֶץ זֶרַע וְקִצִּיר וְקָר
וְחוּם וְקִיץ וְחֹרֶף וַיּוֹם וְלַיְלָה לֹא
יִשְׁבְּתוּ:

וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת-נֹחַ וְאֶת-בְּנָיו וַיֹּאמֶר
לָהֶם פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת-הָאָרֶץ:

וּמוֹרָאֲכֶם וְחֹתְכֶם יִהְיֶה עַל כָּל-חַיַּת
הָאָרֶץ וְעַל כָּל-עוֹף הַשָּׁמַיִם כְּכֹל אֲשֶׁר
תִּרְמֹשׁ הָאָדָמָה וּבְכָל-דְּגַי הַיָּם בְּיַדְכֶם
בְּיַתְּנֵנוּ:

כָּל-רְמֹשׁ אֲשֶׁר הוּא-חַי לָכֶם יִהְיֶה

יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד

לְכֶם אֶת הַכֹּל שִׁיְהִיָּה כְּמוֹ יָרֵק וְעֵשֶׂב.
 רק אל תאכלו בְּשֵׂר בְּעוֹדוֹ חַי עִם נַפְשׁוֹ וְדָמוֹ.
 לא אֶעֱנִישׁ אֶתְכֶם עַל הַרִיגַת בְּעַל חַי, רק את
 שְׂפִיכוֹת דַּמְכֶם אֶתְבַּע, מִיַּד כָּל חַיָּה שֶׁתִּהְרֹג
 אִישׁ אֶתְבַּע אוֹתוֹ, וּמִיַּד הָאָדָם – מִיַּד אִישׁ
 שִׁיְהָרוֹג אֶת אַחִיו אֶתְבַּע אֶת נַפְשׁ הָאָדָם.
 שׂוֹפֵף דָּם שֶׁל אָדָם, דָּמוֹ יִשְׁפָּף בְּיַד שׂוֹפְטִים
 וְעַדִּים, כִּי הָאָדָם נַעֲשֶׂה בְּצַלֵּם אֱלֹהִים.
 וְאַתֶּם הוֹלִידוּ יְלָדִים וְהִתְרַבּוּ, הוֹלִידוּ בְּאֶרֶץ
 וְהִתְרַבּוּ בָּהּ.

פְּרֻשַׁת בְּרִית בְּנֵי נֹחַ

אֱלֹהִים אָמַר לְנֹחַ וּלְבָנָיו אִתּוֹ:

וְהִנֵּה אֲנִי עוֹשֶׂה הַסֶּכֶם אֶתְכֶם וְעַם צִאֲצָאִיכֶם
 אַחֲרֵיכֶם.

וְעַם כָּל נֶפֶשׁ הַחַיָּה אֲשֶׁר שְׂאתְכֶם, הָעוֹף הַבְּהֵמָה
 וְכָל חַיַּת הָאָרֶץ שְׂאתְכֶם, מִכָּל יוֹצְאֵי הַתְּבֵאָה
 – כָּל חַיַּת הָאָרֶץ.

וְאַקִּיִם אֶת הַסֶּכֶם אֶתְכֶם וְלֹא יִשְׁמַד שׂוֹב כָּל
 בְּשֵׂר וְדָם בְּמִי הַמַּבּוּל וְלֹא יִהְיֶה עוֹד מַבּוּל
 שִׁיְהָרוֹס אֶת הָאָרֶץ.

אֱלֹהִים אָמַר: זֶה הַסִּיּוֹן עַל הַסֶּכֶם שְׂאֲנִי
 עוֹשֶׂה בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה שְׂאתְכֶם
 לְדוֹרוֹת הָעוֹלָם –

שְׂמַתִּי אֶת הַקֶּשֶׁת שְׁלִי בַעֲנַן וְהִיא תִהְיֶה
 לְסִיּוֹן הַסֶּכֶם שְׂבִינִי וּבֵין הָאָרֶץ.

וּכְשֶׁאָבִיא עָנָנִים עַל הָאָרֶץ תִּרְאֶה הַקֶּשֶׁת
 בַּעֲנַן.

וְאֲזָכּוֹר אֶת הַסֶּכֶם שְׂבִינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל
 נֶפֶשׁ שְׂבָבָל גּוֹף שֶׁל בְּעַל חַיִּים, וְהַמַּיִם לֹא
 יִשְׁמְשׁוּ עוֹד לְמַבּוּל לְהַשְׂמִיד כָּל בְּשֵׂר וְדָם.

הַקֶּשֶׁת תִּהְיֶה בַּעֲנַן, וְאִרְאֶה אוֹתָהּ כְּדִי לְזָכּוֹר
 אֶת הַסֶּכֶם הַתְּמִידִי שְׂבִין אֱלֹהִים וּבֵין כָּל
 נֶפֶשׁ שְׂבָבָל גּוֹף שֶׁל בְּעַל חַיִּים שְׁעַל הָאָרֶץ.

לְאֶכְלָהּ כִּיִּרְק עֵשֶׂב נָתַתִּי לְכֶם אֶת־כָּל:

אֲדִ-בְּשֵׂר בְּנַפְשׁוֹ דָּמוֹ לֹא תֹאכְלוּ:

וְאֲדִ-אֶת־דַּמְכֶם לְנַפְשֵׁיכֶם אֲדַרְשׁ מִיַּד
 כָּל־חַיָּה אֲדַרְשְׁנֶנּוּ וּמִיַּד הָאָדָם מִיַּד
 אִישׁ אַחִיו אֲדַרְשׁ אֶת־נַפְשׁ הָאָדָם:

שׂוֹפֵף דָּם הָאָדָם בְּאָדָם דָּמוֹ יִשְׁפָּף כִּי
 בְּצַלֵּם אֱלֹהִים עֲשֶׂה אֶת־הָאָדָם:

וְאַתֶּם פָּרוּ וּרְבִּו שְׂרָצוּ בְּאֶרֶץ וּרְבִו־
 בָּהּ: ס

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־נֹחַ וְאֶל־בָּנָיו אִתּוֹ
 לֵאמֹר:

וְאֲנִי הִנְנִי מְקִיִם אֶת־בְּרִיתִי אִתְכֶם וְאֶת־
 זַרְעֲכֶם אַחֲרֵיכֶם:

וְאֶת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה אֲשֶׁר אִתְכֶם בְּעוֹף
 בְּבִהֵמָה וּבְכָל־חַיַּת הָאָרֶץ אִתְכֶם מִכָּל
 יוֹצְאֵי הַתְּבֵאָה לְכָל־חַיַּת הָאָרֶץ:

וְהִקְמַתִּי אֶת־בְּרִיתִי אִתְכֶם וְלֹא־יִכָּרֵת
 כָּל־בְּשֵׂר עוֹד מִמִּי הַמַּבּוּל וְלֹא־יִהְיֶה
 עוֹד מַבּוּל לְשַׁחַת הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים זֹאת אוֹת־הַבְּרִית אֲשֶׁר־
 אֲנִי נֹתֵן בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל־נֶפֶשׁ
 חַיָּה אֲשֶׁר אִתְכֶם לְדֹרֹת עוֹלָם:

אֶת־קֶשֶׁתִּי נָתַתִּי בַּעֲנַן וְהִתְהַלְּאֹת
 בְּרִית בֵּינִי וּבֵין הָאָרֶץ:

וְהָיָה בַּעֲנַנִּי עָנַן עַל־הָאָרֶץ וּנִרְאָתָהּ
 הַקֶּשֶׁת בַּעֲנַן:

וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי אֲשֶׁר בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם
 וּבֵין כָּל־נֶפֶשׁ חַיָּה בְּכָל־בְּשֵׂר וְלֹא־
 יִהְיֶה עוֹד הַמַּיִם לְמַבּוּל לְשַׁחַת כָּל־
 בְּשֵׂר:

וְהִתְהַלְּאֹת הַקֶּשֶׁת בַּעֲנַן וְרִאִיתִיהָ לְזָכּוֹר
 בְּרִית עוֹלָם בֵּין אֱלֹהִים וּבֵין כָּל־נֶפֶשׁ
 חַיָּה בְּכָל־בְּשֵׂר אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ:

חמישי

אֱלֹהִים אָמַר לְנֹחַ זֶה הִסִּימֵן שֶׁהַעֲמַדְתִּי עַל
הַהֶסֶסֶם שֶׁבִּינִי וּבֵין כָּל בֶּשֶׂר וְדָם שֶׁעַל הָאָרֶץ.

פְּרַשְׁת קַלְלַת כְּנַעַן

בְּנֵי נֹחַ שִׁיְצְאוּ מִהַתְּבָה הָיוּ שֵׁם וְחָם וְיָפֶת, וְחָם
הוּא אָבִיו שֶׁל כְּנַעַן.

שְׁלוֹשָׁה אֱלֹהִים הֵם בְּנֵי נֹחַ וּמֵאֵלֶּהָ הִתְפָּאֵרוּ כָּל
יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ.

נֹחַ הִתְחִיל לִהְיוֹת אִישׁ אַדְמָה וְנִטַּע כָּרֶם.
הוּא שָׂתָה מִיַּיִן וַהֲשִׁתֵּכֶר וְהוּא הִתְפַּשֵּׁט
בְּתוֹךְ אֶהְלוֹ.

חָם אָבִיו שֶׁל כְּנַעַן רָאָה אֶת עֲרוֹת אָבִיו וְסָפַר
לִשְׁנֵי אֶחָיו בְּחוּץ:

שֵׁם וְיָפֶת לָקְחוּ אֶת הַבְּגָד וְשָׂמוּ עַל כַּתְּפֵי
שְׁנֵיהֶם וְהָלְכוּ אַחֲרָנִית וְכִסּוּ אֶת עֲרוֹת
אֲבִיהֶם, וּפְנִיָּהֶם הָיוּ אַחֲרָנִית וְהֵם לֹא רָאוּ
אֶת עֲרוֹת אֲבִיהֶם.

נֹחַ הִתְפַּקֵּחַ מִשְׁכָּרוֹתָיו וַיֵּדַע אֶת מַה שֶּׁעָשָׂה לוֹ
בְּנוֹ הַקָּטָן.

הוּא אָמַר: אַרְוֵר כְּנַעַן, הוּא יִהְיֶה עֶבֶד עֲבָדִים
לְאֶחָיו!

וְאָמַר: בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי שֵׁם, וּכְנַעַן יִהְיֶה לוֹ
עֶבֶד.

אֱלֹהִים יִרְחִיב אֶת גְּבוּלוֹ שֶׁל יָפֶת וְהוּא יִשְׁכֵּן
בְּאַהְלֵי שֵׁם, וּכְנַעַן יִהְיֶה לָהֶם לְעֶבֶד.

נֹחַ חָי אַחֲרֵי הַמַּבּוּל שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים
שָׁנָה.

כָּל חַיֵּי נֹחַ הָיוּ תִשְׁעַ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה,
וְהוּא מֵת.

פְּרַשְׁת תּוֹלְדַת בְּנֵי נֹחַ

וְאֵלֶּה צֵאֲצָאֵי בְּנֵי נֹחַ: שֵׁם חָם וְיָפֶת, וְנוֹלְדוּ
לָהֶם בָּנִים אַחֲרֵי הַמַּבּוּל.

בְּנֵי יָפֶת: גִּמְרַ וּמְלֹוג וּמְדֵי וַיִּנֵּן וְתַבְל וּמִשְׁדָּ
וְתִירְס.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־נֹחַ זֹאת אוֹת־הַבְּרִית
אֲשֶׁר הִקְמַתִּי בֵּינִי וּבֵין כָּל־בֶּשֶׂר אֲשֶׁר
עַל־הָאָרֶץ: פ

וַיְהִי כִּבְנֵי־נֹחַ הַיְצְאִים מִן־הַתְּבָה שֵׁם
וְחָם וְיָפֶת וְחָם הוּא אָבִי כְּנַעַן:

שְׁלֹשָׁה אֱלֹהִים בְּנֵי־נֹחַ וּמֵאֵלֶּהָ נִפְצָה כָּל־
הָאָרֶץ:

וַיַּחַל נֹחַ אִישׁ הָאֲדָמָה וַיִּטַּע כָּרֶם:

וַיִּשְׂתֵּי מִן־הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל בְּתוֹךְ
אֶהְלָה:

וַיֵּרָא חָם אָבִי כְּנַעַן אֶת עֲרוֹת אָבִיו וַיַּגִּיד
לִשְׁנֵי־אֶחָיו בְּחוּץ:

וַיִּקַּח שֵׁם וְיָפֶת אֶת־הַשְּׂמֹלָה וַיְשִׂימוּ
עַל־שִׁבְמֵם שְׁנֵיהֶם וַיִּלְכוּ אַחֲרָנִית וַיְכַסּוּ
אֶת עֲרוֹת אֲבִיהֶם וּפְנִיָּהֶם אַחֲרָנִית
וְעֲרוֹת אֲבִיהֶם לֹא רָאוּ:

וַיִּקֶּץ נֹחַ מִיַּיִנו וַיֵּדַע אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה לוֹ
בְּנוֹ הַקָּטָן:

וַיֹּאמֶר אַרְוֵר כְּנַעַן עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה
לְאֶחָיו:

וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי שֵׁם וַיְהִי כְּנַעַן
עֶבֶד לָמוֹ:

יָפֶת אֱלֹהִים לְיָפֶת וַיִּשְׁכֵּן בְּאַהְלֵי־שֵׁם
וַיְהִי כְּנַעַן עֶבֶד לָמוֹ:

וַיְחִי־נֹחַ אַחֲרֵי הַמַּבּוּל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה
וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה:

וַיְהִי כָּל־יְמֵי־נֹחַ תִּשְׁעַ מֵאוֹת שָׁנָה
וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וַיָּמָת: פ

וְאֵלֶּה תּוֹלְדַת בְּנֵי־נֹחַ שֵׁם חָם וְיָפֶת
וַיִּנְלְדוּ לָהֶם בָּנִים אַחֲרֵי הַמַּבּוּל:

בְּנֵי יָפֶת גִּמְרַ וּמְלֹוג וּמְדֵי וַיִּנֵּן וְתַבְל
וּמִשְׁדָּ וְתִירְס:

וּבְנֵי גֹמֵר: אֲשֶׁכְנֹז וְרִיפַת וְתַגְרָמָה:
 וּבְנֵי יוֹן: אֵלִישָׁה וְתַרְשִׁישׁ כְּתִים וְדֹדָנִים:
 מֵאֵלֶּה נִפְרְדּוּ תוֹשְׁבֵי אֵי הַעַמִּים בְּאַרְצוֹתֵיהֶם
 כֹּל אֶחָד בְּשִׁפְתוֹ לְמִשְׁפַּחוֹתֵיהֶם בְּעַמֵּיהֶם.
 וּבְנֵי חָם: כּוּשׁ וּמִצְרַיִם וּפּוּט וּכְנַעַן:
 וּבְנֵי כּוּשׁ: סְבָא וְחַוִּילָה וְסַבְתָּה וְרַעְמָה
 וְסַבְתְּכָא וּבְנֵי רַעְמָה שְׂבָא וְדֹדָן:
 וְכוּשׁ יָלַד אֶת־נִמְרֹד הוּא הִתְחִיל לְהִיּוֹת
 גִּבֹר בְּאַרְץ:
 הוּא הָיָה גִבֹר שְׁמוֹרֵד בְּעַבְדוֹת ה', לְכֹן
 אוֹמְרִים: כִּנְמֹרֹד שֶׁהָיָה גִבּוֹר צִיד לִפְנֵי ה'.
 רֵאשִׁית מִמְלַכְתּוֹ הָיְתָה בְּכָל וְאַרְץ וְאַבְד
 וְכִלְגָה, בְּאַרְץ שַׁנְעֵר:
 מִהָאָרֶץ הַזֹּאת יֵצֵא אֲשׁוּר וַיִּבֶן אֶת־
 נִינּוּה וְאֶת־רַחֲבַת עִיר וְאֶת־כַּלַּח:
 וְאֶת־רֶסֶן בֵּין נִינּוּה וּבֵין כַּלַּח הוּא
 הָעִיר הַגְּדוֹלָה:
 וּמִצְרַיִם יָלַד אֶת־לוֹדִים וְאֶת־עַנְמִים
 וְאֶת־לֶהְבִּים וְאֶת־נַפְתָּחִים:
 וְאֶת־פְּתֹרְסִים וְאֶת־כַּסְלָחִים אֲשֶׁר יֵצְאוּ
 מִשֵּׁם פְּלִשְׁתִּים וְאֶת־כַּפְתָּרִים: ס
 וּכְנַעַן יָלַד אֶת־צִידֹן בְּכָרוֹ וְאֶת־חַת:
 וְאֶת־הַיְבוּסִי וְאֶת־הָאֱמֹרִי וְאֶת־הַגְּרָגָשִׁי:
 וְאֶת־חַחִי וְאֶת־הַעֲרָקִי וְאֶת־הַסִּינִי:
 וְאֶת־הָאֲרֹנִי וְאֶת־הַצְּמֵרִי וְאֶת־חַחְמָתִי
 וְאֶת־נַפְצוֹ מִשְׁפַּחַת הַכְּנַעֲנִי:
 וַיְהִי גִבּוֹל הַכְּנַעֲנִי מִצִּידֹן בְּאַכָּה גְּרָרָה
 עַד־עֵזָה בְּאַכָּה סְדֵמָה וְעַמְרָה וְאַדְמָה
 וְצִבְיִים עַד־לְשַׁע:
 אֵלֶּה בְנֵי־חָם לְמִשְׁפַּחַתָּם לְלִשְׁנָתָם
 בְּאַרְצֵתָם בְּגוֹיֵיהֶם: ס
 וְלִשָּׁם יָלַד נֹס־הוּא אָבִי כָל־בְּנֵי־עֶבֶר
 אַחִי יִפֶּת הַגְּדוֹל:
 בְּנֵי שָׁם עֵילָם וְאֲשׁוּר וְאַרְפַּכְשָׁד וְלוֹד
 וְאַרְרָם:

וּבְנֵי גֹמֵר: אֲשֶׁכְנֹז וְרִיפַת וְתַגְרָמָה:
 וּבְנֵי יוֹן: אֵלִישָׁה וְתַרְשִׁישׁ כְּתִים וְדֹדָנִים:
 מֵאֵלֶּה נִפְרְדּוּ תוֹשְׁבֵי אֵי הַעַמִּים בְּאַרְצֵתָם אִישׁ
 לְלִשְׁנֹו לְמִשְׁפַּחַתָּם בְּגוֹיֵיהֶם:
 וּבְנֵי חָם: כּוּשׁ וּמִצְרַיִם וּפּוּט וּכְנַעַן:
 וּבְנֵי כּוּשׁ: סְבָא וְחַוִּילָה וְסַבְתָּה וְרַעְמָה
 וְסַבְתְּכָא וּבְנֵי רַעְמָה שְׂבָא וְדֹדָן:
 וְכוּשׁ יָלַד אֶת־נִמְרֹד הוּא הִתְחִיל לְהִיּוֹת
 גִּבֹר בְּאַרְץ:
 הוּא־הָיָה גִבֹר־צִיד לִפְנֵי יְהוָה עַל־כֵּן
 יֵאמָר כִּנְמֹרֹד גִּבּוֹר צִיד לִפְנֵי יְהוָה:
 וַתְּהִי רֵאשִׁית מִמְלַכְתּוֹ בְּכָל וְאַרְץ
 וְאַבְד וְכִלְגָה בְּאַרְץ שַׁנְעֵר:
 מִן־הָאָרֶץ הַזֹּאת יֵצֵא אֲשׁוּר וַיִּבֶן אֶת־
 נִינּוּה וְאֶת־רַחֲבַת עִיר וְאֶת־כַּלַּח:
 וְאֶת־רֶסֶן בֵּין נִינּוּה וּבֵין כַּלַּח הוּא
 הָעִיר הַגְּדוֹלָה:
 וּמִצְרַיִם יָלַד אֶת־לוֹדִים וְאֶת־עַנְמִים
 וְאֶת־לֶהְבִּים וְאֶת־נַפְתָּחִים:
 וְאֶת־פְּתֹרְסִים וְאֶת־כַּסְלָחִים אֲשֶׁר יֵצְאוּ
 מִשֵּׁם פְּלִשְׁתִּים וְאֶת־כַּפְתָּרִים: ס
 וּכְנַעַן יָלַד אֶת־צִידֹן בְּכָרוֹ וְאֶת־חַת:
 וְאֶת־הַיְבוּסִי וְאֶת־הָאֱמֹרִי וְאֶת־הַגְּרָגָשִׁי:
 וְאֶת־חַחִי וְאֶת־הַעֲרָקִי וְאֶת־הַסִּינִי:
 וְאֶת־הָאֲרֹנִי וְאֶת־הַצְּמֵרִי וְאֶת־חַחְמָתִי
 וְאֶת־נַפְצוֹ מִשְׁפַּחַת הַכְּנַעֲנִי:
 וַיְהִי גִבּוֹל הַכְּנַעֲנִי מִצִּידֹן בְּאַכָּה גְּרָרָה
 עַד־עֵזָה בְּאַכָּה סְדֵמָה וְעַמְרָה וְאַדְמָה
 וְצִבְיִים עַד־לְשַׁע:
 אֵלֶּה בְנֵי־חָם לְמִשְׁפַּחַתָּם לְלִשְׁנָתָם
 בְּאַרְצֵתָם בְּגוֹיֵיהֶם: ס
 וְלִשָּׁם יָלַד נֹס־הוּא אָבִי כָל־בְּנֵי־עֶבֶר
 אַחִי יִפֶּת הַגְּדוֹל:
 בְּנֵי שָׁם עֵילָם וְאֲשׁוּר וְאַרְפַּכְשָׁד וְלוֹד
 וְאַרְרָם:

וּבְנֵי אָרַם: עוֹץ וְחוּל וְגִתֵּר וּמֶשׁ.
 וְאַרְפַּכְשָׁד יָלַד אֶת־שֵׁלַח וְשֵׁלַח יָלַד אֶת־עֵבֶר.
 וְלַעֲבֵר יָלַד שְׁנֵי בָנִים שֵׁם הָאֶחָד פֶּלֶג כִּי בְיָמָיו הִתְחַלְקוּ עַמֵּי הָעוֹלָם לְשִׁפּוֹת שׁוֹנוֹת, וְשֵׁם אֲחִיו יֶקֶטָן.
 וַיִּקְטָן יָלַד אֶת־אֶלְמוֹדָד וְאֶת־שֵׁלֶף וְאֶת־חֲצַרְמֹנֶת וְאֶת־יֵרַח.
 וְאֶת־הַדּוֹרָם וְאֶת־אוּזָל וְאֶת־דִּקְלָה.
 וְאֶת־עוֹבֵל וְאֶת־אֲבִימָאֵל וְאֶת־שָׁבָא.
 וְאֶת־אוֹפִיר וְאֶת־חוּיֵלָה וְאֶת־יֹבָב בֶּן־אֵלֶּה בְּנֵי יֶקֶטָן.
 מוֹשְׁבֵם הָיָה מִמֶּשָׂא עַד לְעִיר הַנְּקֻרָאֵת סִפְרָה שְׁבַהַר הַמְּזֻרָח.
 אֵלֶּה בְּנֵי שֵׁם לְמִשְׁפַּחֹתֵיהֶם לְשִׁפּוֹת שְׁלֵהֶם בְּאַרְצוֹתֵיהֶם לְעַמֵּיהֶם.
 אֵלֶּה צֵאֲצָאֵי מִשְׁפַּחֹת בְּנֵי נֹחַ בְּעַמֵּיהֶם, וּמֵאֵלֶּה נִפְרְדוּ הָעַמִּים בְּאַרְץ אַחֲרֵי הַמַּבּוּל.

פרשת מגדל בבל

כָּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ הָיוּ מְדַבְּרִים בְּשִׁפְהָ אַחַת וּבְאֹתָם מִשְׁגִּים.
 בְּנִסְעָם מִמְּזֻרָח, הֵם מֵצְאוּ בְקִעָה בְּעִירֶק וְגָרוּ שָׁם.
 אָמְרוּ אִישׁ לְחִבְרוֹ: בּוֹאוּ נַעֲשֶׂה לְבָנִים וְנִשְׂרוֹף אוֹתָם בְּכִבְשָׁן כִּדִּי לְחֹזֵק אוֹתָם, הַלְבִּנָּה שִׁמְשָׁה לָהֶם לְאַבֵּן וְהַחֲמֵר שִׁמֵּשׁ לָהֶם לְמַלֵּט.
 אָמְרוּ: בּוֹאוּ נִבְנֶה־לָנוּ עִיר וּמִגְדָּל שְׂרָאשׁוּ בְשָׁמַיִם וְנַעֲשֶׂה לָנוּ מִרְבּוֹ תַרְבּוּתִי, שְׁלֵא נִתְפָּאֵר לְתַרְבִּיּוֹת שׁוֹנוֹת עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ.
 ה' יֵרֵד לְרַאֲוֹת אֶת הָעִיר וְאֶת הַמִּגְדָּל שֶׁבָנוּ בְּנֵי הָאָדָם.
 ה' אָמַר: הֲרִי הֵם עִם אֶחָד, וּלְכֻלָּם יֵשׁ שִׁפְהָ אַחַת, לְכֻן הֵם הִתְחִילוּ לַעֲשׂוֹת כֶּךָ, וְעַכְשָׁיו

כב וּבְנֵי אָרַם עוֹץ וְחוּל וְגִתֵּר וּמֶשׁ:
 כד וְאַרְפַּכְשָׁד יָלַד אֶת־שֵׁלַח וְשֵׁלַח יָלַד אֶת־עֵבֶר:
 כה וְלַעֲבֵר יָלַד שְׁנֵי בָנִים שֵׁם הָאֶחָד פֶּלֶג כִּי בְיָמָיו נִפְלְגָה הָאָרֶץ וְשֵׁם אֲחִיו יֶקֶטָן:
 כו וַיִּקְטָן יָלַד אֶת־אֶלְמוֹדָד וְאֶת־שֵׁלֶף וְאֶת־חֲצַרְמֹנֶת וְאֶת־יֵרַח:
 כז וְאֶת־הַדּוֹרָם וְאֶת־אוּזָל וְאֶת־דִּקְלָה:
 כח וְאֶת־עוֹבֵל וְאֶת־אֲבִימָאֵל וְאֶת־שָׁבָא:
 כט וְאֶת־אוֹפִיר וְאֶת־חוּיֵלָה וְאֶת־יֹבָב כָּל־אֵלֶּה בְּנֵי יֶקֶטָן:
 ל וַיְהִי מוֹשְׁבֵם מִמֶּשָׂא בְּאַכָּה סִפְרָה הַר הַקְּדָם:
 לא אֵלֶּה בְּנֵי־שֵׁם לְמִשְׁפַּחֹתָם לְלִשְׁנֹתָם בְּאַרְצוֹתָם לְגוֹיֵיהֶם:
 לב אֵלֶּה מִשְׁפַּחֹת בְּנֵי־נֹחַ לְתוֹלְדוֹתָם בְּגוֹיֵיהֶם וּמֵאֵלֶּה נִפְרְדוּ הַגּוֹיִם בְּאַרְץ אַחֵר הַמַּבּוּל: פ

א וַיְהִי כָּל־הָאָרֶץ שִׁפְהָ אַחַת וְדַבָּרִים אַחָדִים:
 ב וַיְהִי בְנִסְעָם מִקְּדָם וַיִּמְצְאוּ בְקִעָה בְּאַרְץ שִׁנְעָר וַיֵּשְׁבוּ שָׁם:
 ג וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ תְּבַהּ נִלְבְּנָה לְבָנִים וְנִשְׂרָפָה לְשַׂרְפָּה וְתֵהִי לָהֶם הַלְבִּנָּה לְאַבֵּן וְתִחְמָר תִּהְיֶה לָהֶם לְחֲמֵר:
 ד וַיֹּאמְרוּ תְּבַהּ | נִבְנֶה־לָנוּ עִיר וּמִגְדָּל וְרָאשׁוּ בְשָׁמַיִם וְנַעֲשֶׂה־לָנוּ שֵׁם פֶּן־נָפוּץ עַל־פְּנֵי כָּל־הָאָרֶץ:
 ה וַיֵּרֵד וַיִּהְיֶה לְרַאֲוֹת אֶת־הָעִיר וְאֶת־הַמִּגְדָּל אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאָדָם:
 ו וַיֹּאמֶר וַיְהִי הֵן עִם אֶחָד וְשִׁפְהָ אַחַת לְכֻלָּם וְזֶה תְּחִלָּם לַעֲשׂוֹת וְעַתָּה לֹא־

שביע

יא

לא ימנע מהם כל מה שתכננו לעשות.
 בא נרד ונבלבל שם את שפתם כדי שלא
 יבינו איש את שפת חברו.
 ה' פאר אותם משם על פני כל העולם והם
 הפסיקו לבנות את העיר.
 לכן נקרא שמה בבל כי שם ה' בלבבל את
 שפת כל העולם ומשם ה' הפיץ אותם על פני
 כל העולם.

פרשת תולדת בני שם

אלה צאצאי שם: שם היה בן מאה שנה,
 והוליד את ארפכשד שנתים אחרי המבול.
 שם חי אחרי שהוליד את ארפכשד חמש
 מאות שנה והוליד בנים ובנות.
 וארפכשד חי שלושים וחמש שנים והוליד
 את שלח.
 ארפכשד חי אחרי שהוליד את שלח ארבע
 מאות ושלוש שנים והוליד בנים ובנות.

ושלח חי שלושים שנה והוליד את עבר.
 שלח חי אחרי שהוליד את עבר ארבע מאות
 ושלוש שנים והוליד בנים ובנות.

עבר חי שלושים וארבע שנים והוליד את
 פלג.
 עבר חי אחרי שהוליד את פלג ארבע מאות
 ושלושים שנה והוליד בנים ובנות.

פלג חי שלושים שנה והוליד את רעו.
 פלג חי אחרי שהוליד את רעו מאתים ותשע
 שנים והוליד בנים ובנות.
 רעו חי שלושים ושתים שנים והוליד את
 שרוג.

רעו חי אחרי שהוליד את שרוג מאתים
 ושבע שנים והוליד בנים ובנות.
 שרוג חי שלושים שנה והוליד את נחור.

יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות:
 הבה נרדה ונבלה שם שפתם אשר לא
 ישמעו איש שפת רעהו:
 ונפיץ יהוה אתם משם על-פני כל-
 הארץ ויחידלו לבנות העיר:
 על-כן קרא שמה בבל כי-שם בלל
 יהוה שפת כל-הארץ ומשם הפיצם
 יהוה על-פני כל-הארץ: פ

אלה תולדת שם שם בן-מאת שנה
 ויולד את-ארפכשד שנתים אחר המבול:
 ויחיה-שם אחרי הולידו את-ארפכשד
 חמש מאות שנה ויולד בנים ובנות: ס
 וארפכשד חי חמש ושלושים שנה
 ויולד את-שלח:

ויחי ארפכשד אחרי הולידו את-שלח
 שלש שנים וארבע מאות שנה ויולד
 בנים ובנות: ס

ושלח חי שלושים שנה ויולד את-עבר:
 ויחיה-שלח אחרי הולידו את-עבר
 שלש שנים וארבע מאות שנה ויולד
 בנים ובנות: ס

ויחיה-עבר ארבע ושלושים שנה ויולד
 את-פלג:

ויחיה-עבר אחרי הולידו את-פלג
 שלשים שנה וארבע מאות שנה ויולד
 בנים ובנות: ס

ויחיה-פלג שלושים שנה ויולד את-רעו:
 ויחיה-פלג אחרי הולידו את-רעו תשע
 שנים ומאתים שנה ויולד בנים ובנות: ס
 ויחי רעו שתיים ושלושים שנה ויולד
 את-שרוג:

ויחי רעו אחרי הולידו את-שרוג שבע
 שנים ומאתים שנה ויולד בנים ובנות: ס
 ויחי שרוג שלושים שנה ויולד את-

נחור:

שְׂרוּג חַי אַחְרֵי שֶׁהוּלֵיד אֶת נַחֹר מֵאֲתָיִם שָׁנָה
וְהוּלֵיד בָּנִים וּבָנוֹת.

נַחֹר חַי עֶשְׂרִים וַתִּשְׁע שָׁנִים וְהוּלֵיד אֶת
תֵּרַח.

נַחֹר חַי אַחְרֵי שֶׁהוּלֵיד אֶת תֵּרַח מֵאָה וַתִּשְׁע
עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְהוּלֵיד בָּנִים וּבָנוֹת.

פְּרֶשֶׁת תּוֹלְדוֹת בְּנֵי תֵרַח

תֵּרַח חַי שִׁבְעִים שָׁנָה וְהוּלֵיד אֶת אַבְרָם אֶת
נַחֹר וְאֶת הָרָן.

וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת תֵּרַח תֵּרַח הוּלֵיד אֶת אַבְרָם
אֶת נַחֹר וְאֶת הָרָן וְהָרָן הוּלֵיד אֶת לוֹט.

הָרָן מֵת בְּחַי תֵּרַח אָבִיו בְּאֶרֶץ שְׁנוּלֵד בָּהּ –
בְּאוּר כְּשָׂדִים.

אַבְרָם וְנַחֹר לָקְחוּ לָהֶם נָשִׁים, שָׁם אֵשֶׁת
אַבְרָם – שָׂרִי, וְשָׁם אֵשֶׁת נַחֹר – מִלְכָּה בַת
הָרָן שֶׁהִיא אֲבִיהָ שֶׁל מִלְכָּה וְאֲבִיהָ שֶׁל יִסְכָּה.

שָׂרִי הִיָּתֶה עֲקָרָה – אֵין לָהּ יֶלֶד.

תֵּרַח לָקַח אֶת אַבְרָם בְּנוֹ וְאֶת לוֹט בֶּן הָרָן בֶּן
בְּנוֹ וְאֶת שָׂרִי כִלְתּוֹ אֵשֶׁת אַבְרָם בְּנוֹ, תֵּרַח
וְאַבְרָם יָצְאוּ אִתָּם מְאוּר כְּשָׂדִים לְלַכַּת
לְאֶרֶץ כְּנָעַן וּבָאוּ עַד חֶרֶן וְהִתְיַשְׁבוּ שָׁם.

יְמֵי תֵרַח הָיוּ מֵאֲתָיִם וְחֲמֵשׁ שָׁנִים, וְתֵרַח מֵת
בְּחֶרֶן.

נִיחֵי שְׂרוּג אַחְרֵי הוּלֵידוֹ אֶת־נַחֹר
מֵאֲתָיִם שָׁנָה וַיּוֹלֵד בָּנִים וּבָנוֹת: ס

נִיחֵי נַחֹר תִּשְׁע וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וַיּוֹלֵד
אֶת־תֵּרַח:

נִיחֵי נַחֹר אַחְרֵי הוּלֵידוֹ אֶת־תֵּרַח
תִּשְׁע־עֶשְׂרֵה שָׁנָה וּמֵאֵת שָׁנָה וַיּוֹלֵד
בָּנִים וּבָנוֹת: ס

וַיְחִי־תֵרַח שִׁבְעִים שָׁנָה וַיּוֹלֵד אֶת־
אַבְרָם אֶת־נַחֹר וְאֶת־הָרָן:

וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת תֵּרַח תֵּרַח הוּלֵיד אֶת־
אַבְרָם אֶת־נַחֹר וְאֶת־הָרָן וְהָרָן הוּלֵיד
אֶת־לוֹט:

וַיָּמָת הָרָן עַל־פְּנֵי תֵרַח אָבִיו בְּאֶרֶץ
מוֹלַדְתּוֹ בְּאוּר כְּשָׂדִים:

וַיִּקַּח אַבְרָם וְנַחֹר לָהֶם נָשִׁים שָׁם
אֵשֶׁת־אַבְרָם שָׂרִי וְשָׁם אֵשֶׁת־נַחֹר
מִלְכָּה בַת־הָרָן אֲבִי־מִלְכָּה וְאֲבִי
יִסְכָּה:

וַתְּהִי שָׂרִי עֲקָרָה אֵין לָהּ יֶלֶד:

וַיִּקַּח תֵּרַח אֶת־אַבְרָם בְּנוֹ וְאֶת־לוֹט
בֶּן־הָרָן בֶּן־בְּנוֹ וְאֶת שָׂרִי כִלְתּוֹ אֵשֶׁת
אַבְרָם בְּנוֹ וַיָּצְאוּ אִתָּם מְאוּר כְּשָׂדִים
לְלַכַּת אֶרֶצָה כְּנָעַן וּבָאוּ עַד־חֶרֶן
וַיִּשְׁכְּבוּ שָׁם:

וַיְהִי יְמֵי־תֵרַח חֲמֵשׁ שָׁנִים וּמֵאֲתָיִם
שָׁנָה וַיָּמָת תֵּרַח בְּחֶרֶן: פ

מפס"ד

לך לך

יב

א

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-אַבְרָם לךָ-לְךָ מֵאֲרֻצָּה וּמְוֹלָדֶיךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָה:

ב

וְאָעֲשֶׂה לְגֹנִי גְדוֹל וְאֶבְרַכְךָ וְאֶגְדָּלְךָ שְׂמֶךָ וְהָיָה בְרַכָּה:

ג

וְאֶבְרַכְךָ מִבְּרַכְיָה וּמִקְלָלָה וּנְבָרְכֶךָ בְּכָל מִשְׁפַּחַת הָאָדָמָה:

ד

*

וַיֵּלֶךְ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי יְהוָה וַיֵּלֶךְ אִתּוֹ לוֹט וְאַבְרָם בֶּן-חָמֵשׁ שָׁנִים וְשִׁבְעִים שָׁנָה בְּצֵאתוֹ מִחָרָן:

ה

ו

וַיִּקַּח אַבְרָם אֶת-שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ וְאֶת-לוֹט בֶּן-אָחִיו וְאֶת-כָּל-רְכוּשָׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ וְאֶת-הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר-עִשׂוּ בַּחֲרוֹן וַיָּצְאוּ לְלֶכֶת אֲרֻצָּה כְּנָעַן וַיַּעֲבֹר אַבְרָם בְּאֶרֶץ עַד מְקוֹם שְׂכָם עַד אֵלּוֹן מוֹרְהָ וְהַכְּנַעֲנִי אִזְ בְּאֶרֶץ:

ז

וַיֵּרָא יְהוָה אֶל-אַבְרָם וַיֹּאמֶר לְזָרְעֶךָ אַתָּן אֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת וַיְבִן שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה הַנִּרְאָה אֵלָיו:

ח

וַיֵּעָתֵק מִשָּׁם הַהֲרָה מִקְדָּם לְבֵית-אֵל וַיֵּט אֶהְלֵה בֵּית-אֵל מִזֵּם וְהָעִי מִקְדָּם וַיְבִין-שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה:

ט

וַיִּסַּע אַבְרָם הַלּוֹךְ וַנְּסוּעַ הַנִּנְגָבָה: פ

י

*

וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ וַיֵּרֶד אַבְרָם מִצְרָיִמָה לְגִנּוֹר שָׁם כִּי-כָבֵד הָרָעַב בְּאֶרֶץ:

יא

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבֹאֵ מִצְרָיִמָה וַיֹּאמֶר אֶל-שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ הִנֵּה-נָא יַדְעֵתִי כִּי אִשָּׁה יִפְתַּח-מִרְאָה אֹתִי:

יב

וְהָיָה כִּי-יִרְאוּ אֹתְךָ הַמִּצְרָיִם וְאָמְרוּ אִשְׁתּוֹ זֹאת וְהִרְגוּ אֹתִי וְאַתָּה יִחְיֶה:

יג

אֲמַרְיִי-נָא אֶתְחִי אֶת לְמַעַן יִשְׁבַּח-לִי

פרשת העליה לארץ

ה' אָמַר לְאַבְרָם לךָ לך מֵאֲרֻצָּה, מִמִּשְׁפַּחַתְךָ וּמִהַבְּיַת שַׁל אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ שְׂאֲרָאָה לךָ.

וְאָעֲשֶׂה מִמֶּךָ עִם גְּדוֹל וְאֶבְרַכְךָ אוֹתְךָ וְאֶפְרַסֶם אֶת שְׂמֶךָ וְתִהְיֶה מְבֹרָךְ.

וְאֶבְרַכְךָ אֶת הַמְּבָרְכִים אוֹתְךָ וְאֶקְלַל אֶת הַמְּקַלְלִים אוֹתְךָ, וְכָל מִשְׁפַּחוֹת הָאָדָמָה יִרְצוּ לְהַתְּבָרָךְ לְהִיזֹת כְּמוֹךָ.

אַבְרָם הֵלֶךְ כְּמוֹ שֶׁהָ דִּבֶּר אִתּוֹ וְלוֹט הֵלֶךְ אִתּוֹ, אַבְרָם הָיָה בֶּן שִׁבְעִים וְחָמֵשׁ שָׁנִים בְּשִׁיעָא מִחָרָן.

אַבְרָם לָקַח אֶת שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ וְאֶת לוֹט בֶּן אָחִיו וְאֶת כָּל רְכוּשָׁם שֶׁרָכְשׁוּ וְאֶת הָעֶבְדִּים שֶׁקָּנּוּ בַּחֲרוֹן, הֵם יָצְאוּ לְלֶכֶת לְאֶרֶץ כְּנָעַן וּבָאוּ לְאֶרֶץ כְּנָעַן.

אַבְרָם עָבַר בְּאֶרֶץ עַד הַמְּקוֹם שֶׁל הָאִישׁ שְׂכָם - עַד אֵלּוֹן מוֹרְהָ, וְהַכְּנַעֲנִי הָיָה אִזְ בְּאֶרֶץ.

ה' הִתְגַּלָּה לְאַבְרָם, וְאָמַר לוֹ: אַתָּן לְעֵאצְאִיךָ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת, הוּא בָּנָה שָׁם מִזְבֵּחַ לַה' שֶׁנִּגְלָה אֵלָיו.

הוּא הָעֵבֵר מִשָּׁם אֶת אֶהְלוֹ לְהָר מִזְרַחִית לְבֵית אֵל, וְהָקִים שָׁם אֶת אֶהְלוֹ, בְּמִקְוֶם שְׁבִית אֵל מִמְּעַרְב וְהָעִי מִמִּזְרָח, הוּא בָּנָה שָׁם מִזְבֵּחַ לַה' וְהִתְפַּלֵּל לַה'.

אַבְרָם נָסַע וְהִתְקַדָּם לְעֵבֵר הַנִּנְגָב.

פרשת מצרים

הָיָה רָעַב בְּאֶרֶץ, אַבְרָם יָרַד לְמִצְרַיִם לְגִנּוֹר שָׁם כִּי הָרָעַב בְּאֶרֶץ הָיָה חָמוּר.

כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבֹאֵ לְמִצְרַיִם אָמַר לְשְׂרֵי אִשְׁתּוֹ: הִרֵי יַדְעֵתִי שְׂאֵת אִשָּׁה יִפְחֵי.

וְכַשִּׁיבִיאוּ אוֹתְךָ הַמִּצְרָיִם, יֹאמְרוּ: זֹאת אִשְׁתּוֹ! וְהִרְגוּ אוֹתִי, וְאַתָּה יִחְיֶה כְּדֵי לְקַחֵת אוֹתְךָ.

אֲמַרְיִי בְּבִקְשָׁה שְׂאֵת אַחֹתִי, כְּדֵי שִׁשְׁבַּח לִי

בעבורך וחייתה נפשי בגלגלך:

י"ד ש"ו ויהי כבוא אברהם מצרימה ויראו המצרים את-האשה כייפה הוא מאד:

ט"ו ויראו אותה שרי פרעה ויהללו אותה אל-פרעה ותקח האשה בית פרעה:

ט"ז ולאברהם היטיב בעבורה ויהי-לו צאן-ובקר וחמרים ועבדים ושפחות ואתנת וגמלים:

י"ז ויגנע יהודה את-פרעה ננעים גדלים ואת-ביתו על-דבר שרי אשת אברהם:

י"ח ויקרא פרעה לאברהם ויאמר מה-זאת עשית לי למה לא-הגדת לי כי אשתך הוא:

י"ט למה אמרת אחתי הוא ואקח אותה לי לאשה ועתה הגה אשתך קח ולך:

כ ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אתו ואת-אשתו ואת-כל-אשר-לו:

כ"א י"ג ויעל אברהם מצרים הוא ואשתו וכל-אשר-לו ולוט עמו הנגבה:

כ"ב ואברהם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב:

כ"ג וילך למסעיו מנגב ועד-בית-אל עד-המקום אשר-היה שם אהלה בתחלה בין בית-אל ובין העי:

כ"ד אל-מקום המזבח אשר-עשה שם כראשנה ויקרא שם אברהם בשם יהוה:

ה' שליש ונס-ללוט ההלך את-אברהם היה צאן-ובקר ואהלים:

ו' ולא-נשא אתם הארץ לשבת יחדו כי-היה רכושם רב ולא יכלו לשבת יחדו:

ז' ויהי-ריב בין רעי מקנה-אברהם ובין רעי מקנה-לוט והכנעני והפרזי אז ישב בארץ:

תמורתך, ואחיה בזכותך.

כשאברהם בא למצרים, המצרים ראו את האשה שהיא יפה מאוד.

שרי פרעה ראו אותה ושבו אותה שהיא ראויה לפרעה, והאשה נלקחה לבית פרעה.

פרעה היטיב לאברהם תמורתה, ונתן לו צאן ובקר וחמורים ועבדים ושפחות ואתונות וגמלים.

ה' הלך את פרעה ואת משפחתו בנגעי צרעת גדולים מפני שלקח את שרי אשת אברהם.

פרעה קרא לאברהם, ואמר: מה זה עשית לי? למה לא ספרת לי שהיא אשתך?

למה אמרת: אחותי היא, ולקחתי אותה לי לאשה? ועכשיו הגה אשתך – קח ולך!

פרעה צוה על אנשים ללוותו, והם שלחו אותו ואת אשתו ואת כל השיך לו.

אברהם עלה ממצרים, הוא ואשתו וכל השיך לו ולוט אתו, לנגב.

ואברהם עשיר מאוד, בעל בהמות כסף וזהב.

הוא הלך במסעותיו – מנגב ועד בית אל עד המקום שהיה שם אהלו בתחלה – בין בית אל ובין העי.

למקום המזבח שעשה שם בהתחלה, ואברהם התפלל שם לה'.

פרשת הפרדה מלוט

וגם ללוט שהלך עם אברהם היה צאן ובקר ואהלים.

ולא היה מספיק מקום בארץ שיגורו יחד, כי היה להם רכוש רב ולא יכלו לגור יחד.

והיה ריב בין רועי הבהמות של אברהם לבין רועי הבהמות של לוט, והכנעני והפרזי היו אז התושבים ברוב המקומות בארץ.

אָבְרָם אָמַר לְלוֹט: בְּבַקְשָׁה, שְׁלֵא תִהְיֶה מְרִיבָה בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין רְעִי וּבֵין רְעִיךָ כִּי־אֲנֹשִׁים אַחִים אֲנַחְנוּ!

הָרִי כָּל הָאָרֶץ לְפָנֶיךָ, הִפְרַד בְּבַקְשָׁה מֵעָלַי, אִם תֵּלֶךְ שְׂמֹאלָה אֵלַיךְ יְמִינָה, וְאִם תֵּלֶךְ יְמִינָה אֵלַיךְ שְׂמֹאלָה.

לוֹט הָרִים אֶת מִבְטּוֹ, וַרְאָה אֶת כָּל בְּקַעַת הַיַּרְדֵּן שְׂבִלָה מִשְׁקִית בְּמוֹס, לְפָנַי שֶׁהִ' הַשְּׁחִית אֶת סְדוֹם וְאֶת עֲמוּרָה הֵיחָה כָּל הַבְּקָעָה עַד צוּעַר, כְּמוֹ גֵן הִ' וּכְאָרֶץ מִצְרַיִם שֶׁמִּשְׁקִית מִהַיָּאוֹר.

לוֹט בָּחַר לוֹ אֶת כָּל בְּקַעַת הַיַּרְדֵּן, וְהוּא נָסַע מִמִּזְרַח בֵּית אֵל, הֵם נִפְרְדוּ אִישׁ מֵאֲחִיו.

אָבְרָם הִתְיַשֵּׁב בְּאָרֶץ כְּנָעַן וְלוֹט הִתְיַשֵּׁב בְּעָרֵי הַבְּקָעָה וְאוּהֲלִיו הִגִּיעוּ עַד סְדוֹם.

וְאֲנָשֵׁי סְדוֹם הָיוּ רָעִים וְחוֹטְאִים לַה' מְאֹד.

וְהוּ' אָמַר לְאָבְרָם אַחֲרֵי שְׁלוֹט נִפְרַד מִמֶּנּוּ: הָרַם בְּבַקְשָׁה אֶת מִבְטָד, וַרְאָה מִהַמְּקוֹם שְׂאֵתָה שָׁם, צְפוּנָה דְרוֹמָה מִזְרָחָה וּמֵעֶרְבָה.

כִּי אֵת כָּל הָאָרֶץ שְׂאֵתָה רוֹאָה – אֶתְנָן אוֹתָה לָּךְ וְלְצִאֲצָאִיךָ עַד עוֹלָם.

אַרְבָּה אֶת צִאֲצָאִיךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ – שָׂאֵם יוּכַל אִישׁ לְסַפֵּר אֶת עַפְרַת הָאָרֶץ גַּם צִאֲצָאִיךָ יִסְפְּרוּ.

קוֹם הִתְחַלֵּף בְּאָרֶץ לְאַרְבָּה וּלְרַחֲבָה כִּי לָּךְ אֶתְנָן אוֹתָה.

אָבְרָם הִקִּים אֶת אוּהֲלִיו וּבָא וַיֵּשֶׁב בְּמִישׁוֹר שַׁל מִמְרָא שְׂבַחְבְּרוֹן, וּבָנָה שָׁם מִזְבַּח לַה'.

פְּרֶשֶׁת מִלְחַמַת הַמְּלָכִים

בַּיּוֹם אֲמַרְפֵּל מֶלֶךְ עִירַק אַרְיוֹף מֶלֶךְ אֶלְסַר כְּדָרְלְעוֹמֵר מֶלֶךְ עֵילָם שְׂבַמְעֵרֵב אִירָאן

וַיֹּאמֶר אָבְרָם אֶל־לוֹט אֶל־נָא תִהְיֶה מְרִיבָה בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין רְעִי וּבֵין רְעִיךָ כִּי־אֲנֹשִׁים אַחִים אֲנַחְנוּ:

הָלֹא כָּל־הָאָרֶץ לְפָנֶיךָ הִפְרַד נָא מֵעָלַי אִם־הִשְׂמֹאל וְאִימְנָה וְאִם־הַיְמִינִי וְאִשְׂמְאִילָה:

וַיִּשְׂאֵל־לוֹט אֶת־עֵינָיו וַיִּרְא אֶת־כָּל־כְּפַר הַיַּרְדֵּן כִּי כָּלָה מִשְׁקָה לְפָנָי שְׁחִית יְהִי אֶת־סְדוֹם וְאֶת־עֲמוּרָה כְּגַן־יְהוֹה כְּאָרֶץ מִצְרַיִם בְּאֵכָה צְעַר:

וַיִּבְחַר־לוֹ לוֹט אֶת כָּל־כְּפַר הַיַּרְדֵּן וַיִּסַּע לוֹט מִקְדָּם וַיִּפְרְדוּ אִישׁ מֵעַל אֲחִיו:

אָבְרָם יָשֵׁב בְּאָרֶץ־כְּנָעַן וְלוֹט יָשֵׁב בְּעָרֵי הַכְּפָר וַיֵּאֱהֶל עַד־סְדוֹם:

וְאֲנָשֵׁי סְדוֹם רָעִים וְחוֹטְאִים לַיהוָה מְאֹד:

וַיְהִי־הוּא אָמַר אֶל־אָבְרָם אַחֲרַי הִפְרַד־לוֹט מֵעַמּוֹ שָׂא נָא עֵינֶיךָ וַרְאָה מִן־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר־אַתָּה שָׂם צְפוּנָה וּנְגִיבָה וְקִדְמָה וַיִּמָּח:

כִּי אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־אַתָּה רוֹאָה לָּךְ אֶתְנַנָּה וְלְצִרְעָה עַד־עוֹלָם:

וַשְׁמַתִּי אֶת־צִרְעָה כַּעֲפַר הָאָרֶץ אֲשֶׁר אִם־יִוּכַל אִישׁ לְמַנּוֹת אֶת־עַפְרַת הָאָרֶץ גַּם־צִרְעָה יִמְנָה:

קוֹם הִתְחַלֵּף בְּאָרֶץ לְאַרְבָּה וּלְרַחֲבָה כִּי לָּךְ אֶתְנַנָּה:

וַיֵּאֱהֶל אָבְרָם וַיָּבֹא וַיֵּשֶׁב בְּאֵלְנֵי מִמְרָא אֲשֶׁר בְּחִבְרוֹן וַיִּבֶן־שָׁם מִזְבַּח לַיהוָה:

פ

רביעי

וַיְהִי בַיּוֹם אֲמַרְפֵּל מֶלֶךְ־שַׁנְעָר אַרְיוֹף מֶלֶךְ אֶלְסַר כְּדָרְלְעוֹמֵר מֶלֶךְ עֵילָם

יד

וּתְדַעַל מֶלֶךְ גּוֹיִם:

ב עָשׂוּ מִלְחָמָה אֶת־בְּרַע מֶלֶךְ סֹדִם וְאֶת־
בְּרִשָׁע מֶלֶךְ עֲמֹרָה שְׁנָאָב וּמֶלֶךְ אֲדָמָה
וְשִׁמְאֵבֶר מֶלֶךְ צְבוּיִים וּמֶלֶךְ בָּלַע הִיא־
צָעִר:

ג כָּל־אֱלֹהֵי חֲבָרֹו אֶל־עַמְּק הַשְּׂדֵיִם הוּא
יָם הַמֶּלַח:

ד שְׁתִּים עֶשְׂרֵה שָׁנָה עֲבָדוּ אֶת־
כְּדָרְלֶעֻמֶר וּשְׁלֹשׁ־עֶשְׂרֵה שָׁנָה מָרְדּוּ:

ה וּבִאֲרָבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה בָּא כְּדָרְלֶעֻמֶר
וְהַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ וַיָּכּוּ אֶת־רְפָאִים
בְּעִשְׂתַּת קַרְנַיִם וְאֶת־הַזּוּזִים בָּהֶם וְאֵת
הָאִימִים בְּשִׁוּה קַרְיָתִים:

ו וְאֶת־הַחֲרִי בְּהַרְכֵם שְׁעִיר עַד אֵיל
פְּאֵרֹן אֲשֶׁר עַל־הַמְּדָבָר:

ז וַיָּשׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל־עֵין מִשְׁפָּט הוּא קִדְשׁ
וַיָּכּוּ אֶת־כָּל־שָׂדֵה הָעַמְּלָקִי וְגַם אֶת־
הָאֲמֹרִי הַיָּשֵׁב בְּחִצְצוֹן תְּמָר:

ח וַיָּצֵא מֶלֶךְ־סֹדִם וּמֶלֶךְ עֲמֹרָה וּמֶלֶךְ
אֲדָמָה וּמֶלֶךְ צְבוּיִים וּמֶלֶךְ בָּלַע הוּא־
צָעִר וַיַּעֲרְכוּ אֹתָם מִלְחָמָה בְּעַמְּק
הַשְּׂדֵיִם:

ט אֵת כְּדָרְלֶעֻמֶר מֶלֶךְ עֵילָם וְתַדְעַל
מֶלֶךְ גּוֹיִם וְאֲמֶרְפֶּל מֶלֶךְ שְׁנַעַר וְאֲרִיזָה
מֶלֶךְ אֶלְסָר אַרְבַּעַת מְלָכִים אֶת־
הַחֲמִשָּׁה:

י וְעַמְּק הַשְּׂדֵיִים בְּאֶרֶת בְּאֶרֶת חֲמָר וַיַּגְסּוּ
מֶלֶךְ־סֹדִם וְעַמְּרָה וַיַּפְּלוּ־שָׁמָּה
וְהַנְּשֹׂאִים הָרָה גָּסוּ:

יא וַיִּקְחוּ אֶת־כָּל־רֶכֶשׁ סֹדִם וְעַמְּרָה וְאֶת־
כָּל־אֲכָלָם וַיִּלְכּוּ:

יב וַיִּקְחוּ אֶת־לוֹט וְאֶת־רַכְשׁוֹ בֶּן־אָחִיו
אַבְרָם וַיִּלְכּוּ וְהוּא יָשֵׁב בְּסֹדִם:

יג וַיָּבֹא הַפְּלִיט וַיַּגִּד לְאַבְרָם הָעֵבְרִי
וְהוּא שָׁכַן בְּאֵלְנֵי מִמְרָא הָאֲמֹרִי אָחִיו
אֲשָׁכַל וְאָחִיו עֶזֶר וְהֵם בְּעַלֵי בְרִית־

וּתְדַעַל מֶלֶךְ גּוֹיִם.

הֵם עָשׂוּ מִלְחָמָה נֶגַד בְּרַע מֶלֶךְ סֹדִם וְנֶגַד
בְּרִשָׁע מֶלֶךְ עֲמֹרָה שְׁנָאָב מֶלֶךְ אֲדָמָה
וְשִׁמְאֵבֶר מֶלֶךְ צְבוּיִים וּמֶלֶךְ בָּלַע שֶׁהִיא
צָעִר.

כָּל אֱלֹהֵי חֲבָרֹו יַחַד וְהִלְכוּ אֵל עַמְּק הַשְּׂדֵיִם
שֶׁהוּא הַיָּם יָם הַמֶּלַח.

שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שָׁנָה עֲבָדוּ אֵת כְּדָרְלֶעֻמֶר,
וּשְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה מָרְדּוּ בּוֹ.

וּבִשְׁנֵה הָאֲרָבַע עֶשְׂרֵה בָּא כְּדָרְלֶעֻמֶר
וְהַמְּלָכִים שִׁאֲתוֹ וְהָרְגוּ אֵת הָעַם רְפָאִים
שְׁבַע־שָׁתָרֹת קַרְנַיִם, וְאֵת עַם הַזּוּזִים שְׁבַהֶם,
וְאֵת עַם הָאֲמִתְנַיִים שְׁבַשׁוּה קַרְיָתִים.

וְאֵת הַחֲרוֹי בְּהַר שְׁלָהֶם – שְׁעִיר, וְעַד מִישׁוֹר
פְּאֵרֹן שְׁעַל יַד הַמְּדָבָר.

הֵם חָזְרוּ וּבָאוּ לְעֵין מִשְׁפָּט הִיא קִדְשׁ, וְהָרְגוּ
אֵת כָּל תּוֹשְׁבֵי שָׂדֵה הָעַמְּלָקִי וְגַם אֵת
הָאֲמֹרִי שִׁיֹּשֵׁב בְּחִצְצוֹן תְּמָר.

מֶלֶךְ סֹדִם וּמֶלֶךְ עֲמֹרָה וּמֶלֶךְ אֲדָמָה וּמֶלֶךְ
צְבוּיִים וּמֶלֶךְ בָּלַע הִיא צָעִר וַיָּצֵאוּ וַעֲרְכוּ
מוֹלָם מִלְחָמָה בְּעַמְּק הַשְּׂדֵיִם.

מוֹל כְּדָרְלֶעֻמֶר מֶלֶךְ עֵילָם שְׁבַמְעָרַב אִירָאן
וּתְדַעַל מֶלֶךְ גּוֹיִם וְאֲמֶרְפֶּל מֶלֶךְ עִירָק וְאֲרִיזָה
מֶלֶךְ אֶלְסָר – אַרְבַּעַת מְלָכִים נֶגַד הַחֲמִשָּׁה.

וְעַמְּק הַשְּׂדֵיִם הָיָה מְלֵא בְּבָאֲרוֹת מְלֵאֹת
בוֹיָם, מֶלֶךְ סֹדִם וְעַמְּרָה בָּרְחוּ וַנְּפָלוּ שָׁמָּה,
וְהַנְּשֹׂאִים בָּרְחוּ לָהֶר.

הֵם לָקְחוּ אֵת כָּל הָרְכוּשׁ שֶׁל סֹדִם וְעַמְּרָה
וְאֵת כָּל הָאוֹכֵל שְׁלָהֶם וְהִלְכוּ.

הֵם לָקְחוּ אֵת לוֹט בֶּן אָחִיו אַבְרָם וְאֵת רַכְשׁוֹ
וְהִלְכוּ, וְהוּא הָיָה גָר בְּסֹדִם.

הַפְּלִיט בָּא וְהוֹדִיעַ לְאַבְרָם הָעֵבְרִי שֶׁהָיָה גָר
בְּמִישׁוֹר שֶׁל מִמְרָא הָאֲמֹרִי אָחִיהֶם שֶׁל
אֲשָׁכַל וְשֶׁל עֶזֶר, שְׁלֹשָׁתָם הָיוּ בְּעַלֵי בְרִית־

אבְרָם:

י' וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי נִשְׁבְּה אֶחָיו וַיֵּרָק אֶת־
חַנִּיקָיו וַיִּלְדִּי בֵיתוֹ שְׂמֹנֶה עָשָׂר וּשְׁלֹשׁ
מֵאוֹת וַיִּרְדֹּף עַד־דֵּן:

טו וַיִּחַלֵּק עֲלֵיהֶם וְלִילָה הוּא וְעַבְדָּיו
וַיִּכְסּוּ וַיִּרְדְּפֶם עַד־חֹבֹה אֲשֶׁר מִשְׁמָאל
לְדַמְשֶׁק:

טז וַיָּשָׁב אֶת כָּל־הָרֶכֶשׁ וְגַם אֶת־לוֹט אֶחָיו
וּרְכֻשׁוֹ הַשֵּׁיב וְגַם אֶת־הַנָּשִׁים וְאֶת־
הָעָם:

יז וַיֵּצֵא מֶלֶךְ־סֹדֶם לְקִרְאָתוֹ אַחֲרֵי שׁוּבוֹ
מִהַבּוֹת אֶת־כְּדָרְלַעְמֵר וְאֶת־הַמְּלָכִים
אֲשֶׁר אִתּוֹ אֶל־עַמֶּק שְׁזֵה הוּא עַמֶּק
הַמֶּלֶךְ:

יח וּמִלְכֵי־צָדֵק מֶלֶךְ שְׁלֹם הוֹצִיא לַחֵם
וַיִּגַּן וְהוּא כְּהֵן לְאֵל עֵלְיוֹן:

יט וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ אַבְרָם לְאֵל
עֵלְיוֹן קִנְהַ שְׁמַיִם וְהָאָרֶץ:

כ וּבְרוּךְ אֵל עֵלְיוֹן אֲשֶׁר־מִגֵּן צָרִיד
בְּיַדָּה וַיִּתְּנֵהוּ מַעֲשֵׂר מִכָּל:

כא וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־סֹדֶם אֶל־אַבְרָם תֵּן־לִי
הַנֶּפֶשׁ וְהָרֶכֶשׁ קַח־לָךְ:

כב וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל־מֶלֶךְ סֹדֶם תִּרְמַתִּי
יָדִי אֶל־יְהִינָה אֵל עֵלְיוֹן קִנְהַ שְׁמַיִם
וְהָאָרֶץ:

כג אִם־מָחוּט וְעַד שְׂרוּף־נֶעַל וְאִם־אֶקַּח
מִכָּל־אֲשֶׁר־לָךְ וְלֹא תֹאמַר אֲנִי
הַעֲשֵׂרְתִי אֶת־אַבְרָם:

כד בַּלְעָדִי רַק אֲשֶׁר אֶכְלוּ הַנְּעָרִים וְחִלְקֵי
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִלְכּוּ אִתִּי עֲגַר אֲשַׁכַּל
וּמִמָּוֶא הֵם יִקְחוּ חֵלְקָם: ס

טו א

אֶתְר ו הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִגִּה דְּבַר־יְהוָה
אֶל־אַבְרָם בְּמַחְזָה לֵאמֹר אֶל־תִּירָא
אַבְרָם אֲנִכִּי מִגֵּן לָךְ שְׂכָרְךָ תִּרְבֶּה מְאֹד:

שֵׁל אַבְרָם.

אַבְרָם שָׁמַע שִׁקְרוּבוֹ נָפַל בְּשָׁבִי, הוּא גַּם אֶת
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׂמוֹנֶה עָשָׂר בְּנֵי עַבְדָּיו שִׁנּוּלְדוֹ
וַגִּדְלוּ בְּבֵיתוֹ, וַרְדֹּף עַד לְמָקוֹם שְׁנַקְרָא דֵּן.

בְּלִילָה הוּא חִלַּק אֶת צְבָאוֹ – הוּא וְעַבְדָּיו,
לְשֵׁנֵי זְרוּעוֹת, וְהִבֵּה אוֹתָם, וַרְדֹּף אַחֲרֵיהֶם
עַד לְחֹבֶה שְׁמִצְפוֹן לְדַמְשֶׁק.

הוּא הִחְזִיר אֶת כָּל הָרְכוּשׁ, וְגַם הִחְזִיר אֶת
לוֹט קְרוּבוֹ וּרְכוּשׁוֹ, וְגַם אֶת הַנָּשִׁים וְאֶת הָעָם.

אַחֲרֵי שֶׁשָׁב מִלְּהַבּוֹת אֶת כְּדָרְלַעְמֵר וְאֶת
הַמְּלָכִים שָׂאתוֹ, יֵצֵא לְקִרְאָתוֹ מֶלֶךְ סֹדֶם אֶל
הָעַמֶּק הַנִּקְרָא שְׁזֵה – הוּא עַמֶּק הַמֶּלֶךְ.

וּמִלְכֵי צָדֵק מֶלֶךְ שְׁלֹם הוֹצִיא לְקִרְאָת אַבְרָם
לַחֵם וַיִּגַּן, וְהוּא הָיָה כְּהֵן לְעַבּוֹדַת הָאֵל הָעֵלְיוֹן.

הוּא בְּרוּךְ אוֹתוֹ וַיֹּאמֶר: בְּרוּךְ אַבְרָם בְּבִרְכַּת
אֵל עֵלְיוֹן אֲדוֹן הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ.

וּבְרוּךְ אֵל עֵלְיוֹן שִׁמְסַר בְּיַדָּה אֶת צָרִיד,
אַבְרָם נָתַן לוֹ מַעֲשֵׂר מִכָּל רְכוּשׁוֹ.

מֶלֶךְ סֹדֶם אָמַר לְאַבְרָם: תֵּן לִי אֶת הָאֲנָשִׁים,
וְקַח לָךְ אֶת הָרֶכֶשׁ.

אָמַר אַבְרָם לְמֶלֶךְ סֹדֶם: אֲנִי מְרִים אֶת יָדִי
בְּשָׁבוּעָה אֵל ה' הָאֵל הָעֵלְיוֹן אֲדוֹן הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ.

שְׁלֹא אֶקַּח אֶפְלוֹ מָחוּט וְעַד שְׂרוּף־נֶעַל, וְלֹא
אֶקַּח שׂוּם דְּבַר מִכָּל הַשִּׁינִי לָךְ, כִּדִּי שְׁלֹא
תֹאמַר: אֲנִי הַעֲשֵׂרְתִי אֶת אַבְרָם.

חוּץ מִמָּה שֶׁאֶכְלוּ הַנְּעָרִים בְּשִׁנְלַחְמוֹ, וְחוּץ
מִחֵלֶק הַשְּׁלָל שֶׁל הָאֲנָשִׁים שֶׁהִלְכוּ אִתִּי –
עֲגַר אֲשַׁכַּל וּמִמָּוֶא, הֵם יִקְחוּ אֶת חֵלְקָם.

פְּרֻשַׁת בְּרִית בֵּין הַבְּתָרִים

אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, נֹאמַר דְּבַר ה' לְאַבְרָם
בְּמִרְאֵה נְבוּאָה: אֵל תִּפְחַד אַבְרָם, אֲנִי מִגֵּן
עֲלֶיךָ, וְיִהְיֶה לָךְ שְׂכָר רַב.

אָבְרָם אָמַר: ה' אֱלֹהִים מַה תַּתֵּן לִי! הֲרֵי אֲנִי הוֹלֵךְ לְמוֹת בְּלִי בֶן שְׁמִירַשׁ אוֹתִי, וְהֵאחֲרָאִי עַל מִשְׁק בֵּיתִי הוּא אֲלִיעֶזֶר מִדַּמְשֶׁק.

אָבְרָם אָמַר: הֲרֵי לֹא נָתַתְּ לִי בֶן, וְהִנֵּה הֵאחֲרָאִי עַל בֵּיתִי יוֹרֵשׁ אוֹתִי.

וְהִנֵּה נֹאמֵר לוֹ דָּבָר הַזֶּה: הַאִישׁ הַזֶּה לֹא יִירֵשׁ אוֹתְךָ, אֲלֵא בְנְךָ שְׂיָצֵא מִמֶּךָ הוּא יִירֵשׁ אוֹתְךָ.

הוּא הוֹצִיא אוֹתוֹ הַחוּצָה וְאָמַר: הִבֵּט בְּבִקְשָׁה לְשָׁמַיִם וּסְפֹר אֶת הַכּוֹכָבִים – אִם תּוּכַל לְסַפֵּר אוֹתָם! אָמַר לוֹ: כִּי יִהְיוּ צָאצְאִידִים!

אָבְרָם הֶאֱמִין בַּה' שְׂיִתֵּן לוֹ בֶן, וְהוּא הִחְשִׁיב לוֹ אֶת הַדָּבָר לְזָכוֹת.

אָמַר לוֹ ה': אֲנִי ה' שֶׁהוֹצֵאתִי אוֹתְךָ מֵאוּר כַּשְׂדִּים לְתֵת לְךָ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת לְכַבוֹשׁ אוֹתָהּ.

אָמַר אָבְרָם: ה' אֱלֹהִים, אֵיךְ אֲדַע וְאֵשֶׁתְּכֵנֶע שְׂאֲכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ?

אָמַר לוֹ: הִבֵּא לִי עֵגְלָה שְׂמֵנָה וּבְרִיאָה וְעִז שְׂמֵנָה וְאֵיל שָׁמֶן וְתוֹר וְגוֹזֵל בֶּן יוֹנָה.

הוּא הִבִּיא לוֹ אֶת כָּל אֵלֶּה וְהוּא חָתַךְ אוֹתָם בְּאַמְצָעִם וְהֵנִיחַ כָּל חֲצִי מוֹל הַחֲצִי הַשְּׂנִי, וְאֶת הַצְּפוּרִים הוּא לֹא חָתַךְ.

עוֹפוֹת עֵיט יָרְדוּ עַל הַפְּגָרִים, וְאָבְרָם הֵעִיף אוֹתָם.

הַשָּׁמֶשׁ עָמְדָה לְשָׁקוֹעַ וְתַרְדֵּמָה נִפְלָה עַל אָבְרָם, וְהִנֵּה פַחַד וְחוֹשֶׁף גָּדוֹל נוֹפֵל עָלָיו.

ה' אָמַר לְאָבְרָם: דַּע שְׂצָאצְאִידִים יִהְיוּ גֵרִים בְּאָרֶץ שְׂאִינָה שְׁלֹחַם וְיִהְיוּ לָהֶם לְעַבְדִּים וְעַנּוּ אוֹתָם – אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה.

וְגַם אֲשׁוּפֹט אֶת הָעַם שֶׁהֵם יִהְיוּ לוֹ לְעַבְדִּים, וְאַחֲרֵי כֵן הֵם יֵצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל.

וְאַתָּה תָּבוֹא בְּמוֹתְךָ בְּשָׁלוֹם אֶל אֲבוֹתֶיךָ שְׂמֵתוֹ – תִּקְבְּרָה אַחֲרָי וְקָנָה נְעִימָה.

וַיֹּאמֶר אָבְרָם אֲדֹנָי יְהוִה מַה-תִּתֶּן-לִי וְאֲנֹכִי הוֹלֵךְ עֲרִירִי וּבֶן-מִשְׁק בֵּיתִי הוּא דַּמְשֶׁק אֲלִיעֶזֶר:

וַיֹּאמֶר אָבְרָם תֵּן לִי לֹא נָתַתָּה זָרַע וְהִנֵּה בֶן-בֵּיתִי יוֹרֵשׁ אֹתִי:

וְהִנֵּה דְבַר-יְהוָה אָלָיו לֵאמֹר לֹא יִירֵשֶׁךָ זֶה כִּי-אִם אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּעֶיךָ הוּא יִירֵשֶׁךָ:

וַיֵּצֵא אֹתוֹ הַחוּצָה וַיֹּאמֶר הַבִּטְנָא הַשְּׁמַיְמָה וּסְפֹר הַכּוֹכָבִים אִם-תּוּכַל לְסַפֵּר אֹתָם וַיֹּאמֶר לוֹ כֹּה יִהְיֶה זְרַעְךָ:

וְהֶאֱמַן בִּיהוָה וַיִּחְשְׁבֶהָ לוֹ צְדָקָה:

וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי וְהִנֵּה אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאוּר כַּשְׂדִּים לְתֵת לְךָ אֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת לְרִשְׁתָּהּ:

וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי יְהוִה בְּמָה אֲדַע כִּי אִירְשֶׁנָּה:

וַיֹּאמֶר אֵלָיו קַח לִי עֵגְלָה מְשֻׁלֶּשֶׁת וְעִז מְשֻׁלֶּשֶׁת וְאֵיל מְשֻׁלָּשׁ וְתוֹר וְגוֹזֵל:

וַיִּקַּח-לוֹ אֶת-כָּל-אֵלֶּה וַיִּבְתֵּר אוֹתָם בַּתֶּנֶךְ וַיִּתֵּן אִישׁ-בִּתְרוֹ לְקַבֵּאת רַעְהוּ וְאֶת-הַצְּפָר לֹא כָתַר:

וַיִּרַד הָעֵיט עַל-הַפְּגָרִים וַיֵּשֶׁב אוֹתָם אָבְרָם:

וַיְהִי הַשָּׁמֶשׁ לְבוֹא וְתַרְדֵּמָה נִפְלָה עַל-אָבְרָם וְהִנֵּה אֵימָה חֲשֵׁכָה גְדוֹלָה נִפְלֶת עָלָיו:

וַיֹּאמֶר לְאָבְרָם יָדַע תְּדַע כִּי-גֵר יִהְיֶה זְרַעְךָ בְּאָרֶץ לֹא לָהֶם וְעַבְדוּם וְעַנּוּ אוֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה:

וְגַם אֶת-הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ בֵּן אֲנֹכִי וְאַחֲרָי-כֵן יֵצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל:

וְאַתָּה תָּבוֹא אֶל-אֲבוֹתֶיךָ בְּשָׁלוֹם תִּקְבְּרָה בְּשִׁיבָה טוֹבָה:

שש

וְרַק הַדּוֹר רְבִיעִי יָשׁוּבוּ הִנֵּה כִּי לֹא־שָׁלַם
 לֹא נִשְׁלַמוּ עֲוֹנוֹת הָאֲמֹרִי שְׂאֵעֲנִישׁ אֹתָם
 וְאָקַח אֶת אֶרֶץ.

הַשֶּׁמֶשׁ שָׁקְעָה וְנִהְיָ חֹשֶׁךְ, וְהִנֵּה תַנּוּר מַעֲלֶה
 עָשָׁן וְלִפִּיד אֵשׁ אֲשֶׁר עֶבְרוּ בֵּין חֻלְקֵי הַבְּהֵמוֹת
 הַנְּזָרִים הָאֵלֶּה:

בַּיּוֹם הַהוּא ה' עָשָׂה עִם אַבְרָם הַסֶּבֶם,
 וְהִתְחַיֵּב: לְצִאֲצֹאִיךָ נָתַתִּי אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת
 מִנְּהַר מִצְרַיִם עַד הַנְּהַר הַגָּדוֹל נְהַר פָּרָת.

אֶת אֶרֶץ הַקִּינִי וְאֶת הַקְּנִזִּי וְאֶת הַקְּדֻמוֹנִי,
 וְאֶת הַחִתִּי וְאֶת הַפְּרִזִּי וְאֶת הַרְפָּאִים:

וְאֶת הָאֲמֹרִי וְאֶת הַכְּנַעֲנִי וְאֶת הַגְּרִגְשִׁי וְאֶת
 הַיְבוּסִי.

פְּרַשְׁת הַגֵּר

וְשָׂרִי אִשְׁתׁ אַבְרָם לֹא יִלְדָה לוֹ, וְהָיְתָה לָּהּ
 שִׁפְחָה מִצְרַיִת וְשָׁמָּה הֵגָר.

שָׂרִי אָמְרָה לְאַבְרָם: בְּבִקְשָׁה, הִנֵּה ה' מִנֵּעַ
 מִמֶּנִּי לְלִדָּת, בֹּא בְּבִקְשָׁה אֵל שִׁפְחָתִי, אוּלַּי
 יִהְיֶה לִּי בֶן מִמֶּנָּה! אַבְרָם שָׁמַע לְקוֹל שָׂרִי.

שָׂרִי אִשְׁתׁ אַבְרָם לָקַחָה אֶת הַגֵּר הַמִּצְרַיִת
 שִׁפְחָתָה אַחֲרֵי עֶשֶׂר שָׁנִים לְהִתְיַשְׁבוֹת אַבְרָם
 בְּאָרֶץ כְּנַעַן, וְנָתְנָה אוֹתָהּ לְאַבְרָם בַּעֲלָהּ
 שְׁתִּיהִי לוֹ לְאִשָּׁה.

הוּא בָּא אֶל הַגֵּר וְהִיא נִכְנְסָה לְהַרְיוֹן, בַּיּוֹן
 שָׂרָאָתָה שֶׁהִיא נִכְנְסָה לְהַרְיוֹן גְּבֵרְתָהּ
 הַתְּבוֹאָתָה בַּעֲיֵנָהּ.

אָמְרָה שָׂרִי לְאַבְרָם: הַפְּגִיעָה בְּכַבּוּדִי הִיא
 בְּאִשְׁמַתְךָ! אֲנִי נָתַתִּי אֶת שִׁפְחָתִי בַּחִיקָךְ,
 הִיא רָאָתָה שֶׁהִיא נִכְנְסָה לְהַרְיוֹן וְהַתְּבוֹאָתִי
 בַּעֲיֵנָהּ, ה' יִשְׁפּוֹט בֵּינִי וּבֵינֶךָ.

אָמַר אַבְרָם לְשָׂרִי: הִנֵּה שִׁפְחָתְךָ בְּיָדְךָ עֹשִׂי
 לָּהּ כְּטוֹב בַּעֲיֵנֶךָ, שָׂרִי הִשְׁפִּילָה אוֹתָהּ וְהִיא
 בְּרַחָה מִמֶּנָּה.

מִלֶּאֱךָ ה' מָצָא אוֹתָהּ עַל יַד מַעֲנַן הַמַּיִם

וְדוֹר רְבִיעִי יָשׁוּבוּ הִנֵּה כִּי לֹא־שָׁלַם
 עָנַן הָאֲמֹרִי עַד־הִנֵּה:

וַיְהִי הַשֶּׁמֶשׁ פֹּאֵה וְעֹלְטָה הָיָה וְהִנֵּה
 תַנּוּר עָשָׁן וְלִפִּיד אֵשׁ אֲשֶׁר עֶבְרוּ בֵּין
 הַנְּזָרִים הָאֵלֶּה:

בַּיּוֹם הַהוּא כָּרַת יְהוָה אֶת־אַבְרָם
 בְּרִית לֵאמֹר לְיָרְעֶךָ נָתַתִּי אֶת־הָאָרֶץ
 הַזֹּאת מִנְּהַר מִצְרַיִם עַד־הַנְּהַר הַגָּדוֹל
 נְהַר־פָּרָת:

אֶת־הַקִּינִי וְאֶת־הַקְּנִזִּי וְאֶת־הַקְּדֻמוֹנִי:

וְאֶת־הַחִתִּי וְאֶת־הַפְּרִזִּי וְאֶת־הַרְפָּאִים:

וְאֶת־הָאֲמֹרִי וְאֶת־הַכְּנַעֲנִי וְאֶת־הַגְּרִגְשִׁי
 וְאֶת־הַיְבוּסִי: ס

וְשָׂרִי אִשְׁתׁ אַבְרָם לֹא יִלְדָה לוֹ וְלָהּ
 שִׁפְחָה מִצְרַיִת וְשָׁמָּה הֵגָר:

וְהִיא אָמְרָה שָׂרִי אֶל־אַבְרָם הִנֵּה־נָא עֲצָרְנִי
 יְהִי מִלִּדָּת בֹּא־נָא אֶל־שִׁפְחָתִי אוּלַּי
 אֲבָנָה מִמֶּנָּה וַיִּשְׁמַע אַבְרָם לְקוֹל שָׂרִי:

וַתִּקַּח שָׂרִי אִשְׁת־אַבְרָם אֶת־הַגֵּר
 הַמִּצְרַיִת שִׁפְחָתָה מִקֶּץ עֶשֶׂר שָׁנִים
 לְשִׁכְתׁ אַבְרָם בְּאָרֶץ כְּנַעַן וַתִּתֵּן אוֹתָהּ
 לְאַבְרָם אִשָּׁה לוֹ לְאִשָּׁה:

וַיָּבֹא אֶל־הַגֵּר וַתִּהְיֶה וַתֵּרָא כִּי הָרְתָהּ
 וַתִּקַּל גְּבֵרְתָהּ בַּעֲיֵנָהּ:

וְהִיא אָמְרָה שָׂרִי אֶל־אַבְרָם חֲמֹסִי עָלֶיךָ
 אֲנֹכִי נָתַתִּי שִׁפְחָתִי בַּחִיקָךְ וַתֵּרָא כִּי
 הָרְתָה וְאֶקַּל בַּעֲיֵנָהּ וַיִּשְׁפּוֹט יְהוָה בֵּינִי
 וּבֵינֶךָ:

וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל־שָׂרִי הִנֵּה שִׁפְחָתְךָ
 בְּיָדְךָ עֹשִׂי־לָּהּ כְּטוֹב בַּעֲיֵנֶךָ וַתַּעֲנֶנּוּ
 שָׂרִי וַתִּבְרַח מִפְּנֵיהֶּ:

וַיִּמְצְאָהּ מִלֶּאֱךָ יְהוָה עַל־עֵינֵי הַמַּיִם

טז

במדבר על-העין בדרך שור:

במדבר, על יד המעין בחולות חלוצה בדרך למדבר שור.

אמר לה: הגר שפחת שרי, מאיפה באת ולאן את הולכת? היא אמרה: אני בורחת משרי גברתי.

אמר לה מלאך ה': חזרי אל גברתך והי כפופה תחתיך.

אמר לה מלאך ה': ארבה מאוד את צאצאיך ולא יספרו מרוב.

אמר לה מלאך ה': את תפנסי להריון, ותלדי בן, ותקראי את שמו ישמעאל כי ה' שמע אותך משום צערך.

והוא יהיה אדם דומה לחית פרא, הוא יריב עם כלם וכלם יריבו אתו, וצאצאיו יגורו ליד הצאצאים של כל אחיו.

היא הודתה לה' המדבר אליה ואמרה: אתה אל רואה ומשגיח! כי אמרה: גם כאן ראיתי את המלאך שלך, אחרי שראית את צערי.

לכן נקראה הבאר 'באר לחי רואי' – 'הבאר לאל החי שרואה אותי, והיא נמצאת בין רקס לבין צאלים.

הגר ילדה לאברם בן, את שם בנו שילדה הגר קרא אברם ישמעאל.

ואברם היה בן שמונים ושש שנים כשהגר ילדה את ישמעאל לאברם.

פרשת ברית המילה

אברם היה בן תשעים ותשע שנים, ה' התגלה לאברם ואמר לו: אני אל כל יכול, לך בדרך בשלמותו

ואעשה ביני ובינך את הסכם הברית שלי, וארבה את צאצאיך מאוד מאוד.

אברם נפל על פניו והשתחוה, אלהים דבר אתו ואמר:

הנה הסכם הברית שלי אתך, תהיה לאב של עמים רבים.

ח ויאמר ה' שפחת שרי אי-מזה באת ואנה תלכי ותאמר מפני שרי גברתי אנכי ברכת:

ט ויאמר לה מלאך ה' והנה שובי אל-גברתך והתעני תחת ידיך:

י ויאמר לה מלאך ה' והנה הרבה ארבה את-זרעך ולא יספר מרב:

יא ויאמר לה מלאך ה' והנה הנהך הרה וילדת בן וקראת שמו ישמעאל כי-שמע יהוה אל-צעריך:

יב והוא יהיה פרא אדם ידו בכל ויד כל בו ועל-פני כל-אחיו ישכון:

יג ותקרא שם-יהוה הדבר אליה אתה אל ראי כי אמרה הגם הלים ראיתי אחרי ראי:

יד על-כן קרא לבאר באר לחי ראי הנה בין-קדש ובין בדר:

טו ותלד הגר לאברם בן ויקרא אברם שם-בנו אשר-ילדה הגר ישמעאל:

טז ואברם בן-שמונים שנה ושש שנים בלדת-הגר את-ישמעאל לאברם: ס

ז' א ויהי אברם בן-תשעים שנה ותשע שנים וירא יהוה אל-אברם ויאמר אליו אני-אל שדי התהלך לפני והנה תמים:

ב ואתנה בריתי ביני ובינך וארבה אותך במאד מאד:

ג ויפל אברם על-פניו וינדבר אתו אלהים לאמר:

ד אני הנה בריתי אתך והיית לאב המון גוים:

וְלֹא יִקְרָא עוֹד אֶת־שְׁמֹךְ אֲבֹרָם וְהָיָה שְׁמֹךְ אֲבֹרָהֶם כִּי אֲנִי עוֹשֶׂה אוֹתָךְ אֵב לְעַמִּים רַבִּים.

וְהִפַּרְתִּי אֹתָךְ בְּמֵאֵד מְאֹד וְנִתְתִּיךָ לְגוֹיִם וּמְלָכִים מִמֶּךָ יֵצְאוּ:

וְהִקְמַתִּי אֶת־בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ לְדֶרְתָם לְבְרִית עוֹלָם לְהָיוֹת לְךָ לְאֱלֹהִים וּלְזֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ:

וְנִתְתִּי לְךָ וּלְזֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ אֶת אֶרֶץ מִנְרִיךָ אֶת כָּל־אֶרֶץ כְּנָעַן לְאַחֲזֹת עוֹלָם וְהָיִיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־אֲבֹרָהֶם וְאַתָּה אֶת־בְּרִיתִי תִשְׁמֹר אֶתָּה וּזְרַעְךָ אַחֲרֶיךָ לְדֶרְתָּם:

זֹאת בְּרִיתִי אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּ בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין זֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ הַמּוֹלֵד לָכֶם כָּל־זָכָר:

וְנִמְלַחְתֶּם אֶת בֶּשֶׂר עַרְלַתְכֶם וְהָיָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם:

וּבֶן־שָׁמֶנֶת יָמִים יִמּוֹל לָכֶם כָּל־זָכָר לְדֶרְתֵיכֶם יְלִיד בָּיִת וּמִקְנֵת־כֶּסֶף מִכָּל בֶּן־זָכָר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרְעֶךָ הוּא:

הַמּוֹלֵד יִמּוֹל יְלִיד בֵּיתָךְ וּמִקְנֵת כֶּסֶף וְהִיתָה בְּרִיתִי בְּבִשְׂרְכֶם לְבְרִית עוֹלָם:

וְעָרַל זָכָר אֲשֶׁר לֹא־יִמּוֹל אֶת־בֶּשֶׂר עַרְלָתוֹ וּנְכַרְתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמִּיךָ אֶת־בְּרִיתִי הַפֶּר: ס

פְּרֶשֶׁת בְּשׂוֹרֵת לִידַת יֶצֶחֶק

אֱלֹהִים אָמַר לְאֲבֹרָהֶם: שְׂרִי אֲשַׁתְּךָ אֵל תִּקְרָא אֶת שְׁמָה שְׂרִי כִּי שְׁמָה שָׂרָה.

אֲבָרָךְ אוֹתָהּ וְגַם אֶתֵּן לָךְ בֶּן מִמֶּנָּה, וְאֲבָרָךְ אוֹתָהּ שִׁיחֶיהָ מֵאַצְאָיִךָ עַמִּים – מְלָכֵי עַמִּים יֵצְאוּ מִמֶּנָּה.

וְלֹא־יִקְרָא עוֹד אֶת־שְׁמֹךְ אֲבֹרָם וְהָיָה שְׁמֹךְ אֲבֹרָהֶם כִּי אֲב־הֶמּוֹן גּוֹיִם נִתְתִּיךָ:

וְהִפַּרְתִּי אֹתָךְ בְּמֵאֵד מְאֹד וְנִתְתִּיךָ לְגוֹיִם וּמְלָכִים מִמֶּךָ יֵצְאוּ:

וְהִקְמַתִּי אֶת־בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ לְדֶרְתָם לְבְרִית עוֹלָם לְהָיוֹת לְךָ לְאֱלֹהִים וּלְזֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ:

וְנִתְתִּי לְךָ וּלְזֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ אֶת אֶרֶץ מִנְרִיךָ אֶת כָּל־אֶרֶץ כְּנָעַן לְאַחֲזֹת עוֹלָם וְהָיִיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־אֲבֹרָהֶם וְאַתָּה אֶת־בְּרִיתִי תִשְׁמֹר אֶתָּה וּזְרַעְךָ אַחֲרֶיךָ לְדֶרְתָּם:

זֹאת בְּרִיתִי אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּ בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין זֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ הַמּוֹלֵד לָכֶם כָּל־זָכָר:

וְנִמְלַחְתֶּם אֶת בֶּשֶׂר עַרְלַתְכֶם וְהָיָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם:

וּבֶן־שָׁמֶנֶת יָמִים יִמּוֹל לָכֶם כָּל־זָכָר לְדֶרְתֵיכֶם יְלִיד בָּיִת וּמִקְנֵת־כֶּסֶף מִכָּל בֶּן־זָכָר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרְעֶךָ הוּא:

הַמּוֹלֵד יִמּוֹל יְלִיד בֵּיתָךְ וּמִקְנֵת כֶּסֶף וְהִיתָה בְּרִיתִי בְּבִשְׂרְכֶם לְבְרִית עוֹלָם:

וְעָרַל זָכָר אֲשֶׁר לֹא־יִמּוֹל אֶת־בֶּשֶׂר עַרְלָתוֹ וּנְכַרְתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמִּיךָ אֶת־בְּרִיתִי הַפֶּר: ס

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־אֲבֹרָהֶם שְׂרִי אֲשַׁתְּךָ לֹא־תִקְרָא אֶת־שְׁמָה שְׂרִי כִּי שָׂרָה שְׁמָה:

וּבִרְכַתִּי אֹתָהּ וְגַם נִתְתִּי מִמֶּנָּה לָךְ בֶּן וּבִרְכַתִּיהָ וְהִיתָה לְגוֹיִם מְלָכֵי עַמִּים מִמֶּנָּה יֵהְיוּ:

שביעי

אברהם נפל על פניו והשתחוה ותמה ואמר בלבו: האם לבן מאה שנה יולד בן? והאם שרה שהיא בת תשעים שנה תלד?

אברהם אמר לאלהים: הלואי שצאצאי ישמעאל יחיו לפניך!

אלהים אמר: אבל שרה שהיא אשתך יולדת לך בן, ותקרא את שמו יצחק! ואעשה את הסכם הברית שלי דוקא אתו לברית נצחית לצאצאיו אחריו.

ולגבי ישמעאל אני מקבל את בקשתך, הנה ברכתי אותו ואתן לו צאצאים וארבה את צאצאיו מאוד מאוד, שנים עשר נשיאים יוליד, ואעשה ממנו עם גדול.

אבל את הסכם הברית שלי אעשה עם יצחק ששרה תלד לך בתאריך ובזמן הזה בשנה הבאה.

כשסים לדבר אתו, אלהים הסתלק מעל אברהם.

פרשת מלת אנשי אברהם

אברהם לקח את ישמעאל בנו ואת כל בני שפחותיו ואת כל העבדים שקנה בכסף, כל זכר באנשי בית אברהם, ומל את עור ערלתם ביום הזה עצמו כמו שאלהים דבר אתו.

ואברהם היה בן תשעים ותשע שנה בשמל את עור ערלתו.

וישמעאל בנו היה בן שלש עשרה שנה בשמלו את עור ערלתו.

ביום הזה עצמו נמולו אברהם וישמעאל בנו.

וכל אנשי ביתו – בני שפחותיו ואלה שנקנו בכסף מבן עם אחר – נמולו אתו.

ויפל אברהם על פניו ויצחק ויאמר בלבו הלבן מאה שנה יולד ואם שרה הבת תשעים שנה תלד:

ויאמר אברהם אל-האלהים לו ישמעאל יחיה לפניך:

ויאמר אלהים אבל שרה אשתך יולדת לך בן וקראת את שמו יצחק ותקמתי את בריתי אתו לברית עולם לזרעו אחריו:

והישמעאל שמעתיך הנה ברכתי אתו והפריתי אתו והרביתי אתו במאד מאד שנים עשר נשיאים יוליד ונתתיו לגוי גדול:

ואת בריתי אקים את יצחק אשר תלד לך שרה למועד הזה בשנה האחרת:

ויכל לדבר אתו ויעל אלהים מעל אברהם:

ויקח אברהם את-ישמעאל בנו ואת כל-ילידי ביתו ואת כל-מקנת כספו כל-זכר באנשי בית אברהם ומל את-בשר ערלתם בעצם היום הזה כאשר דבר אתו אלהים:

ואברהם בן-תשעים ותשע שנה בהמלו בשר ערלתו:

וישמעאל בנו בן-שלש עשרה שנה בהמלו את בשר ערלתו:

בעצם היום הזה נמול אברהם וישמעאל בנו:

ויכל-אנשי ביתו ויליד בית ומקנת-כסף מאת בן-גכר נמלו אתו: פ

י"י
י"ח
י"ט
כ
כ"א
כ"ב
כ"ג
כ"ד
כ"ה
כ"ו
כ"ז

מפס"ד

וַיִּרְא

פְּרַשְׁת בְּקוֹר הַמַּלְאָכִים

ה' התגלה אל אברהם במישור של ממרא כשהוא יושב בפתח האוהל בחום היום.

הוא הרים את מבטו וראה והנה שלושה אנשים עומדים לפניו, הוא ראה שהתעכבו ורץ לקראתם מפתח האוהל והשתחוה על האדמה.

אמר: רבותי! אם מצאתי חן בעיניכם, בבקשה אל תמשיכו הלאה מעבדכם.

אלא יובא בבקשה מעט מים ותרחצו את רגליכם ותשענו מתחת לעץ.

ואביא פת לחם ותסעדו לשובע ואחר כך תמשיכו, כיון שכבר עברתם על יד עבדכם, הם אמרו: כך תעשה, כמו שדברת.

אברהם מהר לאוהל לשרה, ואמר: מהרי יקחי שלוש סאים (21.6 ליטר) של קמח סולת, ולושי אותם ועשי מהם פתות עגולות.

ואברהם רץ אל הבקר, לקח עגל רך וטוב ונתן למשרת, והוא מהר להכין אותו.

הוא לקח חמאה וחלב ואת העגל שהכין ונתן לפניהם, והוא עומד לידם מתחת לעץ לשרת אותם, והם אכלו.

אמרו לו: היכן שרה אשתך? אמר: הנה באוהל.

אמר אחד מהם: אחזור אליך בזמן זה בעוד שנה ויהיה לשרה אשתך בין ושרה שומעת בפתח האוהל שהיה מאחורי האיש.

ואברהם ושרה זקנים – עברו עליהם שנים רבות, וכבר פסק לשרה מחזור דם נדה כדרך הנשים שעדין יולדות.

שרה צחקה בלבה וחשבה: וכי אחרי שנעשיתי כפרח שנבל ישובו לי נעורים! הרי גם אדוני אברהם כבר זקן!

אמר ה' לאברהם: למה שרה צחקה וחשבה:

וַיִּרְא אֵלָיו יְהוָה בְּאֵלֵי מְמָרָא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח־הָאוֹהֶל בְּחֹם הַיּוֹם:

וַיֵּשֶׁא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים נֹצְבִים עָלָיו וַיִּרְא וַיִּרְץ לִקְרֹאתָם מִפֶּתַח הָאוֹהֶל וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה:

וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי אֲסִנָּא מִצְּאֵתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲלֵנָּא תַעֲבֹר מֵעַל עַבְדֶּךָ:

וַיִּקְחֵנָּא מְעוֹט־מַיִם וַיִּרְחֲצוּ רַגְלֵיהֶם וַהֲשַׁעְנוּ תַּחַת הָעֵץ:

וַאֲקָחָהּ פַת־לֶחֶם וְסַעְדוּ לִבְכֶם אַחַר תַּעֲבֹרוּ כִּי־עַל־כֵּן עָבַרְתֶּם עַל־עַבְדְּכֶם וַיֹּאמְרוּ כֵּן תַעֲשֶׂה כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ:

וַיַּמְהַר אַבְרָהָם הָאֹהֶלָה אֶל־שָׂרָה וַיֹּאמֶר מַה־רִּי שְׁלֹשׁ סָאִים קִמַּח סֹלֶת לְוִשֵׁי וְעָשִׂי עֲגוֹת:

וְאֶל־הַבָּקָר רָץ אַבְרָהָם וַיִּקַּח בֶּן־בָּקָר רֶךָ וְטוֹב וַיִּתֵּן אֶל־הַנֶּזֶר וַיַּמְהַר לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ:

וַיִּקַּח חֲמָאָה וְחֵלֶב וּבֶן־הַבָּקָר אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּתֵּן לִפְנֵיהֶם וְהוּא־עֹמֵד עֲלֵיהֶם תַּחַת הָעֵץ וַיֹּאכְלוּ:

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אֵיךְ שָׂרָה אִשְׁתְּךָ וַיֹּאמֶר הִנֵּה בְּאוֹהֶל:

וַיֹּאמֶר שׁוֹב אָשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעַת תְּהִי וְהִנֵּה־בֵּן לְשָׂרָה אִשְׁתְּךָ וְשָׂרָה שׁוֹמַעַת פֶּתַח הָאוֹהֶל וְהוּא אַחֲרָיו:

וַאֲבְרָהָם וְשָׂרָה זָקִנִים בָּאִים בְּיָמַים חֲדָל לְהַיּוֹת לְשָׂרָה אֶרֶח פְּנָשִׁים:

וַתִּצְחַק שָׂרָה בְּקִרְבָּהּ לֵאמֹר אַחֲרֵי כֵלְתִי הִיְתָה־לִּי עַדְנָה וְאֲדֹנִי זָקֵן:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם לְמָה זֶה

יח

א

ב

ג

ד

ה

ו *

ז

ח

ט *

י

יא

יב

יג

וכי באמת אלד והרי אני זקנת?

צחקת שרה לאמר האף אמנם אלד ואני זקנתי:

וכי ימנע מה דבר? בזמן זה אחזור אליך בעוד שנה, ולשרה יהיה בן!

היפלא מיתנה דבר למועד אשוב אליך כעת חיה ולשרה בן:

ושרה הכחישה, ואמרה: לא צחקתי, כי היא פתחה, אמר לה אברהם: לא נכון, את בן צחקתי!

ותכחש שרה. לאמר לא צחקתי כי ויראה ויאמר. לא כי צחקתי:

פרשת התפלה על סדום

האנשים קמו משם והשקיפו לעבר סדום, ואברהם הולך אתם ללוות אותם ביציאתם.

ויקמו משם האנשים וישקפו על-פני סדום ואברהם הלך עמם לשלחם:

ה' אמר: וכי אסתיר מאברהם את מה שאני עושה?

ויהוה אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עשה:

הרי מאברהם יצא עם גדול ועצום, ויתברכו בזכותו כל עמי העולם.

ואברהם היו יהוה לגוי גדול ועצום ונברכו-בו כל גווי הארץ:

אני מודיע לו זאת כדי שיצוה את בניו ואת משפחתו אחריו להזהיר אותם שישמרו את דרך ה' לעשות צדקה ומשפט, כדי שה' יביא לאברהם את מה שהבטיח לו.

כי ידעתיו למען אשר יצוה את-בניו ואת-ביתו אחריו ושמרו דרך יהוה לעשות צדקה ומשפט למען הביא יהוה על-אברהם את אשר-דבר עליי:

ה' אמר: ועקת התלנות על סדום ועמורה גדולה, והעברות שלהם חמורות מאוד.

ויאמר יהוה ועקת סדום ועמורה כרה וחטאתם כי כבדה מאד:

לכן ארד עכשיו ואראה: אם אכן עשו כמו שמתלווננים אלי – אכלה אותם, ואם לא – אדע שאינם חייבים.

אך-דה-נא ואראה תכצעקתה הבאה אלי עשו. פלה ואם-לא ארעה:

האנשים פנו משם והלכו לסדום בעוד אברהם עדין עומד ומדבר לפני ה'.

ויפנו משם האנשים וילכו סדמה ואברהם עורנו עמד לפני יהוה:

אברהם נגש ואמר: וכי תשמיד צדיק עם רשע?

ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם-רשע:

אולי יש חמשים צדיקים בתוך העיר, וכי תשמיד אותם ולא תותר למקום בשביל חמשים הצדיקים שבתוכה?

אולי יש חמשים צדיקים בתוך העיר האף תספה ולא-תשא למקום למען חמשים הצדיקים אשר בקרבה:

חלילה לך לעשות כדבר הזה, להמית צדיק עם רשע, שצדיק יענש כמו רשע, חלילה לך! האם השופט של כל העולם לא יעשה משפט צדק?

חללה לך מעשת. כדבר הזה להמית צדיק עם-רשע והנה כצדיק כרשע חללה לך השפט כל-הארץ לא יעשה משפט:

ה' אמר: אם אמצא בסדום חמשים צדיקים

ויאמר יהוה אם-אמצא בסדום חמשים

בתוך העיר אותך לכל המקום בשבילם.

אברהם ענה ואמר: אמשיך בבקשה כי זכיתי לדבר אל ה', למרות שאני רק עפר ואפר.

אולי יחסרו מממשים הצדיקים חמשה, האם בגלל חמשה חסרים תשחית את כל העיר? אמר לו: לא אשחית אם אמצא שם ארבעים וחמשה.

הוא הוסיף עוד לדבר אליו, ואמר: אולי ימצאו שם ארבעים? אמר לו: לא אעשה, בזכות הארבעים.

אמר לו: בבקשה, שלא יכעיס הדבר את ה' ואדבר, אולי ימצאו שם שלושים? אמר לו: לא אעשה אם אמצא שם שלושים.

אמר לו: בבקשה, הנה זכיתי לדבר אל ה', אולי ימצאו שם עשרים? אמר לו: לא אשחית בזכות העשרים.

אמר לו: בבקשה, שלא יכעיס הדבר את ה' ואדבר רק הפעם, אולי ימצאו שם עשרה! אמר לו: לא אשחית בזכות העשרה.

ה' הלך בשסים לדבר אל אברהם, ואברהם חזר למקומו.

פרשת הפיכת סדום

שני המלאכים באו לסדום בערב, ולוט היה יושב בשער סדום, לוט ראה אותם קם לקראתם, והשתחוה על פניו על האדמה.

אמר: אנא רבותי, פנו בבקשה לבית עבדכם לישון הלילה ותרחצו את רגליכם ותשכימו בבוקר ותלכו לדרככם. אמרו לו: לא! אלא נישן הלילה ברחוב.

הוא הפציר בהם מאוד, הם פנו אליו ובאו לביתו, הוא עשה להם משתה ומצות אפה והם אכלו.

לפני שהספיקו לשכב, אנשי העיר אנשי סדום הקיפו את הבית מנער ועד זקן - כל

צדיקם בתוך העיר ונשאתי לכל- המקום בעבורם:

כ וינען אברהם ויאמר הנה-נא הואלתי לדבר אל-אדני ואנכי עפר ואפר:

כח אולי יחסרון חמשים הצדיקים חמשה התשחית בחמשה את-כל-העיר ויאמר לא אשחית אם-אמצא שם ארבעים וחמשה:

כט ויסף עוד לדבר אליו ויאמר אולי ימצאון שם ארבעים ויאמר לא אעשה בעבור הארבעים:

ל ויאמר אל-נא יחר לאדני ואדברה אולי ימצאון שם שלשים ויאמר לא אעשה אם-אמצא שם שלשים:

לא ויאמר הנה-נא הואלתי לדבר אל-אדני אולי ימצאון שם עשרים ויאמר לא אשחית בעבור העשרים:

לב ויאמר אל-נא יחר לאדני ואדברה אף-הפעם אולי ימצאון שם עשרה ויאמר לא אשחית בעבור העשרה:

לג וילך והנה כאשר בלה לדבר אל-אברהם ואברהם שב למקומו:

א ויבאו שני המלאכים סדמה בערב ולוט ישב בשער-סדום וירא-לוט ויגם לקראתם וישתחוו אפים ארצה:

ב ויאמר הנה נא-אדני סורו נא אל-בית עבדכם ולינו ורחצו רגליכם והשכמתם וחלכתם לדרככם ויאמרו לא כי ברחוב נלין:

ג ויפציר-בם מאד ויסרו אליו ויבאו אל-ביתו וינעש להם משתה ומצות אפה ויאכלו:

ד מרם ישכבו ואנשי העיר אנשי סדום נסבו על-הפיכת מנער ועד-זקן כל-

שליש

א יט

ב

ג

ד

הָעָם מִקְצָה:

ה' וַיִּקְרְאוּ אֶל-לוֹט וַיֹּאמְרוּ לוֹ אַיֵּה הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר-בָּאוּ אֵלֶיךָ הַלַּיְלָה הוֹצֵאם אֵלֵינוּ וְנִדְעָה אֹתָם:

ו' וַיֵּצֵא אֲלֵהֶם לוֹט הַפֶּתַח וַהֲדִלֵת סָגַר אַחֲרָיו:

ז וַיֹּאמֶר אֶל-נָא אַחֵי תָרְעוּ:

ח הִנֵּה-נָא לִי שְׁתֵּי בָנוֹת אֲשֶׁר לֹא-יָדְעוּ אִישׁ אוֹצִיאָהֶנָּא אִתְּהוֹן אֵלֵיכֶם וַעֲשׂוּ לָהֶן כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם רַק לְאֲנָשִׁים הָאֵל אֶל-תַּעֲשׂוּ דְכָר כִּי-עַל-כֵּן בָּאוּ בְּצַל קִרְתִּי:

ט וַיֹּאמְרוּ וְגַשׁ-הֲלָאָה וַיֹּאמְרוּ הָאֶחָד בָּא-לְגוֹר וַיִּשְׁפֹּט שְׁפוֹט עֲתֵה נִרְעַ לָךְ מֵהֶם וַיַּפְצְרוּ כְּאִישׁ בְּלוֹט מְאֹד וַיִּגְשׂוּ לְשֹׁבֵר הַדָּלֵת:

י וַיִּשְׁלְחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת-יָדָם וַיָּבִיאוּ אֶת-לוֹט אֵלֵיהֶם הַבַּיְתָה וְאֶת-הַדָּלֵת סָגְרוּ:

יא וְאֶת-הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר-פָּתַח הַבַּיִת הַכּוּל בַּסְּגוּרִים מִקְטָן וְעַד-גְּדוֹל וַיִּלְאוּ לְמִצָּא הַפֶּתַח:

יב וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים אֶל-לוֹט עַד מִי-לָךְ פֶּה חֲתָן וּבְנִיךָ וּבְנֹתֶיךָ וְכָל אֲשֶׁר-לָךְ בְּעֵיר הוֹצֵא מִן-הַמְּקוֹם:

יג כִּי-מִשְׁחַתִּים אֲנַחְנוּ אֶת-הַמְּקוֹם הַזֶּה כִּי-יִגְדֹלָה צַעֲקָתָם אֶת-פְּנֵי יְהוָה וַיִּשְׁלַחְנוּ יְהוָה לְשַׁחֲתָהּ:

יד וַיֵּצֵא לוֹט וַיַּדְבֵּר וְאֶל-חֲתָנָיו לִקְחֵי בְנֹתָיו וַיֹּאמֶר קוּמוּ צֵאוּ מִן-הַמְּקוֹם הַזֶּה כִּי-מִשְׁחִית יְהוָה אֶת-הָעִיר וַיְהִי כַמְּצַחַק בְּעֵינֵי חֲתָנָיו:

טו וּכְמוֹ הַשְּׁחַר עָלָה וַיֹּאצִּיזוּ הַמְּלֹאכִים בְּלוֹט לֵאמֹר קוּם קַח אֶת-אִשְׁתְּךָ וְאֶת-שְׁתֵּי בְנֹתֶיךָ הַנִּמְצָאֹת פְּנֵי-תַסְפָּה בְּעֵן הָעִיר:

טז וַיִּתְמַהֲמָה וַיַּחְזִיקוּ הָאֲנָשִׁים בְּיָדוֹ

הָעָם מִקְצָה הָעִיר.

הם קראו ללוט ואמרו לו: איפה האנשים שבאו אליך הלילה? הוצא אותם אלינו ונדע מה לעשות אתם!

לוט יצא אליהם לפתח וסגר את הדלת אחריו.

ואמר: אחי! בבקשה אל תעשו רע!

בבקשה, הנה יש לי שתי בנות שלא נשאו לאיש, אוציא אותן בבקשה אליכם ועשו להן כטוב בעיניכם, אבל לאנשים האלה אל תעשו שום דבר כי הם באו להתארח בצל קורתני.

אמרו לו: לך הלאה! אמרו: איש אחד רק בא לגור וכבר מנהיג אותנו? עכשיו נעשה לך רע יותר מאשר להם! הם לחצו מאוד על האיש – על לוט, ונגשו לשבור את הדלת.

המלאכים הושיטו את ידיהם והביאו את לוט אליהם הביתה, וסגרו את הדלת.

ואת האנשים שבפתח הבית הם סגרו – מקטן ועד גדול, והם התעייפו מחפזים למצוא את הפתח.

אמרו המלאכים ללוט: כל מי שיש לך עוד פה – חתן ובניך ובנותיך, וכל מה שבעיר ששייך לך – הוצא מהמקום!

כי אנחנו משמידים את המקום הזה, כי התלנות עליהם אל ה' חמורות, וה' שלח אותנו להשמיד אותו.

לוט יצא ודבר אל חתניו – בעלי בנותיו, ואמר: קומו, צאו מהמקום הזה, כי ה' משחית את העיר! אבל בעיני חתניו הוא נראה כמתלוצץ.

וכשעלה השחר המלאכים האיצו בלוט ואמרו: קום קח את אשתך ואת שתי בנותיך שנמצאות בביתך כדי שלא תשמד בעון העיר!

הוא התעכב, האנשים החזיקו בידו ובידו

אֲשֶׁתוֹ וּבִיד שְׁתֵּי בָנָתָיו בְּחֶמְלַת
וְהוֹצִיאוֹ אוֹתוֹ וְהִנִּיחוֹ אוֹתוֹ מִחוּץ לְעִיר:

כְּשֶׁהוֹצִיאוֹ אוֹתָם הַחוּצָה, אָמַר לוֹ הָאֶחָד:
בְּרוּחַ לְנַפְשֶׁךָ אֵל תְּבִישׁ לְאַחֲרֶיךָ וְאֵל תַּעֲצוֹר
בְּכָל הַבְּקָעָה, בְּרוּחַ לְהָר כְּדֵי שְׁלֹא תִשְׁמְדוּ:

אָמַר לָהֶם לוֹט: רְבוּתִי בְּבִקְשָׁה אֵל תֹּאמְרוּ
כְּכֹה.

בְּבִקְשָׁה הִנֵּה עֲבָדְךָ מֵצֵא חֵן בְּעֵינֶיךָ וְעֲשִׂית
אִתִּי חֶסֶד גָּדוֹל שֶׁחַיִּית אֶת נַפְשִׁי, וְאֲנִי לֹא
אוּכַל לְבָרוּחַ לְהָר הַרְחוֹק, שְׁלֹא תִשְׁגִּי אוֹתִי
הָרְעָה וְאָמוֹת.

בְּבִקְשָׁה, הִנֵּה הָעִיר הַזֹּאת קְרוּבָה וְקַל לְבָרוּחַ
לָשֵׁם וְהִיא קִטְנָה, אֲבָרַח בְּבִקְשָׁה לָשֵׁם, וְלֹא
תִשְׁמִידוֹ אוֹתָהּ – הֲרִי הִיא קִטְנָה, וְנַפְשִׁי תַחְיֶה.

אָמַר לוֹ: הִנֵּה אֲנִי מִסְבִּים לְרִצּוֹנְךָ גַם בְּדַבָּר
הַזֶּה, שְׁלֹא אֶהְרֹס אֶת הָעִיר שֶׁדַּבַּרְתָּ עָלֶיהָ.

תִּמְהַר לְבָרוּחַ לָשֵׁם! כִּי לֹא אוּכַל לַעֲשׂוֹת
שׁוֹם דָּבָר עַד שֶׁתָּבוֹא לָשֵׁם, לְכֵן קָרָא אֶת
שֵׁם הָעִיר צוּעֵר – הַקִּטְנָה (צֵעִיר – זַעִיר).

הַשֶּׁמֶשׁ זָרְחָה עַל הָאָרֶץ וְלוֹט הִגִּיעַ לְצוּעֵר.
וְהָיָה הַמָּטִיר עַל סְדוֹם וְעַל עֲמוּרָה גְפָרִית וְאִשׁ
מֵאֵת ה' מִהַשְּׁמַיִם.

הוּא הִרְס אֶת הָעָרִים הָאֵלֶּה וְאֶת כָּל הַבְּקָעָה
וְאֶת כָּל יוֹשְׁבֵי הָעָרִים וְאֶת צֶמַח הָאָדָמָה.

אֲשֶׁתוֹ הִבִּיטָה לְאַחֲרָיו וְהִפְכָּה לְמַצְבֵּה מִמַּלַּח.
אֲבָרָהָם הִשְׁכִּים בְּבוֹקֵר וְהִלָּךְ לְמָקוֹם שֶׁעֲמַד
שָׁם לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי ה'.

הוּא הִשְׁקִיף לְעֵבֶר סְדוֹם וְעֲמוּרָה וּלְעֵבֶר כָּל
שְׂטַח הַבְּקָעָה, וַרְאָה וְהִנֵּה עָלָה עֶשְׂן הָאָרֶץ
כְּמוֹ עֶשְׂן בְּבָשָׂן.

כְּשֶׁאֱלֹהִים הִשְׁחִית אֶת עָרֵי הַבְּקָעָה, אֱלֹהִים
זָכַר אֶת אֲבָרָהָם, הוּא הוֹצִיא אֶת לוֹט
מִהַמְּהַפְכָּה כְּשֶׁהִרְס אֶת הָעָרִים שְׁלוֹט גַּר בָּהֶן.

וּבִיד-אֲשֶׁתוֹ וּבִיד שְׁתֵּי בָנָתָיו בְּחֶמְלַת
יְהוָה עָלָיו וַיִּצְאֵהוּ וַיַּנְחֵהוּ מִחוּץ לְעִיר:

וַיְהִי כְּהוֹצִיאָם אֹתָם הַחוּצָה וַיֹּאמֶר
י"י הַמַּלְט עַל-נַפְשֶׁךָ אֶל-תְּבִישׁ אַחֲרֶיךָ
וְאֵל-תַּעֲמַד בְּכָל-הַכְּפָר הַהֵרָה הַמַּלְט
פֶּן-תִּסְפָּה:

וַיֹּאמֶר לוֹט אֲלֵהֶם אֵל-נָא אֲדַבֵּר:

הִנֵּה-נָא מֵצֵא עֲבָדְךָ חֵן בְּעֵינֶיךָ וַתִּנְהַל
י"י חֶסֶדךָ אֲשֶׁר עֲשִׂית עִמָּדִי לְהַחְיֹת אֶת-
נַפְשִׁי וְאֲנִכִּי לֹא אוּכַל לְהַמְלִט הַהֵרָה
פֶּן-תִּדְבְּקֵנִי הָרְעָה וּמָתִי:

הִנֵּה-נָא הָעִיר הַזֹּאת קְרוּבָה לְנוֹס שְׁמָה
כ וְהוּא מֵצַעֵר אֶמְלִטָהּ נָא שְׁמָה הֲלֹא
מֵצַעֵר הוּא וַתַּחֲוֵי נַפְשִׁי:

וַיֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּה נִשְׁאַתִּי פְּנֶיךָ גַם
כ"א רבעי לְדַבָּר הַזֶּה לְבַלְתִּי הַפְּכִי אֶת-הָעִיר
אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ:

מִהָרַח הַמַּלְט שְׁמָה כִּי לֹא אוּכַל לַעֲשׂוֹת
כ"ב דָּבָר עַד-בֹּאֵךְ שְׁמָה עַל-כֵּן קָרָא שֵׁם-
הָעִיר צוּעֵר:

הַשֶּׁמֶשׁ יָצָא עַל-הָאָרֶץ וְלוֹט בָּא לְצֵעֵרָה:
כ"ג וַיְהִי הַמָּטִיר עַל-סְדוֹם וְעַל-עֲמֻרָה
גְפָרִית וְאִשׁ מֵאֵת יְהוָה מִן-הַשְּׁמַיִם:

וַיַּהֲפֹךְ אֶת-הָעָרִים הָאֵלֶּה וְאֶת כָּל-
כ"ד הַכְּפָר וְאֶת כָּל-יֹשְׁבֵי הָעָרִים וְצֶמַח
הָאָדָמָה:

וַתִּבְטַשׂ אֲשֶׁתוֹ מֵאַחֲרָיו וַתִּהְיֶי נְצִיב מְלַח:
כ"ו וַיִּשְׁכֶם אֲבָרָהָם בְּבִקְר אֶל-הַמָּקוֹם
אֲשֶׁר-עֲמַד שָׁם אֶת-פְּנֵי יְהוָה:

וַיִּשְׁקֹף עַל-פְּנֵי סְדוֹם וְעֲמֻרָה וְעַל-כָּל-
כ"ז פְּנֵי אָרֶץ הַכְּפָר וַיִּרְא וְהִנֵּה עָלָה קִיטֹר
הָאָרֶץ כְּקִיטֹר הַכְּבָשָׂן:

וַיְהִי בִשְׁחַת אֱלֹהִים אֶת-עָרֵי הַכְּפָר
כ"ט וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת-אֲבָרָהָם וַיִּשְׁלַח אֶת-
לוֹט מִתּוֹךְ הַמְּהַפְכָּה בְּהַפְּךְ אֶת-הָעָרִים

אשר יושב בהן לוט:

פרשת בנות לוט

לוט עלה מצוער והתישב בהר ושתי בנותיו אתו כי הוא פחד להתישב בצוער, הוא התישב במערה עם שתי בנותיו.

אמרה הבכורה לצעירה: אבינו זקן ואין בארץ אף איש שישא אותנו כדרך כל העולם.

בואי נתן לאבינו לשתות יין ונשכב אתו כדי שנולד מאבינו בנים.

הן נתנו לאביהן באותו לילה לשתות יין, הבכורה באה ושכבה עם אביה והוא לא ידע משכיבתה ומקימתה.

למחרת הבכורה אמרה לצעירה: הרי שכבתני אמש עם אבי, נתן לו לשתות יין גם הלילה ובואי ושכבי אתו ונולד בנים מאבינו.

גם באותו לילה הן נתנו לאביהן לשתות יין, הצעירה קמה ושכבה אתו והוא לא ידע משכיבתה ומקימתה.

שתי בנות לוט נכנסו להריון מאביהן.

הבכורה ילדה בן וקראה את שמו מואב, הוא אבי העם מואב שקימים עד היום.

והצעירה גם היא ילדה בן וקראה את שמו בן עמי, הוא אבי העם עמון שקימים עד היום.

פרשת אבימלך

משם נסע אברהם לארץ הנגב והתישב בין קדש ובין שור וגר בגרר.

אברהם אמר על שרה אשתו: "אחותי היא", ואבימלך מלך גרר שלח שליחים ולקח את שרה.

אלהים בא לאבימלך בחלום ויאמר לו: מגיע לך עונש מות על שלקחת את האשה כי יש לה בעל.

ואבימלך לא התקרב אליה, ואמר: ה'! האם

ל ויַעַל לוֹט מִצְוֹעֵר וַיֵּשֶׁב בְּהַר וּשְׁתֵי בָנוֹתָיו עִמּוֹ כִּי יָרָא לְשִׁבְתָּ בְּצוֹעֵר וַיֵּשֶׁב בַּמְעָרָה הוּא וּשְׁתֵי בָנוֹתָיו:

לא וַתֹּאמֶר הַבְּכוֹרָה אֶל־הַצְעִירָה אָבִינוּ זָקֵן וְאִישׁ אֵין בְּאֶרֶץ לְבֹא עֲלֵינוּ כְּדֶרֶךְ כָּל־הָאָרֶץ:

לב לָכֵה נִשְׁקָה אֶת־אָבִינוּ יַיִן וְנִשְׁכְּבָה עִמּוֹ וְנִחְיֶה מֵאָבִינוּ זָרַע:

לג וַתִּשְׁקִינָן אֶת־אָבִיהֶן יַיִן בַּלַּיְלָה הוּא וַתָּבֹא הַבְּכוֹרָה וַתִּשְׁכַּב אֶת־אָבִיהָ וְלֹא־יָדַע בְּשִׁכְבָּהּ וּבְקוּמָהּ:

לד וַיְהִי כַּמּוֹחֲלֹת וַתֹּאמֶר הַבְּכוֹרָה אֶל־הַצְעִירָה הֵן־שִׁכְּבֹתִי אִמְשׁ אֶת־אָבִי נִשְׁקֵנוּ יַיִן גַּם־הַלַּיְלָה וּבֹאִי שִׁכְבִי עִמּוֹ וְנִחְיֶה מֵאָבִינוּ זָרַע:

לה וַתִּשְׁקִינָן גַּם בַּלַּיְלָה הַהוּא אֶת־אָבִיהֶן יַיִן וַתָּקָם הַצְעִירָה וַתִּשְׁכַּב עִמּוֹ וְלֹא־יָדַע בְּשִׁכְבָּהּ וּבְקוּמָהּ:

לו וַתַּהַרִינָן שְׁתֵי בָנוֹת־לוֹט מֵאָבִיהֶן:

לז וַתֵּלֶד הַבְּכוֹרָה בֵּן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מוֹאָב הוּא אָבִי־מוֹאָב עַד־הַיּוֹם:

לח וַתַּצְעִירָה גַּם־הוּא יְלֶדָה בֵּן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ בֶן־עָמִי הוּא אָבִי־עַמּוֹן עַד־הַיּוֹם: ס

א כ וַיִּסַּע מִשָּׁם אַבְרָהָם אֶרְצָה הַנִּגְבַּב וַיֵּשֶׁב בֵּין־קָדֵשׁ וּבֵין שׁוֹר וַיִּגַּר בְּגֵרָר:

ב וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל־שָׂרָה אִשְׁתּוֹ אַחְתִּי הוּא וַיִּשְׁלַח אַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ גֵּרָר וַיִּקַּח אֶת־שָׂרָה:

ג וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל־אַבְיִמֶלֶךְ בַּחֲלוֹם הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ הִנֵּה מֵת עַל־הָאִשָּׁה אֲשֶׁר־לָקַחְתָּ וְהוּא בַּעַלְתָּ בְּעַל:

ד וַאֲבִימֶלֶךְ לֹא קָרַב אֵלֶיהָ וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי

הגוי גם צדיק תהרג:

ה' הלא הוא אמר-לי אתתי הוא והיא-גם-
הוא אמרה אחי הוא בתם-לבכי
ובנקזן כפי עשיתי זאת:

ו' ויאמר אליו האלהים בחלום גם אנכי
ידעתי כי בתם-לבבך עשית זאת
ואחשך גם-אנכי אותך מחטול לי על-
כן לא-נתתיך לנגע אליה:

ז ועתה השב אשת-האיש כי-נביא הוא
ויתפלל בעדך ותנה ואם-אינך משיב
דע כי-מות תמות אתה וכל-אשר-לך:

ח וישכם אבימלך בבקר ויקרא לכל-
עבדיו וינדבר את-כל-הדברים האלה
באזניהם וייראו האנשים מאד:

ט ויקרא אבימלך לאברהם ויאמר לו
מה-עשית לנו ומה-חטאתי לך כי-
הבאת עלי ועל-ממלכתי חטאה גדלה
מעשים אשר לא-יעשו עשית עמדי:

י ויאמר אבימלך אל-אברהם מה ראית
כי עשית את-הדבר הזה:

יא ויאמר אברהם כי אמרתי רק איך
יראת אלהים במקום הזה ותרגיני על-
דבר אשתי:

יב וגם-אמנה אחתי בת-אבי הוא אך לא
בת אמי ותהי-לי לאשה:

יג ויהי כאשר התעו אתי אלהים מבית
אבי ואמר לה זה חסדך אשר תעשי
עמדי אל כל-המקום אשר נבוא שמה
אמרי-לי אחי הוא:

יד ויקח אבימלך צאן ובקר ועבדים
ושפחת ויתן לאברהם וישב לו את
שרה אשתו:

טו ויאמר אבימלך הנה ארצי לפניך
בטוב בעיניך שב:

טז ולשרה אמר הנה נתתי ארך כסף
לאחייך הנה הוא-לך כסות עינים לכל

תהרוג גם עם זכאי כמונו!

הרי הוא אומר לי: היא אחותי, וגם היא
אמרה: הוא אחי, בתום לב ובנקיון כפים
עשיתי זאת!

אמר לו האלהים בחלום: גם אני ידעתי
שעשית זאת בתום לב וגם אני מנעתי ממך
לחטוא לי, לכן לא נתתי לך לנגוע בה.

ועכשיו השב את אשת האיש כי הוא נביא
ויתפלל עליך ותחיה, ואם אינך משיב דע
שתמות אתה וכל מי ששייך לך.

אבימלך השכים בבוקר, קרא לכל עבדיו,
ודבר את כל הדברים האלה באזניהם,
והאנשים פחדו מאד.

אבימלך קרא לאברהם ואמר לו: מה עשית
לנו ומה חטאתי לך שגרמת לי ולממלכתי
חטא גדול? מעשים שלא יעשו עשית לי!

אבימלך אמר לאברהם: מה חשבת שעשית
את הדבר הזה?

אמר אברהם: כי אמרתי שאין יראת אלהים
במקום הזה, ויהרגו אותי בשביל לקחת את
אשתי.

וגם אמנם היא אחותי – היא בת הבן של
אבי, אבל לא הבת של אמי, והיא נשאה לי.

וכשאלהים אותי מבית אבי, אמרתי
לה: זה חסד שתעשי אתי – בכל מקום
שנבוא לשם אמרי עלי: "אחי הוא".

אבימלך לקח צאן ובקר ועבדים ושפחות,
ונתן לאברהם, והוא השיב לו את שרה
אשתו.

אבימלך אמר: הנה ארצי לפניך, שב באיזה
מקום שטוב בעיניך.

ולשרה אמר: הנה בהתחלה נתתי ארך כסף
לאחייך תמורתך, והנה הוא בעלך! זה הוכח

אשר אתך ואת כל ונכחת:

בפני כלם, כי מאז שנשאת את מתעטפת במטפחת לצניעות לכסוי עינים בפני כל האנשים שאתך.

אברהם התפלל לאלהים, ואלהים רפא את אבימלך ואת אשתו וישפחותיו והם ילדו.

כי ה' עצר כל רחם בבית אבימלך מללדת, בגלל לקיחת שרה אשת אברהם.

פרשת לידת יצחק

וה' זכר את שרה כמו שאמר, וה' עשה לשרה כמו שדבר.

שרה נכנסה להריון, וילדה לאברהם בן בימי זקנותו, בזמן שאלהים אמר שתלד.

אברהם קרא את שם בנו שנולד לו שילדה לו שרה - יצחק.

אברהם מל את יצחק בנו בגיל שמונה ימים, כמו שאלהים צוה אותו.

ואברהם היה בן מאה שנה כשנולד לו יצחק בנו.

שרה אמרה: שמחה מפליאה עשה לי אלהים - כל מי ששומע מתפלא עלי!

ואמרה: מי האמין שבו יקרה לאברהם - ששרה מיניקה בנים, הרי ילדתי בן בימי זקנות!

הילד גדל ונגמל מהניקה, אברהם עשה משתה גדול ביום שיצחק נגמל.

פרשת גרוש הגר

שרה ראתה את הבן שהגר המצרית ילדה לאברהם מתנהג בחוסר צניעות.

היא אמרה לאברהם: גרש את השפחה הזאת ואת בנה, כי הבן של האמה הזאת אינו ראוי לרשת עם בני יצחק!

הדבר הזה רע מאוד בעיני אברהם, על ענין בנו.

ויתפלל אברהם לאלהים וירפא אלהים את אבימלך ואת אשתו ואמהותיו וילדו:

כי-עצר עצל יהוה בעד כל-רחם לבית אבימלך על-דבר שרה אשת אברהם: ס

כא

ויהוה פקד את-שרה כאשר אמר ויעש יהוה לשרה כאשר דבר:

ותהר ותלד שרה לאברהם בן לזקניו למועד אשר-דבר אתו אלהים:

ויקרא אברהם את-שם-בנו הנולד-לו אשר-ילדה-לו שרה יצחק:

וימל אברהם את-יצחק בנו בן-שמנת ימים כאשר צוה אתו אלהים:

ואברהם בן-מאת שנה בהנולד לו את יצחק בנו:

חמישי

ותאמר שרה צחק עשה לי אלהים כל-השמע יצחק-לי:

ותאמר מי מלל לאברהם היניקה בנים שרה כיי-ילדתי בן לזקניו:

ויגדל הנולד ויגמל ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את-יצחק:

ט

ותרא שרה את-בן-הגר המצרית אשר-ילדה לאברהם מצחק:

י

ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת-בנה כי לא יירש בן-האמה הזאת עם-בני עם-יצחק:

יא

וירע הדבר מאד בעיני אברהם על אודת בנו:

אֱלֹהִים אָמַר לְאַבְרָהָם: שְׁלֹא יְהִי רַע בְּעֵינֶיךָ
עַל הַנְּעֹר וְעַל שְׁפָחָתָהּ, אֲלֵא כֹל מִה שִׁשְׂרָה
תֹּאמַר לָךְ – שָׁמַע בְּקוֹלָהּ, כִּי רַק צֹאצְאִים
שֶׁל יִצְחָק יִחְשְׁבוּ לְצֹאצְאִים שֶׁלָּךְ.

וְגַם מֵהַבֵּן שֶׁל הַשְּׁפָחָה אֲעֻשֶׂה עִם כִּי הוּא
בְּנֶךְ.

אַבְרָהָם הַשְּׂכִים בְּבּוֹקֵר, לָקַח לֶחֶם וְכֹלֵי מִים
וַנְּתֵן לְהַגֵּר, הוּא שֵׁם אוֹתָם עַל כְּתֹפֶה, וְאֵת
הַיֶּלֶד, וְגֵרַשׁ אוֹתָהּ, הִיא הִלְכָה וְאַבְדָּה אֵת
דְּרָפָה בְּמִדְבַר בְּאֵר שָׁבַע.

הַמִּים נִגְמְרוּ מֵהַכְּלִי, וְהִיא הִשְׁלִיכָה אֵת הַיֶּלֶד
אֶל מַתַּחַת לְאַחַד הַשִּׁיחִים.

הִיא הִלְכָה וַיִּשְׁבָּה מִמּוּל, הִרְחַק כְּמֵרַחֵק יָרִי
בְּקִשְׁתּוֹ, כִּי אָמְרָה: שְׁלֹא אֲרָאָה בְּמוֹת הַיֶּלֶד,
יִשְׁבָּה מִמּוּל וְהִרִימָה אֵת קוֹלָהּ וּבְכַתְּהָ.

אֱלֹהִים שָׁמַע אֵת קוֹל הַנְּעֹר, מִלֵּאֲךָ אֱלֹהִים
קָרָא לְהַגֵּר מִהַשְּׂמִים וְאָמַר לָהּ: מַה לָּךְ הַגֵּר?
אֵל תִּפְחָדִי! כִּי אֱלֹהִים שָׁמַע לְקוֹל הַנְּעֹר
מִהַמְּקוֹם שֶׁהוּא נִמְצָא בוֹ.

קוֹמֵי הִרִימִי אֵת הַנְּעֹר וְהַחֲזִיקִי בוֹ בְּיָדֶךָ, כִּי
אֲעֻשֶׂה אוֹתוֹ לְעַם גְּדוֹל.

אֱלֹהִים פָּקַח אֵת עֵינֶיהָ וְהִיא רָאָתָה בְּאֵר
מִים, הִיא הִלְכָה וּמִלְּאָה אֵת הַכְּלִי בַּמִּים
וְהִשְׁקָתָה אֵת הַנְּעֹר.

אֱלֹהִים הָיָה עִם הַנְּעֹר לְעֹזֵר לוֹ וְהוּא גְּדוֹל,
הוּא גֵר בְּמִדְבַר וְהָיָה חֲמוּשׁ יוֹרֵה בְּקִשְׁתּוֹ.

הוּא הִתְיַשֵּׁב בְּמִדְבַר פְּאָרָן, וְאִמּוֹ לָקַחָהּ לוֹ
אִשָּׁה מֵאַרְצֵי מִצְרַיִם.

פְּרֶשֶׁת בְּרִית בְּאֵר שָׁבַע

בְּאוֹתוֹ זְמַן, אָמְרוּ אַבְימֶלֶךְ וּפִיכּוֹל שֶׁר הִצְבֵּא
שְׁלוֹ לְאַבְרָהָם: אֱלֹהִים עוֹשֶׂה שְׁתַּצְלִיחַ בְּכֹל
מִה שֶׁאַתָּה עוֹשֶׂה.

וְעַכְשָׁיו הַשְּׂבַע לִי בְּאֱלֹהִים כָּאֵן, וְלֹא תִשְׁקַר
לִי וּלְבָנִי וּלְנִכְדֵי שְׂבַחֲסָד שְׁעֵשִׂיתִי אִתָּךְ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-אַבְרָהָם אֶל-יָרֵעַ
בְּעֵינֶיךָ עַל-הַנְּעֹר וְעַל-אַמְתָּךְ כֹּל אֲשֶׁר
הֹאמֵר אֵלֶיךָ שֶׁהִיא שָׁמַע בְּקוֹלָהּ כִּי
כִּי־יִצְחָק יִקְרָא לָךְ זָרַע:

וְגַם אֶת-בֶּן-הָאִמָּה לְנָוִי אֲשִׁימְנוּ כִּי
זָרַעָךְ הוּא:

וַיִּשְׁכֶּם אַבְרָהָם | בְּבֹקֵר וַיִּקַּח לֶחֶם
וְחֲמַת מַיִם וַיִּתֵּן אֶל-הַגֵּר שֵׁם עַל-
שְׂכֻמָּה וְאֵת-הַיֶּלֶד וַיִּשְׁלַחַהּ וַתֵּלֶךְ וַתִּתַּע
בְּמִדְבַר בְּאֵר שָׁבַע:

וַיִּכְלוּ הַמַּיִם מִן-הַחֲמַת וַתִּשְׁלַחַּךְ אֶת-
הַיֶּלֶד תַּחַת אֶחָד הַשִּׁיחִים:

וַתֵּלֶךְ וַתִּשְׁבּ לָהּ מִנְּגֵד הִרְחַק כְּמִשְׁתַּחֲוֵי
קִשְׁתּוֹ כִּי אָמְרָה אֶל-אַרְאָה בְּמוֹת הַיֶּלֶד
וַתִּשְׁבּ מִנְּגֵד וַתִּשָּׂא אֵת קוֹלָהּ וַתִּבְכֶּה:

וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת-קוֹל הַנְּעֹר וַיִּקְרָא
מִלֵּאֲךָ אֱלֹהִים | אֶל-הַגֵּר מִן-הַשְּׂמִים
וַיֹּאמֶר לָהּ מַה-לָּךְ הַגֵּר אֶל-תִּירְאִי כִּי-
שָׁמַע אֱלֹהִים אֶל-קוֹל הַנְּעֹר בְּאֲשֶׁר
הוּא-שָׂם:

קוֹמֵי שָׂאִי אֶת-הַנְּעֹר וְהַחֲזִיקִי אֶת-יָדֶךָ
בוֹ כִּי-לְנָוִי גְּדוֹל אֲשִׁימְנוּ:

וַיִּפְקַח אֱלֹהִים אֶת-עֵינֶיהָ וַתֵּרָא בְּאֵר
מַיִם וַתֵּלֶךְ וַתִּמְלֵא אֶת-הַחֲמַת מַיִם
וַתִּשְׁק אֶת-הַנְּעֹר:

וַיְהִי אֱלֹהִים אֶת-הַנְּעֹר וַיִּגְדֵּל וַיִּשְׁבּ
בְּמִדְבַר וַיְהִי רִבִּיה קִשְׁתּוֹ:

וַיִּשְׁבּ בְּמִדְבַר פְּאָרָן וַתִּקַּח-לוֹ אִמּוֹ
אִשָּׁה מֵאַרְצֵי מִצְרַיִם: פ

וַיְהִי בְעֵת הַהוּא וַיֹּאמֶר אַבְימֶלֶךְ וּפִיכּוֹל
שֶׁר-צָבְאוּ אֶל-אַבְרָהָם לֵאמֹר אֱלֹהִים
עֹמֵךְ בְּכֹל אֲשֶׁר-אַתָּה עוֹשֶׂה:

וְעַתָּה הַשְּׂבַעָה לִי בְּאֱלֹהִים הֲנֵה אִם-
תִּשְׁקַר לִי וּלְנָוִי וּלְנִכְדֵי כְּחֹסֵד אֲשֶׁר-

תעשה אתי ועם תושבי הארץ שגרת בה.
 ואמר אברהם: אני אשבע.
 ואברהם העיר לאבימלך על ענין באר המים
 שעבדי אבימלך גזלו.
 אמר אבימלך: לא ידעתי מי עשה את הדבר
 הזה, וגם אתה לא ספרת לי על זה, וגם לא
 שמעתי על זה עד היום.
 אברהם לקח צאן ובקר ונתן לאבימלך,
 ושניהם עשו הסכם.
 אברהם העמיד את שבע כבשות הצאן שנתן
 לאבימלך, לבד.
 אמר אבימלך לאברהם: מה הן שבע
 הכבשות האלה שהעמדת לבד?
 אמר לו: העמדתי אותן לבד, כי את שבע
 הכבשות האלה תקח ממני כדי שזה יהיה
 סימן לטובתי שאני חפירתי את הבאר הזאת.
 לכן הוא קרא למקום שהוא באר שבע, כי
 שם שניהם נשבעו.
 הם עשו הסכם בבאר שבע, אבימלך ופיכול
 שר הצבא שלו קמו, וחזרו לארץ פלשתים.
 אברהם נטע עץ בבאר שבע והתפלל שם
 אל ה' - אל העולם.
 אברהם גר בארץ פלשתים זמן רב.

פרשת העקידה
 אחרי הדברים האלה האלהים נסה את
 אברהם אם ישמע בקולו, ואמר לו: אברהם!
 אמר לו: הנה אני!
 אמר לו: קח בבקשה את בנך יחידך
 שאהבת - את יצחק, ולך לארץ המוריה,
 ותעלה אותו שם לעולה על אחד ההרים
 שאומר לך!

עשיתי עמך תעשה עמדי ועם הארץ
 אשר גרתה בה:
 ויאמר אברהם אנכי אשבע:
 והוכח אברהם את אבימלך על-אדות
 באר המים אשר גזלו עבדי אבימלך:
 ויאמר אבימלך לא ידעתי מי עשה
 את הדבר הזה וגם אתה לא-הגדת
 לי וגם אנכי לא שמעתי בלתי היום:
 ויקח אברהם צאן ובקר ויתן
 לאבימלך ויכרתו שניהם ברית:
 ויצב אברהם את שבע כבשת הצאן
 לבדו:
 ויאמר אבימלך אל-אברהם מה הנה
 שבע כבשת האלה אשר הצבת
 לבדך:
 ויאמר כי את שבע כבשת תקח מירי
 בעבור תהיה לי לעדה כי חפירתי
 את הבאר הזאת:
 על-כן קרא למקום שהוא באר שבע
 כי שם נשבעו שניהם:
 ויכרתו ברית בבאר שבע ויקם
 אבימלך ופיכול שר-צבאו וישבו אל-
 ארץ פלשתים:
 ונטע אשל בבאר שבע ויקרא שם
 בשם יהוה אל עולם:
 ויגר אברהם בארץ פלשתים ימים
 רבים: פ

כד
 כה
 כו
 כז
 כח
 כט
 ל
 לא
 לב
 לג
 לד

שביע

כב

ב

אברהם השכים בבוקר רתם את חמורו לקח את שני משרתיו אתו ואת יצחק בנו, חטב עצים לקרבן עולה, קם והלך למקום שהאלהים אמר לו.

ביום השלישי אברהם הרים את מבטו, וראה את המקום מרחוק.

אמר אברהם לנעריו: שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלך עוד מרחק מסוים, ונשתחוה לה' ונחזור אליכם.

אברהם לקח את עצי העולה והעמיס אותם על יצחק בנו, ולקח בידו את האש ואת הספין, ושניהם הלכו יחד.

אמר יצחק לאברהם אביו: אביו! אמר לו: הנה אני בני! אמר לו: הנה האש והעצים ואיפה הגדי לעולה?

אמר אברהם: אלהים יבחר לעצמו את הגדי לעולה, בני, ושניהם הלכו יחד.

הם באו למקום שהאלהים אמר לו, אברהם בנה שם את המזבח וסדר את העצים, וקשר את יצחק בנו ושם אותו על המזבח מעל העצים.

אברהם הושיט את ידו ולקח את הספין לשחוט את בנו.

קרא לו מלאך ה' מהשמים, ואמר: אברהם אברהם! אמר לו: הנה אני!

אמר לו: אל תושיט את ידך לנער ואל תעשה לו כלום! כי עכשיו אני יודע שבאמת אתה ירא אלהים, ולא נמנעת מלהקריב לי את בנך היחיד.

אברהם הרים את מבטו, וראה והנה איל מאחורי סבך השיחים והוא מסתבך בהם בקרניו, אברהם הלך ולקח את האיל, והעלה אותו לעולה במקום בנו.

אברהם קרא את שם המקום ההוא "ה' ראה", כמו שאומרים היום: בהר ה' יראה כל זכורך לפני ה'.

וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמורו ויך את שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבקע עצי עולה ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים:

ביום השלישי וישא אברהם את עיניו וירא את המקום מרחק:

ויאמר אברהם אל נעריו שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה ערך פה ונשתחוה ונשוכה אליכם:

ויך אברהם את עצי העולה וישם על יצחק בנו ויך בידו את האש ואת המאכלת וילכו שניהם יחדו:

ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אביו ויאמר הנני בני ויאמר הנה האש והעצים ואיפה השח לעלה:

ויאמר אברהם אלהים יראה לך השח לעלה בני וילכו שניהם יחדו:

ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים ויבן שם אברהם את המזבח ויערך את העצים ויעקד את יצחק בנו וישם אתו על המזבח ממעל לעצים:

וישלח אברהם את ידו ויך את המאכלת לשחוט את בנו:

ויקרא אליו מלאך יהוה מן השמים ויאמר אברהם ויאמר הנני:

ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה ולא חשכת את בנוך את יחידך ממני:

וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר נאחו בסבך בקרניו וילך אברהם ויך את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו:

ויקרא אברהם שם המקום ההוא יהוה ויראה אשר יאמר היום בהר יהוה יראה:

מלאך ה' קרא לאברהם מהשמים, שנית.
 ואמר: נשבעתי בשמי, נאם ה', שבזכות
 שעשית את הדבר הזה - שלא נמנעת
 מלהקריב את בנך היחיד.
 לכן אברך אותך, וארבה את צאצאיך
 ככוכבי השמים וכחול אשר על-
 וצאצאיך יכבשו את ערי אויביהם.
 ובזכות צאצאיך יתברכו כל עמי הארץ,
 בזכות ששמעת בקולי.
 אברהם חזר אל נעריו והם קמו והלכו יחד
 לבאר שבע, ואברהם גר בבאר שבע.
 פרשת בני נחור
 אחרי הדברים האלה, ספרו לאברהם ואמרו
 לו: הנה, גם מלכה ילדה בנים לנחור אחיך.
 את עויץ בכורו ואת בוז אחיו ואת קמואל -
 אביו של ארם.
 ואת כשד ואת חזו ואת פלדש ואת ידלף
 ואת בתואל.
 ובתואל הוליד את רבקה, את השמונה
 האלה ילדה מלכה לנחור אחי אברהם.
 ושפתו ששמה ראומה ילדה גם היא - את
 טבח ואת גחם ואת תחש ואת מעכה.

ויקרא מלאך יהוה אל-אברהם שנית
 מן השמים:
 ויאמר בי נשבעתי נאם-יהוה כי יען
 אשר עשית את-הדבר הזה ולא חשכת
 את-בנך את-יחידך:
 כי-ברך אברכה ותרבה ארבה את-
 זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על-
 שפת הים ויךש זרעך את שער איביו:
 והתברכו בזרעך כל גונו הארץ לעב
 אשר שמעת בקולי:
 וישב אברהם אל-נעריו ויקמו וילכו
 יחדו אל-באר שבע וישב אברהם
 בבאר שבע: פ
 מפתור
 כ ויהי אחרי הדברים האלה ויגד
 לאברהם לאמר הנה ילדה מלכה גם-
 הוא בנים לנחור אחיך:
 כא את-עויץ בכרו ואת-בוז אחיו ואת-
 קמואל אבי ארם:
 כב ואת-כשד ואת-חזו ואת-פלדש ואת-
 ידלף ואת בתואל:
 כג ובתואל ילד את-רבקה שמנה אלה
 ילדה מלכה לנחור אחי אברהם:
 כד ופילגשו ושמה ראומה ותלד גם-הוא
 את-טבח ואת-גחם ואת-תחש ואת-
 מעכה: פ

חיי שרה

כג

א ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה:

ב נתמת שרה בקרית ארבע הוא חברון בארץ כנען ויבא אברהם לספר לשרה ולבפתח:

ג ויקם אברהם מעל פניו וידבר אל בני חת לאמר:

ד גרותי ושוב אנכי עמכם תנו לי אחות קבר עמכם ואקברה מתי מלפני:

ה ויענו בני חת את אברהם לאמר לו:

ו שמענו ו אדני נשיא אלהים אתה בתוכנו במבחר קברינו קבר את מתך איש ממנו את קברו לא יכלה ממך מקבר מתך:

ז ויקם אברהם וישתחו לעם הארץ לבני חת:

ח וידבר אתם לאמר אם ייש את נפשכם לקבר את מתי מלפני שמעוני ופגעו לי בעפרון בן צחר:

ט ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו אשר בקצה שדהו בכסף מלא ותגנה לי בתוככם לאחות קבר:

י ועפרון ישב בתוך בני חת ויען עפרון החתי את אברהם באזני בני חת לכל באי שער עירו לאמר:

יא לא אדני שמעני השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה לעיני בני עמי נתתיה לך קבר מתך:

יב וישתחו אברהם לפני עם הארץ:

יג וידבר אל עפרון באזני עם הארץ לאמר אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני ואקברה את מתי שמה:

פרשת מערת המכפלה

שרה חיה מאה ועשרים ושבע שנים – אלה שנות חיי שרה.

שרה מתה בקרית ארבע היא חברון בארץ כנען, ואברהם בא להספיד את שרה ולבכות עליה.

אברהם קם מלפניו מתו, ודבר אל בני חת ואמר:

אני אצלכם זר ותושב זמני ללא קרקע, תנו לי חלקת קבר באדמתכם ואקבור את המת שאצלי.

בני חת ענו לאברהם ואמרו לו:

שמע אותנו אדוני, אתה נשיא מכבד אצלנו, קבור את מתך במבחר שבקברינו, אף אחד מאתנו לא ימנע ממך מלקבור את מתך באדמתו.

אברהם קם והשתחוה להודות לעם שגר בארץ – לבני חת.

הוא דבר אתם ואמר: אם יש ברצונכם לקבור את המת שאצלי, שמעו בקולי ובקשו עבורי מעפרון בן צחר.

והוא יתן לי את מערת המכפלה ששיכת לו שבקצה שדהו, שיתן לי אותה לאחות קבר ביניכם תמורת כסף במחיר מלא.

ועפרון היה יושב יחד עם בני חת, ענה עפרון החתי לאברהם באזני בני חת כדי שישמעו כל העוברים בשער עירו, ואמר:

לא אדוני, שמע אותי, אני נותן לך במתנה את השדה, וגם את המערה שבה אני נותן לך – לעיני בני עמי, קבור את מתך!

אברהם השתחוה לפני העם שגר בארץ.

הוא דבר אל עפרון באזני העם שגר בארץ ואמר: אבל אם רצונך לעשות לי טובה הלואי שתשמע בקולי, הנה אני נותן את כסף מחיר השדה – קח ממני ואקבור שם

את מתי.

עפרון ענה לאברהם ואמר לו:

אדוני שמע אותי, מה כבר חשובה ביני ובינך ארץ ששנה כסף במשקל ארבע מאות שקל? (5 קילו ו640 גרם), קבור כבר את מתך!

אברהם הסכים לדברי עפרון, הוא שקל את הכסף שעפרון הזכיר באזני בני חת – כסף במשקל ארבע מאות שקל שמתקבל על ידי כל סוחר, ונתן לעפרון.

וכך נעשה שדה עפרון שבמעמק המכפלה שמול ממרא – השדה והמערה שבו וכל העצים שבשדה שבכל גבולו סביב,

רכוש של אברהם לעיני בני חת במעמד כל העוברים בשער עירו.

ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו במערת שדה המכפלה שמול ממרא – היא חברון, בארץ כנען.

השדה והמערה שבו נקנו לאברהם מבני חת לצורך אחיזת קבר.

פרשת לקיחת רבקה

ואברהם זקן עברו עליו שנים רבות, וה' ברך את אברהם בכל טוב.

אברהם אמר לעבדו מנהל ביתו האחראי על כל השידוך: בבקשה, שים את ידך מתחת לירכי במנהג העבדים שנשבעים לאדונם.

ואשביע אותך בשם ה' אלהי השמים ואלהי הארץ שלא תקח אשה לבני מבנות העם הכנעני שאני גר בתוכו.

אלא תלך לארצי ולמשפחתי, ומשם תקח אשה לבני ליצחק.

אמר לו העבד: אולי האשה לא תרצה ללכת אחרי לארץ הזאת, האם אחזיר את בנך לארץ שיצאת משם?

ויען עפרון את אברהם לאמר לו:

אדני שמעני ארץ ארבע מאות שקל – כסף ביני ובינך מה הוא ואת מתך קבר:

וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון את הכסף אשר דבר באזני בני חת ארבע מאות שקל כסף עבר לסחר:

ויקם שדה עפרון אשר במכפלה אשר לפני ממרא השדה והמערה אשר בו וכל העץ אשר בשדה אשר בכל גבולו סביב:

לאברהם למקנה לעיני בני חת בכל באי שער עירו:

ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו אל מערת שדה המכפלה על פני ממרא הוא חברון בארץ כנען:

ויקם השדה והמערה אשר בו לאברהם לאחיזת קבר מאת בני חת: ס

ואברהם זקן בא בימים ויהנה ברך את אברהם בכל:

ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המשל בכל אשר לו שים נא ידך תחת ירכי:

ואשביעך ביהנות אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרבם:

כי אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק:

ויאמר אליו העבד אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת ההשב אשיב את בנך אל הארץ אשר יצאת משם:

אָמַר לוֹ אַבְרָהָם: הֲזֹה־לְךָ שְׂלֵא תַחְזִיר אֶת בְּנֵי לְשָׁם.

ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם שָׁלַח אוֹתִי מִבֵּית אָבִי וּמֵאֶרֶץ הַלְדֹתַי וְשָׁדַבְרָא אֵלַי וְשָׁנֹשְׁבַע לִי וְאָמַר: לְצַאֲצְאִיךָ אִתָּן אֶת הָאֶרֶץ הַזֹּאת – הוּא יִשְׁלַח אֶת שְׁלִיחוֹ לִפְנֵיךָ לְהַצְלִיחֲתָךְ, וְתִקַּח מִשָּׁם אִשָּׁה לְבָנִי.

וְאִם הָאִשָּׁה לֹא תִרְצֶה לְלַכֵּת אַחֲרֶיךָ תִּהְיֶה פְטוּר מִהַשְׁבֹּעָה הַזֹּאת שְׁלִי, רַק אַל תַּחְזִיר לְשָׁם אֶת בְּנֵי.

הָעֶבֶד שָׁם אֶת יָדוֹ מִתַּחַת לִירֵךְ שֶׁל אַבְרָהָם אֲדוֹנֹו, וְנִשְׁבַּע לוֹ עַל הַדְּבָר הַזֶּה.

הָעֶבֶד לָקַח עֲשָׂרָה גַמְלִים מִהַגְמָלִים שֶׁל אֲדוֹנֵו וְהִלֵּךְ בְּשִׁבְדוֹ מִכָּל טוֹב שֶׁל אֲדוֹנֵו, הוּא קָם וְהִלֵּךְ לְאָרֶם נְהָרִים אֶל הָעִיר שֶׁל נַחֹור.

הוּא הוֹשִׁיב אֶת הַגְמָלִים מַחוּץ לְעִיר לֵיד בְּאֵר הַמַּיִם לְעֵת עֶרֶב בְּזִמְנֵי שֶׁהַבְּנוֹת יוֹצְאוֹת לְשָׂאוֹב. וְאָמַר: ה' אֱלֹהֵי אֲדוֹנֵי אַבְרָהָם, הַזְּמַן לִפְנֵי הַיּוֹם אֶת בְּקֻשְׁתִּי, וְעָשָׂה חֶסֶד עִם אֲדוֹנֵי אַבְרָהָם.

הִנֵּה אֲנִי עוֹמֵד עַל יַד מַעַן הַמַּיִם, וּבְנוֹת אֲנִשֵּׁי הָעִיר יוֹצְאוֹת לְשָׂאוֹב מַיִם.

וְכֵן יִהְיֶה, הַנְּעֵרָה שְׂאוֹמֵר אֵלֶיהָ: הֵטִי בְּבִקְשָׁה אֶת בִּדְדָךְ וְאַשְׁתֶּךָ, וְהִיא תֹאמַר: שְׂתֶה, וְגַם אֶת גְּמְלִיךָ אֲשָׁקֶה! – אוֹתָהּ זִמְנָת לְעִבְדֶּךָ לְיִצְחָק, וְאֲדַע שְׂבֵה עֲשִׂית חֶסֶד עִם אֲדוֹנֵי.

לִפְנֵי שֶׁהוּא סוֹם לְדַבֵּר, הִנֵּה יוֹצְאוֹת רַבָּקָה – שְׁנוֹלְדָה לְבַתוֹאֵל הַבֶּן שֶׁל מְלֶכָה אֲשֶׁת נַחֹור אַחֵי שֶׁל אַבְרָהָם, וְהִכָּד שָׁלָה עַל כְּתָפָהּ.

וְהַנְּעֵרָה יָפָה מְאוֹד, בְּתוֹלָה – שְׂאִישׁ לֹא שָׁכַב אִתָּהּ, הִיא יֵרְדָה לַמַּעַן, מִלֶּאֱהָ אֶת הַכָּד שָׁלָה, וְעִלָּתָהּ.

הָעֶבֶד רָץ לְקִרְאָתָהּ, וְאָמַר לָהּ: תָּנִי לִי בְּבִקְשָׁה לְשָׂתוֹת מֵעַט מַיִם מִכִּדְּךָ!

וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם הַשְּׁמֵר לְךָ פֶּן-תָּשִׁיב אֶת-בְּנֵי שָׁמָּה:

וַיְהִי | אֵלֶיךָ הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר לָקַחְנִי מִבֵּית אָבִי וּמֵאֶרֶץ מוֹלְדֹתַי וְאֲשֶׁר דִּבַּר-לִי וְאֲשֶׁר נִשְׁבַּע-לִי לֵאמֹר לְזַרְעֶךָ אִתָּן אֶת-הָאֶרֶץ הַזֹּאת הוּא יִשְׁלַח מִלְּאֲכֹו לִפְנֵיךָ וְלָקַחְתָּ אִשָּׁה לְבָנִי מִשָּׁם: וְאִם-לֹא תִרְצֶה הָאִשָּׁה לְלַכֵּת אַחֲרֶיךָ וְנִקְיַת מִשְׁבַּעְתִּי זֹאת רַק אֶת-בְּנֵי לֹא תָשִׁיב שָׁמָּה:

וַיִּשֶׁם הָעֶבֶד אֶת-יָדוֹ תַּחַת יֶרֶךְ אַבְרָהָם אֲדוֹנֵו וַיִּשְׁבַּע לוֹ עַל-הַדְּבָר הַזֶּה:

וַיִּקַּח הָעֶבֶד עֲשָׂרָה גַמְלִים מִגְמָלֵי אֲדוֹנֵו וַיִּלְךְ וְכָל-טוֹב אֲדוֹנֵו בִּידוֹ וַיָּקָם וַיִּלְךְ אֶל-אָרֶם נְהָרִים אֶל-עִיר נַחֹור: וַיִּבְרַךְ הַגְמָלִים מַחוּץ לְעִיר אֶל-בְּאֵר הַמַּיִם לְעֵת עֶרֶב לְעֵת צֵאת הַשָּׂאֵבֶת:

וַיֹּאמֶר | יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדוֹנֵי אַבְרָהָם הִקְרַה-נָּא לִפְנֵי הַיּוֹם וְעָשָׂה-חֶסֶד עִם אֲדוֹנֵי אַבְרָהָם:

הִנֵּה אֲנִכִּי נֹצֵב עַל-עֵינֵי הַמַּיִם וּבְנוֹת אֲנִשֵּׁי הָעִיר יוֹצְאוֹת לְשָׂאוֹב מַיִם: וְהִנֵּה הַנְּעִלָּה אֲשֶׁר אָמַר אֵלֶיהָ הַטִּי-נָּא כִדְּךָ וְאַשְׁתֶּךָ וְאָמַרְתָּ שְׂתֶה וְגַם-גְּמְלִיךָ אֲשָׁקֶה אִתָּהּ הַכֹּחֶת לְעִבְדֶּךָ לְיִצְחָק וְכֵה אֲדַע כִּי-עֲשִׂית חֶסֶד עִם-אֲדוֹנֵי:

וַיְהִי-הוּא טָרָם כָּלָה לְדַבֵּר וְהִנֵּה רַבָּקָה יוֹצְאוֹת אֲשֶׁר יִלְדָה לְבַתוֹאֵל בֶּן-מְלֶכָה אֲשֶׁת נַחֹור אַחֵי אַבְרָהָם וְכִדְּהָ עַל-שִׁכְמָהּ:

וְהַנְּעִלָּה טָבַת מְרֹאֵה מְאוֹד בְּתוֹלָה וְאִישׁ לֹא יֵדְעָה וְתִרְדַּד הָעֵינָה וְתִמְלֹא כִדְּהָ וְתַעַל:

וַיִּרֶץ הָעֶבֶד לְקִרְאָתָהּ וַיֹּאמֶר הַגְּמִיאֵנִי נָּא מֵעַט-מַיִם מִכִּדְּךָ:

וְהַנְּעִלָּה טָבַת מְרֹאֵה מְאוֹד בְּתוֹלָה וְאִישׁ לֹא יֵדְעָה וְתִרְדַּד הָעֵינָה וְתִמְלֹא כִדְּהָ וְתַעַל:

וַיִּרֶץ הָעֶבֶד לְקִרְאָתָהּ וַיֹּאמֶר הַגְּמִיאֵנִי נָּא מֵעַט-מַיִם מִכִּדְּךָ:

שליש

אָמְרָה: שְׁתֵּה אֲדוֹנִי וּמִהֲרָה וְהוֹרִידָה אֶת הַכּוֹד שְׁלֵה אֶל יְדֵהּ, וְנִתְּנָה לּוֹ לְשִׁתּוֹת.

היא סימה לתת לו לשתות, ואמרה: אשאב גם לגמלים שלך, עד שיסימו לשתות!

היא מהרה ורוקנה את הכד שלה לשוקת, ורצה עוד לבאר לשאוב, ושאבה לכל הגמלים שלו.

והאיש משתומם עליה, ושותק, לדעת האם ה' הצליח את דרכו, או לא.

כשהגמלים סימו לשתות, האיש לקח גזם זהב שמשקלו חצי שקל (77 גרם) ונתן לה, ושם על ידיה עשרה זהב משקלם: שקלי זהב (141 גרם).

ואמר: הבת של מי את? הגידי נא לי בבקשה, האם יש לנו מקום בבית אביך לישון הלילה?

אמרה לו: אני בת של בתואל בן מלכה שילדה אותו לנחור.

אמרה לו: יש אצלנו גם הרבה קש כדי שישכבו עליו הגמלים, וגם הרבה מספוא למאכלם, וגם מקום לאנשים לישון בלילה.

האיש קד והשתחוה לה.

ואמר: ברוך ה' אלהי אדוני אברהם שלא הפסיק את חסדו ואת הבטחתו האמתית מאדוני שבזכותו ה' הוביל אותי בדרך לבית אחי אדוני.

הנערה רצה, וספרה למשפחת האמא שלה את הדברים האלה.

ולרבקה אח ושמו לבן, לבן רץ אל האיש החוצה אל המעין.

כשראה את הנזם ואת הצמידים על ידי אחותו, וכששמע את דברי רבקה אחותו שאמרה: "כף וכף אמר לי האיש" – הוא בא אל האיש, והנה הוא עומד ליד הגמלים ליד המעין.

אמר לו: בוא המבורך מזה! למה תעמוד בחוץ? הרי אני פניתי עבורכם את הבית

והאמר שתה אדני ותמהר ותכר כדה על-ידה ותשקהו:

ותכל להשקתו והאמר גם לגמליך אשאב עד אם-כלו לשתת:

ותמהר ותער כדה אל-השקת ותרך עוד אל-הבאר לשאב ותשאב לכל-גמליו:

והאיש משתאה לה מחריש לדעת ההצליח ויהנה דרכו אם-לא:

ויהי כאשר כלו הגמלים לשתות וייקח האיש גזם זהב בקע משקלו ושני צמידים על-ידיה עשרה זהב משקלם:

והאמר בת-מי את הגידי נא לי הניש בית-אביך מקום לנו ללין:

והאמר אליו בת-בתואל אנכי בן-מלכה אשר ילדה לנחור:

והאמר אליו גם-תבן גם-מספוא רב עמנו גם-מקום ללין:

ויקד האיש וישתחו ליהנה:

והאמר ברוך יהנה אלהי אדני אברהם אשר לא-עזב חסדו ואמתו מעם אדני אנכי בדרך נתני יהנה בית אחי אדני:

ותרך הנער ותגד לבית אמנה כדברים האלה:

ולרבקה אח ושמו לבן ויך לבן אל-האיש החוצה אל-המעין:

ויהי כראת את-הנזם ואת-הצמידים על-ידי אחתו וכשמעו את-דברי רבקה אחתו לאמר כה-דבר אלי האיש ויבא אל-האיש והנה עמד על-הגמלים על-המעין:

והאמר בוא ברוך יהנה למה תעמוד בחוץ ואנכי פניתי הבית ומקום

יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא

רביעי

לְגַמְלִים:

ב
וַיָּבֹא הָאִישׁ הַבֵּיתָה וַיִּפְתַּח הַגַּמְלִים
וַיִּתֵּן תְּכֵן וּמִסְפּוֹא לְגַמְלִים וַיְמִים לְרַחֵץ
רַגְלָיו וְרַגְלֵי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אִתּוֹ:

ג
וַיִּוָּשֶׁם (וַיִּישֶׁם) לְפָנָיו לֹאכֹל וַיֹּאמֶר לֹא
אֹכֵל עַד אִם־דְּבַרְתִּי דְבַרְי וַיֹּאמֶר דְּבַר:
ד
וַיֹּאמֶר עֶבֶד אַבְרָהָם אָנֹכִי:

ה
וַיְהִי־הָ בַּבֶּרֶךְ אֶת־אֲדֹנָי מֵאֵד וַיִּגְדֵּל וַיִּתֵּן־
לוֹ צֹאן וּבָקָר וּכְסֶפֶך וְזָהָב וַעֲבָדָם
וּשְׁפָחוֹת וּגְמָלִים וַחֲמֹרִים:

ו
וַתֵּלֶךְ שָׂרָה אִשְׁתׁ אֲדֹנָי בֵּן לֹאֲדֹנָי אַחֲרָי
זְקֵנָתָה וַיִּתֵּן־לוֹ אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ:

ז
וַיִּשְׁבַּעֵנִי אֲדֹנָי לֵאמֹר לֹא־תִקַּח אִשָּׁה לְבָנִי
מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אָנֹכִי יֹשֵׁב בְּאֶרֶצּוֹ:

ח
אִם־לֹא אֶל־בֵּית־אָבִי תֵלֶךְ וְאֶל־
מִשְׁפַּחְתִּי וְלִקַּחְתָּ אִשָּׁה לְבָנִי:

ט
וַאֲמַר אֶל־אֲדֹנָי אֵלַי לֹא־תֵלֶךְ הָאִשָּׁה
אַחֲרָי:

י
וַיֹּאמֶר אֵלַי יְהוָה אֲשֶׁר־הִתְהַלַּכְתִּי
לְפָנָיו וַיִּשְׁלַח מַלְאָכָו אִתָּךְ וַהֲצִלִּים
דְּרָכְךָ וְלִקַּחְתָּ אִשָּׁה לְבָנִי מִמִּשְׁפַּחְתִּי
וּמִבֵּית אָבִי:

יא
אֲזַ תִּנְקַח מֵאֵלְתִי כִי תָבוֹא אֶל־
מִשְׁפַּחְתִּי וְאִם־לֹא יִהְיֶה לָךְ וְהָיִיתָ נָקִי
מֵאֵלְתִי:

יב
וַאֲבֹא הַיּוֹם אֶל־הָעֵין וַאֲמַר יְהוָה אֱלֹהֵי
אֲדֹנָי אַבְרָהָם אִם־יִשְׁדֶּה־נָא מִצְּלִים
דְּרַפִּי אֲשֶׁר אָנֹכִי הֵלַךְ עֲלֵיהֶם:

יג
הִנֵּה אָנֹכִי נֹצֵב עַל־עֵין הַמַּיִם וְהִנֵּה
הָעַלְמָה הִי־צָאָה לְשֹׂאֵב וַאֲמַרְתִּי אֵלֶיהָ
הִשְׁקִינִי־נָא מֵעַט־מַיִם מִכַּדְּךָ:

יד
וַאֲמַרְהָ אֵלַי נִם־אֶתְּהָ שְׂתֵה וְגַם לְגַמְלִיךָ
אֲשֹׂאֵב הוּא הָאִשָּׁה אֲשֶׁר־הִכִּיתָ יְהוָה
לְבֶן־אֲדֹנָי:

טו
אָנִי טָרַם אֹכְלָהּ לְדַבֵּר אֶל־לְבִי וְהִנֵּה

וַהֲכַנְתִּי מְקוֹם לְגַמְלִים!

הָאִישׁ בָּא הַבֵּיתָה פָּתַח אֶת זְמִמֵי הַגַּמְלִים,
שֶׁם קָשׁ וּמִסְפּוֹא לְגַמְלִים וַיְמִים לְרַחֵץ אֶת
רַגְלָיו וְאֶת רַגְלֵי הָאֲנָשִׁים שָׂאתוֹ.

שְׁמוֹ לְפָנָיו אוֹכֵל לֹאכֹל, אָמַר לָהֶם: לֹא
אוֹכֵל עַד שְׂאוּמַר אֶת דְּבַרְי! אָמַר לוֹ: דְּבַר!
אָמַר: אָנִי עֶבֶד שֶׁל אַבְרָהָם.

וְהִ בְּרֶךְ אֶת אֲדֹנָי מֵאֹד וְהוּא הִתְעַשֵּׂר, וַנִּתֵּן
לוֹ צֹאן וּבָקָר וּכְסֶפֶך וְזָהָב וַעֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת
וּגְמָלִים וַחֲמֹרִים.

שָׂרָה אִשְׁתׁ אֲדֹנָי יָלְדָה בֵּן לֹאֲדֹנָי אַחֲרָי
זְקֵנָתָה, וְהוּא נָתַן לוֹ אֶת כָּל מַה שֵּׁישׁ לוֹ.

אֲדֹנָי הִשְׁבִּיעַ אוֹתִי וְאָמַר: אַל תִּקַּח לְבָנִי
אִשָּׁה מִבְּנוֹת הָעַם הַכְּנַעֲנִי שְׂאֵנִי גֵר בְּאֶרֶצּוֹ!

אֵלַי לָךְ אַל בֵּית אָבִי וְאֶל מִשְׁפַּחְתִּי וְתִקַּח
אִשָּׁה לְבָנִי.

אָמַרְתִּי לְאֲדֹנָי: אוֹלַי הָאִשָּׁה לֹא תֵלֶךְ אַחֲרָי

וְאָמַר לִי: הִי שֶׁהִתְנַהַגְתִּי בְּדְרָכָיו וַיִּשְׁלַח אֶת
שְׁלִיחָו אִתָּךְ וַיַּעֲשֶׂה שְׂתַּצְלִים בְּדְרָכְךָ, וְתִקַּח
לְבָנִי אִשָּׁה מִמִּשְׁפַּחְתִּי וּמִבֵּית אָבִי.

וְרַק אֲזַ תִּהְיֶה פְטוֹר מִשְׁבוּעָתִי – כִּשְׂתָּבוֹא
לְמִשְׁפַּחְתִּי, וְאִם לֹא יִהְיֶה לָךְ – אֲזַ תִּהְיֶה
פְטוֹר מִשְׁבוּעָתִי.

בְּאַתִּי הַיּוֹם לְמַעַן, וְאָמַרְתִּי: הִי אֱלֹהֵי אֲדֹנָי
אַבְרָהָם! אִם בְּרַצוֹנְךָ לַעֲשׂוֹת שְׂאֲצִלִּים בְּדְרַפִּי
שְׂאֵנִי הוֹלֵךְ בָּהֶם,

הִנֵּה אָנִי עוֹמֵד לִיד מַעַן הַמַּיִם, וְכַךְ יְהִי:
הַנְּעִרָה שְׂוִיצָאָה לְשֹׂאֵב וְאוֹמַר לָהּ: תִּנֵּי לִי
בְּבִקְשָׁה לְשִׁתּוֹת מֵעַט מַיִם מִכַּדְּךָ!

וְהִיא תֹאמַר אֵלַי: גַּם אֶתְּהָ שְׂתֵה, וְגַם
לְגַמְלִיךָ אֲשֹׂאֵב! – הִיא הָאִשָּׁה שֶׁהִי זְמוֹן לְבֶן
שֶׁל אֲדֹנָי!

לְפָנַי שְׂאֵנִי סִימַתִּי לְהִתְפַּלֵּל מִתּוֹךְ לְבִי, וְהִנֵּה

רַבְקָה יוֹצֵאת וְכַבְּדָה עַל־שִׁכְמָהּ וַתִּרְדּוּ
הַעֲנִיָּה וַתִּשָּׂאבּ וַאֲמַר אֵלֶיהָ הַשְׁקִינִי נָא:
לְשִׁתוֹת בְּבִקְשָׁה!

היא מהרה והורידה את הכד שלה מעליה,
ואמרה: שתה, וגם לגמליך אתן לשתות!
שתיתי והיא נתנה גם לגמלים לשתות.

שאלתי אותה ואמרתי: הבת של מי את?
אמרה: הבת של בתואל הבן של נחור –
שמלכה ילדה לו, שמתי את הנזם על פניה
ואת הצמידים על ידיה.

קדתי והשתחיתיו לה, וברכתי את ה' אלהי
אדוני אברהם, שהוביל אותי בדרך נכונה –
לקחת את הבת של אחיו של אדוני לבנו.

ועכשיו, אם אתם עושים חסד אמת עם
אדוני, הגידו לי, ואם לא, הגידו לי ואפנה
ימינה או שמאלה לחפש אשה אחרת.

ענו לבן ובתואל, ואמרו: מה יצא הדבר! לא
נוכל לדבר אליך נגד גזירתו או בעדה.

הנה רבקה לפניך קח ולך, והיא תהיה אשה
לבן של אדונך כמו שה' דבר.

כששמע עבד אברהם את דבריהם הוא
השתחוה על הארץ לה'.

העבד הוציא כלי כסף וכלי זהב ובגדים ונתן
לרבקה, ונתן מתנות לאחיה ולאמה.

הוא והאנשים שאתו אכלו ושתו וישנו
בלילה, הם קמו בבוקר והוא אמר: שחררו
אותי לאדוני.

אמרו לו אחיה ואמה: הנערה תגור איתנו עוד
שנה או עשרה חדשים, ואחר כך היא תלך.

אמר להם: אל תעכבו אותי הרי ה' עשה
שמצליח בדרךבי, שחררו אותי ואלף לאדוני!
אמרו לו: נקרא לנערה ונשאל אותה מה
היא אומרת.

הם קראו לרבקה ואמרו לה: האם תלכי עם

וַתִּמְהַר וַתִּוְרַד כַּדָּהּ מֵעֲלֶיהָ וַתֹּאמֶר
שְׂתֵה וְגַם־לְגַמְלֶיךָ אֲשַׁקֶּה וְאִשְׁתׁ וְגַם
הַגְּמָלִים הַשְׁקֵתָה:
וַאֲשַׁאל אֹתָהּ וַאֲמַר בְּתַמִּי אֵת וַתֹּאמֶר
בְּתַבְתּוֹאֵל בֶּן־נְחוּר אֲשֶׁר יִלְדֶה־לּוֹ
מִלְכָּה וְאִשֶׁם הַנְּזָם עַל־אִפָּהּ וְהַצְּמִידִים
עַל־יָדֶיהָ:
וַאֲקֹד וְאֲשַׁתְּחוּה לִיהוָה וְאֲבָרֶךְ אֶת־
יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אֲבָרְכֶם אֲשֶׁר הִנְחֵנִי
בְּדֶרֶךְ אֱמֶת לְקַחַת אֶת־בִּתְאֹחֵי אֲדֹנָי
לְבָנִי:
וְעַתָּה אִם־יִשְׁכַּח עֲשִׂים חֶסֶד וְאֱמֶת אֶת־
אֲדֹנָי הַגִּידוּ לִי וְאִם־לֹא הַגִּידוּ לִי
וְאִפְנֶה עַל־יְמִינִי אוֹ עַל־שְׂמֹאלִי:
וַיַּעַן לְבִן וּבְתוֹאֵל וַיֹּאמְרוּ מִיְהוָה יֵצֵא
הַדָּבָר לֹא נוֹכַל דַּבֵּר אֵלֶיךָ רַע אוֹ־טוֹב:
הִנֵּה־רַבְקָה לְפָנֶיךָ קַח וְלֶךְ וְתְהִי אִשָּׁה
לְבֶן־אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה:
וַיְהִי כַּאֲשֶׁר שָׁמַע עֶבֶד אֲבָרְהָם אֶת־
דְּבָרֵיהֶם וַיִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה לִיהוָה:
וַיּוֹצֵא הָעֶבֶד כֶּל־כֶּסֶף וְכֶל־יְהוָה זָהָב
וּבְגָדִים וַיִּתֵּן לְרַבְקָה וּמַגְדָּנֹת נָתַן
לְאֹחֶיהָ וּלְאִמָּהּ:
וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ הוּא וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־עִמּוֹ
וַיִּלְּנוּ וַיִּקְוּמוּ בַּבֹּקֶר וַיֹּאמֶר שְׁלַחְנִי
לְאֲדֹנָי:
וַיֹּאמֶר אֹחֶיהָ וְאִמָּה תִשָּׁב הַנַּעַר אִתָּנוּ
יָמִים אוֹ עֶשְׂוֹר אַחַר תֵּלֶךְ:
וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֶל־תֹּאחֲרוּ אִתִּי וַיְהִי
הַצְּלִיחַ דְּרָכֵי שְׁלַחְנִי וְאִלְכָה לְאֲדֹנָי:
וַיֹּאמְרוּ נִקְרָא לַנַּעַר וְנִשְׁאַלָה אֶת־פִּיהָ:
וַיִּקְרְאוּ לְרַבְקָה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ הֲתִלְכִי

כו

כז

כח

כט

ג

טא

גב

גג

גד

גה

גו

גז

גח

חמישי

עם־האיש הזה ותאמר אלך:

וַיִּשְׁלַחַנִי אֶת־רַבֵּקָה אַחֶתָם וְאֶת־מִנְקֵתָה וְאֶת־עֶבֶד אַבְרָהָם וְאֶת־אֲנָשָׁיו:

וַיְבָרְכוּ אֶת־רַבֵּקָה וַיֹּאמְרוּ לָהּ אַחֲתָנוּ אֵת הַיּוֹם לְאֶלְפֵי רַבֵּבָה וַיִּירָשׁ זֶרְעֶךָ אֵת שְׂעַר שְׂנָאִיו:

וַתֵּקֶם רַבֵּקָה וַנְעַרְתִּיהָ וַתִּרְפַּכְנֶה עַל־הַגְּמִלִים וַתִּלְכְּנֶה אַחֲרַי הָאִישׁ וַיִּקַּח הָעֶבֶד אֶת־רַבֵּקָה וַיֵּלֶךְ:

וַיִּצְחַק בָּא מִבּוֹא בְּאֵר לְחַי רֹאֵי וְהוּא יוֹשֵׁב בְּאֵרֶץ הַנְּגֹב:

וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוֹחַ בְּשָׂדֵה לַפְּנוֹת עָרֵב וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה גַמְלִים בָּאִים:

וַתִּשָּׂא רַבֵּקָה אֶת־עֵינֶיהָ וַתִּרְא אֶת־יִצְחָק וַתַּחַל מַעַל הַגְּמִל:

וַתֹּאמֶר אֶל־הָעֶבֶד מִי־הָאִישׁ הַלְזֶה הַהוֹלֵךְ בְּשָׂדֵה לְקִרְאֲתָנוּ וַיֹּאמֶר הָעֶבֶד הוּא אֲדֹנָי וַתִּקַּח הַצְּעִיר וַתִּתְּכֶם:

וַיִּסְפֹּר הָעֶבֶד לְיִצְחָק אֵת כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עָשָׂה:

וַיָּבֵאתָ יִצְחָק הַאֲחֵלָה שְׂרָה אִמּוֹ וַיִּקַּח אֶת־רַבֵּקָה וַתְּהִי־לוֹ לְאִשָּׁה וַיֵּאָהֲבֶהָ וַיִּנָּחֶם יִצְחָק אַחֲרַי אִמּוֹ: פ

שש

כה

וַיִּסַּף אַבְרָהָם וַיִּקַּח אִשָּׁה וַשְׂמָה קַטּוּרָה: וַתֵּלֶד לוֹ אֶת־זִמְרֹן וְאֶת־יִקְשָׁן וְאֶת־מֶדֶן וְאֶת־מִדְיָן וְאֶת־יִשְׂבָּק וְאֶת־שׁוּחַ:

וַיִּקְשָׁן יָלַד אֶת־שָׂבָא וְאֶת־דָּדָן וּבְנֵי דָדָן הָיוּ אֲשׁוּרִים וְלַטּוֹשָׁם וְלַאֲמִים:

וּבְנֵי מִדְיָן עֵיפָה וְעַפְרָה וַחֲנֹךְ וְאַבְיָדָע וְאַלְדָּעָה כָּל־אֵלֶּה בְּנֵי קַטּוּרָה:

וַיִּתֵּן אַבְרָהָם אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ לְיִצְחָק:

וּלְבְנֵי הַפְּלִיגִישִׁים אֲשֶׁר לְאַבְרָהָם נָתַן אַבְרָהָם מִתְּנַתְּנֵי וַיִּשְׁלַחֵם מֵעַל יִצְחָק בְּנוֹ

הָאִישׁ הַזֶּה? הֲיֵא אִמְרָה: אֵלֶּךְ.

הֵם שְׁלַחוּ אֵת רַבֵּקָה אַחֲוֹתָם וְאֵת שְׂפָחֹתָה שְׁהִיתָה הַמִּינְקַת שְׁלָה, וְאֵת עֶבֶד אַבְרָהָם וְאֵת הָאֲנָשִׁים שְׂאֵתוֹ.

הֵם בָּרְכוּ אֵת רַבֵּקָה, וְאָמְרוּ לָהּ: אַחֲוֹתָנוּ! יְהִי לְךָ אֶלְפֵי רַבּוֹת צְאָצְאִים, וְיִכְבְּשׁוּ צְאָצְאִיךָ אֵת עָרֵי שְׂנָאֵיהֶם!

רַבֵּקָה וַנְעַרְוֶתֶיהָ קָמוּ וּרְכָבוּ עַל הַגְּמִלִים, וְהִלְכוּ אַחֲרַי הָאִישׁ, הָעֶבֶד לָקַח אֵת רַבֵּקָה וְהֵלֶךְ.

וַיִּצְחַק בָּא מִהַלִּיכְתּוֹ אֶל בְּאֵר לְחַי רֹאֵי, וְהוּא הָיָה גַר בְּאֵרֶץ הַנְּגֹב.

יִצְחָק יָצָא לְהַתְּפַלֵּל בְּשָׂדֵה לַפְּנוֹת עָרֵב, הוּא הָרִים אֵת מִבְּטוֹ, וַרְאָה וְהִנֵּה גַמְלִים בָּאִים.

רַבֵּקָה הִרְיָמָה אֵת מִבְּטָה וַרְאָתָה אֵת יִצְחָק וְהִנְמִיכָה אֵת עֵצְמָה מֵעַל הַגְּמִל.

וְאִמְרָה לְעֶבֶד: מִי הָאִישׁ הַזֶּה הַהוֹלֵךְ בְּשָׂדֵה לְקִרְאֲתָנוּ? אָמַר הָעֶבֶד: הוּא אֲדֹנָי! הִיא לְקַחָה אֵת הַצְּעִיר וְכִסְתָהּ אֵת עֵצְמָה בְּצַנִּיעוֹת. הָעֶבֶד סִפֵּר לְיִצְחָק אֵת כָּל הַדְּבָרִים שְׁעָשָׂה.

יִצְחָק הִבִּיא אֹתָהּ לְאוֹהֶל שַׁל שְׂרָה אִמּוֹ, הוּא לָקַח אֵת רַבֵּקָה הִיא נְהִיתָה אִשְׁתּוֹ וְהוּא אָהַב אֹתָהּ, וַיִּצְחַק הִתְנַחֵם אֲזִי אַחֲרַי מוֹת אִמּוֹ.

פְּרֻשַׁת תּוֹלְדֹת אַבְרָהָם

אַבְרָהָם הוֹסִיף וְלָקַח אִשָּׁה וַשְׂמָה קַטּוּרָה.

הִיא יָלְדָה לוֹ אֵת זִמְרֹן וְאֵת יִקְשָׁן וְאֵת מֶדֶן וְאֵת מִדְיָן וְאֵת יִשְׂבָּק וְאֵת שׁוּחַ.

וַיִּקְשָׁן יָלַד אֵת שָׂבָא וְאֵת דָּדָן, וּבְנֵי דָדָן הָיוּ סוּחָרִים וְאַמִּנִּים וְרֹאשֵׁי אַמּוֹת.

וּבְנֵי מִדְיָן: עֵיפָה וְעַפְרָה וַחֲנֹךְ וְאַבְיָדָע וְאַלְדָּעָה, כָּל אֵלֶּה בְּנֵי קַטּוּרָה.

אַבְרָהָם נָתַן אֵת כָּל מַה שֵּׁיִשׁ לוֹ לְיִצְחָק.

וּלְבְנֵי הַשְּׂפָחוֹת שַׁל אַבְרָהָם הוּא נָתַן מִתְּנַתְּנוֹת, וּבְעוֹדוֹ חַי הוּא שְׁלַח אֹתָם מֵעַל יִצְחָק בְּנוֹ

מזרחה – לארצות המזרח.
 וזה מספר שנות חיי אברהם שהוא חי: מאה
 ושבעים וחמש שנים.
 נשמת אברהם יצאה והוא מת בשיבה טובה
 זקן ושבע מטוב, נשמתו נאספה למקום
 הנשמות.

יצחק וישמעאל בנויו קברו אותו במערת
 המכפלה שבשדה עפרון בן צוחר החתי
 שמואל ממרא.
 בשדה שאברהם קנה מאת בני חת – שם
 נקברו אברהם ושרה אשתו.
 אחרי שאברהם מת, אלהים ברך את יצחק
 בנו, ויצחק גר ליד באר לחי רואי.

פרשת תולדת ישמעאל

אלה צאצאי ישמעאל בן אברהם שהגר
 המצרית שפחת שרה ילדה לאברהם.

ואלה שמות בני ישמעאל בשמותם לפי סדר
 לידתם: בכור ישמעאל – נביות, וקדר,
 ואדבאל, ומבשם.

ומשמע ודומה ומשא.

חדד ותימא, יטור נפיש וקדמה.

אלה הם בני ישמעאל – אלה שמותם,
 שגרים בערים ללא חומה ושגרים במבצרים,
 שנים עשר נשיאים לאמותיהם השונות.

וזה מספר שנות חיי ישמעאל: מאה ושלושים
 ושבע שנים, רוחו יצאה והוא מת ונשמתו
 נאספה למקום הנשמות.

הם שכנו מהדו עד חלוצה שמואל מצרים, ועד
 לאשור, הוא השתבן מול כל אחיו.

בעוננו חי קדמה אל-ארץ קדם:
 ואלה ימי שני-חני אברהם אשר-חי
 מאת שנה ושבעים שנה וחמש שנים:
 ויגוע וימת אברהם בשיבה טובה זקן
 ושבע ונאסף אל-עמיו:

ויקברו אתו יצחק וישמעאל בנויו אל-
 מערת המכפלה אל-שרה עפרון בן-
 צוחר החתי אשר על-פני ממרא:

השרה אשר-קנה אברהם מאת בני-
 חת שמה קבר אברהם ושרה אשתו:

ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים
 את יצחק בנו וישב יצחק עם-באר
 לחי ראי: פ

ואלה תולדת ישמעאל בן-אברהם
 אשר ילדה הגר המצרית שפחת שרה
 לאברהם:

ואלה שמות בני ישמעאל בשמותם
 לתולדתם בכור ישמעאל נבית וקדר
 ואדבאל ומבשם:

ומשמע ודומה ומשא:

חדד ותימא יטור נפיש וקדמה:

אלה הם בני ישמעאל ואלה שמותם
 בחצריהם ובטירתם שנים-עשר נשיאים
 לאמותם:

ואלה שני חני ישמעאל מאת שנה
 ושלושים שנה ושבע שנים ויגוע וימת
 ונאסף אל-עמיו:

וישכנו מחוילה עד-שור אשר על-פני
 מצרים באכה אשרה על-פני כל-
 אחיו נפל: פ

שביע

מפסיד

תולדות

טו ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק:
 טו ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי לו לאשה:
 טז ויעתר יצחק ליהוה לנכח אשתו כי עקרה הוא ויעתר לו יהוה ותהר רבקה אשתו:
 טז ויתרצו הבנים בקרבה ותאמר אם כן למה זה אנכי ותלך לדרש את יהוה:
 טז * ויאמר יהוה לה שני גיים בבטןך ושני לאמים ממעריך ופחדו ולאם מלאם יאמץ ורב יעבד צעיר:
 טז וימלאו ימיה ללדת והנה תומם בבטנה:
 טז ויצא הראשון אדמוני כלו כאהרת שער ויקראו שמו עשו:
 טז ואחרי כן יצא אחיו וידו אחזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב ויצחק בן ששים שנה בלדת אתם:
 טז * ויגדלו הנערים ויהי עשו איש ידע ציד איש שדה ויעקב איש תם ישב אהלים:
 טז ויאהב יצחק את עשו כפינו ורבקה אהבת את יעקב:
 טז ויזד יעקב נזיד ויבא עשו מן השדה ותוא עיף:
 טז ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי על כן קרא שמו אדם:
 טז ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתך לי:

פרשת לידת יעקב

וואלה צאצאי יצחק בן אברהם: אברהם הוליד את יצחק.
 יצחק היה בן ארבעים שנה בשנשא לאשה את רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי.
 יצחק התפלל לה' על אשתו כי היא הייתה עקרה, ה' התרצה לו ורבקה אשתו נכנסה להריון.
 הבנים נדחקו בתוכה, והיא אמרה: אם כך, למה לי ללדת בנים? היא הלכה לנביא לשאול את דבר ה'.
 ה' אמר לה: יש שני עמים בבטןך, ושני עמים יפרדו מתוכך, עם אחד יהיה חזק מהעם האחר, והגדול יעבוד את הצעיר.
 מי ההריון נשלמו והגיע זמנה ללדת, והנה תאומים בבטנה.
 הראשון יצא גינגי, כלו כמו מעיל פרוה, וקראו את שמו עשו.
 ואחרי כן יצא אחיו וידו אחזת בעקב עשו, יצחק קרא את שמו יעקב, ויצחק היה בן ששים שנה בשרבקה ילדה אותם.
פרשת מכירת הבכרה
 הנערים גדלו, עשו היה איש שדה – יודע לצוד, ויעקב היה איש שלם במדותיו ומתגורר באהלים.
 יצחק אהב את עשו כי הוא היה אוכל מהציד שלו, ורבקה אהבה את יעקב.
 יעקב בשל תבשיל, ועשו בא מהשדה והוא היה רעב וצמא.
 עשו אמר ליעקב האכל אותי בבקשה מהאדם האדם הזה כי אני רעב וצמא, לכן נקרא שמו אדם.
 אמר יעקב: מכור לי היום את בכרתך.

אמר עשו: הרי אני עלול להטרף ולמות, לכן למה לי בכורה?
 אמר יעקב: השבע לי היום שהמכירה מחלטת, הוא נשבע לו ומכר את בכורתו ליעקב.

ועקב נתן לעשו לחם ויניד עדשים ויאכל נישת וינקם ויגלו ויבז עשו את-הבכורה: פ

ויקרב נתן לעשו לחם ויניד עדשים ויאכל נישת וינקם ויגלו ויבז עשו את-הבכורה: פ

פרשת מצות שכן בארץ

היה רעב בארץ בנוסף לרעב הראשון שהיה בימי אברהם, יצחק הלך לגרר לאבימלך מלך פלשתים.

ה' התגלה אליו ואמר: אל תרד למצרים, גור רק בארץ שאומר לך –

תתגורר זמנית בארץ הזאת, ואהיה אתך ואברך אותך – כי בעתיד אתן לך ולצאצאיך את כל הארצות האלה ואקים את השבעה שנשבעתי לאברהם אביך –

ארבה את צאצאיך ככוכבי השמים ואתן לצאצאיך את כל הארצות האלה ויתברכו בזכות צאצאיך כל עמי הארץ.

בזכות שאברהם שמע בקולי והקפיד לשמור את מצוותי חקי והוראותי.

פרשת גרר

יצחק התישב בגרר.

אנשי המקום שאלו על אשתו, הוא אמר להם: "היא אחותי" כי פחד לומר: "זאת אשתי", שלא יהרגו אותו אנשי המקום בגלל רבקה כי היא יפה והם ירצו אותה.

אחרי שהתעכב שם ימים רבים, אבימלך מלך פלשתים השקיף דרך החלון, וראה והנה יצחק צוחק עם רבקה אשתו בדרך בעל ואשה.

אבימלך קרא ליצחק, ואמר: אבל הרי אשתך היא ולמה אמרת אחותי היא? אמר

ויאמר עשו הנה אנכי הולך למות ולמה לי בכורה:

ויאמר יעקב השבעה לי כיום וישבע לו וימכר את-בכורתו ליעקב:

ויקרב נתן לעשו לחם ויניד עדשים ויאכל נישת וינקם ויגלו ויבז עשו את-הבכורה: פ

ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון אשר היה בימי אברהם ויגלו ויצחק אל-אבימלך מלך-פלשתים גרר:

ויקרא אליו יהוה ויאמר אל-תבד מצרימה שכן בארץ אשר אמר אליך:

גור בארץ הזאת ואהיה עמך ואברכך כיר-לך ולזרעך אתן את-כל-הארצות האל והקמתי את-השבעה אשר נשבעתי לאברהם אביך:

והרביתי את-זרעך ככוכבי השמים ונתתי לזרעך את כל-הארצות האל והתברכו בזרעך כל גוני הארץ:

לעקב אשר-שמע אברהם בקלי וישמר משמרתיו מצותי חקותי ותורתיו:

וישב יצחק בגרר:

וישאלו אנשי המקום לאשתו ויאמר אחתי הוא כי ירא לאמר אשתי פן-יהרגני אנשי המקום על-רבקה כיר-טובת מראה הוא:

ויהי כי ארכו-לו שם הימים וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון וירא והנה יצחק מצחק את רבקה אשתו:

ויקרא אבימלך ליצחק ויאמר אך הנה אשתך הוא ואיך אמרת אחתי הוא

לו יצחק: כי אמרתי שלא אמות בגללה.

אבימלך אמר: מה זה עשית לנו? כמעט שכב אחד מאנשי העם עם אשתך והבאת עלינו אשמה!

אבימלך צוה את כל העם: הנוגע לרעה באיש הזה או באשתו יומת!

פרשת קנאת פלשתים

יצחק זרע בארץ ההיא, וקצר בשנה ההיא פי מאה מהכמות שזרע, וה' ברוך אותו.

האיש גדל, והמשיך לגדול עד שגדל מאוד.

היו לו עדרי צאן ועדרי בקר, ועסקים רבים, והפלשתים קנאו בו.

וכל הבארות שעבדי אביו חפרו בימי אברהם אביו, הפלשתים סתמו אותם ומלאו אותם בעפר.

אבימלך אמר ליצחק: לך מאתנו כי נעשית הרבה יותר עשיר מאתנו.

יצחק הלך משם ותנה בנחל גרר וגר שם.

יצחק חזר וחפר את בארות המים שחפרו בימי אברהם אביו והפלשתים סתמו אותם אחרי שאברהם מת, וקרא להן שמות בשמות שקרא להן אביו.

עבדי יצחק חפרו בנחל, ומצאו שם באר מים נובעים.

רועי גרר רבו עם רועי יצחק ואמרו: המים שלנו הוא קרא את שם הבאר 'עסק' כי התעסקו אתו עליה.

הם חפרו באר אחרת ורבו גם עליה, הוא קרא את שמה 'שטנה' כלומר שנאה.

הוא עבר משם וחפר באר אחרת ולא רבו עליה, הוא קרא את שמה 'רחובות', ואמר:

ויאמר אליו יצחק כי אמרתי פן אמות עליה:

ויאמר אבימלך מה זאת עשית לנו כמעט שכב אחד העם את אשתך והבאת עלינו אשם:

ויצו אבימלך את כל העם לאמר הנגע באיש הזה ובאשתו מות יומת:

ויזרע יצחק בארץ ההיא וימצא בשנה ההיא מאה שערים ויברכהו יהוה:

ויגדל האיש ויגלה הלוף ונגדל עד כי גדל מאד:

ויהיו לו מקנה צאן ומקנה בקר ועבדה רבה ויקנאו אתו פלשתים:

וכל הבארות אשר חפרו עבדי אביו בימי אברהם אביו סתמום פלשתים וימלאום עפר:

ויאמר אבימלך אל יצחק לך מעמנו כי עצמת ממנו מאד:

ויגלה משם יצחק ויחן בנחל גרר וישב שם:

וישב יצחק ויחפר את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות כשמת אשר קרא להן אביו:

ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים:

ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם הבאר 'עסק' כי התעסקו עמו:

ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה:

ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות ויאמר

שליש

כִּי עֲכָשׂוּ ה' הֶרְחִיב לָנוּ, וְנִתְרַבָּה בְּאַרְצִי.

הוא עלה משם לבאר שבע.

ה' התגלה אליו בלילה ההוא, ואמר: אני אלהי אביך אברהם, אל תפחד כי אני אתך ואברך אותך וארבה את צאצאיך בזכות אברהם עבדי.

הוא בנה שם מזבח והתפלל לה' והקים שם את אהלו, ועבדי יצחק חפרו שם באר.

פרשת שבועת פלשתים

ואבימלך הלך אליו מגרר עם חבורה מאזהביו ופיכול שר הצבא שלו.

אמר להם יצחק: מדוע באתם אלי? והרי אתם שנאתם אותי, וגרשתם אותי מאתכם! אמרו לו: ראינו שה' היה אתך ועזר לך, ואמרנו שתהיה בבקשה בינינו – בינינו לבינך הסכם בשבועה, ונעשה אתך הסכם שלום.

שלא תעשה אתנו רעה, כמו שגם אנחנו לא נגענו בך לרעה, וכמו שעשינו אתך רק טוב ושלחנו אותך לשלום, הרי אתה עכשיו מברך מה'.

הוא עשה להם סעודה, והם אכלו ושתו. הם השכימו בבוקר ונשבעו איש לאחיו, יצחק שלח אותם והם הלכו ממנו בשלום.

באותו היום עבדי יצחק באו וספרו לו על אודות הבאר שחפרו, ואמרו לו: מצאנו מים!

הוא קרא לבאר 'שבועה' (על שם השבועה), לכן שם העיר באר שבע עד היום.

פרשת נשות עשו

עשו היה בן ארבעים שנה, ולקח לאשה את יהודית בת בארי החתי, ואת בשמת בת אילון החתי.

הן היו מרגיזות את יצחק ורבקה.

כִּי־עָתָה הֶרְחִיב יְהוָה לָנוּ וּפְרִינֹנוּ בְּאַרְצִי:

וינעל משם באר שבע:

ויראה אליו יהוה בלילה ההוא ויאמר אנכי אלהי אברהם אביך אל-תירא כי-אתך אנכי וברכתיך והרביתי את-זרעך בעבור אברהם עבדי:

ויבן שם מזבח ויקרא בשם יהוה וישט-שם אהלו ויכרו-שם עבדי-יצחק באר:

ואבימלך הלך אליו מגרר ואחוזת מרעהו ופיכול שר-צבאו:

ויאמר אלהם יצחק מדוע באתם אלי ואתם שנאתם אתי ותשלחוני מאתכם:

ויאמרו ראו ראינו כי-היה יהוה עמך ונאמר תהי גא אלה בינותינו בינינו ובינך ונכרתה ברית עמך:

אם-תעשה עמנו רעה פאשר לא נגענוך וכאשר עשינו עמך רק-טוב ונשלחך בשלום אתה עתה ברוך יהוה:

ויעש להם משתה ויאכלו וישתו: וישכימו בבקר וישבעו איש לאחיו וישלחם יצחק וילכו מאתו בשלום:

ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגדו לו על-אדות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים:

ויקרא אתה שבועה על-כֵּן שם-העיר באר שבע עד היום הזה: ס

ויהי עשו בן-ארבעים שנה ויקח אשה את-יהודית בת-בארי החתי ואת-בשמת בת-אילון החתי:

ותהיין מרת רים ליצחק ולרבקה: ס

כב רביעי

כד

כה

כו

כז

כח

כט

ל

לא

לב

לג

לד

לה

חמישי

פְּרַשַׁת הַבְּרָכוֹת

בְּשִׁיחֶק הַזֶּדֶקן עֵינָיו נִחְלְשׁוּ מִלְּרֹאוֹת, הוּא קָרָא לַעֲשׂוֹ בְּנוֹ הַגָּדוֹל, וְאָמַר לוֹ: בְּנִי! אָמַר לוֹ: הִנֵּה אֲנִי.

אָמַר לוֹ: עֲכָשָׁיו בָּבֶר הַזֶּדֶקְנָתִי, וְאִינְנִי יוֹדַע מָתִי יִהְיֶה יוֹם מוֹתִי.

וְעֲכָשָׁיו קָח בְּבִקְשָׁה אֶת כְּלִיף – חֶרֶבָּךְ וְקִשְׁתְּךָ, וַיֵּצֵא לְשָׂדֶה וַיְצוּד לִי צִיד.

וַעֲשֵׂה לִי מִטְעָמִים כְּמוֹ שְׂאֵנֵי אוֹהֵב, וְהִבֵּא לִי וְאוֹכֵל, כְּדִי שְׂאֵבְרָךְ אוֹתְךָ מִתוֹךְ נַחַת לִפְנֵי שְׂאֵמוֹת.

וּרְבִקָּה שָׁמְעַת כְּדַבֵּר יִצְחָק אֶל-עֲשׂוֹ בְּנוֹ, וַעֲשׂוֹ הִלְךָ לְשָׂדֶה לְצוּד וּלְהִבִּיא צִיד.

רְבִקָּה אָמְרָה לְיַעֲקֹב בְּנֶה: הִנֵּה שָׁמְעַתִּי אֶת אָבִיךָ מְדַבֵּר אֶל עֲשׂוֹ אַחִיד, וְאָמַר:

הִבֵּא לִי צִיד וַעֲשֵׂה לִי מִטְעָמִים וְאוֹכֵל, וְאֵבְרָךְ אוֹתְךָ בְּבִרְכַּת ה' לִפְנֵי מוֹתִי.

וְעֲכָשָׁיו בְּנִי, שָׁמַע בְּקוֹלִי לְמַה שְׂאֵנֵי מִצְוָה אוֹתְךָ.

לֶךְ בְּבִקְשָׁה אֶל הַצֹּאן, וְהִבֵּא לִי מִשֵּׁם שְׁנֵי גְדֵי עִזִּים טוֹבִים, וְאֶעֱשֶׂה מֵהֶם מִטְעָמִים לְאָבִיךָ כְּאִשֶׁר אֹהֵב.

וְתִבִּיא לְאָבִיךָ וְיֹאכֵל, כְּדִי שְׂיִבְרָךְ אוֹתְךָ לִפְנֵי מוֹתוֹ.

אָמַר יַעֲקֹב לְרְבִקָּה אִמּוֹ: הֲרֵי עֲשׂוֹ אַחִי אִישׁ מְלֵא שְׁעָרוֹת, וְאֲנִי אִישׁ חֶלֶק.

אוּלַי אָבִי יִמְשֵׁשׂ אוֹתִי וְיִרְאֶה בְּעֵינָיו שְׂאֵנֵי מִטְעָה אוֹתוֹ, וְאָבִיא עָלַי קָלְלָה וְלֹא בְּרָכָה!

אָמְרָה לוֹ אִמּוֹ: הַקָּלְלָה שְׁיִקְלַל אוֹתְךָ תִּבּוֹא עָלַי, בְּנִי! אֲבָל שָׁמַע בְּקוֹלִי וְלֶךְ תִּבִּיא לִי.

הוּא הִלְךָ וְלָקַח וְהִבִּיא לְאִמּוֹ, וְאִמּוֹ עָשְׂתָה

כַּ כו וַיְהִי כִּי-יָקָן יִצְחָק וַתִּכְתְּיֵן עֵינָיו מִרְאֹת וַיִּקְרָא אֶת-עֲשׂוֹ בְּנוֹ הַגָּדוֹל וַיֹּאמֶר אֵלָיו בְּנִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּנִי:

ב וַיֹּאמֶר הִנֵּה-נָא זָקְנָתִי לֹא יוֹדַעַתִּי יוֹם מוֹתִי:

ג וַעֲתָה שְׂאֵנָא כְּלִיף תִּלְיֶךָ וְקִשְׁתְּךָ וַיֵּצֵא הַשָּׂדֶה וַיְצוּדָה לִי צִיד (צִידָה):

ד וַעֲשֵׂה-לִי מִטְעָמִים כְּאִשֶׁר אֹהֲבָתִי וְהִבִּיאָה לִי וְאוֹכֵלָה בַּעֲבוּר תְּבִרְכֶנָּה נַפְשִׁי בְּטָרֶם אָמוֹת:

ה וּרְבִקָּה שָׁמְעַת כְּדַבֵּר יִצְחָק אֶל-עֲשׂוֹ בְּנוֹ וַיִּלְךְ עֲשׂוֹ הַשָּׂדֶה לְצוּד צִיד לְהִבִּיא:

ו וּרְבִקָּה אָמְרָה אֶל-יַעֲקֹב בְּנֶה לֹאֲמֹר הִנֵּה שָׁמְעַתִּי אֶת-אָבִיךָ מְדַבֵּר אֶל-עֲשׂוֹ אַחִיד לֹאֲמֹר:

ז הִבִּיאָה לִי צִיד וַעֲשֵׂה-לִי מִטְעָמִים וְאוֹכֵלָה וְאֵבְרְכֶנָּה לִפְנֵי יְהוָה לִפְנֵי מוֹתִי:

ח וַעֲתָה בְנִי שָׁמַע בְּקוֹלִי לְאִשֶׁר אֲנִי מִצְוָה אוֹתְךָ:

ט לֶךְ-נָא אֶל-הַצֹּאן וְקַח-לִי מִשֵּׁם שְׁנֵי גְדֵי עִזִּים טוֹבִים וְאֶעֱשֶׂה אִתְּם מִטְעָמִים לְאָבִיךָ כְּאִשֶׁר אֹהֵב:

י וְהִבִּאתָ לְאָבִיךָ וְאוֹכֵל בַּעֲבֹר אִשֶׁר יְבִרְכֶנָּה לִפְנֵי מוֹתוֹ:

יא וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-רְבִקָּה אִמּוֹ הֲרֵי עֲשׂוֹ אַחִי אִישׁ שְׁעָר וְאֲנִי אִישׁ חֶלֶק:

יב אוּלַי יִמְשֵׁנִי אָבִי וְהִיטִי בְּעֵינָיו כְּמִתְעַתֵּעַ וְהִבִּאתִי עָלַי קָלְלָה וְלֹא בְּרָכָה:

יג וַתֹּאמֶר לוֹ אִמּוֹ עָלַי קָלְלָתְךָ בְּנִי אֶךְ שָׁמַע בְּקוֹלִי וְלֶךְ קַח-לִי:

יד וַיִּלְךְ וַיִּקַּח וַיִּבֵּא לְאִמּוֹ וַתַּעַשׂ אִמּוֹ

מטעמים כּמו שאָביו אוֹהב:

טו ותִּקַּח רַבֵּקָה אֶת־בְּנֵי עֵשָׂו בְּנֵה הַגְּדֹלֹת הַחַמְדוֹת אֲשֶׁר אִתָּהּ בְּבֵית וּתְלַבֵּשׁ אֶת־יַעֲקֹב בְּגַת הַקָּטָן:

טז וְאֵת עֵרַת גְּדִי הָעֵזִים הַלְּבִישָׁה עַל־יָדָיו וְעַל חִלְקַת צְוֹאֲרָיו:

יז וַתִּתֵּן אֶת־הַמְטַעְמִים וְאֶת־הַלֶּחֶם אֲשֶׁר עָשְׂתָה בְּיַד יַעֲקֹב בְּנֵה:

יח וַיָּבֹא אֶל־אָבִיו וַיֹּאמֶר אָבִי וַיֹּאמֶר הֲנִינִי מִי אִתָּה בְּנִי:

יט וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־אָבִיו אֲנֹכִי עֵשָׂו בְּכֹרֶךָ עָשִׂיתִי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֵלַי קוּם־נָא שָׁבָה וְאָכְלָה מִצִּידִי כַּעֲבוּר תִּבְרַכְנִי נַפְשֶׁךָ:

כ וַיֹּאמֶר יַצְחָק אֶל־בְּנֵו מַה־זֶּה מַה־רַתָּ לְמַצָּא בְּנִי וַיֹּאמֶר כִּי הִקְרָה יְתוּהָ אֶל־הַיָּד לִפְנֵי:

כא וַיֹּאמֶר יַצְחָק אֶל־יַעֲקֹב גִּשְׁה־נָּא וְאִמְשֶׁךָ בְּנִי הֲאִתָּה זֶה בְּנִי עֵשָׂו אִם־לֹא:

כב וַיַּגֵּשׁ יַעֲקֹב אֶל־יַצְחָק אָבִיו וַיִּמְשְׁחוּ וַיֹּאמֶר הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב וְהַיְדִים יָדֵי עֵשָׂו:

כג וְלֹא הִפִּיחוּ כִּי־הִיו יָדָיו עֵשָׂו אַחִיו שְׁעֵרַת וַיִּבְרַכְהוּ:

כד וַיֹּאמֶר אִתָּה זֶה בְּנִי עֵשָׂו וַיֹּאמֶר אָנֹכִי:

כה וַיֹּאמֶר הַגִּישָׁה לִי וְאָכְלָה מִצִּיד בְּנִי לְמַעַן תִּבְרַכְךָ נַפְשִׁי וַיַּגֵּשׁ־לוֹ וַיֹּאכַל וַיָּבֹא לוֹ יַיִן וַיִּשְׁתֵּ:

כו וַיֹּאמֶר אֵלָיו יַצְחָק אָבִיו גִּשְׁה־נָּא וּשְׁקֵה־לִי בְּנִי:

כז וַיַּגֵּשׁ וַיִּשְׁק־לוֹ וַיִּרַח אֶת־רִיחַ בְּגָדָיו וַיִּבְרַכְהוּ וַיֹּאמֶר רָאֵה רִיחַ בְּנִי כְרִיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר בָּרַכְו יְהוָה:

כח וַיִּתֵּן־לָהּ הָאֱלֹהִים מִטַּל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ וְרֹב דָּגַן וְתִירֹשׁ:

כט יַעֲבֹדוּךָ עַמִּים וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ (וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ) לָהּ

מטעמים כּמו שאָביו אוֹהב.

רבקה לקחה את בגדי בנה עשו בגדול המפוארים שאצלה בבית, והלבישה את יעקב בנה הקטן.

ואת עורת גדי העזים הלבישה על ידיו ועל צוארו החלק.

ונתנה את המטעמים ואת הלחם שעשתה ביד של יעקב הבן שלה.

הוא בא לאביו, ואמר: אביו אמר לו: הנה אני, מי אתה בני?

אמר יעקב לאביו: אני עשו בכורך, עשיתי כמו שדברת אלי, קום בבקשה שב ואכול מהציד שלי, כדי שתברך אותי מתוך נחת.

אמר יצחק לבנו: איך מצאת כל כך מהר, בני? אמר לו: כי ה' אלהיך זמן לפני.

אמר יצחק ליעקב: גש בבקשה ואמשש אותך בני ואבדוק האם אתה בני עשו או לא.

יעקב נגש ליצחק אביו והוא משש אותו ואמר: הקול הוא קולו של יעקב, והידיים הם ידי עשו!

והוא לא זיהה אותו, כי ידיו היו שעירות כמו ידי עשו אחיו, והוא ברך אותו.

הוא אמר: אתה זה בני עשו? אמר לו אני.

אמר לו הגש לי ואוכל מהציד של בני כדי שאברך אותך מתוך נחת! הוא הגיש לו, ואכל, והביא לו יין, ושתה.

יצחק אביו אמר לו: גש בבקשה ונשק אותי בני!

הוא נגש ונשק אותו והוא הריח את ריח בגדיו וברך אותו, ואמר: ראה, ריח בני הוא כמו ריח של שדה שה' ברך!

והאלהים נתן לה מטל השמים, ומגדולים משבחים מהארץ, והרבה תבואה ויין.

ישרתו אותך עמים וישתחוו לך אמות, תהיה

אָדוֹן לְאַחִיךָ, וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְךָ בְּנֵי אִמְךָ, מִקַּלְלֶיךָ יְהִי מְקַלְלִים, וּמְבָרְכֶיךָ יְהִי מְבֹרָכִים!

כְּשִׁי־יִצְחָק סִים לְבָרְךָ אֶת יַעֲקֹב, רַק יֵצֵא יַעֲקֹב מִלִּפְנֵי יִצְחָק אָבִיו, וְעָשׂוּ אַחִיו בָּא מִמָּסַע הַצִּיד שְׁלוֹ.

גַּם הוּא עָשָׂה מִטְעָמִים וְהֵבִיא לְאָבִיו, וְאָמַר לְאָבִיו: קוּם אָבִי וְאֶכֹּל מֵהַצִּיד שֶׁל בְּנֶךָ בְּדֵי שְׁתִּבְרָךְ אוֹתִי מִתּוֹךְ נַחְתּוֹ.

אָמַר לוֹ יִצְחָק אָבִיו: מִי אַתָּה? אָמַר לוֹ: אֲנִי בְּנֶךָ בְּכוֹרְךָ עָשׂוּ.

יִצְחָק נִחְרַד בַּחֲרָדָה גְּדוֹלָה מְאֹד וְאָמַר: מִי הוּא אִם בֶּן זֶה שְׂצָד צִיד וְהֵבִיא לִי וְאֶכְלָתִי מֵהַכֹּל לִפְנֵי שְׂבָאֲתִי וּבִרְכָתִי אוֹתוֹ? אֲכֵן הוּא יְהִי מְבֹרָךְ.

כְּשִׁעָשׂוּ שְׂמֵעַ אֶת דְּבָרֵי אָבִיו הוּא צָעַק צָעֲקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה מְאֹד, וְאָמַר לְאָבִיו: בְּרַךְ גַּם אוֹתִי, אָבִי!

אָמַר לוֹ: אַחִיךָ בָּא בְּרַמָּאוֹת וְלָקַח אֶת בְּרַכְתְּךָ.

הוּא אָמַר: הֲאִם לִכֵּן נִקְרָא שְׂמוֹ יַעֲקֹב? הוּא הָעָרִים עָלַי (וַעֲשֵׂב אוֹתִי) פְּעָמִים! הוּא לָקַח אֶת בְּכוֹרָתִי, וְהִנֵּה עֹכְשֵׁיו לָקַח אֶת בְּרַכְתּוֹ! וְאָמַר: הֲאִם לֹא הִשְׁאַרְתָּ לִי בְּרַכָּה?!

עָנָה יִצְחָק וְאָמַר לְעָשׂוּ: הֲרֵי עָשִׂיתִי אוֹתוֹ אָדוֹן עֲלֶיךָ, וְאֶת כָּל אַחִיו נָתַתִּי לוֹ לְעַבְדִּים, וְנָתַתִּי לוֹ תְּבוּאָה וַיֵּין, וְאִם בֶּן מָה אֶעֱשֶׂה לְךָ בְּנִי?

אָמַר עָשׂוּ לְאָבִיו: הֲאִם יֵשׁ לְךָ רַק בְּרַכָּה אַחַת, אָבִי? בְּרַךְ גַּם אוֹתִי אָבִי! עָשׂוּ הָרִים אֶת קוֹלוֹ וּבָכָה.

יִצְחָק אָבִיו עָנָה וְאָמַר לוֹ: הִנֵּה הַמָּקוֹם שְׂתַגּוֹר בּוֹ יְהִי מְלֵא מִטּוֹב הָאָרֶץ וּמִטַּל הַשָּׁמַיִם מִלְּמַעְלָה.

וְעַל חֲרָבְךָ תִּסְמוֹךְ, וְאֶת אַחִיךָ תַעֲבֹד, וּכְשֶׁתִּבְכֶּה לְהִי מְרוֹב צַעַר תִּפְרוֹק אֶת עַלְוֵי מַעַל צְוֹאֲרֶךָ.

לְאֵמִים הִנֵּה גִבִּיר לְאַחִיךָ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְךָ בְּנֵי אִמְךָ אַרְבֵּיךָ אֲרוּר וּמְבָרְכֶיךָ בְּרוּךְ:

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר כָּלָה יִצְחָק לְבָרְךָ אֶת-יַעֲקֹב וַיְהִי אֵךְ יֵצֵא יַעֲקֹב מֵאֵת פְּנֵי יִצְחָק אָבִיו וְעָשׂוּ אַחִיו בָּא מִצִּידוֹ:

וַיַּעַשׂ גַּם-הוּא מִטְעָמִים וַיָּבֵא לְאָבִיו וַיֹּאמֶר לְאָבִיו יָקֻם אָבִי וַיֹּאכַל מִצִּיד בְּנֹו בַעֲבַר תִּבְרַכְנִי נִפְשֶׁךָ:

וַיֹּאמֶר לוֹ יִצְחָק אָבִיו מִי-אַתָּה וַיֹּאמֶר אֲנִי בְּנֶךָ בְּכוֹרְךָ עָשׂוּ:

וַיִּחְרַד יִצְחָק חֲרָדָה גְּדוֹלָה עַד-מְאֹד וַיֹּאמֶר מִי-אַפּוֹא הוּא הַצִּיד-צִיד וַיָּבֵא לִי וְאֶכֹּל מִכָּל בִּטְרָם תְּבוּאָה וְאֶבְרַכְהוּ גַם-בְּרוּךְ יְהִי:

כְּשִׁמָּעַ עָשׂוּ אֶת-דְּבָרֵי אָבִיו וַיִּצְעַק צָעֲקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה עַד-מְאֹד וַיֹּאמֶר לְאָבִיו בְּרַכְנִי גַם-אֲנִי אָבִי:

וַיֹּאמֶר בָּא אַחִיךָ בְּמַרְמָה וַיִּקַּח בְּרַכְתְּךָ:

וַיֹּאמֶר הֲכִי קָרָא שְׂמוֹ יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹבְנִי זֶה פְּעָמִים אֶת-בְּכֹרְתִי לָקַח וְהִנֵּה עַתָּה לָקַח בְּרַכְתִּי וַיֹּאמֶר הֲלֹא-אַצְלַתְּ לִי בְּרַכָּה:

וַיַּעַן יִצְחָק וַיֹּאמֶר לְעָשׂוּ הֵן גִּבִּיר שְׂמַתִּיו לְךָ וְאֶת-כָּל-אַחִיו נָתַתִּי לוֹ לְעַבְדִּים וְדָגָן וְתִירֹשׁ סִמְכַתִּיו וְלָקַח אֲפּוֹא מָה אֶעֱשֶׂה בְּנִי:

וַיֹּאמֶר עָשׂוּ אֶל-אָבִיו הַבְּרַכָּה אַחַת הוּא-לְךָ אָבִי בְּרַכְנִי גַם-אֲנִי אָבִי וַיִּשָּׂא עָשׂוּ קוֹלוֹ וַיִּבְךְ:

וַיַּעַן יִצְחָק אָבִיו וַיֹּאמֶר אֲלֵיו הִנֵּה מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ יְהִי מוֹשֶׁבֶךָ וּמִטַּל הַשָּׁמַיִם מִעַל:

וְעַל-חֲרָבְךָ תַחֲוֶה וְאֶת-אַחִיךָ תַעֲבֹד וְהִיָּה כַּאֲשֶׁר תִּדְרִיד וּפְרַקְתָּ עָלָו מַעַל צְוֹאֲרֶךָ:

פרשת שליחת יעקב

עָשׂוּ שְׁנָא אֶת יַעֲקֹב בְּגִלְל הַבְּרָכָה שְׂאָבִיו
בְּרַךְ אוֹתוֹ, וְהִרְהֵר עֵשׂוֹ: הֲלוֹאֵי שִׁיקְרָבוּ יָמֵי
הָאָבֶל לְאָבִי וְאֶהְרֹג אֹת אֶת יַעֲקֹב אָחִי

ספרו לרבקה את דברי עשו בנו הגדול, היא
שליחה וקראה ליעקב בנה הקטן, ואמרה לו:
הנה עשו אחיך זומם להרוג אותך!

ועכשיו בני שמע בקולי, וקום ברח לך ללבן
אחי לחרן.

ותגור אתו ימים אחדים עד שירגע הכעס של
אחיך.

– עד שירגע הכעס של אחיך עליך וישכח
את מה שעשית לו, ואשלח ואקח אותך
משם, למה שאהיה שכולה – שתמותו
שניכם ביום אחד, כי גם הרוצח יהרג.

רבקה אמרה ליצחק מאסתי בחיי בגלל
נשות עשו בנות חת, אם יעקב לוקח אשה
מבנות חת כאלה – מבנות הארץ, למה לי
חיים!

יצחק קרא ליעקב וברך אותו, וצוה אותו
ואמר לו: אל תקח אשה מבנות כנען!

קום לך לפדן ארם – לבית בתואל אבי אמיך
וקח לך משם אשה מבנות לבן אחי אמיך.

ואל-שדי יברך אותך ויתן לך בנים וירבה
את צאצאיך, ויהיו קהל מאוחד של שבטים
רבים.

ויתן לך את ברפת אברהם לך ולצאצאיך
אתך – שתכבוש את הארץ שאמה גר בה
שאלהים נתן לאברהם.

יצחק שלח את יעקב והוא הלך לפדן ארם
ללבן בן בתואל הארמי האח של רבקה –

מא וישטם עשו את-יעקב על-הברכה אשר ברכו אביו ויאמר עשו בלבנו יקרבו ימי אכל אבי ואהרנה את-יעקב אחי:

מב ויגד לרבקה את-דברי עשו בנה הנדל ותשלח ותקרא ליעקב בנה הקטן ותאמר אליו הנה עשו אחיך מתנחם לך להרגך:

מג ועתה בני שמע בקלי וקום ברח-לך אל-לבן אחי חרנה:

מד וישבת עמו ימים אחדים עד אשר-תשוב חמת אחיך:

מה עד-שוב אף-אחיך ממוך ושכח את אשר-עשית לו ושלחתי ולקחתיך משם למה אשכל גם-שניכם יום אחד:

מו ותאמר רבקה אל-יצחק קצתי בחי מפני בנות חת אם-לקח יעקב אשה מבנות-חת כאלה מבנות הארץ למה לי חיים:

כח א ויקרא יצחק אל-יעקב ויברך אותו ויצוהו ויאמר לו לא-תקח אשה מבנות כנען:

כב קום לך פדנה ארם ביתה בתואל אבי אמיך וקח-לך משם אשה מבנות לבן אחי אמיך:

כג ואל שדי יברך אתך ויברך וירבה ותיית לקהל עמים:

כד ויתן-לך את-ברפת אברהם לך ולצאצאיך אתך לרשתך את-ארץ מגרריך אשר-נתן אלהים לאברהם:

כה וישלח יצחק את-יעקב ויגד פדנה ארם אל-לבן בן-בתואל הארמי אחי

שביע

פרשת תולדות

רַבְקָה אִם יַעֲקֹב וַעֲשׂוֹ:

וַיֵּרָא עֲשׂוֹ כִּי-בָרַךְ יַצְחָק אֶת-יַעֲקֹב וְשָׁלַח אֹתוֹ פְּדִינָה אֲרָם לְקַחַת-לוֹ מִשָּׂם אִשָּׁה בְּבָרְכוֹ אֹתוֹ וַיֵּצֵא עָלָיו לֵאמֹר לֹא-תִקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת כְּנָעַן:

וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב אֶל-אָבִיו וְאֶל-אִמּוֹ וַיֵּלֶךְ פְּדִינָה אֲרָם:

וַיֵּרָא עֲשׂוֹ כִּי רָעוּת בְּנוֹת כְּנָעַן בְּעֵינָי יַצְחָק אָבִיו:

וַיֵּלֶךְ עֲשׂוֹ אֶל-יִשְׁמָעֵאל וַיִּקַּח אֶת-מַחֲלָת וּבֵת-יִשְׁמָעֵאל בֶּן-אֲבִרְהָם אַחֻזַּת נְבוֹת עַל-נָשָׂיו לֹא אִשָּׁה: ס

אִם יַעֲקֹב וַעֲשׂוֹ.

עֲשׂוֹ רָאָה שֶׁיַּצְחָק בָּרַךְ אֶת יַעֲקֹב וְשָׁלַח אֹתוֹ לְפָדֵן אֲרָם לְקַחַת לוֹ מִשָּׂם אִשָּׁה, וּכְשֶׁבָרַךְ אֹתוֹ צָוָה עָלָיו וַאֲמַר: אַל תִּקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת כְּנָעַן,

וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב שָׁמַע לְאָבִיו וְלְאִמּוֹ וְהָלַךְ לְפָדֵן אֲרָם.

עֲשׂוֹ הִבִּין שֶׁבְנוֹת כְּנָעַן רָעוּת בְּעֵינָי יַצְחָק אָבִיו.

עֲשׂוֹ הָלַךְ לְיִשְׁמָעֵאל, וְנָשָׂא אֶת מַחֲלָת בֵּת יִשְׁמָעֵאל בֶּן אֲבִרְהָם אַחֻזַּת נְבוֹת בְּנוֹסַף לְנָשָׂיו.

מפסוק

ויצא

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה:

וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיִּגְלַן שָׁם כִּי-בֵּא הַשֹּׁמֵשׁ וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מִרְאֲשֵׁתוֹ וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא:

וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֹלֶם מֻצָּב אֶרְצָה וּרְאִישׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה וְהִנֵּה מַלְאָכֵי אֱלֹהִים עֹלִים וְיֹרְדִים בּוֹ:

וְהִנֵּה יְהוָה נֹצֵב עָלָיו וַיֹּאמֶר אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹרְתֶם אָבִיךָ וְאֱלֹהֵי יִצְחָק הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה שֹׁכֵב עָלֶיהָ לָךְ אֲהַנְּנָה וְלִדְרֹעֶךָ:

וְהָיָה זֶרְעֶךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ וּפְרֻצֹת גִּמְה וְקִדְמָה וְצִפְנָה וְנִגְבְּה וְנִכְרְכוּ בְךָ כָּל-מִשְׁפַּחַת הָאֲדָמָה וּבְזֹרְעֶךָ:

וְהָיָה אֲנֹכִי עִמָּךְ וּשְׁמִרְתִּיךָ בְּכָל אֲשֶׁר-תֵּלֵךְ וְהִשְׁבַּתִּיךָ אֶל-הָאֲדָמָה הַזֹּאת כִּי לֹא אֶעֱזָבְךָ עַד אֲשֶׁר אִם-עָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר-דִּבַּרְתִּי לָךְ:

וַיִּיקָץ יַעֲקֹב מִשְׁנָתוֹ וַיֹּאמֶר אֲכֹן יֵשׁ יְהוָה בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְאֲנֹכִי לֹא יָדַעְתִּי:

וַיִּירָא וַיֹּאמֶר מִה-נִזְרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה אֵין זֶה כִּי אִם-בַּיִת אֱלֹהִים וְזֶה שְׁעַר הַשָּׁמַיִם:

וַיִּשְׁכֶּם יַעֲקֹב בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח אֶת-הָאֲבֹן אֲשֶׁר-שָׂם מִרְאֲשֵׁתוֹ וַיִּשֶׂם אֹתָהּ מִצְבֵּה וַיִּצַק שָׁמֶן עַל-רֵאשָׁהּ:

וַיִּקְרָא אֶת-שֵׁם-הַמָּקוֹם הַהוּא בַּיִת-אֵל וְאוּלָם לְזוֹ שֵׁם-הָעִיר לְרֵאשֻׁנָה:

וַיִּקַּד יַעֲקֹב נֶגְדַר לֵאמֹר אִם-יְהִיָּה אֱלֹהִים עִמָּדִי וּשְׁמִרְנִי בְּדַרְךָ הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנֹכִי הוֹלֵךְ וְנָתַתְּ-לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבְגָד לְלִבָּשׁ:

וְשִׁבְתִּי בְשָׁלוֹם אֶל-בַּיִת אָבִי וְהָיָה יְהוָה

פרשת חלום יעקב

יעקב יצא מבאר שבע והלך לחרן.

הוא הגיע למקום אחד ונשאר שם לישון כי השמש שקעה, הוא לקח אבן מאבני המקום ושם אותה מתחת ראשו, ושכב באותו מקום. הוא חלם שהנה סלם מנח בארץ וראשו מגיע לשמים והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו.

והנה ה' עומד מעליו ואומר: אני ה' אלהי אביך אברהם ואלהי יצחק, הארץ שאאתה שוכב עליה אתן אותה לך וליצאצאריך.

צאצאריך יהיו רבים כעפר הארץ, והם ירחיבו את ארצם למערב למזרח לצפון ולדרום, וכל משפחות האדמה ירצו להתברך להיות כמוך וכמו צאצאריך.

ואני אהיה אתך ואשמור עליך בכל מקום שתלך, ואחזיר אותך לארץ הזאת, כי לא אעזוב אותך עד שאעשה את מה שהבטחתי לך.

יעקב התעורר משנתו ואמר: ודאי שיש קדשת ה' במקום הזה, ואני לא ידעתי.

הוא פחד ואמר כמה נורא המקום הזה! אין זה סתם מקום אלא בית עבודת אלהים, וזה שער להתקרב לאלהי השמים.

יעקב השכים מקדם בבוקר, לקח את האבן ששם מתחת לראשו והעמיד אותה למצבה, ויצק שמן על ראשה.

הוא קרא את שם המקום שהוא בית אל, אבל לפני כן היה שם העיר לזו.

יעקב נדר נדר ואמר: אם אלהים יהיה אתי וישמור אותי בדרך הזאת שאני הולך בה, ויתן לי אוכל לאכול ובגדים ללבוש.

ואשוב בשלום לבית אבי - אז ה' יהיה לי

לִי לאלהים:

והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך:

לאלהים,

ובמקום של אבן זאת ששמתי מצבה יהיה בית אלהים, ומכל מה שתתן לי אתן לך עשירית.

פרשת הגעת יעקב לחרן

יעקב הלך בשמחה וברגלים קלות לארץ בני המזרח.

הוא ראה והנה באר בשדה והנה שם שלושה עדרי צאן רובצים לידה כי מהבאר ההיא הרועים משקים את העדרים, ואבן גדולה מנחת על פתח הבאר.

ורק אחרי שנאספים שמה כל העדרים, הרועים מגלגלים את האבן מעל פתח הבאר ומשקים את הצאן, ומחזירים את האבן למקומה על פתח הבאר.

יעקב אמר להם: אחי! מאיפה אתם? אמרו לו: אנחנו מחרן.

אמר להם: האם אתם מבירים את לבן בן נחור? אמרו: מבירים.

אמר להם: האם שלום לו? אמרו לו: שלום, והנה רחל בתו באה עם הצאן.

אמר להם: הרי עדין מקדם ולא הגיע הזמן לאסוף את הצאן, תנו לצאן לשתות ולכו רעו!

אמרו לו: לא נוכל, עד שיאספו כל העדרים והרועים יגלגלו את האבן מעל פתח הבאר ונשקה את הצאן.

עוד הוא מדבר עמם ורחל באה עם הצאן של אביה כי היא רועה.

כשיעקב ראה את רחל בת לבן אחי אמו ואת הצאן של לבן אחי אמו, נגש יעקב וגלגל את האבן מעל פתח הבאר והשקה את הצאן של לבן אחי אמו.

יעקב נשק לרחל והרים את קולו בבכי.

יעקב ספר לרחל שהוא קרוב של אביה ושהוא בן של רבקה, היא רצה וספרה לאביה.

שני

כט

וישא יעקב רגליו ונגף ארצה בני-קדם:

וירא והנה באר בשדה והנה שם שלושה עדרי-צאן רבצים עליה כי מן-הבאר תהוא ישקו העדרים והאבן גדלה על-פי הבאר:

ונאספו-שמה כל-העדרים ונגללו את-האבן מעל-פי הבאר והשקו את-הצאן והשיבו את-האבן על-פי הבאר למקומה:

ויאמר להם יעקב אחי מאין אתם ויאמרו מחרן אנחנו:

ויאמר להם הידעתם את-לבן בן-נחור ויאמרו ידענו:

ויאמר להם השלום לו ויאמרו שלום והנה רחל בתו באה עם-הצאן:

ויאמר הן עוד היום גדול לא-עת האסף המקנה השקו הצאן ולכו רעו:

ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל-העדרים ונגללו את-האבן מעל-פי הבאר והשקינו הצאן:

עודנו מדבר עמם ורחל באה עם-הצאן אשר לאביה כי רעה הוא:

ויחוי כאשר ראה יעקב את-רחל בת-לבן אחי אמו ואת-צאן לבן אחי אמו ונגש יעקב ונגל את-האבן מעל-פי הבאר וישק את-צאן לבן אחי אמו:

וישק יעקב לרחל וישא את-קלו ויבך:

ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא וכי בן-רבקה הוא ותריץ ותגד לאביה:

בְּשִׁלְבֵן שָׁמַע אֶת הַשְּׁמוּעָה עַל יַעֲקֹב בְּנֵה שֵׁל אַחֹתוֹ וַיֵּרֶץ לִקְרֹאתוֹ וַיַּחֲבֹק-לוֹ וַיִּנְשֹׁק-לוֹ וַיְבִיֵאֵהוּ אֶל-בֵּיתוֹ וַיְסַפֵּר לְלֵבָן אֶת כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:
 וַיֹּאמֶר לוֹ לֵבָן אַךְ עַצְמִי וּבִשְׂרֵי אֶתֶּה וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ חֹדֶשׁ יָמִים:
 וְהוּא גַר אֶתוֹ חֹדֶשׁ יָמִים.

פְּרַשְׁת נִשְׂוֵאי יַעֲקֹב

לֵבָן אָמַר לַיַּעֲקֹב וְכִי מִפְּנֵי שְׂאֵתָה קְרוֹבִי תַעֲבֹד בְּשִׁבְלִי בַחֲנָם! אָמַד לִי מֵה תַהֲיֶה הַמְשַׁפֵּרֶת שְׁלֶךְ.

וּלְלֵבָן הָיוּ שְׁתֵּי בְנוֹת, שֵׁם הַגְּדֹלָה לֵאָה וְשֵׁם הַקְּטָנָה רַחֵל.

עֵינֵי לֵאָה הָיוּ יְפוֹת, וְרַחֵל הִיְתָה יָפָה בְּצוּרֶת גּוֹפָה וְנִרְאִית טוֹב.

יַעֲקֹב אָהַב אֶת רַחֵל, וְאָמַר: אֶעֱבֹד עֲבוּרֶךְ שִׁבְעַ שָׁנִים תַּמְוֹרֶת רַחֵל בְּתֶךְ הַקְּטָנָה.

אָמַר לֵבָן: עֲדִיף לִי לִתֵּת אוֹתָה לְךָ מִלְּתֵת אוֹתָה לְאִישׁ אַחֵר, תִּגֹּד אֶתִּי!

יַעֲקֹב עָבַד תַּמְוֹרֶת רַחֵל שִׁבְעַ שָׁנִים, וְהֵם הָיוּ בְּעֵינָיו כְּמוֹ יָמִים אַחֲדִים בְּגִלְל אֲהַבְתוּ אוֹתָה.

יַעֲקֹב אָמַר לְלֵבָן: תֵּן לִי אֶת אִשְׁתִּי וְאִשָּׁא אוֹתָה, כִּי עָבַר הַזְּמַן שֶׁהַתְּחִיבְתִּי לַעֲבֹד.

לֵבָן אָסַף אֶת כָּל אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם וַעֲשָׂה מִשְׁתָּה.

בְּעֶרֶב הוּא לָקַח אֶת לֵאָה בִּתּוֹ וַהֲבִיא אוֹתָה לַיַּעֲקֹב, וְהוּא בָּא אֵלֶיהָ.

לֵבָן נָתַן לָהּ אֶת זֶלְפָּה שִׁפְחָתוֹ, שֶׁתְּהִיָּה לְלֵאָה בִּתּוֹ שִׁפְחָה.

בְּבֹקֶר הוּא גִלָּה שֶׁהִנֵּה הִיא לֵאָה! הוּא אָמַר לְלֵבָן: מֵה עֲשִׂית לִּי? הָרִי תַמְוֹרֶת רַחֵל עֲבַדְתִּי אֶתְךָ, וְלָמָּה רַמִּית אוֹתִי!

אָמַר לֵבָן: לֹא נוֹהֲגִים כֶּךָ בַּמָּקוֹמֵנוּ לִתֵּת אֶת הַצְּעִירָה לִפְנֵי הַבְּכוֹרָה.

הַשָּׁלֵם אֶת הַשְּׁבוּעַ שֶׁל שְׁמַחַת הַבֵּת הַזֹּאת, וְאֶתֵן לְךָ גַּם אֶת זֹאת תַּמְוֹרֶת עֲבוּדָה

וַיְהִי כַשְׁמוֹעַ לֵבָן אֶת-שְׁמוֹעַ יַעֲקֹב בֶּן-אַחֹתוֹ וַיֵּרֶץ לִקְרֹאתוֹ וַיַּחֲבֹק-לוֹ וַיִּנְשֹׁק-לוֹ וַיְבִיֵאֵהוּ אֶל-בֵּיתוֹ וַיְסַפֵּר לְלֵבָן אֶת כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:
 וַיֹּאמֶר לוֹ לֵבָן אַךְ עַצְמִי וּבִשְׂרֵי אֶתֶּה וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ חֹדֶשׁ יָמִים:
 וְהוּא גַר אֶתוֹ חֹדֶשׁ יָמִים.

וַיֹּאמֶר לֵבָן לַיַּעֲקֹב הַכִּי-אֶתִּי אֶתֶּה וַעֲבַדְתֵּנִי חֲנָם הַגִּידָה לִּי מֵה-מִשְׁכַּרְתְּךָ:
 וּלְלֵבָן שְׁתֵּי בְנוֹת שֵׁם הַגְּדֹלָה לֵאָה וְשֵׁם הַקְּטָנָה רַחֵל:
 וְעֵינֵי לֵאָה רַכּוֹת וְרַחֵל הָיְתָה יְפוֹת-הָאָרֶץ וַיִּפְתַּ מִּרְאָה:
 וַיֹּאחֲזֵב יַעֲקֹב אֶת-רַחֵל וַיֹּאמֶר אֶעֱבֹדְךָ שִׁבְעַ שָׁנִים בְּרַחֵל בְּתֶךְ הַקְּטָנָה:
 וַיֹּאמֶר לֵבָן טוֹב תַּתִּי אֶתֶּה לְךָ מִתַּתִּי אֶתֶּה לְאִישׁ אַחֵר שָׂבָה עִמָּדִי:
 וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרַחֵל שִׁבְעַ שָׁנִים וַיְהִיו בְּעֵינָיו כְּיָמִים אַחֲדִים בְּאֲהַבְתּוֹ אֶתֶּה:
 וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-לֵבָן הִבֵּה אֶת-אִשְׁתִּי כִּי מָלְאוּ יָמִי וְאִבּוֹאָה אֵלַיָּה:
 וַיֹּאסֵף לֵבָן אֶת-כָּל-אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּה:
 וַיְהִי בְעֶרֶב וַיִּקַּח אֶת-לֵאָה בִּתּוֹ וַיָּבֵא אֶתֶּה אֵלָיו וַיָּבֵא אֵלֶיהָ:
 וַיִּתֵּן לֵבָן לָהּ אֶת-זֶלְפָּה שִׁפְחָתוֹ לְלֵאָה בִּתּוֹ שִׁפְחָה:
 וַיְהִי בַבֹּקֶר וַהֲנִיָּה-הוּא לֵאָה וַיֹּאמֶר אֶל-לֵבָן מֵה-זֹּאת עֲשִׂית לִּי הֲלֹא בְרַחֵל עֲבַדְתִּי עָמָד וְלָמָּה רַמִּיתֵנִי:
 וַיֹּאמֶר לֵבָן לֹא-יַעֲשֶׂה כֵן בַּמָּקוֹמֵנוּ לִתֵּת הַצְּעִירָה לִפְנֵי הַבְּכוֹרָה:
 מִלֵּא שִׁבְעַ זֹאת וַנִּתְּנָה לְךָ גַּם-אֶת-זֹאת בְּעַבְדָּה אֲשֶׁר תַּעֲבֹד עִמָּדִי עוֹד שִׁבְעַ-

שליש

שנים אחרות:

שתעבוד אתי עוד שבע שנים אחרות.
יעקב עשה כן, הוא השלים את שבוע
השמחה של הבת הזאת, והוא נתן לו את
רחל בתו לאשה.

כח ויעש יעקב כן וימלא שבע זאת ויתן
לו את רחל בתו לו לאשה:

לבן נתן לרחל בתו את בלהה שפחתו
שתהיה לה שפחה.

כט ויתן לבן לרחל בתו את בלהה
שפחתו לה לשפחה:

הוא בא גם אל רחל ואהב את רחל יותר
מלאה, ועבד אתו עוד שבע שנים
אחרות:

ל ויבא גם אל רחל ואהב גם את רחל
מלאה ויעבד עמו עוד שבע שנים
אחרות:

פרשת לידת בני יעקב

ה' ראה שלאה דחוייה ופתח את רחמה
שתלד, ורחל היתה עקרה.

לא ויבא יונה כירשנואה לאה ויפתח את
רחמה ורחל עקרה:

לאה נכנסה להריון וילדה בן וקראה שמו
ראובן כי אמרה: ה' ראה את עלבוני, ונתן
לי בן בדי שעכשיו בעלי יאהב אותי.

לב ויתר ראה כירשנואה ונתן לו
שמו וקרא שמו ראובן כי אמרה
יונה כי רשנואה אנכי ויתן לי גם את
זה וקרא שמו שמעון:

היא נכנסה שוב להריון וילדה בן, ואמרה: ה'
שמע שאני דחוייה ונתן לי גם את זה, וקראה
את שמו שמעון.

לז ויתר עוד ונתלד בן וקרא שמו
יהודה כי רשנואה אנכי ויתן לי גם את
זה וקרא שמו שמעון:

היא נכנסה שוב להריון וילדה בן ואמרה:
עכשיו הפעם, בעלי יאהב אותי ויתלדה אלי
כי ילדתי לו שלושה בנים, לכן נקרא שמו לוי.

לח ויתר עוד ונתלד בן וקרא שמו
אודה את יונה על כן קראה שמו
יהודה ונתעמד מלדת:

היא נכנסה שוב להריון וילדה בן ואמרה:
הפעם אודה לה, לכן קראה שמו יהודה,
והיא הפסיקה ללדת.

לח ויתר עוד ונתלד בן וקרא שמו
יהודה כי רשנואה אנכי ויתן לי גם את
זה וקרא שמו יהודה ונתעמד מלדת:

רחל ראתה שהיא לא ילדה ליעקב וקנאה
באחותה, היא אמרה ליעקב: תן לי בנים
ואם לא – אמות!

לא ונתר רחל כי לא ילדה ליעקב וקנא
רחל באחותה וקראתה וקראתה
לוי בנים ואם אין מתה אנכי:

יעקב פגע על רחל ואמר: וכי אני במקום
אלהים שמנע ממך ילדים?

לב ויתר רחל וקראתה וקראתה
לוי בנים ואם אין מתה אנכי:

היא אמרה: הנה שפחתי בלהה, בא אליה!
והיא תלד ואני אגדל את בניה ויהיה גם לי
בן ממנה.

לז ויתר רחל וקראתה וקראתה
לוי בנים ואם אין מתה אנכי:

היא נתנה לו את בלהה שפחתה לאשה,
ויעקב בא אליה.

לז ויתר רחל וקראתה וקראתה
לוי בנים ואם אין מתה אנכי:

בלהה נכנסה להריון וילדה ליעקב בן.

לז ויתר רחל וקראתה וקראתה
לוי בנים ואם אין מתה אנכי:

רחל אמרה: אלהים דן אותי ברחמים וגם שמע בקולי ונתן לי בן, לכן קראה את שמו דן.

בלהה שפחת רחל נכנסה שוב להריון וילדה בן שני ליעקב.

רחל אמרה: התפתלתי לפני אלהים בתחבולות כדי שיהיו לי בנים כמו אחותי וגם הצלחתי, וקראה את שמו נפתלי.

לאה ראתה שהיא פסקה מללדת, היא לקחה את זלפה שפחתה ונתנה אותה ליעקב לאשה.

זלפה שפחת לאה ילדה ליעקב בן.

לאה אמרה הגיע מזל! וקראה את שמו גד, כלומר מזל.

זלפה שפחת לאה ילדה בן שני ליעקב.

לאה אמרה: אני מאושרת שהבנות משבחות אותי על בני הרבים, וקראה את שמו אשר.

ראובן הלך בימי קציר חטים ומצא צמחי יסמין בשדה והביא אותם ללאה אמו, אמרה רחל ללאה: תני לי בבקשה מצמחי היסמין של בנך שהם סגולה לבנים.

אמרה לה: לא די שלקחת את בעלי ואת רוצה לקחת גם את צמחי היסמין של בני! אמרה רחל: לכן הוא ישלב אתך הלילה תמורת צמחי היסמין של בנך.

יעקב בא מהשדה בערב ולאה יצאה לקראתו ואמרה: אלי תבוא פי שכרתי אותך תמורת צמחי היסמין של בני! הוא ישלב אתה בלילה ההוא.

אלהים שמע ללאה, והיא נכנסה להריון וילדה ליעקב בן חמישי.

לאה אמרה: אלהים נתן את שכרי על שנתתי את שפחתי לבעלי, וקראה את שמו יששכר.

לאה נכנסה שוב להריון וילדה בן ששי ליעקב.

ותאמר רחל דגני אלהים וגם שמע בקולי ויתן לי בן על-כן קראה שמו דן:

ותהר עוד ותלד בלהה שפחת רחל בן שני ליעקב:

ותאמר רחל נפתולי אלהים ונפתלתי עם-אחתי גם-זכלתי ותקרא שמו נפתלי:

ותרא לאה כי עמדה מלדת ותקח את-זלפה שפחתה ונתתן אתה ליעקב לאשה:

ותלד זלפה שפחת לאה ליעקב בן:

ותאמר לאה בא גד (בגד) ותקרא את-שמו גד:

ותלד זלפה שפחת לאה בן שני ליעקב:

ותאמר לאה באשתי כי אשרוני בנות ותקרא את-שמו אשר:

רביעי

וילך ראובן בימי קציר-חטים וימצא דוידאים בשדה ויבא אתם אל-לאה אמו ותאמר רחל אל-לאה תני-נא לי מידודאי בנך:

ותאמר לה המעט קחתך את-אשתי ולקחת גם את-דודאי בני ותאמר רחל לכן ישלב עמך הלילה תחת דודאי בנך:

ויבא יעקב מן-השדה בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא פי שכר שכרתיך בדודאי בני וישלב עמה בלילה הוא:

וישמע אלהים אל-לאה ותהר ותלד ליעקב בן חמישי:

ותאמר לאה נתן אלהים שכרי אשר-נתתי שפחתי לאשתי ותקרא שמו יששכר:

ותהר עוד לאה ותלד בן-ששי ליעקב:

לֹאֵה אָמַרְהָ: אֱלֹהִים נָתַן לִי חֶלֶק טוֹב! הַפַּעַם
בְּעָלִי יַגִּיד אֹתִי בַקְבִיעוֹת כִּי יִלְדֵתִי לוֹ שִׁשָּׁה
בָּנִים! וְהִיא קָרְאָה אֶת שְׁמוֹ זְבוּלוֹן (זְבוּל – דִּיכָה).
וְאַחַר כֵּן הִיא יִלְדָה בֵּת וְקָרְאָה אֶת שְׁמָהּ
דִּינָה.

אֱלֹהִים זָכַר אֶת רַחֵל, אֱלֹהִים שָׁמַע אֶלֶיהָ
וּפָתַח אֶת רַחֲמָהּ שֶׁתֵּלֵד.

הִיא נִכְנסָה לְהַרְיוֹן וְיִלְדָה בֶן, וְאָמְרָה: אֱלֹהִים
אָסַף אֶת בּוֹשְׁתִי.

הִיא קָרְאָה אֶת שְׁמוֹ יוֹסֵף, בְּלוֹמַר: הֲלוֹאִי וְהִ'
יוֹסִיף לִי בֶן אַחֵר.

פְּרַשְׁת הַתְּעַשְׂרוֹת יַעֲקֹב

בְּשַׂרְחֵל יִלְדָה אֶת יוֹסֵף יַעֲקֹב אָמַר לְלֶבֶן:
שְׁחַרְרֵ אוֹתִי וְאֵלַיךְ אֵל מְקוֹמִי וְלְאָרְצִי.

תַּן לִי אֶת נַשִּׁי וְאֶת יְלָדֵי שְׁעַבְדִּתִּי בְּשִׁבְלֶיךָ
תִּמְוָרְתֵן וְאֵלַיךְ, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ שְׁעַבְדִּתִּי
בְּשִׁבְלֶיךָ בְּנֵאֻמָּנוֹת.

אָמַר לוֹ לֶבֶן: אִם מִצְאָתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֵל
תַּעֲזוֹב אוֹתִי, כִּי נַחֲשִׁתִי בַקְסָמִי וְנֹדַע לִי
שְׁבַרְכָת ה' בָּאָה אֵלַי בְּזִכְוֹתֶיךָ.

אָמַר לוֹ: אֲמֹר מֵה שְׂכָרְךָ שְׁעָלִי לְשִׁלֵּם וְאַתָּן.
אָמַר לוֹ: אַתָּה יוֹדֵעַ כִּמָּה עַבְדִּתִּי בְּשִׁבְלֶיךָ
וְכִמָּה נִשְׁתַּנָּה הָעֵדֶר שְׁלֶיךָ אֲצִלִּי.

הָרִי הַמַּעֲט שְׁהִיָּה לָךְ לִפְנֵי שְׂבָאֲתִי הַתְּרַבָּה
מְאוֹד, וְהִ' בָּרַךְ אוֹתְךָ בְּזִכְוֹתִי, וְעַכְשָׁיו מְתִי
אֲעִשֶׂה גַם אֲנִי לְמִשְׁפַּחְתִּי?

אָמַר לוֹ מֵה אַתָּן לָךְ? אָמַר יַעֲקֹב: אֵל תַּתֵּן
לִי עַכְשָׁיו כְּלוּם, אִם תַּעֲשֶׂה אֹתִי אֶת הַהֶסֶכֶם
הַזֶּה – אֲשׁוּב וְאָרְעָה וְאֲשִׁמּוֹר אֶת צֵאֲנֶךָ.

אֲעֵבֹר בְּכָל צֵאֲנֶךָ הַיּוֹם לְהִסִּיר מִשָּׁם כָּל שֶׁ
מִנְקָד אוֹ בַעַל כְּתָמִים וְכָל שֶׁ חוּם בְּכַבְּשִׁים
וּבַעַל כְּתָמִים וּמִנְקָד בְּעֵזִים, וּבְהֵמוֹת עִם
סִימָנִים – אֵלֶּה יִהְיוּ שְׂכָרִי.

וְכֵן תִּהְיֶה לִי הַזְּכִיָּה עֲבוּרְךָ בְּעֵתִיד עַל

וְתֹאמַר לֹאֵה זָכַרְנִי אֱלֹהִים | אֶתִּי זָכַרְתָּ
טוֹב הַפַּעַם וְזָכַרְנִי אִישִׁי כִּי־יִלְדֵתִי לוֹ
שִׁשָּׁה בָּנִים וְתִקְרָא אֶת־שְׁמוֹ זְבוּלוֹן:

וְאַחַר יִלְדָה בֵּת וְתִקְרָא אֶת־שְׁמָהּ
דִּינָה:

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־רַחֵל וַיִּשְׁמַע אֶלֶיהָ
אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת־רַחֲמָהּ:

וַתֵּהָר וַתֵּלֵד בֶּן וַתֹּאמֶר אֶסַף אֱלֹהִים
אֶת־הַרְפָּתִי:

וְתִקְרָא אֶת־שְׁמוֹ יוֹסֵף לֵאמֹר יִסַּף יִתְּנֶה
לִי בֶן אַחֵר:

וַיְהִי כַאֲשֶׁר יִלְדָה רַחֵל אֶת־יוֹסֵף
וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־לֶבֶן שְׁלַחְנִי וְאֵלְכָה
אֶל־מְקוֹמִי וְלְאָרְצִי:

הִנֵּה אֶת־נַשִּׁי וְאֶת־יְלָדֵי אֲשֶׁר עַבַדְתִּי
אִתָּךְ בָּהֵן וְאֵלְכָה כִּי אַתָּה יוֹדֵעַת אֶת־
עַבְדִּתִּי אֲשֶׁר עַבַדְתִּיךָ:

וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֶבֶן אִם־נָא מִצְאָתִי חֵן
בְּעֵינֶיךָ נַחֲשִׁתִּי וַיִּבְרַכְנִי וַיִּתְּנֶה בְּגִלְגָּלְךָ:

וַיֹּאמֶר נִקְבָה שְׂכָרְךָ עָלַי וְאַתָּנָה:

וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַתָּה יוֹדֵעַת אֶת אֲשֶׁר
עַבַדְתִּיךָ וְאֵת אֲשֶׁר־הִנֵּה מִקְנֶיךָ אִתִּי:

כִּי מַעֲט אֲשֶׁר־הִיָּה לָךְ לִפְנֵי וַיִּפְרֹץ
לְרֹב וַיִּבְרַךְ יִתְּנֶה אִתָּךְ לְרִגְלִי וְעִתָּה
מְתִי אֲעִשֶׂה גַם־אֲנִי לְבֵיתִי:

וַיֹּאמֶר מֵה אַתָּן־לָךְ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לֹא־
תַתֵּן־לִי מְאוּמָה אִם־תַּעֲשֶׂה־לִּי הַדָּבָר
הַזֶּה אֲשׁוּבָה אָרְעָה צֵאֲנֶךָ אֲשִׁמּוֹר:

אֲעֵבֹר בְּכָל־צֵאֲנֶיךָ הַיּוֹם הַסֵּר מִשָּׁם
כָּל־שֶׁהוּ | נִקְד וְשָׁלוּא וְכָל־שֶׁהוּ־חוּם
בְּכַשְׂבִּים וְשָׁלוּא וְנִקְד בְּעֵזִים וְהִנֵּה
שְׂכָרִי:

וְעִנְתָה־כִּי צְדָקְתִּי בְּיָוֵם מְחֹר כִּי־תָבוֹא

חמישי

צדקתי בשתבוא בטענה על שכרי שהוא גנוב – כל מי שאינו מנקד או בעל כתמים בעזים או חוס בכבשים, הוא גנוב אצלי.

לבן אמר: בסדר, הלואי ויהיה כמו שאמרת. לבן הסיר ביום ההוא את התישים בעלי סימן בקרסול ובעלי כתמים, ואת כל העזים (שהן בהות) המנקדות ובעלות הכתמים – כל מי שיש בו לבן, ובכבשים (שהם בהירות) – כל מי שיש בו חוס, ונתן ביד בניו.

הוא התרחק למרחק של הליכת שלושה ימים בינו ובין יעקב, ויעקב רעה את שאר צאן לבן.

יעקב לקח לו מקלות מעץ לבנה לח, ומעץ שקדים ומעץ ערמונים, וקלף בהם קלופים שיצרו כתמים לבנים – חשיפת הלבן שבתוף המקלות.

הוא העמיד את המקלות שקלף במקום של הירימה בשקתות המים, כאשר נקבות הצאן באות לשותות מול הצאן הזכרים והן מתחמות בבואן לשותות.

הצאן התיחמו בשהביטו במקלות, והצאן ילדו ולדות בעלי סימנים בקרסול, מנקדים, ובעלי כתמים.

ואת הכבשים הפריד יעקב הפריד והעמיד את פני הצאן כך שיביטו אל בעלי הסימנים בקרסול ואל כל חוס בצאן לבן, ועשה לעצמו עדרים בנפרד ולא שם אותם עם הצאן של לבן.

בכל פעם – כשהתחילה עונת ההזדווגות של הצאן, יעקב שם את המקלות לעיני הצאן בזרימת המים כדי שיבנסו להריון בשהן מסתבלות במקלות.

ובסוף עונת ההמלטה של הצאן – הוא לא שם, הטלאים שנולדים מאוחר היו נתנים ללבן, והמקדמים היו ליעקב.

האיש התעשר מאוד מאוד, והיה לו הרבה צאן, ושפחות ועבדים וגמלים וחמורים.

על שכרי לפניך כל אשר איננו נקד וטלוא בעזים וחוס בכבשים גנוב הוא אתי:

ויאמר לבן הן לוי יהי כדברך:

ויסר ביום ההוא את התישים העקדים והטלאים ואת כל העזים הנקדות והטלאות כל אשר לבן בו וכל חוס בכבשים ויתן ביד בניו:

וישם ררך שלשת ימים בינו ובין יעקב ויעקב רעה את צאן לבן הנותרת:

ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולזו וערמון ויפצל בהן פצלות לבנות מחשף הלבן אשר על המקלות:

ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים בשקתות המים אשר תבאן הצאן לשותות לנכח הצאן ויחמנה בבאן לשותות:

ויחמו הצאן אל המקלות ותלדן הצאן עקדים נקדים וטלאים:

והכשבים הפריד יעקב ויתן פני הצאן אל עקד וכל חוס בצאן לבן וישת לו עדרים לבדו ולא שתם על צאן לבן:

והיה בכל יחם הצאן המקשרות ושם יעקב את המקלות לעיני הצאן ברהטים ליחמנה במקלות:

ובהעטיפ הצאן לא ישום והנה העטפים ללבן והקשרים ליעקב:

ויפרץ האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים וחמורים:

לד
לה
לו
לו
לח
לש
מ
מא
מב
מג

פרשת החזרה לארץ

יעקב שמע את דברי בני לבן שאמרו: יעקב לקח את כל מה ששייך לאבינו ומשל אבינו הוא עשה את כל הנכסים האלה.

יעקב ראה את פני לבן שהנה הוא כבר לא מתיחס אליו בחביבות כמו אתמול שלשום.

ה' אמר ליעקב: שוב לארץ אבותיך - לארץ מולדתך, ואהיה אתך.

יעקב שלח שליחים וקרא לרחל וללאה שתבאנה לשדה אל צאנו.

ואמר להן: אני רואה את פני אביכן הוועמות שכבר אינו מתיחס אלי כמו אתמול ושלשום, אבל אלהי אבי היה אתי ועזר לי.

ואתן יודעות שעבדתי בכל כוחי בשביל אביכן.

ואביכן רמה אותי והחליף את משפחתי עשר פעמים ואלהים לא אפשר לו להרע לי.

בשאומו: שכרף יהיה מנקדים - כל הצאן יולדות מנקדים, ובשאומו: שכרף יהיה בעלי סימן בקרסול - כל הצאן יולדות בעלי סימן בקרסול.

ואלהים הוציא מתוך עדרי אביכן ונתן לי. ובעונת ההזדווגות של הצאן הרמתי עיני וראיתי בחלום והנה התישים שמזדווגים עם הצאן הם בעלי סימן בקרסול ומנקדים ובעלי כתמים לבנים.

ומלאך האלהים אמר לי בחלום: יעקבו! אמרתי: הנה אני!

אמר: הרם את עיניך וראה, כל התישים שעולים על הצאן להוליד, הם בעלי סימן בקרסול ומנקדים ובעלי כתמים לבנים וכך יהיו גם ולדותיהם, כי ראיתי את כל מה שלבן עושה לך.

אני האל שנגלה אליך בבית אל - המקום

א * וישמע את דברי בני-לבן לאמר לקח יעקב את כל-אשר לאבינו ומאשר לאבינו עשה את כל-הכבוד הזה:

ב וירא יעקב את-פני לבן והנה איננו עמו כתמול שלשום:

ג ויאמר יהוה אל-יעקב שוב אל-ארץ אבותיך ולמולדתך ואהנה עמך:

ד וישלח יעקב ויקרא לרחל וללאה השדה אל-צאנו:

ה ויאמר להן ראה אנכי את-פני אביכן כי-איננו אלי כתמל שלשם ואלהי אבי היה עמדי:

ו ואתנה ידעתן כי בכל-כחי עבדתי את-אביכן:

ז ואביכן תתל בי והחלף את-משפחתי עשרת מגים ולא-נתנו אלהים להרע עמדי:

ח אם-כה יאמר נקדים ויהי שכרף וילדו כל-הצאן נקדים ואם-כה יאמר עקדים ויהי שכרף וילדו כל-הצאן עקדים:

ט ויצל אלהים את-מקנה אביכם ונתן-לי: ויהי בעת יחם הצאן ואשא עיני וראו בחלום והנה העתדים העלים על-הצאן עקדים נקדים וברדים:

י * ויאמר אלי מלאך האלהים בחלום יעקב ואמר הנני:

יב ויאמר שא-נא עיניך וראה כל-העתדים העלים על-הצאן עקדים נקדים וברדים כי ראיתי את כל-אשר לבן עשה לך:

יג אנכי האל בית-אל אשר משחת שם

לא

שְׁמַרְחַת שֵׁם שָׁמֶן עַל מִצְבֵּה וּשְׁנִדְרַת לִי שֵׁם נָדָר, עֲכָשְׂו קוּם צֵא מִהָאָרֶץ הַזֹּאת וְשׁוּב לְאָרֶץ מִלְּדָתְךָ.

י' רחל ולאָה עֵנוּ וְאָמְרוּ לוֹ: וְכִי יֵשׁ לָנוּ עוֹד חֶלֶק וּנְחִלָּה בְּבֵית אַבְיָנוּ?

טו הָרִי נִחְשְׁבָנוּ בְּעֵינָיו כְּמוֹ נָשִׁים זְרוֹת – שְׁמַכְר אוֹתָנוּ, וְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּכַסְפֵּנוּ בְּמִקוֹם לְשִׁמּוֹר אוֹתוֹ לָנוּ.

טז הָרִי כָּל הַעוֹשֶׁר אֲשֶׁר הִצִּיל אֱלֹהִים מֵאַבְיָנוּ לָנוּ הוּא וּלְכַנְיָנוּ וְעַתָּה כָּל אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים אֵלֶיךָ עֲשֵׂה:

יז וַיִּקֶּם יַעֲקֹב וַיֵּשֶׂא אֶת־בָּנָיו וְאֶת־נָשָׂיו עַל־הַגְּמָלִים:

יח וַיִּנְהַג אֶת־כָּל־מִקְנֵהוּ וְאֶת־כָּל־רֶכְשׁוֹ אֲשֶׁר רָכַשׁ מִקְנֵה קַיְיָנוּ אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּפָתְנָן אָרֶם לְבֹא אֶל־יַצְחָק אַבְיָו אַרְצָה כְּנָעַן:

יט וּלְבָן הַלֶּף לָגֹזוּ אֶת־צֹאֲנוֹ וַתִּנָּבֵב רַחֵל אֶת־הַתְּרָפִים אֲשֶׁר לְאַבְיָהּ:

כ וַיִּנָּבֵב יַעֲקֹב אֶת־לֵב לְבָן הָאֲרָמִי עַל־כָּל־יְהוּדָה לֹא כִּי בָרַח הוּא:

כא וַיִּבְרַח הוּא וְכָל־אֲשֶׁר־לוֹ וַיִּקֶּם וַיַּעֲבֵר אֶת־הַנְּהַר וַיִּשֶׂם אֶת־פָּנָיו הַר הַגֹּלְעָד:

כב וַיַּגֵּד לְלָבָן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי בָרַח יַעֲקֹב:

כג וַיִּקַּח אֶת־אֶחָיו עִמּוֹ וַיַּרְדֵּף אַחֲרָיו הַרְדֵּף שִׁבְעַת יָמִים וַיַּרְבֵּק אַחָיו בַּהַר הַגֹּלְעָד:

כד וַיָּבֵא אֱלֹהִים אֶל־לָבָן הָאֲרָמִי בַחֲלוֹם הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ: הַזֹּהָר לָךְ שְׁלֹא תִדְבֵר עִם יַעֲקֹב לְהַחְזִירוֹ, לֹא בְטוֹב וְלֹא בְרָע:

כה לָבָן הִשִּׁיג אֶת יַעֲקֹב, וַיַּעֲקֹב הָקִים אֶת אֶהָלוֹ בְּהַר, וְגַם לָבָן חָנָה עִם קְרוֹבָיו בְּאוֹתוֹ הַהָר – בְּהַר הַגֹּלְעָד:

כו לָבָן אָמַר לְיַעֲקֹב: מַה עָשִׂיתָ? הֲטַעֲיַת אוֹתִי וְהוֹבַלְתָּ אֶת בְּנוֹתַי כְּמוֹ שְׁבוּיֹת מִלְחָמָה?

מִצְבֵּה אֲשֶׁר נָדַרְתָּ לִּי שֵׁם נָדָר עַתָּה קוּם צֵא מִן־הָאָרֶץ הַזֹּאת וְשׁוּב אֶל־אָרֶץ מִלְּדָתְךָ:

י' וַתַּעַן רַחֵל וְלֹאָה וַתֹּאמְרָנָה לוֹ הַעוֹד לָנוּ חֶלֶק וּנְחִלָּה בְּבֵית אַבְיָנוּ?

טו הֲלוֹא נִכְרִיּוֹת נִחְשְׁבָנוּ לוֹ כִּי מִכְרָנוּ וַיֹּאכַל גַּם־אֶכּוֹל אֶת־כַּסְפֵּנוּ:

טז כִּי כָּל־הַעוֹשֶׁר אֲשֶׁר הִצִּיל אֱלֹהִים מֵאַבְיָנוּ לָנוּ הוּא וּלְכַנְיָנוּ וְעַתָּה כָּל אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים אֵלֶיךָ עֲשֵׂה:

יז וַיִּקֶּם יַעֲקֹב וַיֵּשֶׂא אֶת־בָּנָיו וְאֶת־נָשָׂיו עַל־הַגְּמָלִים:

יח וַיִּנְהַג אֶת־כָּל־מִקְנֵהוּ וְאֶת־כָּל־רֶכְשׁוֹ אֲשֶׁר רָכַשׁ מִקְנֵה קַיְיָנוּ אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּפָתְנָן אָרֶם לְבֹא אֶל־יַצְחָק אַבְיָו אַרְצָה כְּנָעַן:

יט וּלְבָן הַלֶּף לָגֹזוּ אֶת־צֹאֲנוֹ וַתִּנָּבֵב רַחֵל אֶת־הַתְּרָפִים אֲשֶׁר לְאַבְיָהּ:

כ וַיִּנָּבֵב יַעֲקֹב אֶת־לֵב לְבָן הָאֲרָמִי עַל־כָּל־יְהוּדָה לֹא כִּי בָרַח הוּא:

כא וַיִּבְרַח הוּא וְכָל־אֲשֶׁר־לוֹ וַיִּקֶּם וַיַּעֲבֵר אֶת־הַנְּהַר וַיִּשֶׂם אֶת־פָּנָיו הַר הַגֹּלְעָד:

כב וַיַּגֵּד לְלָבָן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי בָרַח יַעֲקֹב:

כג וַיִּקַּח אֶת־אֶחָיו עִמּוֹ וַיַּרְדֵּף אַחֲרָיו הַרְדֵּף שִׁבְעַת יָמִים וַיַּרְבֵּק אַחָיו בַּהַר הַגֹּלְעָד:

כד וַיָּבֵא אֱלֹהִים אֶל־לָבָן הָאֲרָמִי בַחֲלוֹם הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ הַשְּׁמֵר לָךְ פֶּן־תִּדְבֵר עִם־יַעֲקֹב מִטוֹב עַד־רָע:

כה וַיִּשַׁן לָבָן אֶת־יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹב תָקַע אֶת־אֶהָלוֹ בְּהַר וּלְבָן תָקַע אֶת־אֶחָיו בַּהַר הַגֹּלְעָד:

כו וַיֹּאמֶר לָבָן לְיַעֲקֹב מַה עָשִׂיתָ וַתִּנָּבֵב אֶת־לְבָבִי וַתִּנְהַג אֶת־בְּנוֹתַי כְּשְׁבוּיֹת חֶרֶב:

למה ברחת בסתר והטעית אותי, ולא ספרת לי והייתי שולח אותך בשמחה ובשירים בתוך ובכנור.

ולא אפשרת לי לנשק לבני ולבנותי, עכשיו נהגת בטפשות.

יש בידי כוח לעשות אתכם רע, אבל אלהי אביכם אמר לי הלילה: הזהר לך שלא תדבר עם יעקב להחזירו לא בטוב ולא ברע.

ועכשיו הלכת בי התגעגעת לשוב למשפחת אביך, אבל למה גנבת את הפסלים שלי?!

ענה יעקב ואמר ללבן: ברחתי כי פחדתי כי רצייתי שלא תגזול ממני את בנותיך.

ומי שתמצא את הפסלים אצלו – לא יחיה! מול קרובינו תזזה מה אצלי שלך וקח לך! ויעקב לא ידע שרחל גנבה אותם.

לבן נכנס לאוהל של יעקב ולאוהל של לאה ובראה של שתי השפחות, ולא מצא, הוא יצא מהאוהל של לאה וברא לאוהל של רחל.

ורחל לקחה את הפסלים, ושמה אותם בכר של הגמל וישבה עליהם, לבן ממש בכל האוהל ולא מצא.

היא אמרה לאביה: שלא יבעים את אדוני זה שלא אוכל לקום מפניך, כי יש לי מחזור בדרך הנשים, הוא חפש ולא מצא את הפסלים.

הדבר הכעים את יעקב והוא רב עם לבן, יעקב ענה ואמר ללבן: מה פשעי מה חטאתי שרדפת אחרי?!

בשמששת את כל בלי – מה מצאת מכל בלי ביתך? שים פאן מול קרובי וקרוביך ויבררו מי הצודק בין שנינו!

זה כבר עשרים שנה שאני אתך, שום ודך של כבשותיך ועזיך לא מת, ואפלו לא אכלתי במקבל מצאנך זכרים שאינם יולדים.

לא הבאתי אליך שום בהמה שנטרפה, אני הייתי משלם עליה, ממני היית מבקש אותה,

כי למה נחבאת לבתי ותננב אתי ולא הגדת לי ואשלחך בשמחה ובשירים בתוך ובכנור:

כי ולא נטשתני לנשק לבני ולבנותי עתה הסבלת עשוי:

כי יש-לאל ידי לעשות עמכם רע ואלהי אביכם אמשו אמר אלי לאמר השמר לך מדבר עם-יעקב מטוב עד-רע:

כי ועתה הלך הלכת פי-נכסף נכספתה לבית אביך למה גנבת את-אלהי:

כי גיען יעקב ויאמר ללבן כי וראתי כי אמרתי פן-תגזל את-בנותיך מעמי:

כי עם אשר תמצא את-אלהיך לא יחיה נגד אחינו הבר-לך מה עמדי וקח-לך ולא-יבוע יעקב כי רחל גנבתם:

כי ויבא לבן באהל יעקב ובראה לאה ובראה שתי האמהות ולא מצא ויצא מאהל לאה ויבא באהל רחל:

כי ורחל לקחה את-התרפים ותשמן בכר הגמל ותשב עליהם וימשש לבן את-כל-האהל ולא מצא:

כי ותאמר אל-אביה אל-יחר בעיני אדני כי לוא אוכל לקום מפניך פי-דרך נשים לי ויחפש ולא מצא את-התרפים:

כי ויחר ליעקב וירב בלבן גיען יעקב ויאמר ללבן מה-פשעי מה חטאתי כי דלקת אחרי:

כי-משששת את-כל-בלי מה-מצאת מכל בלי-ביתך שים פה נגד אחי ואחיה ויזכחו בין שנינו:

כי זה עשרים שנה אנכי עמך רחליך ועזיך לא שכלו ואילי צאנך לא אכלתי:

כי טרפה לא-הבאתי אליך אנכי אחטנה מידי תבקשנה גנבתי יום ונגבתי

לילה:

וכך גם בהמה שנגנבה ביום או בלילה.
הייתי בשדה – ביום שרף אותי שרב, ובלילה
הקפיא אותי קרח, ושנתי נדדה מעיני.

מ הַיְיִתִּי בַיּוֹם אֶכְלָנִי חֶרֶב וְקָרַח בַּלַּיְלָה
וַתִּדְרַד שְׁנָתִי מֵעֵינַי:

זה כבר עשרים שנה בביתך עבדתיך
עבורך ארבע עשרה שנה תמורת שתי
בנותיך ושש שנים תמורת צאנך, ושנית את
משכרתי עשר פעמים.

מא זֶה-לִּי עֲשָׂרִים שָׁנָה בְּבֵיתְךָ עֹבֵדְתִּיךָ
אַרְבַּע-עָשָׂרָה שָׁנָה בְּשֵׁתִי בְנֹתֶיךָ וְשֵׁשׁ
שָׁנִים בְּצֹאנְךָ וַתַּחַלֵּף אֶת-מִשְׁכְּרָתִי
עֲשָׂרַת נְזִימִם:

אלו אלהי אבי – אלהי אברהם ויראתו של
יצחק – לא היה עוזר לי, היית עכשיו
משחרר אותי בלי כלום! אלהים ראה את
צערי ואת עמל כפי והוכיח הלילה.

מב לֹדְלִי אֱלֹהֵי אָבִי אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וַיַּחֲדָד
יִצְחָק הַיְהִה לִּי כִּי עָתָה רִיקָם שְׁלַחְתָּנִי
אֶת-עֲנָנִי וְאֶת-יְגִיעַ כַּפִּי רָאָה אֱלֹהִים
וַיּוֹכַח אִמְשׁוּ:

לבן ענה ואמר ליַעקב: הבנות שלך הן
בנותי, והבנים שלך הם בני, והצאן שלך הוא
צאני, וכל מה שאתה רואה – הוא שלי,
ולבנותי – איזה רע אני יכול לעשות היום
להן או לבניהן שילדו?

מג וַיַּעַן לְבָן וַיֹּאמֶר אֶל-יַעֲקֹב הַבָּנוֹת בְּנֹתַי
וְהַבָּנִים בְּנֵי וְהַצֹּאן צֹאנִי וְכָל אֲשֶׁר-
אַתָּה רֹאֶה לִּי-הוּא לִּי-הוּא וְלִבְנֹתַי מִה-אֲעֲשֶׂה
לְאֵלֶּהָ הַיּוֹם אוֹ לְבָנֶיהֶן אֲשֶׁר יֵלְדוּ:

ועכשיו בא נעשה אני ואתה הסכם שלום,
ויהיה סימן לתעוד ביני ובינך.

מד וְעָתָה לֵכָה נִכְרַתָּה בְרִית אֲנִי וְאַתָּה
וְהָיָה לְעֵד בֵּינִי וּבֵינְךָ:

יעקב לקח אבן והרים אותה לעשות מצבה.
יעקב אמר לקרוביו: אספו אבנים! הם לקחו
אבנים ועשו ערמה ואכלו שם על הערמה.

מה וַיִּקַּח יַעֲקֹב אֶבֶן וַיְרִימֶהָ מִצְבָּה:

לבן קרא לה בארמית 'גַר שְׁהִדוּתָא', בלומר
'ערמת העדות', ויעקב קרא לה גל-עד.

מו וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאַחֵיו לְקַטְּפוּ אֲבָנִים וַיִּקְחוּ
אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ-גֵל וַיֵּאָכְלוּ שָׁם עַל-הַגֵּל:

לבן אמר: גל האבנים הזה ישמש בעד ביני
ובינך היום, לבן נקרא שמו 'גלעד'.

מז וַיִּקְרָא-לוֹ לְבָן יְגַר שְׁהִדוּתָא וַיַּעֲקֹב
קָרָא לוֹ גֵל-עֵד:

ונקרא גם 'המצפה' כי אמר: ה' יביט ביני
ובינך ויעיד בשלא נוכל לראות זה את זה,

מח וַיֹּאמֶר לְבָן הַגֵּל הַזֶּה עֵד בֵּינִי וּבֵינְךָ
הַיּוֹם עַל-כֵּן קָרָא שְׁמוֹ גֵל-עֵד:

אם תענה את בנותי ואם תקח נשים נוספות
על בנותי, אמנם אין איש אתנו שרואה –
אבל ראה! אלהים עד ביני ובינך!

מט וְהַמְצַפָּה אֲשֶׁר אָמַר יַצְרָף יְהוָה בֵּינִי
וּבֵינְךָ כִּי נִסְתַּר אִישׁ מֵרֵעֵהוּ:

לבן אמר ליַעקב: הנה הערמה הזאת והנה
המצבה שהקמתי ביני ובינך.

נ אִם-תַּעֲנֶנּוּ אֶת-בְּנֹתַי וְאִם-תִּקַּח נָשִׁים
עַל-בְּנֹתַי אִין אִישׁ עִמָּנוּ רָאָה אֱלֹהִים
עַד בֵּינִי וּבֵינְךָ:

גל האבנים הזה יהיה עד והמצבה תהיה
עדה, שאני לא אעבור את הגל הזה וגם
אתה לא תעבור את הגל הזה ואת המצבה
הזאת לעשות רע.

נא וַיֹּאמֶר לְבָן לְיַעֲקֹב הִנֵּה הַגֵּל הַזֶּה
וְהִנֵּה הַמְצַבָּה אֲשֶׁר יָרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ:

נב עַד הַגֵּל הַזֶּה וְעַד הַמְצַבָּה אִם-אֲנִי
לֹא-אֲעֻבֵר אֲלֶיךָ אֶת-הַגֵּל הַזֶּה וְאִם-
אַתָּה לֹא-תַעֲבֹר אֵלָי אֶת-הַגֵּל הַזֶּה
וְאֶת-הַמְצַבָּה הַזֹּאת לְרָעָה:

פרשת ויצא

אֱלֹהֵי אֲבֹתָהֶם וְאֱלֹהֵי נַחֲוֹר יִשְׁפְּטוּ
 בֵּינֵינוּ אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיהֶם וַיִּשְׁבַּע יַעֲקֹב
 בְּפֶתַח אָבִיו יִצְחָק:
 וַיִּזְבַּח יַעֲקֹב זֶבַח בְּהָרַר וַיִּקְרָא לְאֶחָיו
 לְאֶכְל־לֶחֶם וַיֵּאכְלוּ לֶחֶם וַיְלִינּוּ בְּהָרַר:
 וַיִּשְׁכַּם לָבָן בַּבֶּקֶר וַיִּנְשָׁק לְבָנָיו
 וְלִבְנוֹתָיו וַיִּבְרַךְ אֶתְהֶם וַיִּלְדָּ וַיָּשָׁב
 לָבָן לְמִקְמוֹ:
 וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ-בּוֹ מְלֹאכֵי
 אֱלֹהִים:
 וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כְּאֲשֶׁר רָאָם מַחְנֵה אֱלֹהִים
 זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם-הַמָּקוֹם הַהוּא מַחְנֵיִם: פ

מפסוק
לב

אֱלֹהֵי אֲבֹתָהֶם וְאֱלֹהֵי נַחֲוֹר יִשְׁפְּטוּ
 בֵּינֵינוּ אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיהֶם, אָבִל יַעֲקֹב נִשְׁבַּע רַק בְּשֵׁם
 הָאֱלֹהִים שִׁיִּצְחָק אָבִיו הָיָה יֵרֵא.
 יַעֲקֹב שָׁחַט שֵׁם בְּהָרַר בְּהֵמָה וְקָרָא לְקְרוֹבָיו
 לְאֶכּוֹל סְעוּדָה, הֵם סְעָדוּ וַיִּשְׁנּוּ בְּהָרַר.
 לָבָן הִשְׁכִּים בַּבֹּקֶר וַיִּנְשָׁק לְבָנָיו וְלִבְנוֹתָיו
 וַיְבָרַךְ אוֹתָם, וְלָבָן הֵלֶךְ וַחֲזַר לְמִקְוֹמוֹ.
 וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגְּשׁוּ אוֹתוֹ מְלֹאכֵי
 אֱלֹהִים.
 אָמַר יַעֲקֹב בְּשֵׂרָאָה אוֹתָם: זֶה מַחְנֵה אֱלֹהִים!
 וְהוּא קָרָא אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא מַחְנֵיִם.

וישלח

ד וישלח יעקב מלאכים לפניו אל-עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום:

ה ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם-לבן בְּרַתִּי ואחר עד-עֶתָּה:

ו ויהי-לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא-חן בעיניך:

ז * וישבו המלאכים אל-יעקב לאמר באנו אל-אהיך אל-עשו וגם הלך לקראתך וארבע-מאות איש עמו:

ח ויירא יעקב מאד וינצר לו ויחץ את-העם אשר-אתו ואת-הצאן ואת-הבקר והגמלים לשני מחנות:

ט ויאמר אם-יבוא עשו אל-המחנה האחת והכהו והיה המחנה הנשאר לפליטה:

י * ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק יהוה האמר אלי שוב לארצה ולמולדתך ואיטיבה עמך:

יא קטנתי מכל החסדים ומכל-האמת אשר עשית את-עבדך כי במקלי עברתי את-הנרדן הזה ועתה הגייתי לשני מחנות:

יב הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי-ירא אנכי אתו פן-יבוא והכני אם על-בנים:

יג ואתה אמרת היטב איטיב עמך ושמתו את-זרעך כחול הים אשר לא-יספר מרב:

יד * ויגלן שם בלילה ההוא ויקח מן-הבא בידו מנחה לעשו אחיו:

טו עזים מאתים ותישים עשרים רחלים מאתים ואילים עשרים:

טז גמלים מיניקות ובניהם שלשים פרות

פרשת ההכנות לפגישה עם עשו

יעקב שלח שליחים שילכו לפניו אל עשו אחיו לארץ שעיר - לשדה אדום.

הוא צוה אותם ואמר: כך תאמרו לאדני לעשו: כך אמר עבדך יעקב - בְּרַתִּי אצל לבן והתעבבתי עד עכשיו.

רכשתי שורים, חמורים, צאן, עבדים ושפחות, ושלחתי שליחים לספר את זה לאדני למצא חן בעיניך.

השליחים חזרו אל יעקב ואמרו: באנו לאחיך עשו, וגם הוא הולך לקראתך לפגוש אותך, ויש אתו ארבע מאות איש.

יעקב פחד מאוד והרגיש שהוא בצרה, הוא חלק את העם שאותו ואת הצאן ואת הבקר והגמלים לשני מחנות.

ואמר: אם יבוא עשו למחנה אחד ויכה אותו - המחנה שנשאר ינצל.

יעקב אמר: אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק - ה' שאמר לי חזור לארצה ולמולדתך ואיטיב לך.

קטונתי מלהיות ראוי לקבל את כל החסדים ואת כל הטובות שעשית לעבדך, שהרי עברתי את הירדן הזה רק עם מקלי - ועכשיו נהייתי שני מחנות שלמים.

הצילני בבקשה מיד אחי - מיד עשו, כי אני פחד ממנו, שלא יבוא ויכה אותנו את האמהות עם הבנים.

ואתה אמרת: איטיב לך, וארבה את צאצאיך כמו חול הים - שלא יספר מרוב.

הוא ישן שם בלילה ההוא, ולקח מהרכוש שבידו לתת מתנה לעשו אחיו.

מאתים עזים, עשרים תישים, מאתים כבשים ועשרים אילים.

שלושים גמלים נקבות עם בניהם, ארבעים

פְּרוֹת וְעִשְׂרֵה פְּרִים, עֲשִׂים אֶתֹנוֹת וְעִשְׂרֵה חֲמוּרִים צְעִירִים.

הוא נתן ביד עבדיו כל עדר בנפרד, ואמר לעבדיו: עברו לפני ושימו רוח בין כל עדר ועדר!

הוא צוה את הראשון ואמר: כשעשו אחי יפגוש אותך וישאל אותך: של מי אתה ולאן אתה הולך ושל מי העדרים האלה שלפניך?

תאמר: אני של עבדך יעקב, וזאת מתנה במשלוח לאדני לעשו, ויעקב גם הוא אחרינו.

הוא צוה גם את השני גם את השלישי גם את כל ההולכים אחרי העדרים ואמר: בדבר הזה תדברו לעשו בשתפגשו אותו.

ותאמרו: גם עבדך יעקב הנה הוא אחרינו, כי אמר אפיס אותו במתנה שמובאת לפני ואחרי בן ארצה את פניו, אולי יקבל כף את פני ברצון.

המתנה עברה לפניו והוא ישן בלילה ההוא במחנה.

פרשת המאבק

הוא קם בלילה ההוא ולקח את שתי נשיו ואת שתי שפחתיו ואת אחד עשר ילדיו ועבר את המעבר שבנחל יבוק.

הוא לקח אותם והעביר אותם את הנחל והעביר את הרכוש שלו.

יעקב נשאר לבדו, ואיש אחד נאבק אתו עד עלות השחר.

הוא ראה שאינו יכול לנצח אותו, והכה בכף ירכו, ונעשה נקע בכף ירד יעקב כשנאבק אתו.

אמר האיש: תן לי ללכת כי השחר עלה, אמר לו: לא אתן לך אלא אם תברך אותי.

אמר לו: מה שמך? אמר לו: יעקב.

ארבעים ופנים עשרה אתנת עשרים ועשרם עשרה:

י ויתן ביד-עבדיו עדר עדר לבדו ויאמר אל-עבדיו עברו לפני ורוח תשימו בין עדר ובין עדר:

יח ויצו את-הראשון לאמר כי יפגשך עשו אחי ושאלך לאמר למי-אתה ואנה תלך ולמי אלה לפניך:

יט ואמרת לעבדך ליעקב מנחה הוא שלוחה לאדני לעשו והנה גם-הוא אחרינו:

כ ויצו גם את-השני גם את-השלישי גם את-כל-ההלכים אחרי העדרים לאמר בדבר הזה תדברון אל-עשו במצאכם אתו:

כא ואמרתם גם הנה עבדך יעקב אחרינו כי-אמר וכפרה פניו במנחה ההלכת לפני ואחרי-כן אראה פניו אולי ישא פני:

כב ותעבר המנחה על-פניו והוא לן בלילה-ההוא במחנה:

כג ויקם בלילה הוא ויקח את-שתי נשיו ואת-שתי שפחתיו ואת-אחד עשר ילדיו ויעבר את מעבר יבוק:

כד ויקחם ויעברם את-הנחל ויעבר את-אשר-לו:

כה וינתר יעקב לבדו ונאבק איש עמו עד עלות השחר:

כו וירא כי לא יכל לו ויגע בכף-ירכו ותקע כף-ירד יעקב בהאבקו עמו:

כז ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם-ברכתני:

כח ויאמר אליו מה-שמך ויאמר יעקב:

אָמַר לוֹ: שְׁמֹךְ לֹא יִקְרָא יוֹתֵר יַעֲקֹב, אֲלֵא יִשְׂרָאֵל, כִּי שְׂרִית - בְּלוֹמֵר הַתְּכַבְּדֵת בְּמֵאֲבָק עִם מְלֶאֶךְ אֱלֹהִים וְעִם אַנְשֵׁים - וְנִצַּחְתָּ!
 יַעֲקֹב שָׂאֵל וְאָמַר: הֲגַד בְּבִקְשָׁה אֵת שְׁמֹךְ!
 אָמַר לוֹ: לְמָה תִּשְׂאֵל לְשְׁמִי? וְהוּא בִרְךְ אוֹתוֹ שָׁם.

יַעֲקֹב קָרָא אֵת שֵׁם הַמָּקוֹם פְּנִיאֵל, כִּי אָמַר: רֵאִיתִי מְלֶאֶךְ אֱלֹהִים פָּנִים אֶל פָּנִים וְנִצַּחְתִּי.

הַשֶּׁמֶשׁ זָרְחָה בְּשַׁעֲבֵר אֵת פְּנוּאֵל (פְּנִיאֵל), וְהוּא צוֹלַע עַל יָרְכוֹ.

לְכֹן עַד הַיּוֹם הַזֶּה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא אוֹכְלִים אֵת 'גִּיד הַנֶּשֶׂה' - בְּלוֹמֵר הֲגִיד שֶׁהוּא מִמְקוֹמוֹ שְׁעַל כַּף הַיָּרֵךְ, כִּי הָאִישׁ הִבֵּה בְּכַף הַיָּרֵךְ שֶׁל יַעֲקֹב בְּגִיד הַנֶּשֶׂה.

פְּרַשְׁת הַפְּגִישָׁה עִם עֵשָׂו

יַעֲקֹב הָרִים אֵת מִבְּטוֹ, וְרָאָה שֶׁעֵשָׂו בָּא וְאֵתוֹ אָרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ, הוּא חָלַק לְקְבוּצוֹת אֵת הַיְלָדִים עִם לֵאָה רַחֵל וְשְׁתֵּי הַשְּׁפָחוֹת.

הוּא שָׁם אֵת הַשְּׁפָחוֹת וְאֵת יְלָדֵיהֶן רֵאשׁוֹנִים, וְאֵת לֵאָה וְיְלָדֶיהָ אַחֲרֵי כֵן, וְאֵת רַחֵל וְאֵת יוֹסֵף אַחֲרֵי כֵן.

וְהוּא עָבַר לְעִמּוֹד לְפָנֵיהֶם וְהִשְׁתַּחֲוָה עַל הָאָרֶץ שִׁבְעַת פְּעָמִים עַד שֶׁנִּגַּשׁ לְאַחִיו.

עֵשָׂו רָץ לְקִרְאָתוֹ, חִבַּק אוֹתוֹ וְנִפְלַע עַל צוּאָרוֹ וְנִשָּׁק אוֹתוֹ, וְהֵם בָּכוּ.

הוּא הָרִים אֵת מִבְּטוֹ וְרָאָה אֵת הַנָּשִׁים וְאֵת הַיְלָדִים וְאָמַר: מִי אֱלֹהֵי עֲבוּרְךָ? אָמַר לוֹ: אֱלֹהֵי הַיְלָדִים שְׂאֵלֵהֶם נָתַן בְּחֶסֶדּוֹ לְעַבְדְּךָ.

הַשְּׁפָחוֹת וְיְלָדֵיהֶן נִגְשׂוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ.

גַּם לֵאָה וְיְלָדֶיהָ נִגְשׂוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ, וְאַחֵר כָּךְ נִגְשׂוּ יוֹסֵף וְרַחֵל וְהִשְׁתַּחֲוּוּ.

אָמַר לוֹ: מַה בָּל הַמַּחֲנֶה הַזֶּה שְׁלַךְ שְׁפָגְשְׁתִּי בְּדַרְךָ? אָמַר לוֹ: לְמִצָּא חֵן בְּעֵינֵי אֲדוֹנָי!

וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר עוֹד שְׁמֹךְ כִּי אִם-יִשְׂרָאֵל כִּי-שְׂרִית עִם-אֱלֹהִים וְעִם-אַנְשֵׁים וְתוֹכַל:

וַיִּשְׂאֵל יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הֲגִידָה-נָא שְׁמֹךְ וַיֹּאמֶר לְמָה זֶה תִּשְׂאֵל לְשְׁמִי וַיְבַרְךְ אֹתוֹ שָׁם:

וַיִּקְרָא יַעֲקֹב שֵׁם הַמָּקוֹם פְּנִיאֵל כִּי-רֵאִיתִי אֱלֹהִים פָּנִים אֶל-פָּנִים וְנִתְנַצַּל נַפְשִׁי:

וַיִּזְרַח-לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ כַּאֲשֶׁר עָבַר אֶת-פְּנוּאֵל וְהוּא צוֹלַע עַל-יָרְכוֹ:

עַל-כֵּן לֹא-אוֹכְלוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-גִּיד הַנֶּשֶׂה אֲשֶׁר עַל-כַּף הַיָּרֵךְ עַד הַיּוֹם הַזֶּה כִּי נָנַע בְּכַף-יָרֵךְ יַעֲקֹב בְּגִיד הַנֶּשֶׂה:

וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה עֵשָׂו בָּא וְעִמּוֹ אָרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ וַיִּחַץ אֶת-הַיְלָדִים עַל-לֵאָה וְעַל-רַחֵל וְעַל שְׁתֵּי הַשְּׁפָחוֹת:

וַיִּשֶׂם אֶת-הַשְּׁפָחוֹת וְאֶת-יְלָדֵיהֶן רֵאשׁוֹנָה וְאֶת-לֵאָה וְיְלָדֶיהָ אַחֲרָנִים וְאֶת-רַחֵל וְאֶת-יוֹסֵף אַחֲרָנִים:

וְהוּא עָבַר לְפָנֵיהֶם וַיִּשְׁתַּחֲוּ אֶרְצָה שִׁבְעַת פְּעָמִים עַד-נִשְׁתּוֹ עַד-אַחִיו:

וַיָּרֶץ עֵשָׂו לְקִרְאָתוֹ וַיִּחַבְּקֵהוּ וַיִּפְלַע עַל-צוּאָרוֹ וַיִּשָּׁקֵהוּ וַיִּבְכוּ:

וַיִּשָּׂא אֶת-עֵינָיו וַיִּרְא אֶת-הַנָּשִׁים וְאֶת-הַיְלָדִים וַיֹּאמֶר מִי-אֱלֹהֵי לָךְ וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים אֲשֶׁר-חָנַן אֱלֹהִים אֶת-עַבְדְּךָ:

וַתִּגְשׁוּ הַשְּׁפָחוֹת הַנָּה וְיְלָדֵיהֶן וַתִּשְׁתַּחֲוּוּ:

וַתִּגְשׁוּ גַם-לֵאָה וְיְלָדֶיהָ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ וְאַחֵר נִגְשׂוּ יוֹסֵף וְרַחֵל וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ:

וַיֹּאמֶר מִי לָךְ כָּל-הַמַּחֲנֶה הַזֶּה אֲשֶׁר-פָּגַשְׁתִּי וַיֹּאמֶר לְמִצָּא חֵן בְּעֵינֵי אֲדוֹנָי:

אָמַר עֲשׂוּ: יֵשׁ לִי הַרְבֵּה, אַחֵי – שִׁיחֵיהַ שְׁלֹךְ
הַרְכוּשׁ שֵׁישׁ לָךְ:

אָמַר יַעֲקֹב: בְּבִקְשָׁה אֵל תֹּאמַר כָּהֵן! אִם
מִצְאָתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ בְּבִקְשָׁה קַח אֶת מִתְּנָתִי
מִיָּד, מִפְּנֵי שֶׁהִקְבַּלְתִּי אֶת פְּנִיךָ כְּמוֹ
שִׁמְקֵבִילִים פְּנֵי אֱלֹהִים, וְתִקְבַּל אוֹתִי בְּרִצּוֹן.

קַח בְּבִקְשָׁה אֶת מִתְּנָתִי שֶׁהוּבְאַה לָּךְ בִּי
אֱלֹהִים הַעֲנִיק לִי בַחֲסֵדוֹ וְיֵשׁ לִי מִסְפִּיק לְכָל
צָרְכֵי! הוּא הַפְּצִיר בּוֹ, וְהוּא לִקַּח.

אָמַר עֲשׂוּ: נִסַּע וְנִלְךָ, וְאֵלֶיךָ לִיָּדָךְ.

אָמַר לוֹ: אֲדוּנִי יוֹדַע שֶׁהֵילָדִים חִלּוּשִׁים וְהִצָּאן
וְהַבְּקָר יוֹנְקִים וְעַלֵּי לְהוֹבִילָם, וְאִם יִזְרְזוּ
אוֹתָם בְּמִשְׁךָ יוֹם אֶחָד כָּל הַצָּאן יָמוּת.

בְּבִקְשָׁה, אֲדוּנִי יַעֲבֹד לִפְנֵי עַבְדּוֹ וְאֲנִי אוֹבִיל
אֶת עַצְמִי לְאֵט כְּפִי צוֹרֵךְ הַמְּלֹאכָה הַמְטַלֵּת
עָלַי וְכִפִּי צוֹרֵךְ הֵילָדִים, עַד שֶׁאָבּוּא אֵל
אֲדוּנִי לְשַׁעִיר.

אָמַר עֲשׂוּ: אֲשַׁאֵר אֶתְךָ מִהֶאֱנָשִׁים שְׂאֵתִי,
אָמַר לוֹ: לְשֵׁם מָה זֶה נַחוּץ לִי? דִּי לִי שְׂאֲמַצָּא
חֵן בְּעֵינֵי אֲדוּנִי!

עֲשׂוּ תוֹר בַּיּוֹם הַהוּא לְדַרְכּוֹ לְשַׁעִיר.

וַיַּעֲקֹב נִסַּע לְסִכְתּוֹ, הוּא בָּנָה לוֹ בַּיִת
וְלִבְהֻמּוֹתָיו עָשָׂה סְבוּת, לְכֵן הוּא קָרָא אֶת
שֵׁם הַמְּקוֹם הַהוּא – סְבוּת.

יַעֲקֹב בָּא בְּשָׁלוֹם לְעִיר שְׁכֵם שְׁבַאֲרֵץ
כְּנַעַן, כְּבוֹאוֹ מִפְּדַן אֲרָם, וְהוּא חָנָה לִפְנֵי
הָעִיר.

הוּא קָנָה מִבְּנֵי חֲמוֹר אָבִי שְׁכֵם אֶת חֵלְקַת
הַשָּׂדֶה שֶׁהוּא הַקִּים שֵׁם אֶת אֶהְלוֹ, בְּמֵאָה
פְּנִינִים.

הוּא הַקִּים שֵׁם מִזְבֵּחַ, וְעַבַּד עָלָיו לְאֵל אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל.

פְּרֻשַׁת דִּינָה

דִּינָה, הַבַּת שְׁלֹאָה יִלְדָה לְיַעֲקֹב, יִצְאָה
לְפָגוּשׁ אֶת בָּנוֹת הָאֲרֶץ.

וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ יִשְׁלַח רַב אַחֵי יְהִי לָךְ
אֲשֶׁר-לָךְ:

וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-נָא אִם-נָא מִצְאָתִי חֵן
בְּעֵינֶיךָ וְלִקְחָתָּ מִנְּתִי מִיָּדִי כִּי עַל-פְּנֵי
רְצוֹנִי פְּנִיךָ כִּרְאֹת פְּנֵי אֱלֹהִים
וְתִרְצָנִי:

קַח-נָא אֶת-בְּרִכְתִּי אֲשֶׁר הִבָּאת לָךְ כִּי-
חָנִּנִי אֱלֹהִים וְכִי יִשְׁ-לִי-כָל וַיִּפְצַר-בּוֹ
וַיִּקַּח:

וַיֹּאמֶר נִסַּע וְנִלְכָה וְאֵלְכָה לִנְיָדָךְ:

וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲדֹנָי יִדַּע כִּי-הֵילָדִים
רַפִּים וְהִצָּאן וְהַבְּקָר עֲלֹת עָלֶי
וְדַפְקוּם יוֹם אֶחָד וְמָתוּ כָּל-הַצָּאן:

וַיַּעֲבֹר-נָא אֲדֹנָי לִפְנֵי עַבְדּוֹ וְאֲנִי
אֶתְנַהֵלָה לְאִשִּׁי לְרִגְלֵי הַמְּלֹאכָה אֲשֶׁר-
לִפְנֵי וְלִרְגְלֵי הֵילָדִים עַד אֲשֶׁר-אָבּוּא
אֶל-אֲדֹנָי שַׁעִירָה:

וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ אֲצִיגְהָ-נָא עִמָּךְ מִן-הָעַם
אֲשֶׁר אֵתִי וַיֹּאמֶר לְמָה זֶה אֲמַצָּא-חֵן
בְּעֵינֵי אֲדֹנָי:

וַיִּשָּׁב בַּיּוֹם הַהוּא עֲשׂוּ לְדַרְכּוֹ שַׁעִירָה:

וַיַּעֲקֹב נִסַּע סִכְתָּה וַיָּבֵן לוֹ בַּיִת
וְלִמְקַנְהוֹ עָשָׂה סִכְתַּת עַל-פְּנֵי קָרָא שֵׁם-
הַמְּקוֹם סְבוּת: ס

וַיָּבֹא יַעֲקֹב שָׁלוֹם עִיר שְׁכֵם אֲשֶׁר בְּאֲרֶץ
כְּנַעַן כְּבוֹאוֹ מִפְּדַן אֲרָם וַיַּחֵן אֶת-פְּנֵי
הָעִיר:

וַיִּקַּח אֶת-חֵלְקַת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר נָטָה-שֵׁם
אֶהְלוֹ מִנֵּד בְּנֵי-חֲמוֹר אָבִי שְׁכֵם בְּמֵאָה
קִשְׁיָטָה:

וַיַּצְבֵּשֶׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא-לוֹ אֵל אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל: ס

חמישי

לד

וַיִּצְאָ דִינָה בַת-לֵאָה אֲשֶׁר יִלְדָה
לְיַעֲקֹב לְרְאֹת בְּבָנוֹת הָאֲרֶץ:

ב שָׁכַם בֶּן חַמּוּר הַחַוִּי נָשִׂיא הָאָרֶץ רָאָה אוֹתָהּ, חָטַף אוֹתָהּ, שָׁכַב אִתָּהּ וַעֲנָה אוֹתָהּ.

ג נִפְשׁוּ דְבָקָה בְּדִינָהּ בַּת יַעֲקֹב, וְהוּא הִתְאַהֲב אֶת־הַנַּעֲרָ וַיְדַבֵּר אֵת־לֵב הַנַּעֲרָ:

ד וַיֹּאמֶר שָׁכַם אֶל־חַמּוּר אָבִיו לֵאמֹר קַח־לִי אֶת־הַיְלָדָה הַזֹּאת לְאִשָּׁה!

ה וַיַּעֲקֹב שָׁמַע כִּי טָמְא אֶת־דִּינָהּ בְּתוֹ וּבְנָיו וּבְנֵי הָעַם בְּהַמּוֹתָיו בַּשָּׂדֶה, יַעֲקֹב שָׁתַק עַד שָׁבָאוּ.

ו יָצָא חַמּוּר אָבִי שָׁכַם אֶל יַעֲקֹב לְדַבֵּר אִתּוֹ:

ז בְּשִׁבְנֵי יַעֲקֹב שָׁמְעוּ זֹאת הֵם בָּאוּ מִהַשָּׂדֶה, הֵם הִצְטַעְרוּ וְכָאֵב לֵהֶם מְאֹד, שִׁשְׁכַם עָשָׂה מַעֲשֵׂה חֲרָפָה בְּיִשְׂרָאֵל – לְשָׁכַב עִם בַּת יַעֲקֹב, וְזֶהוּ מַעֲשֵׂה שְׂלֵא יַעֲשֵׂה.

ח חַמּוּר דִּבֶּר אִתָּם וְאָמַר: שָׁכַם בְּנִי חָשְׁקָה נִפְשׁוּ בְּבַתְּכֶם תָּנוּ לוֹ אוֹתָהּ בְּבִקְשָׁה לְאִשָּׁה.

ט וְהִתְחַתְּנוּ אִתָּנוּ בְּנֵיכֶם תִּתְּנוּ־לָנוּ וְאֵת־בְּנֵיכֶם תִּתְּנוּ לָנוּ וְאֵת בְּנֵיכֶם תִּקְחוּ לָכֶם:

י וְאִתְּנוּ תִשָּׁבוּ וְהָאָרֶץ תִּהְיֶה לְפָנֵיכֶם שָׁבוּ וּסְחָרוּהָ וְהִאֲחִזּוּ בָּהּ:

יא וַיֹּאמֶר שָׁכַם אֶל־אָבִיָּהּ וְאֶל־אֲחִיָּהּ אֲמַצְאֶתְּן בְּעֵינֵיכֶם וְאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אֵלַי אֶתֶּן:

יב תִּרְבוּ עָלַי מְאֹד מִזֶּה וּמִתֵּן וְאֶתְּנֶה כַּאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אֵלַי וּתְנוּ־לִי אֶת־הַנַּעֲרָ לְאִשָּׁה:

יג וַיַּעֲנֵנוּ בְנֵי־יַעֲקֹב אֶת־שָׁכַם וְאֶת־חַמּוּר אָבִיו בְּעַרְמוּמִיּוֹת וַדְּבָרוּ אִתָּם, כִּי הוּא טָמְא אֶת דִּינָה אֲחֹתָם.

יד וְאָמְרוּ לָהֶם: לֹא נוּכַל לַעֲשׂוֹת אֶת הַדָּבָר הַזֶּה – לָתֵת אֶת אֲחֹתָנוּ לְאִישׁ שֵׁישׁ לוֹ עֲרָלָה, כִּי זֶה בְּזִיוֹן לָנוּ.

טו אָבֵל נִסְפִים לָכֶם בְּתַנְאֵי זֶה – אִם תִּהְיוּ כְּמוֹנוּ שְׁתִּמּוּלוּ כָּל זָכָר מִכֶּם:

ב וַיֵּרָא אֹתָהּ שָׁכַם בֶּן־חַמּוּר הַחַוִּי נָשִׂיא הָאָרֶץ וַיִּקַּח אֹתָהּ וַיִּשְׁכַּב אִתָּהּ וַיַּעֲנָהּ:

ג וַתִּדְבַק נִפְשׁוֹ בְּדִינָהּ בַּת־יַעֲקֹב וַיִּאָהֵב אֶת־הַנַּעֲרָ וַיְדַבֵּר עַל־לֵב הַנַּעֲרָ:

ד וַיֹּאמֶר שָׁכַם אֶל־חַמּוּר אָבִיו לֵאמֹר קַח־לִי אֶת־הַיְלָדָה הַזֹּאת לְאִשָּׁה:

ה וַיַּעֲקֹב שָׁמַע כִּי טָמְא אֶת־דִּינָהּ בְּתוֹ וּבְנָיו וּבְנֵי הָעַם אֶת־מִקְנֵהוּ בַּשָּׂדֶה וְהִחְרַשׁ יַעֲקֹב עַד־בָּאִם:

ו וַיָּצֵא חַמּוּר אָבִי־שָׁכַם אֶל־יַעֲקֹב לְדַבֵּר אִתּוֹ:

ז וּבְנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ מִן־הַשָּׂדֶה כַּשְּׁמַעִם וַיִּתְעַצְבוּ הָאֲנָשִׁים וַיַּחַר לָהֶם מְאֹד כִּי־נִבְלָה עָשָׂה בְּיִשְׂרָאֵל לְשָׁכַב אֶת־בַּת־יַעֲקֹב וְכֵן לֹא יַעֲשֵׂה:

ח וַיְדַבֵּר חַמּוּר אִתָּם לֵאמֹר שָׁכַם בְּנִי חָשְׁקָה נִפְשׁוֹ בְּבַתְּכֶם תָּנוּ נָא אֹתָהּ לוֹ לְאִשָּׁה:

ט וְהִתְחַתְּנוּ אִתָּנוּ בְּנֵיכֶם תִּתְּנוּ־לָנוּ וְאֵת־בְּנֵיכֶם תִּקְחוּ לָכֶם:

י וְאִתְּנוּ תִשָּׁבוּ וְהָאָרֶץ תִּהְיֶה לְפָנֵיכֶם שָׁבוּ וּסְחָרוּהָ וְהִאֲחִזּוּ בָּהּ:

יא וַיֹּאמֶר שָׁכַם אֶל־אָבִיָּהּ וְאֶל־אֲחִיָּהּ אֲמַצְאֶתְּן בְּעֵינֵיכֶם וְאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אֵלַי אֶתֶּן:

יב תִּרְבוּ עָלַי מְאֹד מִזֶּה וּמִתֵּן וְאֶתְּנֶה כַּאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אֵלַי וּתְנוּ־לִי אֶת־הַנַּעֲרָ לְאִשָּׁה:

יג וַיַּעֲנֵנוּ בְנֵי־יַעֲקֹב אֶת־שָׁכַם וְאֶת־חַמּוּר אָבִיו בְּעַרְמוּמָה וַיְדַבְּרוּ אֲשֶׁר טָמְא אֶת דִּינָה אֲחֹתָם:

יד וַיֹּאמְרוּ אֵלֵיהֶם לֹא נוּכַל לַעֲשׂוֹת הַדָּבָר הַזֶּה לָתֵת אֶת־אֲחֹתָנוּ לְאִישׁ אֲשֶׁר־לוֹ עֲרָלָה כִּי־חֲרָפָה הוּא לָנוּ:

טו אַךְ־בְּזֹאת נֹאֲוֹת לָכֶם אִם תִּהְיוּ כְּמוֹנוּ לְהַמְלֹל לָכֶם כָּל־זָכָר:

וַנִּתְּנוּ אֶת־בְּנֹתֵינוּ לְכֶם וְאֶת־בְּנֹתֵיכֶם נִקַּח לָנוּ וְנִשְׁבַּח אֶתְכֶם וְנִהְיָה לְעַם אֶחָד.

וְאִם לֹא תִשְׁמָעוּ אֲלֵינוּ לְמוֹל, נִקַּח אֶת בְּתוּלוֹ וְנִגְלֶה.

דְּבַר־הֵם מֵצִאוּ חֵן בְּעֵינֵי חַמּוֹר וּבְעֵינֵי שָׂכָם בֶּן חַמּוֹר.

הַנָּעַר לֹא הִתְעַבֵּב מִלַּעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָר כִּי הוּא חַפֵּץ בַּבַּת שֶׁל יַעֲקֹב, וְהוּא הָיָה הַמְּכַבֵּד בְּיוֹתֵר מִכָּל מִשְׁפַּחְתּוֹ.

חַמּוֹר וּשְׂכָם בָּנוּ בָּאוּ לְשַׁעַר שֶׁל עִירָם וְדָבְרוּ אֶל אַנְשֵׁי עִירָם וְאָמְרוּ:

הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה בְּשָׁלוֹם אֵתְנוּ וְהֵם יֹשְׁבוּ בְּאֶרֶץ וְיִסְחָרוּ בָּהּ, וְהָאֶרֶץ הַזֶּה רַחֲבַת יָדַיִם לַפְּנִיָּה, אֶת בְּנוֹתֵם נִקַּח לָנוּ לְאֲנָשִׁים וְאֶת בְּנֹתֵינוּ נִתַּן לָהֶם.

אָבֵל הָאֲנָשִׁים יִסְבְּימוּ לָנוּ לְשִׁבְת אֵתְנוּ לְהִיזוֹת לְעַם אֶחָד בְּתַנְאֵי שְׁנִמּוֹל לָנוּ כָּל זָכָר כְּמוֹ שֶׁהֵם נִמּוּלִים.

עַד־רִיָּהֶם וּרְכוּשָׁם וְכָל בְּהֵמוֹתֵיהֶם הֲרִי הֵם שְׁלָנוּ, רַק נִתְרַצָּה לָהֶם וְיֹשְׁבוּ אֵתְנוּ.

כָּל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר שָׁמְעוּ בְּקוֹל חַמּוֹר וּבְקוֹל שָׂכָם בָּנוּ, וְהֵם מָלוּ כָּל זָכָר.

בְּיָוֵם הַשְּׁלִישִׁי בְּשַׂבָּאֵב לָהֶם, שְׁנֵי בְנֵי יַעֲקֹב שָׁמְעוּן וְלוֹי אַחֵי דִינָה לָקְחוּ כָּל אֶחָד אֶת חֲרָבוֹ, וּבָאוּ לָעִיר שְׁוֹשְׁבֵת בְּבִטְחָהּ, וְהֲרִגוּ כָּל זָכָר.

וְאֶת חַמּוֹר וְאֶת שָׂכָם בָּנוּ הֲרִגוּ בְּלֶהֱב חֲרָב, וְלָקְחוּ אֶת דִּינָה מִבֵּית שָׂכָם וַיֵּצְאוּ.

בְּנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ לְהַפְשִׁיט תְּכֵשִׁיטִים מִהַהָרֹגִים וּבְזוּזוֹ אֶת הָעִיר שְׁתוֹשְׁבֵיהָ טָמְאוּ אֶת אַחֹתָם.

הֵם לָקְחוּ אֶת צֹאנָם וְאֶת בְּקָרָם וְאֶת חַמּוֹרֵיהֶם – אֶת מֵה שֶׁבְּעִיר וְאֶת מֵה שֶׁבְּשָׂדֶה.

וְאֶת כָּל נִכְסֵיהֶם וְאֶת כָּל יְלִדֵיהֶם וְאֶת נְשֵׁיהֶם

וְנִתְּנוּ אֶת־בְּנֹתֵינוּ לְכֶם וְאֶת־בְּנֹתֵיכֶם נִקַּח לָנוּ וְנִשְׁבַּחוּ אֶתְכֶם וְנִהְיָנוּ לְעַם אֶחָד:

וְאִם־לֹא תִשְׁמָעוּ אֲלֵינוּ לְהַמּוֹל וְלָקְחוּנוּ אֶת־בְּתוּלוֹ וְהִלְכָנוּ:

וַיִּשְׁבוּ דְבַר־הֵם בְּעֵינֵי חַמּוֹר וּבְעֵינֵי שָׂכָם בֶּן־חַמּוֹר:

וְלֹא־אֶחָד הַנָּעַר לַעֲשׂוֹת הַדְּבָר כִּי חַפֵּץ בַּבַּת־יַעֲקֹב וְהוּא נִכְבָּד מִכָּל בֵּית אָבִיו:

וַיָּבֹאוּ חַמּוֹר וּשְׂכָם בָּנוּ אֶל־שַׁעַר עִירָם וַיְדַבְּרוּ אֶל־אֲנָשֵׁי עִירָם לֵאמֹר:

הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה שְׁלָמִים הֵם אֵתְנוּ וְיֹשְׁבוּ בְּאֶרֶץ וְיִסְחָרוּ אִתָּהּ וְהָאֶרֶץ הַזֶּה רַחֲבַת־יָדַיִם לַפְּנִיָּה, אֶת־בְּנֹתֵם נִקַּח לָנוּ לְאֲנָשִׁים וְאֶת־בְּנֹתֵינוּ נִתַּן לָהֶם:

אָבֵל־בְּזוֹאת יֵאָתּוּ לָנוּ הָאֲנָשִׁים לְשִׁבְת אֵתְנוּ לְהִיזוֹת לְעַם אֶחָד בְּהַמּוֹל לָנוּ כָּל־זָכָר כַּאֲשֶׁר הֵם נִמּוּלִים:

מִקְנֵיהֶם וּקְנִינָם וְכָל־בְּהֵמָתָם הִלּוּא לָנוּ הֵם אֲדָ נִאֲוָתָה לָהֶם וְיֹשְׁבוּ אֵתְנוּ:

וַיִּשְׁמָעוּ אֶל־חַמּוֹר וְאֶל־שָׂכָם בָּנוּ כָּל־יִצְאֵי שַׁעַר עִירוֹ וַיִּמְלֹו כָּל־זָכָר כָּל־יִצְאֵי שַׁעַר עִירוֹ:

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיזְתָּם כְּאָבִים וַיִּקְחוּ שְׁנֵי־בְנֵי־יַעֲקֹב שָׁמְעוֹן וְלוֹי אַחֵי דִינָה אִישׁ חֲרָבוֹ וַיָּבֹאוּ עַל־הָעִיר בְּטַח וַיְהַרְגוּ כָּל־זָכָר:

וְאֶת־חַמּוֹר וְאֶת־שָׂכָם בָּנוּ הֲרִגוּ לְפָרִי חֲרָב וַיִּקְחוּ אֶת־דִּינָה מִבֵּית שָׂכָם וַיֵּצְאוּ:

בְּנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ עַל־תְּחַלְלִים וַיְבִיזוּ הָעִיר אֲשֶׁר טָמְאוּ אַחֹתָם:

אֶת־צֹאנָם וְאֶת־בְּקָרָם וְאֶת־חַמּוֹרֵיהֶם וְאֶת־אֲשֶׁר־בְּעִיר וְאֶת־אֲשֶׁר בְּשָׂדֶה לָקְחוּ:

וְאֶת־כָּל־חֵילָם וְאֶת־כָּל־טַפָּם וְאֶת־

הם לקחו בשבי ובזיו, ואת כל מה שבבית. יעקב אמר לשמעון וללוי: הכתמתם אותי והוצאתם עלי שם רע בעיני יושבי הארץ – הכנעני והפריז, ואני רק עם אנשים ספורים, והם יאספו עלי ויכבו אותי ונשמד אני ומשפחתי! אמרו לו: האם הוא יעשה את אחותנו כמו זונה?

פרשת קיום הגדר

אלהים אמר ליעקב קום עלה לבית אל ותתישב שם, ועשה שם מזבח לאל שהתגלה אליך בשברחת מעשו אחיד, כמו שנדרת.

יעקב אמר לאנשי ביתו ולכל מי שאתו: הסירו מאתכם את הפסלים שאתכם, והטהרו, והחליפו את בגדיכם.

ונקום ונעלה לבית אל, ואעשה שם מזבח לאל שענה לתפילתי ביום צרתי והיה בעזרתי בדרך שהלכתי.

הם נתנו ליעקב את כל הפסלים שבידיהם ואת הנזמים שבאזניהם, ויעקב טמן אותם מתחת לעץ האלון שליד שכם.

הם נסעו משם והיה פחד אלהים על הערים שסביבותיהם והם לא רדפו אחרי בני יעקב.

יעקב בא ללוי שבארץ כנען היא בית אל, הוא וכל העם שאתו.

הוא בנה שם מזבח וקרא למקום "האל שבבית-אל" כי שם נגלו אליו מלאכי האלהים בשברח מאחיו.

דבורה שהיתה המניקה של רבקה מתה והיא נקברה למרגלות ההר של בית אל מתחת לאלון, הוא קרא את שמו אלון הבכיה.

פרשת שם ישראל

אלהים התגלה אל יעקב שוב בשבא מפדן ארם וברך אותו.

אמר לו אלהים: שמך יעקב, מעכשיו שמך

נשיתם שבו ויביו ואת כל אשר בבית: ויאמר יעקב אל-שמעון ואל-לוי עכרתם אתי להבאישני בישב הארץ בכנעני ובפריז ואני מתי מספר ואספו עלי והכוני ונשמדתי אני וביתי:

ויאמרו הכזוה יעשה את-אחותנו: פ

ויאמר אלהים אל-יעקב קום עלה בית-אל ושב-שם ועשה שם מזבח לאל הנראה אליך בברחך מפני עשו אחיד:

ויאמר יעקב אל-ביתו ואל כל-אשר עמו הסרו את-אלהי הנקר אשר בתוכם והטהרו והחליפו שמלתיכם: ונקומה ונעלה בית-אל ואעשה שם מזבח לאל הענה אתי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי:

וינתנו אל-יעקב את כל-אלהי הנקר אשר בידם ואת-הנזמים אשר באזניהם ויטמן אתם יעקב תחת האלה אשר עם-שכם:

ויסעו ויהי חתת אלהים על-הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו אחרי בני יעקב:

ויבא יעקב לויזה אשר בארץ כנען הוא בית-אל הוא וכל-העם אשר-עמו:

ויבן שם מזבח ויקרא למקום אל בית-אל כי שם נגלו אליו האלהים בברחו מפני אחיו:

ותמת דבורה מינקת רבקה ותקבר מתחת לבית-אל תחת האלון ויקרא שמו אלון בכות: פ

ויבא אלהים אל-יעקב עוד בבאו מפדן ארם ויברך אותו:

ויאמר-לו אלהים שמך יעקב לא-

ל

לא

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

לא יקרא שמו עוד יעקב כי אמר ישראל יהיה שמו ישראל.
והוא קרא את שמו ישראל.

אמר לו אלהים: אני אל-שדי, הולד בנים ותרבה, יצא ממך עם וחבורת עמים, ויולדו ממך מלכים.

ואת הארץ שנתתי לאברהם וליצחק אתן אותה לך, ולצאצאיך אחריך אתן את הארץ.

גלוי האלהים הסתלק מעליו באותו מקום שדבר אתו בפעם הראשונה.

יעקב העמיד מצבה במקום שדבר אתו – מצבה של אבן, הוא מזג עליה יין ויצק עליה שמו.

יעקב קרא את שם המקום שאלהים דבר אתו שם – בית אל.

פרשת לידת בנימין

הם נסעו מבית אל, וכשהיתה עוד דרך ארבה לבוא לאפרת רחל ילדה והתקשתה ללדת.

כשהתקשתה בלדה, אמרה לה המולדת: אל תפחדו כי גם זה לך בן זכר.

כשמתה ויצאה נפשה, היא קראה את שמו בן אבלי, ואביו קרא לו בנימין – בן הדרום.

רחל מתה ונקברה בדרך לאפרת היא בית לחם.

יעקב העמיד מצבה על קבורתה, היא מצבת קבורת רחל שעומדת עד היום.

ישראל נסע והקים את אהלו במרחק אחרי מגדל עדר.

כשישראל גר בארץ ההיא ראובן הלך ושכב עם בלהה שפחת אביו, וישראל שמע על כך.

בני יעקב היו שנים עשר.

בני לאה: ראובן – בכור יעקב, ושמעון ולוי ויהודה ויששכר וזבולון.

יקרא שמו עוד יעקב כי אמר ישראל יהיה שמו יקרא את שמו ישראל:

ויאמר לו אלהים אני אל שדי פרה ורבה נוי וקהל גוים יהיה ממך ומלכים מחלציי יצאו:

ואת הארץ אשר נתתי לאברהם וליצחק לך אתנה ולזרעה אחריך אתן את הארץ:

ויגל מעליו אלהים במקום אשר דבר אתו:

ויצב יעקב מצבה במקום אשר דבר אתו מצבת אבן ויסד עליה נסד ויצק עליה שמו:

ויקרא יעקב את שם המקום אשר דבר אתו שם אלהים בית אל:

ויסעו מבית אל ויהי עוד כברת הארץ לבוא אפרתה ותלד רחל ותקש בלדתה:

ויהי בהקשתה בלדתה ותאמר לה המולדת אל-תיראי כי גם זה לך בן:

ויהי בצאת נפשה כי מתה ותקרא שמו בן-אבוי ואביו קרא לו בנימין:

ותמת רחל ותקבר בדרך אפרתה הוא בית לחם:

ויצב יעקב מצבה על-קברתה הוא מצבת קברת רחל עד-היום:

ויסע ישראל ויש אהלה מהלאה למגדל-עדר:

ויהי בשכן ישראל בארץ ההוא ויגלד ראובן וישכב את-בלהה פילגש אביו וישמע ישראל פ

ויהיו בני-יעקב שנים עשר:

בני לאה בכור יעקב ראובן ושמעון ולוי ויהודה ויששכר וזבולון:

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג

בְּנֵי רַחֵל יוֹסֵף וּבְנֵימִין.
 וּבְנֵי בְלֵהָה שִׁפְחַת רַחֵל: דֵּן וּנְפֹתְלִי.
 וּבְנֵי זִלְפָּה שִׁפְחַת לֵאָה: גֵּד וְאֲשֶׁר, אֵלֶּה בְּנֵי
 יַעֲקֹב שֶׁנּוֹלְדוּ לוֹ בְּפָדֵן אֲרָם.

פְּרֻשַׁת מוֹת יַצְחָק

יעקב בא אל יצחק אביו לממרא – לקרית
 ארבע, היא חברון שגרו שם אברהם ויצחק.

ימי יצחק היו מאה ושמונים שנה.
 נשמת יצחק יצאה והוא מת, נשמתו נאספה
 למקום הנשמות כשהוא זקן ושבע מרוב
 ימים, עשו ויעקב בניו קברו אותו.

פְּרֻשַׁת תּוֹלְדוֹת עֵשָׂו

ואלה צאצאי עשו הוא אדום.
 עשו לקח את נשיו מבנות כנען, את עדה
 בת אילון החתי, ואת אהליבמה בת ענה בת
 צבעון החוי.
 ואת בשמת בת ישמעאל אחות נביות.
 עדה ילדה לעשו את אליפז, ובשמת ילדה
 את רעואל.
 ואהליבמה ילדה את יעוש ואת יעלם ואת
 קרח, אלה בני עשו שנוולדו לו בארץ כנען.

עשו לקח את נשיו ואת בניו ואת בנותיו ואת
 כל אנשי ביתו ואת עדדיו ואת כל בהמותיו
 ואת כל רכושו שרכש בארץ כנען, והלך
 לארץ אחרת, להתרחק מעקב אחיו.

פי רכושם היה רב משבת יחדו ולא
 מגוריהם לא יכלה להכיל אותם בגלל גודל
 עדריהם.

עשו התישב בהר שעיר, עשו הוא אדום.
 ואלה צאצאי עשו אבי העם אדום, בהר
 שעיר.

כד בְּנֵי רַחֵל יוֹסֵף וּבְנֵימִין:

כה וּבְנֵי בְלֵהָה שִׁפְחַת רַחֵל דֵּן וּנְפֹתְלִי:

כו וּבְנֵי זִלְפָּה שִׁפְחַת לֵאָה גֵּד וְאֲשֶׁר אֵלֶּה

כז בְּנֵי יַעֲקֹב אֲשֶׁר יִלְדוּ לוֹ בְּפָדֵן אֲרָם:

כח וַיָּבֹא יַעֲקֹב אֶל-יַצְחָק אָבִיו מִמְרָא
 כט קְרִית הָאַרְבַּע הוּא חֶבְרוֹן אֲשֶׁר-גֵּר-
 לד שָׁם אֲבְרָהָם וַיַּצְחָק:

לה וַיְהִי יְמֵי יַצְחָק מֵאָת שָׁנָה וּשְׁמֹנִים שָׁנָה:
 לו וַיָּנֹעַ יַצְחָק וַיָּמָת וַיֵּאָסֶף אֶל-עַמּוּי זָקֵן
 לו ושָׁבַע יָמִים וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ עֵשָׂו וַיַּעֲקֹב
 לז בְּנָיו: פ

א וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת עֵשָׂו הוּא אֲדוּם:

ב עֵשָׂו לָקַח אֶת-נָשָׁיו מִבְּנוֹת כְּנַעַן אֶת-
 ג עֵדָה בַת-אֵילֹן הַחַתִּי וְאֶת-אֵהְלִיבְמָה
 ד בַּת-עֵנָה בַת-צִבְעוֹן הַחֹי:

ה וְאֶת-בִּשְׁמַת בַּת-יִשְׁמַעְאֵל אַחֹת נַבְיּוֹת:
 ו וַתֵּלֶד עֵדָה לְעֵשָׂו אֶת-אֵלִיפֹז וּבִשְׁמַת
 ז יִלְדָה אֶת-רְעוּאֵל:

ח וְאֵהְלִיבְמָה יִלְדָה אֶת-יְעוֹשׁ (יַעִישׁ)
 ט וְאֶת-יַעֲלָם וְאֶת-קֶרַח אֵלֶּה בְּנֵי עֵשָׂו
 י אֲשֶׁר יִלְדוּ לוֹ בְּאֶרֶץ כְּנַעַן:

יא וַיִּקַּח עֵשָׂו אֶת-נָשָׁיו וְאֶת-בְּנָיו וְאֶת-
 יב בְּנֹתָיו וְאֶת-כָּל-נַפְשׁוֹת בֵּיתוֹ וְאֶת-
 יג מִקְנֵהוּ וְאֶת-כָּל-בְּהֵמָתוֹ וְאֶת כָּל-קִנְיָנוֹ
 יד אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּאֶרֶץ כְּנַעַן וַיֵּלֶךְ אֶל-אֶרֶץ
 טו מִפְּנֵי יַעֲקֹב אַחִיו:

טז כִּי-הָיָה רְכוּשָׁם רַב מִשְׁבַּת יַחְדוֹ וְלֹא
 טז יָכְלָה אֶרֶץ מְגוּרֵיהֶם לְשֵׂאת אֹתָם מִפְּנֵי
 טז מִקְנֵיהֶם:

יז וַיָּשֶׁב עֵשָׂו בְּהַר שְׁעִיר הוּא אֲדוּם:
 יח וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת עֵשָׂו אָבִי אֲדוּם בְּהַר
 יח שְׁעִיר:

אלה שמות בני-עשו: אליפז בן עדה אשת עשו רעואל בן בשמת אשת עשו. בני אליפז היו: תימן, אומר, צפו וגעתם וקנו.

ותמנע היתה שפחה לאליפז בן עשו, והיא ילדה לאליפז את עמלק, אלה בני עדה אשת עשו.

ואלה בני רעואל: נחת וזרח ושמה ומזה, אלה היו בני בשמת אשת עשו.

ואלה היו בני אהליבמה בת ענה בת צבעון אשת עשו: היא ילדה לעשו את יעוש ואת יעלם ואת קרח.

אלה שליטי בני עשו: מבני אליפז בכור עשו – שליט תימן, אומר, שליט צפו, שליט קנו.

שליט קורח, שליט געתם, שליט עמלק, אלה שליטי אליפז בארץ אדום, אלה מבני עדה.

ואלה מבני רעואל בן עשו: שליט נחת, שליט זרח, שליט שמה, שליט מזה, אלה שליטי רעואל בארץ אדום, אלה מבני בשמת אשת עשו.

ואלה מבני אהליבמה אשת עשו: שליט יעוש, שליט יעלם, שליט קרח, אלה שליטי אהליבמה בת ענה אשת עשו.

אלה בני עשו ואלה שליטיהם, עשו הוא אדום.

פרשת תלדות שעיר

אלה בני שעיר מהעם החורי יושבי הארץ הקודמים: לוטן ושוכל וצבעון וענה.

ודשון ואצר ודישן, אלה שליטי העם החורי – בני שעיר בארץ אדום.

בני לוטן היו: חורי והימם, ואחות לוטן תמנע.

ואלה בני שובל: עלון ומנחת ועיבל שפו

אלה שמות בני-עשו אליפז בן-עדה אשת עשו רעואל בן-בשמת אשת עשו: ויהיו בני אליפז תימן אומר צפו ונעתם וקנו:

ותמנע היתה פילגש לאליפז בן-עשו ותלד לאליפז את-עמלק אלה בני עדה אשת עשו:

ואלה בני רעואל נחת וזרח שמה ומזה אלה היו בני בשמת אשת עשו:

ואלה היו בני אהליבמה בת-ענה בת-צבעון אשת עשו ותלד לעשו את-יעוש (יעיש) ואת-יעלם ואת-קרח:

אלה אלופי בני-עשו בני אליפז בכור עשו אלוף תימן אלוף אומר צפו אלוף קנו:

אלוף-קרח אלוף געתם אלוף עמלק אלה אלופי אליפז בארץ אדום אלה בני עדה:

ואלה בני רעואל בן-עשו אלוף נחת אלוף זרח אלוף שמה אלוף מזה אלה אלופי רעואל בארץ אדום אלה בני בשמת אשת עשו:

ואלה בני אהליבמה אשת עשו אלוף יעוש אלוף יעלם אלוף קרח אלה אלופי אהליבמה בת-ענה אשת עשו:

אלה בני-עשו ואלה אלופיהם הוא אדום: ס

אלה בני-שעיר החרי יושבי הארץ לוטן ושוכל וצבעון וענה:

ודשון ואצר ודישן אלה אלופי החרי בני שעיר בארץ אדום:

ויהיו בני-לוטן חרי והימם ואחות לוטן תמנע:

ואלה בני שובל עלון ומנחת ועיבל

	שָׁפוּ וְאוֹנֵם:
וְאֵלֶּה בְּנֵי צַבְעוֹן וְאִיהֶם וְעַנְהָ הוּא עֲנֵה שְׂגִלָּה אֲשֶׁר מִצָּא אֶת־הַיָּמִם בַּמִּדְבָּר בְּרַעֲתוֹ אֶת־הַחֲמֹרִים לְצַבְעוֹן אָבִיו:	כד
וְאֵלֶּה בְּנֵי עֲנָה: דִּשּׁוֹן וְאַהֲלִיבָמָה בַּת־ עֲנָה:	כה
וְאֵלֶּה בְּנֵי דִישׁוֹן חֲמִדָּן וְאַשְׁבֹּן וְיִתְרוֹ וְיִכָּרֵן:	כו
אֵלֶּה בְּנֵי־אֶצֶר בִּלְהֹן וְזַעֲנֹן וְעֶקֶן: אֵלֶּה בְּנֵי־דִישׁוֹן עֵוִץ וְאָרֶן:	כז
אֵלֶּה שְׁלִיטֵי הָעָם הַחֹרִי: שְׁלִיט לֹטָן, שְׁלִיט שׁוּבָל, שְׁלִיט צַבְעוֹן, שְׁלִיט עֲנָה:	כח
שְׁלִיט דִּשּׁוֹן, שְׁלִיט אֶצֶר, שְׁלִיט דִישׁוֹן, אֵלֶּה שְׁלִיטֵי הַחֹרִי לְאַלְפֵיהֶם בְּאֶרֶץ שְׁעִיר: פ	כט
פְּרֹשֶׁת מַלְכֵי אֲדוּם	ל
וְאֵלֶּה הַמַּלְכִּים שְׁמֹלְכוֹ בְּאֶרֶץ אֲדוּם לִפְנֵי שְׁמֹלֶךְ מֶלֶךְ לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל:	לא
מֶלֶךְ בְּאֲדוּם בְּלַע בֶּן־בַּעֲזַר וְשֵׁם עִירוֹ דִּנְהָבָה:	לב
בְּלַע מַת, וּמֶלֶךְ בְּמִקְוֹמוֹ יוֹכָב בֶּן־זֶרַח מִהַעִיר בְּצַרְהָ:	לג
יוֹכָב מַת, וּמֶלֶךְ בְּמִקְוֹמוֹ חוּשֵׁם מֵאֶרֶץ הַדְּרוֹם.	לד
חוּשֵׁם מַת, וּמֶלֶךְ בְּמִקְוֹמוֹ הֶדֶד בֶּן־בְּדַד שֶׁהָרָג אֶת אֲנָשֵׁי מִדֵּין בְּשָׂדֵה מוֹאָב וְשֵׁם עִירוֹ עֵוִית:	לה
הֶדֶד מַת, וּמֶלֶךְ בְּמִקְוֹמוֹ שְׁמֵלָה מִהַעִיר מִשְׂרָקָה:	לו
שְׁמֵלָה מַת, וּמֶלֶךְ בְּמִקְוֹמוֹ שְׂאוּל מִהַעִיר רְחוּבוֹת שְׁעַל שְׂפַת נְהַר פָּרַת:	לז
שְׂאוּל מַת, וּמֶלֶךְ בְּמִקְוֹמוֹ בַּעַל חֲנָן בֶּן־ עַכְבּוֹר:	לח
בַּעַל חֲנָן בֶּן־עַכְבּוֹר מַת, וּמֶלֶךְ בְּמִקְוֹמוֹ הֶדֶד וְשֵׁם עִירוֹ פְּעוֹ, וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ מְהִיטְבָּאֵל בַּת מִטְרַד בַּת צוּרֶף הַזְּהָב:	לט

פרשת וישלח

מ	מפסוק	וְאֵלֶּה שְׁמוֹת אֱלוֹפֵי עֲשׂוֹ לְמִשְׁפַּחְתָּם לְמַקְמֹתָם בְּשִׂמְתָם אֱלוֹף תִּמְנַע אֱלוֹף עֲלֹה אֱלוֹף יִתֵּת:
מא		אֱלוֹף אֶהְלִיבְמָה אֱלוֹף אֵלֶּה אֱלוֹף פִּינּוֹן:
מב		אֱלוֹף קִנּוּ אֱלוֹף תִּימָן אֱלוֹף מִבְּצָר:
מג		אֱלוֹף מַגְדִּיאֵל אֱלוֹף עֵיֶרֶם אֵלֶּה אֱלוֹפֵי אֲדוֹם לְמִשְׁבֹּתָם בְּאֶרֶץ אַחֲזָתָם הוּא עֲשׂוֹ אָבִי הָעַם אֲדוֹם: פ
		וְאֵלֶּה שְׁמוֹת שְׁלִיטֵי עֲשׂוֹ לְמִשְׁפַּחֹתֵיהֶם שֶׁנִּקְרְאוּ לְפִי מְקוֹמוֹת מְגוּרֵיהֶם: שְׁלִיט תִּמְנַע, שְׁלִיט עֲלֹה, שְׁלִיט יִתֵּת. שְׁלִיט אֶהְלִיבְמָה, שְׁלִיט אֵלֶּה, שְׁלִיט פִּינּוֹן. שְׁלִיט קִנּוּ, שְׁלִיט תִּימָן, שְׁלִיט מִבְּצָר. שְׁלִיט מַגְדִּיאֵל, שְׁלִיט עֵיֶרֶם, אֵלֶּה שְׁלִיטֵי אֲדוֹם בְּמוֹשְׁבוֹתֵיהֶם בְּאֶרֶץ אַחֲזָתָם, הוּא עֲשׂוֹ אָבִי הָעַם אֲדוֹם.

וישב

לו

א

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען:

ב

אלה תלרות יעקב יוסף בן-שבע עשרה שנה הנה רעה את-אחיו בצאן והוא נער את-בני בלחה ואת-בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את-דבתם רעה אל-אביהם:

ג

וישראל אהב את-יוסף מכל-בניו כיון-זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים:

ו*

ד

ויראו אחיו כיו-אתו אהב אביהם מכל-אחיו וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלם:

ה

ויחלם יוסף חלום נוגד לאחיו ויוספו עוד שנה אתו:

ו

ויאמר אליהם שמעו-נא החלום הזה אשר חלמתי:

ז

והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה והנה קמה אלמתי וגם-נצצה והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחוו לי אלמתי:

ח*

ח

ויאמרו לו אחיו המלך המלך עלינו אם-משול תמשל בנו ויוספו עוד שנה אתו על-חלמתי ועל-דבריו:

ט

ויחלם עוד חלום אחר ויוספר אתו לאחיו ויאמר הנה חלמתי חלום עוד והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לי:

י

ויספר אל-אביו ואל-אחיו ויגער-בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה שתלמתי? האם נראה לך שנבוא אני ונבוא אחי ואמך ואחידך להשתחות לך ארצה:

יא

ויקנאו-בו אחיו ואביו שמר את-הדבר:

פרשת חלומות יוסף

יעקב התישב בארץ שגר בה אביו – בארץ כנען.

אלה צאצאי יעקב: יוסף היה בן שבע עשרה שנה בשהיה רועה עם אחיו את הצאן, והוא גדל עם בני בלחה ועם בני זלפה נשות אביו, וכשעשו רע הוא הלשין עליהם לאביהם.

וישראל אהב את יוסף יותר מכל בניו כיון-הוא היה הבן שנולד לו לעת זקנותו, והוא עשה לו כתנת מצידת בפסים.

אחיו ראו שאהבם אהב אותו יותר מכל אחיו וישנאו אותו, ולא יכלו לדברו לשלום.

יוסף חלם חלום נוסף אותו לאחיו, והם הוסיפו לשנוא אותו יותר.

אמר להם: שמעו בבקשה את החלום הזה שתלמתי.

אנחנו בתוך השדה קושרים שבולים לאלמות, והנה אלמתי קמה וגם הנצצה, והנה אלמתיכם הקיפו אותה והשתחוו לאלמתי.

אמרו לו אחיו: האם נראה לך שתמלוך עלינו או תמשול בנו? הם הוסיפו לשנוא אותו עוד יותר בגלל חלומותיו ובגלל דבוריו.

הוא חלם עוד חלום אחר ויוספר אתו לאחיו, ואמר: הנה חלמתי עוד חלום והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לי.

הוא ספר לאביו ולאחיו, אביו גער בו ואמר לו: מה החלום הזה שתלמתי? האם נראה לך שנבוא אני ואמך ואחידך להשתחות לך על הארץ?

אחיו קנאו בו, ואביו שמר את הדבר בזכרונו.

פרשת מכירת יוסף

אָחִיו הָלְכוּ לָרְעוֹת אֶת-צֹאן אֲבֵיהֶם בְּשֹׁכֶם.

יִשְׂרָאֵל אָמַר לְיוֹסֵף: הֲרִי אֲחִיךָ רוּעִים בְּשֹׁכֶם בָּא וְאֶשְׁלַח אוֹתְךָ אֲלֵיהֶם, אָמַר לוֹ: הִנֵּה אֲנִי מוֹכֵן.

אָמַר לוֹ: לֵךְ בְּבִקְשָׁה לְרֵאוֹת מַה שְּׁלוֹם אֲחִיךָ וּמַה שְּׁלוֹם הַצֹּאן וְהַשֶּׁב לִי תְשׁוּבָה, הוּא שְׁלַח אוֹתוֹ מֵעֵמֶק חֲבֵרוֹן וְהוּא בָּא לְשֹׁכֶם.

אִישׁ אֶחָד מֵצֵא אוֹתוֹ וְרָאָה שֶׁהוּא אֲבָד אֶת דְּרָכּוֹ בַשָּׂדֶה, שָׁאַל אוֹתוֹ הָאִישׁ: מַה אַתָּה מַחְפֵּשׂ?

אָמַר לוֹ: אֲנִי מַחְפֵּשׂ אֶת אַחִי, הֲגַד לִי בְּבִקְשָׁה, אֵיפֹה הֵם רוּעִים?

אָמַר הָאִישׁ: הֵם נִסְעוּ מִכָּאן שְׁהֲרִי שְׁמַעְתִּי אוֹתָם אוֹמְרִים גַּלְדָּ לְדוֹתְךָ, יוֹסֵף הִלְךְ אַחֲרָיו וּמָצָא אוֹתָם בְּדוֹתְךָ.

הֵם רָאוּ אוֹתוֹ מֵרְחוֹק, וּלְפָנָיו שָׁהוּא נֹגֵשׂ אֲלֵיהֶם, הֵם זָמְמוּ נִגְדוּ לְהַמִּיתוֹ.

הֵם אָמְרוּ אִישׁ לְאָחִיו: הִנֵּה בַעַל הַחֲלוּמוֹת הִזָּה בָּא.

וְעַכְשָׁיו בּוֹא וְנִהְרֹג אוֹתוֹ וְנִזְרֹק אוֹתוֹ בְּאֶחָד הַבְּרוֹת, וְנֹאמַר שְׁחִיָּה רָעָה אָכְלָה אוֹתוֹ, וְנִרְאָה מַה יֵּצֵא מִחֲלוּמוֹתָיו.

רְאוּבֵן שָׁמַע וְהִצִּיל אוֹתוֹ מִיָּדָם, אָמַר: לֹא נִבֶּה אוֹתוֹ לְמוֹת.

אָמַר לָהֶם רְאוּבֵן, כְּדִי לְהִצִּיל אוֹתוֹ מִיָּדָם וּלְהַחְזִירוֹ לְאֲבִיו: אֵל תִּשְׁפְּכוּ דָם, הַשְּׁלִיכוּ אוֹתוֹ לְבוֹר הַזֶּה שְׁבַמְדָּבָר וְאֵל תּוֹשִׁיטוּ יָד לְפָגוּעַ בּוֹ.

כְּשִׁיּוֹסֵף בָּא אֶל אֲחָיו הֵם הִפְשִׁיטוּ מִיּוֹסֵף אֶת הַכַּתְנוֹת שְׁלוֹ – אֶת כַּתְנוֹת הַפָּסִים שְׁעָלָיו.

הֵם לָקְחוּ אוֹתוֹ וְזָרְקוּ אוֹתוֹ לְבוֹר, וְהַבּוֹר רֵק – אֵין בּוֹ מַיִם.

יב וַיֵּלְכוּ אֲחָיו לָרְעוֹת אֶת-צֹאן אֲבֵיהֶם בְּשֹׁכֶם:

יג וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל-יוֹסֵף הֲלוֹא אֲחִיךָ רוּעִים בְּשֹׁכֶם לָכֵה וְאֶשְׁלַחְךָ אֲלֵיהֶם וַיֹּאמֶר לוֹ הֲנִנִּי:

יד וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ-נָא רֵאֵה אֶת-שְׁלוֹם אֲחִיךָ וְאֶת-שְׁלוֹם הַצֹּאן וְהַשְּׁבִנִי דְבַר וַיִּשְׁלַחְהוּ מֵעֵמֶק חֲבֵרוֹן וַיָּבֹא שְׁכֵמָה:

טו וַיִּמְצְאוּהוּ אִישׁ וְהִנֵּה תַעֲהָ בַשָּׂדֶה וַיִּשְׁאַלְהוּ הָאִישׁ לֵאמֹר מַה-תִּבְקֹשׁ:

טז וַיֹּאמֶר אֶת-אֲחִי אֲנֹכִי מִבְּקֶשׁ הַגִּידָה-נָא לִּי אֵיפֹה הֵם רוּעִים:

יז וַיֹּאמֶר הָאִישׁ נִסְעוּ מִזֶּה כִּי שָׁמַעְתִּי אֹמְרִים גַּלְכָה דִּתְנִינָה וַיֵּלֶךְ יוֹסֵף אַחֲרָיו וַיִּמְצָאֵם בְּדוֹתָן:

יח וַיִּרְאוּ אוֹתוֹ מֵרְחוֹק וּבָטְרָם יִקְרַב אֲלֵיהֶם וַיִּתְנַפְּלוּ אוֹתוֹ לְהַמִּיתוֹ:

יט וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-אָחִיו הִנֵּה בַעַל הַחֲלוּמוֹת הַלְזָה בָּא:

כ וְעַתָּה וַלְכוּ וְנִהְרְגוּהוּ וְנִשְׁלַכְהוּ בְּאֶחָד הַבְּרוֹת וְנֹאמְרֵנוּ חִיָּה רָעָה אָכְלָתָהוּ וְנִרְאָה מַה-יֵּהִיו חֲלוּמֵתָיו:

כא וַיִּשְׁמַע רְאוּבֵן וַיִּצְלָהוּ מִיָּדָם וַיֹּאמֶר לֹא נִפְגְּוּ נַפְשׁ:

כב וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם וַרְאוּבֵן אֶל-תִּשְׁפְּכוּ-דָם הַשְּׁלִיכוּ אוֹתוֹ אֶל-הַבּוֹר הַזֶּה אֲשֶׁר בְּמִדְבַּר וְיָד אֶל-תִּשְׁלַחוּ-בּוֹ לְמַעַן הִצִּיל אוֹתוֹ מִיָּדָם לְהַשִּׁיב אֶל-אֲבִיו:

כג וַיְהִי כַּאֲשֶׁר-בָּא יוֹסֵף אֶל-אָחִיו וַיִּפְשְׁטוּ אֶת-יוֹסֵף אֶת-כַּתְנוֹתָיו אֶת-כַּתְנוֹת הַפָּסִים אֲשֶׁר עָלָיו:

כד וַיִּקְחֵהוּ וַיִּשְׁלַכְהוּ אוֹתוֹ הַבְּרָה וְהַבּוֹר רֵק אֵין בּוֹ מַיִם:

ש"ב

ג'

ד'

טו'

טז'

יז'

יח'

יט'

כ'

כא'

כב'

כג'

כד'

הם יִשְׁבוּ לֶאֱכֹל לֶחֶם וַיִּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיֵּרְאוּ וְהָיָה אֲרֻחַת יִשְׁמַעֲאֵלִים בְּאֵה מִגִּלְעָד וַיִּגְמְלֵיהֶם נִשְׂאִים נִכְאֹת וַצְרִי וְלֹט הוֹלְכִים לְהוֹרִיד מִצְרַיִמָּה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אֶחָיו מִה־בְּצַע כִּי בְהִרְגוּ אֶת־אֶחָיו וְכִסְיוּ אֶת־דָּמוֹ:

לָכֵן וְנִמְכַרְנוּ לְיִשְׁמַעֲאֵלִים וַיְדַלְנוּ אֶל־תְּהִי־בוּ כִּי־אֶחָיו בְּשִׂרְנוּ הוּא וַיִּשְׁמְעוּ אֶחָיו:

וַיַּעֲבְרוּ אַנְשֵׁים מִדְּנִיִּים סוֹחְרִים עֹבְרוֹ, הֵם מְשֻׁכּוֹ וַיַּעֲלוּ אֶת־יוֹסֵף מִן־הַבּוֹר וַיִּמְכְּרוּ אֶת־יוֹסֵף לְיִשְׁמַעֲאֵלִים בְּמִשְׁקֶל עֶשְׂרִים שֶׁקֶלִים (282 גרם) בְּסֶף, וְהֵם הֵבִיאוּ אֶת יוֹסֵף לְמִצְרַיִם.

וַיֵּשֶׁב רְאוּבֵן אֶל־הַבּוֹר וְהָיָה אִין־יוֹסֵף בַּבּוֹר וַיִּקְרַע אֶת בְּגָדָיו:

וַיֵּשֶׁב אֶל־אֶחָיו וַיֹּאמֶר הַיֵּלֶד אֵינְנוּ וְאֲנִי אֵנָה אֲנִי־בָא:

וַיִּקְחוּ אֶת־כֶּתֶנֶת יוֹסֵף וַיִּשְׁחֲטוּ שְׂעִיר עִזִּים וַיִּטְבְּלוּ אֶת־הַכֶּתֶנֶת בַּדָּם:

וַיִּשְׁלְחוּ אֶת־כֶּתֶנֶת הַפָּסִים וַיִּבְיֵאוּ אֶל־אֲבֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ זֹאת מִצְאָנוּ הַכְּרִנָּה הַכֶּתֶנֶת בְּנֶדֶךָ הוּא אִם־לֹא:

וַיִּפְרֹק וַיֹּאמֶר כֶּתֶנֶת בְּנֵי חֵיהָ רָעָה אֲכַלְתָּהוּ שֶׁרָף טָרַף יוֹסֵף:

וַיִּקְרַע יַעֲקֹב שְׂמֹלְתָיו וַיִּשֶׂם שֶׁק בְּמִתְנָיו וַיִּתְאַבֵּל עַל־בָּנוּ יָמִים רַבִּים:

וַיִּקְמוּ כָל־בָּנָיו וְכָל־בְּנֹתָיו לְנַחֲמוֹ וַיִּמְאֵן לְהִתְנַחֵם וַיֹּאמֶר כִּי־אָרַד אֶל־בְּנֵי אָבִל שְׂאֵלָה וַיַּבֵּךְ אֹתוֹ אָבִיו:

וְהַמְדָּנִים מְכָרוּ אֹתוֹ אֶל־מִצְרַיִם לְפֹטִיפֹר לְפֹטִיפֹר סָרִיס פְּרַעֲה שֶׁר הַטְּבָחִים: פ

פְּרַשַׁת תָּמָר

בְּזִמְן הַהוּא, יְהוּדָה עֲזַב אֶת אֶחָיו וּפָנָה לְגוֹר עִם אִישׁ מֵעַדְלָם שִׁשְׁמוֹ חֵירָה:

יְהוּדָה רָאָה שֶׁם בַּת שָׁל אִישׁ כְּנַעֲנִי שִׁשְׁמוֹ

וַיִּשְׁבוּ לֶאֱכֹל לֶחֶם וַיִּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיֵּרְאוּ וְהָיָה אֲרֻחַת יִשְׁמַעֲאֵלִים בְּאֵה מִגִּלְעָד וַיִּגְמְלֵיהֶם נִשְׂאִים נִכְאֹת וַצְרִי וְלֹט הוֹלְכִים לְהוֹרִיד מִצְרַיִמָּה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אֶחָיו מִה־בְּצַע כִּי בְהִרְגוּ אֶת־אֶחָיו וְכִסְיוּ אֶת־דָּמוֹ:

לָכֵן וְנִמְכַרְנוּ לְיִשְׁמַעֲאֵלִים וַיְדַלְנוּ אֶל־תְּהִי־בוּ כִּי־אֶחָיו בְּשִׂרְנוּ הוּא וַיִּשְׁמְעוּ אֶחָיו:

וַיַּעֲבְרוּ אַנְשֵׁים מִדְּנִיִּים סוֹחְרִים וַיִּמְשְׁכוּ וַיַּעֲלוּ אֶת־יוֹסֵף מִן־הַבּוֹר וַיִּמְכְּרוּ אֶת־יוֹסֵף לְיִשְׁמַעֲאֵלִים בְּעֶשְׂרִים כֶּסֶף וַיִּבְיֵאוּ אֶת־יוֹסֵף מִצְרַיִמָּה:

וַיֵּשֶׁב רְאוּבֵן אֶל־הַבּוֹר וְהָיָה אִין־יוֹסֵף בַּבּוֹר וַיִּקְרַע אֶת בְּגָדָיו:

וַיֵּשֶׁב אֶל־אֶחָיו וַיֹּאמֶר הַיֵּלֶד אֵינְנוּ וְאֲנִי אֵנָה אֲנִי־בָא:

וַיִּקְחוּ אֶת־כֶּתֶנֶת יוֹסֵף וַיִּשְׁחֲטוּ שְׂעִיר עִזִּים וַיִּטְבְּלוּ אֶת־הַכֶּתֶנֶת בַּדָּם:

וַיִּשְׁלְחוּ אֶת־כֶּתֶנֶת הַפָּסִים וַיִּבְיֵאוּ אֶל־אֲבֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ זֹאת מִצְאָנוּ הַכְּרִנָּה הַכֶּתֶנֶת בְּנֶדֶךָ הוּא אִם־לֹא:

וַיִּפְרֹק וַיֹּאמֶר כֶּתֶנֶת בְּנֵי חֵיהָ רָעָה אֲכַלְתָּהוּ שֶׁרָף טָרַף יוֹסֵף:

וַיִּקְרַע יַעֲקֹב שְׂמֹלְתָיו וַיִּשֶׂם שֶׁק בְּמִתְנָיו וַיִּתְאַבֵּל עַל־בָּנוּ יָמִים רַבִּים:

וַיִּקְמוּ כָל־בָּנָיו וְכָל־בְּנֹתָיו לְנַחֲמוֹ וַיִּמְאֵן לְהִתְנַחֵם וַיֹּאמֶר כִּי־אָרַד אֶל־בְּנֵי אָבִל שְׂאֵלָה וַיַּבֵּךְ אֹתוֹ אָבִיו:

וְהַמְדָּנִים מְכָרוּ אֹתוֹ אֶל־מִצְרַיִם לְפֹטִיפֹר לְפֹטִיפֹר סָרִיס פְּרַעֲה שֶׁר הַטְּבָחִים: פ

רביעי

לח א

וַיְהִי בַעֲת הַהוּא וַיִּרְדּוּ יְהוּדָה מֵאֵת אֶחָיו וַיֵּט עַד־אִישׁ עַדְלָמוֹ וַשְׁמוֹ חֵירָה:

וַיִּרְאֶשׁם יְהוּדָה בַּת־אִישׁ כְּנַעֲנִי וַשְׁמוֹ

שוע ויקחה ויבא אליה:

ג ותהר ותלד בן ויקרא את־שמו ער:

ד ותהר עוד ותלד בן ויקרא את־שמו אוֹנָן:

ה ותסף עוד ותלד בן ויקרא את־שמו שלה והיה בכזיב בלדתה אתו:

ו ויקח יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר:

ז ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יהנה וימתהו יהנה:

ח ויאמר יהודה לאונן בא אל־אשת אחיך ויבם אתה ותקם זרע לאחיק:

ט ויבדע אונן כי לא לו יהנה הזרע והיה אם־בא אל־אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן־זרע לאחיו:

י וירע בעיני יהנה אשר עשה וימת גם־אתו:

יא ויאמר יהודה לתמר כלתו שבי אלמנה בית־אביך עד־יגדל שלה בני כי אמר פון־ימות גם־הוא כאחיו ותלד תמר ותשב בית אביה:

יב וירבו הימים ותמת בת־שוע אשת־יהודה וינחם יהודה ויעל על־גוֹזֵי צאנו הוא וחירכה רעהו הערלמי תמנתה:

יג ויגר לתמר לאמר הנה חמיק עליה תמנתה לגז צאנו:

יד ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים אשר על־הדר תמנתה כי ראתה כי־גדל שלה והוא לא־נתנה לו לאשה:

טו ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה:

טז ויש אליה אל־הדרך ויאמר הבה־נא

שוע, לקח אותה לאשה ובא אליה.

היא נכנסה להריון וילדה בן, הוא קרא את שמו ער.

היא נכנסה שוב להריון וילדה בן וקראה את שמו אוֹנָן.

היא המשיכה וילדה עוד בן וקראה את שמו שלה, ויהודה היה בכזיב כשהיא ילדה אותו.

יהודה לקח אשה לער בכורו ושמה תמר.

ער בכור יהודה היה רע בעיני ה', וה' המית אותו.

יהודה אמר לאונן: בא אל אשת אחיך ותתחתן אתה במקום אחיך, ותוליד בן על שם אחיך.

אונן ידע שהבן לא יקרא על שמו, לכן כשבא אל אשת אחיו הוא שחת את זרעו לארץ, כדי שלא להוליד בן על שם אחיו.

הדבר שעשה היה רע בעיני ה', והוא המית גם אותו.

יהודה אמר לתמר כלתו: שבי אלמנה בבית אביך ואל תתחתני עד ששלח בני יגדל ותתחתני, כי אמר לעצמו שלא ימות גם שלח כאחיו, תמר הלכה וישבה בבית אביה.

עברו ימים רבים ובת שוע אשת יהודה מתה, יהודה התנחם מאבלו, והלך לתמנה לגוֹזֵי צאנו יחד עם חירכה חברו מעדלם.

ספרו לתמר ואמרו: הנה חמיק עליה לתמנה לגוֹזֵי את צאנו.

היא הסירה את בגדי אלמנותה מעליה וכסתה את עצמה בצעיף והתעטפה, וישבה בצומת דרכים שבדרך לתמנה, כי היא ראתה ששלח גדל והיא לא נתנה לו לאשה.

יהודה ראה אותה, וחשב שהיא זונה כי היא כסתה את פניה כמו זונות.

הוא פנה אליה מהדרך, ואמר: בואי בבקשה

וַאֲבֹא אֵלָיְךָ כִּי לֹא יָדַע כִּי כָלְתָו הוּא וַתֹּאמֶר מִה־תִּתֶנְךָ לִי כִּי תָבֹא אֵלָי: וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֲשַׁלַּח גְּדֵי־עִזִּים מִן־הַצֹּאן וַתֹּאמֶר אִם־תִּתֶנְךָ עֲרֵבוֹן עַד שְׁלַחְךָ: שְׁתִּשְׁלַח.

אמר לה: איזה משכון אתן לך? אמרה לו: החותמת והטלית שלך והמקל שבידך, הוא נתן לה ובא אליה, והיא נכנסה להריון ממנו. היא קמה והלכה, והסירה את צעיפה מעליה, ולבשה את בגדי אלמנותה.

יהודה שלח את גדי העזים ביד חברו שמעדרלם כדי לקחת את המשכון מיד האשה, והוא לא מצא אותה.

הוא שאל את אנשי המקום: איפה הזונה שהיתה בצומת על יד הדרך? אמרו לו: לא היתה באן זונה.

הוא חזר ליהודה, ואמר: לא מצאתי אותה וגם אנשי המקום אמרו שלא היתה באן זונה.

אמר יהודה: נניח לה שתקח לה את המשכון, כדי שלא נתבזה, הרי שלחתי לה את הגדי הזה ואתה לא מצאת אותה.

אחרי בשלושה חדשים ספרו ליהודה ואמרו: תמר בלתיך זנתה במקום להתביש, והיא בהריון מזונתו! אמר יהודה: הוציאו אותה שתשרף.

בעוד שהיא מוצאת להשרף היא שלחה מסר לחמיה ואמרה: אני בהריון מהאיש שהחפצים האלה שביים לו, אמרה: זהה בבקשה, של מי החותמת והטלית והמקל האלה?

יהודה זהה ואמר: היא צודקת יותר ממני, וזנתה אתי להתביש שכן לא נתתי אותה לשלה בניו והוא לא הוסיף לבוא אליה עוד.

בשהגיע זמן הלידה התברר שהנה תאומים בבטנה.

בשילדה, הראשון הושיט יד, המילדת לקחה

אָבֹא אֵלָיְךָ כִּי לֹא יָדַע כִּי כָלְתָו הוּא וַתֹּאמֶר מִה־תִּתֶנְךָ לִי כִּי תָבֹא אֵלָי: וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֲשַׁלַּח גְּדֵי־עִזִּים מִן־הַצֹּאן וַתֹּאמֶר אִם־תִּתֶנְךָ עֲרֵבוֹן עַד שְׁלַחְךָ: וַיִּשְׁלַח יְהוּדָה אֶת־גְּדֵי הָעִזִּים בְּיַד חֲבֵירוֹ שְׁמַעְדֵרְלָם לְקַחַת אֶת־הַמְּשֻׁכָּן מִיַּד הָאִשָּׁה וְהוּא לֹא מָצָא אֹתָהּ: וַיִּשְׁאַל אֶת־אֲנָשֵׁי מְקוֹמָהּ לֵאמֹר אֵיזָה הַקְּדוּשָׁה הוּא בְּעִינַיִם עַל־הַדֶּרֶךְ וַיֹּאמְרוּ לֹא־הִיְתָה בָּזָה קְדוּשָׁה: וַיֵּשֶׁב אֶל־יְהוּדָה וַיֹּאמֶר לֹא מִצְאָתִיהָ וְגַם אֲנָשֵׁי הַמְּקוֹם אָמְרוּ לֹא־הִיְתָה בָּזָה קְדוּשָׁה: וַיֹּאמֶר יְהוּדָה תִּקַּח־לָהּ פֶּן נִהְיֶה לְבוֹי הַנֶּהָה שְׁלַחְתִּי הַגְּדִי הַזֶּה וְאַתָּה לֹא מָצָאתָהּ: וַיְהִי כִּמְשָׁלֹשׁ חֳדָשִׁים וַיִּגְדַּל לִיהוּדָה לֵאמֹר זָנְתָה תָמָר בְּלִילְךָ וְגַם הִנֵּה הָרָה לַזְּנוּנִים וַיֹּאמֶר יְהוּדָה הוֹצִיאוּהָ וַתִּשְׂרָף: הוּא מוֹצֵאת וְהִיא שְׁלַחָה אֶל־חַמְיָהּ לֵאמֹר לֹא־יש אֲשֶׁר־אֵלָה לִּי אֲנֹכִי הָרָה וַתֹּאמֶר הַכֹּרֵן לְמִי הַחֹתֶמֶת וְהַפְּתִילִים וְהַמְּטָה הָאֵלָה: וַיִּכְרַר יְהוּדָה וַיֹּאמֶר צְדָקָה מִמֶּנִּי כִּי־עַל־כֵּן לֹא־נִתְּתִיהָ לְשִׁלָּה בְּנִי וְלֹא־יִסָּר עוֹד לְדַעְתָּהּ: וַיְהִי בְּעֵת לְדָתָהּ וְהִנֵּה תְאוּמִים בְּבִטְנָהּ: וַיְהִי בְּלִדְתָהּ וַיִּתֵּן־יָד וַתִּקַּח הַמְּיַלְדָּת

י'

יח

יט

כ

כא

כב

כג

כד

כה

כו

כז

כח

חוט אָדום זוֹהר צבוע מתולעת שְׁנִי, וְקִשְׂרָה על יָדוֹ לְסִימָן שֶׁזֶה יֵצֵא רֵאשׁוֹן.

הוא החזיר את ידו וְאָז יֵצֵא אָחִיו, אָמְרָה: מה פְּרַצְתָּ בְּכַחַ? וְשָׂמוּ נִקְרָא פְּרִיץ.

אחר כך יֵצֵא אָחִיו שֶׁעַל יָדוֹ החוט הוֹרֵחַ בְּצַבֵּעַ הַשְּׁנִי, וְנִקְרָא שְׂמוֹ זֶרַח.

פְּרַשַׁת בֵּית פּוּטִיפֶר

יוסף הורד למִצְרַיִם, וּפּוּטִיפֶר – איש מצרי מִשְׂרַת פְּרַעָה – שֶׁר הַלַּחְמִים, קָנָה אוֹתוֹ מִהַיְשָׁמְעָאִלִּים שֶׁהוֹרִידוּ אוֹתוֹ לְשָׂם.

ה' הָיָה עִם יוֹסֵף וְעוֹזֵר לוֹ, וְהוּא הָיָה אִישׁ מִצְלִיחַ, הוּא הָיָה בְּבֵית אָדוֹנוֹ הַמִּצְרִי.

אָדוֹנוֹ רָאָה שֶׁה' אִתּוֹ וְכָל מַה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה ה' עוֹזֵר לוֹ לְהַצְלִיחַ.

יוסף מָצָא חֵן בְּעֵינָיו וְשֵׂרַת אוֹתוֹ, וְהוּא מָנָה אוֹתוֹ לְהִיט אַחֲרָאֵי עַל בֵּיתוֹ, וְהַפְקִיד בְּאַחֲרֵיאוֹתָיו אֶת כָּל מַה שֵּׁיִשׁ לוֹ.

מֵאִזְ שֶׁהוּא מָנָה אוֹתוֹ עַל בֵּיתוֹ וְעַל כָּל מַה שֵּׁיִשׁ לוֹ, ה' בִּרְךָ אֶת בֵּית הַמִּצְרִי בְּזָכוֹת יוֹסֵף, בִּרְכַת ה' הִיטָה בְּכָל מַה שֵּׁיִשׁ לוֹ, בְּבֵית וּבִשְׂדֵהוּ.

הוא הפקיד בְּאַחֲרֵיאוֹתָיו יוֹסֵף אֶת כָּל מַה שֵּׁיִשׁ לוֹ, וְלֹא יָדַע כְּלוּם מִמֶּה שֵּׁיִשׁ אֲצִלוֹ חוּץ מִהַלְחָם שֶׁהוּא אוֹכֵל, יוֹסֵף הָיָה יָפֵה בְּצוּרַת גּוּפוֹ וּבִמְרָאָה פְּנָיו.

אחרי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְתִשָּׂא אִשְׁת־מִּבְטָה בְּחֻמְדָּה אֶל יוֹסֵף – וְאָמְרָה: שָׂכַב אִתִּי הוּא סֶרֶב, וְאָמַר לְאִשְׁת־אָדוֹנוֹ: הֲרֵי אָדוֹנִי אֵינּוּ יוֹדֵעַ מַה קֹּרֵה אֶתִּי בְּבֵיתִי, וְכָל מַה שֵּׁיִשׁ לוֹ הוּא הַפְקִיד בְּאַחֲרֵיאוֹתָיו.

הוא לא שולט בבית הזה יותר ממני ולא מנע ממני כלום אלא רק אותך באשר את אשתו, ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת

וְתִקְשֶׁר עַל-יָדוֹ שְׁנִי לְאֹמֶר זֶה יֵצֵא רֵאשׁוֹן:

וַיְהִי כַּמְשִׁיב יָדוֹ וַהֲגִיל יֵצֵא אָחִיו וַתֹּאמֶר מַה-פְּרַצְתָּ עָלַיךָ פְּרִיץ וַיִּקְרָא שְׂמוֹ פְּרִיץ:

וְאַחֲרַיִךְ יֵצֵא אָחִיו אֲשֶׁר עַל-יָדוֹ הַשְּׁנִי וַיִּקְרָא שְׂמוֹ זֶרַח: ס

וַיִּוֹסֶף הוֹרֵד מִצְרַיִמָה וַיִּקְנֶהוּ פּוּטִיפֶר סֹרִיס פְּרַעָה שֶׁר הַטְּבָחִים אִישׁ מִצְרִי מִיַּד הַיְשָׁמְעָאִלִּים אֲשֶׁר הוֹרְדוּהוּ שְׂמָה:

וַיְהִי וַהֲגִיל אֶת-יוֹסֵף וַיְהִי אִישׁ מִצְלִיחַ וַיְהִי בְּבֵית אָדוֹנָיו הַמִּצְרִי:

וַיֵּרָא אָדוֹנָיו כִּי וַהֲגִיל אִתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר-הוּא עוֹשֶׂה וַהֲגִיל מִצְלִיחַ בְּיָדוֹ:

וַיִּמְצָא יוֹסֵף חֵן בְּעֵינָיו וַיִּשְׂרַת אִתּוֹ וַיִּפְקְדֵהוּ עַל-בֵּיתוֹ וְכָל-יִשְׁלֹוֹ נָתַן בְּיָדוֹ:

וַיְהִי מֵאִזְ הַפְקִיד אִתּוֹ בְּבֵיתוֹ וְעַל כָּל-אֲשֶׁר יִשְׁלֹוֹ וַיִּבְרַךְ וַהֲגִיל אֶת-בֵּית הַמִּצְרִי בְּגִלְלַת יוֹסֵף וַיְהִי בִּרְכַת וַהֲגִיל בְּכָל-אֲשֶׁר יִשְׁלֹוֹ בְּבֵית וּבִשְׂדֵהוּ:

וַיַּעֲזֹב כָּל-אֲשֶׁר-לוֹ בְּיַד-יוֹסֵף וְלֹא-יָדַע אִתּוֹ מֵאוֹמָה כִּי אִם-הַלְחָם אֲשֶׁר-הוּא אוֹכֵל וַיְהִי יוֹסֵף יָפֵה-תָאֵר וַיִּפֶּה מְרָאָה:

וַיְהִי אַחֲרַיִךְ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְתִשָּׂא אִשְׁת־אָדוֹנָיו אֶת-עֵינֶיהָ אֶל-יוֹסֵף וַתֹּאמֶר שָׂכַבָה עִמִּי:

וַיִּמְאָן וַיֹּאמֶר אֶל-אִשְׁת־אָדוֹנָיו חֵן אָדוֹנִי לֹא-יָדַע אִתִּי מַה-בְּבֵיתִי וְכָל אֲשֶׁר-יִשְׁלֹוֹ נָתַן בְּיָדִי:

אֵינְנוּ גְדוֹל בְּבֵית הַזֶּה מִמֶּנִּי וְלֹא-חֲשָׂךְ מִמֶּנִּי מֵאוֹמָה כִּי אִם-אוֹתְךָ בְּאֲשֶׁר אֶת־אִשְׁתּוֹ וַאיֵךְ אֵעֲשֶׂה הַרְעָה הַגְּדוֹלָה

כט

ל

חמישי

א לט

ב

ג

ד

ה

ו

ז שש

ח

ט

הזאת וְחִטָּאתִי לֹאלֹהִים:

י וַיְהִי כִּדְבַרְהָ אֱלֹהֵי יוֹסֵף יוֹם וַיֹּאמֶר
שָׁמַע אֱלֹהִים לְשֹׁכְבֵי אֲצִלָּה לְהַיּוֹת עִמָּה:

יא וַיְהִי כִּתְהִיָּם הַזֶּה וַיָּבֵא הַבַּיִתָּה לַעֲשׂוֹת
מִלֹּאכְתּוֹ וַאֲיֵן אִישׁ מֵאֲנָשֵׁי הַבַּיִת שֵׁם
בְּבֵית:

יב וַתִּחַפְּשׂוּהוּ בְּבִנְדּוֹ לֵאמֹר שֹׁכֵבָה עִמִּי
וַיַּעֲזֹב בְּגָדוֹ בַּיְדָהּ וַיִּגַּס וַיֵּצֵא הַחוּצָה:

יג וַיְהִי כִּפְרֹאֲתָהּ כִּי־עָזַב בְּגָדוֹ בַּיְדָהּ וַיִּגַּס
הַחוּצָה:

יד וַתִּקְרָא לְאֲנָשֵׁי בֵיתָהּ וַתֹּאמֶר לָהֶם
לֵאמֹר רְאוּ הֵבִיא לָנוּ אִישׁ עֵבְרִי לְצַחֵק
בָּנוּ בָּא אֵלַי לְשֹׁכֵב עִמִּי וַאֲקַרָּא בְּקוֹל
גָּדוֹל:

טו וַיְהִי כְשִׁמְעוֹ כִּי־הִרְיַמְתִּי קוֹלִי וַאֲקַרָּא
וַיַּעֲזֹב בְּגָדוֹ אֲצִלִּי וַיִּגַּס וַיֵּצֵא הַחוּצָה:

טז וַתִּנַּח בְּגָדוֹ אֲצִלָּה עַד־בּוֹא אֲדָנָיו אֶל־
בֵּיתוֹ:

יז וַתִּדְבַר אֵלָיו כִּדְבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר
בָּא־אֵלַי הָעֵבֶד הָאֲשֶׁר־הִבֵּאתָ
לָנוּ לְצַחֵק בִּי:

יח וַיְהִי כִּתְהִיָּמֵי קוֹלִי וַאֲקַרָּא וַיַּעֲזֹב בְּגָדוֹ
אֲצִלִּי וַיִּגַּס הַחוּצָה:

יט וַיְהִי כְשִׁמְעַע אֲדָנָיו אֶת־דְּבָרֵי אִשְׁתּוֹ
אֲשֶׁר דִּבְרָה אֵלָיו לֵאמֹר כִּדְבָרִים
הָאֵלֶּה עָשָׂה לִי עֲבָדְךָ וַיַּחַר אָפוֹ:

כ וַיִּקַּח אֲדָנָי יוֹסֵף אֶתֹו וַיַּתְנַהֲלוּ אֶל־בֵּית
הַסֹּהַר מְקוֹם אֲשֶׁר־אָסִיְבִי (אסורי)
הַמְּלֶכֶת אֲסוּרִים וַיְהִי־שֵׁם בְּבֵית הַסֹּהַר:

כא וַיְהִי יְהוָה אֶת־יוֹסֵף וַיִּט אֵלָיו חֶסֶד וַיִּתֵּן
חַזֵּן בְּעֵינָי שַׂר בֵּית־הַסֹּהַר:

כב וַיִּתֵּן שַׂר בֵּית־הַסֹּהַר בִּנְדֵי־יוֹסֵף אֶת
כָּל־הָאֲסִירִים אֲשֶׁר בְּבֵית הַסֹּהַר וְאֵת
כָּל־אֲשֶׁר עֹשִׂים שָׁם הוּא הָיָה עֹשֶׂה:

וַאֲחֻטָּא לֹאלֹהִים!

היא דְבַרְהָ אֶל יוֹסֵף יוֹם יוֹם, וְהוּא לֹא שָׁמַע
בְּקוֹלָהּ לְשֹׁכֵב אֲצִלָּה לְהַיּוֹת אִתָּהּ.

באחד הַיָּמִים, הוּא בָּא הַבַּיִתָּה לַעֲשׂוֹת אֶת
עֲבוֹדָתוֹ, וְלֹא הָיָה אִישׁ מֵאֲנָשֵׁי הַבַּיִת שֵׁם
בְּבֵית.

היא תִּפְשָׁה אוֹתוֹ בְּבִגְדוֹ וַאֲמָרָה: שֹׁכֵב אִתִּי!
הוּא עָזַב אֶת בְּגָדוֹ בַּיְדָהּ וּבִרַח וַיֵּצֵא הַחוּצָה.

כִּשֶׁהִיא רֹאֲתָהּ שֶׁהוּא עָזַב אֶת בְּגָדוֹ בַּיְדָהּ
וּבִרַח הַחוּצָה,

קָרָאָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתָהּ וַאֲמָרָה: רְאוּ! בְּעֵלִי
הֵבִיא לָנוּ אִישׁ עֵבְרִי לְצַחֵק עֲלֵינוּ הוּא בָּא
אֵלַי לְשֹׁכֵב אִתִּי וְקָרָאתִי לְעֹזְרָה בְּקוֹל רָם.

וכִּשְׁהוּא שָׁמַע שֶׁהִרְיַמְתִּי אֶת קוֹלִי וְקָרָאתִי
לְעֹזְרָה, הוּא עָזַב אֶת בְּגָדוֹ אֲצִלִּי וּבִרַח וַיֵּצֵא
הַחוּצָה.

היא הִנִּיחָה אֶת בְּגָדוֹ אֲצִלָּה עַד שֶׁאָדוּנוּ בָּא
לְבֵיתוֹ.

היא דִּבְרָה אֵלָיו כִּדְבָרִים הָאֵלֶּה: בָּא אֵלַי
הָעֵבֶד הָעֵבְרִי שֶׁהִבֵּאתָ לָנוּ לְצַחֵק עֲלֵי.

וכִּשְׁהִרְיַמְתִּי אֶת קוֹלִי וְקָרָאתִי לְעֹזְרָה, הוּא
עָזַב אֶת בְּגָדוֹ אֲצִלִּי וּבִרַח הַחוּצָה.

כִּשְׁשָׁמַע אָדוּנוּ אֶת דְּבָרֵי אִשְׁתּוֹ שֶׁדִּבְרָה
אֵלָיו וַאֲמָרָה: כִּדְבָרִים הָאֵלֶּה עָשָׂה לִי עֲבָדְךָ
– הוּא בָּעַס.

אָדוּנוּ שֶׁל יוֹסֵף לָקַח אוֹתוֹ, וְשֵׁם אוֹתוֹ בְּבֵית
הַסֹּהַר – הַמְּקוֹם שֶׁאָסִיְרֵי הַמְּלֶכֶת אֲסוּרִים,
וְהוּא נִשְׂאָר שֵׁם בְּבֵית הַסֹּהַר.

ה' הָיָה עִם יוֹסֵף וְהִשְׁפִּיעַ אֵלָיו חֶסֶד, וְעָשָׂה
שִׂמְצָא חֵן בְּעֵינָי שַׂר בֵּית הַסֹּהַר.

שַׂר בֵּית הַסֹּהַר הִפְקִיד בְּאֲחֵרֵיאוֹתוֹ שֶׁל יוֹסֵף
אֶת כָּל הָאֲסִירִים שֶׁבְּבֵית הַסֹּהַר, וְאֵת כָּל
מֵה שְׁעוֹשִׂים שָׁם הוּא הָיָה הַאֲחֵרָאִי שֶׁהִדְבַּר
יַעֲשֶׂה.

שָׂר בֵּית הַסֹּהֵר אֵינוּ רוֹאֵה בּוֹ שׁוֹם פָּגָם
בְּזִכּוֹת שֶׁהִי אֵתָנוּ, וּמֵה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה – הִ'
מִצְלִיחַ.

פְּרַשְׁת חִלּוּמֹת הַשָּׂרִים

אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִמְמַנְהָ עַל הַיַּיִן שֶׁל
מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְהָאֹפֶה חֲטָאוּ לְאֲדוֹנָם – לְמֶלֶךְ
מִצְרַיִם.

פְּרַעַה בָּעַס עַל שְׁנֵי מִשְׁרָתָיו – עַל הַשָּׂר
שֶׁמְמַנְהָ עַל הַיַּיִן וְעַל הַשָּׂר שֶׁמְמַנְהָ עַל הָאֹפִים.

הוּא שֵׁם אוֹתָם בְּמַעְצָר בְּבֵיתוֹ שֶׁל שָׂר
הַלּוֹחֲמִים, בְּבֵית הַסֹּהֵר – הַמָּקוֹם שֶׁבוֹ יוֹסֵף
כְּלוֹא.

שָׂר הַלּוֹחֲמִים מְנַה אֶת יוֹסֵף לִהְיוֹת אִתָּם וְהוּא
שָׂרָת אוֹתָם, וְהֵם הָיוּ שְׁנֵה בְּמַעְצָר.

הִמְמַנְהָ עַל הַיַּיִן וְהָאֹפֶה שֶׁל מֶלֶךְ מִצְרַיִם
שֶׁכְּלוֹאִים בְּבֵית הַסֹּהֵר, שְׁנֵיהֶם חָלְמוּ חִלּוֹם
בְּלַיְלָה אֶחָד, כָּל אֶחָד אֶת חִלּוֹמוֹ – כָּל אֶחָד
חָלַם חִלּוֹם שְׂמֵתָאִים לְפִתְרוֹן שֶׁל חִלּוֹמוֹ.

יוֹסֵף בָּא אֲלֵיהֶם בְּבוֹקֵר וְרָאָה אוֹתָם שֶׁהֵם
מְדַאֲגִים.

הוּא שָׁאֵל אֶת מִשְׁרָתִי פְּרַעַה שְׂאֵתוֹ בְּמַעְצָר
בְּבֵית אֲדוֹנוֹ, וְאָמַר: מִדּוּעַ פְּנִיכֶם רָעִים הַיּוֹם?

אָמְרוּ לוֹ: חָלְמָנוּ חִלּוֹם וְאֵין מִי שִׁפְתוֹר אוֹתוֹ!
אָמַר לָהֶם יוֹסֵף: הֲרִי לֵאלֹהִים הַיְכוֹלֹת
לְפִתוֹר! סִפְרוּ לִי בְּבִקְשָׁה.

הַשָּׂר הִמְמַנְהָ עַל הַיַּיִן סִפֵּר אֶת חִלּוֹמוֹ לְיוֹסֵף,
וְאָמַר לוֹ: בְּחִלּוֹמִי – וְהִנֵּה לִפְנֵי גִפְנִי.

וּבְגִפְנֵי שְׁלוֹשָׁה עֲנָפִים וְהִיא בְּזִמְן פְּרִיחֹתָהּ
וּלְבָבּוֹ נִצְנְיָה וְהַבְּשִׁילוֹ אֲשַׁבְּלוּתֶיהָ בְּעֲנָבִים.

וְכֹס פְּרַעַה בְּיָדִי, וְאֶקַּח אֶת הָעֲנָבִים
וְאֲשַׁחֵט אֹתָם אֶל-כּוֹס פְּרַעַה וְאֶתֵּן אֶת-
הַכּוֹס עַל-כַּף פְּרַעַה:

וְאָמַר לוֹ יוֹסֵף: זֶה פִּתְרוֹנוֹ – שְׁלוֹשֶׁת הָעֲנָפִים
הֵם שְׁלוֹשָׁה יָמִים.

כַּן אֵין שָׂר בֵּית-הַסֹּהֵר רֹאֵה אֶת-כָּל-
מְאוּמָה בְּיָדוֹ בְּאֲשֶׁר יִהְיֶה אִתּוֹ וְאֲשֶׁר-
הוּא עוֹשֶׂה יִהְיֶה מִצְלִיחַ: פ

שביע

מ

וַיְהִי אַחֲרַי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה חֲטָאוּ
מִשְׁקָה מֶלֶךְ-מִצְרַיִם וְהָאֹפֶה לְאֲדוֹנֵיהֶם
לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם:

וַיִּקְצָף פְּרַעַה עַל שְׁנֵי סְרִיסָיו עַל שָׂר
הַמְּשָׁקִים וְעַל שָׂר הָאֹפִים:

וַיִּתֵּן אֹתָם בְּמִשְׁמַר בֵּית שָׂר הַטְּבָחִים
אֶל-בֵּית הַסֹּהֵר מִקֹּום אֲשֶׁר יוֹסֵף אָסוּר
שָׁם:

וַיִּפְקֹד שָׂר הַטְּבָחִים אֶת-יוֹסֵף אִתָּם
וַיִּשְׂרַת אִתָּם וַיְהִיו יָמִים בְּמִשְׁמַר:

וַיַּחְלְמוּ חִלּוֹם שְׁנֵיהֶם אִישׁ חִלְמוֹ
בְּלַיְלָה אֶחָד אִישׁ כְּפִתְרוֹן חִלְמוֹ
הַמְּשָׁקָה וְהָאֹפֶה אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם
אֲשֶׁר אָסוּרִים בְּבֵית הַסֹּהֵר:

וַיָּבֹא אֲלֵיהֶם יוֹסֵף בְּבֹקֵר וַיֵּרָא אֹתָם
וְהֵנָּם זֹעֲפִים:

וַיִּשְׁאֵל אֶת-סְרִיסֵי פְּרַעַה אֲשֶׁר אִתּוֹ
בְּמִשְׁמַר בֵּית אֲדוֹנָיו לֵאמֹר מִדּוּעַ פְּנִיכֶם
רָעִים הַיּוֹם:

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו חִלּוֹם חָלְמָנוּ וּפְתוֹר אֵין
אִתּוֹ וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם יוֹסֵף הֲלוֹא לֵאלֹהִים
פִּתְרוֹנִים סִפְרוּ-נָא לִי:

וַיִּסְפֹּר שָׂר-הַמְּשָׁקִים אֶת-חִלְמוֹ לְיוֹסֵף
וַיֹּאמֶר לוֹ בְּחִלּוֹמִי וְהִנֵּה-גִפְנֵי לִפְנֵי:

וּבְגִפְנֵי שְׁלֹשָׁה שָׂרִיגִם וְהוּא כְּפִרְחַת
עֲלֵתָהּ נִצְהָ הַבְּשִׁילוֹ אֲשַׁבְּלוּתֶיהָ עֲנָבִים:

וְכֹס פְּרַעַה בְּיָדִי וְאֶקַּח אֶת-הָעֲנָבִים
וְאֲשַׁחֵט אֹתָם אֶל-כּוֹס פְּרַעַה וְאֶתֵּן אֶת-
הַכּוֹס עַל-כַּף פְּרַעַה:

וַיֹּאמֶר לוֹ יוֹסֵף זֶה פִּתְרוֹנוֹ שְׁלֹשֶׁת
הַשָּׂרִים שְׁלֹשֶׁת יָמִים הֵם:

בְּעוֹד שְׁלוֹשָׁה יָמִים פָּרְעָה יִזְכֵּיר אֶת שְׁמִךָ
וְאֵת הַחֲזוֹרְתְּךָ לְמַעֲמָדְךָ, וְתִשָּׂם אֶת הַבּוֹס
שֶׁל פָּרְעָה בִּידוֹ, כְּמוֹ הַחוֹק הַקּוֹדֵם – שֶׁהֵייתָ
הַמְּמַנֶּה עַל הַיֵּן.

אָבֵל תִּזְכּוֹר אוֹתִי לְהִיּוֹת אִתְּךָ בְּשִׁיחִי לְךָ
טוֹב וְתַעֲשֶׂה אֵתִי בְּבִקְשָׁה חֶסֶד, תִּזְכֵּיר אוֹתִי
לְפָרְעָה וְתוֹצִיא אוֹתִי מִן־הַבַּיִת הַזֶּה.

כִּי גָּנְבוּ אוֹתִי מֵאֶרֶץ הָעֵבְרִים, וְגַם פֹּה לֹא
עֲשִׂיתִי שׁוֹם חֲטָא שֶׁבִּגְלָלוּ שְׁמוֹ אוֹתִי בְּבוֹר:

שֶׁר הָאוֹפִים רָאָה שֶׁהוּא פֶּתֵר לְטוֹבָה, וְאָמַר
לְיוֹסֵף: גַּם אֲנִי רִאִיתִי בַּחֲלוּמִי וְהִנֵּה עַל
רֹאשִׁי שְׁלוֹשָׁה סְלֵי נֹצְרִים.

וּבִסֵּל הָעֲלִיּוֹן מִכָּל הַמַּאֲכָלִים שֶׁל פָּרְעָה
מַעֲשֶׂה אֹפֶה, וְהַעוֹף אוֹכֵל אוֹתָם מִן־הַסֵּל
שֶׁמֶעַל רֹאשִׁי.

עֲנֵה יוֹסֵף וְאָמַר: זֶה פֶּתֵרוֹנוֹ – שְׁלוֹשֶׁת הַסֵּלִים
הֵם שְׁלוֹשָׁה יָמִים.

בְּעוֹד שְׁלוֹשָׁה יָמִים פָּרְעָה יִסִּיר אֶת רֹאשְׁךָ
מֵעַל גּוֹפְךָ וְתִלֶּה אוֹתְךָ עַל עַץ, וְהַעוֹף יֹאכֵל
אֶת בְּשָׂרְךָ מֵעֲלִידָה.

בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי הִיא יוֹם הַהִלְדָּת שֶׁל פָּרְעָה
וְהוּא עֲשֶׂה מִשְׁתָּה לְכָל עֲבָדָיו, וְהִזְכִּיר אֶת
שְׁמוֹת הַשָּׂר הַמְּמַנֶּה עַל הַיֵּן וְשֶׁר הָאוֹפִים אִם
לְהִזְמִינָם עִם שָׂר עֲבָדָיו.

הוּא הַחֲזוֹר אֶת הַשָּׂר שֶׁמְּמַנֶּה עַל הַיֵּן
לְאַחֲרֵיתוֹ עַל הַיֵּן, וְהוּא שָׂם אֶת הַבּוֹס עַל
כַּף יָד פָּרְעָה.

וְאֵת שֶׁר הָאוֹפִים הוּא תִּלֶּה, כְּמוֹ שְׂיוֹסֵף פֶּתֵר
לָהֶם.

וְהַשָּׂר הַמְּמַנֶּה עַל הַיֵּן לֹא זָכַר אֶת יוֹסֵף אֶלָּא
שָׂכַח אוֹתוֹ.

י' בְּעוֹד | שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פָּרְעָה אֶת־
רֹאשְׁךָ וְהִשְׁבִּיךָ עַל־כַּנֶּךָ וְנִתְּתָ כּוֹס־
פָּרְעָה בִּידוֹ כְּמִשְׁפֵּט הַרְאִשׁוֹן אֲשֶׁר
הָיִיתָ מִשְׁקֵהוּ:

י"ד כִּי אִם־זָכַרְתָּנִי אִתְּךָ כְּאֲשֶׁר יֵיטֵב לְךָ
וְעֲשִׂיתָ־נָא עִמָּדִי חֶסֶד וְהִזְכַּרְתָּנִי אֶל־
פָּרְעָה וְהוֹצֵאתָנִי מִן־הַבַּיִת הַזֶּה:

טו כִּי־גָנְבְּ נִגְבְּתִי מֵאֶרֶץ הָעֵבְרִים וְגַם־פֹּה
לֹא־עֲשִׂיתִי מֵאוֹמָה כִּי־שְׁמוֹ אֶתִּי בְּבוֹר:

טז וַיִּרְא שֶׁר־הָאֹפִים כִּי טוֹב פֶּתֵר וַיֹּאמֶר
אֶל־יוֹסֵף אֶף־אֲנִי בַּחֲלוּמִי וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה
סְלֵי חֲרִי עַל־רֹאשִׁי:

יז וּבִסֵּל הָעֲלִיּוֹן מִכָּל מַאֲכָל פָּרְעָה
מַעֲשֶׂה אֹפֶה וְהַעוֹף אֹכֵל אֶתְּם מִן־הַסֵּל
מֵעַל רֹאשִׁי:

יח וַיַּעַן יוֹסֵף וַיֹּאמֶר זֶה פֶּתֵרִנּוּ שְׁלֹשֶׁת
הַסֵּלִים שְׁלֹשֶׁת יָמִים הֵם:

יט בְּעוֹד | שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פָּרְעָה אֶת־
רֹאשְׁךָ מֵעֲלִידָה וְתִלֶּה אוֹתְךָ עַל־עֵץ
וְאֹכֵל הַעוֹף אֶת־בְּשָׂרְךָ מֵעֲלִידָה:

כ וַיְהִי | בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יוֹם הַהִלְדָּת אֶת־
פָּרְעָה וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּה לְכָל־עֲבָדָיו וַיִּשָּׂא
אֶת־רֹאשׁ | שֶׁר הַמִּשְׁקִים וְאֶת־רֹאשׁ שֶׁר
הָאֹפִים בְּתוֹךְ עֲבָדָיו:

כא וַיִּשָּׁב אֶת־שֶׁר הַמִּשְׁקִים עַל־מִשְׁקֵהוּ
וַיִּתֵּן הַבּוֹס עַל־כַּף פָּרְעָה:

כב וְאֵת שֶׁר הָאֹפִים תִּלֶּה כְּאֲשֶׁר פֶּתֵר
לָהֶם יוֹסֵף:

כג וְלֹא־זָכַר שֶׁר־הַמִּשְׁקִים אֶת־יוֹסֵף
וַיִּשְׁכַּחְהוּ: פ

מפסוק

מקץ

מא

א וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרַעַה חָלַם
וַהֲנֵה עֹמֵד עַל־הַיָּאֵר:
ב וַהֲנֵה מִן־הַיָּאֵר עֹלֹת שִׁבְעַת פְּרוֹת יָפוֹת
מֵרָאה וּבְרִיאַת בָּשָׂר וַתִּרְעִינָה בְּאָחוּ:
ג וַהֲנֵה שִׁבְעַת פְּרוֹת אַחֲרוֹת עֹלֹת אַחֲרֵיהֶן
מִן־הַיָּאֵר רַעוֹת מֵרָאה וַדַּקּוֹת בָּשָׂר
וַתִּשְׁמְדֵנָה אֶצֶל הַפְּרוֹת עַל־שֵׁפֶת הַיָּאֵר:
ד וַתֵּאכְלֵנָה הַפְּרוֹת רַעוֹת הַמֵּרָאה וַדַּקּוֹת
הַבָּשָׂר אֶת שִׁבְעַת הַפְּרוֹת יָפֹת הַמֵּרָאה
וַתִּבְרִיאַת וַיִּיקֶץ פְּרַעַה:
ה וַיִּישָׁן וַיִּחְלֹם שְׁנִית וַהֲנֵה שִׁבְעַת שְׂבָלִים
עֹלֹת בְּקִנְיָה אַחַד בְּרִיאוֹת וְטֹבוֹת:
ו וַהֲנֵה שִׁבְעַת שְׂבָלִים דַּקּוֹת וּשְׂדוּפּוֹת
קָדָיִם צִמְחוֹת אַחֲרֵיהֶן:
ז וַתִּבְלַעְנָה הַשְּׂבָלִים הַדַּקּוֹת אֶת שִׁבְעַת
הַשְּׂבָלִים הַבְּרִיאוֹת וַהֲמַלְאוֹת וַיִּיקֶץ
פְּרַעַה וַהֲנֵה חֲלוֹם:
ח וַיְהִי כִּבְקֹר וַתִּפְעֵם רֹחוֹ וַיִּשְׁלַח וַיִּקְרָא
אֶת־כָּל־חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם וְאֶת־כָּל־
חֲכַמֵּיהֶם וַיִּסְפֹּר פְּרַעַה לָהֶם אֶת־חֲלֹמוֹ
וַאִין־פּוֹתֵר אוֹתָם לְפְרַעַה:
ט וַיַּדְבֵּר שֵׁר הַמְּשָׁקִים אֶת־פְּרַעַה לֵאמֹר
אֶת־חֲטָאֵי אֲנִי מִזְכִּיר הַיּוֹם:
י פְּרַעַה קָצַף עַל־עַבְדּוֹ וַיִּתֵּן אֹתִי
בְּמִשְׁמֵר בֵּית שֵׁר הַטְּבָחִים אֹתִי וְאֶת
שֵׁר הָאֲפִים:
יא וַנְּחַלְמָה חֲלוֹם בְּלִילָה אַחַד אֲנִי וְהוּא
אִישׁ כְּפַתְרוֹן חֲלָמוֹ חֲלָמוֹ:
יב וְשֵׁם אֲתָנּוֹ נֶעֱר עֲבָרִי עֶבֶד לְשֵׁר
הַטְּבָחִים וַנִּסְפֹּר־לוֹ וַיַּפְתֵּר־לָנוּ אֶת־
חֲלָמֵינוּ אִישׁ כְּחֲלָמוֹ פִּתֵּר:
יג וַיְהִי כַּאֲשֶׁר פִּתְרֵנוּ לָנוּ כֵּן הָיָה אֹתִי
הַשִּׁיב עַל־כַּפְּי וְאִתּוֹ תִּלְהֶ:

פרשת חלומות פרעה

בסוף שנתים, פרעה חלם שהוא עומד על יד
היאור.
ומהיאור עולות שבע פרות שנראות טוב
ושמנות, והן רעו במקום המרעה.
והנה שבע פרות אחרות עולות אחריהן
מהיאור, שנראות לא טוב ורזות, והן עמדו
על שפת היאור ליד הפרות הראשונות.
הפרות שנראות לא טוב והרזות אכלו את
שבע הפרות שנראות טוב והשמנות, ופרעה
התעורר.
הוא ישן וחלם שנית, והנה שבע שבולים
עולות בגבעול אחד – שמנות וטובות.
והנה שבע שבולים דקות ומיבשות ברוח
מזרחית צומחות אחריהן.
השבולים הדקות בלעו את שבע השבולים
השמנות והמלאות, פרעה התעורר והנה –
חלום.
בבוקר בשהתעורר הוא התרגש מאוד, הוא
שלח וקרא לכל מכשפי מצרים ולכל
חכמיה, פרעה ספר להם את חלומו, ולא היה
מי שיזעזע לפתור אותם לפרעה.
פרשת פתרון יוסף
שר המשקים דבר אל פרעה ואמר: אני
מזכיר היום את חטאי.
פרעה פגע על עבדיו ושם אותי במעצר
בבית שר הלוחמים, אותי ואת שר האופים.
אני והוא חלמנו חלום בלילה אחד, כל אחד
חלם חלום שמתאים לפתרון חלומו.
ושם היה אתנו נער עברי עבד לשר
הלוחמים, ספרנו לו והוא פתר לנו את
חלומותינו, לכל אחד פתרון מתאים לחלומו.
וכמו שפתר לנו כך היה – אותי פרעה החזיר
למעמדי, ואותו הוא תלה.

פרעה שלח שליחים וקרא ליוסף והוציאו אותו במהירות מהכלא, הוא הסתפר והחליף את בגדיו ובא אל פרעה.

פרעה אמר ליוסף: חלמתי חלום ואין מי שיודע לפתור אותו, ואני שמעתי עליך שאתה יודע להבין חלום ולפתור אותו.

יוסף ענה לפרעה ואמר: גם בלעדי, בעזרת אלהים ניתן פתרון לטובת שלום פרעה.

פרעה דבר אל יוסף: בחלומי הגה אני עומד על שפת היאור.

והנה מהיאור עולות שבע פרות שמנות שנראות טוב, והן רעו במקום המרעה.

והנה שבע פרות אחרות מסכנות שנראות מאוד לא טוב ורוות, עולות אחריהן, לא ראיתי כמותן בכל ארץ מצרים בכזה רוע.

הפרות הרזות והרעות אכלו את שבע הפרות הראשונות השמנות.

הן נבלעו בתוכן ולא היה אפשר לדעת שהן נבלעו בתוכן כי הן נראו רע כמו בהתחלה, והתעוררתי.

וראיתי בחלומי, והנה שבע שבולים צומחות בגבעול אחד מלאות וטובות.

והנה שבע שבולים רזות דקות מיבשות ברוח מזרחית צומחות אחריהן,

והשבולים הדקות בלעו את שבע השבולים הטובות, אמרתי למכשפים ואין אף אחד מהם שיודע להגיד לי את פתרון החלום.

יוסף אמר לפרעה: פרוש חלומות פרעה אחד הוא – האלהים הודיע לפרעה את מה שהוא עומד לעשות.

שבע הפרות הטובות הן שבע שנים, ושבע השבולים הטובות הן שבע שנים – חלום אחד הוא.

ושבע הפרות הרזות והרעות העולות אחריהן

נישלח פרעה ויקרא את-יוסף ויריצהו מן-הבור וינגלח ויחלף שמלתיו ויבא אל-פרעה:

ויאמר פרעה אל-יוסף חלום חלמתי ופתר אין אתו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתור אתו:

ויען יוסף את-פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את-שלום פרעה:

וידבר פרעה אל-יוסף בחלמי הגני עמד על-שפת היאר:

והנה מן-היאר עלת שבע פרות ברואות בשר ויפת תאר ותדעינה באחו:

והנה שבע-פרות אחרות עלות אחריהן דלות ורעות תאר מאד ורקות בשר לא-ראיתי כהנה בכל-ארץ מצרים לרע:

ותאכלנה הפרות הרקות והרעות את שבע הפרות הראשונות הבריות:

ותבאנה אל-קרבנה ולא נודע כי-באו אל-קרבנה ומראיתן רע כאשר בתחלה ואיקץ:

וארא בחלמי והנה שבע שבולים עלת בקנה אחד מלאת וטבות:

והנה שבע שבולים צנמות דקות שרפות קדים צמחות אחריהם:

ותבלען השבולים הדקת את שבע השבולים הטבות ואמר אל-החרטמים ואין מגיד לי:

ויאמר יוסף אל-פרעה חלום פרעה אחד הוא את אשר האלהים עשה הגיד לפרעה:

שבע פרת הטבת שבע שנים הנה ושבע השבולים הטבת שבע שנים הנה חלום אחד הוא:

ושבע הפרות הרקות והרעות העלת

שני

טז

יז

יח

יט

כ

כא

כב

כג

כד

כה

כו

כז

הן שבע שנים, ושבע השבולים הרקות המיבשות ברוח מזרחית יהיו שבע שנות רעב.

זהו הדבר שדברתי אל פרעה - את מה שהאלהים עומד לעשות הוא הראה לפרעה. הנה שבע שנים באות, יהיה שבע גדול בכל ארץ מצרים.

ויבאו שבע שנות רעב אחריהן וישכח כל השבע שהיה בארץ מצרים - הרעב ישמיד את הארץ.

ואי אפשר יהיה להבחין שהיה שבע בארץ בגלל אותו רעב שאחר כך, כי הוא יהיה קשה מאוד.

ועל חזרת החלום אל פרעה פעמים - כי הדבר מוכן מאת האלהים והאלהים ממחר לעשות אותו.

ועכשיו, פרעה ימצא איש נבון וחכם וימנה אותו על ארץ מצרים.

פרעה יעשה בעצתי, וימנה ממנים על הארץ, ויגבה חמשית מכל תבואת ארץ מצרים בשבע שני השבע.

והם יאספו את כל האוכל של השנים הטובות האלה שבאות, ויאספו תבואה שתהיה אצל פרעה - שיהיה אוכל בערים, וישמרו אותה.

האוכל יהיה שמור לקיים את כל השבע שנות הרעב שתהיינה בארץ מצרים, וכך הארץ לא תאבד ברעב.

הדבר נראה טוב בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו.

פרשת מגוי יוסף

פרעה אמר לעבדיו: האם נמצא עוד איש בזה שרות אלהים בו?

פרעה אמר ליוסף: אחרי שאלהים הודיע לך את כל זאת, אין נבון וחכם כמוך.

אחריהן שבע שנים הנה ושבע השבולים הרקות שרפות הקדים יהיו שבע שני רעב:

הוא הדבר אשר דברתי אל פרעה אשר האלהים עשה הראה את פרעה:

הנה שבע שנים באות שבע גדול בכל ארץ מצרים:

וקמו שבע שני רעב אחריהן ונשכח כל השבע בארץ מצרים וכלה הרעב את הארץ:

ולא יודע השבע בארץ מפני הרעב הנהא אחרי כן כי כבוד הוא מאד:

ועל השנות החלום אל פרעה פעמים כי נכון הדבר מעם האלהים וממחר האלהים לעשתו:

ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם וישיתוהו על ארץ מצרים:

יעשה פרעה ויפקד פקדים על הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע שני השבע:

ויקבצו את כל אכל השנים הטובות הבאת האלה ויצברו כר תחת יד פרעה אכל בערים ושמרו:

והיה האכל לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר תהיין בארץ מצרים ולא תפגרת הארץ ברעב:

וייטב הדבר בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו:

ויאמר פרעה אל עבדיו הנמצא בזה איש אשר רוח אלהים בו:

ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת אין נבון

כח

כט

ל

לא

לב

לג

לד

לה

לו

לז

לח

לט

שליש

וַחֲכָם כְּמוֹד:

אתה תהיה ממנה על ביתי ועל פי הוראותיך
יתפרנסו כל עמי, אהיה חשוב ממך רק
בכסא המלכות.

אֲתָה תִּהְיֶה עַל-בֵּיתִי וְעַל-פִּיךָ יִשָּׁק
כָּל-עַמִּי רַק הַכֶּסֶּא אֲנִי הַלְּמוֹד:

פרעה אמר ליוסף: ראה, מניתי אותך על כל
ארץ מצרים!

וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל-יוֹסֵף רְאֵה נָתַתִּי אֶתְךָ
עַל כָּל-אֶרֶץ מִצְרָיִם:

פרעה הסיר מעל ידו את טבעתו שבה היה
חותם את פקדויותיו, ושם אותה על ידו של
יוסף, והלביש אותו בבגדי משי, משבת,
ושם את מחרוזת הזהב על צווארו.

וַיֹּסֶר פַּרְעֹה אֶת-טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתֵּן
אֹתָהּ עַל-יַד יוֹסֵף וַיַּלְבִּשׁ אֹתוֹ בְּבִגְדֵי-מִשָּׁה
וַיִּשֶׂם רֶבֶד הַזָּהָב עַל-צוּאָרוֹ:

והרכיב אותו במרכבת הסגן שלו, והכריזו
לפניו: כרעו ברך! ומנה אותו על כל ארץ
מצרים.

וַיַּרְכֵּב אֹתוֹ בַּמַּרְכָּבָה הַמְּשֻׁנָּה אֲשֶׁר-לוֹ
וַיִּקְרְאוּ לִפְנָיו אֲבִיכָה וְנָתַן אֹתוֹ עַל
כָּל-אֶרֶץ מִצְרָיִם:

פרעה אמר ליוסף: אני פרעה המלך, ואני
מצוה שללא רשותך לא ימנה איש לשום
תפקיד בכל ארץ מצרים.

וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל-יוֹסֵף אֲנִי פַרְעֹה
וּבְלִעְדֶיךָ לֹא-יָרִים אִישׁ אֶת-יָדוֹ וְאֶת-
רִגְלוֹ בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרָיִם:

פרעה קרא את שם יוסף מפענח הסודות,
ונתן לו את אסנת הבת של פוטי-פרע כהן
העיר און לאשה, יוסף יצא לשלוט על ארץ
מצרים.

וַיִּקְרָא פַרְעֹה שֵׁם-יוֹסֵף צְפַנְתַּת פַּעֲנֹחַ
וַיִּתֵּן-לוֹ אֶת-אֲסַנַּת בַּת-פּוּטִי פַרַע כַּהֵן
אֵן לְאִשָּׁה וַיֵּצֵא יוֹסֵף עַל-אֶרֶץ מִצְרָיִם:

יוסף היה בן שלושים שנה בשעמד לפני
פרעה מלך מצרים, יוסף יצא מלפני פרעה
ועבר בכל ארץ מצרים.

וַיּוֹסֶף בֶּן-שְׁלֹשִׁים שָׁנָה בַּעֲמֹדוֹ לִפְנֵי
פַרְעֹה מֶלֶךְ-מִצְרָיִם וַיֵּצֵא יוֹסֵף מִלִּפְנֵי
פַרְעֹה וַיַּעֲבֵר בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרָיִם:

בשבע שני השבע גדלה הארץ תבואה רבה,
מספיק גם לאחסון.

וַתַּעַשׂ הָאָרֶץ בְּשִׁבְעַת שָׁנֵי הַשָּׁבַע
לְקַמְצִים:

הוא אסף את כל האוכל של שבע השנים
הטובות שהיו בארץ מצרים, ושם את האוכל
בתוך הערים, האוכל של שדה העיר
שסביבותיה הכניס בתוכה.

וַיִּקְבֹּץ אֶת-כָּל-אֹכֶל ו שִׁבְעַת שָׁנִים אֲשֶׁר
הָיוּ בָאָרֶץ מִצְרָיִם וַיִּתֵּן-אֹכֶל בַּעֲרִים
אֹכֶל שְׂדֵה-הָעִיר אֲשֶׁר סְבִיבֹתֶיהָ נָתַן
בְּתוֹכָהּ:

יוסף אסף הרבה מאוד תבואה - כחול הים,
עד שהפסיקו לספור כי אי אפשר היה לספור.
ולפני שבאה שנת הרעב הראשונה נולדו
ליוסף שני בנים שילדה לו אסנת בת פוטי-
פרע כהן העיר און.

וַיִּצְבֹּר יוֹסֵף בָּר כַּחֲלוֹל הַיָּם הַרְבֵּה
מְאֹד עַד כִּי-חָדַל לְסַפֵּר כִּי-אֵין מִסְפָּר:
וַלְיוֹסֵף יָלְדוּ שְׁנֵי בָנִים בְּטֶרֶם תָּבוֹא
שָׁנַת הָרָעָב אֲשֶׁר יִלְדֶה-לוֹ אֲסַנַּת בַּת-
פּוּטִי פַרַע כַּהֵן אֵון:

יוסף קרא את שם הבכור מנשה, כי אלהים
נשני - בלומר השכיח ממני את כל עבודותי

וַיִּקְרָא יוֹסֵף אֶת-שֵׁם הַבְּכוֹר מְנַשֶּׁה כִּי-
נִשְׁנִי אֱלֹהִים אֶת-כָּל-עַמְלִי וְאֵת כָּל-

בית אבי:

ואת כל בית אבי.
ואת שם השני הוא קרא אפרים, כי אלהים הרבה אותי בבנים בארץ שהשפלתני בה.

בב
ואת שם השני קרא אפרים כי-הפרני
אלהים בארץ ענני:

פרשת הרעב

שבע שנות השבע שהיו בארץ מצרים נגמרו.

גג רביע
ותכלינה שבע שני השבע אשר היה
בארץ מצרים:

והתחילו שבע שנות הרעב לבוא כמו שיוסף אמר, והיה רעב בכל הארצות, ובכל ארץ מצרים היה במחסנים אוכל.

גד
ותחלינה שבע שני הרעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל-הארצות ובכל-ארץ מצרים היה לחם:

כל ארץ מצרים רעבה והעם צעק אל פרעה לקבל לחם, פרעה אמר לכל מצרים: לכו ליוסף, ומה שיאמר לכם – תעשו.

גה
ותרעב כל-ארץ מצרים ויצעק העם אל-פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל-מצרים לכו אל-יוסף אשר-יאמר לכם תעשו:

והרעב היה בכל שטחי האזור, יוסף פתח את כל המחסנים שיש בהם תבואה ומכר למצרים, והרעב התחזק בארץ מצרים.

גו
והרעב היה על כל-פני הארץ ויפתח יוסף את-כל-אשר בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ מצרים:

וכל תושבי האזור באו למצרים לקנות תבואה מיוסף כי הרעב התחזק בכל האזור.

גז
וכל-הארץ באו מצרימה לשבר אל-יוסף כי-חזק הרעב בכל-הארץ:

פרשת ירידת אחי יוסף

יעקב ראה שיש מכירת תבואה במצרים, ואמר יעקב לבניו: למה אתם מפחידים את עצמכם ללא סבה מללכת לשם?

מב א
וירא יעקב כי יש-שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו:

ואמר: הנה שמעתי שיש מכירת תבואה במצרים, רדו לשם וקנו לנו משם, ונחיה ולא נמות!

ב
ויאמר הנה שמעתי כי יש-שבר במצרים רדו-שמה ושברו-לנו משם ונחיה ולא נמות:

עשרת אחי יוסף ירדו לקנות תבואה ממצרים.

ג
וירדו אחי-יוסף עשרה לשבר בר ממצרים:

יעקב לא שלח עם אחיו את בנימין אחיו של יוסף מחל, כי אמר: שלא יקרה לו אסון כמו לאחיו.

ד
ואת-בנימין אתי יוסף לא-שלח יעקב את-אחיו כי אמר פן-יקראנו אסון:

בני ישראל באו לקנות בין שאר הבאים, כי הרעב היה גם בארץ כנען.

ה
ויבאו בני ישראל לשבר בתוך הבאים כי-היה הרעב בארץ כנען:

ויוסף הוא השליט על הארץ, הוא מוכר את התבואה לכל תושבי הארץ, אחי יוסף באו והשתחוו לו על פניהם לארץ.

ו
וינסף הוא השליט על-הארץ הוא המשביר לכל-עם הארץ ויבאו אחי יוסף וישתחוו-לו אפים ארצה:

יוסף רָאָה אֶת אָחָיו וְהִכִּיר אוֹתָם, הוּא הִתְיַחֵס אֲלֵיהֶם כְּמוֹ זֶר וְדַבֵּר אֲתָם דְּבָרִים קָשִׁים, אָמַר לָהֶם: מֵאִיפֹה בָאתֶם? אָמְרוּ: מֵאֶרֶץ כְּנַעַן, לִקְנוֹת אוֹכֵל.

יוסף הִכִּיר אֶת אָחָיו וְהֵם לֹא הִכִּירוּ אוֹתוֹ. יוסף זָכַר אֶת הַחֲלוּמוֹת שֶׁחָלַם עֲלֵיהֶם, וְאָמַר לָהֶם: אַתֶּם מְרַגְלִים! בָּאתֶם לְרַאוֹת אֶת מְקוֹמוֹת הַתְּרַפָּה שֶׁל הָאָרֶץ!

אָמְרוּ לוֹ: לֹא אֲדוּנִי, עֲבָדֶיךָ בָּאוּ רַק לִקְנוֹת אוֹכֵל!

בָּלָנוּ בְּנֵי אִישׁ אֶחָד אֲנַחְנוּ, דוֹבְרֵי אֱמֶת אֲנַחְנוּ – עֲבָדֶיךָ לֹא הִיוּ מְרַגְלִים מֵעוֹלָם.

אָמַר לָהֶם: לֹא נִכְוֵן! בָּאתֶם לְרַאוֹת אֶת מְקוֹמוֹת הַתְּרַפָּה שֶׁל הָאָרֶץ!

אָמְרוּ: שְׁנַיִם עֶשֶׂר עֲבָדֶיךָ – אַחִים אֲנַחְנוּ בְּנֵי אִישׁ אֶחָד שֶׁבְּאֶרֶץ כְּנַעַן, וְהִנֵּה הִקְטַן עִם אֲבִינוּ הַיּוֹם וְאֶחָד אֵינְנוּ.

אָמַר לָהֶם יוֹסֵף: זֶה שֶׁהִשְׁאֲרַתֶּם אוֹתוֹ בְּלִי סֶבֶה זֶה הוֹכַחָה לְמָה שֶׁאֲמַרְתִּי לָכֶם: אַתֶּם מְרַגְלִים!

כִּךְ תִּבְדְּקוּ: אֲנִי נִשְׁבַּע בְּחַיֵּי פְרַעֲה שֶׁלֹּא תִצְאוּ מִכָּאֵן אֲלָא בְּשִׁיבוֹא הַנֶּה אַחִיכֶם הִקְטַן! שְׁלַחוּ מֵאִתְּכֶם אֶחָד שִׁיבִיא אֶת אַחִיכֶם, וְאַתֶּם תִּהְיוּ בְּמַעְצָר, וְכִךְ יִבְדְּקוּ דְבָרֵיכֶם אִם אֱמֶת בְּפִיכֶם, וְאִם לֹא יָבִיא – אֲנִי נִשְׁבַּע בְּחַיֵּי פְרַעֲה שֶׁאַתֶּם מְרַגְלִים!

הוּא הִכְנִיס אוֹתָם לְמַעְצָר שְׁלוֹשָׁה יָמִים. בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי אָמַר לָהֶם יוֹסֵף: אֲנִי מִכְבֵּד אֶת הָאֱלֹהִים, לָכֵן אֲנִי מִרְשָׁה שֶׁתַּעֲשׂוּ כִּךְ בְּדֵי לְהִשָּׂאֵר בְּחַיִּים:

אִם אַתֶּם דוֹבְרֵי אֱמֶת – אֶחָד מֵאַחֵיכֶם יֵאָסֵר בְּבֵית הַמַּעְצָר, וְאַתֶּם לָכוּ וְתָבִיאוּ אֶת הַתְּבוּאָה שֶׁקְּנִיתֶם לְבְנֵי מִשְׁפְּחוֹתֵיכֶם הָרַעֲבִים.

וְתָבִיאוּ אֵלַי אֶת אַחֵיכֶם הִקְטַן וְכִךְ דְּבָרֵיכֶם יִתְאֲמְרוּ וְלֹא תִמּוֹתוּ, וְכִךְ הֵם עֲשׂוּ.

הֵם אָמְרוּ אִישׁ לְאָחָיו: אֲכַן אֲנַחְנוּ אֲשֵׁמִים

וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶת אָחָיו וַיִּכְרָם וַיִּתְנַבֵּר אֲלֵיהֶם וַיְדַבֵּר אֲתָם קָשׁוֹת וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֵאִין בָּאתֶם וַיֹּאמְרוּ מֵאֶרֶץ כְּנַעַן לִשְׁבֶר-אוֹכֵל:

וַיִּכֵּר יוֹסֵף אֶת-אָחָיו וְהֵם לֹא הִכְרָהוּ: וַיִּזְכֹּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוּמוֹת אֲשֶׁר חָלַם לָהֶם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מְרַגְלִים אַתֶּם לְרַאוֹת אֶת-עֲרֻנוֹת הָאָרֶץ בָּאתֶם:

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לֹא אֲדֹנִי וְעַבְדֶּיךָ בָּאוּ לִשְׁבֶר-אוֹכֵל:

כָּלָנוּ בְּנֵי אִישׁ-אֶחָד נָחֲנוּ כְּנִים אֲנַחְנוּ לֹא-הִיוּ עַבְדֶּיךָ מְרַגְלִים:

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם לֹא כִי-עֲרֻנוֹת הָאָרֶץ בָּאתֶם לְרַאוֹת:

וַיֹּאמְרוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר עַבְדֶּיךָ אַחִים אֲנַחְנוּ בְּנֵי אִישׁ-אֶחָד בְּאֶרֶץ כְּנַעַן וְהִנֵּה הִקְטַן אֶת-אֲבִינוּ הַיּוֹם וְהָאֶחָד אֵינְנוּ:

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף הוּא אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֲלֵכֶם לֵאמֹר מְרַגְלִים אַתֶּם:

כִּי-זֹאת תִּבְחַנּוּ חֵי פְרַעֲה אִם-תִּצְאוּ מִזֶּה כִּי אִם-בָּבוֹא אַחֵיכֶם הִקְטַן הַנֶּה:

שְׁלַחוּ מִכֶּם אֶחָד וַיִּקַּח אֶת-אֲחֵיכֶם וְאַתֶּם הֹאֲסְרוּ וַיִּבְחַנּוּ דְבָרֵיכֶם הָאֱמֶת אַתֶּם וְאִם-לֹא חֵי פְרַעֲה כִּי מְרַגְלִים אַתֶּם:

וַיֹּאסֶף אֲתָם אֶל-מִשְׁמַר שְׁלֹשֶׁת יָמִים: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף בִּינּוֹם הַשְּׁלִישִׁי זֹאת עֲשׂוּ וְחִיו אֶת-הָאֱלֹהִים אֲנִי יֵרָא:

אִם-כְּנִים אַתֶּם אַחֵיכֶם אֶחָד יֵאָסֵר בְּבֵית מִשְׁמַרְכֶּם וְאַתֶּם לָכוּ הִבִּיאוּ שְׁבֶר רַעֲבוֹן בְּתֵיכֶם:

וְאֶת-אֲחֵיכֶם הִקְטַן תָּבִיאוּ אֵלַי וַיֹּאמְרוּ דְבָרֵיכֶם וְלֹא תִמּוֹתוּ וַיַּעֲשׂוּ-כֵן:

וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-אָחָיו אֲבָל־אֲשֵׁמִים

חמישי

בגלל מה שעשינו לאחינו – שראינו את צרת נפשו בשהוא התחנן אלינו ולא שמענו על-כן בָּאָה אֵלֵינוּ הַצָּרָה הַזֹּאת:

כב עָנָה לָהֶם רְאוּבֵן וְאָמַר: הֲרֵי אָמַרְתִּי לָכֶם: אֵל תַּחֲטְאוּ בִּילָד, וְלֹא שָׁמַעְתֶּם בְּקוֹלִי וְגַם הָעוֹנֵשׁ עַל שְׁפִיכוֹת דָּמוֹ הֵנָּה נִדְרָשׁ מֵאַתָּנוּ. וְהֵם לֹא יָדְעוּ שְׁיוֹסֵף מִבֵּינֵנוּ, כִּי הִזָּה מִתְרַגְּמָן בִּינֵיהֶם בְּשׂוֹדֵבְרוֹ אֵלָיו.

כד הוּא הִסְתּוֹבֵב מֵהֶם וּבָכָה, וְחֹזֵר אֲלֵיהֶם וְדַבֵּר אֲתֶם, וְלָקַח מֵהֶם אֶת שְׁמֵעוֹן וְאָסֵר אוֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם.

כה יוֹסֵף צָוָה לְמֵלֵא אֶת כְּלֵיהֶם בְּתַבּוּאָה וּלְהַחְזִיר אֶת כֶּסְפֵיהֶם – כֹּל אֶחָד לְשָׁקוֹ, וְלָתֵת לָהֶם צֹדֶה לְהִרְדֹּךְ, וְכָךְ עָשָׂה לָהֶם.

פְּרֶשֶׁת שִׁיבַת אַחֵי יוֹסֵף אֶרֶצָה

כו הֵם סָחְבוּ אֶת הַתַּבּוּאָה שִׁקְנוּ עַל חֲמוּרֵיהֶם וְהִלְכוּ מִשָּׁם.

כז הָאֶחָד פָּתַח אֶת שָׁקוֹ לָתֵת מִסְפּוֹא לְחֲמוּרוֹ בְּמִלּוֹן, וְרָאָה אֶת כֶּסְפוֹ וְהִנֵּה הוּא בְּפֶתַח שָׁקוֹ.

כח הוּא אָמַר לְאֶחָיו: כֶּסֶף הַחֹזֵר וְהִנֵּה הוּא בְּשָׁקֵינוּ הֵם הִשְׁתּוֹמְמוּ וּפְחָדוּ וְאָמְרוּ אִישׁ לְאֶחָיו: מַה זֶה עָשָׂה לָנוּ אֱלֹהִים!?

כט הֵם בָּאוּ לְיַעֲקֹב אֲבִיהֶם לְאֶרֶץ כְּנַעַן וּסְפְרוּ לוֹ אֶת כֹּל מַה שִּׁקְרָה לָהֶם, וְאָמְרוּ:

ל האִישׁ אָדוֹן הָאֶרֶץ דִּבֶּר אֵתְנוּ דְבָרִים קָשִׁים וְהָאִשִּׁים אוֹתְנוּ שְׂאֲנַחְנוּ מִרְגָּלִים בְּאֶרֶץ.

לא אָמְרָנוּ לוֹ: אֲנַחְנוּ דוֹבְרֵי אֱמֶת, לֹא הִינּוּ מִרְגָּלִים מֵעוֹלָם.

לב אֲנַחְנוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֲנַחְנוּ אַחִים בְּנֵי אָבִינוּ, הָאֶחָד אֵינְנוּ, וְהִקְטַן הַיּוֹם עִם אָבִינוּ בְּאֶרֶץ כְּנַעַן.

לג אָמַר לָנוּ הָאִישׁ אָדוֹן הָאֶרֶץ: בּוֹזֵאת אֲדַע אִם דוֹבְרֵי אֱמֶת אַתֶּם – הַשְּׂאִירוּ אֶצְלִי אֶת אֶחָד מֵאַחֵיכֶם, וְקַחוּ אֶת הַתַּבּוּאָה שִׁקְנִיתֶם לְבְנֵי

אֲנַחְנוּ עַל-אֶחָיו אֲשֶׁר רְאִינוּ צָרַת נַפְשׁוֹ בְּהִתְחַנְּנוּ אֵלָינוּ וְלֹא שָׁמַעְנוּ עַל-כֵּן בָּאָה אֵלֵינוּ הַצָּרָה הַזֹּאת:

כב וַיַּעַן רְאוּבֵן אֶתֶם הֲלוֹא אָמַרְתִּי אֲלֵיכֶם וְלֹא אָמַרְתֶּם אֶל-תַּחֲטְאוּ בִּילָד וְלֹא שָׁמַעְתֶּם וְגַם-דָּמוֹ הֵנָּה נִדְרָשׁ:

כג וְהֵם לֹא יָדְעוּ כִּי שָׁמַע יוֹסֵף כִּי הִמְלִיץ בֵּינֵיהֶם:

כד וַיֹּסֵב מֵעֲלֵיהֶם וַיַּבֶּךְ וַיֵּשֶׁב אֲלֵהֶם וַיִּדְבֹר אֲלֵהֶם וַיִּקַּח מֵאֲתֶם אֶת-שְׁמֵעוֹן וַיֹּאסֶר אוֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם:

כה וַיִּצַו יוֹסֵף וַיִּמְלְאוּ אֶת-כְּלֵיהֶם בָּרֶךְ וּלְהַשִּׁיב כֶּסְפֵיהֶם אִישׁ אֶל-שָׁקוֹ וְלָתֵת לָהֶם צֹדֶה לְהִרְדֹּךְ וַיַּעַשׂ לָהֶם כֵּן:

כו וַיִּשְׂאוּ אֶת-שִׁבְרֵם עַל-חֲמוּרֵיהֶם וַיִּלְכוּ מִשָּׁם:

כז וַיִּפְתַּח הָאֶחָד אֶת-שָׁקוֹ לָתֵת מִסְפּוֹא לְחֲמוּרוֹ בְּמִלּוֹן וַיִּרְא אֶת-כֶּסְפוֹ וְהִנֵּה-הוּא בְּפִי אֲמַתְחָתוֹ:

כח וַיֹּאמֶר אֶל-אֶחָיו הַיּוֹשֵׁב כֶּסֶף וְגַם הִנֵּה בְּאֲמַתְחָתִי וַיֵּצֵא לָבָם וַיַּחֲרְדּוּ אִישׁ אֶל-אֶחָיו לֵאמֹר מַה-זֹּאת עָשָׂה אֱלֹהִים לָנוּ:

כט וַיָּבֹאוּ אֶל-יַעֲקֹב אֲבִיהֶם אֶרֶצָה כְּנַעַן וַיַּגִּידוּ לוֹ אֶת כָּל-הַקְּרַת אֲתֶם לֵאמֹר:

ל דָּבָר הָאִישׁ אֲדֹנֵי הָאֶרֶץ אֲתָנוּ קָשׁוֹת וַיִּתֵּן אֲתָנוּ כְּמִרְגָּלִים אֶת-הָאֶרֶץ:

לא וַנֹּאמֶר אֵלָיו כְּנִים אֲנַחְנוּ לֹא הִינּוּ מִרְגָּלִים:

לב שְׁנַיִם-עֶשֶׂר אֲנַחְנוּ אַחִים בְּנֵי אָבִינוּ הָאֶחָד אֵינְנוּ וְהִקְטַן הַיּוֹם אֶת-אָבִינוּ בְּאֶרֶץ כְּנַעַן:

לג וַיֹּאמֶר אֵלָינוּ הָאִישׁ אֲדֹנֵי הָאֶרֶץ בְּזֹאת אֲדַע כִּי כְנִים אַתֶּם אֲחֵיכֶם הָאֶחָד הִנִּיחוּ אוֹתִי וְאֶת-רַעְבּוֹן בְּתִיכֶם קָחוּ

וְלָכוּ:

וְהֵבִיאוּ אֶת־אֲחֵיכֶם הַקָּטָן אֵלַי וְאָדַע שְׂאֵתָם כִּי לֹא מְרַגְלִים אַתֶּם כִּי כְנִים אַתֶּם אֶת־אֲחֵיכֶם אַתֶּן לָכֶם וְאֶת־הָאָרֶץ תִּסְקְרוּ:

וְהֵבִיאוּ אֶת־אֲחֵיכֶם הַקָּטָן אֵלַי וְאָדַע כִּי לֹא מְרַגְלִים אַתֶּם כִּי כְנִים אַתֶּם אֶת־אֲחֵיכֶם אַתֶּן לָכֶם וְאֶת־הָאָרֶץ תִּסְקְרוּ:

בְּעוֹד הֵם מְרִיקִים שְׂקֵיהֶם וְהִנֵּה־אִישׁ צְרוּר־כֶּסֶף בְּשָׂקוֹ וַיֵּרָאוּ אֶת־צִרְרוֹת כֶּסֶפֵיהֶם הִמָּה וַאֲבִיהֶם וַיִּירָאוּ:

בְּעוֹד הֵם מְרִיקִים שְׂקֵיהֶם וְהִנֵּה־אִישׁ צְרוּר־כֶּסֶף בְּשָׂקוֹ וַיֵּרָאוּ אֶת־צִרְרוֹת כֶּסֶפֵיהֶם הִמָּה וַאֲבִיהֶם וַיִּירָאוּ:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יַעֲקֹב אֲבִיהֶם אֲתִי שְׂכַלְתֶּם יוֹסֵף אֵינְנוּ וְשָׁמְעוּן אֵינְנוּ וְאֶת־בְּנֵינוּן תִּקְחוּ עָלַי הֲיִו כְּלָנָה:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יַעֲקֹב אֲבִיהֶם אֲתִי שְׂכַלְתֶּם יוֹסֵף אֵינְנוּ וְשָׁמְעוּן אֵינְנוּ וְאֶת־בְּנֵינוּן תִּקְחוּ עָלַי הֲיִו כְּלָנָה:

וַיֹּאמֶר רְאוּבֵן אֶל־אָבִיו לֵאמֹר אֶת־שְׁנֵי בְנֵי תַמִּית אִם לֹא אָבִיא אוֹתוֹ אֵלֶיךָ, תֵּן אוֹתוֹ בְּאֲחֵרֵי־וֹתִי וְאֲנִי אֲחֻזֵּר אוֹתוֹ אֵלֶיךָ:

וַיֹּאמֶר רְאוּבֵן אֶל־אָבִיו לֵאמֹר אֶת־שְׁנֵי בְנֵי תַמִּית אִם לֹא אָבִיא אוֹתוֹ אֵלֶיךָ, תֵּן אוֹתוֹ בְּאֲחֵרֵי־וֹתִי וְאֲנִי אֲחֻזֵּר אוֹתוֹ אֵלֶיךָ:

אָמַר לוֹ: בְּנֵי לֹא יֵרֵד אִתְּכֶם, כִּי אֲחִיו מֵת וְהוּא לְבַדּוֹ נִשְׁאָר לִי מִרְחֹל, וְאִם יִקְרָה לוֹ אֲסוֹן בְּדַרְדָּר שְׁתִּלְכוּ בָּהּ – תוֹרִידוֹ אוֹתִי בְּזַקְנוֹתַי בְּצַעַר לִקְבֹר:

אָמַר לוֹ: בְּנֵי לֹא יֵרֵד בְּנֵי עִמְכֶם כִּי־אֲחִיו מֵת וְהוּא לְבַדּוֹ נִשְׁאָר וְקִרְאָהוּ אֲסוֹן בְּדַרְדָּר אֲשֶׁר תִּלְכוּ־בָּהּ וְהוֹרְדְתֶם אֶת־שִׁבְתִּי בַּיּוֹם שְׂאוֹלָה:

פְּרֶשֶׁת הַיְרִידָה הַשְּׁנִיָּה

וְהָרַעַב בְּאֻזֹר הָיָה קָשָׁה. כִּשְׁגֹמְרוּ לְאֹכֹל אֶת הַתְּבוּאָה שֶׁהֵבִיאוּ מִמִּצְרַיִם, אָמַר לָהֶם אֲבִיהֶם: חֲזְרוּ וּקְנוּ לָנוּ מֵעֵט אוֹכֵל.

וְהָרַעַב כָּבֵד בְּאָרֶץ: וַיְהִי כַאֲשֶׁר כָּלוּ לְאֹכֹל אֶת־הַשֶּׁבֶר אֲשֶׁר הֵבִיאוּ מִמִּצְרַיִם וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם אֲבִיהֶם שִׁבוּ שְׂבֵרוֹ־לָנוּ מֵעֵט־אֹכֵל:

אָמַר לוֹ יְהוּדָה: הָאִישׁ הַזֶּה יִחְזִיר אוֹתָנוּ וְאָמַר: לֹא תִרְאוּ אֶת פְּנֵי בְלֵי שְׂאֲחֵיכֶם יִהְיֶה אִתְּכֶם.

וַיֹּאמֶר אֱלֹוֹ יְהוּדָה לֵאמֹר הָעֵד הָעֵד בְּנֵי הָאִישׁ לֵאמֹר לֹא־תִרְאוּ פְנֵי בְלֵתֵי אֲחֵיכֶם אִתְּכֶם:

אִם אַתָּה שׁוֹלַח אֶת אֲחֵינוּ אִתָּנוּ – נֵרֵד וְנִקְנֶה לָךְ אוֹכֵל.

אִם־יִשָּׁךְ מִשְׁלַח אֶת־אֲחֵינוּ אִתָּנוּ נֵרְדָּה וְנִשְׁבַּרְהָ לָךְ אֹכֵל:

וְאִם־אֵינְךָ מִשְׁלַח לֹא נֵרֵד, כִּי הָאִישׁ אָמַר לָנוּ: לֹא תִרְאוּ אֶת פְּנֵי בְלֵי שְׂאֲחֵיכֶם יִהְיֶה אִתְּכֶם!

וְאִם־אֵינְךָ מִשְׁלַח לֹא נֵרֵד כִּי־הָאִישׁ אָמַר אֵלֵינוּ לֹא־תִרְאוּ פְנֵי בְלֵתֵי אֲחֵיכֶם אִתְּכֶם:

יִשְׂרָאֵל אָמַר: לְמָה עֲשִׂיתֶם לִי רָעָה – לְהַגִּיד לְאִישׁ אִם יֵשׁ לָכֶם עוֹד אֲחַ?

וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל לְמָה תִרְעוּתֶם לִי לְהַגִּיד לְאִישׁ הָעוֹד לָכֶם אֲחַ:

אָמְרוּ: הָאִישׁ שָׂאל עָלֵינוּ וְעַל מִשְׁפַּחְתֵּינוּ וְאָמַר: הָאִם אֲבִיכֶם עוֹד חַי? הָאִם יֵשׁ לָכֶם

וַיֹּאמְרוּ שְׂאוֹל שְׂאֵל־הָאִישׁ לָנוּ וְלִמּוֹלְדֵנוּ לֵאמֹר הָעוֹד אֲבִיכֶם חַי

עוד אח? וספרנו לו לפי הדברים האלה ששאל, וכי ידענו שיאמר: הורידו את אחיכם!

יהודה אמר לישראל אביו: שלח את הנער אתי ונקום ונלך ונחיה ולא נמות גם אנחנו גם אתה וגם ילדינו.

אני אהיה ערב עליו – ממני תדרוש אותו, אם לא אביא אותו אליך ואעמיד אותו לפניך – אחשב לחוטא בלפיך כל הימים!

הרי אלו לא היינו מתעבבים, כבר יכולנו ללכת ולחזור פעמים.

אמר להם ישראל אביהם: אם כך, עשו כך – קחו בכליכם משבח הארץ והורידו לאיש מתנה – מעט צרי ומעט דבש, שעוה, בושם הלוטם, פסטוקים ושקדים.

יקחו בידיכם כסף כפול – את הכסף שהחזר בפתחי שקיכם תחזירו בידיכם, אולי זו טעות.

יקחו את אחיכם וקומו וחזרו אל האיש.

ואל-שדי יתן לכם רחמים בעיני האיש וישחרר לכם את אחיכם האחר ואת בנימין, ואני – אם נגזר עלי להיות אב שכול – אהיה אב שכול.

האנשים לקחו את המתנה הזאת, ולקחו בידם כסף כפול ואת בנימין, והם קמו וירדו למצרים ועמדו לפני יוסף.

יוסף ראה אתם את בנימין ואמר לממנה על ביתו: הבא את האנשים הביתה ושחוט בהמה והכן סעדה, כי האנשים יאכלו אתי בצעהרים.

האיש עשה כמו שיוסף אמר, האיש הביא את האנשים לבית יוסף.

האנשים פחדו כי הם הובאו לבית יוסף, ואמרו: מביאים אותנו לפה בגלל הכסף שהחזר בשקינו כשבנו בפעם הראשונה, כדי

הגש לכם אֶח וננדה לו על-פי הדברים האלה הידוע גרע כי יאמר הורידו את אחיכם:

ויאמר יהודה אל-ישראל אביו שלחה הנער אתי ונקומה ונלכה ונחיה ולא נמות גם אנחנו גם אתה גם טפנו:

אנכי אערבנו מידי תבקשנו אם-לא הביאתיו אליך והצנתיו לפניך וחתמתי לך כל-הימים:

כי לולא התמהמהנו כיעתה שבנו זה פעמים:

ויאמר אלהם ישראל אביהם אם-כן ו אפוא זאת עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנתה מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים:

וכסף משנה קחו בידכם ואת הכסף המושב בפי אמתחתיכם תשיבו בידכם אולי משנה הוא:

ואת אחיכם קחו וקומו שובו אל-האיש:

ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש ושלח לכם את אחיכם אחר ואת בנימין ואני כאשר שכלתי שכלתי:

ויקחו האנשים את המנתה הזאת ומשנה כסף לקחו בידם ואת בנימן ויקמו וירדו מצרים ויעמדו לפני יוסף:

וירא יוסף אתם את בנימין ויאמר לאשר על-ביתו הבא את האנשים הביתה וטבח טבח והכן כי אתי יאכלו האנשים בצעהרים:

ויעש האיש כאשר אמר יוסף ויבא האיש את האנשים ביתה יוסף:

וייראו האנשים כי הובאו בית יוסף ויאמרו על-דבר הכסף השב באמתחתינו בתחלה אנחנו מובאים

להעליל עלינו ולצעוק עלינו ולקחת אותנו לעבדים וגם את חמורינו.

הם נגשו לאיש שממנה על בית יוסף ודברו אליו בפתח הבית.

ואמרו: בבקשה אדוני ירדנו בפעם הראשונה לקנות אוכל.

וכשבאנו למלון, פתחנו את שקינו והנה הכסף של כל איש בפתח שקו – כספנו בדיק במשקלו – והחזרנו אותו עכשיו בידנו.

והורדנו בידנו כסף אחר לקנות אוכל, איננו יודעים מי שם את כספנו בשקינו.

אמר להם: שלום לכם, אל תפחדו, אלהיכם ואלהי אביכם נתן לכם אוצר בשקיהם, כספכם ששלמתם הגיע אליו והוא הוציא אליהם את שמעון.

האיש הביא את האנשים לבית יוסף ושם לפניהם מים והם רחצו את רגליהם, והוא שם מספוא לחמריהם.

הם הכינו את המתנה עד שיוסף יבוא בצעהרים, כי הם שמעו ששם יאכלו סעודה.

יוסף בא הביתה והם הביאו לו את המתנה שבידם הביתה, והשתחוו לו לארץ.

הוא שאל להם לשלום, ואמר: מה שלום אביכם הזקן שאמרתם? האם הוא עדין חי? אמרו: שלום לעבדך לאבינו, הוא עדין חי, והם קדו והשתחוו.

הוא הרים את עיניו וראה את בנימין אחיו בן אמו, ואמר: האם זה אחיכם הקטן שאמרתם אלי? ואמר: שאלהים יחון אותך משובו בני!

יוסף מהר כי רחמיו בערו על אחיו והוא רצה לבכות, הוא בא לחדר הפנימי ובכה שם.

הוא רחץ את פניו ויצא, והתאפק מלבכות ואמר: הגישו אוכל!

להתגלל עלינו ולהתנפל עלינו ולקחת אתנו לעבדים ואת חמורינו:

וַיִּגְשׁוּ אֶל-הָאִישׁ אֲשֶׁר-עַל-בֵּית יוֹסֵף וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו בַּפֶּתַח הַבַּיִת:

וַיֹּאמְרוּ בִּי אֲדֹנָי יֵרֵד יְרַדְנוּ בַּפֶּתַח הַלְשֵׁבֶר-אֹכֵל:

וַיְהִי כִּי-בָאוּ אֶל-הַמְּלֹאֵן וַנִּפְתַּח אֶת-אֲמֹתַחְתֵּינוּ וְהִנֵּה כֶסֶף-אִישׁ בְּפִי אֲמֹתַחְתּוֹ כֶּסֶפְנוּ בַּמִּשְׁקָל וַנִּשָּׁב אֹתוֹ בְּיָדֵינוּ:

וַכֶּסֶף אַחֵר הוֹרְדֵנוּ בְּיָדֵנוּ לְשֵׁבֶר-אֹכֵל לֹא יָדָעְנוּ מִי-שָׁם כֶּסֶפְנוּ בְּאֲמֹתַחְתֵּינוּ:

וַיֹּאמֶר שְׁלוֹם לָכֶם אֶל-תִּירָאוּ אֱלֹהֵיכֶם וְאֵלֵהִי אֲבִיכֶם נָתַן לָכֶם מִטְמוֹן בְּאֲמֹתַחְתֵּיכֶם כֶּסֶפְכֶם בָּא אֵלַי וַיּוֹצֵא אֱלֹהִים אֶת-שְׁמֵעוֹן:

וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת-הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף וַיִּתֵּן-מַיִם וַיִּרְחֲצוּ רַגְלֵיהֶם וַיִּתֵּן מִסְפּוֹא לְחַמְרֵיהֶם:

וַיְכִינּוּ אֶת-הַמִּנְחָה עַד-בּוֹא יוֹסֵף בְּצֹהָרִים כִּי שָׁמְעוּ כִּי-שָׁם יֹאכְלוּ לֶחֶם:

וַיָּבֵא יוֹסֵף הַבֵּיתָה וַיָּבִיאוּ לוֹ אֶת-הַמִּנְחָה אֲשֶׁר-בְּיָדָם הַבֵּיתָה וַיִּשְׁתַּחֲווּ-לוֹ אַרְצָה:

וַיִּשְׁאַל לָהֶם לְשָׁלוֹם וַיֹּאמֶר הַשְּׁלוֹם אֲבִיכֶם הַזֶּקֶן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם הַעוֹדֵנוּ חַי:

וַיֹּאמְרוּ שְׁלוֹם לְעַבְדְּךָ לְאֲבִינוּ עוֹדֵנוּ חַי וַיִּקְרָא וַיִּשְׁתַּחֲווּ (וישתחו):

וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת-בְּנִימִין אַחִיו בֶּן-אִמּוֹ וַיֹּאמֶר הֲזֶה אַחִיכֶם הַקָּטָן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם אֵלַי וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יַחֲנֶךָ בְּנִי:

וַיַּמְהַר יוֹסֵף כִּי-נִכְמְרוּ רַחֲמָיו אֶל-אֲחָיו וַיִּבְקֹשׁ לְבָכוֹת וַיָּבֵא הַחֲדָרָה וַיִּבֶךְ שָׁמָּה:

וַיִּרְחֹץ פָּנָיו וַיֵּצֵא וַיִּתְאַפֵּק וַיֹּאמֶר שִׁימוּ לָחֶם:

יט

כ

כא

כב

כג

כד

כה

כו

כז

כח

כט

ל

לא

שביעי

הגישו לו בנפרד, ולהם בנפרד, ולמצרים שאוכלים אתו בנפרד, כי המצרים אינם יכולים לאכול לחם עם העברים, כי זה תועבה למצרים.

הם ישבו לפניו הבכור קרוב לראש השלחן והצעיר רחוק יותר לפי גילו, האנשים הביטו זה אל זה בתמיהה.

הוא חלק להם מנות מלפניו, והמנה של בנימין היתה גדולה פי חמש מהמנות של בלם, והם שתו והשתפרו אתו.

פרשת גביע הכסף

הוא צוה את הממנה על ביתו ואמר לו: מלא את שקי האנשים אוכל בכמות שהם יכולים לסחוב, ושים את הכסף של כל אחד בפתח של שקו.

ואת גביעי - גביע הכסף תשים בפתח השק של הקטן, וגם את הכסף שקנה בו, והוא עשה כמו שיוסף דבר.

הבוקר האיר והאנשים יצאו הם וחמוריהם.

הם יצאו מהעיר ועוד לא התרחקו, ויוסף אמר לממנה על ביתו: קום רדוף אחרי האנשים, השיג אותם ואמור להם: למה שלמתם רעה במקום טובה?

הרי גביע זה - הוא זה שאדוני שותה בו והוא קוסם קסמים בו, רע מאוד מה שעשיתם!

הוא השיג אותם ודבר אליהם את הדברים האלה.

אמרו לו: למה אדוני מדבר דברים כאלה? חלילה שעבדיך יעשו דבר כזה!

הרי הכסף שמצאנו בפתחי שקינו החזרנו אליך מארץ כנען, ואיך נגנוב מבית אדוניך כסף או זהב?

זה שהגביע ימצא אצלו מעבדיך - ימות, ואז

וישימו לו לבדו ולהם לבדם ולמצרים האכלים אתו לבדם כי לא יוכלון המצרים לאכל את העברים לחם כיתועבה הוא למצרים:

וישבו לפניו הבכור כבכרתו והצעיר כצערתו ויתמהו האנשים איש אל-רעהו:

וישא משאת מאת פניו אליהם ותרב משאת בנימן ממשאת כלם חמש ידות וישתו וישכרו עמו:

ויצו את אשר על-ביתו לאמר מלא את-אמתחת האנשים אכל כאשר יוכלון שאת ושים כסף-איש בפי אמתחתו:

ואת-גביעי גביע הכסף תשים בפי אמתחת הקטן ואת כסף שכרו ויעש כדבר יוסף אשר דבר:

הבקר אור והאנשים שלחו המה וחמוריהם:

הם יצאו את-העיר לא הרחיקו ויוסף אמר לאשר על-ביתו קום רדף אחרי האנשים והשנתם ואמרת אליהם למה שלמתם רעה תחת טובה:

הלוא זה אשר ישתה אדני בו והוא נחש ונחש בו הרעתם אשר עשיתם:

וישגם וידבר אליהם את-הדברים האלה:

ויאמרו אליו למה לדבר אדני כדברים האלה חלילה לעבדיך מעשות כדבר הזה:

הן כסף אשר מצאנו בפי אמתחתינו השיבנו אליך מארץ כנען ואיך נגנוב מבית אדניך כסף או זהב:

אשר ימצא אתו מעבדיך ומת ונמ-

אֲנַחְנוּ נִהְיֶה לְאֹדְנֵי לְעִבְדִּים:

י וַיֹּאמֶר גַּם־עַתָּה כְּדַבְרֵיכֶם כִּן־הוּא אֲשֶׁר יִמְצָא אֹתוֹ יִהְיֶה־לִּי עֶבֶד וְאַתֶּם תִּהְיוּ נִקְיִים:

יא וַיִּמְהָרוּ וַיּוֹרְדוּ אִישׁ אֶת־אִמְתֹּתָיו אֲרֻצָּה וַיִּפְתְּחוּ אִישׁ אֶמְתֹּתָיו:

יב וַיַּחֲפֹשׂ בְּגָדוֹל הַחֹל וּבְקַטָּן כְּלֵה וַיִּמְצָא הַנְּבִיעַ בְּאֶמְתֹּתָת בְּנִימָן:

יג וַיִּקְרְעוּ שְׂמֹלֹתָם וַיַּעֲמֹס אִישׁ עַל־חַמְרוֹ וַיָּשִׁבוּ הָעִירָה:

יד וַיָּבֹא יְהוּדָה וְאֶחָיו בֵּיתָה יוֹסֵף וְהוּא עוֹרְנֵנו שָׁם וַיִּפְּלוּ לְפָנָיו אֲרֻצָּה:

טו וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף מַה־הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם הֲלוֹא יָדַעְתֶּם כִּי־נִחַשׁ יִנְחַשׁ אִישׁ אֲשֶׁר כָּמוֹנִי:

טז וַיֹּאמֶר יְהוּדָה מַה־נֹּאמַר לְאֹדְנֵי מַה־נִּדְבַר וּמַה־נִּצְטַדֵּק הָאֱלֹהִים מִצָּא אֶת־עֵינֵי עֲבָדֶיךָ הַגֵּנוּ עֲבָדִים לְאֹדְנֵי גַם־אֲנַחְנוּ גַם אֲשֶׁר־נִמְצָא הַנְּבִיעַ בְּיָדוֹ:

יז וַיֹּאמֶר חֲלִילָה לִּי מַעֲשֹׂת זֹאת הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַנְּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יִהְיֶה־לִּי עֶבֶד וְאַתֶּם עָלוּ לְשָׁלוֹם אֶל־אֲבִיכֶם: ס

גם אֲנַחְנוּ נִהְיֶה לְאֹדְנֵי לְעִבְדִּים.

אָמַר לָהֶם: לְמַרְוֹת שֶׁנִּכְוֵן שִׁיחָה כְּדַבְרֵיכֶם – אָבֵל רַק הָאִישׁ שֶׁהִגְבִיעַ יִמְצָא אֶצְלוֹ יִהְיֶה לִּי עֶבֶד, וְאַתֶּם תִּהְיוּ זְכָאִים.

הֵם מְהָרוּ וְהוֹרִידוּ כָּל אֶחָד אֶת שְׂקוֹ לְאַרְץ וּפְתְּחוּ כָּל אֶחָד אֶת שְׂקוֹ.

הוּא חֲפֹשׂ, הַתְּחִיל בְּגָדוֹל וְסִים בְּקַטָּן, וְהִגְבִיעַ נִמְצָא בְּשְׂקוֹ שֶׁל בְּנִימָן.

הֵם קָרְעוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם, כָּל אֶחָד הֶעֱמִיס אֶת שְׂקוֹ עַל חַמְרוֹ וְהֵם חָזְרוּ לְעִיר.

יְהוּדָה וְאֶחָיו בָּאוּ לְבֵית יוֹסֵף וְהוּא עֹדֵן הָיָה שָׁם, וְנִפְּלוּ לְפָנָיו לְאַרְץ.

אָמַר לָהֶם יוֹסֵף: מַה הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה שֶׁעָשִׂיתֶם, חֲרִי יָדַעְתֶּם שֶׁאִישׁ כְּמוֹנִי יוֹדֵעַ לְנִחַשׁ בְּקַסְמֵי וּלְגִלוֹת מִי הַגֵּנוּ!

יְהוּדָה אָמַר: מַה נֹּאמַר לְאֹדְנֵי, מַה נִּדְבַר, וּבְמַה נִּצְטַדֵּק, הָאֱלֹהִים מִצָּא אִיךְ לְהַעֲנִישׁ אֶת עֲבָדֶיךָ בְּעוֹנֵשׁ שֶׁל עוֹנוֹם – נִהְיֶה עֲבָדִים לְאֹדְנֵי גַם אֲנַחְנוּ וְגַם זֶה שֶׁהִגְבִיעַ נִמְצָא בְּיָדוֹ.

אָמַר יוֹסֵף: חֲלִילָה לִּי מַלְעֲשׂוֹת כָּךְ! רַק הָאִישׁ שֶׁהִגְבִיעַ נִמְצָא בְּיָדוֹ יִהְיֶה לִּי עֶבֶד, וְאַתֶּם עָלוּ לְשָׁלוֹם אֶל אֲבִיכֶם.

מפסוק

ויגש

יח ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני
 ידבר-נא עבדך דבר באזני אדוני ואל-
 יחור אפך בעבדך כי כמוך כפרעה:
 יט אדוני שאל את-עבדיו לאמר היש-לכם
 אב או אח:
 כ ונאמר אל-אדני יש-לנו אב זקן וילד
 זקנים קטן ואחיו מת ויותר הוא לבדו
 לאמו ואביו אהבו:
 כא * ותאמר אל-עבדיך הורדהו אלי
 ואשימה עיני עליו:
 כב ונאמר אל-אדני לא-יוכל הנער לעזב
 את-אביו ועוב את-אביו ומת:
 כג ותאמר אל-עבדיך אם-לא ירד אחיכם
 הקטן אתכם לא תספון לראות פני:
 כד ויהי כי עלינו אל-עבדך אבי ונגד-לו
 את דברי אדני:
 כה * ויאמר אבינו שבו שברו-לנו מעט-אכל:
 כו ונאמר לא נוכל לרדת אם-יש אחינו
 הקטן אתנו וירדנו כי-לא נוכל לראות
 פני האיש ואחינו הקטן איננו אתנו:
 כז ויאמר עבדך אבי אלינו אתם ידעתם
 כי שנים ילדה-לי אשתי:
 כח ויצא האחד מאתי ואמר אך טרף טרף
 ולא ראיתיו עד-הנה:
 כט ולקחתם גם-את-זה מעם פני וקרהו
 אסון והורדתם את-שיבתי ברעה
 שאלה:
 ל ועתה כבאי אל-עבדך אבי והנער
 איננו אתנו ונפש קשורה בנפשו:
 לא * והיה כראותו כי-אין הנער ומת
 והורידו עבדיך את-שיבת עבדך
 אבינו בנין שאלה:
 לב כי עבדך ערב את-הנער מעם אבי
 לאמר אם-לא אבי-אנו אליך וחטאתי

פרשת דברי יהודה

יהודה נגש אליו ואמר: בבקשה אדוני, עבדך
 ידבר דבר באזני אדוני בבקשה ואל תכעס
 על עבדך, שהרי אתה חשוב כמו פרעה.
 אדוני שאל את עבדיו ואמר: האם יש לכם
 אב או אח?
 אמרנו לאדוני: יש לנו אב זקן ויש לו ילד
 קטן שנולד לעת זקנותו, ואחיו מאמו מת
 והוא נשאר לבדו מבניה, ואביו אהב אותו.
 אמרת לנו – לעבדיך: הורידו אותו אלי
 ואראה אותו.
 אמרנו לאדוני: הנער לא יוכל לעזוב את
 אביו, אם יעזוב את אביו, אביו עלול למות.
 אמרת לעבדיך: אם אחיכם הקטן לא ירד
 אתכם – לא תוכלו יותר לפגוש אותי.
 כשעלינו אל עבדך – אבי, אמרנו לו את
 דברי אדוני.
 אמר אבינו: שובו וקנו לנו מעט אוכל.
 אמרנו: לא נוכל לרדת, אלא רק אם אחינו
 הקטן יהיה אתנו נרד, כי לא נוכל לפגוש
 את האיש כשאחינו הקטן איננו אתנו.
 עבדך אבי אמר לנו: הרי ידעתם שאשתי
 ילדה לי שני בנים.
 אחד מהם הלך ממני, ואמרתי שבנראה
 נטרף, ואכן לא ראיתי אותו עד עכשיו.
 ואם תקחו גם אותו ממני ויקרה לו אסון –
 תורידו אותי בזקנותי בצער לקבר.
 ועכשיו כשאבוא אל עבדך אבי, והנער איננו
 אתנו, ונפשו קשורה בנפשו –
 כשיראה שהנער איננו, הוא ימות! ועבדיך
 יורידו את עבדך אבינו בזקנותו בצער
 לקבר.
 הרי אני עבדך נעשיתי ערב על הנער
 כשלקחתי אותו מאבי, ואמרתי לו: אם לא

לְאָבִי כָּל-הַיָּמִים:

אָבִיָּא אוֹתוֹ אֵלֶיךָ אַחֲשָׁב חוֹטֵא לְאָבִי לְעוֹלָם.
וְעַכְשָׁיו עֲבַדְךָ יִשְׂאָר בְּבִקְשָׁה בְּמִקוֹם הַנֶּעַר
כְּעַבְדֵי לְאֹדוֹנָי, וְהַנֶּעַר יַעֲלֶה עִם אָחִיו.

וְעַתָּה יִשְׁבֶּנָּא עֲבַדְךָ תַּחַת הַנֶּעַר עֲבַד
לְאֹדְנֵי וְהַנֶּעַר יַעֲלֶה עִם-אָחִיו:

כִּי אִיךְ אֵעֲלֶה אֶל אָבִי וְהַנֶּעַר אֵינְנו אִתִּי,
שְׁלֵא אֲרֹאֶה בְרַע אֲשֶׁר יִמָּצֵא אֶת-אָבִי:

כִּי-אִיךְ אֵעֲלֶה אֶל-אָבִי וְהַנֶּעַר אֵינְנו אִתִּי
בְּן אֲרֹאֶה בְרַע אֲשֶׁר יִמָּצֵא אֶת-אָבִי:

פֶּרֶשֶׁת הַתּוֹדָעוֹת יוֹסֵף לְאָחִיו

יוֹסֵף לֹא הָיָה יוֹכֵל לְהִתְאַפֵּק מִלְּבַכּוֹת לִפְנֵי
כָּל הָעוֹמְדִים לִפְנָיו, וְקָרָא: הוֹצִיאוּ אֶת כָּל
הָאֲנָשִׁים מִלִּפְנֵי וְאִישׁ לֹא עָמַד אִתּוֹ בְּשִׁיּוֹסֵף
גְּלַה לְאָחִיו אֶת זְהוּתוֹ.

וְלֹא-יָכֹל יוֹסֵף לְהִתְאַפֵּק לְכָל הַנּוֹצְבִים
עָלָיו וַיִּקְרָא הוֹצִיאוּ כָּל-אִישׁ מֵעָלַי
וְלֹא-עָמַד אִישׁ אִתּוֹ בְּהִתְנַדַּע יוֹסֵף אֶל-
אָחִיו:

הוּא הִשְׁמִיעַ אֶת קוֹלוֹ בְּבִכּוֹ, אֲנָשֵׁי מִצְרַיִם
שָׁמְעוּ וְאֲנָשֵׁי בֵּית פְּרַעֲהָ שָׁמְעוּ.

וַיִּתֵּן אֶת-קֹלוֹ בְּבִכּוֹ וַיִּשְׁמְעוּ מִצְרַיִם
וַיִּשְׁמַע בֵּית פְּרַעֲהָ:

יוֹסֵף אָמַר לְאָחִיו: אֲנִי יוֹסֵף הֵאֵם אָבִי עָרִין
חַי? אָחִיו לֹא יָכֹל לְעֲנוֹת לוֹ כִּי הֵם נִבְהָלוּ
מִמֶּנּוּ.

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל-אָחִיו אֲנִי יוֹסֵף הֲעוֹד
אָבִי חַי וְלֹא-יָכֹלוּ אָחִיו לְעֲנוֹת אִתּוֹ כִּי
נִבְהָלוּ מִמֶּנּוּ:

יוֹסֵף אָמַר לְאָחִיו: גִּשׁוּ אֵלַי בְּבִקְשָׁה! הֵם נִגְשׂוּ.
אָמַר לָהֶם: אֲנִי יוֹסֵף אַחִיכֶם שְׁמַכְרְתֶם אוֹתִי
לְמִצְרַיִם.

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל-אָחִיו גִּשׁוּ-נָא אֵלַי
וַיִּגְשׂוּ וַיֹּאמֶר אֲנִי יוֹסֵף אַחִיכֶם אֲשֶׁר-
מִכְרַתֶּם אִתִּי מִצְרַיִמָּה:

וְעַכְשָׁיו אֵל תִּצְטַעְרוּ וְאֵל יִהְיֶה רַע בְּעֵינֵיכֶם
שְׁמַכְרְתֶם אוֹתִי לְכַאֵן, כִּי אֱלֹהִים שָׁלַח אוֹתִי
כְּדֵי שִׁיְהִיָּה מִזּוֹן לְקִיּוּמְכֶם.

וְעַתָּה אֶל-תִּעַצְבוּ וְאֶל-יִחַר בְּעֵינֵיכֶם
כִּי-מִכְרַתֶּם אִתִּי הַנְּהָה כִּי לְמַחֲיָה
שָׁלַחֵנִי אֱלֹהִים לִפְנֵיכֶם:

כִּי כָּבֵד שְׁנַתִּים שִׁשׁ רָעַב בְּאֹזֶר, וְנוֹתְרוּ עוֹד
חֲמֵשׁ שָׁנִים לֹלֵא חֲרִישׁ וְקִצִּיר.

כִּי-יָדָה שְׁנַתִּים הָרָעַב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ וְעוֹד
חֲמֵשׁ שָׁנִים אֲשֶׁר אֵין-חֲרִישׁ וְקִצִּיר:

אֱלֹהִים שָׁלַח אוֹתִי לִפְנֵיכֶם כְּדֵי שֶׁתִּשְׁרְדוּ
וְתִשְׁאָרוּ בְּאָרֶץ, לְתַת לָכֶם מִזּוֹן וּמַחֲיָה
לְקִיּוּמְכֶם, לְהַצִּלָּה גְּדוֹלָה.

וַיִּשְׁלַחֵנִי אֱלֹהִים לִפְנֵיכֶם לְשׁוּם לָכֶם
שְׁאֲרִית בְּאָרֶץ וְלְהַחְיֹת לָכֶם לְפָלִיטָה
גְּדוֹלָה:

וְעַכְשָׁיו מִתְבָּרַר שְׁלֵא אַתֶּם שָׁלַחְתֶּם אוֹתִי
לְכַאֵן אֵלֵא הָאֱלֹהִים, וְהוּא עָשָׂה אוֹתִי מְדַרְיָךְ
לְפִרְעָה וְאֹדוֹן לְכָל אֲנָשֵׁי בֵּיתוֹ וּמוֹשֵׁל בְּכָל
אָרֶץ מִצְרַיִם.

וְעַתָּה לֹא-אַתֶּם שָׁלַחְתֶּם אִתִּי הַנְּהָה כִּי
הָאֱלֹהִים וַיִּשְׁמַנֵּי לָאֵב לְפִרְעָה וְלְאֹדוֹן
לְכָל-בֵּיתוֹ וּמוֹשֵׁל בְּכָל-אָרֶץ מִצְרַיִם:

מִהָרָו וְעָלָו אֶל אָבִי וְאָמְרוּ לוֹ: כִּף אָמַר בְּנֵךְ
יוֹסֵף: אֱלֹהִים עָשָׂה אוֹתִי אֹדוֹן שֶׁל כָּל
מִצְרַיִם, רַד אֵלַי, אֵל תִּתְעַכְּבוּ!

מִהָרָו וְעָלָו אֶל-אָבִי וְאָמַרְתֶּם אֵלָיו כֹּה
אָמַר בְּנֵךְ יוֹסֵף שְׁמַנֵּי אֱלֹהִים לְאֹדוֹן
לְכָל-מִצְרַיִם רָדָה אֵלַי אֶל-תִּעַמְדוּ:

תִּגּוֹר בְּאָרֶץ גּוֹשֵׁן וְתִהְיֶה קְרוֹב אֵלַי, אִתְּהָ
וּבְנֵיךָ וּבְנֵי בְנֵיךָ וּצְאֻנְךָ וּבְקִרְיָךְ וְכָל מַה שִּׁשְׁיָךְ

וַיִּשְׁבַּת בְּאָרֶץ-גּוֹשֵׁן וְהָיִית קְרוֹב אֵלַי
אִתְּהָ וּבְנֵיךָ וּבְנֵי בְנֵיךָ וּצְאֻנְךָ וּבְקִרְיָךְ

מה

שליש

וּכְל־אֲשֶׁר-לָךְ:

לך.

וּאֶפְרַיִם אוֹתָךְ שָׁם כִּי-עוֹד חֲמֹשׁ שָׁנִים
שָׁל רָעַב, כְּדִי שְׁלֹא תִהְיֶה לְעֵנִי אֶתָּה
וּמִשְׁפַּחְתָּךְ וְכֹל מִה שְׁשִׁיךְ לָךְ.

וְכֹל־כֶּלְתֵּי אוֹתָךְ שָׁם כִּי-עוֹד חֲמֹשׁ שָׁנִים
רָעַב פֶּן-תִּוְרַשׁ אֶתָּה וּבֵיתְךָ וְכֹל־אֲשֶׁר-
לָךְ:

וְהִנֵּה עֵינֵיכֶם רְאוֹת וְעֵינֵי אָחִי בְנֵימִן שְׂאֵנִי
מְדַבֵּר אֵלַיכֶם בְּפִי בְשִׁפְתֵיכֶם.

וְהִנֵּה עֵינֵיכֶם רְאוֹת וְעֵינֵי אָחִי בְנֵימִן
כִּי-פִי הַמְדַבֵּר אֵלַיכֶם:

סִפְרוּ לְאָבִי עַל כָּל כְּבוֹדֵי בְּמִצְרַיִם, וְאֵת כָּל
מִה שְׂרָאִיתֶם, וּמִהֲרוּ וְהוֹרִידוּ אֶת אָבִי לְכָאן.

וְהִנֵּדְתֶם לְאָבִי אֶת-כָּל־כְּבוֹדֵי
בְּמִצְרַיִם וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר רָאִיתֶם
וּמִהֲרֶתֶם וְהוֹרִדְתֶם אֶת־אָבִי הִנֵּה:

הוּא נָפַל עַל צְוֹארוֹ שֶׁל בְּנֵימִן אָחִיו וּבָכָה,
וּבְנֵימִן בָּכָה עַל צְוֹארוֹ.

וַיִּפֹּל עַל־צְוֹאֲרֵי בְנֵימִן־אָחִיו וַיִּבְכֶּה
וּבְנֵימִן בָּכָה עַל־צְוֹאֲרָיו:

הוּא נָשַׁק אֶת כָּל אָחָיו וּבָכָה עֲלֵיהֶם, וְרַק
אֶחָד כָּךְ אָחָיו דִּבְרוּ אִתּוֹ.

וַיִּנָּשֶׁק לְכָל־אָחָיו וַיִּבְכֶּה עֲלֵהֶם וְאֶחָדִי
כֵן דִּבְרוּ אָחָיו אִתּוֹ:

פְּרֹשֶׁת הַזְּמַנֵּת יִשְׂרָאֵל

הַשְּׂמוּעָה נִשְׁמָעָה בְּבֵית פְּרֹעָה שְׂאֵחֵי יוֹסֵף
בָּאוּ וְהִדְבֵּר מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי פְּרֹעָה וּבְעֵינֵי
עַבְדָּיו.

וְהַקֵּל נִשְׁמָע בֵּית פְּרֹעָה לֵאמֹר בָּאוּ
אָחֵי יוֹסֵף וַיִּיטָב בְּעֵינֵי פְּרֹעָה וּבְעֵינֵי
עַבְדָּיו:

פְּרֹעָה אָמַר לְיוֹסֵף: אֲמֹר לְאָחֶיךָ: כִּךְ עָשׂוּ –
הַעֲמִיסוּ אֶת בְּהֵמוֹתֵיכֶם בְּתִבּוּאָה וּלְכוּ וּבֹאוּ
לְאֶרֶץ כְּנָעַן.

וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה אֶל־יוֹסֵף אָמַר אֶל־אָחֶיךָ
זֹאת עָשׂוּ טַעֲנוּ אֶת־בְּעִירְכֶם וּלְכוּ־בָאוּ
אֶרֶץ כְּנָעַן:

וּקְחוּ אֶת אֲבִיכֶם וְאֵת בְּנֵי מִשְׁפַּחֹתֵיכֶם, וּבֹאוּ
אֵלַי, וְאֶתֶּן לָכֶם אֶת טוֹב אֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֶכְלוּ
מִהַדְּבָרִים הַמַּעֲלִים שְׂבָאֲרָץ.

וּקְחוּ אֶת־אֲבִיכֶם וְאֵת־בְּתִיכֶם וּבָאוּ אֵלַי
וְאֶתְּנָה לָכֶם אֶת־טוֹב אֶרֶץ מִצְרַיִם
וְאֶכְלוּ אֶת־חֶלֶב הָאָרֶץ:

וְאֵנִי מִצְוָה אוֹתָךְ: כִּךְ עָשׂוּ – קְחוּ לָכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם עֲגָלוֹת לְיַלְדֵיכֶם וּלְנָשֵׁיכֶם, וּקְחוּ אֶת
אֲבִיכֶם וּבֹאוּ.

וְאֶתָּה צְוִיתָה זֹאת עָשׂוּ קְחוּ־לָכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם עֲגָלוֹת לְטַפְכֶם וּלְנָשֵׁיכֶם
וּנְשִׂאתֶם אֶת־אֲבִיכֶם וּבָאתֶם:

וְאֵל תִּצְטַעְרוּ עַל כְּלִיכֶם שִׁקְשָׁה לְהִבְיֹאֵם, כִּי
טוֹב כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁלָכֶם הוּא.

וְעֵינֵיכֶם אֶל־תַּחֲסוּ עַל־כְּלִיכֶם כִּי־טוֹב
כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם לָכֶם הוּא:

כִּךְ עָשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל, יוֹסֵף נָתַן לָהֶם עֲגָלוֹת
עַל פִּי פְקֻדַת פְּרֹעָה, וְנָתַן לָהֶם צֹדֵה לְדֹרֶךְ.

וַיַּעֲשׂוּ־כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּנוּ לָהֶם יוֹסֵף
עֲגָלוֹת עַל־פִּי פְּרֹעָה וַיִּתְּנוּ לָהֶם צֹדֵה
לְדֹרֶךְ:

לְכֹלֶם נָתַן לְכָל אִישׁ בְּגָדִים לְהַחֲלִפָּה
וּלְבִגְמִין נָתַן כֶּסֶף בְּמִשְׁקַל שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת
שִׁקְלִים (4.230 קילו) וְחֲמֹשׁ בְּגָדִים לְהַחֲלִפָּה.

לְכֹלֶם נָתַן לְאִישׁ חֲלָפוֹת שְׂמֹלֹת
וּלְבִגְמִין נָתַן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת כֶּסֶף וְחֲמֹשׁ
חֲלָפוֹת שְׂמֹלֹת:

וּלְאָבִיו שָׁלַח מִטוֹב מִצְרַיִם כְּמוֹת שְׁעֶשְׂרָה

וּלְאָבִיו שָׁלַח כְּזֹאת עֶשְׂרֵה חֲמֹרִים

חֲמוּרִים נוֹשְׂאִים, וּלְאָבִיו לְדָרֶךְ – כַּמּוֹת שֶׁל תְּבוּאָה וְלֶחֶם וּמִזֶּן שֶׁעָשָׂר אֶתֹנּוֹת נוֹשְׂאוֹת. הוא שָׁלַח אֶת אֲחִיו וְהֵם הִלְכוּ, אָמַר לָהֶם: אֵל תְּרִיבוּ בְּדֶרֶךְ!

הֵם עָלוּ מִמִּצְרַיִם וּבָאוּ לְאֶרֶץ כְּנָעַן לְיַעֲקֹב אָבִיהֶם.

סִפְרוּ לוֹ: יוֹסֵף עֲדִין חַי, וְהוּא מוֹשֵׁל בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם! פְּעִימַת לְבוֹ פִּסְקָה כִּי הוּא לֹא הָאֲמִין לָהֶם.

הֵם אָמְרוּ לוֹ אֵת כָּל דְּבָרֵי יוֹסֵף שֶׁהוּא דָּבַר אִתְּם, הוּא רָאָה אֶת הַעֲגֻלוֹת שֵׁיֹסֵף שֶׁלַּח בְּדִי לְהִבִּיא אוֹתוֹ, וּמִצֵּב רִחוּוֹ שֶׁל יַעֲקֹב אָבִיהֶם קָם לְתַחִיהָ.

יִשְׂרָאֵל אָמַר: שְׂמַחָה גְדוֹלָה! – יוֹסֵף בְּנֵי עֲדִין חַי! אֵלֶּךְ וְאַרְאֶה אוֹתוֹ לִפְנֵי שְׂאֵמוֹת.

פְּרֻשַׁת יְרִידַת יִשְׂרָאֵל

יִשְׂרָאֵל נָסַע עִם כָּל מַה שִּׁשְׁיָד לוֹ וּבָא לְבְאֵר שֶׁבַע, וְהִקְרִיב זְבָחִים לֵאלֹהֵי אָבִיו יַצְחָק.

אֱלֹהִים אָמַר לְיִשְׂרָאֵל בְּנִבְוָאָה בְּחִלּוֹם הַלֵּילָה – אָמַר: יַעֲקֹב יַעֲקֹב! אָמַר לוֹ: הִנֵּה אֲנִי!

אָמַר: אֲנִי הָאֵל – אֱלֹהֵי אָבִיךָ, אֵל תִּפְחַד מִלְרֹדֶת לְמִצְרַיִם, כִּי שָׁם אֶעֱשֶׂה מִמֶּךָ עִם גְּדוֹל.

אֲנִי אֲרַד אִתְּךָ לְמִצְרַיִם וְאֲנִי גַם אֶעֱלֶה אוֹתְךָ מִשָּׁם, וְיוֹסֵף יִדְאָג לְכָל צְרֻכֶיךָ.

יַעֲקֹב קָם מִבְּאֵר שֶׁבַע, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לָקְחוּ אֶת יַעֲקֹב אָבִיהֶם וְאֶת יְלָדֵיהֶם וְאֶת נְשֵׂיהֶם בַּעֲגֻלוֹת שִׁפְרָעָה שֶׁלַּח בְּדִי לְקַחַת אוֹתוֹ.

הֵם לָקְחוּ אֶת עֲדֵרֵיהֶם וְאֶת רְכוּשָׁם שֶׁרָכְשוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וּבָאוּ לְמִצְרַיִם – יַעֲקֹב וְכָל צְאֲצְאָיו אִתּוֹ.

אֶת בְּנָיו וּבְנֵי בְנָיו אִתּוֹ בְּנוֹתָיו וּבְנוֹת בְּנָיו וְכָל צְאֲצְאָיו, הִבִּיא אִתּוֹ לְמִצְרַיִם.

נְשָׂאִים כְּשֹׁב מִצְרַיִם וְעָשָׂר אֶתֹנּוֹת נְשָׂאת בָּר וְלֶחֶם וּמִזֶּן לְאָבִיו לְדָרֶךְ: וַיִּשְׁלַח אֶת-אֲחָיו וַיִּלְכוּ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֶל-תְּרִיבוּ בְּדֶרֶךְ:

כד

וַיַּעֲלוּ מִמִּצְרַיִם וַיָּבֹאוּ אֶרֶץ כְּנָעַן אֶל-יַעֲקֹב אָבִיהֶם:

כה

וַיִּגְדּוּ לוֹ לֵאמֹר עוֹד יוֹסֵף חַי וְכִי-הוּא מוֹשֵׁל בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיַּפְגּוּ לְבוֹ כִּי לֹא-הָאֲמִין לָהֶם:

כו

וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו אֵת כָּל-דְּבָרֵי יוֹסֵף אֲשֶׁר דִּבֶּר אֲלֵהֶם וַיִּרְא אֶת-הַעֲגֻלוֹת אֲשֶׁר-שָׁלַח יוֹסֵף לְשָׂאת אִתּוֹ וַתַּחִי רוּחַ יַעֲקֹב אָבִיהֶם:

כז

וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל רַב עוֹד-יוֹסֵף בְּנֵי חַי אֲלֵכֶה וְאַרְאֶנּוּ בְּטֶרֶם אָמוֹת:

כח

חמישי

וַיִּסַּע יִשְׂרָאֵל וְכָל-אֲשֶׁר-לוֹ וַיָּבֹא בְּאֶרֶח שֶׁבַע וַיַּזְבַּח זְבָחִים לֵאלֹהֵי אָבִיו יַצְחָק:

א

מו

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל בְּמַרְאֵת הַלֵּילָה וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי:

ב

וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי הָאֵל אֱלֹהֵי אָבִיךָ אֶל-תִּירָא מִרְחַה מִצְרַיִמָּה כִּי-לִנְוִי גְדוֹל אֲשִׁימְךָ שָׁם:

ג

אֲנֹכִי אֲרַד עִמָּךְ מִצְרַיִמָּה וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךָ גַם-עִלָּה וְיוֹסֵף יִשִּׁית יָדוֹ עַל-עֵינֶיךָ:

ד

וַיָּקָם יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיִּשְׂאוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-יַעֲקֹב אָבִיהֶם וְאֶת-טַפָּם וְאֶת-נְשֵׂיהֶם בַּעֲגֻלוֹת אֲשֶׁר-שָׁלַח פְּרָעָה לְשָׂאת אִתּוֹ:

ה

וַיִּקְחוּ אֶת-מִקְנֵיהֶם וְאֶת-רְכוּשָׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ מִצְרַיִמָּה יַעֲקֹב וְכָל-זֶרְעוֹ אִתּוֹ:

ו

בְּנָיו וּבְנֵי בְנָיו אִתּוֹ בְּנוֹתָיו וּבְנוֹת בְּנָיו וְכָל-זֶרְעוֹ הִבִּיא אִתּוֹ מִצְרַיִמָּה: ס

ז

פרשת שמות בני ישראל

ואלה השמות של בני ישראל שבאים למצרים, יעקב ובניו: בכור יעקב ראובן.

ובני ראובן: חנוך ופלוא וחצרון וכרמי ובני שמעון: ימואל וימין ואהר ויכין וצחר ושאוול שהיה בן אשה כנענית.

ובני לוי: גרשון קהת ומררי. ובני יהודה: ער ואונן ושלה ופרץ וזרח, ער ואונן מתו בארץ כנען, בני פרץ היו חצרון וחקמול.

ובני יששכר: תולע ופוח ויוב ושמרון. ובני זבולון: סרד ואלון ויחלאל.

אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב בפדן ארם, ויחד עם דינה בתו, מספר נפשות בניו ובנותיו שלושים ושלוש.

ובני גד: צפיון ויחגי שוני ואצבון ערי וארודי ואראלי.

ובני אשר: ימנה וישנה וישני ובריעה ושרח ושרח אחותם ובני בריעה חבר ומלביאל.

אלה בני זלפה שנתן לבן ללאה בתו, היא ילדה את אלה ליעקב, שש עשרה נפש.

בני רחל אשת יעקב: יוסף ובנימין. ליוסף נולדו מנשה ואפרים בארץ מצרים שילדה לו אסנת בת פוטי-פרע הכהן של העיר און.

ובני בנימין: בלע ובכר ואשבבל גרא ונעמן אחי וראש מפים ויחפיים וארד.

אלה בני רחל שנוולדו ליעקב, מספר הנפשות ארבעה עשר.

ובני דן: חשים. ובני נפתלי: יחצאל וגוני ויצר ושלם.

אלה בני בלהה שנתן לבן לרחל בתו, היא

ח ואלה שמות בני-ישראל הבאים מצרימה יעקב ובניו בכר יעקב ראובן:

ט ובני ראובן חנוך ופלוא וחצרון וכרמי: י ובני שמעון ימואל וימין ואהר ויכין וצחר ושאוול בן-הכנענית:

יא ובני לוי גרשון קהת ומררי: יב ובני יהודה ער ואונן ושלה ופרץ וזרח וימת ער ואונן בארץ כנען ויהיו בני-פרץ חצרון וחקמול:

יג ובני יששכר תולע ופוח ויוב ושמרון: יד ובני זבולון סרד ואלון ויחלאל:

טו אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב בפדן ארם ואת דינה בתו כל-נפש בניו ובנותיו שלושים ושלוש:

טז ובני גד צפיון ויחגי שוני ואצבון ערי וארודי ואראלי:

יז ובני אשר ימנה וישנה וישני ובריעה ושרח ושרח אחותם ובני בריעה חבר ומלביאל:

יח אלה בני זלפה אשר-נתן לבן ללאה בתו ותלד את-אלה ליעקב שש עשרה נפש:

יט בני רחל אשת יעקב יוסף ובנימין: כ ויולד ליוסף בארץ מצרים אשר ילדה-לו אסנת בת-פוטי פרע כהן און את-מנשה ואת-אפרים:

כא ובני בנימין בלע ובכר ואשבבל גרא ונעמן אחי וראש מפים ויחפיים וארד:

כב אלה בני רחל אשר ילד ליעקב כל-נפש ארבעה עשר:

כג ובני-דן חשים: כד ובני נפתלי יחצאל וגוני ויצר ושלם:

כה אלה בני בלהה אשר-נתן לבן לרחל

יְלֹדָה אֶת אֱלֹהֵי יַעֲקֹב, מִסֵּפֶר הַנְּפֹשׁוֹת – שְׁבַעָה.

כָּל הַנְּפֹשׁוֹת שֶׁל יַעֲקֹב שְׁבָאִים לְמִצְרַיִם, צֶאֱצָאִיו, חוּץ מֵהַנָּשִׁים שֶׁל בְּנֵי יַעֲקֹב – מִסֵּפֶר הַנְּפֹשׁוֹת – שִׁשִּׁים וְשֵׁשׁ.

וּבְנֵי יוֹסֵף שְׁנֹולְדוּ לוֹ בְּמִצְרַיִם – שְׁתֵּי נַפְשׁוֹת, מִסֵּפֶר נַפְשׁוֹת מִשְׁפַּחַת יַעֲקֹב שְׁבָאוּ לְמִצְרַיִם – שְׁבַעִים.

פְּרֻשַׁת בֵּיאַת יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם

וַיַּעֲקֹב שָׁלַח לִפְנֵיָו אֶת יְהוּדָה אֶל יוֹסֵף לְהִרְאוֹת לִפְנֵיָו אֶת הַדָּרָךְ לְגֹשֶׁן, וְהֵם בָּאוּ לְאֶרֶץ גֹּשֶׁן.

יוֹסֵף קָשָׁר אֶת הַסּוּסִים לְמִרְכַּבְתּוֹ וַעֲלָה לְקִרְיַת יִשְׂרָאֵל אֲבִיו לְאֶרֶץ גֹּשֶׁן, הוּא הוֹפִיעַ לִפְנֵיָו, נָפַל עַל צַוְאָרוֹ וּבָכָה עוֹד עַל צַוְאָרוֹ.

יִשְׂרָאֵל אָמַר לְיוֹסֵף: עֲכָשָׁיו אֲנִי מוֹכֵן לְמוֹת אַחֲרַי שְׂרַאֲיִתִי אֶת פְּנִיךָ שְׂאֲתָה עֲדִין חַיִּי.

יוֹסֵף אָמַר לְאָחִיו וּלְמִשְׁפַּחַת אָבִיו: אֲעֹלָה וְאֶגִּיד לְפַרְעֹה וְאֹמַר לוֹ שְׂאֲחִי וּמִשְׁפַּחַת אָבִי שְׁבָאֲרָךְ בְּנַעַן בָּאוּ אֵלַי.

וְשֶׁהָאֲנָשִׁים רוּעֵי צֶאֱן כִּי הָיוּ בְּעֲלֵי עֲדָרִים, וְהֵם הִבִּיאוּ אֶת צֶאֱנָם וּבִקְרָם וְכָל מַה שֵּׁיִשׁ לָהֶם.

וּכְשִׁיקְרָא לָכֶם פַּרְעֹה, וַיֹּאמֶר: מַה מַּעֲשִׂיכֶם?

תֹּאמְרוּ: עַבְדֵיךָ הָיוּ אֲנָשִׁים בְּעֲלֵי עֲדָרִים מִנְעוּרֵינוּ וְעַד עַכְשָׁיו, גַּם אֲנַחְנוּ גַם אֲבוֹתֵינוּ, אָמְרוּ כִּךָ בְּדֵי שֶׁתִּשְׁבּוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן, כִּי מִצְרַיִם שׁוֹנְאִים כָּל רוּעֵה צֶאֱן.

יוֹסֵף בָּא וְסִפֵּר לְפַרְעֹה, וַאֲמַר: אָבִי וְאָחִי וְצֶאֱנָם וּבִקְרָם וְכָל מַה שֵּׁשִׁיךָ לָהֶם בָּאוּ מֵאֶרֶץ בְּנַעַן, וְהֵם בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן.

וּמַעֲט מֵאָחִיו לָקַח – חֲמִשָּׁה אֲנָשִׁים, וְהֵעֵמִיד אוֹתָם לִפְנֵי פַרְעֹה.

פַּרְעֹה אָמַר לְאָחִיו: מַה מַּעֲשִׂיכֶם? אָמְרוּ לְפַרְעֹה: עַבְדֵיךָ רוּעֵי צֶאֱן, גַּם אֲנַחְנוּ גַם

בָּתּוֹ וַתֵּלֶד אֶת-אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כָּל-נַפְשׁוֹ שְׁבַעָה:

כָּל-הַנְּפֹשׁ הַבָּאָה לְיַעֲקֹב מִצְרַיִמָּה יֵצְאִי יִרְכּוּ מִלְכָּד נָשִׂי בְנֵי-יַעֲקֹב כָּל-נַפְשׁ שִׁשִּׁים וְשֵׁשׁ:

וּבְנֵי יוֹסֵף אֲשֶׁר-יִלְדוּ לוֹ בְּמִצְרַיִם נַפְשׁ שְׁנַיִם כָּל-הַנְּפֹשׁ לְבֵית-יַעֲקֹב הַבָּאָה מִצְרַיִמָּה שְׁבַעִים: ס

וְאֶת-יְהוּדָה שָׁלַח לִפְנֵיָו אֶל-יוֹסֵף לְהִוָּרֵת לִפְנֵיָו גִּשְׁנָה וַיָּבֵאוּ אֶרְצָה גֹּשֶׁן:

וַיֹּאסֶר יוֹסֵף מִרְכַּבְתּוֹ וַיַּעַל לְקִרְיַת-יִשְׂרָאֵל אָבִיו גִּשְׁנָה וַיִּכְרָא אֵלָיו וַיִּפֹּל עַל-צַוְאָרָיו וַיִּבְכֶּה עַל-צַוְאָרָיו עוֹד:

וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל-יוֹסֵף אֲמוּתָה הַפַּעַם אַחֲרַי רְאוּתִי אֶת-פְּנִיךָ כִּי עוֹדֶךָ חַיִּי:

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל-אָחִיו וְאֶל-בֵּית אָבִיו אֲעֹלָה וְאֶגִּידָה לְפַרְעֹה וְאֹמַרְהָ אֵלָיו אָחִי וּבֵית-אָבִי אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ בְּנַעַן בָּאוּ אֵלַי:

וְהָאֲנָשִׁים רְעֵי צֶאֱן כִּי-אֲנָשִׁי מִקְנֵה הָיוּ וְצֶאֱנָם וּבִקְרָם וְכָל-אֲשֶׁר לָהֶם הִבִּיאוּ:

וְהָיָה כִּי-יִקְרָא לָכֶם פַּרְעֹה וְאָמַר מַה-מַּעֲשִׂיכֶם:

וַאֲמַרְתֶּם אֲנָשִׁי מִקְנֵה הָיוּ עַבְדֵיךָ מִנְעוּרֵינוּ וְעַד-עַתָּה גַם-אֲנַחְנוּ גַם-אֲבוֹתֵינוּ אָבְתֵינוּ בַּעֲבוּר תִּשְׁבּוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן כִּי-תוֹעֲבַת מִצְרַיִם כָּל-רְעֵה צֶאֱן:

וַיָּבֵא יוֹסֵף וַיִּגִּד לְפַרְעֹה וַיֹּאמֶר אָבִי וְאָחִי וְצֶאֱנָם וּבִקְרָם וְכָל-אֲשֶׁר לָהֶם בָּאוּ מֵאֶרֶץ בְּנַעַן וְהֵם בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן:

וּמִקְצֵה אָחִיו לָקַח חֲמִשָּׁה אֲנָשִׁים וַיַּצַּגֵם לִפְנֵי פַרְעֹה:

וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל-אָחִיו מַה-מַּעֲשִׂיכֶם וַיֹּאמְרוּ אֶל-פַּרְעֹה רְעֵה צֶאֱן עַבְדֵיךָ

כו

כז

כח

כט

ל

לא

לב

לג

לד

מז

ב

ג

גם-אנחנו גם-אבותינו:

ד ויאמרו אל-פרעה לנור בארץ באנו
כִּי-אֵין מִרְעָה לְצֹאן אֲשֶׁר לְעִבְדֶיךָ כִּי-
כִבֵּד הָרַעַב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וְעַתָּה יִשְׁבוּ-
גַּא עִבְדֶיךָ בְּאֶרֶץ גִּשׁוֹן:

ה וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל-יוֹסֵף לֵאמֹר אֲבִיךָ
וְאֶחָיִךְ בָּאוּ אֵלֶיךָ:

ו אֶרֶץ מִצְרַיִם לִפְנֵיךָ הוּא בְּמִיטֵב הָאָרֶץ
הוֹשֵׁב אֶת-אֲבִיךָ וְאֶת-אֶחָיִךָ יִשְׁבוּ
בְּאֶרֶץ גִּשׁוֹן וְאִם יִדְעַת וַיִּשְׁבְּכֶם אֲנֹשִׁי-
חֵיל וְשִׁמְתֶם שָׂרֵי מִקְנֵה עַל-אֲשֶׁר-לִי:

ז וַיָּבֹא יוֹסֵף אֶת-יַעֲקֹב אָבִיו וַיַּעֲמִדְהוּ
לִפְנֵי פַרְעֹה וַיְבַרֵךְ יַעֲקֹב אֶת-פַּרְעֹה:

ח וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל-יַעֲקֹב כַּמָּה יָמֵי שָׁנֵי
חַיֶיךָ:

ט וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-פַּרְעֹה יְמֵי שָׁנֵי מְגוּרֵי
שְׁלֹשִׁים וּמֵאת שָׁנָה מֵעַט וַרְעִים הָיוּ יְמֵי
שָׁנֵי חַיֵי וְלֹא הִשִּׁיגוּ אֶת-יְמֵי שְׁנֵי חַנְיָ
אֲבֹתַי בְּיַמֵי מְגוּרֵיהֶם:

י וַיְבַרֵךְ יַעֲקֹב אֶת-פַּרְעֹה וַיֵּצֵא מִלִּפְנֵי
פַּרְעֹה:

יא וַיּוֹשֵׁב יוֹסֵף אֶת-אָבִיו וְאֶת-אָחִיו וַיִּתֵּן
לָהֶם אֶחָזָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּמִיטֵב
הָאָרֶץ בְּאֶרֶץ רַעַמְסֵס כַּאֲשֶׁר צִוָּה פַּרְעֹה:
יב וַיְכַלְכֵּל יוֹסֵף אֶת-אָבִיו וְאֶת-אָחִיו וְאֵת
כָּל-בֵּית אָבִיו לֶחֶם לֶפֶי הַטָּף:

יג וּלְחֶם אֵין בְּכָל-הָאָרֶץ כִּי-כִבֵּד הָרַעַב
מְאֹד וַתֵּלֶה אֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֶרֶץ כְּנָעַן
מִפְּנֵי הָרַעַב:

יד וַיִּלְקַט יוֹסֵף אֶת-כָּל-הַכֶּסֶף הַנּוֹמָצָא
בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וּבְאֶרֶץ כְּנָעַן בַּשֶּׁבֶר
אֲשֶׁר-הֵם שֹׁבְרִים וַיָּבֹא יוֹסֵף אֶת-הַכֶּסֶף
בֵּיתָה פַּרְעֹה:

טו וַיִּתֵּם הַכֶּסֶף מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּמֵאֶרֶץ

אבותינו.

הם אמרו לפרעה: באנו לגור בתושבים
זמניים בארץ, כי אין מרעה לצאן ששניך
לעבדיך, כי הרעב בארץ כנען קשה, ועכשיו
עבדיך יתישבו בבקשה בארץ גושן.

פרעה אמר ליוסף: אביך ואחיך באו אליך.

ארץ מצרים לפניך, הושב את אביך ואת
אחיך באזור הטוב ביותר בארץ, יגורו בארץ
גושן, ואם ידוע לך שיש בהם אנשים מכשרים
תמנה אותם לאחראים על עדרים שלי.

יוסף הביא את יעקב אביו והעמיד אותו לפני
פרעה, ויעקב ברך את פרעה.

פרעה אמר ליעקב: בן כמה שנים אתה?

יעקב אמר לפרעה: שנות חיי מאה ושלושים
שנים והייתי בהן מהגר, ימי שנות חיי היו
מעטים ורעים, ולא הגיעו לימי שנות חיי
אבותי שהיו מהגרים.

יעקב ברך את פרעה, ויצא מלפני פרעה.

יוסף הושיב את אביו ואת אחיו, ונתן להם
אחזה בארץ מצרים באזור הטוב ביותר
בארץ שבארץ רעמסס, כמו שפרעה צוה.

יוסף פרנס את אביו ואת אחיו ואת כל
משפחת אביו, ונתן להם כפי צורך הילדים.

פרשת קנית מצרים

לא היה לחם בכל האזור כי הרעב קשה
מאוד, תושבי ארץ מצרים וארץ כנען נחלשו
בגלל הרעב.

יוסף אסף את כל הכסף שנמצא בארץ
מצרים ובארץ כנען על ידי מכירת האוכל
שהם קונים, ויוסף הביא את הכסף לבית
פרעה.

הכסף נגמר בארץ מצרים ובארץ כנען, וכל

תושבי מצרים באו אל יוסף ואמרו לו: נתן לנו לחם, ולמה נמות מולך, כי נגמר הכסף!

יוסף אמר: תנו את עדריכם, ואתן לכם תמורת עדריכם, אם נגמר הכסף.

הם הביאו את עדריהם אל יוסף, ויוסף נתן להם לחם תמורת הסוסים ועדרי הצאן ועדרי הבקר והחמורים, ופרנס אותם בלחם תמורת כל עדריהם באותה שנה.

השנה היא נגמרה, הם באו אליו בשנה השנייה ואמרו לו: לא נסתיר מאדוני אלא נגלה שנגמרו הכסף ועדרי הבהמה מלאת לאדוני, לא נשאר לפני אדוני אלא רק גופנו ואדמתנו.

למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו? קנה אותנו ואת אדמתנו תמורת הלחם, ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה, ותן לנו גם זרע לזרוע, ונחיה ולא נמות והאדמה לא תהיה שממה!

יוסף קנה את כל אדמת מצרים לפרעה, כי תושבי מצרים מכרו כל אחד את שדהו, כי הרעב היה להם קשה, והארץ נהיתה שיבת לפרעה.

כדי להמחיש זאת – הוא העביר את העם לערים אחרות, מקצה גבול מצרים ועד הקצה השני.

רק את אדמת הפמרים לא קנה, כי היתה קצבה לפמרים מפרעה, והם אכלו את הקצבה שלהם שפרעה נתן להם, לכן לא מכרו את אדמתם.

יוסף אמר לעם: הרי קניתי היום אתכם ואת אדמתכם לפרעה, הנה לכם זרע ותזרעו את האדמה.

וכך יהיה בקציר שתביאו: חמישית תתנו לפרעה וארבעת החלקים יהיה לכם לזרע לשדה ולאוכל עבורכם ולאנשים שבבתיכם,

כנען ויבאו כל-מצרים אל-יוסף לאמר הבה-לנו לחם ולמה נמות נגדה כי אפס כסף:

ויאמר יוסף הבו מקניכם ואתנה לכם במקניכם אם-אפס כסף:

ויביאו את-מקניהם אל-יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמורים וינהלם בלחם בכל-מקניהם בשנה ההוא:

ותתם השנה ההוא ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו לו לא-נכתד מאדני כי אסתם הכסף ומקנה הבהמה אל-אדני לא נשאר לפני אדני בלתי אם-גופינו ואדמתנו:

למה נמות לעיניך גם-אנחנו גם אדמתנו קנה-אתנו ואת-אדמתנו בלחם ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה ותן-זרע ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם:

ויקן יוסף את-כל-אדמת מצרים לפרעה כיומיו מכרו מצרים איש שדהו כיומיו עלהם הרעב ותהי הארץ לפרעה:

ואת-העם העביר אתו לערים מקצה גבול-מצרים ועד-קצהו:

רק אדמת הפהנים לא קנה כי חק לפהנים מאת פרעה ואכלו את-חקם אשר נתן להם פרעה על-פן לא מכרו את-אדמתם:

ויאמר יוסף אל-העם הן קניתי אתכם היום ואת-אדמתכם לפרעה הא-לכם זרע וזרעתם את-האדמה:

והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה וארבע הית יהיה לכם לזרע השדה ולאכלכם ולאשר בבתיכם ולאכל

<p>וְלֹהֲאָכִיל אֶת יְלָדֵיכֶם.</p>	<p>לְטַפְּכֶם:</p>	<p>כה מפטיר</p>
<p>אָמְרוּ: הַחַיִּית אֹתָנוּ נִמְצָא חֵן בְּעֵינֵי אֲדֹנָי וְנִהְיֶה עֲבָדִים לְפָרְעָה.</p>	<p>וַיֹּאמְרוּ הַחַיִּיתָנוּ נִמְצָא חֵן בְּעֵינֵי אֲדֹנָי וְהִינֵנוּ עֲבָדִים לְפָרְעָה:</p>	
<p>יוֹסֵף קָבַע אֶת זֶה לְחֹק עַד הַיּוֹם הַזֶּה עַל אֲדַמַּת מִצְרַיִם – שְׁנוֹתָנִים לְפָרְעָה חַמִּישִׁית, רַק אֲדַמַּת הַכְּמָרִים בְּלִבָּד לֹא הָיְתָה שׁוֹכֶת לְפָרְעָה.</p>	<p>וַיֵּשֶׁם אֹתָהּ יוֹסֵף לְחֹק עַד־הַיּוֹם הַזֶּה עַל־אֲדַמַּת מִצְרַיִם לְפָרְעָה לְחֹמֶשׁ רֶקֶת אֲדַמַּת הַכֹּהֲנִים לְבָדִים לֹא הָיְתָה לְפָרְעָה:</p>	<p>כו</p>
<p>יִשְׂרָאֵל הִתְיָשְׁבוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן, הֵם נְאֻחִזּוּ בְּאֶרֶץ וְהוֹלִידוּ וְהִתְרַבּוּ מְאֹד.</p>	<p>וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן וַיֵּאֱחִזּוּ בָּהּ וַיִּפְרּוּ וַיִּרְבּוּ מְאֹד:</p>	<p>כו</p>

ויחי

פרשת השבעת יוסף

יעקב חי בארץ מצרים שבע עשרה שנה, ימי יעקב - שנות חייו היו מאה ארבעים ושבע שנה.

ימי מותו של ישראל התקרבו, הוא קרא לבנו ליוסף ואמר לו: בבקשה, אם מצאתי חן בעיניך, שים בבקשה את ידך מתחת לירכי כמנהג הנשבעים לאדונם, ותעשה אתי חסד אמת - בבקשה, אל תקבור אותי במצרים.

אשכב במותי עם אבותי, ותקח אותי ממצרים ותקבור אותי בקבריהם. אמר לו: אני אעשה את בקשתך.

אמר לו: השבע לי! והוא נשבע לו, וישראל השתחוה על ראש המטה.

פרשת ברכת אפרים ומנשה

אחרי הדברים האלה אמרו ליוסף: הנה אביך חולה. הוא לקח את שני בניו אתו את מנשה ואת אפרים.

ספרו ליעקב, ואמרו: הנה בנך יוסף בא אליך, וישראל התחזק והתישב על המטה.

יעקב אמר ליוסף: אל-שדי התגלה אלי בלוי בארץ כנען וברך אותי.

ואמר לי: אתן לך בנים וארבה את צאצאיך ואעשה ממך חבורת עמים, ואתן את הארץ הזאת לצאצאיך אחריך לאחזה לעולם.

ועכשיו, שני בניך שנולדו לך בארץ מצרים לפני שבאתי אליך למצרים נחשבים הם לי כבני, אפרים ומנשה יהיו שני שבטים ויירשו כמו ראובן ושמעון.

והילדים שתוליד אחריהם יהיו כבנים שלך - הם יקבלו נחלה מתוך החלק של אחיהם.

ואני כשבאתי מפדן, רחל מתה לצערי בארץ כנען בדרך, כשעוד היתה דרך ארבה להגיע לאפרת, לכן קברתי אותה שם בדרך לאפרת - היא בית לחם.

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי-יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה:

ויקברו ימי-ישראל למוות ויקראו לבנו ליוסף ויאמר לו אסנא מצאתי חן בעיניך שיםנא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אלנא תקברני במצרים:

ושכבתי עם-אבותי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך:

ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו וישראל על-ראש המטה: פ

כח

כט

ל

לא

*[1]

מח א

ב

ג

ד [1]

ה

ו

ז

ישראל ראה את בני יוסף, ואמר: מי אלה?

אמר יוסף לאביו: אלה בני שאלהים נתן לי כאן במצרים, אמר לו: הבא אותם אלי בבקשה ואברך אותם.

ועיני ישראל נחלשו מרוב זקנה והוא לא היה יכול לראות היטב, הוא הגיש אותם אליו והוא נשק וחבק אותם.

ישראל אמר ליוסף: לא תארתני לעצמי שאזכה לראות את פניך, והנה אלהים הראה לי גם את צאצאיך!

יוסף הוריד אותם מברכיו, והשתחוה על פניו על הארץ.

יוסף לקח את שניהם – את אפרים בימינו – משמאל ישראל, ואת מנשה בשמאלו – מימין ישראל, והגיש אותם אליו.

ישראל הושיט את יד ימינו ושם על ראש אפרים – והוא הצעיר, ואת שמאלו על ראש מנשה, הוא החליף את ידיו כי ידע שמנשה הבכור ויוסף יעמידו לימינו.

הוא ברך את יוסף ואמר: האלהים שאבותי אברהם ויצחק התהלכו בדרךך – האלהים שמנהיג אותי מנעורי עד היום הזה,

ישלח את המלאך שגואל אותי מכל רע, שיברך את הנערים, וכשיזכירו את יחוסם וזכירו את שמי ואת שם אבותי אברהם ויצחק, והם יולידו ויתרבו בתוך הארץ.

יוסף ראה שאביו שם את יד ימינו על ראש אפרים וזה נראה לו לא טוב, הוא תמך ביד אביו כדי להסיר אותה מעל הראש של אפרים ולשים אותה על הראש של מנשה.

יוסף אמר לאביו: לא בך אבי, אלא זה הבכור, שים את ימינך על ראשו.

אביו סרב ואמר: ידעתי בני ידעתי, גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל, אבל אחיו הקטן

נירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה:

ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי אלהים בזה ויאמר קחם נא אלי ואברכם:

ועיני ישראל כבדו מזקן לא יוכל לראות ויגש אתם אליו וישק להם ויחבק להם:

ויאמר ישראל אל יוסף ראה פניך לא פללתי והנה הראה אתי אלהים גם את צרעך:

ויצא יוסף אתם מעם ברכיו וישתחו לאפיו ארצה:

ויקח יוסף את שניהם את אפרים בימינו משמאל ישראל ואת מנשה בשמאלו מימין ישראל ויגש אליו:

וישלח ישראל את ימינו על ראש אפרים והוא הצעיר ואת שמאלו על ראש מנשה שכל את ידיו כי מנשה הבכור:

ויברך את יוסף ויאמר האלהים אשר התהלכו אבתי לפניו אברתם ויצחק האלהים הרעה אתי מעודי עד היום הזה:

המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבתי אברתם ויצחק וידנו לרב בקרב הארץ:

נירא יוסף כי ישית אביו יד ימינו על ראש אפרים וירע בעיניו ויתמך ביד אביו להסיר אתה מעל ראש אפרים על ראש מנשה:

ויאמר יוסף אל אביו לא בך אבי כי זה הבכור שים ימינך על ראשו:

וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל

שני

שליש

יגדל יותר ממנו, וצאצאיו יהיו רבים בעמים שלמים.

הוא ברך אותם ביום ההוא ואמר: אתכם יקחו ישראל בדוגמה לברכה, ויאמרו: אלהים יעשה אותך כמו אפרים וכמו מנשה, והוא הזכיר את אפרים לפני מנשה.

ישראל אמר ליוסף: הנה אני עומד למות, ואלהים יהיה אתכם ויחזיר אתכם לארץ אבותיכם.

ואני נתתי לך חלק אחד יותר מלאחידך, בנחלה שאקח מיד האמורי בחרבי ובקשתי.

פרשת ברכות השבטים

יעקב קרא לבניו ואמר: התכנסו ואספר לכם את מה שיקרה לכם באחרית הימים.

התכנסו ושמעו בני יעקב, שמעו את ישראל אביכם.

ראובן אתה בכורי, אתה בוחי – הראשון שנולד מבוחי, לכן היה ראוי לך יותר נשיאות ויותר עוז.

אל תוסיף להתנהג בקלות דעת ופזיזות כמו המים, כמו שעלית על משכבי אביך, אז טמאת את מטתי בעליתך עליה.

שמעון ולוי אחים, התחברותם זה לזה מביאה לגזל.

לא אשתתף בהתעצויותיהם, וכבודי לא יושפל להיות בחברתם, כי כעסם הם הרגו איש ובהיותם מרוצים הם עקרו עיר חומה.

כעסם ארור כי הוא עז, ורוגזם מקולל כי הוא קשה, אחלק אותם בין שבטי יעקב ואפזר אותם בין נחלות בני ישראל.

יהודה, אתה – יודו אחידך שלך ראויה המלכות, ידך מכה בעורף אויביך שבורחים, בני אביך ישתחוו לך.

יהודה, בשאתה עולה מלטרורף טרף אתה

ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא הגוים:

ויברכם ביום ההוא לאמור בך יברך ישראל לאמר ישמך אלהים כאפרים וכמנשה וישם את אפרים לפני מנשה:

ויאמר ישראל אל-יוסף הנה אנכי מת והיה אלהים עמכם והשיב אתכם אל-ארץ אבותיכם:

ואני נתתי לך שכם אחד על אחידך אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי: פ

כ

כא

כב

רביעי

א

מט

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

כְּמוֹ גֵיד אֲרִיָּה, בְּנֵי; פֹּרַע וְרוֹבֵץ כְּאֲרִיָּה, וּכְמוֹ אֲרִיָּה – מִי יִכּוֹל לְהַקְיֵמוֹ.

לֹא יִסּוּר שְׂרָבִיט הַמְּלוּכָה מִיַּד יְהוּדָה וְהַמְּחֻקֵּק יִהְיֶה תָּמִיד מִצְּאֲצָאִיו, עַד שֶׁתְּבוֹא שְׁלוֹה וְיִשְׁתַּעֲבְדוּ לוֹ גַּם הָעַמִּים.

הוא קושר לגפן את העיר שלו – בני קושר את אתונו לענף הגפן, כבס בנין את לבושו ובמיץ ענבים את בגדו, מרוב גפנים בנחלתו.

אָדוּם עֵינָיִם מְרֹבב יַיִן, וּבַעַל שְׁנַיִם לְבָנוֹת מְרֹבב חֵלֶב.

זבולון ישכון לחוף ימים, והוא יפליג לחופים באניות, וגבול נחלתו יהיה על יד צידון.

יששכר כמו חמור בעל עצמות חזקות, שרובץ בשלוה בין גבולות נחלות אחיו.

הוא ראה את המנוחה שהיא טובה, ואת הארץ שהיא נעימה, והטה את שכמו להיות סבל, ונהיה עובד נאמן כמו מי שחייב מס.

דן ידון וישפוט את עמו כמו שאר שבטי ישראל, למרות שהוא מבני השפחות.

דן יהיה כמו נחש שזוחל על דרך, כמו נחש השפיפון על שביל, שנושף עקבי סוס ורוכבו נופל אחורנית.

לישועתך קויתי ה'!

גַּד יִשְׁלַח גְּדוּד לְקָרֵב, וְיָשׁוּב בְּשָׁלוֹם לְבֵיתוֹ.

מארצו של אשר תצמח תבואה שמנה, והיא תצמיח מעדני מלכים.

נפתלי מהיר כמו אילה שלוחה, ומבשר בשורות טובות של נצחון.

יוסף הוא בן מגדל ילדים, כמו גפן נטועה על מעין, הבנות של מצרים צעדו על החומה לראות את יפיו.

מִרְדוֹ אֵת חָיִו וְרָבּוּ אֶתוֹ, וּבַעֲלֵי חֲצִים שֶׁל רִיב שָׁנְאוּ אוֹתוֹ.

קשתו נמתחה בחזקה עד שרעדו זרועות ידיו, פוּחוּ בָּא לֹא מִיַּדֵּי ה' – הַמְּנַהֵיג שֶׁל

כְּלַע רַבֵּץ כְּאֲרִיָּה וּכְלָבִיא מִי יִקְיַמְנוּ:

לֹא-יִסּוּר שְׂבַט מִיְהוּדָה וּמְחֻקֵּק מִבֵּין רִגְלָיו עַד כִּי-יָבֹא שִׁילָה וְלוֹ יִקְהַת עַמִּים:

אֲסִרֵי לְגִפְן עִירָה וְלִשְׂרָקָה בְּנֵי אֶתְנֹ כַבֵּס בֵּינוֹן לְבָשׂוּ וּבָדָם-עֲנָבִים סוּתָה:

חֲכָלִילֵי עֵינָיִם מְיֻנָּן וּלְכֹן-שְׁנַיִם מִחֵלֶב:

זְבוּלָן לְחוֹף יַמִּים יִשְׁכֵּן וְהוּא לְחוֹף אֲנִיֹּת וְיִרְכָּתוֹ עַל-צִידוֹן: פ

יִשְׁשַׁכֵּר חֲמֹר גָּרַם רַבֵּץ בֵּין הַמְּשֻׁפָּתִים:

וַיֵּרָא מְנַחֵה כִּי טוֹב וְאֶת-הָאָרֶץ כִּי נַעֲמָה וַיֵּט שְׁכָמוֹ לְסִבָּל וַיְהִי לְמַס-עַבְד: ס

דָּן יִדְוֶן עַמּוֹ כְּאַחַד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיְהִי-דָן נָחֵשׁ עַל-דֶּרֶךְ שְׁפִיפֹן עַל-יְהוּדָה וְהָאֶרֶץ הַנְּשֻׁף עַקְבֵי-סוּס וַיִּפֹּל רֹכְבּוֹ אַחֲרָיו:

לִישׁוּעָתְךָ קָוִיתִי יְהוָה: ס

גַּד גְּדוּד וַיְגַדְּנוּ וְהוּא יָגֵד עַקֵּב: ס

מֵאֲשֶׁר שְׂמֵנָה לְחֶמּוֹ וְהוּא יִתֵּן מַעֲדָנָיִם מְלֶךְ: ס

נִפְתָּלִי אֵילָה שְׁלַחָה הִנְתֵּן אֲמֵרֵי-שֹׁפֵר: ס

בֶּן פֶּרֶת יוֹסֵף בֶּן פֶּרֶת עַל-עֵינֵי בָנוֹת צְעָדָה עַל-יְשׁוּר:

וַיִּמְרָרְהוּ וַרְבוּ וַיִּשְׁטְמֵהוּ בַעֲלֵי חֲצִים:

וַתֵּשֶׁב בְּאֵיתָן קִשְׁתּוֹ וַיִּפְּזוּ זְרַעֵי יָדָיו מִיַּדֵּי אַבִּיר יַעֲקֹב מִשָּׁם רָעָה אֶבֶן

חמישי

ישראל:

כה מאל אביך ועזרך ואת שדי ויברכה ברכת שמים מעל ברכת תהום רבצת תחת ברכת שמים ורחם:

יעקב, משם - מהמנהיג של שבטי ישראל. מהאל של אביך היתה הצלתך והוא עזור לך, עם שדי היית והוא יברך אותך, ברכות שמים ממרומים וברכות שנובעות מהתהום שרובצת מתחת, ברכות של שדים נובעות חלב ורחם שתוליד ילדים.

כו ברכת אביך גברו על-ברכת הורי עד-תאנת גבעת עולם תהיין לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו: פ

ברכות אביך שמברך אותך חזקות יותר מברכות הורי שברכו אותי, הן מגיעות עד לגבעות שבסוף העולם, הן יחולו על ראש יוסף ועל הקדקוד של המבחר מבין אחיו.

כז בנימין זאב יטרף בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל:

בנימין הוא זאב טורף, בבוקר יאכל בזה ובערב יחלק שלל.

כח כל-אלה שבטי ישראל שנים עשר וזאת אשר-דבר להם אביהם ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אתם:

כל אלה שנים עשר שבטי ישראל, וזה מה שאמר להם אביהם וברך אותם, הוא ברך כל אחד בברכה שמתאימה לו.

כט ניצו אותם ויאמר אלהם אני נאסף אל-עמי קברו אתי אל-אבותי אל-המערה אשר בשדה עפרון החתי:

ניצו אותם ואמר להם: אני נאסף אל מקום הנשמות, קברו אותי עם אבותי, במערה שבשדה עפרון החתי.

ל במערה אשר בשדה המכפלה אשר על-פני-ממרא בארץ כנען אשר קנה אברהם את-השדה מאת עפרון החתי לאחות-קבר:

במערה שבשדה המכפלה שמול המישור של ממרא בארץ כנען - השדה שקנה אברהם מעפרון החתי לאחות קבר.

לא שמה קברו את-אברהם ואת שרה אשתו שמה קברו את-יצחק ואת רבקה אשתו ושמה קברתי את-לאה:

שם קברו את אברהם ואת שרה אשתו, שם קברו את יצחק ואת רבקה אשתו, ושם קברתי את לאה.

לב מקנה השדה והמערה אשר-בו מאת בני-חתי:

קנין השדה והמערה שבו היתה מאת בני חתי.

לג ויכל יעקב לצנות את-בניו ויאסף רגליו אל-המטה ויגוע ויאסף אל-עמיו:

יעקב סים לצוות את בניו ואסף את רגליו למטה, נשמתו יצאה ונאספה למקום הנשמות.

פרשת קבורת יעקב

יא יוסף נפל על פני אביו ובכה עליו ונשק לו.

נ א ויפל יוסף על-פני אביו ויבך עליו וישק-לו:

יב יוסף צוה את עבדיו את הרופאים לחנוט את אביו, הרופאים חנטו את ישראל.

ב ויצו יוסף את-עבדיו את-הרפאים לחנוט את-אביו ויחנוטו הרפאים את-

ישראל:

נשלמו לו ארבעים יום כי כך הם ימי החניטה במלואם, מצרים בכו עליו שבעים יום.

עברו ימי בכיתו, יוסף דבר אל אנשי פרעה ואמר: בבקשה, אם מצאתי חן בעיניכם דברו בבקשה באוני פרעה ואמרו:

אבי השביע אותי ואמר: הנה אני מת, בקברי שחפרתי לי בארץ כנען – שם תקבור אותי, ועכשיו אעלה בבקשה ואקבור את אבי ואשוב.

פרעה אמר: עלה וקבור את אביך כמו שהוא השביע אותך.

יוסף עלה לקבור את אביו, ועלו אתו כל עבדי פרעה היועצים החכמים שבביתו, וכל חכמי ארץ מצרים,

וכל משפחת יוסף ואחיו ומשפחת אביו, רק את ילדיהם וצאנם ובקרם הם השאירו בארץ גושן.

עלו אתו גם מרכבות וגם פרשים, המחנה היה גדול מאוד.

הם באו עד גורן הקוצים שבעבר הירדן, וספרו שם מספר גדול ומכבד מאוד, הוא עשה לאביו אבל שבעה ימים.

יושבי הארץ הננענים ראו את האבל בגורן הקוצים, ואמרו: זה אבל גדול למצרים! לבן נקרא שם המקום 'אבל מצרים' שבעבר הירדן.

כך עשו לו בניו, כמו שהוא צוה אותם.

בניו סחבו אותו לארץ כנען, וקברו אותו במערה שבשדה המכפלה, בשדה שמול ממרא שאברהם קנה לאחות קבר מעפרון החתי.

פרשת בקשת הסליחה

יוסף חזר למצרים הוא ואחיו וכל העולים אתו לקבור את אביו, אחרי שקבר את

נימלאו-לו ארבעים יום כי כן ימלאו ימי החנטים ויבכו אתו מצרים שבעים יום:

ויעברו ימי בכיתו וידבר יוסף אל-בית פרעה לאמר אם-נא מצאתי חן בעיניכם דברו-נא באוני פרעה לאמר:

אבי השביעני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר פריתי לי בארץ כנען שמה תקברני ועתה אעלה-נא ואקברה את-אבי ואשובה:

ויאמר פרעה עלה וקבר את-אביך כאשר השביעך:

ויעל יוסף לקבר את-אביו ויעלו אתו כל-עבדי פרעה זקניו וכל זקני ארץ-מצרים:

וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקרם עזבו בארץ גושן:

ויעל עמו גם-רכב גם-פרשים ויהי המחנה כבד מאד:

ויבאו עד-גורן האטד אשר בעבר הירדן ויספרו שם מספר גדול וכבד מאד ויעש לאביו אבל שבעת ימים:

וירא יושב הארץ הכנעני את-האבל בגורן האטד ויאמרו אבל-כבד זה למצרים על-כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן:

ויעשו בניו לו כן כאשר צוים:

וישאו אתו בניו ארצה כנען ויקברו אתו במערת שדה המכפלה אשר קנה אברהם את השדה לאחות קבר מאת עפרון החתי על-פני ממרא:

ויושב יוסף מצרימה הוא ואחיו וכל-העולים אתו לקבר את-אביו אחרי

קברו את-אביו:

טו וַיֵּרָאוּ אֶחָיו יוֹסֵף כִּי-בָת אֲבִיהֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ וְשִׁטְמוֹנוּ יוֹסֵף וְהַשֵּׁב יָשִׁיב לָנוּ אֵת כָּל-הַרְעָה אֲשֶׁר גָּמְלָנוּ אֹתוֹ:

טז וַיִּצְוֵנוּ אֶל-יוֹסֵף לֵאמֹר אֲבִיךָ צִוָּה לִפְנֵי מוֹתוֹ לֵאמֹר:

יז כִּדְהִתְאֲמְרוּ לְיוֹסֵף אֲנָא שָׂא נָא פֶשַׁע אֲחִיךָ וְחַטָּאתָם כִּי-רָעָה גָּמְלוּךָ וְעַתָּה שָׂא נָא לִפְשַׁע עַבְדֵי אֱלֹהֵי אֲבִיךָ וַיִּבְרַךְ יוֹסֵף בְּבָרְכָתָם אֵלָיו:

יח וַיִּלְכְּדוּ גַם-אֶחָיו וַיִּפְּלוּ לִפְנֵיו וַיֹּאמְרוּ הִנְנּוּ לְךָ לַעֲבָדִים:

יט וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף אֶל-תִּירְאוּ כִּי הִתַּחַת אֱלֹהִים אָנִי:

כ וְאַתֶּם חֲשַׁבְתֶּם עָלַי רָעָה אֱלֹהִים חֲשַׁבָה לְטוֹבָה לְמַעַן עֲשֶׂה פְּיוֹם הַזֶּה לְהַחַיֵּת עַם-רַב:

כא שביע וְעַתָּה אֶל-תִּירְאוּ אֲנֹכִי אֲכַלְכֵּל אֶתְכֶם וְאֶת-טַפְכֶּם וַיִּנַּחֵם אוֹתָם וַיְדַבֵּר עַל-לֵבָם:

אביו.

אחי יוסף ראו שאביהם מת ואמרו: אולי יוסף ישנא אותנו ויחזיר לנו על כל הרעה שעשינו לו!

הם צוו לשליחים לומר ליוסף: אביך צוה לפני מותו ואמר:

כך תאמרו ליוסף: אנא סלח בבקשה לפשע אחיך וחטאתם ששלמו לך רעה, ועבשיו סלח בבקשה לפשע עבדי אלהי אביך! יוסף בכה בשם דברו אליו.

גם אחיו הלכו בעצמם ונפלו לפניו, ואמרו: הנה אנחנו לך לעבדים!

יוסף אמר להם: אל תפחדו! וכי אני במקום אלהים שאעניש אתכם?!

אמנם אתם חשבתם עלי רעה, אבל אלהים חשב את זה לטובה כדי להביא למצב הזה – להחיות אנשים רבים.

ועבשיו אל תפחדו, אני אפרנס אתכם ואת ילדיכם, הוא נחם אותם ודבר אליהם דברים שיתקבלו בלבם.

פרשת סוף חיי יוסף

יוסף התישב במצרים הוא ומשפחתו, יוסף חי מאה ועשר שנים.

יוסף זכה לראות את בני נכדיו של אפרים, וגם בני מכיר בן מנשה נולדו וגדלו בידי יוסף.

יוסף אמר לאחיו: אני עומד למות, ואלהים יזכור אתכם ויעלה אתכם מהארץ הזאת לארץ שנשבע לאברהם ליצחק וליעקב.

יוסף השביע את בני ישראל ואמר: בשאלהים יזכור אתכם, תעלו את עצמותי מבאן.

יוסף מת בן מאה ועשר שנים, חנטו אותו, ושמו אותו בארון קבורה במצרים.

כב וישב יוסף במצרים הוא ובית אביו ויחי יוסף מאה ועשר שנים:

כג ויבא יוסף לאפריים בני שלשים גם בני מכיר בן-מנשה ילדו על-ברכי יוסף:

כד ויאמר יוסף אל-אחיו אנכי מת ואלהים פקד ופקד אתכם והעלה אתכם מן-הארץ הזאת אל-הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב:

כה וישבע יוסף את-בני ישראל לאמר פקד ופקד אלהים אתכם והעלתם את-עצמותי מזה:

כו וימת יוסף בן-מאה ועשר שנים ויחנטו אותו וישם בארון קבורה במצרים:

שמות

פְּרַשְׁת שְׁמוֹת הַבָּאִים
 וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁבָּאוּ לְמִצְרַיִם עִם
 יַעֲקֹב, הֵם בָּאוּ כָּל אֶחָד עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ:
 רְאוּבֵן שְׁמֵעוֹן לְוִי וַיהוּדָה.
 יִשְׁשָׁכָר זְבוּלוֹן וּבְנֵימִן.
 דָּן וּנְפֹתְלִי גָד וְאָשֶׁר.
 מִסְפֵּר כָּל הָאֲנָשִׁים צְאֲצְאֵי יַעֲקֹב הָיָה
 שִׁבְעִים, יָחַד עִם יוֹסֵף שֶׁהָיָה בְּמִצְרַיִם.
 יוֹסֵף וְכָל אָחִיו וְכָל אוֹתוֹ הַדּוֹר מֵתוּ.
 וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הוֹלִידוּ צְאֲצְאִים רַבִּים וַהֲתַרְבוּ
 וַהֲתַחַזְקוּ מְאֹד מְאֹד, הָאָרֶץ הִתְמַלְאָה מֵהֶם.

פְּרַשְׁת הַגְּזֵרוֹת

מִלֶּךְ בְּמִצְרַיִם מִלֶּךְ חָדָשׁ שְׁלֹא הַכִּיר אֶת
 יוֹסֵף.
 וְאָמַר לְעַמּוֹ: הִנֵּה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל גָּדוֹל וְחָזָק
 יוֹתֵר מֵאַתָּנּוּ.
 בּוֹאוּ נִפְעַל נִגְדוּ בְּחֻכְמָה כְּדֵי שְׁלֹא יִתְרַבֶּה,
 וְאִז אִם תִּהְיֶה מִלְחָמָה הוּא יִצְטָרֵף אֶל
 שׁוֹנְאֵינוּ וְיִלְחֶם בָּנוּ וַיַּעֲלֶה מִן־הָאָרֶץ.
 מִצְרַיִם מִנּוּ עָלָיו שׁוֹטְרִים שִׁיעֲבִידוּ אוֹתוֹ כְּדֵי
 לְהַשְׁפִּיל אוֹתוֹ בְּשַׁעֲבוֹד, הוּא בָּנָה עָרִים שֶׁל
 מַחְסָנִים לְפָרְעֹה, אֶת פְּתוֹם וְאֶת רַעְמֶסֶס.
 וְכָכָל שֶׁהִשְׁפִּילוּ אוֹתוֹ כִּף הַתְּרַבָּה וְכִף
 הַתְּפִשֵּׁט, וְנִמְאָס לְמִצְרַיִם בְּגִלְל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
 מִצְרַיִם הִעֲבִידוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּעֲבוּדָה
 קָשָׁה וְשׁוֹבְרָת.
 הֵם מָרְדוּ אֶת חֲיֵיהֶם בַּעֲבוּדָה קָשָׁה בְּמִלֵּט
 וּבִלְבָנִים וּבְכָל מִינֵי עֲבוּדָה בְּשָׂדֶה – בְּכָל
 עֲבוּדוֹתֵיהֶם שִׁעֲבָדוּ בָּהֶם עֲבוּדָה קָשָׁה וְשׁוֹבְרָת.
 מִלֶּךְ מִצְרַיִם אָמַר לְמִילֻדוֹת הָעִבְרִיּוֹת שֵׁשׁ
 הָאֲחֻת שִׁפְרָה וְשֵׁם הַשְּׁנִיָּה פּוּעָה.

הוא אמר: בשאאתן מילדות את הנשים
 העבריות ראו על מקום מושב היולדת, אם

א א וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים
 מִצְרַיִמָּה אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ:
 ב רְאוּבֵן שְׁמֵעוֹן לְוִי וַיהוּדָה:
 ג יִשְׁשָׁכָר זְבוּלוֹן וּבְנֵימִן:
 ד דָּן וּנְפֹתְלִי גָד וְאָשֶׁר:
 ה וַיְהִי כָּל־נֶפֶשׁ יִצְאֵי יִרְדְּ-יַעֲקֹב שִׁבְעִים
 נֶפֶשׁ וַיּוֹסֵף הִנֵּה בְּמִצְרַיִם:
 ו וַיָּמָת יוֹסֵף וְכָל־אָחִיו וְכָל הַדּוֹר הַהוּא:
 ז וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׁרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצֻמוּ
 בְּמֵאֵד מְאֹד וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ אֹתָם: פ

ח וַיָּקָם מֶלֶךְ־חָדָשׁ עַל־מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא־
 יָדַע אֶת־יוֹסֵף:
 ט וַיֹּאמֶר אֶל־עַמּוֹ הִנֵּה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 רַב וְעָצוּם מִמֶּנּוּ:
 י הִבֵּה נָתַחֲכֶמָה לִּי פַרְוִירָבָה וְהָיָה כִּי־
 תִקְרָאנָה מִלְחָמָה וְנוֹסֵף נִם־הוּא עַל־
 שְׁנֵאֵינוּ וְנִלְחֶם־בָּנוּ וְעָלָה מִן־הָאָרֶץ:
 יא וַיִּשְׁמְנוּ עָלָיו שָׂרֵי מִסִּים לְמַעַן עַנְתּוּ
 בְּסִבְלָתָם וַיָּבִין עָרֵי מִסְכְּנוֹת לַפְּרֹעֹה
 אֶת־פְּתָחָם וְאֶת־רַעְמֶסֶס:
 יב וּכְאֲשֶׁר יַעֲנֵנוּ אֲתוֹ כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ
 וַיִּקְצֹוּ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:
 יג וַיַּעֲבִדוּ מִצְרַיִם אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּפְּרֹד:

יד וַיִּמְרְאוּ אֶת־חֲיֵיהֶם בַּעֲבֹדָה קָשָׁה בְּחֹמֶר
 וּבִלְבָנִים וּבְכָל־עֲבֹדָה בְּשָׂדֶה אֶת כָּל־
 עֲבֹדָתָם אֲשֶׁר־עֲבָדוּ בָּהֶם בַּפְּרֹד:
 טו וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְמִילֻדֹת הָעִבְרִיּוֹת
 אֲשֶׁר שֵׁם הָאֲחֻת שִׁפְרָה וְשֵׁם הַשְּׁנִיָּה
 פּוּעָה:

טז וַיֹּאמֶר בְּיֹלְדָכֶן אֶת־הָעִבְרִיּוֹת וּרְאִיתֶן
 עַל־הָאֲבָנִים אִם־בֶּן הוּא וְהַמֵּתֵן אֲתוֹ

ואם־בַּת הוּא וַחֲוִיָּה:

הוא בן - הרגו אותו, ואם היא בת - תחיה.
המילדות כבדו את האלהים ולא עשו כמו
שְׂמֵלֶךְ מִצְרַיִם דָּבַר אֲתָנֻן, וְהֵן הַשְּׂאִירוּ אֶת
הַיְלָדִים בְּחַיִּים.

וַתִּירָאֻן הַמִּילֹדֹת אֶת־הָאֱלֹהִים וְלֹא
עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר דָּבַר אֱלִיָּהוּן מֶלֶךְ מִצְרַיִם
וַתַּחֲנוּן אֶת־הַיְלָדִים:

מֶלֶךְ מִצְרַיִם קָרָא לַמִּילֹדֹת וְאָמַר לָהֶן: מַדּוּעַ
עָשִׂיתֶן אֶת הַדָּבָר הַזֶּה וְהַשְּׂאִרְתֶּן אֶת הַיְלָדִים
בְּחַיִּים?

וַיִּקְרָא מֶלֶךְ־מִצְרַיִם לַמִּילֹדֹת וַיֹּאמֶר
לָהֶן מַדּוּעַ עָשִׂיתֶן הַדָּבָר הַזֶּה וַתַּחֲנוּן
אֶת־הַיְלָדִים:

אָמְרוּ הַמִּילֹדֹת לַפְרֹעָה: כִּי הַנְּשִׁים הָעִבְרִיּוֹת
אֵינָן כַּמִּצְרִיּוֹת, הֵן מְכִירוֹת אֶת מִקְצוֹעַ
הַמִּילֹדֹת, הֵן יוֹלְדוֹת לַפְּנֵי שֶׁתְּבוֹא אֲלֵהֶן
הַמִּילֹדֹת.

וַתֹּאמְרֵן הַמִּילֹדֹת אֶל־פְּרֹעָה כִּי לֹא
כַּנְּשִׁים הַמִּצְרִיּוֹת הָעִבְרִיּוֹת כִּי־חַיּוֹת
הֵנָּה בְּטָרִם תְּבוֹא אֲלֵהֶן הַמִּילֹדֹת
וַיְלָדוּ:

אֱלֹהִים הֵטִיב לַמִּילֹדֹת, וְהָעַם הִתְרַבּוּ
וְהִתְחַזְּקוּ מְאֹד.

וַיִּשָׁב אֱלֹהִים לַמִּילֹדֹת וַיַּרְבֵּב הָעַם
וַיַּעֲצֻמוּ מְאֹד:

בִּיּוֹן שֶׁהַמִּילֹדֹת כְּבָדוּ אֶת הָאֱלֹהִים הוּא נָתַן
לָהֶן בָּנִים מְכַבְּדִים.

וַיְהִי כִּי־יִרְאוּ הַמִּילֹדֹת אֶת־הָאֱלֹהִים
וַיַּעַשׂ לָהֶם בְּתִים:

פְּרֹעָה צִוָּה לְכָל עַמּוֹ וְאָמַר: כָּל בֶּן שֶׁנּוֹלַד
תְּשַׁלְּכוּ אוֹתוֹ לַיָּאֹר, וְכָל בַּת תַּחֲוִי.

וַיִּצְוּ פְּרֹעָה לְכָל־עַמּוֹ לֵאמֹר כָּל־בֶּן־בֶּן
הַיּוֹלֵד תִּיאָרֶה תְּשַׁלְּכֵהוּ וְכָל־בַּת־בַּת
תַּחֲוִי: פ

פְּרַשְׁת לִידַת מִשָּׁה

הִלֵּךְ אִישׁ מִמְּשַׁפַּחַת לוֹי וְנִשָּׂא לְאִשָּׁה אֶת
הַבַּת שֶׁל לוֹי.

וַיִּלָּךְ אִישׁ מִבֵּית לוֹי וַיִּקַּח אֶת־בַּת־
לוֹי:

הָאִשָּׁה נִכְנְסָה לְהַרְיוֹן וַיִּלְדָּה בֶּן, הִיא רָאֲתָה
שֶׁהוּא בָּרִיא וְהִחְבִּיֵּאָה אוֹתוֹ שְׁלוֹשָׁה חֳדָשִׁים.

וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד בֶּן וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי־
טוֹב הוּא וַתַּצְפִּנְהוּ שְׁלֹשָׁה יָרְחִים:

הִיא לֹא יָכְלָה לְהַחְבִּיא אוֹתוֹ עוֹד, לָקַחָהּ לוֹ
אֲרָגוֹ מִנְּצִרִים, צִפְתָּה אוֹתוֹ בַּחֲמֹר וּבְצִפְתָּ,
וְשָׂמָה בוֹ אֶת הַיֶּלֶד, וְהִנִּיחָה אוֹתוֹ בֵּין צִמְחֵי
הַסּוּף שְׁעַל שַׁפַּת הַיָּאֹר.

וְלֹא־יָכְלָה עוֹד הַצְּפִינּוֹ וַתִּקְחָהּ־לוֹ תִּבְתּ
לְמֵא וַתַּחְמֶרָה בַּחֲמֹר וּבְצִפְתָּ וַתִּשֶׂם בָּהּ
אֶת־הַיֶּלֶד וַתִּשֶׂם בַּסּוּף עַל־שַׁפַּת
הַיָּאֹר:

אֲחוֹתוֹ גַּעַמְדָּה מֵרְחוֹק כְּדִי לִדְעַת מַה יִּקְרָה
לוֹ.

וַתִּתְצַב אַחֲתוֹ מֵרְחוֹק לִדְעָה מַה־יַּעֲשֶׂה
לוֹ:

בַּת פְּרֹעָה יָרְדָה לְרְחוֹץ בַּיָּאֹר וַנְּעֻרוּתֶיהָ
הוֹלִכּוֹת לֵיד הַיָּאֹר, הִיא רָאֲתָה אֶת הָאֲרָגוֹ
בֵּין צִמְחֵי הַסּוּף, וְשָׁלַחָה אֶת שַׁפְּתֶיהָ וּלְקַחָהּ
אוֹתוֹ.

וַתִּרְדַּ בַּת־פְּרֹעָה לְרַחֵץ עַל־הַיָּאֹר
וַנְּעֻרוּתֶיהָ הִלְכַת עַל־יַד הַיָּאֹר וַתֵּרָא
אֶת־הַתִּבְיָה בְּתוֹךְ הַסּוּף וַתִּשְׁלַח אֶת־
אַמְתָּהּ וַתִּקְחָהּ:

הִיא פָּתְחָה וַרְאֲתָה אֶת הַיֶּלֶד וְהִנֵּה תִינוֹק
בּוֹכֶה, הִיא רַחֲמָה עָלָיו וְאָמְרָה: הוּא מִיְלֵדִי

וַתִּפְתַּח וַתֵּרָאֶהוּ אֶת־הַיֶּלֶד וְהִנֵּה־נֶעֱרַר
בְּכַף וַתַּחֲמֵל עָלָיו וַתֹּאמֶר מִיְלֵדִי

העברים זה:

וַתֹּאמֶר אֲחֹתוֹ אֶל-בַּת-פְּרֹעֹה הַאֵלֶּךְ וְקִרְאתִי לְךָ אִשָּׁה מִיִּזְקַת מִן הָעִבְרִית וַתִּינֶק לְךָ אֶת-הַיֶּלֶד:

וַתֹּאמֶר-לָהּ בַת-פְּרֹעֹה לְכִי וְתֵלְךְ הַעֲלֵמָה וַתִּקְרָא אֶת-אִם הַיֶּלֶד:

וַתֹּאמֶר לָהּ בַת-פְּרֹעֹה הִילִיכִי אֶת-הַיֶּלֶד הַזֶּה וְהִינִקְהוּ לִי וְאֲנִי אֶתֵּן אֶת-שְׂכָרְךָ וַתִּקַּח הָאִשָּׁה הַיֶּלֶד וַתִּינִיקְהוּ:

וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַתִּבְאֵהוּ לְבַת-פְּרֹעֹה וַיְהִי-לָהּ לְבֵן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מֹשֶׁה וַתֹּאמֶר כִּי מִן-הַמִּיִּם מְשִׁיתָהוּ:

העברים:

אָחֹתוֹ אָמְרָה לְבַת פְּרֹעֹה: הַאִם אֵלֶיךָ וְאִקְרָא לְאִשָּׁה מִנִּיקָה מִהָעִבְרִית שְׂתִינִיק בְּשִׁבְלֶיךָ אֶת הַיֶּלֶד?

אָמְרָה לָהּ בַת פְּרֹעֹה לְכִי הִנְעֵרָה הִלְכָה וְקִרְאָה לְאִם הַיֶּלֶד.

אָמְרָה לָהּ בַת פְּרֹעֹה הוֹבִילִי אֶת הַיֶּלֶד הַזֶּה וְתִנִּיקִי אוֹתוֹ עִבּוּרִי, וְאֲנִי אֶתֵּן לְךָ אֶת שְׂכָרְךָ! הָאִשָּׁה לָקְחָה אֶת הַיֶּלֶד וְהִנִּיקָה אוֹתוֹ.

הַיֶּלֶד גָּדַל וְהָיָא הִבְיָאָה אוֹתוֹ לְבַת פְּרֹעֹה, וְהָיָא הָיָה לָהּ כְּמוֹ בֵּן; הִיא קִרְאָה אֶת שְׁמוֹ מֹשֶׁה, וְאָמְרָה: כִּי מִשְׁכַּתִּי אוֹתוֹ מִהַמִּיִּם.

פְּרַשְׁת מַעֲשֵׂי מֹשֶׁה

בְּיָמִים הָהֵם מֹשֶׁה גָּדַל וַיֵּצֵא אֶל אָחָיו וַרְאָה בְּסַבְלָם, הוּא רָאָה אִישׁ מִצְרִי מִכָּה אִישׁ עִבְרִי מֵאָחָיו.

הוּא הִבִּיט לְכָאן וּלְכָאן וַרְאָה שְׂאִין אִישׁ, הוּא הִרְג אֶת הַמִּצְרִי וְקָבַר אוֹתוֹ בַּחֹל.

הוּא יָצָא בַּיּוֹם הַשְּׁנַי וְהִנֵּה שְׁנֵי אַנְשִׁים עִבְרִים רְבִים, הוּא אָמַר לְרֹשָׁע: לָמָּה אַתָּה מִכָּה אֶת חֲבֵרְךָ!

אָמַר לוֹ: מִי מָנָה אוֹתְךָ לִשְׂר וְשׁוֹפֵט עֲלֵינוּ, הַאִם אַתָּה חוֹשֵׁב לְהַרְוֹג אוֹתִי כְּמוֹ שֶׁהִרְגָת אֶת הַמִּצְרִי! מֹשֶׁה פָּחַד וְאָמַר: אָכֵן הַדָּבָר הַתְּפָרְסִם!

פְּרֹעֹה שָׁמַע אֶת הַדָּבָר הַזֶּה וַרְצָה לְהַרְוֹג אֶת מֹשֶׁה, מֹשֶׁה בָּרַח מִפְּרֹעֹה וְהִתְיַשֵּׁב בְּאֶרֶץ מִדְּיָן וַיֵּשֶׁב עַל יַד הַבְּאֵר.

לְכוּמֶר שֶׁל מִדְּיָן הָיוּ שֶׁבַע בָּנוֹת, הֵן בָּאוּ, שָׂאֵבוּ, וּמִלְאוּ אֶת הַשְּׂקָתוֹת כְּדִי לְהַשְׁקוֹת אֶת צֹאן אֲבִיהֶן.

בָּאוּ הָרוּעִים וְגִרְשׁוּ אוֹתָן, מֹשֶׁה קָם וְהוֹשִׁיעַ אוֹתָן וְהִשְׁקָה אֶת צֹאנָן.

הֵן בָּאוּ לְרַעֲוֵאל אֲבִיהֶן, אָמַר לָהֶן: מַדּוּעַ

וַיְהִי | בְּיָמִים הָהֵם וַיִּגְדַּל מֹשֶׁה וַיֵּצֵא אֶל-אָחָיו וַרְאָה בְּסַבְלָתָם וַיִּרְא אִישׁ מִצְרִי מִכָּה אִישׁ עִבְרִי מֵאָחָיו:

וַיִּפֶן כְּה וְכָה וַיִּרְא כִּי אֵין אִישׁ וַיַּךְ אֶת-הַמִּצְרִי וַיִּטְמְנֵהוּ בַּחֹל:

וַיֵּצֵא בַּיּוֹם הַשְּׁנַי הַשְּׁנַי-אֲנָשִׁים עִבְרִים נָצִים וַיֹּאמֶר לְרֹשָׁע לָמָּה תִּכָּה רֵעֶךָ:

וַיֹּאמֶר מִי שָׂמָךְ לְאִישׁ שֶׁר וְשָׂפֵט עֲלֵינוּ תִּלְהַרְגֵנִי אַתָּה אָמַר כַּאֲשֶׁר הִרְגָת אֶת-הַמִּצְרִי וַיִּירָא מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אָכֵן נִוְרַע הַדָּבָר:

וַיִּשְׁמַע פְּרֹעֹה אֶת-הַדָּבָר הַזֶּה וַיִּבְקַשׁ לְהַרְג אֶת-מֹשֶׁה וַיִּבְרַח מֹשֶׁה מִפְּנֵי פְרֹעֹה וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ-מִדְּיָן וַיֵּשֶׁב עַל-הַבְּאֵר:

וַיִּלְכְּתוּ מִדְּיָן שֶׁבַע בָּנוֹת וַתִּבְאֵנָה וַתְּדַלְּנָה וַתַּמְלִאנָה אֶת-הַרְהָטִים לְהַשְׁקוֹת צֹאן אֲבִיהֶן:

וַיָּבֹאוּ הָרוּעִים וַיִּגְרְשׁוּם וַיִּקָּם מֹשֶׁה וַיִּוֹשַׁע וַיִּשְׁק אֶת-צֹאנָם:

וַתִּבְאֵנָה אֶל-רַעֲוֵאל אֲבִיהֶן וַיֹּאמֶר

שליש

מדוע מהרתן בא היום:

מהרתן לבוא היום?
אמרו לו: איש מצרי הציל אותנו מהרועים
וגם שאב לנו והשקה את הצאן.

והאמרן איש מצרי הצילנו מיד
הרעים וגם דלה דלה לנו וישק את-
הצאן:

הוא אמר לבנותיו: והיכן הוא? למה עזבתן
את האיש קראן לו ויאכל לחם:
ויאמר משה לשבת את-האיש ויתן את-
צפרה בתו למשה:

ויאמר אל-בנותיו ואין למה זה עזבתן
את-האיש קראן לו ויאכל לחם:
ויאמר משה לשבת את-האיש ויתן את-
צפרה בתו למשה:

היא ילדה בן והוא קרא את שמו גרשום, כי
אמר: הייתי גר שם - בארץ זרה.

ותלך בן ויקרא את-שמו גרשם כי
אמר גר הייתי בארץ נכריה: פ

פרשת זעקת ישראל

בימים הרבים ההם מלך מצרים מת, ובני
ישראל נאנחו מהעבודה וזעקו, ותפלתם
להצלה מהעבודה עלתה אל האלהים.

ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך
מצרים ויאנחו בני-ישראל מן-העבודה
ויזעקו ותעל שועתם אל-האלהים מן-
העבודה:

אלהים שמע את צעקתם, ואלהים זכר את
ההסבס שעשה עם אברהם עם יצחק ועם
יעקב.

וישמע אלהים את-נאקתם ויזכר
אלהים את-בריתו את-אברהם את-
יצחק ואת-יעקב:

אלהים ראה את מצבם של בני ישראל,
אלהים הבין והשתתף בצערם.

ויראה אלהים את-בני ישראל וידע
אלהים: ס

פרשת הסנה

ומשה היה רועה את צאן יתרו חותנו הפומר
של מדין, הוא הוביל את הצאן לעבר
המדבר, ובא אל הר האלהים - לחורב.

ומשה היה רעה את-צאן יתרו חתנו
כתן מדין וינהג את-הצאן אתר
המדבר ויבא אל-הר האלהים חרבה:

מלאך ה' נראה אליו בלהבת אש מתוך
הסנה, הוא ראה והנה הסנה בוער באש
והסנה לא נשרף.

ויראה מלאך יהוה אליו בלהבת-אש
מתוך הסנה וירא והנה הסנה בוער
באש והסנה איננו אכל:

משה אמר: אסטה מדרפי ואראה את
המראה הגדול הזה, למה הסנה לא בוער.

ויאמר משה אסרה-נא ואראה את-
המראה הגדל הזה מדוע לא-יבער
הסנה:

ה' ראה שהוא סטה כדי לראות, אלהים
קרא לו מתוך הסנה ואמר: משה משה! הוא
אמר: הנה אני.

ויראה יהוה כי סר לראות ויקרא אליו
אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה
ויאמר הנני:

אמר: אל תגש לכאן! חלוץ את נעליך מעל
רגליך כי המקום שאתה עומד עליו הוא

ויאמר אל-תקרב הלם של-נעליך
מעל רגליך כי המקום אשר אתה

רביעי

ג

ב

ג

ד

ה

עומד עליו אדמת-קדש הוא:

וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֱלֹהֵי אֲבִיךָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב וַיִּסְתֵּר מִשָּׁה
פָּנָיו כִּי יָרָא מֵהַבֵּיט אֶל-הָאֱלֹהִים:

וַיֹּאמֶר יְהוָה רְאֵה רָאָה רְאִיתִי אֶת-עַנְי עַמִּי
אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם וְאֶת-צַעֲקָתָם שָׁמַעְתִּי
מִפְּנֵי נַגְשָׁיו כִּי יָדַעְתִּי אֶת-מִכְאֲבוֹ:

וְאָרְדָּה לְהַצִּילוֹ מִיַּד מִצְרַיִם וְלַהֲעֵלְתוֹ
מִן-הָאֶרֶץ הַהִוא אֶל-אֶרֶץ טוֹבָה
וְרַחֲבָה אֶל-אֶרֶץ זָבֶת חֶלֶב וְדָבָשׁ אֶל-
מְקוֹם הַכְּנַעֲנִי וְתַחְתֵּי וְהָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי
וְהַחִוִּי וְהַיְבוֹסִי:

וְעַתָּה הִנֵּה צַעֲקַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּאָהַ
אֵלַי וְגַם-רְאִיתִי אֶת-הַלַּחֵץ אֲשֶׁר
מִצְרַיִם לַחֲצִים אֲתָם:

וְעַתָּה לָכֵה וְאֶשְׁלַחְךָ אֶל-פְּרַעֲהַ וְהוֹצֵא
אֶת-עַמִּי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָאֱלֹהִים מִי אֲנֹכִי כִי
אֵלֶיךָ אֶל-פְּרַעֲהַ וְכִי אוֹצִיא אֶת-בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם:

וַיֹּאמֶר כִּי-אֶהְיֶה עִמָּךְ וְזָה-לְךָ הָאוֹת כִּי
אֲנֹכִי שִׁלַּחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאֶיךָ אֶת-הָעָם
מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת-הָאֱלֹהִים עַל
הַהָר הַזֶּה:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָאֱלֹהִים הִנֵּה אֲנֹכִי
כֹּה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתִּי לָהֶם
אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם וְאָמְרוּ-
לִי מִה-שְּׁמוֹ מַה אָמַר אֱלֹהִים:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה אֶהְיֶה אֲשֶׁר
אֶהְיֶה וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶהְיֶה שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם:

וַיֹּאמֶר עוֹד אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה כֹּה-
תֹאמַר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵיכֶם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק
וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם זֶה-שְּׁמִי
לַעֲלֹם וְזֶה זְכָרִי לְדָר דָּר:

אדמת קודש.

ואמר: אני אלהי אביך אלהי אברהם אלהי
יצחק ואלהי יעקב, משה הסתיר את פניו כי
פחד להביט אל התגלות כבוד האלהים.

ה' אמר: ראיתי את השפלת עמי שבמצרים,
ושמעתי את צעקתם שצעקו בגלל
מעבידיהם הרי אני יודע את כאביהם.

והחלטתי לרדת להציל אותו מהמצרים
ולהעלות אותו מהארץ ההיא לארץ טובה
ורחבה, לארץ שופעת חלב ודבש, אל מקום
הכנעני החתי האמורי הפרזי החוי והיבوسی.

ועכשיו, הנה צעקת בני ישראל באה אלי
וגם ראיתי את הלחץ שמצרים לוחצים
אותם.

ועכשיו לך ואשלח אותך אל פרעה והוצא
את עמי בני ישראל ממצרים.

משה אמר לאלהים: מי אני שאלך אל
פרעה? וכי אצליח להוציא את בני ישראל
ממצרים?

אמר: אתה תצליח כי אהיה אתך, וזה הסימן
שלך – שאני ששלחתי אותך! בשתוציא את
העם ממצרים תעבדו את האלהים על ההר
הזה.

משה אמר לאלהים: הנה אני בא לבני
ישראל ואומר להם אלהי אבותיכם שלח
אותי אליכם, יאמרו לי: באיזה שם הוא
התגלה אליך? מה אומר להם?

אמר אלהים למשה: שמי 'אהיה' כי אהיה
תמיד, ואמר: כך תאמר לבני ישראל:
'אהיה' שלח אותי אליכם!

אלהים אמר עוד למשה: כך תאמר לבני
ישראל: ה' אלהי אבותיכם אלהי אברהם
אלהי יצחק ואלהי יעקב שלח אותי אליכם,
זה יהיה שמי לעולם, ובשם הזה יזכירו אותי
בכל דור ודור.

לך ואספת את־זקני ישראל ואמרת
אלהם יהוה אלהי אבותיכם נראה אלי
אלהי אברהם יצחק ויעקב, התגלה אלי ואמר: אני זוכר אתכם
פקד פקדתי אתכם ואת־העשוי לכם
במצרים:

ואמרת: אעלה אתכם מהשפלות במצרים
אל ארץ הכנעני החתי האמורי הפרזי החוי
והיבסי, אל ארץ שופעת חלב ודבש.

הם יקבלו את דברך, ותבוא אתה וחכמי
ישראל למלך מצרים, ותאמרו לו: ה' אלהי
העברים התגלה אלינו, ועכשיו נלך בבקשה
לדרך של שלושה ימים במדבר, ונקריב
קרבות לה' אלהינו.

ואני יודע שמלך מצרים לא יתן לכם ללכת,
הוא לא יתן למרות שאבה אותו ביד חזקה.

אוישט את ידי ואבה את מצרים בכל המכות
המפלאות שאעשה אצלו, ורק אחרי כן הוא
ישחרר אתכם.

אעשה שהעם הזה ימצא חן בעיני מצרים,
וכשתלכו לא תלכו רקים מרכוש.

כל אשה תבקש משכנתה וממי שגרה ליד
ביתה בלי בסף וכלי זהב ובגדים ותשימו על
בניכם ועל בנותיכם, ותצילו ממצרים את
שכר שעבדכם.

משה ענה ואמר: והרי לא יאמינו לי ולא
ישמעו בקולי אלא יאמרו: ה' לא התגלה
אליך.

ה' אמר לו: מה זה בידך? אמר: מקל.

אמר: השלך אותו לארץ! הוא השליך אותו
לארץ, והוא נהפך לנחש, משה ברח ממנו.

אמר ה' למשה: הושיט את ידך והחזק בזנבו!
הוא הושיט את ידו והחזיק בו, והוא נהפך
למקל בידו.

עשה כך כדי שיאמינו שה' אלהי אבותיהם

ואמרת: אעלה אתכם מעני מצרים אל־
ארץ הכנעני ותחתי והאמרי והפרזי
והחוי והיבסי אל־ארץ זבת חלב
ודבש:

ושמעו לקלך ובאת אתה וזקני ישראל
אל־מלך מצרים ואמרתם אליו יהוה
אלהי העבריים נקרה עלינו ועתה
נלכה־נא הדרך שלשת ימים במדבר
ונזבחה ליהוה אלהינו:

ואני ידעתי כי לא־יתן אתכם מלך
מצרים להלך ולא בגד חזקה:

ושלחתי את־ידי והפיתי את־מצרים
בכל־נפלאתי אשר אעשה בקרבן
ואחרי־כן ישלח אתכם:

ונתתי את־חן העם־הזה בעיני מצרים
והיה כי תלכו לא תלכו ריקם:

ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה
כלי־כסף וכלי זהב ושמלת ושמלתם
על־בניכם ועל־בנותיכם ונצלתם את־
מצרים:

וישן משה ויהן לא־יאמינו לי
ולא ישמעו בקלי כי יאמרו לא־נראה
אליך יהוה:

ויאמר אליו יהוה מה־גה (מזה) בידך
ויאמר מטה:

ויאמר השליכהו ארצה וישלכהו
ארצה ויהי לנחש ויגס משה מפניו:

ויאמר יהוה אל־משה שלח ידך ואחזו
בזנבו וישלח ידו ויחזק בו ויהי למטה
בכפו:

למען יאמינו כי־נראה אליך יהוה

התגלה אליך, אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב!

ה' אמר לו עוד: הכנס את ידך תחת זרועך, הוא הכניס את ידו תחת זרועו, הוא הוציא אותה והנה ידו מצורעת בשלג.

אמר: השב את ידך אל תחת זרועך, הוא השיב את ידו אל תחת זרועו, והוציא אותה והיא חזרה להיות כבשרו הבריא.

אם לא יאמינו לך ולא יקבלו את הסימן הראשון – יאמינו בגלל הסימן האחר.

ואם לא יאמינו גם לשני הסימנים האלה ולא ישמעו לקולך, תקח ממימי היאור ותשפוך ליבשה והמים שתקח מהיאור יתפכו לדם ביבשה.

משה אמר לה': בבקשה ה', אני לא איש דבורים גם מאתמול גם משלשום גם מאז שדברת עם עבדך, כי אני מגמגם וקשה לי לדבר.

ה' אמר לו: מי שם פה לאדם? או מי ברא אלם או חרש או רואה או עור? הרי רק אני – ה'!

ועכשיו לך, ואני אהיה עם פיו ואדריך אותך מה לדבר.

אמר: בבקשה ה', שלח בבקשה אדם אחר שתוכל לשלוח.

ה' בעס על משה ואמר: הרי אהרן אחיך הלוי ידעתי שהוא מטיב לדבר וגם הנה הוא יוצא לקראתך, והוא יראה אותך וישמח בלבו.

דבר אליו ואמור לו את הדברים שיאמר, ואני אעזור לפיו ולפיו ואדריך אתכם מה לעשות.

הוא ידבר עבדך אל העם, הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו למפקד.

אלהי אבתם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב:

וַיֹּאמֶר יְהוָה לֹא עוֹד הִבְאֵנָה יָדְךָ בְּחִיקְךָ וְיָבֵא יָדוֹ בְּחִיקוֹ וְיֹוצֵאתָ וְהִנֵּה יָדוֹ מְצֹרֶעַת כְּשֵׁלֶג:

וַיֹּאמֶר הֲשִׁב יָדְךָ אֶל-חִיקְךָ וְיָשֻׁב יָדוֹ אֶל-חִיקוֹ וְיֹוצֵאתָ מִחִיקוֹ וְהִנֵּה שָׁבָה כְּבָשָׂרוֹ:

וְהִיָּה אִם-לֹא יֵאֱמִינוּ לָךְ וְלֹא יִשְׁמְעוּ לְקֹל הָאֵת הָרִאשׁוֹן וְהֵאֱמִינוּ לְקֹל הָאֵת הָאַחֲרוֹן:

וְהִיָּה אִם-לֹא יֵאֱמִינוּ גַם לְשְׁנֵי הָאֵתוֹת הָאֵלֶּה וְלֹא יִשְׁמְעוּן לְקֹלְךָ וְלִקְחֹתָ מִמִּימֵי הַיָּאֹר וְשִׁפְכָתָהּ וְהָיוּ הַמַּיִם אֲשֶׁר תִּקַּח מִן-הַיָּאֹר וְהָיוּ לְדָם בַּיַּבֶּשֶׁת:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה כִּי אֲדֹנָי לֹא אִישׁ דְּבָרִים אֲנִי גַם מִתְּמוֹל גַּם מִשְׁלֹשָׁם גַּם מֵאִז שֶׁמֵּאֵז דִּבַּרְתָּ אֵל-עַבְדְּךָ כִּי כְבֹד-פֶּה וְכִבֹּד לְשׁוֹן אֲנִי:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו מִי שֵׁם פֶּה לְאָדָם אוֹ מִי-יֹשֵׁם אֱלִים אוֹ חֲרָשׁ אוֹ פֶקֶח אוֹ עוֹר הֲלֹא אֲנִי יְהוָה:

וְעַתָּה לָךְ וְאֲנִכִּי אֶהְיֶה עִם-פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר:

וַיֹּאמֶר כִּי אֲדֹנָי שְׁלַח-נָא בְיַד-תְּשַׁלַּח:

וַיַּחֲרֹאֲף יְהוָה בְּמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֶהְרֵן אֹחִיךָ הַלְוִי יָדַעְתִּי כִּי-דָבָר יִדְבֹר הוּא וְגַם הִנֵּה-הוּא יֵצֵא לְקִרְאֹתְךָ וְרָאָה וְשָׂמַח בְּלִבּוֹ:

וְדִבַּרְתָּ אֵלָיו וְשִׁמַּת אֶת-הַדְּבָרִים בְּפִיו וְאֲנִי אֶהְיֶה עִם-פִּיךָ וְעִם-פִּיהוּ וְהוֹרִיתִי אֶתְכֶם אֵת אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן:

וְדִבַּר-הוּא לָךְ אֶל-הָעָם וְהָיָה הוּא וְהָיָה-לָךְ לִפֶּה וְאַתָּה תִּהְיֶה-לּוֹ

לאלהים:

וְאֵת הַמִּטָּה הַזֶּה תִּקַּח בְּיָדְךָ, שְׂתַעֲשֶׂה בּוֹ אֵת הַסִּימָנִים.

וְאֵת הַמִּטָּה הַזֶּה תִּקַּח בְּיָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה-בּוֹ אֶת-הָאֵתוֹת: פ

פְּרַשְׁת הַיְצִיָּאָה מִמִּדְבָּר

מֹשֶׁה הִלֵּךְ וַחֲזֹר לִיתְרוֹ חֹתְנֹו, וְאָמַר לוֹ: אֵלֶיךָ בִּבְקִשָּׁה וְאֶחָזֵר אֶל אַחֵי שְׂבַמְצָרִים וְאֶרְאֶה אִם הֵם עוֹד חַיִּים, אָמַר יִתְרוֹ לְמֹשֶׁה: לֵךְ לְשָׁלוֹם!

וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיָּשָׁב וְאֶל-יִתְרוֹ חֹתְנֹו וַיֹּאמֶר לוֹ אֵלֶיךָ נָא וְאֶשׁוּבָה אֶל-אַחֵי אֲשֶׁר-בְּמִצְרַיִם וְאֶרְאֶה הַעוֹדֵם חַיִּים וַיֹּאמֶר יִתְרוֹ לְמֹשֶׁה לֵךְ לְשָׁלוֹם:

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה בְּמִדְבָּר לֵךְ חֲזֹר לְמִצְרַיִם, כִּי מָתוּ כָּל הָאֲנָשִׁים שְׂרוּצִים לְהַרוֹג אוֹתְךָ.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה בְּמִדְבָּר לֵךְ שָׁב מִצְרַיִם כִּי-מָתוּ כָּל-הָאֲנָשִׁים הַמְּבַקְשִׁים אֶת-נַפְשְׁךָ:

מֹשֶׁה לָקַח אֶת אִשְׁתּוֹ וְאֵת בְּנָיו וְהִרְכִּיב אוֹתָם עַל הַחֲמֹר וַחֲזֹר לְאֶרֶץ מִצְרַיִם, מֹשֶׁה לָקַח אֶת מִקְל הָאֱלֹהִים בְּיָדוֹ.

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-חֲמֹר וַיָּשָׁב אֶרְצָה מִצְרַיִם וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-מִטָּה הָאֱלֹהִים בְּיָדוֹ:

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: בְּשֵׂאתָה חֲזֹר לְמִצְרַיִם, שֵׁם לִבִּי, אֵת כָּל הַנְּסִיִּם שֶׁנִּתְּתִי לְךָ לַעֲשׂוֹת – עֲשֵׂה אוֹתָם לִפְנֵי פְרַעֲה, וְאֲנִי אֶקְשִׁיחַ אֶת לְבוֹ וְהוּא לֹא יִשְׁחָרֵר אֶת הָעָם.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה בְּלִכְתּוֹךָ לְשׁוּב מִצְרַיִמָּה רְאֵה כָּל-הַמְּפֹתִים אֲשֶׁר-שַׁמְתִּי בְיָדְךָ וַעֲשִׂיתֶם לִפְנֵי פְרַעֲה וְאֲנִי אֶחַזְקֶנּוּ אֶת-לְבוֹ וְלֹא יִשְׁלַח אֶת-הָעָם:

תֹּאמַר לְפְרַעֲה – כִּךָ אָמַר ה': בְּנֵי בְכוּרֵי-יִשְׂרָאֵל.

וְאָמַרְתָּ אֶל-פְּרַעֲה כֹה אָמַר יְהוָה בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל:

אָמַרְתִּי לְךָ שִׁחָרֵר אֶת בְּנֵי שִׁעְבוֹד אוֹתִי! וְסָרְבַת לְשַׁחֲרֵר אוֹתִי – הִנֵּה אֲנִי הוֹרֵג אֶת בְּנֶיךָ בְּכוּרֶיךָ.

וְאָמַרְתָּ אֶל-פְּרַעֲה כֹה אָמַר יְהוָה בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל שְׁלַח אֶת-בְּנֵי וַיַּעֲבֹדְנִי וְתִמְאָן לְשַׁלְּחֹו הִנֵּה אֲנִי הוֹרֵג אֶת-בְּנֶיךָ בְּכוּרֶיךָ:

בְּדַרְךָ בְּמִלּוֹן ה' פָּגַשׁ אוֹתוֹ וַרְצָה לְהַרוֹג אוֹתוֹ.

וַיְהִי בַדַּרְךָ בְּמִלּוֹן וַיִּפְגְּשֻׁהוּ יְהוָה וַיִּבְקֹשׁ תְּמִיתוֹ:

צְפוּרָה לָקַחָה אֶבֶן צוּר, וַחֲתָכָה אֶת עֲרֶלְת בְּנֶה וְהִנִּיחָה אוֹתָהּ לְרַגְלֵי מֹשֶׁה, וְאָמְרָה: אֲתָה בַעֲלִי בְּסַכְּנַת מוֹת.

וַתִּקַּח צְפוּרָה צֹר וַתְּכַרֵּת אֶת-עֲרֶלְת בְּנֶה וַתַּגַּע לְרַגְלָיו וַתֹּאמֶר כִּי חֲתוּן דְּמַיִם אַתָּה לִי:

ה' הִנִּיחַ לוֹ וְלֹא הִרְגוֹ, אִזּוֹ אָמְרָה: אַתָּה בַעֲל שְׁהִתְחַיֵּב בְּמוֹת בְּגִלְל בְּרִית הַמִּילָה.

וַיִּרְף מִמֶּנּוּ אִזּוֹ אָמְרָה חֲתוּן דְּמַיִם לְמוֹלֵת: פ

פְּרַשְׁת הַשִּׁיבָה לְמִצְרַיִם

ה' אָמַר לְאַהֲרֹן לֵךְ לְקִרְאֵת מֹשֶׁה לְמִדְבָּר, הוּא הִלֵּךְ וּפָגַשׁ אוֹתוֹ בְּהַר הָאֱלֹהִים, וְהוּא נָשַׁק לוֹ.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-אַהֲרֹן לֵךְ לְקִרְאֵת מֹשֶׁה מִמִּדְבָּרָה וַיֵּלֶךְ וַיִּפְגְּשֻׁהוּ בְּהַר הָאֱלֹהִים וַיִּשְׁקֵלּוּ:

מֹשֶׁה סָפַר לְאַהֲרֹן אֶת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁה' שְׁלַח

וַיַּגִּד מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן אֶת כָּל-דְּבָרֵי יְהוָה

אותו לומר ואת כל הסימנים שהוא צוה אותו לעשות.

משה ואהרן הלכו ואספו את כל זקני בני ישראל.

אהרן דבר את כל הדברים שה' דבר אל משה, ומשה עשה את הסימנים לעיני העם.

העם האמין, ושמעו שה' זכר את בני ישראל ושהוא ראה את השפלתם, הם קדו והשתחוו.

ואחר כך משה ואהרן באו ואמרו לפרעה: כך אמר ה' אלהי ישראל: שחרר את עמי שיחגגו לי במדבר.

פרעה אמר: מי הוא ה' שאשמע בקולו לשחרר את ישראל! אינני מכיר את ה' וגם את ישראל לא אשחרר!

אמרו לו: אלהי העברים התגלה אלינו, גלף בבקשה לדרך של שלושה ימים במדבר ונקריב לה' אלהינו, שלא יהרוג אותנו בדרך או במלחמה.

אמר להם מלך מצרים: משה ואהרן, למה אתם מפריעים לעם ממעשיו? לכו לעבודתכם!

פרעה אמר: הרי תושבי הארץ רבים עכשיו, וכי תבטלו אותם מעבודתם?

פרעה צוה ביום ההוא את השוטרים המצרים שמשעבדים את העם, ואת השוטרים מבני ישראל, ואמר:

אל תוסיפו לתת קש לעם ליצר ממנו את הלבנים כמו אתמול ושלשום, הם בעצמם ילכו ויאספו לעצמם קש.

ואת מספר הלבנים שעשו אתמול ושלשום תשימו עליהם לחובה, אל תמעיטו ממנו, כי הם בטלנים לכן הם צועקים: גלף נקריב קרבנות לאלהינו.

וכך תקשה העבודה לאנשים והם יעסקו בה

אשר שלחו ואת כל-האתת אשר צוהו:

כי גלף משה ואהרן ויאספו את-כל-זקני בני ישראל:

וידבר אהרן את כל-הדברים אשר-דבר יהוה אל-משה ויעש האתת לעיני העם:

ויאמן העם וישמעו כי-פקד יהוה את-בני ישראל וכי ראה את-עונם ויקרו וישתחוו:

ואחר באו משה ואהרן ויאמרו אל-פרעה כה-אמר יהוה אלהי ישראל שלח את-עמי ויחגו לי במדבר:

ויאמר פרעה מי יהוה אשר אשמע בקלו לשלח את-ישראל לא ידעתי את-יהוה וגם את-ישראל לא אשלח:

ויאמרו אלהי העברים נקרא עלינו גלף לא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה ליהוה אלהינו פן-יפגענו בדרך או בקרב:

ויאמר אלהם מלך מצרים למה משה ואהרן תפריעו את-העם ממעשיו לכו לסבלתיכם:

ויאמר פרעה הן-רבים עתה עם הארץ והשבתם אתם מסבלתיכם:

ויצו פרעה ביום ההוא את-הנגשים בעם ואת-שטריו לאמר:

לא תאספון לתת תבן לעם ללבן הלבנים כתמול שלשם הם ילכו ויקששו להם תבן:

ואת-מתכנת הלבנים אשר הם עשים תמול שלשם תשימו עליהם לא תגרעו ממנו כי-נרפים הם על-כן הם צועקים לאמר גלף נזבחה לאלהינו:

וכך תקשה העבודה על-האנשים ויעשו-בה

כס
ל
לא
א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט

וְאֵלֵי־יִשְׁעוּ בְּדַבְרֵי־שֹׁקֵר :

י וַיֵּצְאוּ נֹגְשֵׁי הָעַם וְשֹׁטְרָיו וַיֹּאמְרוּ אֶל־
הָעַם לֵאמֹר כֹּה אָמַר פְּרַעֲהַ אֵינְנִי נֹתֵן
לָכֶם תְּבֹן :

יא אַתֶּם לָכוּ קָחוּ לָכֶם תְּבֹן מֵאֲשֶׁר תִּמְצְאוּ
כִּי אֵין נִגְרַע מֵעֲבַדְתְּכֶם דְּבָר :

יב וַיִּפֹּץ הָעַם בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם לִקְשֹׁשׁ
קֹשׁ לַתְּבֹן :

יג וַתִּגְוָשִׁים אַצִּים לֵאמֹר כִּלּוּ מַעֲשִׂיכֶם
דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ כַּאֲשֶׁר בִּהְיוֹת הַתְּבֹן :

יד וַיִּכּוּ שֹׁטְרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־שָׁמוּ
עֲלֵהֶם נֹגְשֵׁי פְרַעֲהַ לֵאמֹר מִדּוּעַ לֹא
כִלִּיתֶם חֲקַכֶּם לְלִבָּן כַּתְּמוּל שְׁלֹשׁ
גַּם־תְּמוּל גַּם־הַיּוֹם :

טו וַיִּבְאוּ שֹׁטְרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְעֲקוּ אֶל־
פְּרַעֲהַ לֵאמֹר לָמָּה תַעֲשֶׂה כֹה
לְעַבְדֶּיךָ :

טז תְּבֹן אֵין נֹתֵן לְעַבְדֶּיךָ וּלְבָנִים אֹמְרִים
לָנוּ עָשׂוּ וְהִנֵּה עַבְדֶּיךָ מְכִים וְחֹטְאֵת
עִמָּךְ :

יז וַיֹּאמֶר גִּרְפִּים אַתֶּם גִּרְפִּים עַל־כֵּן אַתֶּם
אֹמְרִים נִלְכָּה נִזְבַּחַה לַיהוָה :

יח וַעֲתָה לָכוּ עֲבַדוּ וְתֹבֵן לֹא־יִנְתֵן לָכֶם
וְתֹבֵן לְבָנִים תִּתְּנוּ :

יט וַיִּרְאוּ שֹׁטְרֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶתֶם בְּרַעַ
לֵאמֹר לֹא־תִגְרַעוּ מִלְּבַנֵיכֶם דְּבַר־יוֹם
בְּיוֹמוֹ :

כ וַיִּפְגְּעוּ אֶת־מִשְׁהַ וְאֶת־אֶהֱרֹן נֹצְבִים
לִקְרֹאתֶם בְּצִאתֶם מֵאֵת פְּרַעֲהַ :

כא וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם יִרְאָה יְהוָה עֲלֵיכֶם
וַיִּשְׁפֹּט אֲשֶׁר הִבְאִשְׁתֶּם אֶת־רִיחֲנוּ בְעֵינֵי
פְרַעֲהַ וּבְעֵינֵי עַבְדָּיו לְתַת־חֲרָב בְּיָדֶם
לְהַרְגֵנוּ :

כב וַיָּשָׁב מִשְׁהַ אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי לָמָּה
תַרְעִתָהּ לָעַם הַזֶּה לָמָּה זֶה שְׁלַחְתָּנִי :

מפסטר

וְלֹא יִנְסוּ לְהַנְצִיל בְּאִמְצָעוֹת דְּבָרִים בְּטָלִים.

השוטרים המצרים שמשעבדים את העם והשוטרים מבני ישראל יצאו ואמרו לעם - כך אמר פרעה: אינני נותן לכם קש.

אתם לכו קחו לכם קש ממקום שתמצאו כי לא מתמעט שום דבר מחובת עבודתכם.

העם התפזר בכל ארץ מצרים לאסוף קש במקום הקש שהיה נתן להם.

והשוטרים המצרים מאיצים בהם ואומרים: השלימו את מעשיכם כמו שעשיתם בכל יום בזמן שקבלתם את הקש!

השוטרים מבני ישראל ששוטרי פרעה מנו על בני ישראל הכו, בטענה: למה גם אתמול וגם היום לא השלמתם את חובתכם ליצר לבנים כמו שלשום!

השוטרים מבני ישראל באו וצעקו אל פרעה ואמרו: למה אתה עושה ככה לעבדיך?

לא נותנים לעבדיך קש, ואומרים לנו: עשו לבנים, והנה אנו עבדיך מכים, ועמך נחשבים חוטאים!

אמר להם: אתם בטלנים - בטלנים! לכן אתם אומרים: נלך ונקריב קרבנות לה'!

ועכשיו, לכו עבדו, ולא ינתן לכם קש, ויתספקו את כמות הלבנים.

שוטרי בני ישראל ראו את עצמם במצבם הרע - שנאמר להם: אל תמעטו מליצר את מכסת הלבנים היומית.

והם פגשו את משה ואת אהרן עומדים לקראתם כשיצאו מפרעה.

הם אמרו להם: ה' יראה את מעשיכם ויעניש אתכם על שהסרתם את ריחנו בעיני פרעה ובעיני עבדיו, כאלו לתת להם חרב להרוג אותנו.

משה חזר לדבר אל ה' ואמר: ה', למה הרעת לעם הזה, למה שלחת אותי?

פרשת שמות

וּמֵאִזּוּ בָּאתִי אֶל־פַּרְעֹה לְדַבֵּר בְּשִׁמּוֹךְ נְהִיָּה
הִרְעֵ לְעַם הַזֶּה וְהַצֵּל לֹא־הִצַּלְתָּ אֶת־
עַמּוֹךְ:

אָמַר ה' לְמֹשֶׁה: עֲכָשִׂי תִרְאֶה אֶת מֶה
שְׂאֵעֲשֶׂה לְפַרְעֹה, שִׁבְגָלִל יָד חֲזָקָה שֶׁתִּכַּח בּוֹ
הוּא יִשְׁחַרֵּר אוֹתָם – בְּגָלִל יָד חֲזָקָה הוּא
יִגְרֹשׁ אוֹתָם מֵאֶרֶץוֹ.

כב וּמֵאִזּוּ בָּאתִי אֶל־פַּרְעֹה לְדַבֵּר בְּשִׁמּוֹךְ
הִרְעֵ לְעַם הַזֶּה וְהַצֵּל לֹא־הִצַּלְתָּ אֶת־
עַמּוֹךְ:

ו * וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲתָה תִרְאֶה
אֲשֶׁר אֲעֲשֶׂה לְפַרְעֹה כִּי בְיַד חֲזָקָה
יִשְׁלַחֵם וּבְיַד חֲזָקָה יִגְרֹשֶׂם מֵאֶרֶץוֹ: ס

נֶאֱרָא

ב וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֵלָיו
אֲנִי יְהוָה:

ג וַאֲנִי אֶל-אַבְרָהָם אֶל-יִצְחָק וְאֶל-
יַעֲקֹב בְּאֵל שְׁהִי וְשְׁמִי יְהוָה לֹא נִודַעְתִּי
לָהֶם:

ד וְגַם הִקְמֹתִי אֶת-בְּרִיתִי אִתְּם לְתֵת לָהֶם
אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן אֶת אֶרֶץ מִגְרֵיהֶם אֲשֶׁר-
גָּרוּ בָּהּ:

ה וְגַם אֲנִי שָׁמַעְתִּי אֶת-נִאֲקַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר מִצְרַיִם מַעֲבִידִים אֶתְּם וְאֶזְכֹּר
אֶת-בְּרִיתִי:

ו לָכֵן אֹמֵר לְבְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה
וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלַת מִצְרַיִם
וְהִצַּלְתִּי אֶתְכֶם מֵעַבְדֹתָם וְנִאֲלַתִּי
אֶתְכֶם בְּזֵרוּעַ נְטוּיָה וּבִשְׁפָטִים גְּדֹלִים:

ז וְלִקְחַתִּי אֶתְכֶם לִי לְעָם וְהָיִיתִי לָכֶם
לְאֱלֹהִים וַיִּדְעֹתֶם כִּי אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם הַמוֹצִיא אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלוֹת
מִצְרַיִם:

ח וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁאַתִּי
אֶת-יְרֵדִי לְתֵת אֹתָהּ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק
וְלַיַּעֲקֹב וְנִתַּתִּי אֹתָהּ לָכֶם מִדְּרֹשָׁה אֲנִי
יְהוָה:

ט וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בֵּן אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא
שָׁמְעוּ אֶל-מֹשֶׁה מִקְצֵר רוּחַ וּמֵעַבְדָּה
קָשָׁה: פ

י וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

יא בֹּא דַבֵּר אֶל-פְּרַעְפָּרָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם
וַיִּשְׁלַח אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵאֶרְצוֹ:

יב וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה לְפָנָיו יְהוָה לֵאמֹר הֵן בְּנֵי-
יִשְׂרָאֵל לֹא-שָׁמְעוּ אֵלָי וְאִיךָ יִשְׁמַעְנִי
פְּרַעְפָּרָה וְאֲנִי עֶרְל שְׂפָתַיִם: פ

יג וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן

פְּרַשַׁת לְשׁוֹנוֹת הַנְּאֻלָּה

אֱלֹהִים דִּבֶּר עִם מֹשֶׁה וַאֲמַר לוֹ: אֲנִי ה'.

אֲנִי הַתְּגַלִּיתִי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלַיַּעֲקֹב בְּשֵׁם
אֵל-שְׁדַי כְּלוֹמֵר בְּעַל הַבַּח לְקַיֵּם אֶת
הַבְּטָחוֹתַי, אֲבָל לֹא הוֹדַעְתִּי לָהֶם אֶת שְׁמִי
הַעֲקָרִי: יְהוָה – מֵהוּדָה אֶת הָעוֹלָם וּמִשְׁנֵה אוֹתוֹ.

וְגַם עֲשִׂיתִי אִתְּם הַסֵּכֶם שְׁאַתָּן לָהֶם אֶת אֶרֶץ
כְּנָעַן – אֶת הָאֶרֶץ שֶׁגָּרוּ בָּהּ כְּתוֹשְׁבֵי זְמַנִּים.

וְגַם שָׁמַעְתִּי אֶת הַזְּעָקוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
שֶׁמִּצְרַיִם מַעֲבִידִים אוֹתָם, וְזָכַרְתִּי אֶת
הַהִסָּכֶם.

לָכֵן אֹמֵר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: אֲנִי ה', אוֹצִיא
אֶתְכֶם מִהִסָּבֵל שֶׁל מִצְרַיִם, וְאֶצִּיל אֶתְכֶם
מִלְעֲבוֹד אוֹתָם, וְאֶגְאֵל אֶתְכֶם בְּזֵרוּעַ מוֹנֶפֶת
לְהַבּוֹת, וּבְעוֹנָשִׁים קָשִׁים.

אֶקַּח אֶתְכֶם לִי לְעָם וְאֶהְיֶה לָכֶם לְאֱלֹהִים
שֶׁתַּעֲבֹדוּ אוֹתִי, וְתִדְעוּ שֶׁאֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם
שֶׁמוֹצִיא אֶתְכֶם מִהִסָּבֵל שֶׁל מִצְרַיִם.

וְאֵבִיא אֶתְכֶם לְאֶרֶץ שֶׁנִּשְׁבַּעְתִּי לְתֵת
לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלַיַּעֲקֹב, וְאַתָּן אוֹתָהּ לָכֶם
לִירוּשָׁה – אֲנִי ה' אֶקַּיֵּם זֹאת!

מֹשֶׁה סִפֵּר דְּבָרִים אֵלֶּה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהֵם
לֹא הִקְשִׁיבוּ לְמֹשֶׁה בְּגִלְגַל קוֹצֵר רוּחַ וְעַבְדָּה
קָשָׁה.

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:

בֹּא דַבֵּר אֶל פְּרַעְפָּרָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם שִׁישְׁחָרֵר
אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרְצוֹ.

מֹשֶׁה דִּבֶּר לְפָנָיו ה' וַאֲמַר: הֲרִי אֶפְלוּ בְנֵי
יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמְעוּ אֵלָי, וְאִיךָ פְּרַעְפָּרָה יִקְשִׁיב
לִי, וְהֲרִי אֲנִי קָשָׁה דְּבוּר!

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן וַעֲזָה אוֹתָם

לדבר אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים, כדי להוציא את בני ישראל מארץ מצרים.

פרשת ראשי האבות

אלה ראשי משפחות בני ישראל: בני ראובן בכור ישראל: חנוך, פלוא, חצרן וקרמי, אלה משפחות ראובן.

ובני שמעון: ימואל, ימין, אהד, יכין, צוחר, ושואל בן הכנענית, אלה משפחות שמעון.

ואלה שמות בני לוי בסדר לידתם: גרשון, קהת, ומררי, ומספר שנות חיי לוי – מאה שלושים ושבע שנים.

משפחות בני גרשון: לבני ושמעי.

ובני קהת: עמרם, יצהר, חברון, ועזיאל, ומספר שנות חיי קהת – מאה שלושים ושלוש שנים.

ובני מררי: מחלי ומושי, אלה משפחות הלוי בסדר לידתם.

עמרם נשא לאשה את יוכבד דודתו, והיא ילדה לו את אהרן ואת משה, ומספר שנות חיי עמרם – מאה ושלושים ושבע שנים.

ובני יצהר: קורח, נפג, וזכרי.

ובני עזיאל: מישאל, אלצפן, וסתרי.

אהרן נשא לאשה את אלישבע בת עמינדב אחותו של נחשון, והיא ילדה לו את נדב אביהוא אלעזר ואיתמר.

ובני קרח: אסיר ואלקנה ואביאסף, אלה משפחות הקרח.

ואלעזר בן אהרן נשא לו לאשה את אחת מבנות פוטיאל והיא ילדה לו את פינחס, אלה ראשי אבות משפחות הלויים.

ויצום אל-בני ישראל ואל-פרעה מלך מצרים להוציא את-בני-ישראל מארץ מצרים: ס

יד אלה ראשי בית-אבתם בני ראובן בכור ישראל חנוך ופלוא חצרן וקרמי אלה משפחת ראובן:

טו ובני שמעון ימואל וימין ואהד ויכין וצוחר ושואל בן-הכנענית אלה משפחת שמעון:

טז ואלה שמות בני-לוי לתלדתם גרשון וקהת ומררי ושני חני לוי שבע ושלושים ומאת שנה:

יז בני גרשון לבני ושמעי למשפחתם:

יח ובני קהת עמרם ויצהר וחברון ועזיאל ושני חני קהת שלש ושלושים ומאת שנה:

יט ובני מררי מחלי ומושי אלה משפחת הלוי לתלדתם:

כ וינקח עמרם את-יוכבד דדתו לו לאשה ותלד לו את-אהרן ואת-משה ושני חני עמרם שבע ושלושים ומאת שנה:

כא ובני יצהר קרח ונפג וזכרי:

כב ובני עזיאל מישאל ואלצפן וסתרי:

כג וינקח אהרן את-אלישבע בת-עמינדב אחות נחשון לו לאשה ותלד לו את-נדב ואת-אביהוא את-אלעזר ואת-איתמר:

כד ובני קרח אסיר ואלקנה ואביאסף אלה משפחת הקרח:

כה ואלעזר בן-אהרן לקח-לו מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו את-פינחס אלה ראשי אבות הלויים למשפחתם:

הם אהרן ומשה אשר אמר יהוה להם
הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים
על צבאתם:

הם המדברים אל פרעה מלך
מצרים להוציא את בני ישראל
ממצרים הוא משה ואהרן:

ויהי ביום דבר יהוה אל משה בארץ
מצרים: ס

וידבר יהוה אל משה לאמר אני יהוה
דבר אל פרעה מלך מצרים את כל
אשר אני דבר אליך:

ויאמר משה לפני יהוה הן אני עבד
שפתים ואיך ישמע אלי פרעה: פ

פרשת שליחת משה ואהרן

ה' אמר למשה: ראה מניתי אותך שתהיה
שופט מעניש לפרעה, ואהרן אחיך יהיה
הדובר שלך.

אתה תדבר את כל מה שאצוה אותך,
ואהרן אחיך ידבר אל פרעה, והוא ישחרר
את בני ישראל מארצו.

ואני אקשיח את לב פרעה, ואעשה סימנים
רבים לבוחי ונסים רבים בארץ מצרים.

ופרעה לא ישמע לכם, ואכה את מצרים,
ואוציא את קהלותי את עמי בני ישראל
מארץ מצרים על ידי עונשים גדולים
למצרים.

מצרים ידעו שאני ה' בשארים את ידי על
מצרים להכות אותם, ואוציא את בני
ישראל מתוכם.

משה ואהרן בצעו – כמו שה' צוה אותם כך
הם עשו.

משה היה בן שמונים שנה ואהרן בן שמונים
ושלוש שנים כשהם דברו אל פרעה.

ה' אמר למשה ולאהרן:

בשפרעה ידבר אלכם ויאמר: עשו נס לסימן

כו הוא אהרן ומשה אשר אמר יהוה להם
הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים
על צבאתם:

כו הם המדברים אל פרעה מלך
מצרים להוציא את בני ישראל
ממצרים הוא משה ואהרן:

כח ויהי ביום דבר יהוה אל משה בארץ
מצרים: ס

כט וידבר יהוה אל משה לאמר אני יהוה
דבר אל פרעה מלך מצרים את כל
אשר אני דבר אליך:

ל ויאמר משה לפני יהוה הן אני עבד
שפתים ואיך ישמע אלי פרעה: פ

א ז ויאמר יהוה אל משה ראה נתתיך
אלהים לפרעה ואהרן אחיך יהיה
נביאך:

ב אתה תדבר את כל אשר אצוה ואהרן
אחיך ידבר אל פרעה ושלח את בני
ישראל מארצו:

ג ואני אקשה את לב פרעה והרביתי
את אתתי ואת מופתי בארץ מצרים:

ד ולא ישמע אלכם פרעה ונתתי את
ידי במצרים והוצאתי את צבאתי את
עמי בני ישראל מארץ מצרים
בשפטים גדולים:

ה וידעו מצרים כי אני יהוה בנטתי את
ידי על מצרים והוצאתי את בני
ישראל מתוכם:

ו ויעש משה ואהרן כאשר צוה יהוה
אתם בן עשו:

ז ומשה בן שמונים שנה ואהרן בן שלש
ושמונים שנה בדברם אל פרעה: פ

ח ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר:
ט כי ידבר אלכם פרעה לאמר תנו לכם

שליש

ז

רביעי

שאתם שליחיה, תאמר לאהרן: קח את המקל שלך וזרוק לפני פרעה והוא יהפך לתנין.

משה ואהרן באו לפרעה ועשו כן – כמו שה' צוה, אהרן זרק את מקלו לפני פרעה ולפני עבדיו והוא נהפך לתנין.

גם פרעה קרא לחכמים ולמכשפים, וגם הם – מכשפי מצרים, עשו כן בכשפיהם.

הם השליכו כל אחד את מקלו והם הפכו לתנינים, ומקלו של אהרן בלע את מקלותיהם.

פרעה התעקש ולא שמע להם, כמו שה' דבר.

פרשת מפת הדם

ה' אמר למשה: פרעה עקשן ומסרב לשחרר את העם.

לך לפרעה בבוקר הנה הוא יוצא למים, תעמוד לקראתו על שפת היאור ותקח בידך את המקל שנהפך לנחש.

ואמור לו: ה' אלהי העברים שלח אותי אליך לומר לך: שחרר את עמי ועבדו לפני במדבר, ולא שמעת בקולי עד עכשיו.

כן אמר ה': כן תדע שאני ה' – הנה אני מכה במקל שבדי על המים שביאור והם יהפכו לדם.

והדגים שביאור ימותו והיאור יסרית, ומצרים יתעיפו מנסיונותיהם לשתות מים מהיאור.

ה' אמר למשה: אמור לאהרן – קח את המקל שלך והנף את ידך על מימי מצרים, על נהרותיהם על ערוצי היאור ועל אגמיהם ועל כל מאגרי המים שלהם, והם יהפכו לדם, ויהיה דם בכל ארץ מצרים ובכלי העץ והאבן שמלאים מים.

מופת ואמרת אל-אהרן קח את-מטף והשלך לפני-פרעה והי לתנין:

ויבא משה ואהרן אל-פרעה ויעשו כן כאשר צוה יהוה וישלך אהרן את-מטהו לפני פרעה ולפני עבדיו ויהי לתנין:

ויקרא גם-פרעה לחכמים ולמכשפים ויעשו גם-הם חרטומי מצרים בלהטיהם כן:

וישליכו איש מטהו ויהיו לתנינם ויבלע מטה אהרן את-מטתם:

ויחזק לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר דבר יהוה: ס

ויאמר יהוה אל-משה כבד לב פרעה מאן לשלח העם:

לך אל-פרעה בבקר הנה יצא המימה ונצבת לקראתו על-שפת היאור והמטה אשר-נהפך לנחש תקח בידך:

ואמרת אליו יהוה אלהי העברים שלחני אליך לאמר שלח את-עמי ויעבדני במדבר והנה לא-שמעת עד-כה:

כה אמר יהוה בזאת תדע כי אני יהוה הנה אנכי מכה במטה אשר-בידי על-המים אשר ביאור ונהפכו לדם:

והדגה אשר-ביאר תמות וכאש היאור ונלאו מצרים לשתות מים מן-היאור: ס

ויאמר יהוה אל-משה אמר אל-אהרן קח מטף ונשה-ידך על-מימי מצרים על-נהרותם ועל-אדרייתם ועל-אגמיהם ועל-כל-מקוה מימיהם ויהיו-דם והיה דם בכל-ארץ מצרים ובעצים ובאבנים:

מִשֶׁה וְאַהֲרֹן עָשׂוּ כַּךְ כְּמוֹ שֶׁהָ צִוָּה, אַהֲרֹן
הִנִּיף אֶת יָדוֹ עִם הַמַּקֵּל, וְהִכָּה בַּמַּיִם שְׂבִיאוֹר
לְעֵינֵי פִרְעֹה וּלְעֵינֵי עַבְדָּיו, וְכָל הַמַּיִם
שְׂבִיאוֹר נִהְפְּכוּ לְדָם:

וְהִדְגִּים שְׂבִיאוֹר מִתּוֹ, וְהִיאֹר הַסְּרִיחַ
וְהַמְּצָרִים לֹא יָכְלוּ לְשִׁתּוֹת מִיַּם מֵהִיאֹר,
הַדָּם הָיָה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרָיִם.

גַּם מִכְשָׁפֵי מִצְרַיִם עָשׂוּ כַּךְ בְּכִשְׁפֵיהֶם, וּפִרְעֹה
הִתְעַקֵּשׁ וְלֹא שָׁמַע לָהֶם, כְּמוֹ שֶׁהָ דִּבֶּר.

פִּרְעֹה הִתְעַלַּם וּבָא לְבֵיתוֹ וְלֹא הִתְיַחַס גַּם
לָזֶה.

כָּל מִצְרַיִם חָפְרוּ בַסִּבֻּבוֹת הִיאֹר כְּדֵי לְמַצֵּא
מַיִם לְשִׁתּוֹת, כִּי הֵם לֹא יָכְלוּ לְשִׁתּוֹת מִמַּיְמֵי
הִיאֹר.

עֲבָרוּ שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵי שֶׁהָ הִכָּה אֶת הִיאֹר.

פרשת מכת צפרדע

וְה' אָמַר לְמֹשֶׁה: בֹּא לְפִרְעֹה וְאָמַר לוֹ – כַּךְ
אָמַר ה': שַׁחֲרַר אֶת עַמִּי וְהֵם יַעֲבֹדוּ לִפְנֵי.

וְאִם אַתָּה מִסְרַב לְשַׁחֲרַר, הִנֵּה אֲנִי מִכָּה אֶת
כָּל הַשְּׁטַח שְׁלֹךְ בְּצַפְרָדַעִים.

הִיאֹר יִשְׂרוּץ צַפְרָדַעִים, וְהֵם יַעֲלוּ וַיִּבְאוּ
בְּבֵיתָךְ וּבַחֲדָר הַשְּׁנָה שְׁלֹךְ וְעַל מִטְתְּךָ וּבְבֵית
עַבְדֶּיךָ וּבְעַמֶּךָ וּבַתְּנוּרֶיךָ וּבַבְּצֶק שְׁלֹךְ.

וּבָךְ וּבְעַמֶּךָ וּבְכָל עַבְדֶּיךָ יַעֲלוּ הַצַּפְרָדַעִים.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: אָמַר לְאַהֲרֹן הִנֵּף אֶת יָדְךָ
עִם הַמַּקֵּל שְׁלֹךְ עַל הַנְּהָרוֹת עַל עַרְוֵי הִיאֹר
וְעַל הָאֲגָמִים, וְהִעֲלָה אֶת הַצַּפְרָדַעִים עַל
אֶרֶץ מִצְרָיִם.

אַהֲרֹן הִנִּיף אֶת יָדוֹ עַל מַיְמֵי מִצְרַיִם,
וְהַצַּפְרָדַעִים עָלוּ וַכִּסּוּ אֶת אֶרֶץ מִצְרָיִם.

וַיַּעֲשׂוּכֶן מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כַּאֲשֶׁר ו צִוָּה
יְהוָה וַיָּרֶם בַּמַּטֵּה וַיַּךְ אֶת־הַמַּיִם אֲשֶׁר
בַּיָּאֵר לְעֵינֵי פִרְעֹה וּלְעֵינֵי עַבְדָּיו
וַיִּהְפְּכוּ כָּל־הַמַּיִם אֲשֶׁר־בַּיָּאֵר לְדָם:

וְהִדְגָּה אֲשֶׁר־בַּיָּאֵר מִתּוֹ וַיִּכְאֵשׁ הַיָּאֵר
וְלֹא־יָכְלוּ מִצְרַיִם לְשִׁתּוֹת מַיִם מִן־
הַיָּאֵר וַיְהִי הַדָּם בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם:

וַיַּעֲשׂוּכֶן חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם בְּלִטְיֵיהֶם
וַיִּחְזַק לִב־פִּרְעֹה וְלֹא־שָׁמַע אֲלֵהֶם
כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה:

וַיִּפֶן פִּרְעֹה וַיָּבֹא אֶל־בֵּיתוֹ וְלֹא־שָׁת
לְבוֹ גַם־לְזֹאת:

וַיַּחֲפְרוּ כָּל־מִצְרַיִם סְבִיבֹת הַיָּאֵר מַיִם
לְשִׁתּוֹת כִּי לֹא יָכְלוּ לְשִׁתּוֹת מִמַּיְמֵי
הַיָּאֵר:

וַיִּמָּלֵא שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵי הַכּוֹת־יְהוָה
אֶת־הַיָּאֵר: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פִּרְעֹה
וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה שְׁלַח אֶת־
עַמִּי וַיַּעֲבֹדוּנִי:

וְאִם־מָאֵן אַתָּה לְשַׁלַּח הַנֵּה אֲנֹכִי נֹגֵף
אֶת־כָּל־גְּבוּלְךָ בְּצַפְרָדַעִים:

וְשַׁרְץ הַיָּאֵר צַפְרָדַעִים וְעָלוּ וַיָּבֹאוּ
בְּבֵיתְךָ וּבַחֲדָר מִשְׁכְּבְּךָ וְעַל־מִטְתְּךָ
וּבְבֵית עַבְדֶּיךָ וּבְעַמֶּךָ וּבַתְּנוּרֶיךָ
וּבַמִּשְׁאֲרוֹתֶיךָ:

וּבְכָךְ וּבְעַמֶּךָ וּבְכָל־עַבְדֶּיךָ יַעֲלוּ
הַצַּפְרָדַעִים:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־אַהֲרֹן
נִטֵּה אֶת־יָדְךָ בַּמַּטֵּה עַל־הַנְּהָרוֹת עַל־
הַיָּאֵרִים וְעַל־הָאֲגָמִים וְהִעֲלֵ אֶת־
הַצַּפְרָדַעִים עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם:

וַיִּט אַהֲרֹן אֶת־יָדוֹ עַל מַיְמֵי מִצְרַיִם
וַתַּעַל הַצַּפְרָדַע עַל־כָּסֵּ אֶת־אֶרֶץ

מצרים:

בְּךָ עָשׂוּ גַם הַמְכַשְׁפִּים בְּכַשְׁפֵיהֶם, וְהֵם הֶעֱלוּ צַפְרָדַעִים עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם.

פְּרַעַה קָרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וְאָמַר: הַתְּפַלְלוּ אֵלַי ה' וְיִסֹּר אֶת הַצַּפְרָדַעִים מִמֶּנִּי וּמֵעַמִּי וְאֲשַׁחֲרֶה אֶת הָעָם וְהֵם יִשְׁחָטוּ קִרְבָּנוֹת לַה'.

מֹשֶׁה אָמַר לְפְרַעַה: הֲתִכַּבֵּד, וּבִקֵּשׁ מִמֶּנִּי – לְמַתִּי אֶת־פִּלֵּל בְּשִׁבְלֶךָ וּבְשִׁבִיל עֲבָדֶיךָ וְעַמֶּךָ לְהַשְׁמִיד אֶת הַצַּפְרָדַעִים מִמֶּךָ וּמִבְּתִיךָ, שִׁישְׂאָרוֹ רַק בִּיאֹרֶה?

אָמַר: לְמַחֵר, אָמַר: כְּדַבְּרְךָ! כְּדִי שְׂתַדַּע שְׂאִין בְּה' אֱלֹהֵינוּ.

הַצַּפְרָדַעִים יִסּוּרוּ מִמֶּךָ וּמִבְּתִיךָ וּמֵעֲבָדֶיךָ וּמֵעַמֶּךָ, וְיִשְׂאָרוּ רַק בִּיאֹרֶה.

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן יֵצְאוּ מֵאֵצֶל פְּרַעַה, וּמֹשֶׁה זָעַק בַּתְּפִלָּה אֵל ה' עַל עַנְיֵן הַצַּפְרָדַעִים שֶׁהוּא שֵׁם לְפְרַעַה.

ה' עָשָׂה כְּדִבְרֵי מֹשֶׁה, וְהַצַּפְרָדַעִים מָתוּ מִהַבָּתִּים מִהַחֲצֹרוֹת וּמִהַשְּׂדוֹת.

אָסְפוּ אוֹתָם עֲרֻמוֹת עֲרֻמוֹת, וְהָאֶרֶץ הִסְרִיחָה.

פְּרַעַה רָאָה שֶׁהִיְתָה הַקְּלָה, וְהוּא הִתְעַקֵּשׁ וְלֹא שָׁמַע לָהֶם – כְּמוֹ שֶׁה' דִּבֶּר.

פרשת מכת הכנים

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: אָמֹר לְאַהֲרֹן – הֲנֵף אֶת הַמַּקֵּל שְׁלֶךָ וְהִבָּה אֶת עֵפֶר הָאָרֶץ, וְהוּא יִהְיֶה לְכֹנֵם בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם.

הֵם עָשׂוּ כֵן, אַהֲרֹן הִנִּיף אֶת יָדוֹ עִם מַקְלוֹ, וְהִבָּה אֶת עֵפֶר הָאָרֶץ, וְהִיְתָה מִכַּת הַכֹּנֵם בְּאֲדָם וּבַבְּהֵמָה, כָּל עֵפֶר הָאָרֶץ הָפֵךְ לְכֹנֵם בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם.

בְּךָ עָשׂוּ גַם הַמְכַשְׁפִּים בְּכַשְׁפֵיהֶם כְּדִי לַעֲשׂוֹת

וַיַּעֲשׂוּ־כֵן הַחֲרָטְמִים בְּלִטְיָהֶם וַיַּעֲלוּ אֶת־הַצַּפְרָדַעִים עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיִּקְרָא פְּרַעַה לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר הַעֲתִירוּ אֵל־יְהוָה וְיִסֹּר הַצַּפְרָדַעִים מִמֶּנִּי וּמֵעַמִּי וְאֲשַׁלַּחָה אֶת־הָעָם וְיִזְבְּחוּ לַיהוָה:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְפְרַעַה הַתְּפַאֵר עָלַי לְמַתִּי | אֶעֱתִיר לָךְ וְלַעֲבָדֶיךָ וְלַעַמֶּךָ לְהַכְרִית הַצַּפְרָדַעִים מִמֶּךָ וּמִבְּתִיךָ רַק בִּיאֹרֶה תִשְׂאָרְנָה:

וַיֹּאמֶר לְמַחֵר וַיֹּאמֶר כְּדַבְּרְךָ לְמַעַן תִּדַּע כִּי־אִין כִּיהְנֵה אֱלֹהֵינוּ:

וְיָסְרוּ הַצַּפְרָדַעִים מִמֶּךָ וּמִבְּתִיךָ וּמֵעֲבָדֶיךָ וּמֵעַמֶּךָ רַק בִּיאֹרֶה תִשְׂאָרְנָה:

וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מֵעַם פְּרַעַה וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֵל־יְהוָה עַל־דְּבַר הַצַּפְרָדַעִים אֲשֶׁר־שָׁם לְפְרַעַה:

וַיַּעַשׂ יְהוָה כְּדִבְרֵי מֹשֶׁה וַיָּמָתוּ הַצַּפְרָדַעִים מִן־הַבָּתִּים מִן־הַחֲצֹרוֹת וּמִן־הַשְּׂדוֹת:

וַיִּצְבְּרוּ אֹתָם חֲמָרִם חֲמָרִם וְהַבְּאֵשׁ הָאָרֶץ:

וַיִּרְא פְּרַעַה כִּי הִיְתָה הַרְוָחָה וְהַכְּבֹד אֶת־לִבּוֹ וְלֹא שָׁמַע אֲלֵהֶם כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל־מֹשֶׁה אָמַר אֵל־אַהֲרֹן נִטֵּה אֶת־מַטְּךָ וְהָדָה אֶת־עֵפֶר הָאָרֶץ וְהָיָה לְכֹנֵם בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיַּעֲשׂוּ־כֵן וַיִּטֵּ אַהֲרֹן אֶת־יָדוֹ בְּמַטְהוֹ וַיִּדָּה אֶת־עֵפֶר הָאָרֶץ וְהָיָה הַכֹּנֵם בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה כָּל־עֵפֶר הָאָרֶץ הָיָה כֹנֵם בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיַּעֲשׂוּ־כֵן הַחֲרָטְמִים בְּלִטְיָהֶם לְהוֹצִיא

חמי"ח

בָּנִים – וְלֹא הִצְלִיחוּ, מִכַּת הַבָּנִים הִיְתָה בְּאֶדְם וּבִבְהֵמָה.

הַמְכַשְׁפִּים אָמְרוּ לְפָרְעָה: אֲצַבֵּעַ אֱלֹהִים הִיא! פָּרְעָה הִתְעַקֵּשׂ וְלֹא שָׁמַע בְּקוֹלָם – כְּמוֹ שֶׁה' דִּבֶּר.

פְּרַשְׁת מִכַּת הָעָרוֹב

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הִשָּׁכֵם בְּבוֹקֵר וְהִתְיַצַּב לִפְנֵי פָרְעָה, הִנֵּה הוּא יוֹצֵא לְמִים, וְאָמַר לוֹ: כֹּף אָמַר ה': שְׁחַרְרֵת אֶת עַמִּי וְיַעֲבֹדוּ לִפְנֵי.

כִּי אִם אֵינְךָ מְשַׁחֲרֵר אֶת עַמִּי, הִנֵּה אֲנִי שׁוֹלֵחַ כֹּף וּבַעֲבָדֶיךָ וּבַעֲמָלֶיךָ וּבַבְּתוּרֶיךָ תַעֲרוּבֵת שֵׁל חַיֹּת רְעוּת, וּבִתֵּי מִצְרַיִם יִתְמַלְאוּ בַתַּעֲרוּבֵת הַחַיֹּת, וְגַם הָאֲדָמָה שֶׁהֵם עֲלֶיהָ תִתְמַלֵּא.

בְּאוֹתוֹ יוֹם אֲבַדִּיל אֶת אֶרֶץ גּוֹשׁן שְׁעַמִּי נִמְצָא עֲלֶיהָ שְׁלֹא תִהְיֶה שֵׁם תַעֲרוּבֵת הַחַיֹּת, כִּדֵּי שֶׁתִּדְעַ שְׂאֵנִי ה' שׁוֹלֵט בַּתּוֹךְ הָאָרֶץ.

וְאֶעֱשֶׂה רוּחַ וְהִצְלָה בֵּין עַמִּי לְבֵין עַמָּךְ, מִחֵר יִהְיֶה הַסִּיּוּן הַזֶּה.

ה' עָשָׂה כֹּף, וְתַעֲרוּבֵת גְּדוּלָה שֶׁל חַיֹּת הִגִּיעָה לְבֵית פָּרְעָה וּלְבֵית עַבְדָּיו, וּבְכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם הָאָרֶץ נִהְרָסָה בְּגִלְלַת תַּעֲרוּבֵת הַחַיֹּת.

פָּרְעָה קָרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וְאָמַר: לָכוּ וְתִשְׁחַטוּ לְאֱלֹהֵיכֶם בְּאֶרֶץ.

אָמַר מֹשֶׁה: לֹא נִכּוֹן לַעֲשׂוֹת כֹּף, כִּי אֲנַחְנוּ נִשְׁחַט לַה' אֱלֹהֵינוּ כְּבָשִׂים וְהֵם עֹבְדֵי זָרָה לְמִצְרַיִם, חֲרִי כִשְׁנִשְׁחַט אֶת הָעֹבְדֵי הַזָּרָה שֶׁל מִצְרַיִם מוֹל עֵינֵיהֶם – וְכִי לֹא יִסְקְלוּ אוֹתָנוּ! גִּלְף בַּמִּדְבָּר דָּרָךְ שֶׁל שְׁלוֹשָׁה יָמִים, וְנִשְׁחַט לַה' אֱלֹהֵינוּ כְּמוֹ שִׂיאֵמַר לָנוּ.

פָּרְעָה אָמַר: אֲנִי אֲשַׁחֲרֵר אֶתְכֶם וְתִשְׁחַטוּ לַה' אֱלֹהֵיכֶם בַּמִּדְבָּר, רַק אַל תֵּלְכוּ רְחוֹק; הַתְּפַלְלוּ עָלַי!

אֶת-הַבָּנִים וְלֹא יָכְלוּ וְתִהְיֶה הַכֶּסֶם בְּאֶדְם וּבִבְהֵמָה:

וַיֹּאמְרוּ הַחֲרָטָמִים אֶל-פָּרְעָה אֲצַבֵּעַ אֱלֹהִים הוּא וַיַּחֲזֵק לִב-פָּרְעָה וְלֹא-שָׁמַע אֱלֹהִים כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה הִשָּׁכֵם בַּבֹּקֵר וְהִתְיַצַּב לִפְנֵי פָרְעָה הִנֵּה יוֹצֵא הַמַּיִמָּה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה שְׁלַח עַמִּי וְיַעֲבֹדוּ:

כִּי אִם-אֵינְךָ מוֹשַׁלֵּחַ אֶת-עַמִּי הַנִּנְיִ מוֹשְׁלִיחַ כֹּף וּבַעֲבָדֶיךָ וּבַעֲמָלֶיךָ וּבַבְּתוּרֶיךָ אֶת-הָעָרֹב וּמְלֹאוּ בְּתֵי מִצְרַיִם אֶת-הָעָרֹב וְגַם הָאֲדָמָה אֲשֶׁר-הֵם עֲלֶיהָ:

וְהַפְּלִיתִי בַיּוֹם הַהוּא אֶת-אֶרֶץ גּוֹשׁן אֲשֶׁר עַמִּי עֹמֵד עֲלֶיהָ לְבִלְתִּי הַיּוֹתֵר שֵׁם עָרֹב לְמַעַן תִּדְעַ כִּי אֲנִי יְהוָה בְּקִרְבֵי הָאָרֶץ:

וְשִׁמַּתִּי פֶדֶת בֵּין עַמִּי וּבֵין עַמָּךְ לְמַחֲרֵר יִהְיֶה הָאֵת הַזֶּה:

וַיַּעַשׂ יְהוָה כֵּן וַיָּבֵא עָרֹב כְּבֹד בֵּיתָה פָּרְעָה וּבֵית עַבְדָּיו וּבְכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם תִּשְׁחַת הָאָרֶץ מִפְּנֵי הָעָרֹב:

וַיִּקְרָא פָרְעָה אֶל-מֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר לָכוּ וּזְבַחוּ לְאֱלֹהֵיכֶם בְּאֶרֶץ:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לֹא נִכּוֹן לַעֲשׂוֹת כֵּן כִּי תוֹעֵבֵת מִצְרַיִם נִזְבַּח לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ הֵן נִזְבַּח אֶת-תּוֹעֵבֵת מִצְרַיִם לְעֵינֵיהֶם וְלֹא יִסְקְלוּנוּ:

דָּרָךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים גִּלְף בַּמִּדְבָּר וּזְבַחְנוּ לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ כְּאֲשֶׁר יֹאמֶר אֲלֵינוּ:

וַיֹּאמֶר פָּרְעָה אֲנֹכִי אֲשַׁלַּח אֶתְכֶם וּזְבַחְתֶּם לִיהוָה אֱלֹהֵיכֶם בַּמִּדְבָּר כִּקַּח הַרְחֵק לֹא-תִרְחִיקוּ לְלַכֵּת הַעֲתִירוּ בְעַדִּי:

מִשֶׁה אָמַר: הֲנֵה אֲנִי יוֹצֵא מִמֶּךָ, וְאֶת־פִּלֵּל אֶל־ה', וְתַעְרוּבֹת הַחַיִּיתִּים תִּסְתַּלֵּק מִיָּד מִפְּרַעֲה וּמִעֲבָדָיו וּמִעֲמֹו; רַק שְׁפָרַעֲה לֹא יִמְשִׁיךְ לְצַחֹוק עֲלֵינוּ - שְׁלֹא לְשַׁחֲרַר אֶת הָעַם לְשַׁחוּט לָהּ.

מִשֶׁה יֹצֵא מִלִּפְנֵי פְרַעֲה וְהַתְּפַלֵּל אֶל ה'. ה' עָשָׂה כְּדַבְּרֵי מִשֶׁה וְתַעְרוּבֹת הַחַיִּיתִּים הִסְתַּלְּקָה מִפְּרַעֲה וּמִעֲבָדָיו וּמִעֲמֹו, לֹא נִשְׁאַר אָחַד.

פְּרַעֲה הִתְעַקֵּשׂ גַּם בַּפֶּעַם הַזֹּאת וְלֹא שַׁחֲרַר אֶת הָעַם.

פְּרַשַׁת מִכַּת הַדְּבָר

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה בֹּא לְפָרַעֲה וְדַבֵּר אֵלָיו: כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי הָעִבְרִיִּים: שַׁחֲרַר אֶת עַמִּי וְהֵם יַעֲבֹדוּ לִפְנֵי.

כִּי אִם אַתָּה מִסְרַב לְשַׁחֲרַר וְאַתָּה עַדִּין מִחַזִּיק בָּהֶם.

הַמִּכְבָּה שֶׁל ה' תִּהְיֶה עַל בְּהֵמוֹתֶיךָ שִׁבְשֻׁדָה - הַסּוֹסִים, הַחֲמוֹרִים, הַגְּמֵלִים, הַבָּקָר, וְהַצֹּאן - בְּדַבֵּר כְּבֹד מְאוֹד.

ה' יַבְדִּיל בֵּין בְּהֵמוֹת יִשְׂרָאֵל וּבֵין בְּהֵמוֹת מִצְרַיִם, וּמִכָּל הַשִּׁיחַ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל - שׁוֹם דְּבַר לֹא יָמוּת.

ה' קָבַע זְמַן וְאָמַר: מָחָר ה' יַעֲשֶׂה בְּאַרְץ אֶת הַדְּבָר הַזֶּה.

לְמַחֲרָת ה' עָשָׂה אֶת הַדְּבָר הַזֶּה וְכָל הַבְּהֵמוֹת שֶׁל מִצְרַיִם מָתוּ, וּמִהַבְּהֵמוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא מָת אֶף אֶחָד.

פְּרַעֲה שָׁלַח לְבַדּוֹק וְהֵנִה לֹא מָת מִהַבְּהֵמוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֶף אֶחָד, פְּרַעֲה הִתְעַקֵּשׂ, וְלֹא שַׁחֲרַר אֶת הָעַם.

פְּרַשַׁת מִכַּת הַשְּׁחִין

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה וְלֵאחֲרָיו: קַחוּ לָכֶם מְלֵא חֲפְנֵיכֶם פִּיחַ כְּבָשָׂן וּמִשֶׁה יִרְדּוּק אוֹתוֹ לְשִׁמִּים לְעֵינֵי פְרַעֲה.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה הֲנֵה אֲנֹכִי יוֹצֵא מִעֲמֹו וְהִעֲתַרְתִּי אֶל־יְהוָה וְסָר הָעָרֹב מִפְּרַעֲה מִעֲבָדָיו וּמִעֲמֹו מִיָּד רַק אֶל־יֹסֵף פְּרַעֲה הִתַּל לְבִלְתִּי שַׁלַּח אֶת־הָעַם לְיָבֶט לַיהוָה:

וַיֹּצֵא מֹשֶׁה מֵעַם פְּרַעֲה וַיַּעֲתַר אֶל־יְהוָה: וַיַּעַשׂ יְהוָה כְּדַבַּר מֹשֶׁה וַיִּסָּר הָעָרֹב מִפְּרַעֲה מִעֲבָדָיו וּמִעֲמֹו לֹא נִשְׁאַר אֶחָד:

וַיִּכְבַּד פְּרַעֲה אֶת־לִבּוֹ גַּם בַּפֶּעַם הַזֹּאת וְלֹא שַׁלַּח אֶת־הָעַם: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פְּרַעֲה וְדַבַּרְתָּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִיִּים שַׁלַּח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹדוּ:

כִּי אִם־מָאֵן אַתָּה לְשַׁלַּח וְעוֹדֶךָ מִחַזִּיק בָּם:

הֲנֵה יַד־יְהוָה הַזֹּאת בְּמִקְנֶךָ אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה בַּסּוֹסִים בְּחֲמֹרִים בְּגִמְלִים בְּבָקָר וּבְצֹאן דָּבַר כְּבֹד מְאוֹד:

וְהַפְלִיחַ יְהוָה בֵּין מִקְנֵה יִשְׂרָאֵל וּבֵין מִקְנֵה מִצְרַיִם וְלֹא יָמוּת מִכָּל־לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל דְּבַר:

וַיִּשֶׂם יְהוָה מוֹעֵד לֵאמֹר מָחָר יַעֲשֶׂה יְהוָה הַדְּבָר הַזֶּה בְּאַרְץ:

וַיַּעַשׂ יְהוָה אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה מִמְּחֹרָת וְלָמָּת כָּל מִקְנֵה מִצְרַיִם וּמִמִּקְנֵה בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא־מָת אֶחָד:

וַיִּשְׁלַח פְּרַעֲה וְהֵנִה לֹא־מָת מִמִּקְנֵה יִשְׂרָאֵל עַד־אֶחָד וַיִּכְבַּד לֵב פְּרַעֲה וְלֹא שַׁלַּח אֶת־הָעַם: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַחֲרָיו קַחוּ לָכֶם מְלֵא חֲפְנֵיכֶם פִּיחַ כְּבָשָׂן וַיִּרְדּוּ מֹשֶׁה הַשְּׁמִימָה לְעֵינֵי פְרַעֲה:

הוא יִהְיֶה לְאַבְרָם עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם, וְהוּא יִהְיֶה לְפָרִיחָהּ שֶׁל שְׁחִין אֲבֵעֲבוּעוֹת עַל הָאָדָם וְעַל הַבְּהֵמָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם.

הם לָקְחוּ אֶת פִּיחַ הַכִּבְשָׁן וַעֲמָדוֹ לִפְנֵי פְרַעֲהַ וּמֹשֶׁה זָרַק אוֹתוֹ לַשָּׁמַיִם, וְהִיָּתָה פְרִיחָהּ שֶׁל שְׁחִין אֲבֵעֲבוּעוֹת בְּבִנֵי הָאָדָם וּבַבְּהֵמוֹת.

וְהַמְכַשְּׁפִים לֹא יָכְלוּ לַעֲמוֹד לִפְנֵי מֹשֶׁה בְּגִלְגַל הַשְּׁחִין, כִּי הַשְּׁחִין הָיָה גַם בְּמַכְשָׁפִים וּבְכָל הַמִּצְרַיִם.

ה' הִקְשִׁיחַ אֶת לֵב פְרַעֲהַ וְלֹא שָׁמַע אֲלֵהֶם, כְּמוֹ שֶׁה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה.

פְּרַשַׁת מִכַּת הַבְּרָד

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הַשָּׁכֵם בְּבוֹקֵר וַעֲמוֹד לִפְנֵי פְרַעֲהַ וְאָמַר לוֹ: כִּךָּ אָמַר ה' אֱלֹהֵי הָעִבְרָיִם – שְׁחַרְרֵךְ אֶת עַמִּי וְהֵם יַעֲבֹדוּ לִפְנָי.

כִּי בַפֶּעַם הַזֹּאת אֲנִי שׁוֹלַח מִכָּה שְׁכוֹלֶלֶת אֶת כָּל סוּגֵי מִכּוֹתַי אֶל לִבְךָ וּבַעֲבֹדֶיךָ וּבַעֲמֹדְךָ, כְּדֵי שֶׁתִּדְעַ שְׂאִין כְּמוֹנֵי בְּכָל הָאָרֶץ.

הָרֵי עֲכָשׂוּ אֲנִי יָכוֹל לְהוֹשִׁיט אֶת יָדִי וְלַהֲכוֹת אוֹתְךָ וְאֶת עַמֶּךָ בְּדַבָּר וְתַעֲלֵם מִהָאָרֶץ.

וְאוֹלָם בְּשִׁבִיל זֶה הִשְׁאַרְתִּי אוֹתְךָ בַּחַיִּים – כְּדֵי לְהַרְאוֹת לְךָ אֶת כּוֹחִי, וְכֵדֵי לְסַפֵּר אֶת שְׁמִי בְּכָל הָאָרֶץ.

אֲתָה עֲדִין מִשְׁעַבְדֵּךְ אֶת עַמִּי וְאֵינְךָ מִשְׁחַרְרֵם, הֲנֵה אֲנִי מִמְטִיר בְּשַׁעַה זֹאת מַחַר בְּרָד חֲזָק מְאֹד אֲשֶׁר לֹא־הָיָה כְּמֹהוּ בְּמִצְרַיִם מִהַיּוֹם שְׁנוֹסְדָה וְעַד עַכְשָׁיו.

וְעַכְשָׁיו שׁוֹלַח וְהִכַּסְתִּי אֶת בְּהֵמוֹתֶיךָ וְאֶת כָּל־מֵה שֶׁשִּׁיךְ לְךָ שְׁנִמְצָא בַשָּׂדֶה, כָּל הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה שִׁיחֵי בַשָּׂדֶה וְלֹא יִכְנסוּ הַבַּיְתָה – הַבְּרָד יֵרֵד עֲלֵהֶם וְהֵם יָמוּתוּ.

מִי שֶׁפָּחַד מִדְּבַר ה' מִעַבְדֵי פְרַעֲהַ, הַבְּרִיחַ אֶת עַבְדָּיו וְאֶת בְּהֵמוֹתָיו אֶל הַבָּתִּים.

וְהָיָה לְאַבְרָם עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וְהָיָה עַל־הָאָדָם וְעַל־הַבְּהֵמָה לְשְׁחִין פְּרִיחַת אֲבֵעֲבוּעֹת בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיִּקְחוּ אֶת־פִּיחַ הַכִּבְשָׁן וַיַּעֲמֵדוּ לִפְנֵי פְרַעֲהַ וַיִּזְרַק אוֹתוֹ מֹשֶׁה הַשָּׁמַיִמָה וַיְהִי שְׁחִין אֲבֵעֲבוּעֹת פְּרִיחַת בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה:

וְלֹא־יָכְלוּ הַחַרְטֻמִּים לַעֲמֹד לִפְנֵי מֹשֶׁה מִפְּנֵי הַשְּׁחִין כִּי־הָיָה הַשְּׁחִין בַּחַרְטֻמִּים וּבְכָל־מִצְרַיִם:

וַיַּחֲזֵק יְהוָה אֶת־לֵב פְרַעֲהַ וְלֹא שָׁמַע אֲלֵהֶם כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הַשָּׁכֵם בְּבוֹקֵר וְהִתְנַצֵּב לִפְנֵי פְרַעֲהַ וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרָיִם שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹדוּ:

כִּי | בַפֶּעַם הַזֹּאת אֲנִי שׁוֹלַח אֶת־כָּל־מִגְפְּתֵי אֶל־לִבְךָ וּבַעֲבֹדֶיךָ וּבַעֲמֹדְךָ בַעֲבוּר תִּדְעַ כִּי אֵין כְּמוֹנֵי בְּכָל־הָאָרֶץ:

כִּי עַתָּה שְׁלַחְתִּי אֶת־יָדִי וְאָךְ אוֹתְךָ וְאֶת־עַמֶּךָ בְּדַבָּר וְתִכְחַד מִן־הָאָרֶץ:

וְאוֹלָם בַּעֲבוּר זֹאת הַעֲמָדֶיךָ בַּעֲבוּר הַרְאוֹתֵךְ אֶת־כּוֹחִי וְלִמְעַן סַפֵּר שְׁמִי בְּכָל־הָאָרֶץ:

עוֹדְךָ מִסְתּוֹלָל בְּעַמִּי לְבַלְתִּי שְׁלַח־ם: הֲנִי מִמְטִיר כְּעַת מַחַר בְּרָד כְּבֵד מְאֹד אֲשֶׁר לֹא־הָיָה כְּמֹהוּ בְּמִצְרַיִם לְמוֹתֵי הַיּוֹם הַזֶּה וְעַד־עַתָּה:

וְעַתָּה שׁוֹלַח הָעוֹ אֶת־מִקְנֶיךָ וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר לְךָ בַשָּׂדֶה כָּל־הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה אֲשֶׁר־יִמְצָא בַשָּׂדֶה וְלֹא יֵאָסֵף הַבַּיְתָה וַיִּרֵד עֲלֵהֶם הַבְּרָד וּמָתוּ:

הַרְאֵ אֶת־דְּבַר יְהוָה מִעַבְדֵי פְרַעֲהַ הַנִּסִּים אֶת־עַבְדָּיו וְאֶת־מִקְנֵהוּ אֶל־

הביתים:

ומי שלא שם לבו אל דבר ה' השאיר את עבדיו ואת בהמותיו בשדה.
ה' אמר למשה: הנף את ידך אל השמים ויהיה ברד בכל ארץ מצרים, על האדם ועל בהמה ועל כל עשב השדה בארץ מצרים.

משה הניף את מקלו אל השמים, וה' עשה קולות וברד, ואש הלכה לארץ, וה' המטיר ברד על ארץ מצרים.

היה ברד, ואש נדלקת בתוך הברד, ברד כבד מאוד שלא היה כמוהו בכל ארץ מצרים מאז שהיתה עם.

הברד הזה בכל ארץ מצרים את כל מה שבשדה מאדם ועד בהמה, ואת כל העשבים בשדה הברד הזה, ושבר את כל העצים בשדה.

רק בארץ גושן ששם בני ישראל לא היה ברד.

פרעה שלח וקרא למשה ולאהרן ואמר להם: הפעם אני מודה שחטאתי, ה' הוא הצדיק ואני ועמי הרשעים.

התפללו אל ה' שהיו מספיק קולות אלהים וברד, ואשחרר אתכם ולא תמשכו להתעבב.

משה אמר אליו: בשאצא מהעיר ארים את ידי בתפלה אל ה', הקולות יפסקו ולא יהיה עוד הברד כדי שתדע שהארץ שיכת לה'.

ואני יודע שאתה ועבדיך עדין אינכם מפחדים מפני ה' אלהים.

הפשתן והשעורה נהרסו בברד, כי השעורה כבר התחילה לצמוח ולפשתן יש גבעולים קשים ושבירים.

והחטה והכסמת לא נהרסו כי הן גדולות מאוחר.

כא ואשר לא-שם לבו אל-דבר יהוה ויעזב את-עבדיו ואת-מקנהו בשדה: פ

כב ויאמר יהוה אל-משה נטה את-ידך על-השמים ויהי ברד בכל-ארץ מצרים על-האדם ועל-הבהמה ועל-כל-עשב השדה בארץ מצרים:

כג וַיִּט מֹשֶׁה אֶת-מַטְּהוֹ עַל-הַשָּׁמַיִם וַיְהִי נִתְּן קֶלֶת וּבָרָד וַתִּהְלַךְ אֵשׁ אַרְצָה וַיִּמְטֵר יְהוָה בָּרָד עַל-אֶרֶץ מִצְרַיִם:

כד וַיְהִי בָרָד וְאֵשׁ מִתְּלַקַּחַת בְּתוֹךְ הַבָּרָד כִּבְד מְאֹד אֲשֶׁר לֹא-הָיָה כִּמֹּהוּ בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאִז הָיְתָה לְגוֹי:

כה וַיִּךְ הַבָּרָד בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם אֶת כָּל-אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה מֵאָדָם וְעַד-בְּהֵמָה וְאֶת כָּל-עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה הִכָּה הַבָּרָד וְאֶת-כָּל-עֵץ הַשָּׂדֶה שִׁבַּר:

כו רַק בְּאֶרֶץ גּוֹשֵׁן אֲשֶׁר-שָׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה בָרָד:

כז וַיִּשְׁלַח פְּרַעֲהוּ וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם חַטָּאתִי הַפַּעַם יְהוָה הַצַּדִּיק וְאֲנִי וְעַמִּי הָרָשָׁעִים:

כח הַעֲתִירוּ אֵל-יְהוָה וְרַב מְהִיֵּת קֶלֶת אֱלֹהִים וּבָרָד וְאִשְׁלַחַה אֶתְכֶם וְלֹא תִסְפְּוּ לַעֲמֹד:

כט וַיֹּאמֶר אֵלָיו מֹשֶׁה כִּצְאֹתִי אֶת-הָעִיר אַפְרָשׁ אֶת-כַּפֵּי אֵל-יְהוָה הַקְּלֹת יַחְדָּלְוּ וְהַבָּרָד לֹא יִהְיֶה-עוֹד לְמַעַן תִּדַּע כִּי לַיהוָה הָאָרֶץ:

ל וַאֲתָה וְעַבְדֶּיךָ יִדְעֵתִי כִּי טָרַם תִּירְאוּן מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים:

לא וְהַפְּשֵׁתָה וְהַשְׁעֵרָה נִכְתָּה כִּי הַשְׁעֵרָה אֲכִיב וְהַפְּשֵׁתָה גִבְעוּל:

לב וְהַחֲטָה וְהַכְּסַמְתָּ לֹא נָכוּ כִּי אֶפִּילֹת הָנָה:

פרשת וארא

מִשֶׁה יָצָא מִלִּפְנֵי פַרְעֹה וּמִהָעִיר וּפָרַשׂ אֶת יָדָיו אֶל ה' בְּתַפְלָה, הַקּוֹלוֹת וְהַבְּרָד נִפְסְקוּ וְלֹא נִשְׁפָּךְ עוֹד גֶּשֶׁם לְאָרֶץ.

פַּרְעֹה רָאָה שֶׁהַגֶּשֶׁם וְהַבְּרָד וְהַקּוֹלוֹת נִפְסְקוּ וְהוּא הוֹסִיף לַחֲטוֹא, וְהוּא וְעַבְדָּיו הִתְעַקְּשׁוּ.

פַּרְעֹה הִתְעַקֵּשׁ וְלֹא שָׁחַרַר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁה' אָמַר עַל יְדֵי מֹשֶׁה.

וַיֵּצֵא מֹשֶׁה מֵעַם פַּרְעֹה אֶת־הָעִיר וַיִּפְרֹשׂ כַּפָּיו אֶל־יְהוָה וַיַּחְדְּלוּ הַקּוֹלוֹת וְהַבְּרָד וּמָטָר לֹא־נָתַךְ אַרְצָה:

וַיֵּרָא פַרְעֹה כִּי־חָדַל הַמָּטָר וְהַבְּרָד וְהַקּוֹלֹת נִיָּסָף לַחֲטָא וַיִּכְבַּד לִבּוֹ הוּא וְעַבְדָּיו:

וַיַּחְזֹק לֵב פַרְעֹה וְלֹא שָׁלַח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: פ

לג מפטיר

לד

לה

בא

פְּרַשְׁת מִכַּת הָאֲרֶבֶה

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: בֹּא אֶל פְּרַעֲהַ כִּי אֲנִי הִקְשַׁחְתִּי אֶת לִבּוֹ וְאֶת לֵב עַבְדִּי כְּדִי שְׂאֵעֲשֶׂה בְּהֵם אֶת הַסִּימָנִים הָאֵלֶּה לְכוּחִי.

וְכִדִּי שֶׁתִּסְפַּר לְבִנְךָ וְנִכְדְּךָ אִידָה הַתְּעַלְלִיתִי בְּמִצְרַיִם וְעַל הַסִּימָנִים לְכוּחִי שֶׁהִרְאִיתִי בְּכֶךָ שֶׁהִכִּיתִי אוֹתָם, וְתִדְעוּ שְׂאֵנִי ה'.

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בָּאוּ לְפָרַעֲהַ וְאָמְרוּ לוֹ: כֶּךָ אָמַר ה' אֱלֹהֵי הָעִבְרִים: עַד מָתִי אֲתָה מְסָרֵב לְהַכְנֹעַ בְּפָנָי? שִׁחַרְרֵר אֶת עַמִּי וְיַעֲבֹדוּ לְפָנָי.

כִּי אִם אֲתָה מְסָרֵב לְשַׁחֲרַר אֶת עַמִּי הִנֵּה אֲנִי מֵבִיא מַחֵר חַגְבִּים בְּאַרְצְךָ.

הֵם יִכְסּוּ אֶת מְרֹאֵה הָאָרֶץ עַד שְׁלֹא יוּכַל אָדָם לְרֹאוֹת אֶת הָאָרֶץ, וְהֵם יֹאכְלוּ אֶת מַה שֶׁנִּשְׁאָר לָכֶם מִהַבֶּרֶד, וְיֹאכְלוּ אֶת כָּל הָעֵצִים שֶׁצּוֹמְחִים לָכֶם בְּשָׂדֵה.

וְיִתְמַלְאוּ בְּתִידָה וּבְתִיבָה כָּל עַבְדֵיךָ וּבְתִיבָה כָּל מִצְרַיִם בְּאוֹפֵן שְׁלֹא רְאוּ אֲבוֹתֵיךָ וְאֲבוֹת אֲבוֹתֵיךָ מִיּוֹם שֶׁהָיוּ עַל הָאָדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה, מֹשֶׁה פָּנָה וַיֵּצֵא מֵעַם פְּרַעֲהַ.

עַבְדֵי פְּרַעֲהַ אָמְרוּ אֵלָיו: עַד מָתִי הָאִישׁ הַזֶּה יִהְיֶה לָנוּ לְמִכְשׁוֹל! שִׁחַרְרֵר אֶת הָאֲנָשִׁים וְיַעֲבֹדוּ לְפָנָי ה' אֱלֹהֵיהֶם! וְכִי עַדִּין אֵינְךָ יוֹדֵעַ שְׂמִצְרַיִם אֲבָדָה!?

הַחֲזִירוּ אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אַהֲרֹן אֶל פְּרַעֲהַ, וְהוּא אָמַר לָהֶם: לָכוּ עִבְדוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם, מִי וּמִי הַחֹלְכִים?

אָמַר מֹשֶׁה: גִּלְךָ עִם נְעָרֵינוּ וְזִקְנֵינוּ, גִּלְךָ עִם בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵנוּ, עִם צִאֲנָנוּ וּבִקְרָנָנוּ, כִּי יֵשׁ לָנוּ חַג לָהּ.

אָמַר לָהֶם: לוֹ יִהְיֶה כֶּךָ וְה' יַעֲזֹר לָכֶם בְּשֹׂא שִׁחַרְרֵר אֶתְכֶם וְאֶת יְלָדֵיכֶם, בְּרוּר שְׂאֵתָם זֹמְמִים רָעָה – לְבְרוּחַ!

לֹא כֶּךָ, לָכוּ נָא רַק הַגְּבָרִים וְעַבְדוּ אֶת ה'

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פְּרַעֲהַ כִּי־אֲנִי הִכְבַּדְתִּי אֶת־לִבּוֹ וְאֶת־לֵב עַבְדִּיו לְמַעַן שְׂתִי אֶתְּחִי אֶלֶּה בְּקִרְבּוֹ:

וְלַמַּעַן תִּסְפַּר בְּאָזְנִי בִּנְךָ וּבִן־בְּנֶךָ אֶת אֲשֶׁר הַתְּעַלְלִיתִי בְּמִצְרַיִם וְאֶת־אֶתְחִי אֲשֶׁר־שְׂמִיתִי בָּם וַיִּדְעֶתֶם כִּי־אֲנִי יְהוָה:

וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פְּרַעֲהַ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים עַד־מָתִי מֵאֲנִתָּ לַעֲנַת מַפְגֵּי שְׁלַח עַמִּי וַיַּעֲבֹדוּ:

כִּי אִם־מֵאֵן אֲתָה לְשַׁלַּח אֶת־עַמִּי הַחֲזִירוּ מֵבִיא מַחֵר אֲרֶבֶה בְּאַרְצְךָ:

וְכִסְהוּ אֶת־עֵינֵי הָאָרֶץ וְלֹא יוּכַל לְרֹאֵת אֶת־הָאָרֶץ וְאָכַל אֶת־יִתְרַת הַפְּלִטָּה הַנִּשְׁאָרֶת לָכֶם מִן־הַבֶּרֶד וְאָכַל אֶת־כָּל־הָעֵץ הַצּוֹמֵחַ לָכֶם מִן־הַשָּׂדֶה:

וּמִלְאוּ בְּתִידָה וּבְתִיבָה כָּל־עַבְדֵיךָ וּבְתִיבָה כָּל־מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא־רְאוּ אֲבוֹתֵיךָ וְאֲבוֹת אֲבוֹתֵיךָ מִיּוֹם הַיּוֹתָם עַל־הָאָדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה וַיֵּצֵא מֵעַם פְּרַעֲהַ:

וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי פְּרַעֲהַ אֵלָיו עַד־מָתִי יִהְיֶה זֶה לָנוּ לְמוֹקֵשׁ שְׁלַח אֶת־הָאֲנָשִׁים וַיַּעֲבֹדוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם הַטָּרִם תִּדְעַ כִּי אֲבָדָה מִצְרַיִם:

וַיּוֹשֶׁב אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן אֶל־פְּרַעֲהַ וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם לָכוּ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִי וּמִי תְהִלְכִים:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּנַעֲרֵינוּ וּבְזִקְנֵינוּ גִלְךָ בְּבָנֵינוּ וּבְבָנוֹתֵנוּ בְּצִאֲנָנוּ וּבְבִקְרָנָנוּ גִלְךָ כִּי חַג־יְהוּדָה לָנוּ:

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יְהִי כֵן יְהוָה עִמָּכֶם כַּאֲשֶׁר אֲשַׁלַּח אֶתְכֶם וְאֶת־טַפְכֶם רְאוּ כִּי רָעָה נִגַּד פְּנִיכֶם:

לֹא כֵן לְכוּ־נָא הַגְּבָרִים וְעַבְדוּ אֶת־

הרי רק את העבודה אתם רוצים לעשות!
פרעה גרש אותם מלפניו.

ה' אמר למשה: הגף את ידך על ארץ מצרים להביא חגבים ויעלו על ארץ מצרים ויאכלו את כל העשב בארץ – את כל מה שהברד השאיר.

משה הניף את מקלו על ארץ מצרים וה' הנהיג רוח מזרחית בארץ כל היום והוא וכל הלילה, הבורק הגיע והרוח המזרחית הרימה את החגבים.

החגבים עלו על כל ארץ מצרים ונחו בכל שטח מצרים, להקה גדולה מאוד, לפניה לא היה כף – כמות חגבים כזו, ואחריה לא יהיה כף.

הם כסו את מראה כל הארץ ונעשה חושך בארץ, הם אכלו את כל העשב ואת כל הפרות שהשאיר הברד, לא נשאר שום דבר ירוק בעצים ובעשבי השדה בכל ארץ מצרים.

פרעה מהר לקרא למשה ולאהרן, ואמר: חטאתי לה' אלהיכם ולכם.

ועכשיו סלח בבקשה על חטאתי, רק הפעם, והתפללו לה' אלהיכם, שיסיר מעלי רק את המות הזה.

משה יצא מלפני פרעה והתפלל אל ה'.

ה' הפך את כוון הרוח לרוח מערבית חזקה מאוד, היא לקחה את החגבים ותקעה אותם בים סוף, ולא נשאר חגב אחד בכל שטח מצרים.

ה' הקשיח את לב פרעה והוא לא שחרר את בני ישראל.

פרשת מכת החושך

ה' אמר למשה: הגף את ידך אל השמים ויהיה חושך על ארץ מצרים, והחושך של הלילה ימשך אל היום.

יהיה כי אתה אתם מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה: ס

ויאמר יהוה אל-משה נטה ידך על-ארץ מצרים ויעל על-ארץ מצרים ויאכל את-כל-עשב הארץ את כל-אשר השאיר הברד:

ויט משה את-מטהו על-ארץ מצרים ויהיה נהג רוח-קדים בארץ כל-היום והוא וכל-הלילה תבקר הנה ורוח הקדים נשא את-הארבה:

ויעל הארבה על כל-ארץ מצרים וינח בכל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא-היה כן ארבה כמהו ואחריו לא יהיה-כן:

ויכס את-עין כל-הארץ ותחשך הארץ ויאכל את-כל-עשב הארץ ואת כל-פני העץ אשר הותיר הברד ולא-נותר כל-ירק בעץ ובעשב השדה בכל-ארץ מצרים:

וימהר פרעה לקרא למשה ולאהרן ויאמר חטאתי ליהוה אלהיכם ולכם:

ועתה שא נא חטאתי אך הפעם והעתירו ליהוה אלהיכם ויסר מעלי רק את-המות הנה:

ויצא מעם פרעה ויעתר אל-יהוה:

ויחפד יהוה ויהנה רוח-מזרח וישא את-הארבה ויתקעהו ימה סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים:

ויחזק יהוה את-לב פרעה ולא שלח את-בני ישראל: פ

ויאמר יהוה אל-משה נטה ידך על-השמים ויהי חשך על-ארץ מצרים וימש חשך:

מִשֶׁה הִנִּיף אֶת יָדוֹ אֶל הַשָּׁמַיִם, וְהָיָה חֹשֶׁךְ אַפְלָה בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁלוֹשֶׁה יָמִים.

לֹא רָאוּ אֶחָד אֶת הַשָּׁנִי וְאֶף אֶחָד לֹא זָז מִמְקוֹמוֹ שְׁלוֹשֶׁה יָמִים, וְלִכְל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר בְּמִקוֹם מְגוֹרֵיהֶם.

פְּרַעַה קָרָא לְמֹשֶׁה וְאָמַר: לָכוּ עִבְדוּ אֶת ה', רַק צֹאנְכֶם וּבְקָרְכֶם יִשָּׂאֵר כְּאִן, אֲבָל גַּם יְלָדֵיכֶם יִלְכוּ אִתְּכֶם.

אָמַר מֹשֶׁה: לְהַפְדּוּ גַם אֶתָּה תִּתֵּן לָנוּ זְבָחִים וְעוֹלוֹת וְנִקְרִיב לְה' אֱלֹהֵינוּ.

וְגַם בְּהִמּוֹתֵינוּ יִלְכוּ אִתָּנוּ, לֹא תִשָּׂאֵר אַפְלוֹ פְּרִסָּה שֶׁל בְּהֵמָה, כִּי מִהֶם נִקַּח לְעִבּוֹד אֶת ה' אֱלֹהֵינוּ, כִּי אֲנַחְנוּ לֹא נִדְעָ בְּמָה נַעֲבֹד אֶת ה' עַד שְׁנִגִּיעַ לְשֵׁם.

ה' הִקְשִׁיחַ אֶת לֵב פְּרַעַה וְהוּא לֹא הִסְכִּים לְשַׁחֲרֵר אוֹתָם.

פְּרַעַה אָמַר לוֹ: לֵךְ מִמֶּנִּי הַיּוֹהָר לֵךְ וְאֵל תָּבוֹא עוֹד לְפָגוֹשׁ אוֹתִי, כִּי בַיּוֹם שֶׁתָּבוֹא לְפָגוֹשׁ אוֹתִי תָמוּת.

אָמַר מֹשֶׁה: אָמֵת דְּבַרְתָּ, לֹא אוֹסִיף עוֹד לָבוֹא לְפָגוֹשׁ אוֹתְךָ.

פְּרַשַׁת אוֹזֶהֶרֶת מִכַּת בְּכוֹרוֹת

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: עוֹד מִכָּה אַחַת אָבִיָא עַל פְּרַעַה וְעַל מִצְרַיִם אַחֲרָי בֵּן הוּא יִשְׁחַרְרֵךְ אִתְּכֶם מִכָּאן, וּבְשִׁישְׁחַרְרֵךְ אִתְּכֶם הוּא יִגְרֹשׁ אִתְּכֶם מִכָּאן סוֹפִית.

דְּבַר בְּבִקְשָׁה בְּאִזְנֵי הָעָם וַיִּבְקְשׂוּ כָל אֶחָד מִחִבְרֹו וְכָל אִשָּׁה מִחִבְרָתָהּ כְּלִי כֶסֶף וְכְלִי זָהָב.

ה' עָשָׂה שֶׁהָעָם מִצָּא חָן בְּעֵינֵי מִצְרַיִם, גַּם הָאִישׁ מֹשֶׁה חָשׁוּב מְאֹד בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּעֵינֵי עִבְדֵי פְּרַעַה וּבְעֵינֵי הָעָם.

מֹשֶׁה אָמַר: כִּף אָמַר ה' בְּשִׁנְיַע חֲצוֹת הַלַּיְלָה אֲצִיא לְתוֹךְ מִצְרַיִם.

כב וַיִּט מֹשֶׁה אֶת-יָדוֹ עַל-הַשָּׁמַיִם וַיְהִי חֹשֶׁךְ-אַפְלָה בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁלֹשֶׁת יָמִים:

כג לֹא-רָאוּ אִישׁ אֶת-אֲחִיו וְלֹא-קָמוּ אִישׁ מִתַּחַתָּיו שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְלִכְל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם:

כד וַיִּקְרָא פְּרַעַה אֶל-מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר לָכוּ עִבְדוּ אֶת-יְהוָה רַק צֹאנְכֶם וּבְקָרְכֶם יֵצֵג גַּם-שִׁפְכֶם יִלְךָ עִמָּכֶם:

כה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה גַם-אֶתָּה תִּתֵּן בְּיַדְנוּ זְבָחִים וְעֹלֹת וְעֹשִׁינוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ:

כו וְגַם-מִקְנֵנוּ יִלְךָ עִמָּנוּ לֹא תִשָּׂאֵר פְּרִסָּה כִּי מִמֶּנּוּ נִקַּח לְעִבְדֵי אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֲנַחְנוּ לֹא-נִדְעָ מַה-נַּעֲבֹד אֶת-יְהוָה עַד-בְּאִזְנֵי שְׁמָה:

כז וַיַּחֲזֵק יְהוָה אֶת-לֵב פְּרַעַה וְלֹא אָבָה לְשַׁלְּחָם:

כח וַיֹּאמֶר-לוֹ פְּרַעַה לֵךְ מֵעֲלֵי הַשָּׁמַר לֵךְ אֶל-תִּסְרָף רְאוֹת פָּנָי כִּי בַיּוֹם רִאֲתֶךָ פָּנָי תָמוּת:

כט וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בֵּן דְּבַרְתָּ לֹא-אֶסָּף עוֹד רְאוֹת פָּנֶיךָ: פ

יא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עוֹד נִגַע אֶחָד אָבִיָא עַל-פְּרַעַה וְעַל-מִצְרַיִם אַחֲרָי-כֵן יִשְׁלַח אִתְּכֶם מִזֶּה כְּשִׁלְחוֹ כֹּלָה יִגְרֹשׁ יְגִרֹשׁ אִתְּכֶם מִזֶּה:

ב דְּבַר-נָא בְּאִזְנֵי הָעָם וַיִּשְׁאַלּוּ אִישׁ מֵאֵת רַעְהוּ וְאִשָּׁה מֵאֵת רַעְהוּתָהּ כְּלִי-כֶסֶף וְכְלִי זָהָב:

ג וַיִּתֵּן יְהוָה אֶת-חַן הָעָם בְּעֵינֵי מִצְרַיִם גַּם הָאִישׁ מֹשֶׁה גָדוֹל מְאֹד בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּעֵינֵי עִבְדֵי-פְּרַעַה וּבְעֵינֵי הָעָם: ס

ד וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה כֹּה אָמַר יְהוָה כַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה אֲנִי יוֹצֵא בְּתוֹךְ מִצְרַיִם:

שליש

רביעי

וְכָל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם יָמוּת, מִבְּכוֹר פְּרֹעָה שְׂאֵמֹר לְרִשְׁתּוֹ אוֹתוֹ וּלְשִׁבְתּוֹ עַל כֶּסֶאֱוֹ עַד בְּכוֹר הַשְּׂפֹחָה אֲשֶׁר אַחַר הַרְחִים וְכָל בְּכוֹר בְּהֵמָה:

וְהִיְתָה צִעֲקָה גְדוֹלָה בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר כָּמְהוּ לֹא נִהְיֶתָה וְכָמְהוּ לֹא תִסָּף: וְלִכָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לֹא יִחְרֹץ כָּלֵב לִשְׁנוֹ לְמֵאִישׁ וְעַד-בְּהֵמָה לְמַעַן תִּדְעוּן אֲשֶׁר יַפְלֶה יְהוָה בֵּין מִצְרַיִם וּבֵין יִשְׂרָאֵל:

וַיִּרְדּוּ כָל-עַבְדֵיךָ אֵלֶיךָ וְהִשְׁתַּחֲוִי-לִי לֵאמֹר צַא אִתָּהּ וְכָל-הָעָם אֲשֶׁר-בְּרִגְלֶיךָ וְאַחֲרֵי-כֵן אֲצַא וְיֵצֵא מֵעַם-פְּרֹעָה בְּחֲרִי-אָף: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֹא-יִשְׁמַע אֲלֵיכֶם פְּרֹעָה לְמַעַן רַבּוֹת מוֹפְתָי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עָשׂוּ אֶת-כָּל-הַמּוֹפְתִים הָאֵלֶּה לְפָנֵי פְרֹעָה, וְהִ' הִקְשִׁיחַ אֶת לֵב פְּרֹעָה וְהוּא לֹא שִׁחַרַר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֲרֻצּוֹ: ס

פְּרֶשֶׁת הַחֹדֶשׁ

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:

הַחֹדֶשׁ הַזֶּה יִהְיֶה לָכֶם רֹאשׁ הַחֲדָשִׁים – הוּא הַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן שֶׁלָּכֶם לְחֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה.

דַּבְּרוּ אֵל כָּל הַצֹּבֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ: בְּעֲשִׂירֵי הַחֹדֶשׁ הַזֶּה יִקְחוּ לָהֶם, כָּל אִישׁ גְּדִי אוֹ טֹלָה לְכָל בֵּית אָב – שֶׁהָ לְכָל מִשְׁפָּחָה.

וְאִם הַמִּשְׁפָּחָה תִּהְיֶה קֹטְנָה וְלֹא תוּכַל לְאָכֹל לְבָדָה שֶׁהָ שְׁלָם, יִקְחוּ הֵם וּשְׂכֵנֵיהֶם הַקְּרוֹבִים לְבֵיתָם לְפִי מִסְפֵּר הָאֲנָשִׁים וּלְפִי יְכוּלֹת הָאֲכִילָה שֶׁל כָּל אֶחָד, וְיִהְיוּ מְנוּיִים עַל הַשָּׂה.

יִהְיֶה לָכֶם שֶׁהָ שְׁלָם בְּלֵי מוֹם, זָכָר שְׂגִילוֹ עַד שָׁנָה, תִּקְחוּ אוֹ מִהַכֹּבָשִׁים אוֹ מִדְּעֻזִּים.

וְתִשְׁמְרוּ אוֹתוֹ עַד אַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ

וְיָמוּת כָּל-בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכוֹר פְּרֹעָה הַיֹּשֵׁב עַל-כֶּסֶאֱוֹ עַד בְּכוֹר הַשְּׂפֹחָה אֲשֶׁר אַחַר הַרְחִים וְכָל בְּכוֹר בְּהֵמָה:

וְהִיְתָה צִעֲקָה גְדוֹלָה בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר כָּמְהוּ לֹא נִהְיֶתָה וְכָמְהוּ לֹא תִסָּף: וְלִכָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לֹא יִחְרֹץ כָּלֵב לִשְׁנוֹ לְמֵאִישׁ וְעַד-בְּהֵמָה לְמַעַן תִּדְעוּן אֲשֶׁר יַפְלֶה יְהוָה בֵּין מִצְרַיִם וּבֵין יִשְׂרָאֵל:

וַיִּרְדּוּ כָל-עַבְדֵיךָ אֵלֶיךָ וְהִשְׁתַּחֲוִי-לִי לֵאמֹר צַא אִתָּהּ וְכָל-הָעָם אֲשֶׁר-בְּרִגְלֶיךָ וְאַחֲרֵי-כֵן אֲצַא וְיֵצֵא מֵעַם-פְּרֹעָה בְּחֲרִי-אָף: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֹא-יִשְׁמַע אֲלֵיכֶם פְּרֹעָה לְמַעַן רַבּוֹת מוֹפְתָי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עָשׂוּ אֶת-כָּל-הַמּוֹפְתִים הָאֵלֶּה לְפָנֵי פְרֹעָה וַיִּחַזַּק יְהוָה אֶת-לֵב פְּרֹעָה וְלֹא-שִׁלַּח אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵאֲרֻצּוֹ: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר:

הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֲדָשִׁים רִאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה:

דַּבְּרוּ אֶל-כָּל-עַדְתּוֹ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בְּעֲשִׂרֵי חֹדֶשׁ הַזֶּה יִקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׁהָ לְבֵית-אִבּוֹ שֶׁהָ לְבֵית:

וְאִם-יִמְעַט הַבַּיִת מִהַיּוֹת מִשֶׁהָ וְלִקַּח הוּא וּשְׂכֵנֵי הַקְּרֹב אֶל-בֵּיתוֹ בְּמִכְסַת נִפְשֹׁת אִישׁ לְפִי אֲכָלוֹ תִכְסּוּ עַל-הַשָּׂה:

שֶׁהָ תְּמִים זָכָר בֶּן-שָׁנָה יִהְיֶה לָכֶם מִן-הַכֹּבָשִׁים וּמִן-הַדְּעֻזִּים תִּקְחוּ:

וְיִהְיֶה לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד אַרְבַּעַת עָשָׂר

הַזֶּה, וַיִּשְׁחַטוּ אֹתוֹ כָּל קְהַל הַצֹּבֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל אַחַר הַצֹּהֲרִים.

וַיִּקְחוּ מֵהֶדֶם וַיִּשְׂמְנוּ עַל שְׁנֵי צַדֵּי פֶתַח הַדֶּלֶת וְעַל הַמִּשְׁקוֹף שְׁבַבְתִּים שְׂיֹאכְלוּ אוֹתוֹ בָּהֶם.

וַיֹּאכְלוּ אֶת הַבָּשָׂר בְּלִילָה הַזֶּה, וַיֹּאכְלוּ אוֹתוֹ צְלוּי בָּאֵשׁ עִם מִצּוֹת וִירְקוֹת מְרִים.

אֵל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ בְּשֹׂאֵינוּ צְלוּי מִסְפִּיק אוֹ בְּשֹׂהוּא מִבָּשָׂל בְּמִים, אֲלֵא צְלוּי בָּאֵשׁ הַיֵּטֵב רֹאשׁוֹ עִם רַגְלָיו וְעִם אֲבָרָיו הַפְּנִימִיִּים.

וְאֵל תִּשְׂאִירוּ מִמֶּנּוּ עַד הַבּוֹקֵר, וּמֵה שְׂיִשְׂאֵר מִמֶּנּוּ עַד הַבּוֹקֵר תִּשְׂרְפוּ בָּאֵשׁ.

וְכַבֵּה תֹאכְלוּ אוֹתוֹ: מִתְנַיִכֶם חֲגוּרִים, נְעֻלִיכֶם בְּרַגְלֵיכֶם, וּמִקְלָכֶם בְּיַדְכֶם, וְתֹאכְלוּ אוֹתוֹ בַּחֲפֹזָה, זֶהוּ קֶרֶבֶן פֶּסַח לֵה.

וְאֵעֲבֹר בְּאַרְץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה וְאֶהְרֹג כָּל בְּכוֹר בְּאַרְץ מִצְרַיִם מֵאֲדָם וְעַד בְּהֵמָה, וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶתֵּן עֲנָשִׁים, אֲנִי ה'.

הַדָּם יִהְיֶה לָכֶם סִימָן עַל הַבֵּתִים שְׂאֵתֶם שָׁם, אֲרֹאֶה אֶת הַדָּם וְאֲדַלַּג עֲלֵיכֶם וְלֹא תִהְיֶה בְּכֶם מִגִּפָּה מִשְׁחִיתָה בְּשֹׂאכֶה בְּאַרְץ מִצְרַיִם.

הַיּוֹם הַזֶּה יִהְיֶה לָכֶם לְזִכְרוֹן, תִּחַגְּגוּ אוֹתוֹ חַג לֵה' בְּכָל הַדּוֹרוֹת - חוֹק לְעוֹלָם שֶׁתִּחַגְּגוּ אוֹתוֹ.

שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכְלוּ מִצּוֹת, וְאֵלוּ בְּצֶק שֶׁהַחֲמִיץ שֶׁמִּתְפַּיֵּחַ בְּצֶק אַחַר תִּעְלִימוּ מִבֵּיתְכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן, כִּי כָּל מִי שְׂיֹאכֵל חֲמֵץ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן עַד יוֹם הַשְּׁבִיעִי - הַנֶּפֶשׁ הַהִיא תֵּאבֵד מִיִּשְׂרָאֵל.

וּבַיּוֹם הָרִאשׁוֹן מְאֹרַע קְדוֹשׁ, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם מְאֹרַע קְדוֹשׁ - אֲסוּר לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלָאכָה בָּהֶם, רַק מֵה שְׂרָאוּי לְאֹכִילָה לְכָל אָדָם - אוֹתוֹ בְּלֶבֶד מִתֵּר לָכֶם לַעֲשׂוֹת.

זָכְרוּ לְקִים אֶת מִצְוֹת הַמִּצּוֹת כִּי בַיּוֹם הַזֶּה

יוֹם לַחֲדָשׁ הַזֶּה וְשַׁחַטוּ אֹתוֹ כָּל קְהַל עַד־יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעֶרְבָיִם:

וְלָקְחוּ מִן־הַדָּם וַנְּתַנוּ עַל־שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל־הַמִּשְׁקוֹף עַל הַבֵּתִים אֲשֶׁר־יֹאכְלוּ אוֹתוֹ בָּהֶם:

וַיֹּאכְלוּ אֶת־הַבָּשָׂר בְּלִילָה הַזֶּה צְלוּי־אֵשׁ וּמִצּוֹת עַל־מְרָרִים יֹאכְלֵהוּ:

אֶל־תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נֹא וּבָשָׂל מִבָּשָׂל בְּמִים כִּי אִם־צְלוּי־אֵשׁ רֹאשׁוֹ עַל־כַּרְעָיו וְעַל־קַרְבּוֹ:

וְלֹא־תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֵר וְהִנְתֵּר מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֵר בָּאֵשׁ תִּשְׂרְפוּ:

וְכַבֵּה תֹאכְלוּ אוֹתוֹ מִתְנַיִכֶם חֲגוּרִים נְעֻלִיכֶם בְּרַגְלֵיכֶם וּמִקְלָכֶם בְּיַדְכֶם וַאֲכַלְתֶּם אוֹתוֹ בַּחֲפֹזֹן פֶּסַח הוּא לִיהְוֶה:

וְעִבְרָתִי בְּאַרְץ־מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה וְהִכִּיתִי כָּל־בְּכוֹר בְּאַרְץ מִצְרַיִם מֵאֲדָם וְעַד־בְּהֵמָה וּבְכָל־אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי יְהוָה:

וְהָיָה הַדָּם לָכֶם לְאֵת עַל הַבֵּתִים אֲשֶׁר אֵתֶם שָׁם וְרֹאִיתִי אֶת־הַדָּם וּפְסַחְתִּי עֲלֵכֶם וְלֹא־יִהְיֶה בְּכֶם לְמִשְׁחִית בַּהֲכַתִּי בְּאַרְץ מִצְרַיִם:

וְהָיָה הַיּוֹם הַזֶּה לָכֶם לְזִכְרוֹן וְחִנְתֶּם אוֹתוֹ חַג לִיהְוֶה לְדִרְתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם תִּחַנְּהוּ:

שִׁבְעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ אֵךְ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן תִּשְׁבִּיתוּ שְׂאֵר מִבֵּיתְכֶם כִּי כָּל־אֹכֵל חֲמֵץ וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהִיא מִיִּשְׂרָאֵל מִיּוֹם הָרִאשׁוֹן עַד־יוֹם הַשְּׁבִיעִי:

וּבַיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלָאכָה לֹא־יַעֲשֶׂה בָהֶם אֵךְ אֲשֶׁר יֹאכֵל לְכָל־נֶפֶשׁ הוּא לְבַדּוֹ יַעֲשֶׂה לָכֶם:

וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הַמִּצּוֹת כִּי בַעֲצַם הַיּוֹם

עצמו הוצאתי את קהלותיכם מארץ מצרים במהירות ובצקקם לא החמיץ, שמרו את היום הזה לדורות, חוק לעולם.

בחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש בערב תאכלו מצות, עד יום העשרים ואחד לחדש בערב.

שבעה ימים לא ימצא בבתיכם בצק שהחמיץ שמתפיח בצק אחר, כי מי שיאכל חמץ – בין גר ובין אזרח הארץ – הנפש ההיא תאבד מהעבור של ישראל.

אל תאכלו שום מאכל מבצק שהחמיץ, בכל מקומות מגוריכם תאכלו מצות.

פרשת משיבת הפסח

משה קרא לכל זקני ישראל ואמר להם: משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ותשחטו את הפסח.

ותקחו חבילת ענפי זעתר ותטבלו בדם שבבלי, ותעשו שיגע במשקוף ובשני צדי הדלת מהדם שבבלי, ואתם אל תצאו אף אחד מפתח ביתו עד הבוקר.

ה' יעבור להביא מגפה במצרים, ויראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות, וה' ידלג על הפתח ולא יתן למשחית לבוא לבתיכם להביא מגפה.

הקפידו על הדבר הזה ותקבעו אותו לחוק לכם ולבניכם לעולם.

בשתבואו לארץ שה' יתן לכם כמו שדבר, תקפידו על עבודה זו של הקרבת הקרבן.

וכשיאמרו לכם בניכם: מה העבודה הזאת לכם?

תאמרו: זה קרבן פסח לה' שדלג על בתי בני ישראל במצרים כשהביא מגפה במצרים והציל את בתינו. העם קדו והשתחויו.

הזה הוצאתי את-צבאותיכם מארץ מצרים ושמרתם את-היום הזה לדורותיכם חקת עולם:

ב' בראשון בארבעה עשר יום לחדש בערב תאכלו מצת עד יום האחד ועשרים לחדש בערב:

ג' שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם כפי | כל-אכל מחמצת ונכרתה הנפש ההוא מערת ישראל בגר ובאזרח הארץ:

ד' כל-מחמצת לא תאכלו בכל מושבתיכם תאכלו מצות: פ

ה' ויקרא משה לכל-זקני ישראל ויאמר אליהם משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח:

ו' ולקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר-בסוף והנעתם אל-המשקוף ואל-שתי המזוזות מן-הדם אשר בסוף ואתם לא תצאו איש מפתח-ביתו עד-בקר:

ז' ועבר יהוה לנגף את-מצרים וראה את-הדם על-המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח על-הפתח ולא יתן המשחית לבא אל-בתיכם לנגף:

ח' ושמרתם את-הדבר הזה לחק-לך ולבניך עד-עולם:

ט' והיה כיי-תבאו אל-הארץ אשר יתן יהוה לכם כאשר דבר ושמרתם את-העבודה הזאת:

י' והיה כיי-יאמרו אליכם בניכם מנה העבודה הזאת לכם:

יא' ואמרתם זבח-פסח הוא ליהוה אשר פסח על-בתי בני-ישראל במצרים בנגפו את-מצרים ואת-בתינו הציל ויקד העם וישתחוו:

ח

ט

כ

חמישי כא

כב

כג

כד

כה

כו

כז

כח ויִלְכוּ וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כְּכֹן עָשׂוּ: ס

פְּרֻשַׁת מִכַּת בְּכוֹרוֹת

בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה ה' הִכָּה כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, מִהַבְּכוֹר שֶׁל פְּרֹעֶה שְׂאֵמוֹר לְרִשְׁתּוֹ אוֹתוֹ וְלִשְׁבֵּת עַל כִּסְאוֹ עַד בְּכוֹר שֶׁל שְׁבוּי שְׁבִיבַת הַסּוּהַר, וְכָל בְּכוֹר בְּהֵמָה.

פְּרֹעֶה קָם בַּלַּיְלָה, הוּא וְכָל עַבְדָּיו וְכָל מִצְרַיִם, וְהִיָּתָה צְעָקָה גְדוֹלָה בְּמִצְרַיִם, כִּי אֵין בַּיִת שְׂאֵין שֵׁם מֵת.

פְּרֹעֶה קָרָא לְמֹשֶׁה וְלֵאחֲרָיו בַּלַּיְלָה וְאָמַר: קוּמוּ צֵאוּ מֵתוֹךְ עַמִּי, גַּם אַתֶּם גַּם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלִכוּ עִבְדוּ אֶת ה' כְּמוֹ שְׂדֵבְרַתְּם!

קָחוּ גַם אֶת צֵאֲנֵכֶם וְגַם אֶת בְּקָרְכֶם כְּמוֹ שְׂדֵבְרַתְּם וְלִכוּ, וְתִתְפַּלְלוּ גַם עָלַי.

מִצְרַיִם לָחֲצוּ עַל הָעַם לְמַהֵר לְגַרְשׁ אוֹתָם מִהָאָרֶץ, כִּי אָמְרוּ: כִּלְנוּ עוֹמְדִים לְמוֹת!

הָעַם לָקַח אֶת בְּצֻקוֹ בְּמַהֲרֵי לִפְנֵי שְׂדֵחְמִיץ, בְּצֻקִם אָרוּזוּ בְּתוֹךְ בְּגָדֵיהֶם עַל כַּתְּפֵם.

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כְּמוֹ שֶׁמֹּשֶׁה אָמַר, וּבִקְשׂוּ מִמִּצְרַיִם כֶּלִי בֶסֶף וְכֶלִי זָהָב וּבְגָדִים.

וְהוּא עָשָׂה שֶׁהָעַם מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וְהֵם נָעֲנוּ לְבִקְשָׁתָם וְהֵם רֹקְנוּ אֶת מִצְרַיִם מְרֻכּוּשׁ.

פְּרֻשַׁת יְצִיאַת מִצְרַיִם

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ מֵרַעַמְסֵס לְסִכּוֹת, כְּשֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף הוֹלְכֵי רֶגֶל – הַגְּבָרִים חוּץ מִלְּדֹיִם.

וְגַם נָכְרִים רַבִּים עָלוּ אִתָּם, וְצֹאֵן וּבָקָר – בְּהֵמוֹת רַבּוֹת מְאֹד.

הֵם אָפוּ מִהַבְּצֵק שֶׁהוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם פִּתּוֹת שְׁלֵא חֲחִמִּיצוּ, כִּי הוּא לֹא הִסְפִּיק לְתַפּוֹחַ, כִּי הֵם גֹּרְשׂוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְעַכֵּב, וְגַם לֹא עָשׂוּ לָהֶם צִדָּה לְדֶרֶךְ.

וַיְהִי וּבְחֲצֵי הַלַּיְלָה יָהוָה הִכָּה כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכוֹר פְּרֹעֶה הַיֹּשֵׁב עַל־כִּסְאוֹ עַד בְּכוֹר הַשְּׂבִי אֲשֶׁר בְּבֵית הַבּוֹר וְכָל בְּכוֹר בְּהֵמָה:

וַיָּקָם פְּרֹעֶה לַיְלָה הוּא וְכָל־עַבְדָּיו וְכָל־מִצְרַיִם וַתְּהִי צְעָקָה גְדוֹלָה בְּמִצְרַיִם כִּי־אֵין בַּיִת אֲשֶׁר אֵין־שֵׁם מֵת:

וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וְלֵאחֲרָיו לַיְלָה וַיֹּאמֶר קוּמוּ צֵאוּ מֵתוֹךְ עַמִּי וְגַם־אַתֶּם וְגַם־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלִכוּ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה כְּדִבְרַתְּכֶם:

וְגַם־צֵאֲנֵכֶם וְגַם־בְּקָרְכֶם קָחוּ כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתֶּם וְלִכוּ וּבִרְכַתֶּם וְגַם־אֵתִי:

וַתִּחְזַק מִצְרַיִם עַל־הָעַם לְמַהֵר לְשַׁלְּתָם מִן־הָאָרֶץ כִּי אָמְרוּ כִּלְנוּ מוֹתִים:

וַיֵּשֶׂא הָעַם אֶת־בְּצֻקוֹ טָרֵם יַחְמִיץ מִשְׂאֵרֵתָם צִרְרֹת בְּשִׁמְלֵתָם עַל־שַׁכְּמָם:

וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כְּדִבַּר מֹשֶׁה וַיִּשְׁאַלּוּ מִמִּצְרַיִם כֶּלִי־כֶסֶף וְכֶלִי זָהָב וּשְׂמֹלֹת:

וַיְהִי וַתֵּן אֶת־חֵן הָעַם בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וַיִּשְׁאַלּוּ וַיִּנְצְלוּ אֶת־מִצְרַיִם: פ

וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵרַעַמְסֵס סִכְתָּה כְּשֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף רֹגְלֵי הַגְּבָרִים לְבַד מִטָּוֶף:

וְגַם־עָרַב רַב עָלָה אִתָּם וְצֹאֵן וּבָקָר מִקְנֵה כְּבֵד מְאֹד:

וַיֹּאפוּ אֶת־הַבְּצֵק אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם עֲנַת מִצּוֹת כִּי לֹא חֲמִץ כִּי־גִרְשׂוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְמַהֵמֶה וְגַם־צִדָּה לֹא־עָשׂוּ לָהֶם:

שש

זמן המגורים שבני ישראל גרו במצרים היה ארבע מאות ושלושים שנה.

בסוף ארבע מאות ושלושים שנה, באותו יום עצמו יצאו כל הקהלות של ה' מארץ מצרים.

לילה זה ה' ייעד להוציא אותם מארץ מצרים, לילה זה שה' ייעד, כל בני ישראל לדורותיהם מיעדים אותו לעבודת ה'.

פרשת מצות הפסח

ה' אמר למשה ואהרן: אלה חקי הפסח: כל נכרי לא יאכל ממנו.

וכל עבד של איש שנקנה בכסף – תמול אותו ורק אז הוא יאכל ממנו.

בן מעוטים ושכיר לא יאכלו ממנו.

הוא יאכל בחדר אחד, אל תוציאו מהבשר מחוץ לחדר, ואל תשברו בו עצם.

כל הצבור של ישראל יעשו אותו.

ואם יגור אתך גר הוא יעשה פסח לה' – כל גר זכר ימול ורק אז הוא יגיש לעשות אותו ויהיה באזרח הארץ, וכל מי שאינו מהול לא יאכל ממנו.

דין אחד יהיה לאזרח ולגר שגר ביניכם.

בני ישראל בצעו – כמו שה' צוה את משה ואת אהרן כף הם עשו.

באותו יום עצמו ה' הוציא את בני ישראל וכל קהלותיהם מארץ מצרים.

פרשת קדש

ה' דבר אל משה ואמר:

קדש לי את כל הבכורות של בני ישראל – כל מי שיצא ראשון מהרחם באדם ובבהמה, הוא שלי.

משה אמר לעם: זכרו את היום הזה שיצאתם ממצרים מבית עבדים – שה' הוציא אתכם

ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה:

ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה ויהי בעצם היום הזה יצאו כל-צבאות יהנה מארץ מצרים:

ליל שמרים הוא ליהנה להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה הזה ליהנה שמרים לכל-בני ישראל לדרתם: פ

ויאמר יהוה אל-משה ואהרן זאת חקת הפסח כל-בן-נכר לא-יאכל בו:

וכל-עבד איש מקנת-כסף ומלתה אתו אז יאכל בו:

תושב ושכיר לא-יאכל בו:

בבית אחד יאכל לא-תוציאו מן-הבית מן-הבשר חוצה ועצם לא תשברו-בו:

כל-עדת ישראל יעשו אתו:

וכי-יגור אתך גר ועשה פסח ליהנה המול לו כל-זכר ואז יקרב לעשתו ויהיה באזרח הארץ וכל-ערל לא-יאכל בו:

תורה אחת יהיה לאזרח ולגר הגר בתוכם:

ויעשו כל-בני ישראל כאשר צוה יהוה את-משה ואת-אהרן כן עשו: ס

ויהי בעצם היום הזה הוציא יהוה את-בני ישראל מארץ מצרים על-צבאתם: פ

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

קדש-לי כל-בכור פטר כל-רחם בבני ישראל באדם ובבהמה לי הוא:

ויאמר משה אל-העם זכור את-היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית

מכאן ביד חזקה, ולא יאכל בו חמץ.

היום אתם יוצאים בחדש האביב.

כשה' יביא אותך לארץ הכנעני והחתי והאמורי והחוי והיבوسی שנשבע לאבותיך לתת לך - ארץ שופעת חלב ודבש, תעבוד את העבודה הזאת בחדש הזה.

שבעת ימים תאכל מצות וביום השביעי חג לה'.

בשבעת הימים יאכלו מצות, ולא יהיה אצלך חמץ, ולא יהיה אצלך בצק שהחמין שמתפח בצק, בכל מקומך.

ספר לבנדך ביום ההוא ותאמר: בשביל שאעשה עבודה זו ה' גאל אותי פשיעאתי ממצרים.

כתוב לך את הדברים לסימן על ידך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת יהוה בפיהו - כי ביד חזקה הוציאתי את ישראל ממצרים - שמוך את החוק הזה בזמנו בכל שנה ושנה.

פרשת והיה כי יבאך

כשה' יביא אותך לארץ הכנעני כמו שנשבע לך ולאבותיך, ויתן לך אותה.

תתן את כל מי שיצא ראשון מהרחם לה', וכל בכור וולד בהמה זכר שיהיה לך - תקדיש לה'.

וכל בכור חמור תפדה בשה ואם לא תפדה תערוף אותו, וכל בכור אדם מבניך תפדה.

וכשבנדך ישאל אותך מחר לאמר: מה זה? תאמר לו: ה' הוציא אותנו ממצרים מבית עבדים ביד חזקה.

וכשפרעה התעקש לא לשחרר אותנו, ה' הרג כל בכור בארץ מצרים מבכור אדם ועד

עבדים כי בחזק יד הוציא יהוה אתכם מזה ולא יאכל חמץ:

היום אתם יוצאים בחדש האביב:

ויהי כייבאתיך יהוה אל-ארץ הכנעני והחתי והאמורי והחוי והיבوسی אשר נשבע לאבותיך לתת לך ארץ זבת חלב ודבש ועבדת את-העברה הזאת בחדש הזה:

שבעת ימים תאכל מצות וביום השביעי חג ליהוה:

מצות יאכל את שבעת הימים ולא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאר בכל-זבלך:

והגדת לבנדך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יהוה לי בצאתי ממצרים:

ויהי לך לאות על-ידך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת יהוה בפיהו - כי ביד חזקה הוציאתי את ישראל ממצרים:

ושמרת את-החקה הזאת למועדה מימים ימימה: פ

ויהי כייבאתיך יהוה אל-ארץ הכנעני כאשר נשבע לך ולאבותיך ונתתה לך:

והעברת כל-פטר-רחם ליהוה וכל-פטר ו שגר בהמה אשר יהיה לך הזכרים ליהוה:

וכל-פטר חמור תפדה בשה ואם-לא תפדה וערפתו וכל בכור אדם בבניך תפדה:

ויהי כיישאלך בנדך מחר לאמר מה-זאת ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים מבית עבדים:

ויהי כייקשה פרעה לשלחנו ונתהג יהוה כל-בכור בארץ מצרים מבכור

מפטר

טו

פרשת בא

בְּכוֹר בְּהֵמָה, לִבְנֵי אֲנִי שׁוֹחֵט לֵה' כָּל זֶכֶר
שְׂיֹצֵא רֵאשׁוֹן מִהֲרֹחַס, וְאֲנִי פוֹדֶה כָּל בְּכוֹר
בְּבָנַי.

כְּתוּב לָךְ אֶת הַדְּבָרִים לְסִימָן עַל יָדְךָ
וּלְתַבְשִׁיט בֵּין עֵינֶיךָ שֶׁה' הוֹצִיא אוֹתָנוּ
מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה.

אָדָם וְעַד-בְּכוֹר בְּהֵמָה עַל-כֵּן אֲנִי זֹכֵר
לְיְהוָה כָּל-חֶטֶר לְחֶם הַזֹּכְרִים וְכָל-
בְּכוֹר בְּנֵי אִפְדָּה:

וְתָהָה לְאוֹת עַל-יְדֹכָה וּלְטוֹטְפֹת בֵּין
עֵינֶיךָ בִּי בְחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה
מִמִּצְרַיִם: ס

טז

בשלח

פְּרַשְׁתָּהּ הַהִסְבָּה לַיָּם סוּף
בְּשִׁפְרָעָה שְׁחָרָר אֶת הָעָם, אֱלֹהִים לֹא הוֹבִיל
אוֹתָם דֶּרֶךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי זֶה קָרוֹב, כִּי
אֱלֹהִים חָשַׁשׁ שֶׁהָעָם יִתְחַרְטוּ בְּשִׂדְאוֹ
מִלַּחְמָה וַיַּחְזְרוּ לְמִצְרַיִם.

אֱלֹהִים סוֹבֵב אֶת הָעָם דֶּרֶךְ הַמַּדְבָּר לַיָּם סוּף,
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָלוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם חֲמוּשִׁים
בְּנִשְׁקָם.

מִשֶּׁה לָקַח אֶת עֲצֻמוֹת יוֹסֵף אִתּוֹ, כִּי יוֹסֵף
הִשְׁבִּיעַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַר: כִּשְׂאֵלֵהֶם
יִזְכּוּר אֶתְכֶם וַיֹּצִיא אֶתְכֶם תַּעֲלוּ אֶת עֲצֻמוֹתַי
מִכַּאן אֶתְכֶם.

הֵם נִסְעוּ מִסִּבּוֹת וַיַּחֲנוּ בְּאֶתֶם שְׁבַקְצָה
הַמַּדְבָּר.

וְהִי הוֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם בַּיּוֹם בְּעַמּוּד עָנָן לְהַדְרִיךְ
אוֹתָם בַּדֶּרֶךְ, וּבַלַּיְלָה בְּעַמּוּד אֵשׁ לְהָאִיר
לָהֶם, כַּדִּי שִׂיחֲבוּ לָלֶכֶת בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה.

עַמּוּד הָעָנָן בַּיּוֹם וְעַמּוּד הָאֵשׁ בַּלַּיְלָה לֹא עֲזָבוּ
אֶת מְקוֹמָם לִפְנֵי הָעָם.

פְּרַשְׁתָּהּ מַרְדָּף פְּרָעָה

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁיחֲזְרוּ וַיַּחֲנוּ לִפְנֵי פְתַח
הַחִירֹת, שִׁבְיָן מִגְדוֹל וּבֵין הַיָּם, לִפְנֵי אֲפֶלַע
צְפוּן - תַּחֲנוּ מוּלֹו לַיָּד הַיָּם.

וּפְרָעָה יֹאמֵר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: "הֵם תּוֹעִים
בַּדֶּרֶךְ בְּאֶרֶץ - הַמַּדְבָּר מִקִּיף אוֹתָם!"

וְאִקְשִׁית אֶת לֵב פְּרָעָה וְהוּא יִרְדּוֹף אַחֲרֵיהֶם,
וְאִתְפַּבֵּד בְּכַף שְׂאֵהְרוֹג אֶת פְּרָעָה וְאֶת כָּל
צְבָאוֹ, וּמִצְרַיִם יִדְעוּ שֶׁאֵנִי ה', בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
עָשׂוּ כֵךְ.

סִפְרוּ לְמַלְךְ מִצְרַיִם שֶׁהָעָם בָּרַחוּ, יַחֲסֵם שֶׁל
פְּרָעָה וְעִבְדֵי לָעַם הַתְּהַפֵּף, הֵם אָמְרוּ: מֶה
עָשִׂינוּ שֶׁשְׁחַרְרְנוּ אֶת יִשְׂרָאֵל מִלְּעֲבוֹד
עִבְרָנוּ!

הוּא רָתַם אֶת מַרְכָּבָתוֹ, וְלָקַח אִתּוֹ אֶת עַמּוֹ.

וַיְהִי בְשִׁלַּח פְּרָעָה אֶת־הָעָם וְלֹא־נָתַם
אֱלֹהִים דֶּרֶךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב
הוּא כִּי ו אָמַר אֱלֹהִים פְּרוֹנָתָם הָעָם
בְּרֹאֲתָם מִלַּחְמָה וְשָׁבוּ מִצְרַיְמָה:

וַיִּסֹּב אֱלֹהִים ו אֶת־הָעָם דֶּרֶךְ הַמַּדְבָּר
יַם־סוּף וַחֲמוּשִׁים עָלוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־עֲצֻמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כִּי
הִשְׁבִּיעַ הַשְּׁבִיעַ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
פֶּקֶד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהַעֲלִיתֶם
אֶת־עֲצֻמוֹתַי מִזֶּה אֶתְכֶם:

וַיִּסְעוּ מִסִּבּוֹת וַיַּחֲנוּ בְּאֶתֶם בְּקַצָּה
הַמַּדְבָּר:

וַיְהִי הַיּוֹם הַלֵּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן
לְנַחֲתָם הַדֶּרֶךְ וּלְיַלָּה בְּעַמּוּד אֵשׁ
לְהָאִיר לָהֶם לָלֶכֶת יוֹמָם וּלְיַלָּה:

לֹא־יָמִישׁ עַמּוּד הָעָנָן יוֹמָם וְעַמּוּד הָאֵשׁ
לְיַלָּה לִפְנֵי הָעָם: פ

וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבוּ וַיַּחֲנוּ לִפְנֵי
פִי הַחִירֹת בֵּין מִגְדָּל וּבֵין הַיָּם לִפְנֵי
בְּעַל צְפוֹן נִכְחוּ תַחֲנוּ עַל־הַיָּם:

וְאָמַר פְּרָעָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל נִבְכִים הֵם
בְּאֶרֶץ סָגֵר עֲלֵיהֶם הַמַּדְבָּר:

וַחֲזַקְתִּי אֶת־לֵב־פְּרָעָה וַרְחַף אַחֲרֵיהֶם
וְאִכְפַּדָּה בַּפְּרָעָה וּבְכָל־חֵילוֹ וַיִּרְעוּ
מִצְרַיִם כִּי־אֵנִי יְהוָה וַיַּעֲשׂוּ־כֵן:

וַיַּגִּד לְמַלְךְ מִצְרַיִם כִּי בָרַח הָעָם
וַיְהַפֵּף לִבָּב פְּרָעָה וְעִבְדֵי אֱלֹהִים
וַיֹּאמְרוּ מֶה־זֹּאת עָשִׂינוּ כִּי־שִׁלַּחְנוּ אֶת־
יִשְׂרָאֵל מֵעִבְרָנוּ:

וַיֹּאסֵר אֶת־רַכְבּוֹ וְאֶת־עַמּוֹ לָקַח עִמּוֹ:

הוא לקח שש מאות מרכבות מִבְּחֹרֹת וְאֵת כָּל הַמִּרְכָּבוֹת שֶׁל מִצְרַיִם וּמִנָּה מִפְּקָדִים עַל כָּלֶם.

ה' הקשיח את לב פרעה מִלֶּדֶת מִצְרַיִם וְהוּא רָדַף אַחֲרַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים בְּיַד מוֹרַמֶת בַּגְּאוּהָ.

מִצְרַיִם רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם וְהִשִּׁיגוּ אוֹתָם חוֹנִים עַל יַד הַיָּם, כָּל סוֹסֵי מִרְכָּבוֹת פְּרָעָה וּפְרָשָׁיו וַצְבָאוֹ, עַל יַד 'פֶּתַח הַחַיְרֹת' לִפְנֵי 'בַּעַל צְפוֹן'.

וּפְרָעָה הִתְקַרְבָּה, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִרִימוּ אֶת עֵינֵיהֶם וְהִנֵּה מִצְרַיִם נוֹסְעִים אַחֲרֵיהֶם, הֵם פָּחְדוּ מְאֹד, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל צָעֲקוּ אֶל ה'.

הֵם אָמְרוּ לְמֹשֶׁה: וְכִי בִגְלַל מַחְסוֹר בַּקְּבָרִים בְּמִצְרַיִם לִקְחַת אוֹתָנוּ לְמוֹת בַּמִּדְבָּר! מַה זֶה עֲשִׂיתָ לָנוּ לְהוֹצִיא אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם!

חֲרִי זֶה הַדָּבָר שֶׁדִּבַּרְנוּ אֵלֶיךָ בְּמִצְרַיִם, אָמַרְנוּ: עֲזוֹב אוֹתָנוּ וְנַעֲבֹד עֲבוֹד מִצְרַיִם, כִּי עֲדִיף לָנוּ לַעֲבֹד עֲבוֹד מִצְרַיִם מֵאֲשֶׁר לְמוֹת בַּמִּדְבָּר!

מֹשֶׁה אָמַר לָעַם: אַל תִּפְחַדוּ! עַמְדוּ וּרְאוּ אֵת הַיְשׁוּעָה שֶׁה' יִצִּיל אֶתְכֶם הַיּוֹם, כִּי מַה שְׂרָאִיתֶם אֵת מִצְרַיִם הַיּוֹם – לֹא תִרְאוּ אוֹתָם עוֹד שׁוֹב לְעוֹלָם!

ה' יִלְחַם עִבְדְּכֶם, וְאַתֶּם תִּשְׁתְּקוּ.

פְּרַשְׁת בְּקִיעַת הַיָּם

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: מַה אַתָּה צוֹעֵק אֵלַי, דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ!

וְאַתָּה, הִנֵּף אֶת הַמַּקֵּל שֶׁלְךָ וְהִנֵּף אֶת יָדְךָ אֶל הַיָּם וּבִקַּע אוֹתוֹ, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יָבוֹאוּ לַתּוֹף הַיָּם בַּיַּבֵּשָׁה.

וְאֲנִי הִנֵּה אֲנִי מִקְשִׁיחַ אֶת לֵב הַמִּצְרַיִם וְהֵם יָבוֹאוּ אַחֲרֵיהֶם, וְאַתְּכַפֵּד בְּכַף שֹׂאֲהָרוֹג אֶת פְּרָעָה וְאֵת כָּל צְבָאוֹ עִם רַכְבּוֹ וּפְרָשָׁיו.

וּמִצְרַיִם יִדְעוּ שֶׁאֲנִי ה', כִּשְׂאֲתַכַּפֵּד בְּנִקְמָתִי

וַיִּקַּח שֶׁשׁ-מֵאוֹת לְרַכֵּב בְּחֹרֶר וְכָל רַכֵּב מִצְרַיִם וּשְׁלֹשָׁם עַל-כָּלֹ: ז

וַיִּחַזַּק יְהוָה אֶת-לֵב פְּרָעָה מִלֶּדֶת מִצְרַיִם וַיִּרְדֹּף אַחֲרַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים בְּיַד רָמָה: ח

וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם אַחֲרֵיהֶם וַיִּשִׁיגוּ אוֹתָם הַיָּם עַל-הַיָּם כָּל-סוֹס רַכֵּב פְּרָעָה וּפְרָשָׁיו וַחֲיָלוּ עַל-פִּי הַחַיְרֹת לִפְנֵי בַּעַל צְפוֹן: ט

וּפְרָעָה הִתְקַרְיב וַיִּשְׁאוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-עֵינֵיהֶם וְהִנֵּה מִצְרַיִם וְנִסְעוּ אַחֲרֵיהֶם וַיִּירָאוּ מְאֹד וַיִּצְעֲקוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶל-יְהוָה: י

וַיֹּאמְרוּ אֶל-מֹשֶׁה הַמַּבְלִי אֵי-יִקְבְּרִים בְּמִצְרַיִם לִקְחַתְנוּ לְמוֹת בַּמִּדְבָּר מַה-זֹּאת עֲשִׂיתָ לָנוּ לְהוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם: יא

תֵּלֵא-יְהוָה הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֵלֶיךָ בְּמִצְרַיִם לֵאמֹר חַדְל מִמֶּנּוּ וְנַעֲבֹדָה אֶת-מִצְרַיִם כִּי טוֹב לָנוּ עַבְדָּה אֶת-מִצְרַיִם מִמֶּתְנוּ בַּמִּדְבָּר: יב

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָעָם אֶל-תִּירְאוּ הַתִּיַצְבוּ וּרְאוּ אֶת-יְשׁוּעַת יְהוָה אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה לָכֶם הַיּוֹם כִּי אֲשֶׁר רִאִיתֶם אֶת-מִצְרַיִם הַיּוֹם לֹא תִסְפוּ לִרְאֹתָם עוֹד עַד-עוֹלָם: יג

יְהוָה יִלְחַם לָכֶם וְאַתֶּם תִּחַרְשׁוּן: יד

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה מַה-תִּצְעַק אֵלַי דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ: טו

וְאַתָּה הִבֵּם אֶת-מִטְאֵךָ וְנִטַּח אֶת-יָדְךָ עַל-הַיָּם וּבִקַּעְהוּ וַיָּבֹאוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בַּתּוֹף הַיָּם בַּיַּבֵּשָׁה: טז

וְאֲנִי הִנֵּנִי מִחַזֵּק אֶת-לֵב מִצְרַיִם וַיָּבֹאוּ אַחֲרֵיהֶם וְאִכְבַּדְהָ בַּפְּרָעָה וּבְכָל-חֲיָלוֹ בַּרְכָבוֹ וּבַפְּרָשָׁיו: יז

וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי-אֲנִי יְהוָה בְּהַכְּבִדִי יח

בַּפְּרָעָה בָּרַכְבוּ וּבִפְרָשָׁיו:

ט וַיִּסַּע מִלֶּאֱדָה הָאֱלֹהִים תְּהַלֵּךְ לִפְנֵי מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךְ מֵאַחֲרֵיהֶם וַיִּסַּע עִמּוֹד הָעֲנַן מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֵד מֵאַחֲרֵיהֶם:

כ וַיָּבֹא בֵּין ׀ מַחֲנֵה מִצְרַיִם וּבֵין מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הָעֲנַן וַתִּהְיֶה וַיָּאָר אֶת־הַלְּלִיָּהּ וְלֹא־קָרַב זֶה אֶל־זֶה כָּל־הַלְּלִיָּהּ:

כא וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם וַיּוֹלֶךְ יַהֲוָה ׀ אֶת־הַיָּם בְּרוּחַ קָדִים עֶזְרָה כָּל־הַלְּלִיָּהּ וַיִּשָּׂם אֶת־הַיָּם לַחֲרֻבָּה וַיִּבְקְעוּ הַמַּיִם:

כב וַיָּבֹאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבֻּשָׁה וְהַמַּיִם לָהֶם חוֹמָה מִיַּמִּינָם וּמִשְׂמָאלָם:

כג וַיִּרְדּוּ־פֹי מִצְרַיִם וַיָּבֹאוּ אַחֲרֵיהֶם כָּל־סוּס פְּרָעָה רָכְבוּ וּפְרָשָׁיו אֶל־תּוֹךְ הַיָּם:

כד וַיְהִי בְּאַשְׁמֹרֶת הַבֶּקֶר וַיִּשְׁקַף יְהוָה אֶל־מַחֲנֵה מִצְרַיִם בַּעֲמוּד אֵשׁ וָעֲנַן וַיָּהֶם אֶת מַחֲנֵה מִצְרַיִם:

כה וַיִּסַּר אֶת אַפָּן מִרְכַּבְתָּיו וַיִּנְהַגְהוּ בַּכְּבֹּדֶת וַיֹּאמֶר מִצְרַיִם אֲנוֹסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי יִהְיֶה נִלְחָם לָהֶם בַּמִּצְרַיִם:

פ

בַּפְּרָעָה בָּרַכְבוּ וּבִפְרָשָׁיו.

שְׁלִיחַ הָאֱלֹהִים שֶׁהוֹלֵךְ לִפְנֵי מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל נָסַע וְהוֹלֵךְ מֵאַחֲרֵיהֶם לְשֹׁמֵר אוֹתָם – עִמּוֹד הָעֲנַן נָסַע מִלְּפָנֵיהֶם וְעִמּוֹד מֵאַחֲרֵיהֶם.

הוא בא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל, הענן החשיף למצרים – שעמוד האש שהאיר את הלילה לא יאיר להם, ולא התקרב מחנה זה למחנה זה כל הלילה.

משה הניף את ידו על הים, וה' העביר על הים רוח מזרחית חזקה כל הלילה והפך את הים ליבשה, והמים נבקעו.

בני ישראל הלכו בתוך הים ביבשה, והמים היו להם כמו חומה מימינם ומשמאלם.

מצרים רדפו ובאו אחריהם – כל סוסי פרעה מרכבותיו ופרשיו, אל תוך הים.

לפנות בוקר, ה' פנה אל מחנה מצרים בעמוד אש וענן ועשה מהומה במחנה מצרים.

הוא הסיר את גלגלי מרכבותיו והוביל אותם בכבודות, מצרים אמרו: נברח מבני ישראל כי ה' נלחם עבורם במצרים.

פְּרַשְׁת טְבִיעַת מִצְרַיִם

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הִנֵּף אֶת יָדְךָ עַל הַיָּם, וְהַמַּיִם יִחְזְרוּ עַל מִצְרַיִם עַל רָכְבוֹ וְעַל פְּרָשָׁיו.

מֹשֶׁה הִנִּיף אֶת יָדוֹ אֶל עֶבֶר הַיָּם וְהַיָּם חָזַר לִפְנוֹת בּוֹקֵר לְמַצְבּוֹ הַקְּבוּעַ, וּמִצְרַיִם בּוֹרְחִים לִקְרֹאתוֹ, וְה' נָעַר אֶת מִצְרַיִם בְּתוֹךְ הַיָּם.

הַמַּיִם חָזְרוּ וְכִסּוּ אֶת הַרְכָּב וְאֶת הַפְּרָשִׁים – כָּל צְבֵא פְּרָעָה שָׁבְאוּ אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם – לֹא נִשְׂאָר מֵהֶם אֶף אֶחָד.

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַּיַּבֻּשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם, וְהַמַּיִם

טו וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נִטֵּה אֶת־יָדְךָ עַל־הַיָּם וַיִּשְׁבוּ הַמַּיִם עַל־מִצְרַיִם עַל־רָכְבוֹ וְעַל־פְּרָשָׁיו:

טז וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם וַיָּשָׁב הַיָּם לִפְנוֹת בֶּקֶר לְאִיתָנוּ וּמִצְרַיִם נָסִים לִקְרֹאתוֹ וַיִּנְעַר יְהוָה אֶת־מִצְרַיִם בְּתוֹךְ הַיָּם:

טז וַיִּשְׁבוּ הַמַּיִם וַיִּכְסּוּ אֶת־הַרְכָּב וְאֶת־הַפְּרָשִׁים לְכֹל תֵּיל פְּרָעָה הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם לֹא־נִשְׂאָר בָּהֶם עַד־אֶחָד:

טז וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַּיַּבֻּשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם

היו להם כמו חומה מימינם ומשמאלם.
 ה' הושיע ביום ההוא את ישראל מיד
 מצרים, ישראל ראו את מצרים מת על
 שפת הים.

ישראל ראו את הכח הגדול שהכה בו ה'
 במצרים, והעם העריצו את ה', והאמינו בה'
 ובמשה עבדו.

פרשת שירת הים

אז משה ובני ישראל שרו את השירה הזאת
 לה', ואמרו כך: אשיר לה' כי הוא הראה את
 גדלתו – הוא השליך בים סוס ורכבו.

ה' הוא העוז שלי והזמרה שלי והוא הושיע
 אותי, זה אלי ואספר את שבחו, הוא אלהי
 אבי וארומם אותו.

ה' לוחם מומחה – ה' שמו.

הוא השליך בים את מרכבות פרעה ואת
 צבאו, הטובים שבמפקדיו הטבעו בים סוף.

התהומות כסו אותם, הם שקעו כמו אבן
 במעמקי הים.

ימינך ה' אדירה בפת, ימינך ה' תשבור אויב.

וברוב רוממותך תהרוס את הקמים על עמך,
 תשלח את בעסך שיאכל אותם כמו אש
 ששורפת קש.

ומהרות שנשבת נעשו ערמות של מים,
 והנזלים עמדו כמו חומה, התהומות צפו
 בלב הים לבלוע אותם.

האויב אמר: ארדוף, אשיג אותם, אחלק
 שלל, נפשי תתמלא מהשלל, אשלוף את
 חרבי, אכבוש אותם בכוחי.

נשפת בהם ברוח שלף והים כסה אותם,
 צללו כמו עופרת במים אדירים.

ה! אין עוד אל אמתי כמוך בין האלים, אין
 עוד כמוך שקדשתו אדירה, שמהללים את

והמים להם חמה מימינם ומשמאלם:
 ל ויושע יהוה ביום ההוא את ישראל
 מיד מצרים וירא ישראל את מצרים
 מת על שפת הים:

ל א וירא ישראל את הנהר הגדלה אשר
 עשה יהוה במצרים ויראו העם את
 יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו: פ

א אז ישיר-משה ובני ישראל את-
 השירה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר
 אשירה ליהוה כירגאה נאה סוס ורכבו
 רמה בים:

ב עזי וזמרת יה ויהי-לי לישועה זה אלי
 ואנוהו אלהי אבי וארממנהו:

ג יהוה איש מלחמה יהוה שמו:

ד מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר
 שלשיו טבעו בים-סוף:

ה תהמות יכסימו ירדו במצולת כמו-
 אבן:

ו ימינך יהוה נאדרי בפת ימינך יהוה
 תרעץ אויב:

ז וברב גאונך תהרס קמוץ תשלח תרנגל
 יאכלמו כקש:

ח וברוח אפיך נערמו מים נצבו כמו-נהר
 נזלים קפאו תהמת בלב-ים:

ט אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל
 תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו
 ידי:

י נשפת ברוחך כסמו ים צללו כעופרת
 במים אדירים:

יא מיי-כמכה באלם יהוה מי כמכה נאדר
 כקדש נורא תהלת עשה פלא:

נִרְאוּתֵינוּ, עוֹשֵׂה נִפְלְאוֹת!

הַנִּפְתָּ אֶת יַד יְמִינְךָ – בְּלַעַת אוֹתָם הָאָרֶץ.

הַדְּרַכְתָּ בְּחִסְדְּךָ אֶת הָעָם שְׂגָאֵלְתָּ, הוֹבַלְתָּ אוֹתָם בְּעוֹז שְׁלֵף אֶל בֵּית מִקְדָּשְׁךָ.

שָׁמְעוּ עַמִּים וְרָעְדוּ, פָּחַד אַחֲזוּ אֶת יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים.

אִז נִבְהַלּוּ שְׁלִישֵׁי אָדוּם, יֶאֱחֹזוּ רָעַד אֶת גְּבוּרֵי מוֹאָב, נִמַּס לִבָּם שֶׁל כָּל יוֹשְׁבֵי כְנָעַן.

תִּפּוֹל עֲלֵיהֶם אֵימָה וּפְחַד, בַּחֲזֹק הַכּוֹחַ שְׁלֵף הֵם יִשְׁתַּקּוּ כְּמוֹ אֶבֶן, עַד שֶׁעַמְךָ יַעֲבוֹר, ה', עַד שֶׁיַּעֲבוֹר הָעָם שְׁשִׁיף לָךְ.

תָּבִיא אוֹתָם וְתִשַׁע אוֹתָם בְּהַר נַחֲלֹתְךָ – בְּמִקּוֹם שֶׁהַכֹּהֵן לַעֲצֻמְךָ לִשְׁכּוֹן בּוֹ, ה', בְּמִקְדָּשׁ שִׁדְיֶיךָ הַכִּינּוּ, ה'.

ה' יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד.

בְּשִׁהְיוֹם שֶׁל פְּרָעָה נִכְנַס עִם רִכְבּוֹ וּפְרָשָׁיו בָּיִם, ה' הִחְזִיר עֲלֵהֶם אֶת מִי הַיָּם, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָבְרוּ בִּיבֹשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם.

מָרִים הַנְּבִיאָה אַחֲזוּ אֶהְרֹן לְקַחַת אֶת הַתּוֹף בְּיָדָהּ, וְכָל הַנְּשִׁים יֵצְאוּ אַחֲרֶיהָ בְּתַפִּים וּבְרִקּוּדִים לְצִלְיֵי חֲלִיל.

עָנְתָה לָהֶם מָרִים: שִׁירוּ לַה' כִּי הוּא הִרְאָה אֶת גְּדֻלָּתוֹ – הוּא הִשְׁלִיךְ בָּיָם סוּס וְרוֹכְבּוֹ!

פְּרַשְׁת מִרָה

מִשָּׁה הִסִּיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּם סוּף וְהֵם יֵצְאוּ אֶל-מִדְבַר-שׁוּר, הֵם הִלְכוּ שְׁלוֹשָׁה יָמִים בְּמִדְבַר וְלֹא מָצְאוּ מַיִם.

הֵם בָּאוּ לְמִרָה וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתּוֹת מִיַּם מִמִּרָה כִּי הֵם מָרִים, לָכֵן נִקְרָא שְׁמָהּ מִרָה.

הָעָם הִתְלוֹנְנוּ עַל מֹשֶׁה, וְאָמְרוּ: מַה נִּשְׁתַּהֲ? הוּא צָעַק אֶל ה', ה' הִרְאָה לוֹ עֵץ, הוּא הִשְׁלִיךְ אוֹתוֹ לְמַיִם וְהַמַּיִם הִתְמַתְּקוּ, שֵׁם ה' חִקַּק לוֹ חוֹק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נֹסֶה אֶת הָעָם. אָמַר: אִם תִּשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ וְתַעֲשֶׂה

נְטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ:

נָחִיתָ בְּחִסְדְּךָ עִמָּנוּ וְגָאֵלְתָּ גִּתְלֹתָ בְּעֹזְךָ אֶל-נִגְוָה קְדוֹשְׁךָ:

שָׁמְעוּ עַמִּים וְרָגְזוּן תִּיל אַחֲזוּ יוֹשְׁבֵי פְלִשְׁתִּים:

אִז נִבְהַלּוּ אֱלֹפֵי אָדוּם אֵילֵי מוֹאָב יֶאֱחֹזְמוּ רָעַד נִמְנוּ כָּל יוֹשְׁבֵי כְנָעַן:

תִּפּוֹל עֲלֵיהֶם אֵימָתָהּ וּפְחַד בְּגִדְלָהּ זְרוּעָהּ יִדְמּוּ כְּאֶבֶן עַד- יַעֲבֹר עַמְךָ יִהְיֶה עַד-יַעֲבֹר עִמָּנוּ קִנְיֹת:

תָּבִיא אֹתָם וְתִשַׁעְמוּ בְּהַר נַחֲלֹתְךָ מְכוֹן לְשִׁבְתֹתָּ פְעֻלֹתָ יִהְיֶה מִקְדָּשׁ אֲדָנִי כּוֹנֵנוּ יְדִיךָ:

יִתְנָה | יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

כִּי בָא סוּס פְּרָעָה בְּרִכְבּוֹ וּבִפְרָשָׁיו בָּיִם וַיִּשָּׁב יִהְיֶה עֲלֵהֶם אֶת-מִי הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבֹשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם: פ

וַתִּקַּח מָרִים הַנְּבִיאָה אַחֲזוּ אֶהְרֹן אֶת-הַתּוֹף בְּיָדָהּ וַתִּצְאֵן כָּל-הַנְּשִׁים אַחֲרֶיהָ בְּתַפִּים וּבְרִקּוּדֹת:

וַתַּעַן לָהֶם מָרִים שִׁירוּ לַיהוָה כִּי-נִגְאָה גָּאָה סוּס וְרוֹכְבּוֹ רָמָה בָּיָם: ס

וַיִּסַּע מֹשֶׁה אֶת-יִשְׂרָאֵל מִיַּם-סוּף וַיֵּצְאוּ אֶל-מִדְבַר-שׁוּר וַיִּלְכּוּ שְׁלֹשֶׁת-יָמִים בְּמִדְבַר וְלֹא-מָצְאוּ מַיִם:

וַיָּבֹאוּ מִרָתָה וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתּוֹת מִיַּם מִמִּרָה כִּי מָרִים הֵם עַל-כֵּן קְרָא-שְׁמָהּ מִרָה:

וַיִּלְנוּ הָעָם עַל-מֹשֶׁה לֵאמֹר מַה-נִּשְׁתַּהֲ:

וַיִּצְעַק אֶל-יְהוָה וַיֹּרְהוּ יְהוָה עֵץ וַיִּשְׁלַךְ אֶל-הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שֵׁם שֵׁם לוֹ חִק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נֹסֶהוּ:

וַיֹּאמֶר אִם-שְׁמוּעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל | יִתְנָה

אֶל־הַיָּד וְהַיָּשָׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וּשְׁמַרְתָּ כָּל־חֻקֵּי כָּל־הַמִּחְלָה אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא־אֲשִׁים עָלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפָּאָךְ: ס

פְּרַשַׁת הַמָּן

הֵם בָּאוּ לְאֵילִים וְהָיוּ שָׁם שְׁתַּיִם עֹשְׂרֵה מֵיּוֹם וְשִׁבְעִים תַּמְרִים וַיַּחְנוּ־שָׁם עַל־לֵיד הַמַּיִם:

הֵם נָסְעוּ מֵאֵילִים וְכָל צְבוּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאוּ לְמִדְבַּר סִין שְׁבִין אֵילִים וּבֵין סִינִי בַיּוֹם הַחֲמִשָּׁה עָשָׂר בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי מִצֵּאתֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

כָּל צְבוּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִתְלוֹנְנוּ עַל מִשָּׁה וְעַל אֶהְרֹן בַּמִּדְבָּר:

אָמְרוּ לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: הַלֹּאִי שֶׁהֵינּוּ מֵתִים בְּיַד־ה' בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּשִׁישְׁבָנוּ סְמוּךְ לְסִיר הַבָּשָׂר, בְּשֹׂאכְלָנוּ לֶחֶם לְשׁוֹבֵעַ, הֲרֵי הוֹצֵאתֶם אוֹתָנוּ לְמִדְבָּר הַזֶּה לְהָמִית אֶת כָּל הַקָּהָל הַזֶּה בְּרָעָב!

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הִנֵּה אֲנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִהַשָּׁמַיִם וְהָעֵם יֵצְאוּ וַיֹּאסְפוּ בְּכָל יוֹם לְאוֹתוֹ הַיּוֹם, כִּדִּי שֹׂאנְסָה אוֹתָם אִם יִלְכוּ בְּדַרְךְ תּוֹרַתִי וַיִּבְטְחוּ בִּי שֹׂאתָן לֶחֶם לֶחֶם, אוֹ לֹא:

בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי יָכִינוּ אֶת הַלֶּחֶם שֶׁיִּבְיֵאוּ, וַיְהִי־פִי שְׁנַיִם מִמֶּה שִׁיאֲסֹפוּ בְּכָל יוֹם:

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אָמְרוּ לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: הָעֶרֶב יִתְבַּרֵּר לָכֶם שֶׁה' הוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְלֹא אֲנַחְנוּ:

וּבְבוֹקֵר תִּרְאוּ אֶת כְּבוֹד ה' שֶׁשָּׁמַע אֶת תְּלוֹנוֹתֵיכֶם עַל ה', וְאַנְחָנוּ, מִי אֲנַחְנוּ שֶׁתְּלוֹנוֹנוּ עֲלֵינוּ:

אָמַר מֹשֶׁה: זֶה יְהִי בְּשֶׁה' יִתֵּן לָכֶם בְּעֶרֶב בָּשָׂר לֶאֱכֹל וּבְבוֹקֵר לֶחֶם לְשׁוֹבֵעַ, כִּי ה' שָׁמַע אֶת תְּלוֹנוֹתֵיכֶם שֹׂאתֶם מֵתְלוֹנוֹנֵי עֲלוֹי, וְאַנְחָנוּ מִי אֲנַחְנוּ! לֹא עֲלֵינוּ תְלוֹנוֹתֵיכֶם אֲלֵא

אֶל־הַיָּד וְהַיָּשָׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וּשְׁמַרְתָּ כָּל־חֻקֵּי כָּל־הַמִּחְלָה אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא־אֲשִׁים עָלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפָּאָךְ: ס

וַיָּבֹאוּ אֵילָמָה וְשָׁם שְׁתַּיִם עֹשְׂרֵה עֵינַת מֵיּוֹם וְשִׁבְעִים תַּמְרִים וַיַּחְנוּ־שָׁם עַל־הַמַּיִם:

וַיִּסְעוּ מֵאֵילִים וַיָּבֹאוּ כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־מִדְבַּר־סִין אֲשֶׁר בֵּין־אֵילָם וּבֵין סִינִי בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי לְצֵאתֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיִּלְוְנוּ (וַיִּלְוִינוּ) כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן בַּמִּדְבָּר:

וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִי־יִתֵּן מוֹתָנוּ בְּיַד־יְהוָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּשִׁבְתָנוּ עַל־סִיר הַבָּשָׂר בְּאֲכָלָנוּ לֶחֶם לְשִׁבְעַ כִּי־הוֹצֵאתֶם אֹתָנוּ אֶל־הַמִּדְבָּר הַזֶּה לְהָמִית אֶת־כָּל־הַקָּהָל הַזֶּה בְּרָעָב: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הֲנִנִּי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן־הַשָּׁמַיִם וַיֵּצֵא הָעָם וַיִּלְקְטוּ דְבַר־יּוֹם בַּיּוֹמוֹ לְמַעַן אֲנַסְּנוּ תִּגְלַף בְּתוֹרַתִי אִם־לֹא:

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁשִׁי וַהֲכִינוּ אֶת אֲשֶׁר־יָבִיאוּ וַהֲנִיחָה מִשְׁנֵה עַל אֲשֶׁר־יִלְקְטוּ יוֹם וַיּוֹם:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲרֹב וַיִּדְעֹתֶם כִּי יְהוָה הוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וּבִקֵּר וּרְאִיתֶם אֶת־כְּבוֹד יְהוָה בְּשָׁמְעוֹ אֶת־תְּלוֹנוֹתֵיכֶם עַל־יְהוָה וַנַּחְנוּ מָה כִּי תְלוֹנוֹנוּ (תְלוֹנוֹנוּ) עֲלֵינוּ:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּתַת יְהוָה לָכֶם בְּעֶרֶב בָּשָׂר לֶאֱכֹל וּלְחֶם בְּבִקֵּר לְשִׁבְעַ בְּשָׁמַע יְהוָה אֶת־תְּלוֹנוֹתֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם מְלוֹיִם עֲלוֹי וַנַּחְנוּ מָה לֹא־עֲלֵינוּ תְלוֹנוֹתֵיכֶם כִּי

כ"ו חמישי

א טז

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

על־יהוה:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן אָמַר אֶל־כָּל־
עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קִרְבוּ יְהוָה כִּי
שָׁמַע אֶת תַּלְוֹנֹתֵיכֶם:

וַיְהִי כַדְבַר אַהֲרֹן אֶל־כָּל־עַדְת בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל וַיִּפְּנוּ אֶל־הַמִּדְבָּר וַהֲנִיחַ כְּבוֹד
יְהוָה נִרְאָה בְּעֵינָיו: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

שָׁמַעְתִּי אֶת־תַּלְוֹנֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּבַר
אֱלֹהִים לֵאמֹר בֵּין הָעֲרָבִים תֹּאכְלוּ
בָשָׂר וּבִכְקֹר תִּשְׁבְּעוּ־לָחֶם וַיַּדְעֹתֶם כִּי
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וַיְהִי בַעֲרָב וַתַּעַל הַשֶּׁלֶו וַתִּכַּס אֶת־
הַמַּחֲנֶה וּבִכְקֹר הֵיטָה שְׂכַבְתָּ הַטֹּל
סָבִיב לַמַּחֲנֶה:

וַתַּעַל שְׂכַבְתָּ הַטֹּל וַהֲנִיחַ עַל־פְּנֵי
הַמִּדְבָּר דָּק מְחֹסֶפֶס דָּק כַּכֶּפֶר עַל־
הָאָרֶץ:

וַיִּרְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־
אָחִיו מִן הוּא כִּי לֹא יָדְעוּ מַה־הוּא
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֱלֹהִים הוּא הַלָּחֶם אֲשֶׁר
נָתַן יְהוָה לָכֶם לֶאֱכֹלָה:

זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוְּהָ יְהוָה לִקְטוּ מִמֶּנּוּ
אִישׁ לְפָנָי אֲכָלוּ עֹמֶר לַגִּלְגָּלֹת מִסֹּפֶר
נִפְשֹׁתֵיכֶם אִישׁ לְאִשֶׁר בְּאָהֳלוֹ תִקְחוּ:

וַיַּעֲשׂוּ־כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּלְקְטוּ הַמִּרְבָּה
וַהֲמַמְעִיט:

וַיִּמְדוּ בְעֹמֶר וְלֹא הָעֵדִיף הַמִּרְבָּה
וַהֲמַמְעִיט לֹא הִחְסִיר אִישׁ לְפָנָי־אֲכָלוּ
לִקְטוּ:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֱלֹהִים אִישׁ אֶל־יֹתֵר מִמֶּנּוּ
עַד־בְּקָר:

וְלֹא־שָׁמְעוּ אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּתֵרוּ אַנְשִׁים
מִמֶּנּוּ עַד־בְּקָר וַיִּרְם תּוֹלְעִים וַיִּבְאֵשׁ
וַיִּקְצַף עֲלֵהֶם מֹשֶׁה:

וַיִּלְקְטוּ אֹתוֹ בַּבְּקָר בַּבְּקָר אִישׁ כְּפִי

על ה'.

מֹשֶׁה אָמַר לְאַהֲרֹן: אָמַר לְכָל קְהַל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל: גִּשׁוּ לִפְנֵי גִילּוּי שֶׁל כְּבוֹד ה', כִּי הוּא
שָׁמַע אֶת תַּלְוֹנֹתֵיכֶם.

וּכְשֶׁאַהֲרֹן דִּבֶּר אֶל כָּל צְבוּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם
פָּנוּ אֶל הַמִּדְבָּר, וַהֲנִיחַ כְּבוֹד ה' נִרְאָה בְּעֵינָיו.

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וָאָמַר:

שָׁמַעְתִּי אֶת תַּלְוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, דְּבַר אֱלֹהִים
וָאָמַר: אַחַר הַצְּהָרִים תֹּאכְלוּ בָשָׂר וּבִבּוֹקֹר
תִּשְׁבְּעוּ מִלָּחֶם, וַתִּדְעוּ שֶׁאֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

בַּעֲרָב עָלָה הָעוֹף הַנִּקְרָא שֶׁלוּ וְכַסָּה אֶת
הַמַּחֲנֶה, וּבִבּוֹקֹר הֵיטָה שְׂכַבְתָּ טֹל סָבִיב
לַמַּחֲנֶה.

שְׂכַבְתָּ הַטֹּל עָלֵתָהּ, וַהֲנִיחַ רָאוּ עַל פְּנֵי
הַמִּדְבָּר עַל הָאָרֶץ דְּבַר דָּק וְחָשׂוּף, דָּק כְּמוֹ
בָרָד.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רָאוּ וָאָמְרוּ אִתְּךָ לְשׂוֹנֵי: זֹהִי מִנְהַ!
כִּי לֹא יָדְעוּ מַה הוּא, מֹשֶׁה אָמַר לָהֶם: זֶה
הַלָּחֶם שֶׁה' נָתַן לָכֶם לֶאֱכֹל.

זֶה הַדְּבָר שֶׁה' צִוְּהָ: אִסְפוּ מִמֶּנּוּ כָּל אֶחָד לְפִי
עוֹרֵף אֲבִילָתוֹ – עוֹמֶר (2.163 לִיטָר) לְכָל גִּלְגֹּלֹת
כְּמִסְפַּר אַנְשֵׁיכֶם, כָּל אֶחָד יִקַּח לְאִלָּה שְׂבָאָהּלוֹ.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כֵּן, הֵם אִסְפוּ – הַמִּרְבָּה
וַהֲמַמְעִיט.

הֵם מִדְּדוּ בְכֵלִי שֶׁמִּכִּיל מִדַּת עוֹמֶר, וַהֲמַרְבָּה
לֹא הִחְסִיף, וַהֲמַמְעִיט לֹא הִחְסִיר, אֵלָּא כָּל
אִישׁ אָסַף לְפִי יְכוּלֹת אֲבִילָתוֹ.

מֹשֶׁה אָמַר לָהֶם: שׂוֹם אִישׁ שְׂלֵא יִשְׂאִיר מִמֶּנּוּ
עַד הַבּוֹקֵר!

וְלֹא שָׁמְעוּ בְקוֹל מֹשֶׁה, וַאֲנָשִׁים הַשְּׂאִירוּ
מִמֶּנּוּ עַד הַבּוֹקֵר, וַהֲנִיחוּ בּוֹ תּוֹלְעִים וַהֲסָרִיחַ,
מֹשֶׁה כָּעַס עֲלֵיהֶם.

הֵם אִסְפוּ אוֹתוֹ מוֹקְדִם בַּבּוֹקֵר – כָּל אֶחָד לְפִי

אָכְלוּ וַחַם הַשֶּׁמֶשׁ וַנָּמָס׃

אֲכִילְתוּ, וּבִשְׂהַשְּׁמֶשׁ הִתְחַמְמָה – הוּא נָמַס.
בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי אָסְפוּ פִּי שְׁנַיִם לֶחֶם – שְׁנֵי עֲמֻרִים
לְכָל אֶחָד, כָּל נִשְׂאֵי הַצִּבּוּר בָּאוּ וְסִפְרוּ
לְמֹשֶׁה.

כב וַיְהִי | בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לָקְטוּ לֶחֶם מִשְׁנֵה
שְׁנֵי הָעֲמֹר לְאֶחָד וַיָּבֵאוּ כָּל־נִשְׂאֵי
הָעֵדָה וַיִּגִּידוּ לְמֹשֶׁה׃

אָמַר לָהֶם׃ זֶה מַה שֶּׁה' דִּבֶּר – מִחֵר שְׁבֵתוֹן
שֶׁבֶת קוֹדֵשׁ לַה', אֵת מַה שֶּׁתֹּאפוּ – אָפוּ,
וְאֵת מַה שֶּׁתִּבְשְׁלוּ – בִּשְׁלוּ, וְאֵת כָּל מַה
שִׁישָׂאָר – הִנִּיחוּ לָכֶם לְשִׁמּוּרָה עַד הַבּוֹקֵר.

כג וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה
שְׁבֵתוֹן שֶׁבֶת־קֹדֶשׁ לַיהוָה מִחֵר אֵת
אֲשֶׁר־תֹּאפוּ אָפוּ וְאֵת אֲשֶׁר־תִּבְשְׁלוּ
בִשְׁלוּ וְאֵת כָּל־הַעֲדָף הִנִּיחוּ לָכֶם
לְמִשְׁמֶרֶת עַד־הַבֹּקֵר׃

הֵם הִנִּיחוּ אוֹתוֹ עַד הַבּוֹקֵר כְּמוֹ שִׁמְשָׁה צֹהַר,
וְהוּא לֹא הִסְרִיחַ, וְלֹא הָיוּ בוֹ תוֹלְעִים.

כד וַיִּנִּיחוּ אוֹתוֹ עַד־הַבֹּקֵר כַּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה
וְלֹא הִבְאִישׁ וְרַמְחָה לֹא־הָיְתָה בוֹ׃

אָמַר מֹשֶׁה׃ אֲכָלוּ אוֹתוֹ הַיּוֹם כִּי־שֶׁבֶת
הַיּוֹם לַיהוָה הַיּוֹם לֹא תִמְצָאֵהוּ בַשָּׂדֶה׃

כה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲכָלְתֶּהוּ הַיּוֹם כִּי־שֶׁבֶת
הַיּוֹם לַיהוָה הַיּוֹם לֹא תִמְצָאֵהוּ בַשָּׂדֶה׃

שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקֹטְתֶּהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
שֶׁבֶת לֹא יִהְיֶה בוֹ מֶן.

כו שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקֹטְתֶּהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
שֶׁבֶת לֹא יִהְיֶה בוֹ׃

בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יֵצְאוּ אֲנָשִׁים מִהָעַם לְאֶסּוּף וְלֹא
מִצָּאוּ.

כז וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יֵצְאוּ מִן־הָעַם
לְלָקֵט וְלֹא מִצָּאוּ׃ ס

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה׃ עַד מָתַי אֲתֶם מְסָרְבִים
לְשִׁמּוֹר אֵת מִצְוֹתַי וְהוֹרָאוֹתַי?

כח וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עַד־אֵנָה מֵאֲנַתֶּם
לְשִׁמּוֹר מִצְוֹתַי וְתוֹרֹתַי׃

רְאוּ שֶׁה' נָתַן לָכֶם אֵת הַשֶּׁבֶת לְכֵן הוּא נֹתֵן
לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶחֶם בְּכַמּוֹת שָׁל יוֹמִים, שְׁבוּ
אִישׁ בְּבֵיתוֹ – שְׁלֹא יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי.

כט רְאוּ כִּי־יְהוָה נָתַן לָכֶם הַשֶּׁבֶת עַל־כֵּן
הוּא נֹתֵן לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶחֶם יוֹמִים
שְׁבוּ | אִישׁ תַּחְתּוֹי אֶל־יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי׃

הָעַם שִׁבְתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי.

ל וַיִּשְׁבְּתוּ הָעַם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי׃

בֵּית יִשְׂרָאֵל קִרְאוּ אֵת שְׁמוֹ מֶן, וְהוּא בְּצוּרַת
זָרַע בְּסִפְרָה, וְלִבּוֹ, וְטַעְמוֹ כְּבֶצֶק מְטֻגָּן בְּדָבָשׁ.
מֹשֶׁה אָמַר׃ זֶה הַדָּבָר שֶׁה' צִוָּה – מִלֵּא הָעוֹמֵר
מִמֶּנּוּ יִהְיֶה לְשִׁמּוּרָה לְדוֹרוֹת, בְּדֵי שִׁירָאוּ אֵת
הַלֶּחֶם שֶׁהֵאכְלִיתִי אֲתֶכֶם בַּמִּדְבָּר בְּשִׂהוּצָאתִי
אֲתֶכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.

לא כְּזָרַע גֹּד לְכֵן וְטַעְמוֹ כְּצִפְיַחַת בְּדָבָשׁ׃

לב וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
מִלֵּא הָעוֹמֵר מִמֶּנּוּ לְמִשְׁמֶרֶת לְדֹרֹתֵיכֶם
לְמַעַן | יִרְאוּ אֶת־הַלֶּחֶם אֲשֶׁר הֵאכְלִיתִי
אֲתֶכֶם בַּמִּדְבָּר בַּהוֹצִיאִי אֲתֶכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם׃

מֹשֶׁה אָמַר לְאַהֲרֹן׃ קַח צִנְצֻנַת אַחַת וְשִׁים
שָׁם מִלֵּא הָעוֹמֵר מֶן, וְהִנַּח אוֹתוֹ לִפְנֵי ה'
לְשִׁמּוּרָה לְדוֹרוֹת הַבָּאִים.

לג וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קַח צִנְצֻנַת אַחַת
וְתֵן־שָׁמָּה מִלֵּא־הָעוֹמֵר מֶן וְהִנַּח אוֹתוֹ
לִפְנֵי יְהוָה לְמִשְׁמֶרֶת לְדֹרֹתֵיכֶם׃

כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֵת מֹשֶׁה – אַהֲרֹן הִנִּיחַ אוֹתוֹ
לִפְנֵי לוחות הַבְּרִית, לְמִשְׁמֶרֶת.

לד כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וַיִּנִּיחֵהוּ
אַהֲרֹן לִפְנֵי הָעֵדָה לְמִשְׁמֶרֶת׃

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אָכְלוּ אֶת־הַמָּן אַרְבָּעִים שָׁנָה עַד שָׁבְאוּ לְאֶרֶץ מִישָׁבֶת - אֶת הַמָּן אָכְלוּ עַד שָׁבְאוּ לְקִצֵּה אֶרֶץ כְּנָעַן.
וְהָעוֹמֵר הוּא נֶפֶח שֶׁל עֲשִׂירִית אֵיפָה (כפ. 2.16 לטר).

פְּרַשְׁת מִימֵי הַצּוֹר

כָּל צָבוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ מִמִּדְבַּר סִין לְמִסְעוֹתֵיהֶם עַל פִּי ה', הֵם חָנוּ בְּרִפְיִים וְלֹא הָיָה מִיַּם לָעַם לְשִׁתּוֹת.

הָעַם רָבוּ עִם מֹשֶׁה, וְאָמְרוּ: תָּנוּ לָנוּ מַיִם וְנִשְׁתֶּה! אָמַר לָהֶם מֹשֶׁה: לָמָּה תִרְיָבוּ אֵתִי? לָמָּה תִנְסוּ אֶת ה'?

הָעַם צָמְאוּ שֵׁם לַמַּיִם, הָעַם הִתְלוֹנְנוּ עַל מֹשֶׁה, וְאָמְרוּ: לָמָּה הֵעַלִית אֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם לְהַרְגוֹ אֹתָנוּ וְאֶת בְּנֵינוּ וְאֶת בְּהֵמוֹתָנוּ בְּצָמָא?

מֹשֶׁה צָעַק אֶל ה' וְאָמַר: מָה אֲעֲשֶׂה לָּעַם הַזֶּה? עוֹד מַעֲט יִסְקְלוּ אוֹתִי!

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: עֲבוֹר לִפְנֵי הָעַם וְקַח אֶתֶּךָ מִזְקַנֵי יִשְׂרָאֵל, וְקַח בְּיָדְךָ אֶת הַמַּקֵּל שֶׁלְךָ שֶׁהַכִּיתָ בוֹ אֶת הַיַּאֲוֹר וְלָךְ.

הִנֵּה אֲנִי עוֹמֵד לִפְנֶיךָ שָׁם עַל יַד הַסַּלַע בַּחֹרֵב, הִבֵּה בַּסַּלַע וַיֵּצְאוּ מִמֶּנּוּ מַיִם וְהָעַם יִשְׁתֶּה, מֹשֶׁה עָשָׂה כַּךְ לְעֵינֵי וְקַנֵי יִשְׂרָאֵל.

הוּא קָרָא אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם נְסִיוֹן וּמְרִיבָה - עַל רִיב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל שִׁנְסוּ אֶת ה' בְּאִמְרָם: הֲאִם ה' נִמְצָא בְּתוֹכֵנוּ אוֹ לֹא.

פְּרַשְׁת עֲמֶלֶק

עֲמֶלֶק בָּא וְנָלַחַם עִם יִשְׂרָאֵל בְּרִפְיִים. מֹשֶׁה אָמַר לַיהוָשֻׁעַ: בַּחַר לָנוּ אַנְשִׁים וַיָּצֵא הַלָּחֶם בְּעֲמֶלֶק, מִחֹר אֲנִי עוֹמֵד עַל רֹאשׁ הַגְּבְעָה וּמִקַּל הָאֱלֹהִים בְּיָדִי.

יְהוָשֻׁעַ עָשָׂה כִּמוֹ שֶׁאָמַר לוֹ מֹשֶׁה - לְהִלָּחֵם בְּעֲמֶלֶק, וּמֹשֶׁה אֶהְרֵן וְחֹר עָלוּ לְרֹאשׁ הַגְּבְעָה.

כְּשִׁמֹּשֶׁה הָיָה מְרִים אֶת יָדוֹ הָיָה יִשְׂרָאֵל גּוֹבֵר,

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אָכְלוּ אֶת־הַמָּן אַרְבָּעִים שָׁנָה עַד־בָּאֵם אֶל־אֶרֶץ נוֹשֶׁבֶת אֶת־הַמָּן אָכְלוּ עַד־בָּאֵם אֶל־קִצֵּה אֶרֶץ כְּנָעַן: וְהָעוֹמֵר עֲשִׂירִית הָאֵיפָה הוּא: פ

שביעי

וַיִּסְעוּ כָּל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּדְבַּר־סִין לְמִסְעֵיהֶם עַל־פִּי יְהוָה וַיַּחֲנוּ בְּרִפְיִים וְאִין מַיִם לְשִׁתֵּת הָעַם:

וַיִּרְב הָעַם עִם־מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ הַנּוֹלָנוּ מַיִם וְנִשְׁתֶּה וַיֹּאמֶר לָהֶם מֹשֶׁה מַה־תִּרְיָבוּן עִמָּדִי מַה־תִּנְסוּן אֶת־יְהוָה:

וַיֵּצְאָא שֵׁם הָעַם לַמַּיִם וַיִּלָּן הָעַם עַל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶה הֵעַלִיתָנוּ מִמִּצְרַיִם לְהַמִּית אֹתִי וְאֶת־בְּנֵי וְאֶת־מִזְקְנֵי בְּצָמָא:

וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר מָה אֲעֲשֶׂה לָּעַם הַזֶּה עוֹד מַעֲט יִסְקְלוּנִי:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲבֹר לִפְנֵי הָעַם וְקַח אֶתֶּךָ מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִטֶּף אֲשֶׁר הַכִּיתָ בוֹ אֶת־הַיַּאֲוֹר קַח בְּיָדְךָ וְהִלַּכְתָּ:

הִנְנִי עוֹמֵד לִפְנֶיךָ שָׁם וְעַל־הַצּוֹר בַּחֹרֵב וְהַכִּיתָ בַּצּוֹר וַיֵּצְאוּ מִמֶּנּוּ מַיִם וּשְׁתֶּה הָעַם וַיַּעַשׂ כִּן מֹשֶׁה לְעֵינֵי וְקַנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם מְסָה וּמְרִיבָה עַל־רִיב וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל נִסְתָּם אֶת־יְהוָה לֵאמֹר הִנֵּה יְהוָה בְּקִרְבָנוּ אִם־אִין: פ

וַיָּבֵא עֲמֶלֶק וַיִּלָּחֶם עִם־יִשְׂרָאֵל בְּרִפְיִים:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָשֻׁעַ בַּחַר־לָנוּ אַנְשִׁים וַיָּצֵא הַלָּחֶם בְּעֲמֶלֶק מִחֹר אֲנִי נֹצֵב עַל־רֹאשׁ הַגְּבְעָה וּמִטֶּף הָאֱלֹהִים בְּיָדִי:

וַיַּעַשׂ יְהוָשֻׁעַ כַּאֲשֶׁר אָמַר־לוֹ מֹשֶׁה לְהִלָּחֶם בְּעֲמֶלֶק וּמֹשֶׁה אֶהְרֵן וְחֹר עָלוּ לְרֹאשׁ הַגְּבְעָה:

וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וַיִּגְבַּר

וּבְשֵׁהִיא מְנִיחַ אֶת יָדוֹ הֲיֵה עִמָּלֶךָ גּוֹבֵר.
 יְדֵי מֹשֶׁה הִתְעִיפוּ, לְקַחוּ אֲבָן וְשִׂמוּ תַחְתֵּי
 וְהוּא יֹשֵׁב עָלֶיהָ, וְאַהֲרֹן וְחֹזֵר תִּמְכּוּ בְיָדָיו
 אֶחָד מִצַּד זֶה וְאֶחָד מִצַּד זֶה, וְיָדָיו הָיוּ
 פְרוּשׁוֹת בַּתְּפִלָּה עַד לְשִׁקִּיעַת הַשָּׁמֶשׁ.
 יְהוֹשֻׁעַ הִכְנִיעַ אֶת עִמָּלֶךָ וְאֶת עַמּוֹ בְּלֶהֱב
 הַחֲרֹב.
 ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: כְּתוֹב זֹאת לְזִכְרוֹן בְּסֵפֶר
 וְתִשְׁמִיעַ בְּאָזְנֵי יְהוֹשֻׁעַ, שֶׁאֲמַחָה אֶת זִכְר
 עִמָּלֶךָ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם.
 מֹשֶׁה בָּנָה מִזְבֵּחַ וְקָרָא אֶת שְׁמוֹ: 'ה' עָשָׂה לִי
 נִס'.
 אָמַר: יְדוֹ שֶׁל ה' מוֹרַמַת בְּשָׁבוּעָה בְּכֶסֶאֱו,
 שֶׁתִּהְיֶה מִלְחָמָה לָהּ בְּעִמָּלֶךָ, בְּכָל דּוֹר וָדוֹר.

יִשְׂרָאֵל וּכְאֲשֶׁר יָנִיחַ יָדוֹ וְנִבְרַר עִמָּלֶךָ:
 יְדֵי מֹשֶׁה כְּבֹדִים וַיִּקְחוּ אֲבָן וַיִּשְׂמִימוּ
 תַחְתֵּי וַיֹּשֵׁב עָלֶיהָ וְאַהֲרֹן וְחֹזֵר תִּמְכּוּ
 בְיָדָיו מִזֶּה אֶחָד וּמִזֶּה אֶחָד וַיְהִי יָדָיו
 אֲמוֹנָה עַד־בֹּא הַשָּׁמֶשׁ:
 וַיַּחֲלֵשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת־עִמָּלֶךָ וְאֶת־עַמּוֹ
 לְפִי־חֲרֹב: פ
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כְּתֹב זֹאת זִכְרוֹן
 בְּסֵפֶר וְשִׂים בְּאָזְנֵי יְהוֹשֻׁעַ כִּי־מַחָה
 אֲמַחָה אֶת־זִכְר עִמָּלֶךָ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם:
 וַיִּבֶן מֹשֶׁה מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יְהוָה ו
 נִסִּי:
 וַיֹּאמֶר כִּי־יִדַּל עַל־כֶּסֶׁ זֶה מִלְחָמָה
 לַיהוָה בְּעִמָּלֶךָ מִדּוֹר דָּר: פ

ב

ג

ד

מפסיד

ה

ו

יתרו

פרשת ביאת יתרו
 יתרו הכומר של מדין חמיו של משה שמע את כל מה שאלהים עשה למשה ולישראל עמו בשה' הוציא את ישראל ממצרים.
 לקח יתרו חמיו של משה את צפורה אשתו של משה, אחרי שמשה שלח אותה למדין.
 ואת שני בניה ששם אחד מהם גרשום, כי אמר משה גר הייתי בארץ נכריה.
 ושם השני אליעזר, כי אמר משה: אלהי אבי עזר לי והציל אותי מהחרב של פרעה.
 יתרו חמיו של משה ובני משה ואשתו באו אל משה למדבר שהוא חונה שם - ליד הר האלהים.
 הוא אמר למשה: אני חמיו יתרו בא אליך, וגם אשתך באה ושני בניה איתה.
 משה יצא לקראת חמיו, השתחוה לו ונשק אותו, הם שאלו זה את זה לשלומם ובאו לאוהל.
 משה ספר לחמיו את כל מה שה' עשה לפרעה ולמצרים בענין ישראל, ואת כל הצרות שקרו להם בדרך וה' הציל אותם.
 יתרו שמח על כל הטובה שה' עשה לישראל - שהציל אותם מיד מצרים.
 יתרו אמר: ברוך ה' שהציל אתכם ממצרים ומפרעה - שהציל את העם מהשעבוד למצרים.
 עכשיו אני יודע שה' גדול יותר מכל המכונים "אלהים", שהרי מצרים נענשו במים - באותו הדבר שעשו לישראל ברשעות.
 יתרו חמיו של משה לקח עולה וזבחים והקריב לאלהים, אהרן וכל זקני ישראל באו עם חמיו של משה לסעודת הודיה לפני האלהים.

א יח וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כיהוציא יהוה את ישראל ממצרים:
 ב ויקח יתרו חתן משה את צפורה אשת משה אחר שלוחיה:
 ג ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה:
 ד ושם האחד אליעזר כיהאלהי אבי בעזרי ויצילני מהחרב פרעה:
 ה ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו אל משה אל המדבר אשר הוא חנה שם הר האלהים:
 ו ויאמר אל משה אני חתנה יתרו בא אליך ואשתך ושני בניה עמה:
 ז ויצא משה לקראת חתנו וישתחו וישקלו וישאלו איש לרעהו לשלום ויבאו האהלה:
 ח ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה יהוה לפרעה ולמצרים על אודת ישראל את כל התלאה אשר מצאתם בדרך ויצלם יהוה:
 ט ויחך יתרו על כל הטובה אשר עשה יהוה לישראל אשר הצילו מיד מצרים:
 י ויאמר יתרו ברוך יהוה אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל את העם מתחת יד מצרים:
 יא עתה ידעתי כיה גדול יהוה מכל האלהים כי בדבר אשר זדו עליהם:
 יב ויקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים:

למחרת, משה ישב לשפוט את העם, העם עמד בתור למשה מהבוקר עד הערב.

חמיו של משה ראה את כל מה שהוא עושה עם העם ואמר: מה הדבר הזה שאתה עושה לעם? מדוע אתה יושב לבדך וכל העם עומדים לפניך מבוקר עד ערב!?

אמר משה לחמיו: כי העם בא אלי לבקש דברי אלהים.

כשייש להם דבר לברר הם באים אלי, ואני שופט בין איש ובין חברו, ואני מודיע את חקי האלהים ואת מצוותיו.

חמיו של משה אמר לו: לא טוב הדבר שאתה עושה.

תתעורר ותשחק גם אתה וגם העם הזה שאתך, כי הדבר הזה קשה מדי עבורך – לא תוכל לעשות אותו לבדך!

עכשיו שמע בקולי ואיעז לך ואלהים יעזור לך, אתה תהיה שליח של העם לפני האלהים, ותביא אתה את הדברים שברצונם להפנות לאלהים.

ותזהיר אותם את החקים ואת המצוות, ותודיע להם את הדרך שילכו בה ואת המעשים שיעשו.

ואתה תבחר מכל העם אנשים גבורים יראי אלהים אנשי אמת שונאי שוחד, ותמנה אותם על העם – לשרים הממונים על אלפים, שרים הממונים על מאות, שרים הממונים על חמשים, ושרים הממונים על עשרות.

וכך יוכלו לשפוט את העם בכל זמן שיצאו, כל דבר גדול יביאו אליך וכל דבר קטן הם ישפטו, וזה יקל עליך והם יבצעו את המשימה אתך.

אם תעשה את הדבר הזה תוכל לעמוד בצווי האלהים, וגם כל העם הזה יבוא אל

ויהי ממחרת וישב משה לשפוט את העם ויעמד העם על-משה מן-הבוקר עד-הערב:

וירא חתן משה את כל-אשר-הוא עשה לעם ויאמר מה-הדבר הזה אשר אתה עשה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל-העם נצב עליך מן-בקר עד-ערב:

ויאמר משה לחתנו כיי-בא אלי העם לדרש אלהים:

כיי-הנה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתני את-חקי האלהים ואת-תורתיו:

ויאמר חתן משה אליו לא-טוב הדבר אשר אתה עשה:

נכל תבל גם-אתה גם-העם הזה אשר עמך כיי-כבד ממך הדבר לא-תוכל עשהו לכהך:

עתה שמע בקלי איעצה ויהי אלהים עמך הנה אתה לעם מול האלהים והבאת אתה את-הדברים אל-האלהים:

והזהרתה אתהם את-החקים ואת-התורת והודעת להם את-הדרך ילכו בה ואת-המעשה אשר יעשון:

ואתה תחנה מכל-העם אנשי-חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות:

ושפטו את-העם בכל-עת והיה כל-הדבר הגדל יביאו אליך וכל-הדבר הקטן ישפטוהם והקל מעליך ונשאו אתך:

אם את-הדבר הזה תעשה וצוון אלהים ויכלת עמד וגם כל-העם הזה

על־מקמו יבא בשלום:

כד וישמע משה לקול חתנו ויעש כל אשר אמר:

שלישי

מקומו בשלום.

משה שמע לקול חמיו, ועשה את כל מה שיהוא אמר.

כה ויבחר משה אנשי־חיל מכל־ישראל ויתן אתם ראשים על־העם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות:

משה בחר אנשים גבורים מכל ישראל ומנה אותם למנהיגים על העם, שרים הממונים על אלפים, שרים הממונים על מאות, שרים הממונים על חמשים, ושרים הממונים על עשרות.

כו ושפטו את־העם בכל־עת את־הדבר הקשה וביאון אל־משה וכל־הדבר הקטן ושפטו הם:

שישפטו את העם בכל זמן שירצו, דבר קשה יביאו למשה וכל דבר קטן הם ישפטו.

כז וישלח משה את־חתנו ויגיד לו אל־ארצו: פ

משה לזה את חמיו, והוא הלך לארצו.

פרשת ההגבלה

בראש החודש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים, באותו היום באו למדבר סיני.

א בחדש השלישי לצאת בני־ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני:

רביעי

יט

הם נסעו מרפידים ובאו למדבר סיני וחנו במדבר, ישראל חנו שם מול ההר.

ב ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן־שם ישראל נגד ההר:

ומשה עלה אל האלהים, ה' קרא לו מההר ואמר: כך תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל:

ג ומשה עלה אל־האלהים ויקרא אליו יהוה מן־ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל:

אתם ראיתם את מה שעשיתי למצרים, ושלקחתי אתכם כמו על פני נשרים והבאתי אתכם אלי.

ד אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על־פני נשרים ואבא אתכם אלי:

ועכשיו, אם תשמעו בקולי ותשמרו את ההסבם אתי – תהיו העם המיוחד והמקורב אלי יותר מכל העמים, שהרי כל הארץ שלי. ואתם תהיו לי ממלכת כהנים ועם קדוש. אלה הדברים שתדבר אל בני ישראל.

ה ועתה אם־שמעו תשמעו בקלי ושמרתם את־בריתי והייתם לי סגולה מכל־תעמים כילי כל־הארץ:

משה בא וקרא לזקני העם, והסביר להם את כל הדברים האלה שה' צוה אותו.

ו ואתם תהיו־לי ממלכת כהנים ונוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל־בני ישראל:

חמישי

ז ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל־הדברים האלה אשר צוהו יהוה:

בַּל הָעַם עָנּוּ יַחַד וַאֲמָרוּ: כָּל מֵה שֶׁה' דִּבֶּר
נַעֲשֶׂה! מֹשֶׁה הֵשִׁיב אֶת דְּבָרֵי הָעַם אֵל ה'.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הִנֵּה אֲנִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעַרְפֵּל
שֶׁל הָעָנָן כְּדֵי שֶׁהָעַם יִשְׁמַע שְׁאֲנִי מְדַבֵּר
אִתְּךָ, וַיֵּאֱמִינוּ לְעוֹלָם גַּם בְּךָ שֶׁאַתָּה שְׁלִיחִי,
מֹשֶׁה סִפֵּר אֶת דְּבָרֵי הָעַם לֵה'.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: לֵךְ לְעַם וְתַכֵּן אוֹתָם הַיּוֹם
וּמַחֵר שִׁיטְבִּלוּ וּיִכְבְּסוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם.

וַיְהִיו מוֹכְנִים לַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, בִּי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
ה' יִתְגַּלֶּה לְעֵינָיו כָּל הָעַם עַל הַר סִינַי.

וְתִסְמָן מִסְבִּיב לְהָר גְּבוּל לְעַם, וְתֹאמַר:
הִזְהָרוּ לָכֶם מִלַּעֲלוֹת בְּהָר וּמִלְנַגֹּעַ בְּקִצְהוּ –
כָּל מִי שְׁנוֹגַע בְּהָר יוּמָת.

אֵל תִּגַּע בּוֹ יָד בִּי הַנּוֹגַע יִסְקַל אוֹ יוֹשְׁלֵךְ
מִגּוּבָה, בֵּין אִם בְּהֵמָה בֵּין אִם אִישׁ – לֹא
יִחִיה, כִּשְׂתִּיהֵה תְקִיעַת הַשּׁוֹפָר הֵם יַעֲלוּ בְּהָר.
מֹשֶׁה יָרַד מִהָהָר אֶל הָעַם וְהַכִּין אֶת הָעַם וְהֵם
טָבְלוּ וּכְבְּסוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם.

אָמַר לְעַם: הִיוּ מוֹכְנִים לְעוֹד שְׁלוֹשָׁה יָמִים –
אֵל תִּגָּשׁוּ לְשָׁכֵב עִם אִשָּׁה.

בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּשְׁעָלָה הַבּוֹקֵר, הִיוּ עַל הָהָר
קוֹלוֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כְּבֹד וְהָיָה קוֹל שׁוֹפָר חֲזָק
מְאֹד, כָּל הָעַם שָׁבַמְחָנָה נִחְרְדוּ.

מֹשֶׁה הוֹצִיא אֶת הָעַם מִהַמְּחָנָה לְקִרְאֵת
הָאֱלֹהִים, וְהֵם הִתְיַצְּבוּ לְמַרְגְּלוֹת הָהָר.

וְהָר סִינַי בָּלוֹ הָעֲלָה עֵשָׂן מִפְּנֵי שֶׁה' יָרַד עֲלָיו
בְּאֵשׁ, וְעֵשָׂנוּ עֲלָה כְּעֵשָׂן הַכְּבָשָׂן, כָּל הָהָר
הִזְדַּעְזַע מְאֹד.

קוֹל הַשּׁוֹפָר הָיָה הוֹלֵךְ וּמִתְחַזֵּק מְאֹד, מֹשֶׁה
מְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים עוֹנָה לוֹ בְּקוֹל.

ה' הִתְגַּלֶּה עַל הַר סִינַי עַל רֹאשׁ הָהָר, ה'
קָרָא לְמֹשֶׁה אֶל רֹאשׁ הָהָר, מֹשֶׁה עָלָה.

וַיַּעֲנוּ כָּל-הָעָם יַחְדָּו וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר-
דִּבֶּר יְהוָה נַעֲשֶׂה וַיִּשָּׁב מֹשֶׁה אֶת-
דְּבָרֵי הָעָם אֶל-יְהוָה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא
אֵלֶיךָ בַּעֲבַר הָעָנָן בַּעֲבוּר יִשְׁמַע הָעַם
בְּדַבְרֵי עֲמֻךָ וְגַם-בְּךָ וַיֵּאֱמִינוּ לְעוֹלָם
וַיִּגֵּד מֹשֶׁה אֶת-דְּבָרֵי הָעָם אֶל-יְהוָה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵךְ אֶל-הָעָם
וּקְדַשְׁתֶּם הַיּוֹם וּמַחֵר וּיִכְבְּסוּ שְׂמֹלֵתָם:

וְהָיוּ נֹכְחִים לַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי אֲנִי
הַשְּׁלִישִׁי יֵרַד וְהָיָה לְעֵינָיו כָּל-הָעָם עַל-
הַר סִינַי:

וְהִנְבַּלְתָּ אֶת-הָעַם סְבִיב לְאֹמֶר הַשְּׁמָרוּ
לָכֶם עֲלוֹת בְּהָר וּנְגַע בְּקִצְהוּ כָּל-הַנּוֹגַע
בְּהָר מוֹת יוּמָת:

לֹא-תִגַּע בּוֹ יָד כִּי-יִסְקַל אוֹ-
יִלָּה יִיָּרֶה אוֹ-יִבְהַמָּה אוֹ-אִישׁ לֹא
יִחִיה בַּמִּשְׁחָה הַזֶּה עַל-הָהָר:

וַיָּרַד מֹשֶׁה מִן-הָהָר אֶל-הָעַם וַיְקַדְּשׁ
אֶת-הָעָם וַיִּכְבְּסוּ שְׂמֹלֵתָם:

וַיֹּאמֶר אֶל-הָעָם הָיוּ נֹכְחִים לְשִׁלְשֵׁת
יָמִים אֶל-תִּגָּשׁוּ אֶל-אִשָּׁה:

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהֵיטֵת הַבְּקָר וַיְהִי
קוֹלֵת וּבְרָקִים וְעָנָן כְּבֹד עַל-הָהָר וְקוֹל
שׁוֹפָר חֲזָק מְאֹד וַיִּחְרַד כָּל-הָעָם אֲשֶׁר
בַּמְּחָנָה:

וַיּוֹצֵא מֹשֶׁה אֶת-הָעַם לְקִרְאֵת הָאֱלֹהִים
מִן-הַמְּחָנָה וַיִּתְיַצְּבוּ בְּתַחְתֵּית הָהָר:

וְהָר סִינַי עֵשָׂן כָּלוֹ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד
עָלָיו וְהָיָה בְּאֵשׁ וַיַּעֲלֵ עֵשָׂנוּ כְּעֵשָׂן
הַכְּבָשָׂן וַיִּחְרַד כָּל-הָהָר מְאֹד:

וַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחֲזָק מְאֹד מֹשֶׁה
דֹּבֵר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל:

וַיָּרַד יְהוָה עַל-הָהָר סִינַי אֶל-רֹאשׁ הָהָר
וַיִּקְרָא יְהוָה לְמֹשֶׁה אֶל-רֹאשׁ הָהָר
וַיַּעֲלֵ מֹשֶׁה:

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: רַד הַזֶּהר אֶת הָעַם שְׁלֹא יִתְפָּרְצוּ לְעִלּוֹת אֶל ה' לְרֵאוֹת וַיְמוּתוּ מִמֶּה אֲנָשִׁים רַבִּים.

וְגַם הַכֹּהֲנִים שִׁנְגָּשִׁים תְּמִיד אֵל ה' יִזְהָרוּ לְהִשָּׂאֵר בְּמִקּוֹמָם, כְּדִי שֶׁה' לֹא יִהְרֹג אוֹתָם.

מֹשֶׁה אָמַר לֵה': הֲרֵי הָעַם לֹא יוּכַל לְעִלּוֹת אֶל הַר סִינַי כִּי אַתָּה הַזֹּהֲרֶת אוֹתָנוּ וְאָמַרְתָּ: "סַמְּן אֶת גְּבוּל הָהָר, וְהִכְרֹז עַל קִדְשָׁתוֹ!"

אָמַר לוֹ ה': בְּכֹל זֹאת לָךְ רַד, וְתַעֲלֶה רַק אֶתָּה וְאַהֲרֹן אֲתָךְ, וְהַכֹּהֲנִים וְהָעַם לֹא יִתְפָּרְצוּ לְעִלּוֹת אֶל ה' שְׁלֹא יִהְרֹג אוֹתָם.

מֹשֶׁה יָרַד לָעַם וְאָמַר לָהֶם:

עֲשֵׂרֵת הַדְּבָרוֹת

אֱלֹהִים דִּבֶּר אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְאָמַר:

אֲנִי ה' אֱלֹהֶיךָ שְׁהוֹצֵאתִי אוֹתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבַּיִת עֲבָדִים. לֹא יִהְיֶה לָךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים חַיִּים מִמֶּנִּי.

אֵל תַּעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל וְשׁוֹט וְדַמוֹת שֶׁל דְּבַר שִׁבְשֻׁמִּים לְמַעַל אוֹ שִׁבְאָרֶץ מִתַּחַת, אוֹ שִׁבְמִים – שִׁנְמוּכִים מֵהִיבֶשֶׁה.

אֵל תִּשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְאֵל תַּעֲבֹד אוֹתָם כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵל נֹקֵם, לְשׁוֹנְאִים אוֹתִי אֲנִי זֹכֵר עֲוֹן שֶׁל אֲבוֹת – לְבָנִים לְנִכְדִים וְלִנְיָנִים וּמַעֲנִישׁ אוֹתָם.

וְעוֹשֶׂה חֶסֶד לְאֵלֶיךָ דוֹרוֹת – לְאוֹהֲבֵי וּלְשׂוֹמְרֵי מִצְוֹתַי.

אֵל תִּזְכֹּר אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְחַנּוּם, כִּי ה' לֹא יִסַּח לְמִי שִׁזְכִּיר אֶת שְׁמוֹ לְחַנּוּם.

זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקִדְשׁוֹ.

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְתַעֲשֶׂה אֶת כָּל מְלֶאכֶתְךָ.

יוֹם הַשְּׁבִיעִי יוֹם שְׁבִיתָה לֵה' אֱלֹהֶיךָ – אֵל תַּעֲשֶׂה כָּל-מְלֶאכֶה אֲתָהּ וּבִגְדְךָ וּבִתְךָ עֲבָדְךָ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה רַד הָעַד בְּעַם פְּנִי-יְהִרְסוּ אֶל-יְהוָה לְרֵאוֹת וְנִפְּל מִמֶּנּוּ רַב:

וְגַם הַכֹּהֲנִים הַנִּנְשִׁים אֶל-יְהוָה יִתְקַדְּשׁוּ פְּנֵי-יִפְרֹץ בֵּהֶם יְהוָה:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה לֹא-יוּכַל הָעַם לְעִלּוֹת אֶל-הַר סִינַי כִּי-אַתָּה הַעֲדַתָּה בְּנֹו לְאֹמֶר הַנִּבֵּל אֶת-הָהָר וְקִדְשָׁתוֹ:

וַיֹּאמֶר אֵלָיו יְהוָה לָךְ-רַד וְעֲלִית אִתָּה וְאַהֲרֹן עִמָּךְ וְהַכֹּהֲנִים וְהָעַם אֶל-יְהִרְסוּ לְעִלּוֹת אֶל-יְהוָה פְּנֵי-יִפְרֹץ-בָּם:

וַיִּרַד מֹשֶׁה אֶל-הָעַם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם: ס

כ

וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאֹמֶר: ס

אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבַּיִת עֲבָדִים לֹא-יְהוָה לָךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל-פְּנֵי:

לֹא-תַעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל וְכָל-תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאֶרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ:

לֹא-תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא פֶקֶד עֲוֹן אֲבֹת עַל-בָּנִים עַל-שְׁלֵשִׁים וְעַל-רִבְעִים לְשֹׁנָי:

וְעוֹשֶׂה חֶסֶד לְאֵלֶיךָ וּלְשׂוֹמְרֵי מִצְוֹתַי: ס

לֹא תִשָּׂא אֶת-שֵׁם-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹן כִּי לֹא יִנְקֶה יְהוָה אֶת אֲשֶׁר-יִשָּׂא אֶת-שְׁמוֹ לְשׁוֹן: פ

זְכוֹר אֶת-יוֹם הַשַּׁבָּת לְקִדְשׁוֹ:

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל-מְלֶאכֶתְךָ:

יוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁבִית לִיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא-תַעֲשֶׂה כָּל-מְלֶאכֶה אֲתָהּ וּבִגְדְךָ וּבִתְךָ עֲבָדְךָ

טעם
עליון
בסוף
הספר

וּשְׁפַחְתָּךְ וּבְהִמַּתָּךְ וּגְרַף שְׂבַעֲרִיף.

כי ששה ימים ה' עשה את השמים ואת הארץ את הים ואת כל מה שבהם, והוא נח ביום השביעי, לכן ה' ברח את יום השבת וקדש אותו.

כבוד את אביך ואת אמך כדי שיתארכו חייך על האדמה שה' אלהיך נותן לך.

אל תרצח, אל תשכב עם אשה נשואה, אל תגנוב, אל תעיד נגד חברך עדות שקר.

אל תחמוד את בית חברך, אל תחמוד את אשת חברך ועבדו ושפחתו ושורו וחמורו וכל מה ששייך לחברך.

פרשת יראת מעמד הר סיני

וְכָל הָעָם רוֹאִים וְשׁוֹמְעִים אֶת הַקּוֹלוֹת וְאֵת הַלְּפִידִים וְאֵת קוֹל הַשּׁוֹפָר, וְאֵת הָהָר מְעֵלָה עֹשֶׂן וְנִרְאָה הָעָם וַיִּנְעֻזוּ וַיַּעֲמְדוּ מֵרָחֵק:

הם אמרו למשה: דבר אתנו ונוכל לשמוע, ולא ידבר אתנו אלהים, שלא נמות.

אמר משה לעם: אל תפחדו! כי האלהים בא בשביל לרומם אתכם, וכדי שתהיה נפרת רוממותו על פניכם כדי שלא תחטאו.

העם עמד מרחוק, ומשה נגש אל הערפל ששם התגלות האלהים.

ה' אמר למשה: כך תאמר לבני ישראל: אתם ראיתם שדברתי אתכם מהשמים.

לכן, אל תעשו לכם בנוסף עלי שום אלהי כסף ואלהי זהב.

עשה לי מזבח מאדמה, ותקריב עליו את עולותיך ואת שלמיך את צאנך ואת בקרך, בכל מקום שאתגלה בו - אבוא אליך

עבדך ואמתך ובהמתך וגרף אשר בשעריך:

כי ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בהם וינח ביום השביעי על-פני ברוך יהוה את-יום השבת ויקדשהו: ס

כבוד את-אביך ואת-אמך למען יארכו ימיך על האדמה אשר-יהוה אלהיך נתן לך: ס

לא תרצח ס לא תנאף ס לא תגנב ס לא תענה ברעף עד שקר: ס

לא תחמד בית רעהו ס לא-תחמד אשת רעהו ועבדו ושורו וחמורו וכל אשר לרעהו: פ

וְכָל-הָעָם רֹאִים אֶת-הַקּוֹלוֹת וְאֵת הַלְּפִידִים וְאֵת קוֹל הַשּׁוֹפָר וְאֵת-הָהָר עֹשֶׂן וְנִרְאָה הָעָם וַיִּנְעֻזוּ וַיַּעֲמְדוּ מֵרָחֵק:

וַיֹּאמְרוּ אֶל-מֹשֶׁה דַּבֵּר-אַתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאַל-יְדַבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן-נָמוּת:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָעָם אַל-תִּירְאוּ כִּי לִבְעֹבוֹר נִסוֹת אֶתְכֶם בָּא הָאֱלֹהִים וּבְעֹבוֹר תִּהְיֶה יְרֵאתוֹ עַל-פְּנֵיכֶם לְבַלְתִּי תַחֲטְאוּ:

וַיַּעֲמֵד הָעָם מֵרָחֵק וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל-הָעֶרְפֶּל אֲשֶׁר-שָׁם הָאֱלֹהִים: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה כֹּה תֹאמַר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַתֶּם רִאִיתֶם כִּי מִן-הַשָּׁמַיִם דִּבַּרְתִּי עִמָּכֶם:

לֹא תַעֲשׂוּן אֵתִי אֱלֹהִי כִסֵּף וְאֱלֹהִי זָהָב לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם:

מִזְבֵּחַ אֲדָמָה תַעֲשֶׂה-לִּי וְזָבַחַת עָלָיו אֶת-עֹלֹתֶיךָ וְאֶת-שְׁלָמֶיךָ אֶת-צֹאנְךָ וְאֶת-בְּקָרְךָ בְּכָל-מְקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר

י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ

אֶת־שְׁמִי אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבֵרַכְתִּיךָ:

כא וְאִם־מִזְבֵּחַ אֲבָנִים תַּעֲשֶׂה־לִּי לֹא־תִבְנֶה אֶתְהֶן נֹזֶת כִּי חֲרַבְךָ הִנֵּפֶת עָלֶיהָ וְתַחֲלֶלְהָ:

כב וְלֹא־תַעֲלֶה בַמַּעֲלֹת עַל־מִזְבְּחִי אֲשֶׁר לֹא־תִגְלֶה עֲרוֹתֶךָ עָלָיו: פ

וְאֶבְרַךְ אֹתְךָ.

וְכִשְׁתַּעֲשֶׂה לִּי מִזְבֵּחַ מֵאֲבָנִים, אֵל תִּבְנֶה אֹתָן מִסֵּתֵתוֹת בְּכָלִי מִתְכַּת, כִּי אֵת חֲרַבְךָ הִנֵּפֶת עָלָיו – וְחָלְלֵת אֹתוֹ.

וְאֵל תַּעֲלֶה בַמַּדְרָגוֹת עַל מִזְבְּחִי, כִּדִּי שְׁלֹא יִתְגַּלֶּה עָלָיו הַמָּקוֹם הַמְצַנֵּעַ שְׁלֶךְ.

מִשְׁפָּטִים

כא

א ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם:

ב כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי חנם:

ג אם-בגפו יבא בגפו יצא אם-בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו:

ד אם-אדניו יתן-לו אשה וילדה-לו בנים או בנות האשה וילדיה תהיה לאדניה והוא יצא בגפו:

ה ואם-אמר יאמר העבד אהבתי את-אדני את-אשתי ואת-בני לא אצא חפשי:

ו והגישו אדניו אל-האלהים והגישו אל-הדלת או אל-המזוזה ורצע אדניו את-אזנו במרצע ועבדו לעלם: ס

ז וכי-ימכר איש את-בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים:

ח אם-רעה בעיני אדניה אשר-לו (לא) יעדה והפדה לעם נכרי לא-ימשל למכרה בבגדו-בה:

ט ואם-לבנו ייענה כמשפט הבנות יעשה-לה:

י אם-אחרת יקח-לו שארה כסותה וענתה לא יגרע:

יא ואם-שלש-אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף: ס

יב מכה איש נמת מות יומת:

יג ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתו לך מקום אשר יגוס שמה: ס

יד וכי-יזד איש על-רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות: ס

טו ומכה אביו ואמו מות יומת: ס

פְּרֶשֶׁת הָעֲבָדִים

אלה הדינים שתסדר לפניהם.

אם תקנה עבד עברי הוא יעבוד שש שנים, ובשנה השביעית יצא לחפשי בחנם.

אם הוא יגיע לבדו – יצא לבדו, ואם הוא בעל אשה – אשתו תצא אתו.

אם אדונו יתן לו אשה והיא תלד לו בנים או בנות – האשה עם ילדיה יהיו של האדון שלה, והעבד יצא לבדו.

ואם יאמר העבד: אני אוהב את אדוני את אשתי ואת בני, לא אצא לחפשי!

אדונו יביא אותו לבית הדין ויביא אותו לדלת או למזוזה הדלת וינקוב את אזנו במרצע, והוא יעבוד אותו לעולם.

ואם איש ימכור את בתו לשפחה, היא לא תצא לחפשי ביציאת שאר העבדים.

אם אינה מוצאת חן בעיני אדונה שאינו רוצה לשאת אותה לאשה, עליו לאפשר שיפדו אותה, ולא יבגוד בה לשלוט בה ולמכור אותה לאיש אחר.

ואם הוא ייחד אותה שתהיה אשה לבנו – יעשה לה כדון כל בנות ישראל.

אם יקח לו אשה אחרת – הוא לא יחסיר ממזונה, בגדיה, וזמני השכיבה אתה.

ואם לא יעשה לה אחת משלוש האפשרויות האלה, היא תצא בחנם בלי לשלם כסף.

פְּרֶשֶׁת הַמִּכּוֹת

מי שמכה איש והוא מת – יומת.

ומי שלא התפונ להרוג והאלהים אנה לידו אסון בטעות, איעד לך מקום שיברח לשם.

ואם איש יתכנן ברשעות על חברו להרגו בערמומיות, אפלו אם יברח למזבחי תקח אותו למות.

ומי שמכה את אביו או את אמו – יומת.

וְגֹנֵב אִישׁ וּמִכְרוֹ וְנִמְצָא בְיָדוֹ מוֹת יוֹמֵת: ס

וְיָמֵת: ס

וְכִי־יִרְיֶבֶן אַנְשִׁים וְהִכָּה־אִישׁ אֶת־רַעְוֵהוּ בְּאֶבֶן אוֹ בְּאֶגְרֹף וְהוּא לֹא יָמוּת וְנִפְלַל לְמִשְׁכָּב:

אִם־יָקוּם וְהִתְהַלֵּךְ בַּחוּץ עַל־מִשְׁעָנָתוֹ וְנָקָה הַמַּכָּה רַק שִׁבְתּוֹ יִתֵּן וּרְפָא וּרְפָא: ס

וְכִי־יִכָּה אִישׁ אֶת־עַבְדּוֹ אוֹ אֶת־אִמָּתוֹ בְּשִׁבְטֵי וְיָמֵת תַּחַת יָדוֹ נָקָם וְנָקָם: ס

אֵד אִם־יָוִם אוֹ יוֹמִים יַעֲמֹד לֹא יִקָּם כִּי כִסְפוֹ הוּא: ס

וְכִי־יִנְצֹו אַנְשִׁים וְנָפְו אִשָּׁה הָרָה וַיִּצְאוּ יַלְדֶיהָ וְלֹא יִהְיֶה אֶסוֹן עָנוּשׁ יַעֲנֹשׁ כַּאֲשֶׁר יִשִּׁית עָלָיו בְּעַל הָאִשָּׁה וְנָתַן בְּפִלְאִים:

וְאִם־אֶסוֹן יִהְיֶה וְנִתְּתָה נַפְשׁ תַּחַת נַפְשׁ: ס

עֵינַי תַּחַת עֵינַי שֵׁן תַּחַת שֵׁן יָד תַּחַת יָד רֶגֶל תַּחַת רֶגֶל:

כִּוְיָה תַּחַת כִּוְיָה פָּצַע תַּחַת פָּצַע חֲבוּרָה תַּחַת חֲבוּרָה: ס

וְכִי־יִכָּה אִישׁ אֶת־עֵינָיו עֲבָדוֹ אוֹ־אֶת־עֵינָי אִמָּתוֹ וְשִׁחַתָּהּ לַחֲפְשֵׁי יִשְׁלַחְנוּ תַּחַת עֵינָיו:

וְאִם־שֵׁן עֲבָדוֹ אוֹ־שֵׁן אִמָּתוֹ יַפִּיל לַחֲפְשֵׁי יִשְׁלַחְנוּ תַּחַת שֵׁנוֹ: פ

וְכִי־יִנָּח שׁוֹר אֶת־אִישׁ אוֹ אֶת־אִשָּׁה וְיָמֵת סָקוֹל יִסָּקַל הַשׁוֹר וְלֹא יֵאָכַל אֶת־בְּשָׂרוֹ וּבְעַל הַשׁוֹר וּבְעַל הַשׁוֹר נָקִי:

וְאִם שׁוֹר יִנָּח אִישׁ אוֹ אִשָּׁה וְיִהְרֹג אוֹתָם, הַשׁוֹר יִסָּקַל וְאִסוּר לֶאֱכֹל מִבְּשָׂרוֹ, וּבְעַל הַשׁוֹר יִהְיֶה פָטוֹר מֵעוֹנֵשׁ.

פְּרֻשַׁת שׁוֹר הַמִּזִּיק

וְאִם שׁוֹר יִנָּח אִישׁ אוֹ אִשָּׁה וְיִהְרֹג אוֹתָם, הַשׁוֹר יִסָּקַל וְאִסוּר לֶאֱכֹל מִבְּשָׂרוֹ, וּבְעַל הַשׁוֹר יִהְיֶה פָטוֹר מֵעוֹנֵשׁ.

וְגֹנֵב אִישׁ וּמִכְרוֹ וְנִמְצָא בְיָדוֹ מוֹת יוֹמֵת: ס

וְיָמֵת: ס

וְכִי־יִרְיֶבֶן אַנְשִׁים וְהִכָּה־אִישׁ אֶת־רַעְוֵהוּ בְּאֶבֶן אוֹ בְּאֶגְרֹף וְלֹא יָמוּת וְנִפְלַל לְמִשְׁכָּב:

אִם־יָקוּם וְהִתְהַלֵּךְ בַּחוּץ עַל־מִשְׁעָנָתוֹ וְנָקָה הַמַּכָּה רַק שִׁבְתּוֹ יִתֵּן וּרְפָא וּרְפָא: ס

וְכִי־יִכָּה אִישׁ אֶת־עַבְדּוֹ אוֹ אֶת־אִמָּתוֹ בְּשִׁבְטֵי וְיָמֵת תַּחַת יָדוֹ נָקָם וְנָקָם: ס

אֵד אִם־יָוִם אוֹ יוֹמִים יַעֲמֹד לֹא יִקָּם כִּי כִסְפוֹ הוּא: ס

וְכִי־יִנְצֹו אַנְשִׁים וְנָפְו אִשָּׁה הָרָה וַיִּצְאוּ יַלְדֶיהָ וְלֹא יִהְיֶה אֶסוֹן עָנוּשׁ יַעֲנֹשׁ כַּאֲשֶׁר יִשִּׁית עָלָיו בְּעַל הָאִשָּׁה וְנָתַן בְּפִלְאִים:

וְאִם־אֶסוֹן יִהְיֶה וְנִתְּתָה נַפְשׁ תַּחַת נַפְשׁ: ס

עֵינַי תַּחַת עֵינַי שֵׁן תַּחַת שֵׁן יָד תַּחַת יָד רֶגֶל תַּחַת רֶגֶל:

כִּוְיָה תַּחַת כִּוְיָה פָּצַע תַּחַת פָּצַע חֲבוּרָה תַּחַת חֲבוּרָה: ס

וְכִי־יִכָּה אִישׁ אֶת־עֵינָיו עֲבָדוֹ אוֹ־אֶת־עֵינָי אִמָּתוֹ וְשִׁחַתָּהּ לַחֲפְשֵׁי יִשְׁלַחְנוּ תַּחַת עֵינָיו:

וְאִם־שֵׁן עֲבָדוֹ אוֹ־שֵׁן אִמָּתוֹ יַפִּיל לַחֲפְשֵׁי יִשְׁלַחְנוּ תַּחַת שֵׁנוֹ: פ

וְכִי־יִנָּח שׁוֹר אֶת־אִישׁ אוֹ אֶת־אִשָּׁה וְיָמֵת סָקוֹל יִסָּקַל הַשׁוֹר וְלֹא יֵאָכַל אֶת־בְּשָׂרוֹ וּבְעַל הַשׁוֹר נָקִי:

ואם הוא שור נגחן מאתמול ושלשום, והזהירו את בעליו והוא לא שמר אותו, והוא הרג איש או אשה – השור יסקל וגם לבעליו מגיע מות.

אבל אם בית הדין יטיל עליו תשלום לכפרה, הוא ישלם את פדיון נפשו ככל שיטילו עליו.

גם אם יגחן ילד או ילדה – בדין הזה יעשו לו.

אם השור יגחן עבד או שפחה, יתן לאדונו כסף במשקל שלושים שקלים (423 ג'רם), והשור יסקל.

ואם איש יפתח בור, או אם איש יחפור בור ולא יכסה אותו, ושור או חמור יפלו לשם,

בעל הבור ישלם ויחזיר כסף לבעליו, והנבלה תהיה של בעל הבור.

ואם שור של איש ידחוף שור של חברו ויהרוג אותו, ימכרו את השור החי ויחלקו ביניהם את כספו ויחלקו גם את הנבלה.

אם ידוע שהוא שור נגחן מאתמול ושלשום ובעליו לא שמר אותו, בעליו ישלם שור עבור השור, והנבלה תהיה שלו.

פרשת גנב ומזיק

אם איש יגנב שור או שה וישחט אותו או ימכור אותו, הוא ישלם חמשה שוורים עבור שור וארבע שיים עבור שה.

אם הגנב יתפש בחפירה אל תוך בית – מתר להכותו ולהרגו, אין בו אסור שפיכות דמים.

אם השמש זרחה בשנכנס, יש אסור שפיכות דמים בהריגתו והוא ישלם את הגניבה, ואם אין לו לשלם הוא ימכר לעבד עבור גנבתו.

אם הגנבה תמצא בידו, שור או חמור או שה חי – ישלם פי שנים.

אם איש ישחית שדה או כרם בכך שיטלח את

כס ואם שור נגחן הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל ונמבעליו יומת:

ל אם-כפר יושת עליו ונתן פד'ן נפשו ככל אשר-יושת עליו:

לא או-בן יגח או-בת יגח כמשפט הזה יעשה לו:

לב אם-עבד יגח השור או אמה כסף ו שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל: ס

לג וכי-יפתח איש בור או כיר-כרה איש בר ולא יכסנו ונפל-שמה שור או חמור:

לד בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה-לו: ס

לה וכי-יגוף שור-איש את-שור רעהו ומת ומכרו את-השור החי וחצו את-כספו וגם את-המת יחצו:

לו או נודע כי שור נגחן הוא מתמול שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה-לו: ס

לז כי יגנב-איש שור או-שה וטבח או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע-צאן תחת השה:

כב אם-במחירת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים:

ב אם-זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם-אין לו ונמכר בגנבתו:

ג אם-המצא תמצא בידו הגנבה משור עד-חמור עד-שה חיים שנים ישלם: ס

ד כי יבער-איש שדה או-כרם ושלח

שליש

בהמתו שתאכל בשדה של איש אחר, הוא ישלם את שדהו המבחר ואת ברמו המבחר.

אם תצא אש ותגיע לקוצים וישרפו ערמת שבולים קצורה או שבולים מחברות או אדמת השדה, המבעיר ישלם את נזק השרפה.

פרשת השומרים

אם איש יתן לחברו לשמור כסף או בלים ויגנב מבית השומר, אם הגנב יתפש הוא ישלם פי שנים.

אם הגנב לא יתפש, בעל הבית יגיש לבית הדין וישבע שלא הושיט את ידו לגנוב או להשתמש ברכוש חברו.

על כל דבר שישבע עליו לשקר – על שור, על חמור, על שה, על בגד, על כל אבדה – מה שיעידו העדים שנמצא עדין אצלו – דין שניהם יבוא לבית הדין, האיש שבית הדין יחייבוהו ישלם פי שנים לחברו.

אם איש יתן לחברו חמור או שור או שה או כל בהמה אחרת לשמור, ומת או נפצע או נחטף, ואין רואה.

שבועת ה' תהיה בין שניהם שלא הושיט את ידו לגנוב או להשתמש ברכוש חברו; בעליו יוכל לדרוש שישבע, ואז לא ישלם כסף.

ואם יגנב ממנו ישלם לבעליו.

אם יטרף – יביא את הנבלה לראיה שנטרפה, ולא ישלם על הטרפה.

ואם איש יקח מחברו בהמה בהשאלה והיא תפצע או תמות, אם בעליו לא אתו – ישלם.

אם בעל הבהמה אתו – לא ישלם, וכן אם הבעלים שכיר של השואל, כי הוא כפר קבל את הפצוי על הנזק בשכרו.

פרשת דיני חוטאים

ואם איש יפתה בתולה שאיננה מאורסת וישכב אתה – ישלם לאביה כנהוג כדי שתהיה לו לאשה.

את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב פרמו ישלם: ס

כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה שלם ישלם המבער את הבערה: ס

כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמור ונגב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים:

אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו:

על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיען אלהים ישלם שנים לרעהו: ס

כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר או נשבה אין ראה:

שבועת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו ולא ישלם:

ואם יגנב יגנב מעמו ישלם לבעליו:

אם יטרף יטרף ובאהו עד הטרפה לא ישלם: פ

וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם:

אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו: ס

וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מחר ימהרנה לו לאשה:

אם אביה יסרב לתת לו אותה, יתן לו משקל של כסף כנהוג בכתובת הבתולות. אל תשאיר מכשפה בחיים. כל שוכב עם בהמה – יומת. המקריב לכל אלהות חוץ מלה' בלבד – יומת. ואל תצער גר ואל תציק לו, הרי הייתם גרים בארץ מצרים. אל תשפילו שום אלמנה ויתום. אם תשפיל אותו, כשיצעק אלי בתפלה אשמע את צעקתו. ואכעס ואהרוג אתכם בחרב, ונשיכם תהיינה אלמנות ובניכם יתומים. אם תלוה כסף לאדם מעמי – לעני שאתך, אל תגבה ממנו בחזקה, ואל תגבה ממנו רבית. אם תקח את בגד חברך למשכון תחזיר לו אותו עד שקיעת השמש. פי בגד זה הוא לבושו היחיד, הוא בגדו לעורו, עם מה ישכב? ואז, אם יצעק אלי בתפלה אשמע, פי אני רחמן. אל תבזה דין, ואל תקלל מנהיג בעמך. אל תאחר להפריש את הבכורים והתרומה שלך, את בכור בניך תתן לי. וכך תעשה גם לשורך ולצאנך – שבעה ימים יהיה עם אמו וביום השמיני תתן לי אותו. ותהיו לי אנשים קדושים, אל תאכלו בשר בהמה שנטרפה בשרה, אלא השליכו אותו לכלב. אל תאמין לשמועת שקר, אל תושיט את ירך לסניע לרשע – להיות עד שקר. אל תמשך אחרי רבים לעשות רע, ואל תספים בוכות לנטות מדעתך ולהמשך אחרי רבים, לשנות דין. ואל תתן לעני עדיפות במשפטו.

אם־מאן ומאן אביה לתתה לו כסף ישקל כמהר הבתולת: ס
 ז' מוכשפה לא תחיה:
 י"ח כל־שכב עם־בהמה מות יומת: ס
 ט"ז זבח לאלהים יחרם בלתי ליהנה לבודו:
 כ וגר לא־תונה ולא תלחצנו כייגרים הייתם בארץ מצרים:
 כא כל־אלמנה ויתום לא תענון:
 כב אם־ענה תענה אתו כי אם־צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו:
 כג וחרה אפי וחריתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתמים: פ
 כד אם־כסף | תלוה את־עמי את־העני עמך לא־תהנה לו כנשה לא־תשימון עליו נשך:
 כה אם־חבל תחבל שלמת רעה עד־בא השמש תשיבנו לו:
 כו כי הוא כסותה לבדיה הוא שמלתו לערו במה ישכב והיה כייצעק אלי ושמעתי כייחנן אני: ס
 כז אלהים לא תקלל ונשיא בעמך לא תאר: מלאתך ודמעך לא תאחר בכור בניך תתן־לי:
 כט כן־תעשה לשורך לצאנך שבעת ימים יהיה עם־אמו ביום השמיני תתנו־לי:
 ל ואנשי־קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשליכון אתו: ס
 כא לא תשא שמע שוא אל־תשת ירך עם־רשע להיות עד חמס:
 כב לא־תהנה אחרי־רבים לרעת ולא־תענה על־רב לנטת אחרי רבים להטות:
 ג ודל לא תהדר בריבו: ס

טז
 י"ז
 י"ח
 ט"ז
 כ
 כא
 כב
 כג
 כד
 כה
 כו
 כז
 כח
 כט
 ל
 ס
 כא
 כב
 ג

אם תפגוש שור או יב שֶׁלךָ או חמור שֶׁלוֹ תועה בדרך - החזר לו אותו.

אם תראה חמור שֶׁל שׂוֹנֵא שֶׁלךָ רובץ תחת משאו וחדלת מעזב לו עזב תעזב שנאתך ועזר לו.

אל תענות משפט עני מִיִּשְׂרָאֵל בַּמִּשְׁפָּט.

הִתְרַחַק מִדְּבַר שֶׁקֶר, אֵל תִּהְרֹג חַף מִפֶּשַׁע וְאֵת מִי שִׁעֲבָא זָכָאי בְּדִין, כִּי אֲנִי לֹא אֶצְדִּיק בְּדִין אֵת מִי שֶׁבִּאֲמַת רָשָׁע.

וְאֵל תִּקַּח שׂוֹחֵד כִּי הַשׂוֹחֵד יַעֲזֹר פְּקֻחִים מִלְּרְאוֹת אֵת הָאֲמַת, וְיַעֲזֹר דְּבַרֵי צְדִיקִים וְאֵל תַּצִּיק לְגֵר, וְאַתֶּם מִפְּרִים אֵת נַפְשׁ הַגֵּר שֶׁהִרִי הֵייתֶם גֵּרִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם.

פרשת מועדים

וּשְׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע אֵת אֶרֶץךָ וּתְאָסֹף אֵת הַתְּבוּאָה שֶׁלָּהּ.

וּבִשְׁנֵה הַשְּׁבִיעִית תִּפְקֹד אֵת הַשְּׂדֵה וְתַעֲזֹב אֵת פְּרוֹתֶיהָ וְיֹאכְלוּ אוֹתָם עַנְיֵי עַמְּךָ, וְאֵת מֵה שֶׁנִּשְׂאָר יֹאכְלוּ חֵיזֵת הַשְּׂדֵה, כִּד תַּעֲשֶׂה גַם לְכַרְמְךָ וּלְעֵצֵי הַזֵּית שֶׁלָּךְ.

שֵׁשָׁה יָמִים תַּעֲשֶׂה אֵת מַעֲשֵׂיךָ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבּוֹת, כִּדִּי שִׁשּׁוּרְךָ וְחַמּוּרְךָ יִנוּחוּ וּלְבָן שִׁפְחַתְךָ וְלִגֵּר תִּהְיֶה מְנוּחָה.

וּתְזַהְרוּ בְּכָל הַמִּצְוֹת שִׁצִּוִיתִי אֲתֶכֶם, וְאֵל תִּזְכְּרוּ שֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים - לֹא יִשְׁמַע מִפִּיךָ.

תחגוג לי שלוש פעמים בשנה:

אֵת חַג הַמִּצְוֹת תִּשְׁמֹר - שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת כִּמוֹ שִׁצִּוִיתִי אוֹתְךָ - בְּזִמְנ חוֹדֶשׁ הָאָבִיב, כִּי כּוֹ יֵצֵאת מִמִּצְרַיִם; וְאֵל תָּבוֹא לִפְנֵי לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ בְּלֵי קָרְבָן.

וְאֵת חַג הַקִּצִּיר בְּזִמְנ תַּחֲלֵת קִצִּירֵת תִּבּוֹאֲתְךָ שֶׁתִּזְרַע בַּשְּׂדֵה, וְאֵת חַג הָאָסִיף בְּצֵאת שְׁנַת הַיָּבוֹל, כִּשְׁתִּאָסֹף אֵת תְּבוּאֲתְךָ מִהַשְּׂדֵה.

שלוש פעמים בשנה יראו כל הזכרים שלכם

כִּי תִפְגַּע שׂוֹר אִיבָהּ אוֹ חַמּוֹר תִּעָה הַשֵּׁב תְּשִׁיבֵנוּ לוֹ: ס

כִּי־תִרְאֶה חַמּוֹר שֹׁנֵאֲךָ רֹבֵץ תַּחַת מִשְׁאוֹ וְחָדַלְתָּ מֵעֲזֹב לוֹ עֲזַב תַּעֲזֹב עִמּוֹ: ס

לֹא תִטֶּה מִשְׁפַּט אֲבִינֶךָ בְּרִיבּוֹ:

מִדְּבַר־שֶׁקֶר תִּרְחַק וּנְקִי וְצַדִּיק אֲל־תִּהְרֹג כִּי לֹא־אֶצְדִּיק רָשָׁע:

וְשׂוֹחֵד לֹא תִקַּח כִּי הַשׂוֹחֵד יַעֲזֹר פְּקֻחִים וַיִּסְלַף דְּבַרֵי צְדִיקִים:

וְגֵר לֹא תִלְחָץ וְאַתֶּם יַדְעֶתֶם אֶת־נַפְשׁ הַגֵּר כִּי־גֵרִים הֵייתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וּשְׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע אֶת־אֶרֶץךָ וְאָסַפְתָּ אֶת־תְּבוּאָתָהּ:

וְהַשְּׁבִיעִית תִּשְׁמַטְנָה וְנִטְשָׁתָה וְאָכְלוּ אֲבִינֵי עַמְּךָ וְיִתְרֹם תֹּאכַל חֵיזֵת הַשְּׂדֵה כְּן־תַּעֲשֶׂה לְכַרְמְךָ לְזֵיתְךָ:

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מַעֲשֵׂיךָ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבּוֹת תִּשְׁבַּת לְמַעַן יִנוּחַ שׁוּרְךָ וְחַמּוּרְךָ וַיִּנְפֹשׁ כְּן־אֲמַתְךָ וְהַגֵּר:

וּבְכָל אֲשֶׁר־אָמַרְתִּי אֲלֵיכֶם תִּשְׁמְרוּ וְשֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים לֹא תִזְכְּרוּ לֹא יִשְׁמַע עַל־פִּיךָ:

שְׁלֹשׁ רִגְלִים תַּחַג לִי בַשָּׁנָה:

אֶת־חַג הַמִּצְוֹת תִּשְׁמֹר שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת כִּמוֹ אֲשֶׁר צִוִּיתְךָ לְמוֹעֵד חֹדֶשׁ הָאָבִיב כִּי־כּוֹ יֵצֵאת מִמִּצְרַיִם וְלֹא־יִרְאוּ פְנֵי רִיבָם:

וְחַג הַקִּצִּיר בְּכּוֹרֵי מַעֲשֵׂיךָ אֲשֶׁר תִּזְרַע בַּשְּׂדֵה וְחַג הָאָסִיף בְּצֵאת הַשָּׁנָה בְּאָסַפְךָ אֶת־מַעֲשֵׂיךָ מִן־הַשְּׂדֵה:

שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כָּל־זָכוּרְךָ

חמישי

אֶל־פְּנֵי הָאֵדוֹן וַיְהִיָּה:

יח לא־תִזְבַּח עַל־חַמֶּץ דָּם־זִבְחִי וְלֹא־ יִלֵּין חֶלֶב־חַמֵּי עֵד־בְּקָר:

יט רֵאשִׁית בַּכּוֹרֵי אֲדָמָתְךָ תָּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תִבְשֵׁל גְּדִי בַחֶלֶב אִמּוֹ: פ

לִפְנֵי הָאֵדוֹן ה'.

אל תשחט את קרבן הפסח שדמו נזרק למזבח כשיש אצלו חמץ, ואל תשאיר עד הבוקר את חלב קרבן החג שקרב למזבח.

את התחלת בכורי אדמתך תביא לבית ה' אלהיך, אל תבשל ואל תאכל בשר בהמה בשרה בחלב בהמה בשרה.

פְּרִשֶׁת הַהֶכְנֶה לִפְנֵיסָה לְאֶרֶץ

הנה אני שולח מלאך לפניך לשמור אותך בדרך ולהביא אותך למקום שהכנתני.

הזהר ממנו ושמע בקולו ואל תסרב לצויו, כי הוא לא יסלח לפשעכם כי אני מתגלה דרכו.

אלא שמע בקולו ותעשה את כל מה שאדבר, ואהיה אויב לאויביך ואעשה צרות לשונאיך.

כשילך מלאכי לפניך הוא יביא אותך אל האמורי והחתי והפרזי והפנעני החוי והיבוסי, ואני אשמיד אותם.

אל תשתחוה לאלהיהם ואל תעבוד אותם, ואל תעשה כמעשיהם, אלא תהרוס אותם ותשבור את מצבותיהם.

עבדו את ה' אלהיכם וה' יברך את מזונך ואת מימך, ואסלק ממך מחלות.

לא תהיה בארץ אשה שבנה ימות או שאינה יולדת, אשלים את מספר השנים המגיעות לה.

את פחדי אשלח לפניך - אעשה את כל העם שתבוא בארצם המומים, ואעשה שכל אויביך יברחו ויפנו אליך עורף.

אשלח את הצרעה לפניך והיא תגרש את החוי את הפנעני ואת החתי מלפניך.

לא אגרש אותנו מפניך תוך שנה אחת, כדי

כ הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמורך בדרך ולהביאך אל־המקום אשר הכנתני:

כא השמר מפניו ושמע בקלו אל־תמר בו כי לא ישא לפשעכם כי שמי בקרבו:

כב כי אם־שמעו תשמע בקלו ועשית כל אשר אדבר ואיבתי את־אויביך וצרתני את־צורתיך:

כג כי־ילך מלאכי לפניך ותביאך אל־האמרי ותחתי והפרזי והפנעני החוי והיבוסי והכחתינו:

כד לא־תשתחוה לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם כי הרוס תהרוסם ושבר תשבר מצבותיהם:

כה ועבדתם את יהוה אלהיכם וברך את־לחמך ואת־מימך והסרתני מחלה מקרבך: ס

כו לא תהיה משפלה ועקרה בארצך את־מספר ימיה אמלא:

כז את־אימתי אשלח לפניך ותמתי את־כל־העם אשר תבא בהם ונתתי את־כל־אויביך אלוך עורף:

כח ושלחתי את־הצרעה לפניך וגרשה את־החוי את־הפנעני ואת־החתי מלפניך:

כט לא אגרשנו מפניך בשנה אחת פן־

שש

כא

כב

כג

כד

כה

כו שביעי

כז

כח

כט

שְׁהָאָרֶץ לֹא תִהְיֶה שְׂמֵמָה וְלֹא יִתְרַבּוּ עָלֶיךָ חַיֹּת הַשָּׂדֶה.

אֲגַרֵּשׁ אוֹתוֹ מִפְּנֵיךָ לֵאמֹר לֵאמֹר, עַד שֶׁתּוֹלִיד בָּנִים וְתִרְבֶּה וְתִנְחַל אֶת הָאָרֶץ.

וְאֲשִׁים אֶת גְּבוּלְךָ מִיַּם סוּף וְעַד הַיָּם הַתִּיכוֹן וּמִמִּדְבַר עָרֵב עַד נְהַר פָּרָת, כִּי אֶתֵּן בְּיַדְכֶם אֶת יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ וְתִגְרַשׁ אוֹתָם מִפְּנֵיךָ.

אֵל תַּעֲשֶׂה אִתְּם וְעַם אֱלֹהֵיהֶם הִסַּכְתֶּם.

הֵם לֹא יֵשְׁבוּ בְּאֶרֶץ פְּנִי-יְחִטִּיאוּ אֹתְךָ לִי נֹגְדֵי בְכָךְ שֶׁתַּעֲבֹד אֶת אֱלֹהֵיהֶם וְזֶה יִהְיֶה לְךָ לְמַכְשׁוֹל.

פְּרֻשַׁת עֲבוֹדַת הָאֱלֹהִים

וּלְמֹשֶׁה ה' אָמַר: עֲלֵה אֵל ה' אֲתָה וְאַהֲרֹן נָדָב וְאָבִיהוּא וְשִׁבְעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִשְׁתַּחֲוּוּ מִרְחוֹק.

וּמֹשֶׁה לָּבְדוּ יָגִשׁ אֵל ה' וְהֵם לֹא יָגִשׁוּ, וְהָעַם לֹא יַעֲלוּ אִתּוֹ.

מֹשֶׁה בָּא וְסַפֵּר לָעַם אֵת כָּל דְּבָרֵי ה' וְאֵת כָּל הַמְּשָׁפְטִים, כָּל הָעַם עָנּוּ יַחַד וְאָמְרוּ: כָּל הַדְּבָרִים שֶׁה' דִּבֶּר – נַעֲשֶׂה.

מֹשֶׁה כָּתַב אֵת כָּל דְּבָרֵי ה', וְהִשְׁכִּים בְּבוֹקֵר וּבִנְיָה לְמַרְגְּלוֹת הַהָר מִזְבַּח וּשְׁתֵּים עָשָׂר מִצִּבּוֹת לְשָׁנִים עָשָׂר שְׁבַטֵי יִשְׂרָאֵל.

הוא שִׁלַּח אֶת נְעָרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבְּכוֹרִים וְהֵם הָעָלוּ עוֹלוֹת, וְשָׁחֲטוּ פָּרִים זָבָחֵי שְׁלָמִים לַה'.

מֹשֶׁה לָקַח חֲצֵי מִהֶדֶם וְשֵׁם בְּכוֹסוֹת, וְחֲצֵי מִהֶדֶם זָרַק עַל הַמִּזְבֵּחַ.

הוא לָקַח אֶת כָּתַב הַהִסָּכָם שֶׁכָּתַב בּוֹ אֶת דְּבָרֵי ה', וְקָרָא בְּאָזְנֵי הָעַם, וְהֵם אָמְרוּ: כָּל מַה שֶׁה' דִּבֶּר נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע!

מֹשֶׁה לָקַח אֶת הַדָּם וְזָרַק עַל הָעַם וְאָמַר: הִנֵּה

תִּהְיֶה הָאָרֶץ שְׂמֵמָה וְרַבָּה עָלֶיךָ חַיֹּת הַשָּׂדֶה:

מַעֲט מַעֲט אֲנִרְשָׁנוּ מִפְּנֵיךָ עַד אֲשֶׁר תִּפְרֹה וְנִחַלְתָּ אֶת-הָאָרֶץ:

וּשְׁתֵּי אֶת-גְּבוּלְךָ מִיַּם-סוּף וְעַד-יָם פְּלִשְׁתִּים וּמִמִּדְבַר עַד-נְהַר כִּי אֶתֵּן בְּיַדְכֶם אֶת יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ וְגִרְשְׁתֶּמוּ מִפְּנֵיךָ:

לֹא-תִכְרַת לָהֶם וְלֹא-לִיהֵם בְּרִית:

לֹא יֵשְׁבוּ בְּאֶרֶץ פְּנִי-יְחִטִּיאוּ אֹתְךָ לִי כִּי תַעֲבֹד אֶת-אֱלֹהֵיהֶם כִּי-יִהְיֶה לְךָ לְמוֹקֵשׁ: פ

כד

וְאֶל-מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה אֶל-יְהוָה אֲתָה וְאַהֲרֹן נָדָב וְאָבִיהוּא וְשִׁבְעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מִרְחוֹק:

וּנְגִשׁ מֹשֶׁה לָּבְדוֹ אֶל-יְהוָה וְהֵם לֹא יָגִשׁוּ וְהָעַם לֹא יַעֲלוּ עִמּוֹ:

וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַיְסַפֵּר לָעַם אֵת כָּל-דְּבָרֵי יְהוָה וְאֵת כָּל-הַמְּשָׁפְטִים וְנִעַן כָּל-הָעַם קוֹל אֶחָד וַיֹּאמְרוּ כָּל-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְהוָה נַעֲשֶׂה:

וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֵת כָּל-דְּבָרֵי יְהוָה וַיִּשְׁכֵּם בְּבֹקֵר וַיִּבְנֶן מִזְבַּח תַּחַת הַהָר וּשְׁתֵּים עָשָׂר מִצִּבּוֹת לְשָׁנִים עָשָׂר שְׁבַטֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּשְׁלַח אֶת-נְעָרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּזְבְּחוּ זָבָחִים שְׁלָמִים לַיהוָה פָּרִים:

וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצֵי הַדָּם וַיִּשֶׂם בְּאֵזְנֵי וְחֲצֵי הַדָּם זָרַק עַל-הַמִּזְבֵּחַ:

וַיִּקַּח סֵפֶר הַבְּרִית וַיִּקְרָא בְּאָזְנֵי הָעַם וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְהוָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע:

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-הַדָּם וַיִּזְרַק עַל-הָעַם

דָּם כְּרִיתַת הַבְּרִית וְהִהְסַבְּם שְׂה' עוֹשֶׂה אֶתְכֶם עַל כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן נָדְב וְאָבִיהוּא וְשִׁבְעִים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל עִלּוּ.

וְהֵם רָאוּ אֶת כְּבוֹד אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִתַּחַת לְרִגְלָיו כְּמוֹ לִבְנֵה עֹשִׂיָה מֵאֲבָן סַפִּיר, וְהוּא צָלוּל כַּמְרָאָה הַשָּׁמַיִם.

וְאֵל אוֹתָם הַחֹשׁוֹבִים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הוּא לֹא הוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ לִפְגּוֹעַ בָּהֶם לְמִרְוֹת שְׂרָאוֹ אֶת כְּבוֹד הָאֱלֹהִים וְאָכְלוּ וְשָׁתוּ.

פְּרֹשֶׁת הָעֲלִיָּה לְהָר

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: עֲלֵה אֵלַי לְהָר וְתִהְיֶה שָׁם, וְאֶתֶּן לְךָ אֶת לוֹחֹת הָאֶבֶן וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה שֶׁכָּתַבְתִּי לְעֹזֹת אוֹתָם.

מֹשֶׁה וַיהוֹשֻׁעַ מִשְׁרָתוֹ קָמוּ, וּמֹשֶׁה עָלָה לְהָר הָאֱלֹהִים.

וְלִזְקֵנִים אָמַר: שִׁבוּ וְחַפּוּ לָנוּ כְּאֵן עַד שְׁנַחֲזוֹר אֲלֵיכֶם, וְהִנֵּה אַהֲרֹן וְחֹזֵר אֶתְכֶם, מִי שֵׁיִשׁ לוֹ תִּבְיַעַה יָגֵשׁ אֲלֵיכֶם.

מֹשֶׁה עָלָה לְהָר וְהֶעֱנַן כִּסָּה אֶת הָהָר.

כְּבוֹד ה' שָׁכַן עַל הַר סִינַי – הֶעֱנַן כִּסָּה אוֹתוֹ שָׁשָׁה יָמִים, וְה' קָרָא לְמֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתּוֹךְ הָעֶנָן.

וּמִרְאָה כְּבוֹד ה' הָיָה כְּמוֹ אִשׁ שׁוֹרְפַת בְּרָאשׁ הָהָר לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל.

מֹשֶׁה נִכְנַס בְּתוֹךְ הָעֶנָן וְעָלָה לְהָר, מֹשֶׁה הָיָה בְּהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה.

וַיֹּאמֶר הִנֵּה דָם-הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת יִהְיֶה עִמָּכֶם עַל כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

וַיַּעַל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן נָדְב וְאָבִיהוּא וְשִׁבְעִים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּרְאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְתַחַת רִגְלָיו כַּמֵּעֵשָׂה לִבְנֵת הַסַּפִּיר וּכְעֵצֶם הַשָּׁמַיִם לְטָהָר:

וְאֵל-אֲצִילֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁלַח יָדוֹ וַיַּחֲזוּ אֶת-הָאֱלֹהִים וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עֲלֵה אֵלַי הַהָרָה וְהִיְהִי-שָׁם וְאֶתְנֶנָּה לְךָ אֶת-לְחֹת הָאֶבֶן וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרֹתָם:

וַיָּקָם מֹשֶׁה וַיהוֹשֻׁעַ מִשְׁרָתוֹ וַיַּעַל מֹשֶׁה אֶל-הָהָר הָאֱלֹהִים:

וְאֵל-הַזְּקֵנִים אָמַר שִׁבוּ-לָנוּ כִּזֶּה עַד אֲשֶׁר-נָשׁוּב אֲלֵיכֶם וְהִנֵּה אַהֲרֹן וְחֹזֵר עִמָּכֶם מִי-בַעַל דְּבָרִים יָגֵשׁ אֲלֵיכֶם:

וַיַּעַל מֹשֶׁה אֶל-הָהָר וַיִּכַּס הָעֶנָן אֶת-הָהָר:

וַיִּשְׁכַּן כְּבוֹד-יְהוָה עַל-הָהָר סִינַי וַיִּכְסְהוּ הָעֶנָן שֵׁשֶׁת יָמִים וַיִּקְרָא אֶל-מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתּוֹךְ הָעֶנָן:

וּמִרְאָה כְּבוֹד יְהוָה כָּאִשׁ אֹכֵלַת בְּרָאשׁ הָהָר לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיָּבֹא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֶנָן וַיַּעַל אֶל-הָהָר וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה: פ

ט

י

יא

יב

יג

יד

טו

טז

יז

יח

מפס"ד

תְּרוּמָה

כה

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

ב דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ־לִי תְרוּמָה
מֵאֵת כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ תִקְחוּ
אֶת־תְּרוּמָתִי:

ג וְזֹאת תְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם זָהָב וְכֶסֶף וְנִחְשֵׁת:

ד וְהַכֶּלֶת וְהָרִנָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים:

ה וְעֵרֹת אֵילָם מְאָדָּמִים וְעֵרֹת תַּחְשִׁים וְעִצֵּי שִׁטִּים:

ו שָׁמֶן לַמָּאֵר בְּשָׁמִים לְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסָּמִים:

ז אֲבִי־שֵׁהֶם וְאֲבֵנֵי מִלֵּאִים לְאָפֶד וְלַחֹשֶׁן וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכָם:

ח כָּכֹל אֲשֶׁר אָנֹכִי מֵרְאֶה אוֹתְךָ אֵת תְּבִנֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֵת תְּבִנֹת כָּל־כֵּלָיו וְכֵן תַּעֲשׂוּ: ס

פְּרֹשֶׁת הַתְּרוּמָה

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁיקְחוּ לִי תְרוּמָה, אֵת הַתְּרוּמָה עֲבוּרֵי תִקְחוּ מִכָּל אִישׁ שִׁיתְנַדֵּב בְּטוֹב לְבוֹ.

וְזֹאת הַתְּרוּמָה שֶׁתִּקְחוּ מֵאֲתָם – זָהָב וְכֶסֶף וְנִחְשֵׁת.

וְצִמְרָצִים צְבוּעַ בְּתַכְלֵת וְאַרְנָמָן מִנֹּזֶל שֶׁל חֵלְזוֹן וּבְצֻבַע אָדוּם מִתּוֹלַעַת, וּפְשֵׁתָן וּשְׁעָר עִזִּים.

וְעוֹרוֹת אֵילִים צְבוּעִים בְּאָדוּם וְעוֹרוֹת שֶׁל הַחִיָּה תַחֲשׁ וְעִצֵּי שִׁטָּה.

שָׁמֶן לַתְּאוֹרָה בְּשָׁמִים לְשֶׁמֶן שְׁמֹרְחִים בּוֹ וְלִקְטֹרֶת הַבְּשָׁמִים.

אֲבֵנֵי שֹׁהֵם וְאֲבֵנֵי חֵן לְשִׁבּוּץ, לְאָפוֹד וְלַחֹשֶׁן. וַיַּעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְאִשְׁבוֹן בְּתוֹכָם.

כָּכֹל מֵהַשְּׂאֵנִי מֵרְאֶה לְךָ אֵת מִבְּנֵי הַמִּשְׁכָּן וְאֵת מִבְּנֵי כָּל כֵּלָיו – כִּדְּתַעֲשׂוּ.

פְּרֹשֶׁת הָאָרוֹן

וַיַּעֲשׂוּ אָרוֹן מֵעִצֵּי שִׁטָּה, אָרְכוֹ שְׁתַּיִם וְחֻצֵי אַמּוֹת (כֶּסֶם 120 ס"מ) רָחְבוֹ אֶמְהָ וְחֻצֵי (כֶּסֶם 70 ס"מ) וְגִבְהוֹ אֶמְהָ וְחֻצֵי.

וַתִּצְפֶּה אוֹתוֹ בְּזָהָב טָהוֹר מִבְּפָנָיִם וּמִבְּחוּץ, וַתַּעֲשֶׂה עָלָיו מִסְבִּיב זָר מְזָהָב.

וַתִּתֵּן וַתִּיצוֹק עֲבוּרוֹ אַרְבַּע טַבְּעוֹת מְזָהָב, וַתִּשֵׂם עַל אַרְבַּע זְוִיּוֹתָיו – שְׁתֵּי טַבְּעוֹת עַל צִדּוֹ הָאֶחָד וּשְׁתֵּי טַבְּעוֹת עַל צִדּוֹ הַשֵּׁנִי.

עָשָׂה מוֹטוֹת מֵעִצֵּי שִׁטָּה וַתִּצְפֶּה אוֹתָם בְּזָהָב.

וַתִּכְנִס אֶת הַמוֹטוֹת בְּטַבְּעוֹת שֶׁעַל דְּפָנוֹת הָאָרוֹן כְּדֵי לְהָרִים בֵּהֶם אֵת הָאָרוֹן.

הַמוֹטוֹת יִהְיוּ בְּטַבְּעוֹת הָאָרוֹן וְלֹא יִסְרוּ מִמֶּנּוּ:

וַתִּשֵׂם בְּאָרוֹן אֵת לִוְחוֹת הַבְּרִית, שְׁאֵתָן לְךָ.

וַיַּעֲשׂוּ אָרוֹן עִצֵּי שִׁטִּים אֲמֹתַיִם וְחֻצֵי אָרְכוֹ וְאֶמְהָ וְחֻצֵי רָחְבוֹ וְאֶמְהָ וְחֻצֵי קַמָּתוֹ:

א וַצִּפֶּיָהּ אוֹתוֹ זָהָב טָהוֹר מִבַּיִת וּמִחוּץ וַתִּצְפֶּנּוּ וְעָשִׂיתָ עָלָיו זָר זָהָב סָבִיב:

ב וַיִּצְקֶתָ לּוֹ אַרְבַּע טַבְּעוֹת זָהָב וַנִּתְּתָה עַל אַרְבַּע פְּעֻמֹּתָיו וּשְׁתֵּי טַבְּעוֹת עַל־צִלְעוֹ הָאֶחָת וּשְׁתֵּי טַבְּעוֹת עַל־צִלְעוֹ הַשֵּׁנִית:

ג וְעָשִׂיתָ כְּדֵי עִצֵּי שִׁטִּים וַצִּפֶּיָהּ אוֹתָם זָהָב:

ד וַהֲבֵאתָ אֶת־הַבָּדִים בְּטַבְּעוֹת עַל צִלְעוֹת הָאָרוֹן לְשֵׂאת אֶת־הָאָרוֹן בֵּהֶם:

ה בְּטַבְּעוֹת הָאָרוֹן יִהְיוּ הַבָּדִים לֹא יִסְרוּ מִמֶּנּוּ:

ו וַנִּתְּתָ אֶל־הָאָרוֹן אֵת הַעֲדוֹת אֲשֶׁר אֲתָן

אליה:

עשה כסוי מזדב טהור, ארכו שתיים וחצי אמות ורחבו אמה וחצי.

ותעשה שתי צורות של מלאכים עשויות זהב, תעשה אותן מגוש אחד, משני קצות הכסוי.

ועשה צורת מלאך אחת בקצה הזה, וצורת מלאך אחת בקצה השני, את צורות המלאכים תעשו מגוף הכסוי על שני קצותיו.

ויהיו צורות המלאכים פורשות בנפים למעלה מסבכות בכנפיהן על הכסוי ופניהן אחת לשניה, פני צורות המלאכים יהיו לכוון מרבו הכסוי.

תשים את הכסוי על הארון מלמעלה, ותשים בארון את לוחות הברית שאתן לך.

ואפגש אתך שם, ואדבר אתך מעל הכסוי מבין שתי צורות המלאכים שעל ארון לוחות הברית, את כל מה שאצוה אותך אל בני ישראל.

פרשת השלחן

עשה שלחן מעצי שטה, ארכו שתי אמות רחבו אמה וגבהו אמה וחצי.

ותצפה אותו בזזהב טהור ותעשה לו זר זהב מסביב.

ותעשה לו מסגרת טפח מסביב בגובה טפח, ותעשה זר מזהב למסגרתו מסביב.

ותעשה לו ארבע טבעות זהב, ותשים את הטבעות על ארבע הפנות שליד ארבע רגליו.

הטבעות תהיינה מול המסגרת, כבתים למוטות להרים את השלחן.

ותעשה את המוטות מעצי שטה ותצפה אותם בזזהב, וירימו בהם את השלחן.

ותעשה את קצרותיו וכפותיו, ואת המקלות שהלחם מונח עליהם והעמודים שתומכים

ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבה:

ועשית שנים כרבים זהב מקשה תעשה אתם משני קצות הכפרת:

ועשה כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה מן הכפרת תעשו את הכרבים על שני קצותיו:

והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו אל הכפרת יהיו פני הכרבים:

ונתת את הכפרת על הארון מלמעלה ואל הארון תתן את הערת אשר אתן אליה:

ונעדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת מבין שני הכרבים אשר על ארון הערת את כל אשר אצוה אותך אל בני ישראל: פ

ועשית שלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קמתו:

וצפית אותו זהב טהור ועשית לו זר זהב סביב:

ועשית לו מסגרת טפח סביב ועשית זר זהב למסגרתו סביב:

ועשית לו ארבע טבעות זהב ונתת את הטבעות על ארבע הפאות אשר לארבע רגליו:

לעמת המסגרת תהיינן הטבעות לבתים לבדים לשאת את השלחן:

ועשית את הבדים עצי שטים וצפית אתם זהב ונשאבם את השלחן:

ועשית קצרותיו וכפותיו וקשותיו ומנקיותיו אשר יסוד בהן זהב טהור

תַּעֲשֶׂה אֹתָם:

מהצדדים - שסוככים על השלחן, מזהב טהור תעשה אותם.

ותשים על השלחן לחם פנים לפני תמיד.

ונתת על-השלחן לחם פנים לפני תמיד: פ

פרשת המנורה

עשה מנורה מזהב טהור, המנורה - הבסיס שלה והקנה המרכזי שלה יעשו מגוש אחד, גביעיה בפתוריה ופרחיה יהיו בחלק מגופה.

ועשית מנרת זהב טהור מקשה תעשה המנורה ורכה וקנה גביעיה כפתריה ופרחיה ממנה יהיו:

וששה קנים יוצאים מצדיה שלשה וקני מנורה מצד אחד ושלושה קני מנורה מצד שני.

וששה קנים יוצאים מצדיה שלשה וקני מנורה מצדה האחד ושלושה קני מנורה מצדה השני:

בקנה אחד יהיו שלושה תבליטים של גביעים וכפתור ופרח, ובקנה אחר יהיו שלושה תבליטים של גביעים וכפתור ופרח, כך יהיה בששת הקנים שיוצאים מהקנה המרכזי של המנורה.

שלשה גבעים משקדים בקנה האחד כפתור ופרח ושלושה גבעים משקדים בקנה האחד כפתור ופרח בן לששת הקנים היוצאים מן-המנורה:

ובקנה המרכזי של המנורה ארבעה גביעים, ותבליטי כפתורים ופרחים.

ובמנורה ארבעה גבעים משקדים כפתריה ופרחיה:

וכפתור תחת שני קנים שיוצאים מגוף המנורה וכפתור תחת שני קנים נוספים שיוצאים ממנה, וכפתור תחת שני קנים נוספים שיוצאים ממנה - כך לששת הקנים שיוצאים מגוף המנורה.

וכפתור תחת שני הקנים ממנה וכפתור תחת שני הקנים ממנה וכפתור תחת שני הקנים לששת הקנים היוצאים מן-המנורה:

הכפתורים והקנים יהיו חלק ממנה - בלה עשויה מגוש אחד של זהב טהור.

כפתריהם וקנתם ממנה יהיו בלה מקשה אחת זהב טהור:

ותעשה את נרותיה שבועה, וידליקו את נרותיה שיהיו מאירים אל מול פניה.

ועשית את-נרותיה שבועה והעלה את-נרותיה והאיר על-עבר פניה:

והמלקחים והיעים שמנקים אותה בהם יהיו מזהב טהור.

ומלקחיה ומחתיה זהב טהור:

מכבר זהב טהור יעשו אותה ואת כל הכלים האלה.

ככר זהב טהור יעשה אתה את כל-הכלים האלה:

וראה ועשה בצורתם שהראו לך בהר.

וראה ועשה בתבניתם אשר-אתה מראה בהר: ס

פרשת היריעות

ואת כסוי המשכן תעשה מעשר יריעות

ואת-המשכן תעשה עשר יריעת שש

שליש

כו

עשויות מפשתן שזור ותכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת, תעשה אותם במלאכת אִמנות שִׁירָאוּ בָהֶם צִרוֹת מְלֹאכִים.

אֹרֶךְ הַיְרִיעָה הָאֶחָת עֶשְׂרִים וּשְׁמוֹנֶה אַמּוֹת וְרוֹחַב אַרְבַּע אַמּוֹת - מִדָּה אֶחָת לְכָל הַיְרִיעוֹת.

חֹמֶשׁ יְרִיעוֹת תַּהַיִינָה מִחֲבֵרוֹת יְרִיעָה לַחֲבֵרְתָּהּ, וְחֹמֶשׁ יְרִיעוֹת אַחֲרוֹת תַּהַיִינָה מִחֲבֵרוֹת יְרִיעָה לַחֲבֵרְתָּהּ.

וְתַעֲשֶׂה לְלוּאֹת מִתְּכֵלֶת עַל שְׁפַת הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִקְצֵה בַחֲבֵרַת וְכֵן תַּעֲשֶׂה בְּשֵׁפֶת הַיְרִיעָה הַקִּיצוֹנָה בְּמִחֲבֵרַת הַחֲבוּר.

חֹמֶשִׁים לְלוּאֹת תַּעֲשֶׂה בַיְרִיעָה הָאֶחָת וְחֹמֶשִׁים לְלוּאֹת תַּעֲשֶׂה בְּקִצֵּה הַיְרִיעָה שֶׁבְּצַד הַשְּׁנַי שֶׁל הַחֲבוּר, הַלּוּאֹת תַּהַיִינָה מִקְבִּילוֹת - לְלוּאֵה מוֹל חֲבֵרְתָּהּ.

וְתַעֲשֶׂה חֹמֶשִׁים קְרָסֵי זָהָב, וְתַחֲבֵר אֶת הַיְרִיעוֹת יְרִיעָה לַחֲבֵרְתָּהּ בְּקְרָסִים וְכֵן הַמִּשְׁכָּן יִהְיֶה רֹצֵף אֶחָד.

וְעֹשֶׂה יְרִיעוֹת מִשְׁעָר עֲזִים לְאוֹהֶל עַל הַמִּשְׁכָּן, אֶחָת עֲשֶׂרֶה יְרִיעוֹת תַּעֲשֶׂה אוֹתָם.

אֹרֶךְ כָּל יְרִיעָה שְׁלוֹשִׁים אַמָּה וְרוֹחַב כָּל יְרִיעָה אַרְבַּע אַמּוֹת - מִדָּה אֶחָת לְאֶחָת עֲשֶׂרֶה הַיְרִיעוֹת.

וְתַחֲבֵר חֹמֶשׁ יְרִיעוֹת לְבָד וְשֵׁשׁ יְרִיעוֹת לְבָד, וְתַקְפֵּל אֶת הַיְרִיעָה הַשְּׁשִׁית שֶׁתִּשְׁתַּלְּשֵׁל מוֹל פֶּתַח הָאוֹהֶל.

וְתַעֲשֶׂה חֹמֶשִׁים לְלוּאֹת עַל שְׁפַת הַיְרִיעָה הַקִּיצוֹנָה בְּמִקוֹם שֶׁל הַחֲבוּר, וְחֹמֶשִׁים לְלוּאֹת עַל שְׁפַת הַיְרִיעָה בְּצַד הַשְּׁנַי שֶׁל הַחֲבוּר.

וְתַעֲשֶׂה חֹמֶשִׁים קְרָסֵי נְחוֹשֶׁת, וְתַעֲבִיר אֶת הַקְּרָסִים בְּלוּאֹת וְתַחֲבֵר אֶת הָאוֹהֶל וְהוּא יִהְיֶה רֹצֵף אֶחָד.

וְיֵהָיֶה שְׁעוֹדֶף בַּיְרִיעוֹת הָאוֹהֶל יָתֵר עַל יְרִיעוֹת

מִשְׁזָר וְתַכְלֵת וְאֶרְגָּמָן וְתַלְעֵת שְׁנַי כְּרָבִים מִעֲשֶׂה חֹשֶׁב תַּעֲשֶׂה אוֹתָם:

אֹרֶךְ הַיְרִיעָה הָאֶחָת שְׁמוֹנֶה וְעֶשְׂרִים בְּאֹמָה וְרוֹחַב אַרְבַּע בְּאֹמָה הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִדָּה אֶחָת לְכָל-הַיְרִיעוֹת:

חֹמֶשׁ הַיְרִיעוֹת תַּהַיִינָה חֲבֵרַת אִשָּׁה אֶל-אֶחָתָהּ וְחֹמֶשׁ יְרִיעוֹת חֲבֵרַת אִשָּׁה אֶל-אֶחָתָהּ:

וְעֹשֶׂת לְלוּאֹת תְּכַלֵּת עַל שְׁפַת הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִקְצֵה בַחֲבֵרַת וְכֵן תַּעֲשֶׂה בְּשֵׁפֶת הַיְרִיעָה הַקִּיצוֹנָה בְּמִחֲבֵרַת הַשְּׁנַיִת:

חֹמֶשִׁים לְלוּאֹת תַּעֲשֶׂה בַיְרִיעָה הָאֶחָת וְחֹמֶשִׁים לְלוּאֹת תַּעֲשֶׂה בְּקִצֵּה הַיְרִיעָה אֲשֶׁר בְּמִחֲבֵרַת הַשְּׁנַיִת מִקְבִּילוֹת הַלּוּאֹת אִשָּׁה אֶל-אֶחָתָהּ:

וְעֹשֶׂת חֹמֶשִׁים קְרָסֵי זָהָב וְחֲבֵרַת אֶת-הַיְרִיעוֹת אִשָּׁה אֶל-אֶחָתָהּ בְּקְרָסִים וְהָיָה הַמִּשְׁכָּן אֶחָד:

וְעֹשֶׂת יְרִיעוֹת עֲזִים לְאוֹהֶל עַל-הַמִּשְׁכָּן עֲשֶׂרֶה-עֲשֶׂרֶה יְרִיעוֹת תַּעֲשֶׂה אוֹתָם:

אֹרֶךְ הַיְרִיעָה הָאֶחָת שְׁלוֹשִׁים בְּאֹמָה וְרוֹחַב אַרְבַּע בְּאֹמָה הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִדָּה אֶחָת לְעֲשֶׂתֵי עֲשֶׂרֶה יְרִיעוֹת:

וְחֲבֵרַת אֶת-חֹמֶשׁ הַיְרִיעוֹת לְבָד וְאֶת-שֵׁשׁ הַיְרִיעוֹת לְבָד וְכַפְלֵת אֶת-הַיְרִיעָה הַשְּׁשִׁית אֶל-מוֹל פְּנֵי הָאוֹהֶל:

וְעֹשֶׂת חֹמֶשִׁים לְלוּאֹת עַל שְׁפַת הַיְרִיעָה הָאֶחָת הַקִּיצוֹנָה בַחֲבֵרַת וְחֹמֶשִׁים לְלוּאֹת עַל שְׁפַת הַיְרִיעָה הַחֲבֵרַת הַשְּׁנַיִת:

וְעֹשֶׂת קְרָסֵי נְחוֹשֶׁת חֹמֶשִׁים וְחֲבֵרַת אֶת-הַקְּרָסִים בְּלוּאֹת וְחֲבֵרַת אֶת-הָאוֹהֶל וְהָיָה אֶחָד:

וְיֵהָיֶה הַשְּׁעוֹדֶף בַּיְרִיעוֹת הָאוֹהֶל חֲצִי

הַמִּשְׁכָּן - אוֹתָהּ חֲצִי יָרִיעָה הַעוֹדֶפֶת תִּמְשָׁךְ
עַל הַקֶּרֶקַע מֵאַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן.

וְהָאֵמָה מִזֶּה וְהָאֵמָה מִזֶּה בְּעוֹדֶךָ בְּאוֹרֶךְ
יָרִיעוֹת הָאֹהֶל - שֶׁהֵן אַרְבּוּבוֹת מִיָּרִיעוֹת
הַמִּשְׁכָּן, יִשְׁתַּלְּשְׁלוּ עַל צְדֵי הַמִּשְׁכָּן מִכָּאן
וּמִכָּאן לְכַסּוֹתוֹ.

וְתַעֲשֶׂה כִסּוּי לְאֹהֶל מַעוֹרוֹת אֵילִים צְבוּעִים
בְּאֶדָּוִם וְכִסּוּי מַעוֹרוֹת הַחִיָּה תַחַשׁ מִלְּמַעְלָה.

פְּרֻשַׁת הַקְּרָשִׁים

עֲשֵׂה קְרָשִׁים עוֹמְדִים לְמִשְׁכָּן מֵעֲצֵי שִׁטָּה.

עֲשֵׂר אַמּוֹת אֹרֶךְ הַקְּרֶשׁ, וְאַמָּה וְחֲצִי רֹחֵב
כָּל קְרֶשׁ.

וְתַעֲשֶׂה שְׁתֵּי יָדָיוֹת בּוֹלְטוֹת לְכָל קְרֶשׁ,
מִכּוֹנְנוֹת אַחַת מוֹל אַחַת, כִּי תַעֲשֶׂה לְכָל
קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן.

וְתַעֲשֶׂה אֶת הַקְּרָשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲשָׂרִים קְרָשִׁים
לְצֵד הַנֶּגֶב - לְדָרוֹם.

וְאַרְבָּעִים בְּסִיסִים מִכֶּסֶף תַּעֲשֶׂה מִתַּחַת
לְעֲשָׂרִים הַקְּרָשִׁים, שְׁנֵי בְּסִיסִים מִתַּחַת לְכָל
קְרֶשׁ - לְשְׁתֵּי יָדָיוֹתָיו.

וְלְדוֹפֵן הַשְּׁנִיָּה שֶׁל הַמִּשְׁכָּן - לְצֵד צָפוֹן,
תַּעֲשֶׂה עֲשָׂרִים קְרָשִׁים.

וְאַרְבָּעִים בְּסִיסֵיהֶם מִכֶּסֶף - שְׁנֵי בְּסִיסִים
מִתַּחַת לְכָל קְרֶשׁ.

וּבִקְצֵה הַמִּשְׁכָּן לְצֵד מֵעֵרֵב תַּעֲשֶׂה שִׁשָּׁה
קְרָשִׁים.

וְשְׁנֵי קְרָשִׁים תַּעֲשֶׂה לְפָנֹת הַמִּשְׁכָּן שְׁבַקְצָה.

וְהַקְּרָשִׁים יִהְיוּ מִקְבִּילִים מִלְּמַטָּה, וְיִהְיוּ
מִצְּמֵדִים יָחַד עַל רְאִשֵׁיהֶם בְּטַבְעַת אַחַת,
וְכִי יִהְיֶה גַם לְשְׁנֵי הַקְּרָשִׁים שְׁבַפְּנוֹת.

הַיָּרִיעָה הַעוֹדֶפֶת תִּסְרָח עַל אַחֲרֵי
הַמִּשְׁכָּן:

וְהָאֵמָה מִזֶּה וְהָאֵמָה מִזֶּה בְּעוֹרֶךָ בְּאוֹרֶךְ
יָרִיעוֹת הָאֹהֶל יִהְיֶה סְרוּחַ עַל-צְדֵי
הַמִּשְׁכָּן מִזֶּה וּמִזֶּה לְכַסּוֹתוֹ:

וְעֲשִׂיתָ מִכֶּסֶה לְאֹהֶל עֵרַת אֵילִם
מֵאֲדָמִים וּמִכֶּסֶה עֵרַת תַּחֲשִׁים
מִלְּמַעְלָה: פ

וְעֲשִׂיתָ אֶת-הַקְּרָשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲצֵי שִׁטָּים
עֹמְדִים:

עֲשֵׂר אַמּוֹת אֹרֶךְ הַקְּרֶשׁ וְאַמָּה וְחֲצִי
הָאֵמָה רֹחֵב הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד:

שְׁתֵּי יָדָיוֹת לְקְרֶשׁ הָאֶחָד מְשַׁלְּבֹת אִשָּׁה
אֶל-אַחַתָּהּ כִּן תַּעֲשֶׂה לְכָל קְרָשֵׁי
הַמִּשְׁכָּן:

וְעֲשִׂיתָ אֶת-הַקְּרָשִׁים לְמִשְׁכָּן עֲשָׂרִים
קְרָשׁ לְפָאֵת נֶגֶבָה תִּימְנָה:

וְאַרְבָּעִים אֲדָנִי-כֶסֶף תַּעֲשֶׂה תַּחַת
עֲשָׂרִים הַקְּרֶשׁ שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת-הַקְּרֶשׁ
הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיוֹתָיו וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת-
הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיוֹתָיו:

וּלְצֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִיָּה לְפָאֵת צָפוֹן
עֲשָׂרִים קְרָשׁ:

וְאַרְבָּעִים אֲדָנִיהֶם כֶּסֶף שְׁנֵי אֲדָנִים
תַּחַת הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת
הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד:

וּלְיָרְכָתַי הַמִּשְׁכָּן יְמָה תַּעֲשֶׂה שִׁשָּׁה
קְרָשִׁים:

וְשְׁנֵי קְרָשִׁים תַּעֲשֶׂה לְמִקְצַעַת הַמִּשְׁכָּן
בְּיָרְכָתָיִם:

וְיִהְיוּ תְּאֵמָם מִלְּמַטָּה וְיִנְחָדּוּ יִהְיוּ תְּמִים
עַל-רִאשׁוֹ אֶל-טַבְעַת הָאַחַת כִּן יִהְיֶה
לְשְׁנֵיהֶם לְשְׁנֵי הַמִּקְצַעַת יִהְיוּ:

יחד הם יהיו שמונה קרשים במערב, ובסיסיהם מכסף – ששה עשר בסיסים, שני בסיסים מתחת לקרש אחד ושני בסיסים מתחת לקרש אחר.

ותעשה חמשה בריחים מעצי שטה לקרשי דופן המשכן האחת.

וחמשה בריחים לקרשי דופן המשכן השני, וחמשה בריחים לקרשי דופן המשכן לאחוריו במערב.

והברית האמצעי בתוך הקרשים עובר מהקצה אל הקצה.

ואת הקרשים תצפה בזהב ואת טבעותיהם תעשה מזהב כבתים לבריחים, ותצפה את הבריחים בזהב.

תקים את המשכן כהלכתו, כמו שהראיתי לך בהר.

פרשת הפרוכת

תעשה פרוכת מתכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן שזור, יעשו אותה במלאכת אֲמָנוֹת, שִׁירָאוּ בָּהּ צוּרוֹת מְלֹאכִים.

ותשים אותה על ארבעה עמודים מעצי שטה מצפים זהב וגם וויהם מזהב, על ארבעה בסיסי כסף.

ותשים את הפרוכת מתחת לקרסים ותביא לשם – פנימה מעבר לפרוכת, את ארון לוחות הברית, והפרוכת תבדיל לכם בין הקודש ובין קודש הקדשים.

ותשים את הכסוי על ארון לוחות הברית, בקודש הקדשים.

ותשים את השלחן מעבר לפרוכת מבחוץ, ואת המנורה מול השלחן על יד דופן המשכן הדרומית, ואת השלחן תשים על יד הדופן הצפונית.

ותעשה מסך לפתח האוהל מתכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן שזור, במלאכת

כה והיו שמונה קרשים ואדניהם כסף ששה עשר אדנים שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחר:

כו ועשית בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחד:

כז וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן לירכתים ומה:

כח והברית התיכן בתוך הקרשים מברית מן הקצה אל הקצה:

כט ואת הקרשים תצפה זהב ואת טבעותיהם תעשה זהב בתים לבריחם וצפית את הבריחים זהב:

ל ותקמת את המשכן כמשפטו אשר הראית בהר: ס

לא חמיש ועשית פרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה חשב יעשה אותה קרבים:

לב ונתתה אתה על-ארבעה עמודי שטים מצפים זהב וויהם זהב על-ארבעה אדני-כסף:

לז ונתתה את הפרוכת תחת הקרסים והבאת שמה מבית לפרכת את ארון העדות והבדילה הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים:

לד ונתת את הכפרת על ארון העדת בקדש הקדשים:

לה ושמת את השלחן מבחוץ לפרכת ואת המנורה נכח השלחן על צלע המשכן תימנה והשלחן תתן על-צלע צפון:

לו ועשית מסך לפתח האוהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה

רַקְמָה.
וַתַּעֲשֶׂה לַמִּסְדָּה חֲמִשָּׁה עֲמוּדֵי שֹׁטִים
אוֹתָם בְּזָהָב, וְוִיהֶם זָהָב, וְתַתִּיד וְתִיּוֹק
בְּשִׁבְלֵם חֲמִשָּׁה בְּסִיסֵי נְחוֹשֶׁת.

פְּרֻשֶׁת הַמִּזְבֵּחַ

וַתַּעֲשֶׂה אֶת הַמִּזְבֵּחַ מֵעֲצֵי שֹׁטֵה, הַמִּזְבֵּחַ יִהְיֶה
בְּצוּרֵת רְבוּעַ – חֲמִשׁ אַמּוֹת אוֹרֶךְ וְחֲמִשׁ
אַמּוֹת רֹחֵב, וְשְׁלוֹשׁ אַמּוֹת גְּבוּהוּ.

וַתַּעֲשֶׂה אֶת קַרְנוֹתָיו עַל אַרְבַּע פְּנוֹתָיו,
קַרְנוֹתָיו תִּהְיֶינָה חֵלֶק מִמֶּנּוּ, וַתַּצְפֶּה אוֹתוֹ
בְּנְחוֹשֶׁת.

וַתַּעֲשֶׂה אֶת הַסִּירִים שְׁמוֹצִיאִים בָּהֶם אֶת
הָאָפֶר, וְאֶת הַמַּגֵּרְפוֹת לְנִקּוֹי הָאָפֶר, וְאֶת
הַכּוֹסוֹת לְקַבְּלַת הַדָּם וְזִרְיָקָתוֹ, וְאֶת
הַקְּלִשׁוֹנִים לְהַפִּיכַת הַבָּשָׂר, וְהַיַּעִים לְלִקְיַחַת
הַגָּחָלִים – אֶת כָּל כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ תַּעֲשֶׂה
מִנְחוֹשֶׁת.

וַתַּעֲשֶׂה לוֹ קִישׁוּט בְּצוּרֵת רֶשֶׁת מִנְחוֹשֶׁת,
וַתַּעֲשֶׂה עַל הָרֶשֶׁת אַרְבַּע טַבְּעוֹת נְחוֹשֶׁת עַל
אַרְבַּע קְצוֹתָיו.

וְתָשִׂים אוֹתָהּ מִתַּחַת לְבִלְיָה שְׁסָבִיב
הַמִּזְבֵּחַ, מִלְּמַטָּה, וְהָרֶשֶׁת תִּהְיֶה עַד חֲצֵי
הַמִּזְבֵּחַ.

וַתַּעֲשֶׂה מוֹטוֹת לַמִּזְבֵּחַ – מוֹטוֹת מֵעֲצֵי שֹׁטֵה,
וְתַצְפֶּה אוֹתָם בְּנְחוֹשֶׁת.

הַמוֹטוֹת יוֹכְנְסוּ בְּטַבְּעוֹת – הַמוֹטוֹת יִהְיוּ עַל
שְׁתֵּי דְפְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ בְּשִׁירֵימוֹ אוֹתוֹ.

עֲשֶׂה אוֹתוֹ חֲלוּל מִקֶּף בְּלוֹחוֹת, כְּמוֹ שֶׁ'
הָרָאָה לָךְ בְּהַר כֶּן יַעֲשׂוּ.

פְּרֻשֶׁת הַחֲצֵר

עֲשֶׂה אֶת חֲצֵר הַמִּשְׁכָּן, לְצַד נֹגֵב לְדָרוֹם
תַּעֲשֶׂה לְחֲצֵר גֹּדֵר קְלוּעָה מִפְּשָׁתָן שְׁזוּר,
מֵאָה אַמָּה אוֹרֶךְ צַד אֶחָד.

וְעַמּוּדָיו עֲשָׂרִים וּבְסִיסֵיהֶם עֲשָׂרִים מִנְחוֹשֶׁת,
וְוִי הָעַמּוּדִים וְהַטַּבְּעוֹת הַמְּקִיפוֹת אוֹתָם

רַקְמָה:

וְעֲשִׂיתָ לַמִּסְדָּה חֲמִשָּׁה עֲמוּדֵי שֹׁטִים
וְצִפִּיתָ אֹתָם זָהָב וְוִיהֶם זָהָב וְיִצְקֶתָ
לָהֶם חֲמִשָּׁה אֲדָנֵי נְחוֹשֶׁת: ס

שש

כז

וְעֲשִׂיתָ אֶת־הַמִּזְבֵּחַ עֲצֵי שֹׁטִים חֲמִשׁ
אַמּוֹת אוֹרֶךְ וְחֲמִשׁ אַמּוֹת רֹחֵב רְבוּעַ
יִהְיֶה הַמִּזְבֵּחַ וְשָׁלֹשׁ אַמּוֹת קַמְתּוֹ:
וְעֲשִׂיתָ קַרְנוֹתָיו עַל אַרְבַּע פְּנוֹתָיו מִמֶּנּוּ
תִּהְיֶינָן קַרְנוֹתָיו וְצִפִּיתָ אֹתוֹ נְחוֹשֶׁת:

ב

וְעֲשִׂיתָ סִירְתּוֹ לְדָשָׁנוּ וְיַעֲיֹ וּמִזְרְקָתּוֹ
וּמִזְלַגְתּוֹ וּמַחַתְתּוֹ לְכָל־כְּלֵי תַעֲשֶׂה
נְחוֹשֶׁת:

ג

וְעֲשִׂיתָ לוֹ מִכְבָּר מַעֲשֶׂה רֶשֶׁת נְחוֹשֶׁת
וְעֲשִׂיתָ עַל־הָרֶשֶׁת אַרְבַּע טַבְּעוֹת נְחוֹשֶׁת
עַל אַרְבַּע קְצוֹתָיו:

ד

וְנִתְתָה אֹתָהּ תַּחַת כַּרְכַּב הַמִּזְבֵּחַ
מִלְּמַטָּה וְהִתְתָה הָרֶשֶׁת עַד חֲצֵי
הַמִּזְבֵּחַ:

ה

וְעֲשִׂיתָ בַדִּים לַמִּזְבֵּחַ בְּהֵי עֲצֵי שֹׁטִים
וְצִפִּיתָ אֹתָם נְחוֹשֶׁת:

ו

וְהוּבֵא אֶת־בְּרָדֶיךָ בְּטַבְּעוֹת וְהָיוּ הַבַּדִּים
עַל־שְׁתֵּי צְלָעוֹת הַמִּזְבֵּחַ בְּשֵׂאת אוֹתוֹ:

ז

נָכוֹב לַחַת תַּעֲשֶׂה אוֹתוֹ כְּאֲשֶׁר הָרָאָה
אֹתָךְ בְּהַר כֶּן יַעֲשׂוּ: ס

ח

וְעֲשִׂיתָ אֶת חֲצֵר הַמִּשְׁכָּן לְפָאֵת נֹגֵב־
הַיְמָנָה קְלָעִים לְחֲצֵר שֵׁשׁ מִשְׁזָר מֵאָה
בְּאַמָּה אוֹרֶךְ לְפָאֵה הָאַחַת:

ט

וְעַמּוּדָיו עֲשָׂרִים וְאֲדָנֵיהֶם עֲשָׂרִים נְחוֹשֶׁת
וְוִי הָעַמּוּדִים וְהַטַּבְּעוֹת הַמְּקִיפִים כְּסָף:

י

לקשוט, מכסף.

ובן לאורך צד צפון, תעשה גדר קלועה באורך מאה אמות, ועמודיו עשרים ובסיסיהם עשרים מנחושת, ווי העמודים והטבעות המקיפות אותם לקשוט, מכסף.

ורחב החצר לצד מערב, גדר קלועה באורך חמשים אמה, עמודיהם עשרה ובסיסיהם עשרה.

ורחב החצר לצד מזרח, חמשים אמה.

וחמש עשרה אמה גדר קלועה לצד-הפתח, עמודיהם שלושה ובסיסיהם שלושה.

ולצד-הפתח השני חמש עשרה אמות גדר קלועה, עמודיהם שלושה ובסיסיהם שלושה.

ולשער החצר מסד עשרים אמה עשוי מתכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן שזור, במלאכת רקמה. עמודי השער והמסד ארבעה, ובסיסיהם ארבעה.

כל עמודי החצר מסביב מקפים בטבעות כסף וגם וויהם מכסף, ובסיסיהם מנחושת.

אורך החצר מאה אמה, ולכל ארבה - רחב חמשים אמה, וגובה הגדר חמש אמות פשתן שזור, ובסיסי עמודיה מנחושת.

כל כלי המשכן לכל עבודותיו, וכל יתדותיו וכל יתדות החצר - מנחושת.

א' וכן לפאת צפון באורך קלעים מאה ארך ועמדי עשרים ואדניהם עשרים נחשת ווי העמדים וחשקיהם כסף:

ב' ורחב החצר לפאת-זם קלעים חמשים אמה עמדיהם עשרה ואדניהם עשרה:

ג' ורחב החצר לפאת קדמה מזרחה חמשים אמה:

ד' וחמש עשרה אמה קלעים לפתח עמדיהם שלושה ואדניהם שלושה:

ה' ולפתח השנית חמש עשרה קלעים עמדיהם שלושה ואדניהם שלושה:

ו' ולשער החצר מסד ו עשרים אמה תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה רקם עמדיהם ארבעה ואדניהם ארבעה:

ז' כל-עמודי החצר סביב מחשקים כסף וויהם כסף ואדניהם נחשת:

ח' ארך החצר מאה באמה ורחב ו חמשים בחמשים וקמה חמש אמות שש משזר ואדניהם נחשת:

ט' לכל כלי המשכן בכל עבודתו וכל- יתדותיו וכל-יתדת החצר נחשת: ס

מפסיד

תצוה

כ ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתיב למאור להעלות נר תמיד:

כא באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על-הערת יערך אתו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני יהוה חקת עולם לדרתם מאת בני ישראל: ס

פרשת השמן למאור

ואתה תצוה את בני ישראל שיביאו אליך שמן זית זך כתיב לתאורה - להדליק נר קבוע.

אהרן ובניו יערכו אותו באהל ההתכנסות מעבר לפרכת שעל יד ארון לוחות הברית מבחוץ, שידלוק מהערב עד הבוקר לפני ה', חוק לעולם לדורות שינתן מבני ישראל.

פרשת בגדי הכהנה

ואתה תקרב אליך מתוך בני ישראל את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו-לי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני אהרן:

ותעשה בגדי קודש לאהרן אהיך לכבוד ולתפארת.

ואתה תדבר אל כל החכמים שמלאתי אותם ברוח חכמה שיעשו את בגדי אהרן לקדש אותו שיהיה בהן לעבודתי.

ואלה הבגדים שיעשו: חושן ואפוד ומעיל וכתונת משבצת, מצנפת וחגורה, ויעשו את בגדי הקודש האלה לאהרן אחיך ולבניו שיהיו בהנים לעבודתי.

והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן ואת הצבע האדום מהתולעת ואת הפשתן.

פרשת האפוד

יעשו את האפוד מחוטי זהב תכלת וארגמן, צבע אדום מתולעת ופשתן שזור, במלאכת אמונות.

יהיו לו שתי כתפיות מחברות אליו בשני קצותיו, ויחברו אותן בתפירה.

וחגורת אפדתו שעליו תעשה כמותה ותהיה חלק ממנו, מזב תכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן שזור.

ותקח את שתי אבני השוהם ותחקוק עליהן

כח א

ואתה תקרב אליך את-אהרן אחיך ואת-בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו-לי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני אהרן:

ב ועשית בגדי-קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת:

ג ואתה תדבר אל-כל-חכמי-לב אשר מלאתי רוח חכמה ועשו את-בגדי אהרן לקדשו לכהנו-לי:

ד ואלה הבגדים אשר יעשו חושן ואפוד ומעיל וכתונת תשבץ מצנפת ואבנט ועשו בגדי-קדש לאהרן אחיך ולבניו לכהנו-לי:

ה והם יקחו את-הזהב ואת-התכלת ואת-הארגמן ואת-תולעת השני ואת-השש: פ

י

ועשו את-האפוד זהב תכלת וארגמן תולעת שני ושש משזר מעשה חשב:

ז

שתי כתפית חברת יהיה-לו אל-שני קצותיו וחבר:

ח

וחשב אפדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר:

ט

ולקחת את-שתי אבני-שוהם ופתחת

עֲלֵיהֶם שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

י שֶׁשָׁה מִשְׁמֹתָם עַל הָאֶבֶן הָאֶחָת וְאֶת־
שְׁמוֹת הַשֶּׁשָּׁה הַנּוֹתְרִים עַל־הָאֶבֶן
הַשְּׁנִיָּת כְּתוּלְדָתָם:

יא מַעֲשֵׂה חֲרָשׁ אֶבֶן פְּתוּחֵי חֹתָם תִּפְתַּח
אֶת־שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל־שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מִסִּבַּת מִשְׁבְּצוֹת זָהָב תַּעֲשֶׂה אֹתָם:

יב וְשִׁמְתָּ אֶת־שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל כְּתֻפֹת
הָאֶפֶד אֶבְנֵי זָכָרָן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִשְׂאָ
אֶהְרֹן אֶת־שְׁמוֹתָם לְפָנָי יְהוָה עַל־שְׁתֵּי
כְּתֻפֵי לְזָכָרָן: ס

יג וַעֲשִׂיתָ מִשְׁבְּצַת זָהָב:

יד וְשְׁתֵּי שְׂרָשְׁרֹת זָהָב טְהוֹר מְגֻבְּלוֹת
תַּעֲשֶׂה אֹתָם מַעֲשֵׂה עֶבֶת וְנִתְּתָה אֶת־
שְׂרָשְׁרֹת הָעֶבֶת עַל־הַמִּשְׁבְּצַת: ס

טו וַעֲשִׂיתָ חֹשֶׁן מִשְׁפָּט מַעֲשֵׂה חֲשָׁב
כְּמַעֲשֵׂה אֶפֶד תַּעֲשֶׂנוּ זָהָב תְּכֵלֶת
וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁזָר תַּעֲשֶׂה
אֹתוֹ:

טז רְבוּעַ יְהִיָּה כְּפוּל זָרֵת אָרְכּוֹ וְזָרֵת
רְחִבּוֹ:

יז וּמְלֵאֲתָ בּוֹ מְלֵאֲתֵי אֶבֶן אַרְבַּעַה טוֹרִים
אֶבֶן טוֹר אֶדָם פְּטָדָה וּבְרֻקַּת הַטּוֹר
הָאֶחָד:

יח וְהַטּוֹר הַשְּׁנַי נֶפֶד סָפִיר וַיְהִלֵּם:

יט וְהַטּוֹר הַשְּׁלִישִׁי לְשֵׁם שָׁבוּ וְאַחֲלָמָה:

כ וְהַטּוֹר הַרְבִּיעִי תְּרִשִׁישׁ וְשֵׁהָם וַיִּשְׁפָּה
מִשְׁבָּצִים זָהָב יְהִי בְּמִלּוֹאֲתָם:

כא וְהָאֲבָנִים תְּהִיֶינּוּ עַל־שְׁמוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
שְׁתֵּים עָשָׂרָה עַל־שְׁמוֹתָם פְּתוּחֵי חוֹתָם
אִישׁ עַל־שְׁמוֹ תְּהִיֶינּוּ לְשֵׁנֵי עֶשֶׂר שָׁבֹט:

כב וַעֲשִׂיתָ עַל־הַחֹשֶׁן שְׂרָשֵׁת גְּבֻלַת מַעֲשֵׂה
עֶבֶת זָהָב טְהוֹר:

אֶת שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

שֶׁשָׁה מִשְׁמוֹתָם עַל אֶחָת הָאֲבָנִים וְאֶת שְׁמוֹת
הַשֶּׁשָּׁה הַנּוֹתְרִים עַל הָאֶבֶן הַשְּׁנִיָּה, כְּסֹדֵר
לַיְדָתָם.

תַּחְקוֹק בְּשְׁתֵּי הָאֲבָנִים אֶת שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
חֲקוֹקִים כְּחוֹתֶמֶת בְּמִלְאֲכַת אֲמֵנוֹת שֶׁל אֲבָנֵי
חָן, תַּעֲשֶׂה אוֹתָן מִקְפּוֹת בְּמִשְׁבְּצוֹת זָהָב.

תִּשִׂים אֶת שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל כְּתֻפֵי הָאֶפֶד
– אֲבָנֵי זָכָרָן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֶהְרֹן יִשָּׂא אֶת
שְׁמוֹתָם עַל שְׁתֵּי כְּתֻפֵי לְזָכָרָן לְפָנָי ה'.

תַּעֲשֶׂה מִשְׁבְּצוֹת זָהָב.

וְשְׁתֵּי שְׂרָשְׁרוֹת מְזָהָב טְהוֹר – תַּעֲשֶׂה אוֹתָן
בְּקָצָה, שְׂזוֹרוֹת כְּחֶבֶל, וְתִשִׂים אֶת שְׂרָשְׁרוֹת
הַשְּׂרוּכִים עַל הַמִּשְׁבְּצוֹת.

פְּרֻשַׁת הַחֹשֶׁן

תַּעֲשֶׂה בְּמִלְאֲכַת אֲמֵנוֹת חוֹשֶׁן שְׁמוּדִיעַ מֵהַ
לַעֲשׂוֹת, תַּעֲשֶׂה אוֹתוֹ כְּמוֹ מְלֵאֲכַת הָאֶפֶד –
תַּעֲשֶׂה אוֹתוֹ מְזָהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְצִבְעַ
אֶדָם מִתּוֹלַעַת וּפְשִׁתָּן שְׂזוֹר.

הוא יהיה רבוע מקפל לשנים, חצי אמה
אָרְכּוֹ וְחִצֵּי אִמָּה רְחִיבּוֹ (24 ס"מ).

תִּקְבַּע בּוֹ אֲבָנִים – אַרְבַּעַה טוֹרִים שֶׁל
אֲבָנִים, הַטּוֹר הָרִאשׁוֹן: אֶדָם פְּטָדָה וּבְרֻקַּת.

וְהַטּוֹר הַשְּׁנַי נֶפֶד סָפִיר וַיְהִלֵּם.

וְהַטּוֹר הַשְּׁלִישִׁי לְשֵׁם שָׁבוּ וְאַחֲלָמָה.

וְהַטּוֹר הַרְבִּיעִי תְּרִשִׁישׁ וְשֵׁהָם וַיִּשְׁפָּה – הֵם
יְהִיּוּ מִקְפִּים בְּמִשְׁבְּצוֹת זָהָב הַמְּמַלְאוֹת
בְּאוֹתֵי הָאֲבָנִים.

וְהָאֲבָנִים תְּהִיֶינּוּ עַל שְׁתֵּים עָשָׂרָה בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, וְשְׁמוֹתֵיהֶם חֲקוֹקִים עֲלֵיהֶן כְּחוֹתֶמֶת,
לְכָל אֶחָד מִשְׁנֵים עָשָׂר הַשְּׁבָטִים – אֶת שְׁמוֹ.

וְתַעֲשֶׂה עַל הַחוֹשֶׁן בְּקָצָהוּ שְׂרָשְׁרוֹת שְׂזוֹרוֹת
כְּחֶבֶל, מְזָהָב טְהוֹר.

וַתַּעֲשֶׂה עַל-הַחוּשָׁן שְׁתֵּי טַבְעוֹת זָהָב וְתָשִׂים אֶת שְׁתֵּי הַטַּבְעוֹת עַל-שְׁנֵי קְצוֹת הַחוּשָׁן הָעֲלִיוֹנוֹת.

וְתָשִׂים אֶת שְׁתֵּי חֲבָלֵי הַזָּהָב עַל שְׁתֵּי הַטַּבְעוֹת עַל קְצוֹת הַחוּשָׁן.

וְאֵת שְׁנֵי קְצוֹת שְׁנֵי הַשְּׂרוּכִים תָּשִׂים עַל שְׁתֵּי הַמְּשַׁבְּצוֹת וְתָשִׂים עַל כְּתֻפֹּיֹת הָאֶפֶוד בְּלִפְי חוּץ.

וַתַּעֲשֶׂה שְׁתֵּי טַבְעוֹת זָהָב וְתָשִׂים אוֹתָן עַל שְׁנֵי קְצוֹת הַחוּשָׁן עַל שְׂפָתוֹ הַתַּחְתּוֹנָה, בְּצַד הַפְּנִימִי שֶׁל הָאֶפֶוד.

תַּעֲשֶׂה שְׁתֵּי טַבְעוֹת זָהָב וְתָשִׂים אוֹתָן עַל שְׁתֵּי כְּתֻפֹּיֹת הָאֶפֶוד מִלְּמַטָּה בְּלִפְי חוּץ, מוֹל מְקוֹם הַתַּחְבְּרוֹתָן לְגוֹף הָאֶפֶוד, מֵעַל לַחֲגוּרַת הָאֶפֶוד.

וַיַּחְבְּרוּ אֶת הַחוּשָׁן מִטַּבְעוֹתָיו אֶל טַבְעוֹת הָאֶפֶוד בְּפִתִּיל תְּכֵלֶת כְּדִי שִׁיְהִיָּה עַל-חֲגוּרַת הָאֶפֶוד וְכַף הַחוּשָׁן לֹא יִתְנַתֵּק מֵהָאֶפֶוד.

אֶהְרֹן יִשָּׂא עַל לְבוֹ בְּבֹאוֹ לְקֹדֵשׁ אֶת שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּחוּשָׁן שְׁמוּדִיעַ מַה לַּעֲשׂוֹת, לְזַכְּרוֹן לְפָנָי ה' תָּמִיד.

וְתָשִׂים בַּחוּשָׁן שְׁמוּדִיעַ מַה לַּעֲשׂוֹת אֶת הָאֲבָנִים הַמְּאִירוֹת שְׁעוֹנוֹת לְשֵׁאלוֹת, וְהֵן תִּהְיֶינָה עַל לֵב אֶהְרֹן בְּבֹאוֹ לְפָנָי ה', וְאֶהְרֹן יִשָּׂא עַל לְבוֹ לְפָנָי ה' אֶת הַהוֹרָאוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, תָּמִיד.

פְּרֶשֶׁת הַמְּעִיל

תַּעֲשֶׂה אֶת הַמְּעִיל שְׁעָלָיו הָאֶפֶוד, כְּלוּ מִתְּכֵלֶת.

קִצְחוּ הָעֲלִיּוֹן יִהְיֶה מִקְּפֹל לְתוֹכוֹ, וְכַף תִּנוּצַר שְׁפָה מִסְבִּיב לְפָתְחוֹ מִחֲבַרְתּוֹ בְּאַרְיֶגֶה וְיִהְיֶה לוֹ כְּמוֹ צְנֹארוֹן הַשְּׂרִיזִין כְּדִי שֶׁלֹּא יִקְרַע.

וַתַּעֲשֶׂה עַל שׂוּלְיֹו רְמוֹנִים מִתְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְצַבַּע אָדוּם מִתּוֹלְעַת עַל שׂוּלְיֹו סְבִיב, וּפַעְמוֹנֵי זָהָב בִּינֵיהֶם מִסְבִּיב.

וַעֲשִׂיתָ עַל-הַחֹשֶׁן שְׁתֵּי טַבְעוֹת זָהָב וְנִתְּתָה אֶת-שְׁתֵּי הַטַּבְעוֹת עַל-שְׁנֵי קְצוֹת הַחֹשֶׁן:

וְנִתְּתָה אֶת-שְׁתֵּי עֲבֹתֵת הַזָּהָב עַל-שְׁתֵּי הַטַּבְעוֹת אֶל-קְצוֹת הַחֹשֶׁן:

וְאֵת שְׁתֵּי קְצוֹת שְׁתֵּי הָעֲבֹתֹת תִּתֵּן עַל-שְׁתֵּי הַמְּשַׁבְּצוֹת וְנִתְּתָה עַל-כְּתֻפֹּיֹת הָאֶפֶוד אֶל-מוֹל פְּנֵיו:

וַעֲשִׂיתָ שְׁתֵּי טַבְעוֹת זָהָב וְשִׁמְתָה אֹתָם עַל-שְׁנֵי קְצוֹת הַחֹשֶׁן עַל-שְׂפָתוֹ אֲשֶׁר אֶל-עֵבֶר הָאֶפֶוד בֵּיתָה:

וַעֲשִׂיתָ שְׁתֵּי טַבְעוֹת זָהָב וְנִתְּתָה אֹתָם עַל-שְׁתֵּי כְּתֻפֹּיֹת הָאֶפֶוד מִלְּמַטָּה מִמוֹל פְּנֵיו לַעֲמֹת מִחֲבַרְתּוֹ מִמֵּעַל לְחֻשָּׁב הָאֶפֶוד:

וַיִּרְכְּסוּ אֶת-הַחֹשֶׁן מִטַּבְעוֹתָיו אֶל-טַבְעוֹת הָאֶפֶוד בְּפִתִּיל תְּכֵלֶת לְהִיּוֹת עַל-חֻשָּׁב הָאֶפֶוד וְלֹא יִנָּח הַחֹשֶׁן מֵעַל הָאֶפֶוד:

וְנִשָּׂא אֶהְרֹן אֶת-שְׁמוֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בַּחֹשֶׁן הַמְּשַׁפֵּט עַל-לְבוֹ בְּבֹאוֹ אֶל-הַקֹּדֶשׁ לְזַכְּרוֹן לְפָנָי יְהוָה תָּמִיד:

וְנִתְּתָה אֶל-חֹשֶׁן הַמְּשַׁפֵּט אֶת-הָאוּרִים וְאֶת-הַתְּמִיּוֹם וְהָיוּ עַל-לֵב אֶהְרֹן בְּבֹאוֹ לְפָנָי יְהוָה וְנִשָּׂא אֶהְרֹן אֶת-מְשַׁפֵּט בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל עַל-לְבוֹ לְפָנָי יְהוָה תָּמִיד: ס

וַעֲשִׂיתָ אֶת-מְעִיל הָאֶפֶוד כְּלִיל תְּכֵלֶת:

וְהָיָה פִּי-רֵאשׁוֹ בְּתוֹכוֹ שְׁפָה יְהִיָּה לְפָנָיו סְבִיב מֵעֲשֶׂה אֲרָג כְּפִי תַחְרָא יְהִיָּה-לוֹ לֹא יִקְרַע:

וַעֲשִׂיתָ עַל-שׂוּלְיֹו רְמוֹנֵי תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלְעַת שְׁנֵי עַל-שׂוּלְיֹו סְבִיב וּפַעְמוֹנֵי זָהָב בְּתוֹכָם סְבִיב:

שליש

פַּעֲמוֹן זָהָב וְרִמּוֹן פַּעֲמוֹן זָהָב וְרִמּוֹן עַל שׁוּלֵי
הַמַּעִיל מִסָּבִיב.

וַיְהִי עַל אֲהָרֹן כַּדֵּי שֵׁיִשְׂרַת אֹתוֹ, וַיִּשְׁמַע
קוֹלוֹ בְּבוֹאוֹ לְקוֹדֵשׁ לִפְנֵי ה' וּבְצֵאתוֹ, וְלֹא
יָמוּת.

פְּרֻשַׁת הַצִּיץ

תַּעֲשֶׂה צִיץ מִזָּהָב טָהוֹר וּתְחַקֹּק בוֹ בַּחֲקִיקָה
כְּמוֹ בַּחֲתוּמַת: קוֹדֵשׁ לַה'.

תִּקְשׁוֹר אוֹתוֹ עַל יְדֵי חוּט תְּכֵלֶת, וַיְהִי עַל
הַמְּצַנֶּפֶת, מוֹל קִדְמַת הַמְּצַנֶּפֶת יְהִי.

וַיְהִי עַל מִצַּח אֲהָרֹן, וַיִּכְפֹּר בוֹ אֲהָרֹן עַל עוֹוֹן
טְמֵאת הַקֹּדְשִׁים שִׁיקְדִישׁוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל – כָּל
מִתְּנוֹת קֹדְשֵׁיהֶם, וַיְהִי עַל מִצְחוֹ תָּמִיד כַּדֵּי
שִׁיְהִיו רְצוּיִים לִפְנֵי ה'.

פְּרֻשַׁת בְּגְדֵי הַכֹּהֲנִים

תַּעֲשֶׂה מִשְׁבָּצוֹת לְכַתוּנַת מִפְשְׁתֶּךָ וְתַעֲשֶׂה
מִצַּנֶּפֶת מִפְשְׁתֶּךָ, וְתַעֲשֶׂה אֲבִנֹת בְּמִלְאֶכֶת
רִקְמָה.

תַּעֲשֶׂה לְבָנֵי אֲהָרֹן כַּתוּנֹת וְתַעֲשֶׂה לָהֶם
אֲבִנֹתִים וּמִגְבְּעוֹת תַּעֲשֶׂה לָהֶם מִגְבְּעוֹת לְכַבוֹד
וְלִתְפָאֶרֶת.

תִּלְבִּישׁ אוֹתָם עַל אֲהָרֹן אַחִיד וְעַל בְּנָיו אֹתוֹ,
וְתִמְרַח עֲלֵיהֶם שֶׁמֶן וְתִמְנֶה אוֹתָם לְתַפְקִיד,
וְתִקְדֹשׁ אוֹתָם, וַיְהִיו לִי לְכֹהֲנִים.

וַעֲשֶׂה לָהֶם מְכַנְסֵי בֶד לְכִסּוֹת מְקוּם צָנוּעַ, הֵם
יְהִיו מִמֶּתְנִים עַד יְרֵכִים.

וַיְהִיו עַל אֲהָרֹן וְעַל בְּנָיו בְּבוֹאֵם לְאוֹהֶל
הַהִתְכַּנְּסוֹת אוֹ בְּגִשְׁתֶּם לְמִזְבֵּחַ לְשִׂרְתָּ
בְּקוֹדֵשׁ, וְלֹא יְהִי לָהֶם עוֹוֹן וַיְמוּתוּ, חוֹק
לְעוֹלָם לוֹ וּלְצִאֲצָאֵיו אַחֲרָיו.

פְּרֻשַׁת הַמְּלוּאִים

זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה לָהֶם לְקֹדֵשׁ אוֹתָם לְכַהֵן
לִי – קַח פֶּר אֶחָד וּשְׁנֵי אֵילִים לְלֹא מוֹם.

וְלָחֶם שְׁלֵא הַחֲמִיץ, וְחֻלוֹת שְׁלֵא הַחֲמִיצוֹ

פַּעֲמוֹן זָהָב וְרִמּוֹן פַּעֲמוֹן זָהָב וְרִמּוֹן עַל-
שׁוּלֵי הַמַּעִיל סָבִיב:

וַיְהִי עַל-אֲהָרֹן לְשִׂרְתָּ וּנְשַׁמַּע קוֹלוֹ
בְּבוֹאוֹ אֶל-הַקֹּדֵשׁ לִפְנֵי יְהוָה וּבְצֵאתוֹ
וְלֹא יָמוּת: ס

וַעֲשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר וּפְתַחְתָּ עָלָיו
פְּתוּחֵי חֹתֶם קֹדֵשׁ לַיהוָה:

וְשַׂמְתָּ אוֹתוֹ עַל-פְּתִיל תְּכֵלֶת וְהָיָה עַל-
הַמְּצַנֶּפֶת אֶל-מוֹל פְּנֵי-הַמְּצַנֶּפֶת יְהוָה:

וְהָיָה עַל-מִצַּח אֲהָרֹן וְנִשָּׂא אֲהָרֹן אֶת-
עוֹן הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְכָל-מִתְּנוֹת קֹדְשֵׁיהֶם וְהָיָה עַל-מִצְחוֹ
תָּמִיד לְרִצּוֹן לָהֶם לִפְנֵי יְהוָה:

וּשְׁבָצוֹת הַכַּתוּנֹת שֵׁשׁ וְעֲשִׂיתָ מִצַּנֶּפֶת שֵׁשׁ
וְאֲבִנֹת תַּעֲשֶׂה מֵעֵשֶׂה רִקְמָה:

וּלְבָנֵי אֲהָרֹן תַּעֲשֶׂה כַּתוּנֹת וְעֲשִׂיתָ לָהֶם
אֲבִנֹתִים וּמִגְבְּעוֹת תַּעֲשֶׂה לָהֶם לְכַבוֹד
וְלִתְפָאֶרֶת:

וְהִלְבַּשְׁתָּ אֹתָם אֶת-אֲהָרֹן אַחִיד וְאֶת-
בְּנָיו אֹתוֹ וּמִשַּׁחְתָּ אֹתָם וּמִלַּאתָ אֶת-
יָדָם וְקִדְשְׁתָּ אֹתָם וְכַהֲנוּ לִי:

וַעֲשֶׂה לָהֶם מְכַנְסֵי-בֶד לְכִסּוֹת בִּשְׂרָף
עֲרוֹה מִמֶּתְנִים וְעַד-יְרֵכִים יְהִיו:

וְהִיו עַל-אֲהָרֹן וְעַל-בְּנָיו בְּבוֹאֵם אֶל-
אֹהֶל מוֹעֵד אוֹ בְּגִשְׁתֶּם אֶל-הַמִּזְבֵּחַ
לְשִׂרְתָּ בְּקֹדֵשׁ וְלֹא-יִשְׂאוּ עוֹן וְמוּתוּ חֻקַּת
עוֹלָם לוֹ וּלְזֵרְעוֹ אַחֲרָיו: ס

לד
לה
לו
לז
מ
מא
מב
מג
מז
רביעי
כט
א
ב

מֵעֲרֵבבוֹת בְּשֶׁמֶן, וּפְתוֹת דְּקוֹת שְׁלֵא הִחְמִיצוּ
מְרוּחִים בְּשֶׁמֶן – וְתַעֲשֶׂה אוֹתָם מְסוּלֹת שֶׁל
חֹטִים.

תָּשִׂים אוֹתָם בְּסֵל אֶחָד וְתַגִּישׁ אוֹתָם בְּסֵל,
וְאֵת הַפֶּר וְאֵת שְׁנֵי הָאֵילִים.

וְאֵת אֶהְרֵן וְאֵת בְּנָיו תִּקְרַב לְפֶתַח אוֹהֶל
הַהִתְכַּנְּסוֹת וְתִרְחֹץ אוֹתָם בַּמַּיִם.

תִּקַּח אֵת הַבְּגָדִים וְתִלְבִּישׁ אֵת אֶהְרֵן אֵת
הַכְּתוֹנֶת וְאֵת הַמַּעִיל שְׁעָלוּי הָאֵפוֹד וְאֵת
הָאֵפוֹד וְאֵת הַחוּשֹׁן, וְתַחְגוֹר אוֹתוֹ בַּחֲגוֹרַת
הָאֵפוֹד.

וְתָשִׂים אֵת הַמִּצְנֶפֶת עַל רֹאשׁוֹ, וְתָשִׂים אֵת
הַצִּיץ – כְּתֹרֶת הַקּוֹדֵשׁ, עַל הַמִּצְנֶפֶת.

וְתִקַּח אֵת הַשֶּׁמֶן שְׁמוֹרֵחִים בוֹ וְתִיַצֹּק עַל
רֹאשׁוֹ וְתִמְרַח עָלָיו.

וְאֵת בְּנָיו תִּקְרַב וְתִלְבִּישׁ אוֹתָם בַּתּוֹנוֹת.

וְתַחְגוֹר אוֹתָם בְּאַבְנֵטִים – אֵת אֶהְרֵן וּבְנָיו,
וְתַחְבוֹשׁ לָהֶם מִגְבְּעוֹת, וְהַכְהִינָה תַהֲיֶיהָ לָהֶם
חוֹק לְעוֹלָם, וְתִמְנֶנֶה אֵת אֶהְרֵן וְאֵת בְּנָיו
לְתַפְקִידָם.

תַּגִּישׁ אֵת הַפֶּר אֶל פֶּתַח אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת
וְאֶהְרֵן וּבְנָיו יִשְׁעִינוּ אֵת יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הַפֶּר.

תִּשְׁחַט אֵת הַפֶּר לְפָנָי ה' מוֹל פֶּתַח אוֹהֶל
הַהִתְכַּנְּסוֹת.

תִּקַּח מִדַּם הַפֶּר וְתָשִׂים עַל קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ
בְּאֶצְבַּע שְׁלֹף, וְאֵת כָּל הַדָּם תִּשְׁפּוֹף עַל יְסוֹד
הַמִּזְבֵּחַ.

תִּקַּח אֵת כָּל הַחֵלֶב שֶׁמִּכֶּסֶה אֵת הַמַּעִים וְאֵת
הַתּוֹסֶפֶת שְׁעַל הַכְּבֹד וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת וְאֵת
הַחֵלֶב שְׁעָלֵיהֶן, וְתִקְטִיר עַל הַמִּזְבֵּחַ.

וְאֵת בֶּשֶׂר הַפֶּר וְאֵת עוֹרוֹ וְאֵת צוֹאָתוֹ תִּשְׂרֹף
בְּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה – הוּא קָרְבַּן חֲטָאֹת.

תִּקַּח אֵת הָאֵיל הָרֹאשׁוֹן, וְאֶהְרֵן וּבְנָיו יִשְׁעִינוּ
אֵת יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל.

וְרִקְיָי מִצוֹת מְשָׁחִים בְּשֶׁמֶן סֵלֶת
חֹטִים תַּעֲשֶׂה אֹתָם:

וְנָתַתְּ אוֹתָם עַל־סֵל אֶחָד וְהִקְרַבְתָּ
אֹתָם בְּסֵל וְאֵת־הַפֶּר וְאֵת שְׁנֵי הָאֵילִים:

וְאֵת־אֶהְרֵן וְאֵת־בְּנָיו תִּקְרִיב אֶל־פֶּתַח
אוֹהֶל מוֹעֵד וְרִחַצְתָּ אֹתָם בַּמַּיִם:

וְלִקַּחְתָּ אֶת־הַבְּגָדִים וְהִלְבַּשְׁתָּ אֶת־
אֶהְרֵן אֶת־הַכְּתוֹנֶת וְאֵת מַעִיל הָאֵפוֹד
וְאֵת־הָאֵפוֹד וְאֵת־הַחוּשֹׁן וְאִפְדַּת לֹו
בַּחֲשֵׁב הָאֵפוֹד:

וְשַׂמְתָּ הַמִּצְנֶפֶת עַל־רֹאשׁוֹ וְנָתַתְּ אֶת־
גִּזְרֵת הַקֹּדֶשׁ עַל־הַמִּצְנֶפֶת:

וְלִקַּחְתָּ אֶת־שֶׁמֶן הַמְשָׁחָה וַיִּצְקֶתָ עַל־
רֹאשׁוֹ וּמְשַׁחְתָּ אוֹתוֹ:

וְאֵת־בְּנָיו תִּקְרִיב וְהִלְבַּשְׁתָּם כְּתוֹנֹת:

וְחִנְרַתְּ אֹתָם אֲבֵט אֶהְרֵן וּבְנָיו וְהִבַּשְׁתָּ
לָהֶם מִגְבְּעוֹת וְהִיַּתְּהָ לָהֶם כְּהִנָּה לַחֲקַת
עוֹלָם וּמִלֹּאֲתָ יַד־אֶהְרֵן וַיַּד־בְּנָיו:

וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַפֶּר לְפָנָי אוֹהֶל מוֹעֵד
וְסָמַךְ אֶהְרֵן וּבְנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ
הַפֶּר:

וְשַׁחַטְתָּ אֶת־הַפֶּר לְפָנָי יְהוָה פֶּתַח אוֹהֶל
מוֹעֵד:

וְלִקַּחְתָּ מִדַּם הַפֶּר וְנָתַתָּה עַל־קַרְנוֹת
הַמִּזְבֵּחַ בְּאֶצְבָּעֶךָ וְאֵת־כָּל־הַדָּם תִּשְׁפּוֹף
אֶל־יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ:

וְלִקַּחְתָּ אֶת־כָּל־הַחֵלֶב הַמִּכֶּסֶה אֶת־
הַקָּרֶבֶת וְאֵת הַיִּתְרָתָה עַל־הַכְּבֹד וְאֵת
שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת וְאֵת־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עָלֵיהֶן
וְהִקְטַרְתָּ הַמִּזְבֵּחַ:

וְאֶת־בֶּשֶׂר הַפֶּר וְאֵת־עוֹרוֹ וְאֵת־פְּרָשׁוֹ
תִּשְׂרֹף בְּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה חֲטָאֹת הוּא:

וְאֶת־הָאֵיל הָאֶחָד תִּקַּח וְסָמְכוּ אֶהְרֵן
וּבְנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיל:

תִּשְׁחַט אֶת־הָאֵיל וְלָקַחְתָּ אֶת־דָּמּוֹ וְתִזְרוֹק עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִסָּבִיב.

וְתִחַלַּק אֶת־הָאֵיל לַחֲלָקָיו וְתִרְחַץ אֶת־מַעְוֵי וְרַגְלָיו וְתִשִּׂים אוֹתָם עַל־שָׂרָא אַבְרָיו וְעַל־רֹאשׁוֹ.

וְתִקְטֹר אֶת־כָּל־הָאֵיל עַל־הַמִּזְבֵּחַ, הוּא קִרְבֵּן עוֹלָה לַה' – הוּא עוֹלָה בָּאֵשׁ לְנֶחֱת רוּחַ לַה'.

תִּקַּח אֶת־הָאֵיל הַשְּׁנַי וְאֶהְרֵן וּבְנָיו יִשְׁעִינוּ אֶת־יָדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיל.

תִּשְׁחַט אֶת־הָאֵיל וְתִקַּח מִדָּמּוֹ וְתִשִּׂים עַל־תַּנּוּךְ אוֹזֵן אֶהְרֵן וְעַל־תַּנּוּךְ אוֹזֵן בְּנָיו הַיְמָנִית וְעַל־בֶּהֱן יָדָם הַיְמָנִית וְעַל־בוֹהֶן רַגְלָם הַיְמָנִית, וְתִזְרוֹק אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִסָּבִיב.

תִּקַּח מִהַדָּם שֶׁעַל־הַמִּזְבֵּחַ וּמֵהַשֶּׁמֶן שְׂמוֹרְחִים בּוֹ, וְתִתֵּיו עַל־אֶהְרֵן וְעַל־בְּגָדָיו וְעַל־בְּנָיו וְעַל־בְּגָדֵי בְנָיו וְעַל־אֶתּוֹ, וְיִתְקַדְּשׁוּ הוּא וּבְגָדָיו וְאֶתּוֹ בְּנָיו וּבְגָדֵי בְנָיו.

תִּקַּח מִהָאֵיל אֶת־הַחֶלֶב וְאֶת־שׂוֹמֵן הַזָּגֵב וְאֶת־הַחֶלֶב שֶׁמִּכֶּסֶה אֶת־הַמַּעֲסִים וְאֶת־הַתּוֹסֵפֶת שֶׁעַל־הַכֶּבֶד וְאֶת־שְׁתֵּי הַכְּלִיּוֹת וְאֶת־הַחֶלֶב שֶׁעֲלֵיהֶן וְאֶת־שׂוֹךְ הַיְמִין, עֲשֵׂה כַּד כִּי אֵיל זֶה הוּא קִרְבֵּן מִנִּי לַתִּפְקִיד.

וְתִקַּח כֶּפֶר לְחֶם אַחַת, וְחִלַּת לְחֶם אַחַת מִטִּגְנַת בִּשְׁמֵן, וּפְתַח דָּקָה אַחַת מִסַּל הַלְחֶם שֶׁלֹּא חֲמִיץ שֶׁלִּפְנֵי ה'.

תִּשִּׂים אֶת־הַכֹּל עַל־כַּפּוֹת יָדֵי אֶהְרֵן וְעַל־כַּפּוֹת יָדֵי בְנָיו וְתִנִּיף אוֹתָם לִפְנֵי ה'.

תִּקַּח אוֹתָם מִיָּדָם וְתִקְטֹר עַל־הַמִּזְבֵּחַ עַל־הָעוֹלָה, לְנֶחֱת רוּחַ לִפְנֵי ה' – זֶה קִרְבֵּן עוֹלָה בָּאֵשׁ לַה'.

תִּקַּח אֶת־הַחֹזֶה מֵהָאֵיל שֶׁל קִרְבֵּן הַמִּנּוּי שֶׁל אֶהְרֵן, וְתִנִּיף אוֹתוֹ לִפְנֵי ה', וְהוּא יִהְיֶה הַמִּנְהָ שֶׁלָּךְ.

וְשָׁחַטְתָּ אֶת־הָאֵיל וְלָקַחְתָּ אֶת־דָּמּוֹ וְזָרַקְתָּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

וְאֶת־הָאֵיל תִּנְתַּח לְנִתְחָיו וְרַחֲצֶתָ קִרְבּוֹ וּכְרָעָיו וְנִתַּח עַל־נִתְחָיו וְעַל־רֹאשׁוֹ:

וְהִקְטַרְתָּ אֶת־כָּל־הָאֵיל הַמִּזְבֵּחַה עֲלֶיהָ הוּא לִיהִנּוּה רֵיחַ נִיחּוּחַ אִשָּׁה לִיהִנּוּה הוּא:

וְלָקַחְתָּ אֶת־הָאֵיל הַשְּׁנַי וּסְמֹךְ אֶהְרֵן וּבְנָיו אֶת־יָדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיל:

וְשָׁחַטְתָּ אֶת־הָאֵיל וְלָקַחְתָּ מִדָּמּוֹ וְנִתְחָה עַל־תַּנּוּךְ אוֹזֵן אֶהְרֵן וְעַל־תַּנּוּךְ אוֹזֵן בְּנָיו הַיְמָנִית וְעַל־בֶּהֱן יָדָם הַיְמָנִית וְעַל־בֶּהֱן רַגְלָם הַיְמָנִית וְזָרַקְתָּ אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

וְלָקַחְתָּ מִן־הַדָּם אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וּמִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְהַזֵּית עַל־אֶהְרֵן וְעַל־בְּגָדָיו וְעַל־בְּנָיו וְעַל־בְּגָדֵי בְנָיו אֶתּוֹ וְקִדְּשׁ הוּא וּבְגָדָיו וּבְנָיו וּבְגָדֵי בְנָיו אֶתּוֹ:

וְלָקַחְתָּ מִן־הָאֵיל הַחֶלֶב וְהָאֵלֶיָה וְאֶת־הַחֶלֶב הַמִּכֶּסֶה אֶת־הַקֶּרֶב וְאֶת־יִתְרַת הַכֶּבֶד וְאֶת־שְׁתֵּי הַכְּלִיּוֹת וְאֶת־הַחֶלֶב אֲשֶׁר עֲלֵיהֶן וְאֶת־שׂוֹךְ הַיְמִין כִּי אֵיל מִלְּאִים הוּא:

וּכְפַר לְחֶם אַחַת וְחִלַּת לְחֶם שֶׁמֶן אַחַת וְרָקִיק אַחַד מִסַּל הַמִּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה:

וְשַׂמְתָּ הַכֹּל עַל־כַּפֵּי אֶהְרֵן וְעַל־כַּפֵּי בְנָיו וְהִנִּפַתְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה:

וְלָקַחְתָּ אֹתָם מִיָּדָם וְהִקְטַרְתָּ הַמִּזְבֵּחַה עַל־הָעוֹלָה לְרֵיחַ נִיחּוּחַ לִפְנֵי יְהוָה אִשָּׁה הוּא לִיהִנּוּה:

וְלָקַחְתָּ אֶת־הַחֹזֶה מֵאֵיל הַמִּלְאִים אֲשֶׁר לְאֶהְרֵן וְהִנִּפַתְתָּ אֹתוֹ תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה וְיִהְיֶה לָךְ לְמִנְהָ:

וּקְדַשְׁתָּ אֶת הַתְּזָה הַתְּנוּפָה וְאֶת שׁוֹק הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר הוֹנֵף וְאֲשֶׁר הוֹרֵם מֵאֵיל הַמִּלֵּאִים מֵאֲשֶׁר לְאַהֲרֹן וּמֵאֲשֶׁר לְבָנָיו:

וְהָיָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו לְחֶק-עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי תְרוּמָה הִיא וּתְרוּמָה יְהִיָּה מֵאֵת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִזִּבְחֵי שְׁלָמֵיהֶם לִיהוָה:

וּבְנֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן יְהִיו לְבָנָיו אַחֲרָיו לְמִשְׁתַּח בָּהֶם וּלְמִלֵּאֲכֶם אֹת-יָדָם:

שִׁבְעַת יָמִים יִלְבָּשׂם הַכֹּהֵן תַּחֲתָיו מִבְּגָדוֹ אֲשֶׁר יָבֵא אֶל-אֹהֶל מוֹעֵד לְשֵׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ:

וְאֵת אֵיל הַמִּלֵּאִים תִּקַּח וּבִשְׁלַת אֹת-בְּשָׂרוֹ בְּמָקוֹם קָדֹשׁ:

וְאָכַל אַהֲרֹן וּבָנָיו אֶת-בֶּשֶׂר הָאֵיל וְאֹת-הַלֶּחֶם אֲשֶׁר בִּסַּל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

וְאָכְלוּ אֹתָם אֲשֶׁר כִּפֹּר בָּהֶם לְמִלֵּא אֹת-יָדָם לְקַדֵּשׁ אֹתָם וְזָר לֹא-יֹאכַל כִּי-קָדֹשׁ הֵם:

וְאִם-יִוָּתֵר מִבֶּשֶׂר הַמִּלֵּאִים וּמִן-הַלֶּחֶם עַד-הַבֶּקֶר וּשְׂרַפְתָּ אֶת-הַנּוֹתֵר בָּאֵשׁ לֹא יֹאכַל כִּי-קָדֹשׁ הוּא:

וַעֲשִׂיתָ לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו כְּכָה כָּכָל אֲשֶׁר-צִוִּיתִי אֹתְכֶם שִׁבְעַת יָמִים תִּמְלֵא יָדָם:

וּפֶר חֲטָאת תַעֲשֶׂה לַיּוֹם עַל-הַכֹּפָרִים וְחֲטָאתָ עַל-הַמִּזְבֵּחַ כַּכֹּפֶרֶת עָלָיו וּמִשְׁחַת אֹתוֹ לְקַדְּשׁוֹ:

שִׁבְעַת יָמִים תִּכְפֹּר עַל-הַמִּזְבֵּחַ וּקְדַשְׁתָּ אֹתוֹ וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קָדֹשׁ קְדָשִׁים כָּל-הַנּוֹעַ בַּמִּזְבֵּחַ יִקְדָּשׁ: ס

פְּרֻשַׁת הַתְּמִיד

וְזֶה מֵה שֶׁתִּקְרִיב עַל הַמִּזְבֵּחַ: כְּבָשִׂים שְׁגִילִם עַד שְׁנָה, שְׁנַיִם לְכָל יוֹם, תְּמִיד.

אֶת הַכֶּבֶשׂ הָרִאשׁוֹן תַעֲשֶׂה בַבֹּקֶר וְאֶת

הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר הוֹנֵף וְאֲשֶׁר הוֹרֵם מֵאֵיל הַמִּלֵּאִים מֵאֲשֶׁר לְאַהֲרֹן וּמֵאֲשֶׁר לְבָנָיו:

וְהָיָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו לְחֶק-עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי תְרוּמָה הִיא וּתְרוּמָה יְהִיָּה מֵאֵת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִזִּבְחֵי שְׁלָמֵיהֶם לִיהוָה:

וּבְנֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן יְהִיו לְבָנָיו אַחֲרָיו לְמִשְׁתַּח בָּהֶם וּלְמִלֵּאֲכֶם אֹת-יָדָם:

שִׁבְעַת יָמִים יִלְבָּשׂם הַכֹּהֵן תַּחֲתָיו מִבְּגָדוֹ אֲשֶׁר יָבֵא אֶל-אֹהֶל מוֹעֵד לְשֵׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ:

וְאֵת אֵיל הַמִּלֵּאִים תִּקַּח וּבִשְׁלַת אֹת-בְּשָׂרוֹ בְּמָקוֹם קָדֹשׁ:

וְאָכַל אַהֲרֹן וּבָנָיו אֶת-בֶּשֶׂר הָאֵיל וְאֹת-הַלֶּחֶם אֲשֶׁר בִּסַּל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

וְאָכְלוּ אֹתָם אֲשֶׁר כִּפֹּר בָּהֶם לְמִלֵּא אֹת-יָדָם לְקַדֵּשׁ אֹתָם וְזָר לֹא-יֹאכַל כִּי-קָדֹשׁ הֵם:

וְאִם-יִוָּתֵר מִבֶּשֶׂר הַמִּלֵּאִים וּמִן-הַלֶּחֶם עַד-הַבֶּקֶר וּשְׂרַפְתָּ אֶת-הַנּוֹתֵר בָּאֵשׁ לֹא יֹאכַל כִּי-קָדֹשׁ הוּא:

וַעֲשִׂיתָ לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו כְּכָה כָּכָל אֲשֶׁר-צִוִּיתִי אֹתְכֶם שִׁבְעַת יָמִים תִּמְלֵא יָדָם:

וּפֶר חֲטָאת תַעֲשֶׂה לַיּוֹם עַל-הַכֹּפָרִים וְחֲטָאתָ עַל-הַמִּזְבֵּחַ כַּכֹּפֶרֶת עָלָיו וּמִשְׁחַת אֹתוֹ לְקַדְּשׁוֹ:

שִׁבְעַת יָמִים תִּכְפֹּר עַל-הַמִּזְבֵּחַ וּקְדַשְׁתָּ אֹתוֹ וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קָדֹשׁ קְדָשִׁים כָּל-הַנּוֹעַ בַּמִּזְבֵּחַ יִקְדָּשׁ: ס

וְזֶה אֲשֶׁר תַעֲשֶׂה עַל-הַמִּזְבֵּחַ כְּבָשִׂים בְּנֵי-שְׁנָה שְׁנַיִם לַיּוֹם תְּמִיד:

אֶת-הַכֶּבֶשׂ הָרִאשׁוֹן תַעֲשֶׂה בַבֹּקֶר וְאֶת

הִכְבַּשׁ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה אַחַר הַצְּהָרִים.
וְעִשִּׂיתָ הָאִיפָה סוּלַת (כפ 2.16 ליטר) מְעוֹרָב
בְּרֹבֵעַ הַהֵיזָן שְׁמֶן זַיִת כְּתוּשׁ (כפ 900 מ"ל),
וְרִבִיעִית הַהֵיזָן זָיִן (כפ 900 מ"ל), לְהַגִּישָׁה לַמִּזְבֵּחַ
עֲבוּר כָּל כֶּבֶשׂ.

וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשְּׁנִי תִקְרִיב אַחַר הַצְּהָרִים,
תַעֲשֶׂה לוֹ כְּמוֹ הַמִּנְחָה שֶׁל הַבּוֹקֵר וּשְׁפִיכֵת
הַזָּיִן שָׁלָה – לְקַרְבָּן עוֹלָה בָּאֵשׁ לַנְּחֹת רוּחַ
לָהּ.

עוֹלָה הַמִּקְרֶבֶת תְּמִיד חוּק לְדוֹרוֹת, בְּפִתַח
אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת לִפְנֵי ה', שְׂאֵפָגֶשׂ אֶתְכֶם
שֵׁם לְדַבַּר אֱלֹהֵי שָׁם.

אֲפָגֶשׂ שֵׁם עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהַמָּקוֹם יִתְקַדֵּשׁ
בְּכַבּוּדִי.

אֲקַדֵּשׁ אֶת אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת וְאֵת הַמִּזְבֵּחַ,
וְאֵת אֶהֱרֹן וְאֵת בְּנָיו אֲקַדֵּשׁ לְכַהֵן לִי.

וְאֲשַׁכְּנֶנּוּ בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֶהְיֶה לָהֶם
לְאֱלֹהִים.

וַיִּדְעוּ שְׂאֵנִי ה' אֱלֹהֵיהֶם שֶׁהוֹצֵאתִי אוֹתָם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כְּדֵי לְהַשְׁרוֹת אֶת שְׂכִינָתִי
בְּתוֹכָם, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיהֶם.

פְּרֻשַׁת מִזְבַּח הַזָּהָב

תַעֲשֶׂה מִזְבֵּחַ לְהַקְטִיר קְטוֹרֶת, תַעֲשֶׂה אוֹתוֹ
מֵעֲצֵי שֵׁטָה.

הוּא יִהְיֶה בַעֲזֵרֶת רְבוּעַ – אִמָּה אַרְבּוֹ וְאִמָּה
רְחִבּוֹ (47 ס"מ), וּשְׁתֵּי אַמּוֹת גְּבוּהוֹ, קַרְנוֹתָיו
יַעֲשׂוּ כְּחֶלֶק מִמֶּנּוּ.

תַצְפֶּה אוֹתוֹ בְּזָהָב טָהוֹר – אֵת גִּגּוֹ וְאֵת
קִירוֹתָיו מִסָּבִיב וְאֵת קַרְנוֹתָיו, וְתַעֲשֶׂה לוֹ זָר
מִזָּהָב מִסָּבִיב.

וְתַעֲשֶׂה לוֹ שְׁתֵּי טַבְּעוֹת מִזָּהָב מִתַּחַת לְזָרוֹ
עַל שְׁתֵּי דַפְנוֹתָיו – תַעֲשֶׂה אוֹתָם עַל שְׁנֵי
צַדָּיו, וְהֵם יִהְיוּ מְקוֹם הַמוֹטוֹת לְהָרִים אוֹתוֹ
בְּהֶמָּה.

תַעֲשֶׂה אֶת הַמוֹטוֹת מֵעֲצֵי שֵׁטָה, וְתַצְפֶּה

הַכֶּבֶשׂ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻבִים:
וְעִשִּׂיָן סוּלַת כְּלוּל בְּשֶׁמֶן כְּתִית רְבֹעַ
הַהֵיזָן וְנֶסֶד רְבִיעִית הַהֵיזָן זָיִן לְכֶבֶשׂ
הָאַחֵד:

וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻבִים
כְּמִנְחַת הַבֶּקֶר וְכַנְסָהּ תַעֲשֶׂה-לָּהּ
לְרִיחַ נִיחֹחַ אֲשֶׁה לַיהוָה:

עֵלֶת תְּמִיד לְדַרְתֵיכֶם פֶּתַח אֹהֶל-
מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר אוֹעֵד לָכֶם שְׁמָה
לְדַבַּר אֱלֹהֵי שָׁם:

וְנַעֲדַתִּי שְׁמָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִקְדַּשׁ
בְּכַבּוּדִי:

וְקִדַּשְׁתִּי אֶת-אוֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת-הַמִּזְבֵּחַ
וְאֶת-אֶהֱרֹן וְאֶת-בְּנָיו אֲקַדֵּשׁ לְכַהֵן לִי:

וְשַׁכְּנֶנּוּ בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִיְתִי לָהֶם
לְאֱלֹהִים:

וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְשַׁכְּנֵי
בְּתוֹכָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם: פ

וְעִשִּׂיתָ מִזְבֵּחַ מִקְטָר קְטֹרֶת עֲצֵי שֵׁטִים
תַעֲשֶׂה אוֹתוֹ:

אִמָּה אַרְבּוֹ וְאִמָּה רְחִבּוֹ רְבוּעַ יִהְיֶה
וְאִמָּתָיִם קַמְתּוֹ מִמֶּנּוּ קַרְנֹתָיו:

וְצִפִּיתָ אוֹתוֹ זָהָב טָהוֹר אֶת-גִּגּוֹ וְאֶת-
קִירוֹתָיו סָבִיב וְאֶת-קַרְנֹתָיו וְעִשִּׂיתָ לוֹ
זָר זָהָב סָבִיב:

וּשְׁתֵּי טַבְּעוֹת זָהָב תַעֲשֶׂה-לוֹ ׀ מִתַּחַת
לְזָרוֹ עַל שְׁתֵּי צַלְעוֹתָיו תַעֲשֶׂה עַל-שְׁנֵי
צַדָּיו וְהֵם לְבָתִּים לְבָדִים לְשֹׂאת אוֹתוֹ
בְּהֶמָּה:

וְעִשִּׂיתָ אֶת-הַבָּדִים עֲצֵי שֵׁטִים וְצִפִּיתָ

שביע
ל

אתם זהב:

וַנִּתְּתָהּ אֹתוֹ לְפָנַי הַפְּרֹכֶת אֲשֶׁר עַל־
אָרוֹן הָעֵדֻת לְפָנַי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־
הָעֵדֻת אֲשֶׁר אֶנְעֵד לְךָ שְׁמָה:

וְהַקְטִיר עָלָיו אֶהְרֹן קְטֹרֶת סַמִּים
בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר בְּהִיטְיָבוֹ אֶת־הַנִּחֹת
יִקְטִירֶנָּה:

וּבַהֲעֵלֹת אֶהְרֹן אֶת־הַנִּחֹת בֵּין הָעֲרָבִים
יִקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד לְפָנַי יִהְיֶה
לְדֹרֹתֵיכֶם:

לֹא־תֵעָלוּ עָלָיו קְטֹרֶת זָרָה וְעֹלָה
וּמִנְחָה וְנִסְחָד לֹא תִסְכּוּ עָלָיו:

וּכְפָר אֶהְרֹן עַל־קַרְנֹתָיו אֶחַת בַּשָּׁנָה
מִדָּם חַטָּאת הַכַּפָּרִים אֶחַת בַּשָּׁנָה
יִכַּפֵּר עָלָיו לְדֹרֹתֵיכֶם קֹדֶשׁ־קֹדָשִׁים
הוּא לִיהְיֶה: פ

אתם זהב.

תשים אותו לפני הפרוכת שעל יד ארון
לוחות הברית - לפני הכסוי שעל ארון
לוחות הברית, שאתגלה אליך בדבורי שם.

אהרן יקטיר עליו קטורת בשמים מוקדם
בבוקר, בזמן הכנתו את הנרות יקטיר
אותה.

וכשאהרן ידליק את הנרות אחר הצהריים,
הוא יקטיר אותה שוב - קטורת תמיד בכל
יום לפני ה' לדורות.

אל תעלו עליו קטורת אחרת ועולה ומנחה,
ולא תשפכו עליו זין.

אהרן יזה דם לכפרה על קרנותיו פעם אחת
בשנה, הוא יזה עליו לכפרה מדם חטאת
הכפורים פעם אחת בשנה בכל הדורות, הוא
קודש קדשים לה'.

מפטיר

כִּי תִשָּׂא

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

ב כִּי תִשָּׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לִפְקֻדֵיהֶם וְנָתַנּוּ אִישׁ כֶּפֶר נַפְשׁוֹ לַיהוָה בַּפֶּקֶד אַתֶּם וְלֹא־יְהִי בָהֶם גִּנּוּף בַּפֶּקֶד אַתֶּם:

ג זֶה וַיִּתְּנוּ כָל־הָעֵבֶר עַל־הַפְּקֻדִים מַחְצִית הַשֶּׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֲשָׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל מַחְצִית הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לַיהוָה:

ד כָּל הָעֵבֶר עַל־הַפְּקֻדִים מִגֹּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה יִתֵּן תְּרוּמַת יְהוָה:

ה הָעֲשִׂיר לֹא־יִרְבֶּה וְהַדָּל לֹא יִמְעִיט מִמַּחְצִית הַשֶּׁקֶל לְתַת אֶת־תְּרוּמַת יְהוָה לְכַפֵּר עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶם:

ו וּלְקַחְתָּ אֶת־כֶּסֶף הַכֹּפָרִים מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתְּ אֹתוֹ עַל־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְהָיָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְזָכְרוֹן לְפָנַי יְהוָה לְכַפֵּר עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶם: פ

פְּרֻשַׁת שְׁקָלִים

ה' דְּבַר אֵל מֹשֶׁה וְאָמַר:

בְּשֵׁת־מִנְהָ אֵת מִסְפַּר אַנְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל, כָּל אִישׁ יִתֵּן כּוֹפֵר נַפְשׁוֹ לַה' בְּשִׁי־סָפְרוֹ אוֹתָם, וְכַף לֹא תִהְיֶה בָהֶם מִגִּפָּה בְּשִׁסּוּפְרִים אוֹתָם.

אֵת זֶה יִתֵּן כָּל מִי שְׁעוֹבֵר לְהִסְפֹּר – כֶּסֶף בְּמִשְׁקַל מַחְצִית הַשֶּׁקֶל (כֶּסֶף 7 גרם) בְּשִׁקְלֵי הַקּוֹדֶשׁ, מִשְׁקַל הַשֶּׁקֶל הוּא עֲשָׂרִים גֵּרָה (14.1 גרם) – יִתְּנוּ מַחְצִית הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לַה'.

כָּל מִי שְׁעוֹבֵר לְהִסְפֹּר – מִגִּיל עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה – יִתֵּן אֵת תְּרוּמַת ה'.

הָעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהָעֲנִי לֹא יִמְעִיט מַחְצִי שֶׁקֶל – לְתַת תְּרוּמָה לַה' לְכַפֵּר עַל נַפְשׁוֹתֵיכֶם.

קַח מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת הַכֶּסֶף שֶׁמִּכְפָּר וְתֵן אוֹתוֹ לְצוֹרֶךְ עֲבוֹדַת אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּפוֹת, וְהוּא יִזְכֹּר אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָנַי ה' כְּדֵי לְכַפֵּר עַל נַפְשׁוֹתֵיכֶם.

פְּרֻשַׁת הַבִּיּוֹר

ה' דְּבַר אֵל מֹשֶׁה וְאָמַר:

תַּעֲשֶׂה בִּיּוֹר מִנְחוֹשֶׁת וּבִסְיוֹ מִנְחוֹשֶׁת לְרַחֲצָהּ, וְתָשִׂים אוֹתוֹ בֵּין אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּפוֹת וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ, וְתָשִׂים שָׁם מִים.

וְאֶהְרֵן וּבְנָיו יִרְחֲצוּ מִמֶּנּוּ אֵת יְדֵיהֶם וְאֵת רַגְלֵיהֶם.

כְּשִׁיכְנְסוּ לְאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּפוֹת יִרְחֲצוּ בְּמֵיִם וְלֹא יָמוּתוּ, אוֹ כְּשִׁיגִשׁוּ לְמִזְבֵּחַ לְשֵׁרֵת לְהַקְטִיר קָרְבַּן עוֹלָה בְּאֵשׁ לַה'.

הֵם יִרְחֲצוּ אֵת יְדֵיהֶם וּרְגְלֵיהֶם וְלֹא יָמוּתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חֹק לְעוֹלָם לוֹ וּלְצִאֲצֵאָיו לְדוֹרוֹת.

פְּרֻשַׁת שְׁמֵן הַמִּשְׁחָה

ה' דְּבַר אֵל מֹשֶׁה וְאָמַר:

אֶתְּהָ קַח לָךְ בְּשָׂמִים חֲשׁוּבִים: מוֹר־דְּרֹר –

ז וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

ח וְעֲשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכִנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרַחֲצָהּ וְנָתַתְּ אוֹתוֹ בֵּין־אוֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתְּ שָׂמֶה מֵיִם:

ט וְרַחֲצוּ אֶהְרֹן וּבְנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם:

י כְּבֹאִם אֶל־אוֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מֵיִם וְלֹא יָמוּתוּ אוֹ כִּגְשַׁתֶּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשֵׁרֵת לְהַקְטִיר אִשָּׁה לַיהוָה:

יא וְרַחֲצוּ יְדֵיהֶם וּרְגְלֵיהֶם וְלֹא יָמוּתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חֹק־עוֹלָם לוֹ וּלְזֵרְעוֹ לְדוֹרֹתָם: פ

יב וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

יג וְאֶתְּהָ קַח־לָךְ בְּשָׂמִים רֹאשׁ מוֹר־דְּרֹר –

במשקל חמש מאות שקלים (כִּילֹ), ובושם קנמון - מחציתו במשקל מאתים וחמשים שקלים (כִּילֹ), וקנים של בושם במשקל מאתים וחמשים שקלים.

וקדה - במשקל חמש מאות שקלי קודש, ושמן זית - היין (כִּ. 3.6 ליטר).

ותעשה אתם שמן למריחה כדי לקדש, תערובת של בשמים טחונים בדרך הרוקחים, ויהיה שמן למריחה כדי לקדש.

ותמרח בו את אוהל ההתכנסות ואת ארון לוחות הברית.

ואת השלחן ואת כל כליו ואת המנורה ואת כליה ואת מזבח הקטורת.

ואת מזבח העולה ואת כל כליו ואת הכיור ואת בסיסו.

תקדש אותם והם יהיו קודש קדשים, כל מי שנוגע בהם יקדש ויטהר עצמו לפני כן.

ואת אהרן ואת בניו תמרח ותקדש אותם להיות לי כהנים.

ואל בני ישראל תדבר ותאמר: זה יהיה שמן למריחה כדי לקדש בשבילי, לדורות.

לא יסוכו ממנו על בשר אדם זר, ואל תעשו במוהו - הוא קודש, קודש יהיה לכם.

איש שירקח במוהו או שיתן ממנו על אדם זר - ישמד מעמו.

פרשת הקטורת

ה' אמר למשה: קח בשמים - נטף ושחלת וחלבנה - בשמים, ולבונה זכה, כלם יהיו באותו משקל.

ותעשה מהם קטורת, טחונים בדרך הרוקחים, מערבב, טהור, קודש.

תטחון אותה דק דק, ותשים ממנה לפני ארון לוחות הברית באוהל ההתכנסות שאפגש אתך שם, היא תהיה לכם קודש קדשים.

חמש מאות וקנמון בשם מחציתו חמשים ומאתים וקנה בשם חמשים ומאתים:

וקדה חמש מאות בשקל הקדש ושמן זית היין:

ועשית אתו שמן משחת קדש רחח מרקחת מעשה רחח שמן משחת קדש יהיה:

ומשחת בו את אוהל מועד ואת ארון העדת:

ואת השלחן ואת כל כליו ואת המנורה ואת כליה ואת מזבח הקטורת:

ואת מזבח העולה ואת כל כליו ואת הכיור ואת כבנו:

וקדשת אתם והיו קדש קדשים כל הנגע בהם יקדש:

ואת אהרן ואת בניו תמשח וקדשת אתם לכהן לי:

ואל בני ישראל תדבר לאמר שמן משחת קדש יהיה זה לי לדרתיכם:

על בשר אדם לא יסוף ובמתכנתו לא תעשו במוהו קדש הוא קדש יהיה לכם:

איש אשר ירקח במוהו ואשר יתן ממנו על זר ונקרת מעמיו: ס

ויאמר יהוה אל משה קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבנה זכה בדר בכר יהיה:

ועשית אתה קטרת רחח מעשה רוקח ממלח טהור קדש:

ושחקת ממנה הרק ונתתה ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אנער לך שמה קדש קדשים תהיה לכם:

והקטורת אשר תעשה במתכנתה לא תעשו לכם כמותה: היא תהיה מיוחדת לך רק לעבודת ה'. איש אשר יעשה כמותה להריח בזה – ישמד מעמו.

והקטורת אשר תעשה במתכנתה לא תעשו לכם קדש תהיה לך ליהוה: איש אשר יעשה כמותה להריח בזה ונכרת מעמיו: ס

פרשת חכמי הלב

ה' דבר אל משה ואמר:

ראה, הכרזתי על בצלאל בן אורי בן חור משבט יהודה.

ומלאתי אותו ברוח אלהים, בחכמה ובתבונה ובדעת ובכשרון לכל מלאכה.

לתכנן תכניות, לעשות בזהב ובכסף ובנחושת.

ובחריטת אבני חן לשובץ, ובנגרות עץ – לעשות בכל מלאכה.

והנה שמתי אתו את אהליאב בן אחיסמך משבט דן, ובלב כל חכם לב נתתי חכמה והם יעשו את כל מה שצויתי אותך:

את אוהל ההתכנסות, ואת הארון ללווחות הברית ואת הכסוי שעליו, ואת כל בלי האוהל.

ואת השלחן ואת בליו ואת המנורה הטהורה ואת כל בליה ואת מזבח הקטורת.

ואת מזבח העולה ואת כל בליו ואת הכיור ואת בסיסו.

ואת כסויי בלי המשכן, ואת בגדי הקודש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן.

ואת השמן שמן שמורחים בו, ואת קטורת הבשמים להקטיר בקודש, בכל מה שצויתי אותך – יעשו.

פרשת השבת

ה' אמר למשה:

אתה, דבר אל בני ישראל ותאמר: אבל תשמרו את שבתותי ואל תעשו בשבת את המשכן, כי היא סימן ביני וביניכם לדורות,

וידבר יהוה אל משה לאמר:

ראה קראתי בשם בצלאל בן-אורי בן-חור למטה יהודה:

ומלא אותו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל-מלאכה:

לחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחושת:

ובחרשת אבן למלאות ובחרשת עץ לעשות בכל-מלאכה:

ואני הנה נתתי אתו את אהליאב בן-אחיסמך למטה-דן ובלב כל-חכם-לב נתתי חכמה ועשו את כל-אשר צויתך:

את אוהל מועד ואת-הארן לעדת ואת-הכפרת אשר עליו ואת כל-כלי האהל:

ואת-השלחן ואת-כליו ואת-המנורה הטהורה ואת-כל-בליה ואת מזבח הקטורת:

ואת-מזבח העולה ואת-כל-כליו ואת-הכיור ואת-כפו:

ואת בגדי השרד ואת-בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת-בגדי בניו לכהן:

ואת שמן המשחה ואת-קטורת הסמים לקדש ככל אשר-צויתך יעשו: פ

ויאמר יהוה אל משה לאמר:

אתה דבר אל בני ישראל לאמר אך את-שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם לדורותיכם לדעת כי אני יהוה

מקדשכם :

וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הַשַּׁבָּת כִּי קֹדֶשׁ הוּא לָכֶם מִחֻלְלֶיהָ מוֹת יוּמָת כִּי כָל־הָעֹשֶׂה בָהּ מְלֹאכָה וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמִּיָּהּ :

שֵׁשֶׁת יָמִים יַעֲשֶׂה מְלֹאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת שַׁבְתּוֹן קֹדֶשׁ לַיהוָה כָּל־הָעֹשֶׂה מְלֹאכָה בַיּוֹם הַשַּׁבָּת מוֹת יוּמָת : וּשְׁמַרוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתֵם בְּרִית עוֹלָם :

בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא לְעֵלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת וַיִּנְפֹּשׁ : ס

פְּרַשַׁת הָעֵגֶל

לְדַעַת שְׂאֲנֵי ה' מְקַדֵּשׁ אֶתְכֶם. שְׁמְרוּ אֶת הַשַּׁבָּת כִּי הִיא קְדוּשָׁה לָכֶם, הַמְחַלֵּל אוֹתָהּ יוּמָת, כִּי כָל מִי שֶׁעוֹשֶׂה בָּהּ מְלֹאכָה, אוֹתָהּ נֶפֶשׁ תֵּאבֵד מִתּוֹךְ עַמָּהּ.

שֵׁשֶׁת יָמִים יַעֲשׂוּ מְלֹאכָה, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבְּתוֹהָ שֶׁל חַפְּזֵת קוֹדֶשׁ לַה', כָּל מִי שֶׁעוֹשֶׂה מְלֹאכָה בַיּוֹם הַשַּׁבָּת יוּמָת.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְרוּ אֶת הַשַּׁבָּת, לַעֲשׂוֹת אֶת מִצְוֹת הַשַּׁבָּת לְדוֹרוֹת, הַסֵּבֶם לְעוֹלָם.

הִיא סִימָן בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָמִים שֶׁה' עָשָׂה אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ בְּשֵׁשֶׁת יָמִים, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הוּא שַׁבָּת מִמְּלֹאכְתוֹ וְנָח.

וַיִּתֵּן אֱלֹהִים מֹשֶׁה כְּכֹל־תּוֹרַתוֹ לְדַבֵּר אִתּוֹ בְּהָר סִינַי שְׁנֵי לַחַת הַעֲדֻת לַחַת אֲבָן כְּתוּבִים בְּאֶצְבַּע אֱלֹהִים :

וַיֵּרָא הָעָם כִּי־בִשַׁשׁ מֹשֶׁה לָּרַדְתָּ מִן־הָהָר וַיִּקַּחֵל הָעָם עִלְאֲהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוֹם וְעֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים שִׁינְהִיגוּ אוֹתָנוּ, כִּי מֹשֶׁה הָאִישׁ הַזֶּה שֶׁהֵעֵלָה אוֹתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם – אֵינָנו יוֹדְעִים מַה קָּרָה לוֹ.

אָמַר לָהֶם אֲהַרֹן: הַסִּירוּ אֶת גִּזְמֵי הַזָּהָב שֶׁבְּאָזְנֵי נְשִׁיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם וְהִבִּיאוּ אֵלַי.

כָּל הָעָם הַסִּירוּ אֶת גִּזְמֵי הַזָּהָב שֶׁבְּאָזְנֵיהֶם וְהִבִּיאוּ לְאַהֲרֹן.

הוּא לָקַח מִיָּדָם וַיַּצַּר מִהַזָּהָב צוּרָה בְּכָל־יְדֵי חַרִּיטָה, וַעֲשֵׂה אוֹתוֹ בְּיַצִּיקָהּ בְּדַמּוֹת שֶׁל עֵגֶל, וְהֵם אָמְרוּ: אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵעִלוּ אוֹתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם!

אֲהַרֹן רָאָה זֹאת, וּבָנָה לְפָנָיו מִזְבֵּחַ, אֲהַרֹן קָרָא וַאֲמַר: מִחַר חַג לַה'!

וַיִּתֵּן אֱלֹהִים מֹשֶׁה כְּכֹל־תּוֹרַתוֹ לְדַבֵּר אִתּוֹ בְּהָר סִינַי שְׁנֵי לַחַת הַעֲדֻת לַחַת אֲבָן כְּתוּבִים בְּאֶצְבַּע אֱלֹהִים :

וַיֵּרָא הָעָם כִּי־בִשַׁשׁ מֹשֶׁה לָּרַדְתָּ מִן־הָהָר וַיִּקַּחֵל הָעָם עִלְאֲהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוֹם וְעֲשֵׂה־לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לְפָנֵינוּ כִּי־זֶה הוּא מֹשֶׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֵעֵלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יוֹדְעֵנוּ מַה־הָיָה לוֹ :

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֲהַרֹן פְּרִקוּ גִזְמֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵי נְשִׁיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם וְהִבִּיאוּ אֵלַי :

וַיִּתְּפְּרוּ כָל־הָעָם אֶת־גִּזְמֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵיהֶם וַיִּבִּיאוּ אֶל־אֲהַרֹן :

וַיִּקַּח מִיָּדָם וַיַּצַּר אֹתוֹ בְּחַרִּט וַיַּעֲשֵׂהוּ עֵגֶל מִסַּכָּה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵעֵלִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם :

וַיֵּרָא אֲהַרֹן וּבָנָה מִזְבֵּחַ לְפָנָיו וַיִּקְרָא אֲהַרֹן וַיֹּאמֶר חַג לַיהוָה מִחַר :

הם השכימו למחרת, העלו עולות והגישו שלמים, העם ישב לאכול ולשתות, וקמו להתלוצץ.

פרשת תפלת משה

ה' דבר אל משה: לך רד כי עמך שהעלית מארץ מצרים השחית.

הם סטו מהר מהדרך שצויתי אותם - עשו להם עגל מסכה וישתחוו-לו ויזבחו-לו ויאמרו אלה אלהינו ישראל אשר שהעלו אותך מארץ מצרים:

ה' אמר למשה: ראיתי את העם הזה והנה הוא עקשן וסרבן.

ועכשיו עזוב אותי ואקעס עליהם ואשמיד אותם, ואעשה ממך עם גדול.

משה התפלל לפני ה' אלהיו, ואמר: ה' למה תכעס על עמך שהוצאת מארץ מצרים בכח גדול וביד חזקה!

למה יאמרו מצרים שהוא הוציא אותם ברע - כדי להרוג אותם בהרים ולכלות אותם מעל פני האדמה? חזור בך מכעסך ותתחרט על הרעה שחשבת לעשות לעמך!

זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך שנשבעת להם בשםך, ואמרת להם: ארבה את צאצאיכם פכוכבי השמים, וכל הארץ הזאת שאמרת שאתן לצאצאיכם - והם ינחלו אותה לעולם.

ה' התחרט על הרעה שחשב לעשות לעמו.

פרשת הידידה מההר

משה פנה וירד מההר ושני לוחות הברית בידו - לוחות כתובים משני עבריהם - הם כתובים מצד זה ומצד זה.

והלוחות - הם מעשה אלהים, והכתב - הוא בתיבת אלהים, חרות על הלוחות.

וַיִּשְׁכִּימוּ מִמַּחֲרַת וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּגִּישׁוּ שְׁלָמִים וַיֵּשֶׁב הָעָם לֵאכֹל וּשְׂתוּ וַיִּקְמוּ לְהִתְלַצֵּץ: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵּךְ-רֵד כִּי שַׁחַת עַמְּךָ אֲשֶׁר הָעַלְתָּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

סָרוּ מִהַר מִן-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתָם עֲשׂוּ לָהֶם עֵגֶל מִסִּכָּה וַיִּשְׁתַּחֲוּ-לוֹ וַיִּזְבְּחוּ-לוֹ וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהֵי אֱלֹהֵינוּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָעֵלִינוּךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה רָאִיתִי אֶת-הָעָם הַזֶּה וְהֵנָּה עִם-קִשָּׁה-עֲרֵף הוּא:

וַעֲתֵהּ הִנֵּיחָה לִּי וַיַּחֲרֹ-אֲפִי בָהֶם וְאֶכְלֶם וְאֶעֱשֶׂה אוֹתְךָ לְגוֹי גָדוֹל:

וַיַּחַל מֹשֶׁה אֶת-פָּנָיו וַיְהוֶה אֱלֹהֵיו וַיֹּאמֶר לְמָה יְהוָה יַחֲרֶה אַפְּךָ בְּעַמְּךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּכַח גָּדוֹל וּבְיָד חֲזָקָה:

לְמָה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לֵאמֹר בְּרָעָה הוֹצִיאָם לְהַרְגֵם אֹתָם בַּהָרִים וּלְכַלֵּתָם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה שׁוֹב מִחֲרוֹן אַפְּךָ וַהֲנַחֵם עַל-הַרְעָה לְעַמְּךָ:

זָכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ וַתְּדַבֵּר אֱלֹהִים אֲרָבָה אֶת-זֶרְעֶכֶם פְּכוּכָבֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל-הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֲתֵן לְזֶרְעֶכֶם וַנַּחֲלוּ לְעַלְמִם:

וַיִּנָּחֶם יְהוָה עַל-הַרְעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ: פ

וַיִּפֹּן נִגְרַד מֹשֶׁה מִן-הַהָר וּשְׁנֵי לַחַת הָעֵדוּת בְּיָדוֹ לַחַת כְּתוּבִים מִשְׁנֵי עִבְרֵיהֶם מִזֶּה וּמִזֶּה הֵם כְּתוּבִים:

וְהַלְחֹת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הֵמָּה וְהַמּוֹכֵת בְּכֹתֵב אֱלֹהִים הוּא חֲרוּת עַל-הַלְחֹת:

י' יהושע שמע את קול העם שהריעו, ואמר למשה: יש קול של מלחמה במחנה!

יא אמר לו: אין קול צעקות של גבורה ואין קול צעקות של תבוסה, אני שומע קול צעקות של התלווצצות.

יב בשהתקרב למחנה הוא ראה את העגל ואת הרקודים לצלילי החלילים, משה בעס והשליך מידיו את הלוחות ושבך אותם למרגלות ההר.

יג הוא לקח את העגל שעשו ושרף אותו באש, וטחן עד שנעשה דק, וזרק על פני המים, ונתן לבני ישראל לשתות.

יד משה אמר לאהרן: מה עשה לך העם הזה שהבאת עליו חטא גדול!

טו אמר אהרן: שאדוני לא יבעסו אתה מכיר את העם שהוא שקוע ביצר רע.

טז אמרו לי: עשה לנו אלהים שינהיגו אותנו, כי משה האיש הזה שהעלה אותנו מארץ מצרים, איננו יודעים מה קרה לו.

יז אמרתי להם: למי יש זהב? והם הסירו מעצמם ונתנו לי, השלכתי אותו לאש ויצא העגל הזה.

יח משה ראה את העם שהוא חסר עול, כי אהרן הסיר את עלו, והריחו משמץ בפי כל מי שקם נגדו.

יט משה עמד בשער המחנה, ואמר: מי שנאמן לה שיבוא אליו והתאספו אליו כל בני לוי.

כ אמר להם: כף אמר ה' אלהי ישראל – שימו כל אחד את חרבו על ירכו, עברו ושובו מבית דין לבית דין במחנה והרגו את החוטאים, אפלו איש את אחיו ואיש את חברו ואיש את קרובו!

כא בני לוי עשו כדברי משה, ונפלו מהעם ביום ההוא בשלושת אלפים אנשים.

כב משה אמר: הפנסו היום לתפקידכם לעבודת ה', כי כל איש הרג אפלו את בנו ואת אחיו,

י' וישמע יהושע את-קול העם ברעה ויאמר אל-משה קול מלחמה במחנה:

יא ויאמר אין קול ענות גבורה ואין קול ענות חלושה קול ענות אנכי שמע:

יב ויהי כאשר קרב אל-המחנה וירא את-העגל ומחלת ויחר-אף משה וישלך מידו את-הלוחת וישבך אתם תחת ההר:

יג ויקח את-העגל אשר עשו וישרף באש ויטחן עד אשר-הק ניזר על-פני המים וישק את-בני ישראל:

יד ויאמר משה אל-אהרן מודעשה לך העם הזה כיהבאת עליו חטאה גדלה:

טו ויאמר אהרן אל-יחר אף אדני אתה ידעת את-העם פי ברע הוא:

טז ויאמרו לי עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כיתה | משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה הנה לו:

יז ואמר להם למי זהב התפרקו ויתנו לי ואשליכהו באש ויצא העגל הזה:

יח וירא משה את-העם פי פרע הוא כיה ברעה אהרן לשמצה בקמיהם:

יט ויעמד משה בשער המחנה ויאמר מי ליהנה אלי ויאספו אליו כל-בני לוי:

כ ויאמר להם כה-אמר יהוה אלהי ישראל שימו איש-חרבו על-ירכו עברו ושובו משהר לשער במחנה והרגו איש-את-אחיו ואיש את-רעהו ואיש את-קרבו:

כא ויעשו בני-לוי כדבר משה ויפל מן-העם ביום ההוא כשלושת אלפי איש:

כב ויאמר משה מלאו ידכם היום ליהנה פי איש בבנו ובאחיו ולתת עליכם

היום בְּרַכָּהּ:

ל ויהי מִמְחֻלָּת וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אַתֶּם חֲטֹאתֶם חֲטָאָה גְדוֹלָה וַעֲתָה אֵעֲלֶה אֶל־יְהוָה אוֹלִי אֲכַפֵּרָה בְּעַד חֲטֹאתֵיכֶם:

וּתְנַתֵּן עֲלֵיכֶם הַיּוֹם בְּרַכָּהּ.

למִחְחַרַּת מֹשֶׁה אָמַר לָעָם: אַתֶּם חֲטֹאתֶם חֲטָאָה גְדוֹלָה, וְעַכְשָׁיו אֵעֲלֶה אֶל ה' אוֹלִי אֲכַפֵּר עַל חֲטֹאתֵיכֶם.

מֹשֶׁה חִזַּר אֶל ה' וַאֲמַר: אֲנָא, הָעַם הַזֶּה חֲטָאָה חֲטָאָה גְדוֹלָה וְעָשׂוּ לָהֶם אֱלֹהֵי זָהָב.

ל א וַיִּשָּׁב מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר אֲנָא חֲטָאָה הָעָם הַזֶּה חֲטָאָה גְדוֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם אֱלֹהֵי זָהָב:

וְעַכְשָׁיו, אִם תּוּכַל לְשַׂאת אֶת כּוֹבֵד חֲטֹאתֶם וְלִסְלוֹחַ - שָׂא, וְאִם לֹא - מִחוּק אוֹתִי בְּבִקְשָׁה מִסֵּפֶר הַצְּדִיקִים שְׂבַתְבְּתוּ!

ל ב וַעֲתָה אִם־תִּשָּׂא חֲטֹאתֶם וְאִם־אֵין מִחְנִי נָא מִסִּפְרָךָ אֲשֶׁר כְּתֻבָּת:

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: מִי שְׂחָטָא לִי - אוֹתוֹ אֶמְחֹק מִסִּפְרִי.

ל ג וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה מִי אֲשֶׁר חֲטָאָה לִי אֶמְחִנוּ מִסִּפְרִי:

וְעַכְשָׁיו לָךְ הִנְהַג אֶת הָעָם אֶל הַמָּקוֹם שְׂאִמְרַתִּי לָךְ, הִנֵּה מִלְּאֲכִי בִלְבָד יֵלֶךְ לְפָנֶיךָ, וּבְבוֹא הַיּוֹם אֶזְכּוֹר לְהַעֲנִיֵּשׁ אוֹתָם עַל חֲטֹאתֶם.

ל ד וַעֲתָה לָךְ | נָחָה אֶת־הָעָם אֶל אֲשֶׁר־דִּבַּרְתִּי לָךְ הִנֵּה מִלְּאֲכִי יֵלֶךְ לְפָנֶיךָ וּבְיוֹם פְּקוּדֵי וּפְקוּדֵי עֲלֵהֶם חֲטֹאתֶם:

ה' הִכָּה אֶת הָעָם בְּמַגֵּפָה, עַל שֶׁעָשׂוּ אֶת הָעֵגֶל אֲשֶׁר עָשָׂה אֶהְרֹן: ס

ל ה וַיִּנָּף יְהוָה אֶת־הָעָם עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ אֶת־הָעֵגֶל אֲשֶׁר עָשָׂה אֶהְרֹן: ס

פְּרֻשַׁת הַסֵּתֶר הַפְּנִים

ה' דִּבַּר לְמֹשֶׁה: לָךְ עֲלֶה מִבְּאֵן, אִתָּה וְהָעָם שֶׁהַעֲלִית מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, לְאֶרֶץ שְׁנַשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לַיִצְחָק וְלַיַּעֲקֹב שְׂאִתֵּן אוֹתָהּ לַיִצְחָאִים שְׁלָהֶם.

א וַיִּדְבַּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לָךְ עֲלֶה מִזֶּה אִתָּה וְהָעָם אֲשֶׁר הַעֲלִית מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶל־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לַיִצְחָק וְלַיַּעֲקֹב לֵאמֹר לְזֶרַעְךָ אֶתְנַנָּה:

וְאֶשְׁלַח לְפָנֶיךָ מִלְּאָךְ, וְאֶגְרַשׁ אֶת הַכְּנַעֲנִי הָאֱמֹרִי, וְהַחִתִּי וְהַפְּרִזִּי, הַחִוִּי וְהַיְבוּסִי.

ב וְשִׁלַּחְתִּי לְפָנֶיךָ מִלְּאָךְ וְגִרְשִׁיתִי אֶת־הַכְּנַעֲנִי הָאֱמֹרִי וְהַחִתִּי וְהַפְּרִזִּי הַחִוִּי וְהַיְבוּסִי:

עֲלֶה אִתּוֹ לְאֶרֶץ זְבַת חֶלֶב וּדְבָשׁ, כִּי לֹא אֵעֲלֶה בְּעַצְמִי בְּתוֹכָךְ כִּי אִתָּה עִם עַקְשָׁן וְסִרְבֵּן - שְׁלֹא אֲשַׁמֵּיד אוֹתְךָ בְּדֶרֶךְ.

ג אֶל־אֶרֶץ זְבַת חֶלֶב וּדְבָשׁ כִּי לֹא אֵעֲלֶה בְּקִרְבְּךָ כִּי עִם־קִשָּׁה־עֲרַף אִתָּה פֶּן־אֲכַלְךָ בְּדֶרֶךְ:

הָעָם שָׁמַע אֶת הַדְּבָר הַרְעָה הַזֶּה וְהִתְאַבְּלוּ, וְאָף אֶחָד לֹא שָׁם אֶת תְּכֵשִׁיטוֹ עָלָיו.

ד וַיִּשְׁמַע הָעָם אֶת־הַדְּבָר הַרְעָה הַזֶּה וַיִּתְאַבְּלוּ וְלֹא־שָׁתוּ אִישׁ עֲדָיו עָלָיו:

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: אֲמֹר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל - אַתֶּם עִם עַקְשָׁן וְסִרְבֵּן! אִם אֵעֲלֶה בְּתוֹכְךָ בְּכַעֲסִי רַגַע אֶחָד - אֲשַׁמֵּיד אוֹתְךָ! וְעַכְשָׁיו הוֹרֵד אֶת תְּכֵשִׁיטְךָ מֵעֲלֶיךָ, וְיִדוּעַ לְפָנַי אִיךָ לְהַעֲנִישׁ אוֹתְךָ.

ה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אַתֶּם עִם־קִשָּׁה־עֲרַף הִנֵּע אֶחָד אֵעֲלֶה בְּקִרְבְּךָ וּכְלִיתִיךָ וַעֲתָה הוֹרֵד עֲדָיְךָ מֵעֲלֶיךָ וְאִדְעָה מֶה אֲעִשֶׂה־לָּךְ:

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִסִּירוּ אֶת תְּכֵשִׁיטֵיהֶם

ו וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־עֲדָיִם מִתַּר

חורב:

ז ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה וקרא לו אהל מועד והיה כל מבקש יהוה יצא אל אהל מועד אשר מחוץ למחנה:

ח והיה כצאת משה אל האהל יקומו כל העם ונצבו ויש פתח אהלו והביטו אחרי משה עד באו האהלה:

ט והיה כבא משה האהלה ירד עמוד הענן ועמד פתח האהל ודבר עם משה:

י וראה כל העם את עמוד הענן עמד פתח האהל וקם כל העם והשתחוו איש פתח אהלו:

יא ודבר יהוה אל משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו ושב אל המחנה ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל: פ

שליש

ב ויאמר משה אל יהוה ראה אתה אמר אלי העל את העם הזה ואתה לא הודעתני את אשר תשלח עמי ואתה אמרת ידעתיך בשם וגם מצאת חן בעיני:

ג ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך הודעני נא את דרכך ואבטח למען אמצא חן בעיניך וראה כי עמך הגוי הזה:

ד ויאמר פני ילכו והנחתני לך:

ה ויאמר אליו אם אין פניך הלכים אל תעלנו מזה:

ו ובמה יונח אפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלוא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על-

שהתקשטו בהם מאז מעמד הר סיני.

ז ומשה לקח את האהל והקים אותו לעצמו מחוץ למחנה הרחק מהמחנה, וקרא לו אהל המועד, כל מי שרוצה את ה' יצא אל אותו אהל התבנסות שמחוץ למחנה.

ח בשמשה היה יוצא לאהל כל העם היו קמים ועומדים, כל אחד בפתח אהלו, והביטו אחרי משה עד שנכנס לאהל.

ט וכשמשה היה בא לאהל, עמוד הענן ירד ועמד בפתח האהל, ודבר עם משה.

י כל העם ראה את עמוד הענן עומד בפתח האהל, וכל העם נעמדו והשתחוו, כל אחד בפתח אהלו.

יא ה' דבר אל משה פנים אל פנים כמו שאיש מדבר אל חברו, ומשה חזר למחנה, ומשרתו יהושע בן נון – משרתו, לא יז מתוך האהל.

פרשת בקשת גלוי הפנים

משה אמר לה': ראה, אתה אומר לי "העלה את העם הזה לארץ", ולא הודעת לי שתשלח אתי רק מלאך, להפוך, אמרת: "אתגלה אליך בשמי המיוחד, וגם מצאת חן בעיני".

ג ועכשיו בבקשה אם מצאתי חן בעיניך למד אותי בבקשה את דרכי ההנהגה שלך, ואביר אותך כדי שאמצא חן בעיניך, והרי העם הזה הוא עמך, לכן אל תעזוב אותם.

ד ה' אמר: אלך בעצמי עד שאאתן לכם מנוחה בארץ.

ה אמר לו: אם אינך הולך בעצמך אל תעלה אותנו מכאן.

ו שאם לא כן – במה אם כן יודע שמצאתי חן בעיניך אני ועמך? הרי רק בהליכת שכינתך אתנו וכך אני ועמך נהיה מבדלים מכל

פני האדמה: פ

העמים שעל פני האדמה.

פרשת י"ג המדות

ה' אמר למשה: גם את הדבר הזה שבקשת אעשה כי מצאת חן בעיני והתגליתי אליך בשמי המפורש.

אמר: הראני בבקשה את כבודך!

אמר: אני אעביר את כל מדותי הטובות לפניך, ואסביר את התגלות ה' לפניך, ובהתגלותו אתן חנינה למי שאתן, וארחם על מי שארחם.

אמר: לא תוכל לראות את גלוי שכונתי, כי אדם לא יכול לראות אותי ולהמשיך לחיות.

ה' אמר: הנה יש לי מקום לך, תעמוד על הסלע.

בשכבודי יעבור אשים אותך במערת הסלע, ואגן בידי עליך עד שאעבור.

ואסיר את ידי ותראה את גלוי מעשי, אבל גלוי שכונתי עצמה לא יראה.

ה' אמר למשה: פסול לך שני לוחות אבנים כמו הראשונים ואכתוב על הלוחות את הדברים שהיו על הלוחות הראשונים ששברת.

ותהיה מוכן לבוקר ותעלה בבוקר להר סיני ותעמוד אצלי שם על ראש ההר.

ואיש לא יעלה אתך וגם איש אל יראה בכל ההר, גם הצאן והבקר לא ירעו מול אותו ההר.

הוא פסל שני לוחות אבנים כמו הראשונים, משה השכים בבוקר ועלה להר סיני כמו שה' צוה אותו, והוא לקח בידו שני לוחות אבנים.

ה' ירד בענן ועמד אתו שם והסביר את התגלות ה' -

ה' עבר על פניו של משה וקרא: ה' ה' אל רחמן ומעניק חנינה, סבלן מלכעוס, ומרבה

ויאמר יהוה אל-משה גם את-הדבר הזה אשר דברת אעשה כי-מצאת חן בעיני ואדעך בשם:

ויאמר הראני נא את-כבודך:

ויאמר אני אעביר כל-טובי על-פניך וקראתי בשם יהוה לפניך וחסתל את-אשר אהון ורחמתי את-אשר ארחם:

ויאמר לא תוכל לראת את-פני כי לא יראני האדם וחי:

ויאמר יהוה הנה מקום אתי ונצבת על-הצור:

והיה בעבר כבדי ושמיך בנקבת הצור ושפתי כפי עליך עד-עברי:

והסרת את-כפי וראית את-אחרי ופני לא יראו: פ

ויאמר יהוה אל-משה פסל-לך שני-לחת אבנים פראשנים וכתבתי על-הלחת את-הדברים אשר היו על-הלחת הראשנים אשר שברת:

והנה נכון לבקר ועלית בבקר אל-הר סיני ונצבת לי שם על-ראש ההר:

ואיש לא-יעלה עמך וגם-איש אל-ירא בכל-ההר גם-הצאן והבקר אל-ירעו אל-מול ההר ההוא:

ויפסל שני-לחת אבנים פראשנים וישפם משה בבקר ויעל אל-הר סיני כאשר צוה יהוה אתו ונקח בידו שני לחת אבנים:

וירד יהוה בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם יהוה:

ויעבר יהוה ו על-פניו ויקרא יהוה ו יהוה אל רחום וחנון ארך אפים ורב-

רביעי

ח

ט

כ

כא

כב

כג

לא יראו: פ

א חמיש לד

ב

ג

ד

ה

ו

חֶסֶד וְאֵמֶת:

זָכַר חֶסֶד לְאֲלֹפִים נִשְׂא עֵינָיו וַפִּשַׁע וַחֲטָאָה וְנִקְהָה לֹא יִנְקָה פֶקֶד | עֵינָיו אֲבוֹת עַל-בָּנִים וְעַל-בְּנֵי בָנִים עַל-שְׁלֹשִׁים וְעַל-רַבְעִים:

וַיִּמְהַר מֹשֶׁה וַיִּקְרָא אֶרְצָה וַיִּשְׁתַּחֲוֶה:

וַיֹּאמֶר אִם-נָא מִצְאֵתִי חַן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנָי יְיָ-נָא אֲדֹנָי בְּקִרְבְּנוּ כִּי עִם-קִשְׁת־עֵרְפָה הוּא וְסִלְחָתָהּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וְנִחַלְתֵנוּ:

וַיֹּאמֶר הַנְּה אֲנִכִּי כִּרְתַּת בְּרִית נִגְדַת כָּל-עַמֶּךָ אֲעִשֶׂה נִפְלְאוֹת אֲשֶׁר לֹא-נִבְרָאוּ בְּכָל-הָאָרֶץ וּבְכָל-הַגּוֹיִם וְרָאָה כָּל-הָעָם אֲשֶׁר-אַתָּה בְּקִרְבּוֹ אֶת-מַעֲשֵׂה יְהוָה כִּי-נִזְרָא הוּא אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּךְ:

בְּחֶסֶד וּמִתְנַהֵג בְּאֵמֶת.

זוכר להטיב לטובים – עד אלפי דורות, מותר בינתים מלהעניש על עוון על פשע ועל חטא, אבל לא ימחוק אותם, זוכר עוון אבות להעניש בנים ובני בנים – נכדים ונינים.

משה מהר וקרא ארצה והשתחוה.

ואמר: ה', בבקשה אם מצאתי חן בעיניך, שה' ילך בתוכנו בבקשה, כי הוא עם עקשן וסרבן, ותסלח לעוננו ולחטאתנו ותתן לנו נחלה.

אמר: הנה אני עושה הסכם, מול כל עמך אעשה נפלאות שלא נבראו בכל הארץ ובכל העמים, וכל העם שאתה בתוכו יראה את מעשה ה' שאני עושה אתך – שהוא נורא.

פְּרִשַׁת הַמִּצְוֹת

זָכוֹר לַיְיָ אֵת מַה שָּׂאֵנִי מִצְוָה אוֹתָךְ הַיּוֹם, אֲגַרֵּשׁ מִלִּפְנֵיךָ אֶת הָאֲמוּרֵי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהַפְּרָזִי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי.

הַזָּהָר לֹךְ שְׁלֹא תַעֲשֶׂה הַסֶּכֶם עִם יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ שְׂאֵתָה בָּא אֵלֶיהָ, כְּדִי שְׁלֹא יִהְיֶה מִכְּשׁוֹל בְּתוֹכְךָ.

אֵלָּא, תִּנְפְּצוּ אֶת מִזְבְּחוֹתֵיהֶם וְתִשְׁבְּרוּ אֶת מִצְבּוֹתֵיהֶם וְתִכְרַתוּ אֶת אֲשֵׁרוֹתֵיהֶם.

כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר כִּי ה' – שְׁמוֹ "יְקַמֵּן" – הוּא אֵל נוֹקֵם.

הַזָּהָר שְׁלֹא תַעֲשֶׂה הַסֶּכֶם עִם יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ, וְהֵם יִבְגְּדוּ בִּי וְיִלְכּוּ אַחֲרַי אֵלֵיהֶם וְיִזְבְּחוּ לְאֵלֵיהֶם וַיִּקְרְאוּ לֹךְ וְתֹאכַל מִזְבְּחֵיהֶם.

וְתִקַּח מִבְּנוֹתַי לְבָנֶיךָ וּבְנוֹתַי יִבְגְּדוּ בִּי וְיִלְכּוּ אַחֲרַי אֵלֵיהֶן וְיִמְשְׁכוּ אֶת בָּנֶיךָ אַחֲרַי אֵלֵיהֶן.

אל תעשה לך פסלי מתכת.

זָכוֹר לְקַיֵּם אֶת חֲגֵי הַמִּצְוֹת, שִׁבְעָה יָמִים תֹּאכַל מִצְוֹת כְּמוֹ שְׁצִוִיתִי אוֹתָךְ – בְּזִמְנָן

שָׁמַר-לֹךְ אֵת אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶיךָ הַיּוֹם הַנִּינִי גֵרֵשׁ מִפְּנֵיךָ אֶת-הָאֲמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהַפְּרָזִי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי:

הַשָּׁמַר לֹךְ פְּנֵי-תִכְרַת בְּרִית לְיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה בָּא עֲלֵיהֶם פְּנִי-יִהְיֶה לְמוֹקֵשׁ בְּקִרְבְּךָ:

כִּי אֶת-מִזְבְּחֹתֶם תִּהַצְּוֹן וְאֶת-מִצְבְּחֹתֶם תִּשְׁבְּרוּן וְאֶת-אֲשֵׁרֵי תִכְרַתוֹן:

כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר כִּי יִהְיֶה קִנְאֵת שְׁמוֹ אֵל קִנְאֵת הוּא:

פְּנֵי-תִכְרַת בְּרִית לְיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ וְזָנוּ | אַחֲרַי אֵלֵיהֶם וְזָבְחוּ לְאֵלֵיהֶם וַיִּקְרְאוּ לֹךְ וְאָכַלְתָּ מִזְבְּחֹתָם:

וְלִקַּחְתָּ מִבְּנוֹתַי לְבָנֶיךָ וְזָנוּ בְּנֹתַי אַחֲרַי אֵלֵיהֶן וְזָנוּ אֶת-בָּנֶיךָ אַחֲרַי אֵלֵיהֶן:

אלהי מסכה לא תעשה לך:

אֶת-חַגֵּי הַמִּצְוֹת תִּשְׁמַר שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל מִצְוֹת אֲשֶׁר צִוִּיתָךְ לְמוֹעֵד חֹדֶשׁ

חֹדֶשׁ הָאָבִיב, כִּי בַחֹדֶשׁ הָאָבִיב יֵצֵאת מִמִּצְרַיִם.

כָּל בְּכוֹר הוּא שְׁלִי, וְכֵן בְּכָל מִקְנֶה – בְּשֶׁבְכוֹר שׁוֹר וְשֶׂה יִהְיֶה זָכָר הוּא יִהְיֶה שְׁלִי.

וּבְכוֹר חֲמוֹר תִּפְדֶּה תַּמּוּרַת טָלָה אוֹ שֶׂה, וְאִם לֹא תִחְלִיף – תַּעְרוֹף אֶת רֵאשׁוֹ, כָּל בְּכוֹר מִבְּנֵיךָ תִּפְדֶּה, וְאֵל תִּרְאֶה אֶת פָּנָי בְּעֹלֶיךָ לְרֹגַל לֹלֵא קֶרְבָּן.

שֶׁשֶׁה יָמִים תַּעֲבֹד וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא תַעֲבֹד, גַּם בְּזִמְן הַחֲרִישׁ וְהַקְצִיר וְהַחֲשׂוּבִים תִּשְׁבֹּת.

וְתַעֲשֶׂה לָּךְ חַג שְׁבֻעוֹת בְּזִמְן תַּחֲלַת קֶצֶיר חֲטִיטִים, וְחַג הָאֶסִּיף בְּסוֹף שְׁנַת אֶסְוִף הַפְּרוֹת.

שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יִרְאוּ כָּל זְבָרֶיךָ לְפָנָי הָאֵדוּן ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.

בְּשֹׂאכְבוֹשׁ גּוֹיִם לְפָנֶיךָ וְאַרְחִיב אֶת גְּבוּלְךָ, אִף אֶחָד לֹא יִרְצֶה לְקַחַת מִמֶּךָ אֶת אֲרָצְךָ בְּשִׂתְעֵלָה לְהִרְאוֹת לְפָנָי ה' אֱלֹהֶיךָ שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה.

אֵל תִּשְׁחַט אֶת קֶרְבֶּן הַפֶּסַח שְׂדֵמוֹ נִזְרַק לְמִזְבֵּחַ כְּשִׂישׁ לָךְ חֲמֵץ, וְאֵל תִּשְׁאִיר עַד הַבֹּקֶר אֶת זֶבַח חַג הַפֶּסַח.

אֶת תַּחֲלַת בְּכוֹרֵי אֲדָמְתְךָ תָּבִיא לְבֵית ה' אֱלֹהֶיךָ, אֵל תִּבְשֹׁל וְאֵל תֹּאכַל בָּשָׂר בְּהֵמָה כְּשֶׂרָה בְּחֵלֶב בְּהֵמָה כְּשֶׂרָה.

פְּרֻשַׁת הַמִּסּוּחַ

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: כְּתוּב לָּךְ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עָשִׂיתִי אִתְּךָ וְעַם יִשְׂרָאֵל הַסֶּכֶם בְּרִית.

מֹשֶׁה הָיָה שָׂם עִם ה' אֲרָבָעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, לֹא אָכַל לֶחֶם וְלֹא שָׁתָה מַיִם, הוּא כָּתַב עַל הַלּוּחוֹת אֶת דְּבָרֵי הַהֶסֶכֶם – אֶת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת.

כְּשִׁמְשָׁה יָרַד מִהָר סִינַי – שְׁנֵי לּוּחוֹת הַבְּרִית הָיוּ בְּיַד מֹשֶׁה כְּשִׁירַד מִהָרָה, וּמֹשֶׁה לֹא יָדַע שְׁעוֹר פָּנָיו זָרַח כְּשֶׁה' דִּבֶּר אִתּוֹ.

הָאָבִיב כִּי בַחֹדֶשׁ הָאָבִיב יֵצֵאת מִמִּצְרַיִם:

כָּל-פֶּטֶר רָחֵם לִי וְכָל-מִקְנֶה תִזְכָּר פֶּטֶר שׁוֹר וְשֶׂה:

וּפֶטֶר חֲמוֹר תִּפְדֶּה בְשֶׂה וְאִם-לֹא תִפְדֶּה וְעַרְפָּתוֹ כָּל בְּכוֹר בְּנֵיךָ תִּפְדֶּה וְלֹא-יִרְאוּ פָנָי רִיקָם:

שֶׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבֹּת בַּחֲרִישׁ וּבַקְצִיר תִּשְׁבֹּת:

וְחַג שְׁבֻעַת תַּעֲשֶׂה לָּךְ בְּכוֹרֵי קֶצֶיר חֲטִיטִים וְחַג הָאֶסִּיף תִּקּוּפַת הַשָּׁנָה:

שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כָּל-זְכוּרְךָ אֶת-פָּנָי הָאֵדוּן וְיִהְיֶה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

כִּי-אוֹרִישׁ גּוֹיִם מִפָּנֶיךָ וְתִרְחַבְתִּי אֶת-גְּבוּלְךָ וְלֹא-יִחַמְדוּ אִישׁ אֶת-אֲרָצְךָ בְּעֹלְתְךָ לְרְאוֹת אֶת-פָּנָי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה:

לֹא-תִשְׁחַט עַל-חֲמֵץ דָּם-זִבְחִי וְלֹא-יִלִּין לְבַקֵּר זֶבַח חַג הַפֶּסַח:

רֵאשִׁית בְּכוֹרֵי אֲדָמְתְךָ תָּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא-תִבְשֹׁל גְּדִי בַחֲלֵב אִמּוֹ: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה כְּתַב-לָּךְ אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי עַל-פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּרַתִּי אִתְּךָ בְּרִית וְאֶת-יִשְׂרָאֵל:

וַיְהִי-שָׁם עִם-יְהוָה אֲרָבָעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וַיָּמִים לֹא שָׁתָה וַיִּכְתֹּב עַל-הַלּוּחַת אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים:

וַיְהִי בַרְדַּת מֹשֶׁה מִהָר סִינַי וּשְׁנֵי לַחַת הָעֵדוּת בְּיַד-מֹשֶׁה בְּרִדְתּוֹ מִן-הָהָר וּמֹשֶׁה לֹא-יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו

בדברו אתו:

אָהָרֹן וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רָאוּ אֶת מֹשֶׁה וְהִנֵּה
זָרַח עוֹר פָּנָיו, וּפָתְחוּ לְגִשְׁתֵּי אֱלֹהֵינוּ.

מֹשֶׁה קָרָא לָהֶם, וְאָהָרֹן וְכָל הַנְּשִׂאִים
שִׁבְּצוּבוֹר חִזְרוּ אֵלָיו, וּמֹשֶׁה דִּבֶּר אֲלֵיהֶם.

וְאַחֲרֵי כֵן נִגְשׂוּ כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהוּא צִוָּה
אוֹתָם אֵת כָּל מַה שֶּׁה' דִּבֶּר אֵתוֹ בְּהַר סִינַי.

מֹשֶׁה סִים לְדַבֵּר אֵתָם וְשָׁם מִסְכַּה עַל פָּנָיו.

בְּשִׁמְשָׁה נִכְנַס לְפָנָיו ה' לְדַבֵּר אֵתוֹ, הוּא מְסִיר
אֵת הַמִּסְכָּה עַד צֵאתוֹ, וְהוּא יוֹצֵא וּמְדַבֵּר אֶל
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת מַה שֶּׁהוּא מְצַוֶּה.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רֹאִים אֵת פָּנָיו מֹשֶׁה שְׁעוֹר פָּנָיו
שֶׁל מֹשֶׁה זֹרַח, וּמֹשֶׁה מַחְזִיר אֵת הַמִּסְכָּה אֶל
פָּנָיו עַד שֶׁהוּא נִכְנַס לְדַבֵּר עִם ה'.

וַיֵּרָא אֶהָרֹן וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מֹשֶׁה
וְהִנֵּה קָרָן עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגִּישָׁתֵי אֱלֹהֵינוּ:

וַיִּקְרָא אֲלֵהֶם מֹשֶׁה וַיָּשֻׁבוּ אֵלָיו אֶהָרֹן
וְכָל־הַנְּשִׂאִים בְּעֵדָה וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם:

וְאַחֲרֵי־כֵן נִגְשׂוּ כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְוֶם
אֵת כָּל־אִשֶּׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵתוֹ בְּהַר סִינַי:

וַיְכַל מֹשֶׁה מִדַּבֵּר אֵתָם וַיִּתֵּן עַל־פָּנָיו
מִסְכָּה:

וּבָבֹא מֹשֶׁה לְפָנָיו יְהוָה לְדַבֵּר אֵתוֹ
יִסִּיר אֶת־הַמִּסְכָּה עַד־צֵאתוֹ וַיִּצֵּא וְדַבֵּר
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת אֲשֶׁר יִצְוֶה:

וַיֵּרָאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־פָּנָיו מֹשֶׁה כִּי קָרָן
עוֹר פָּנָיו מֹשֶׁה וְהִשִּׁיב מֹשֶׁה אֶת־הַמִּסְכָּה
עַל־פָּנָיו עַד־בָּאוֹ לְדַבֵּר אֵתוֹ: ס

ל

לא

לב

לג

מפסוק

לד

לה

ויקהל

לה *

א ויקהל משה את-כל-עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר-צוה יהוה לעשות אתם:

ב ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה כל-העשה בו מלאכה יומת:

ג לא-תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת: פ

פרשת השבת

משה הקהיל את כל קהל בני ישראל ויאמר להם: אלה הדברים שה' צוה לעשות אותם:

במשך ששה ימים תעשה מלאכה, וביום השביעי תהיה לכם קדשת שבת – מנוחה לה, כל מי שיעשה בו מלאכה – יומת.

אל תבעירו אש בכל מקומות מגוריכם ביום השבת.

פרשת התרומה

משה אמר לכל צבור בני ישראל: זה הדבר שה' צוה:

קחו מעצמכם תרומה לה' – כל נדיב לב יביא אותה את תרומת ה': זהב וכסף ונחושת.

ותכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן ושער עזים.

ועורות איל צבועים באדום, ועורות של החיה תחש ועצי שטה.

ושמן לתאורה ובשמים לשמן שמורחים בו ולקטורת הבשמים.

ואבני שוהם ואבני חן לשבוע, לאפוד ולחושן.

וכל המוכשרים שבכם יבאו ויעשו את כל מה שה' צוה:

את המשכן את אהלו ואת הכסוי שלו, את הקרסים הקרשים הברזים העמודים והבסיסים שלו.

את הארון ואת המוטות להרמתו, את הכסוי ואת הפרוכת.

את השלחן ואת המוטות להרמתו ואת כל בליו, ואת הלחם הפנים.

ואת מנורת התאורה ואת בליה ואת נרותיה ואת השמן לתאורה.

ואת מזבח הקטורת ואת המוטות להרמתו,

ד ויאמר משה אל-כל-עדת בני-ישראל לאמר זה הדבר אשר-צוה יהוה לאמר:

ה קחו מאתכם תרומה ליהוה כל נדיב לבו יביאה את תרומת יהוה זהב וכסף ונחושת:

ו ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים:

ז וערת אילים מאדמים וערת תחשים ועצי שטים:

ח [א] ושמן למאור ובשמים לשמן המושחה ולקטרת הסמים:

ט ואבני-שוהם ואבני מלאים לאפוד ולחושן:

י וכל-חכם-לב בכם יבאו ויעשו את כל-אשר צוה יהוה:

יא * את-המשכן את-אהלו ואת-מכסהו את-קרסיו ואת-קרשיו את-בריתו את-עמדיו ואת-אדניו:

יב את-הארון ואת-בדיו את-הכפרת ואת-פרכת המסך:

יג את-השלחן ואת-בדיו ואת-כל-כליו ואת לחם הפנים:

יד ואת-מנרת המאור ואת-בליה ואת-נרותיה ואת שמן המאור:

טו ואת-מזבח הקטורת ואת-בדיו ואת שמן

וְאֵת הַשֶּׁמֶן שֶׁמֹרְחִים בוֹ וְאֵת קְטוֹרֶת הַבְּשָׂמִים וְאֵת מִסַּךְ הַפֶּתַח לַפֶּתַח הַמִּשְׁכָּן.

את מזבח העולה ואת רשת הנחשת שלו את המוטות להרמתו ואת כל כליו, את הכיור ואת בסיסו.

את הגדרות הקלועות לחצר את עמודיה ואת בסיסיה ואת מסך שער החצר.

את יתדות המשכן ואת יתדות החצר ואת המיתרים שלהם.

את כסויי הכלים שמשרתים בהם בקודש, את בגדי הקודש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לבקו.

כל צבור בני ישראל יצאו מלפני משה.

כל האנשים המוכשרים לעשות מלאכה באו, וכל אלה שהתנדבו לתרום הביאו את תרומת ה' למלאכת אוהל ההתכנסות ולכל עבודתו ולבגדי הקודש.

האנשים באו בנוסף לנשים, כל נדיבי הלב הביאו עגיל ונזם וטבעת ומחוך – כל כלי זהב, וכל איש שתרום תרומת זהב לה'.

וכל איש שנמצא אצלו תכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן ושער עזים ועורות איל צבועים באדום ועורות החיה תחש – הביאו.

כל תורם תרומת כסף ונחשת הביאו את תרומת ה', וכל מי שנמצא אצלו עצי שטה לבל מלאכת העבודה – הביאו.

וכל הנשים המוכשרות טוו בידיהן, והביאו חוטים טוויים – את התכלת ואת הארגמן את הצבע האדום מהתולעת ואת הפשתן.

וכל הנשים שהתעלו בכשרון טוו את שער העזים.

והנשיאים הביאו את אבני השוהם ואת אבני החן לשבוע, לאפוד ולחושן.

ואת הבושם ואת השמן לתאורה ולשמן שמורחים בו ולקטורת הבשמים.

המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך הפתח לפתח המשכן:

את מזבח העולה ואת-מכבד הנחשת אשר-לו ואת-כדיו ואת-כל-כליו ואת-הכיור ואת-כנו:

את קלעי החצר את-עמדיו ואת-אדניה ואת מסך שער החצר:

את-יתדת המשכן ואת-יתדת החצר ואת-מיתריהם:

את-בגדי השָׂרֵד לְשָׂרֵת בְּקֹדֶשׁ אֶת-בגדי הקֹדֶשׁ לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְאֶת-בגדי בניו לְכַהֵן:

וַיֵּצְאוּ כָל-עַדְת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִלִּפְנֵי מֹשֶׁה:

וַיָּבֹאוּ כָל-אִישׁ אֲשֶׁר-נִשְׂאוֹ לִבּוֹ וְכֹל אֲשֶׁר נָדְבָה רוּחוֹ אֹתוֹ הֵבִיאוּ אֶת-תְּרוּמַת יְהוָה לְמִלְאֲכַת אֹהֶל מוֹעֵד וְלִכְל-עֲבֹדָתוֹ וְלִבְגְדֵי הַקֹּדֶשׁ:

וַיָּבֹאוּ הָאָנָשִׁים עַל-הַנָּשִׁים כָּל וְנָדִיב לֵב הֵבִיאוּ תַח וְנָזִים וְטַבַּעַת וְכוּמָז כָּל-כְּלֵי זָהָב וְכָל-אִישׁ אֲשֶׁר הִנִּיף תְּנוּפֶת זָהָב לַיהוָה:

וְכָל-אִישׁ אֲשֶׁר-נִמְצָא אֹתוֹ תַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים וְעֹרֹת אֵילִם מְאֹדָמִים וְעֹרֹת תַחֲשִׁים הֵבִיאוּ:

כָּל-מְרוֹם תְּרוּמַת כֶּסֶף וְנַחֲשֶׁת הֵבִיאוּ אֶת תְּרוּמַת יְהוָה וְכֹל אֲשֶׁר נִמְצָא אֹתוֹ עֲצֵי שֵׁטִים לְכָל-מִלְאֲכַת הָעֲבֹדָה הֵבִיאוּ:

וְכָל-אִשָּׁה חַכְמַת-לֵב בְּיָדֶיהָ טָווּ וַיָּבִיאוּ מִטְנֵה אֶת-הַתַּכְלֵת וְאֶת-הָאֲרָגְמָן אֶת-הַתּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת-הַשֵּׁשׁ:

וְכָל-הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לִבָּן אֲתָנָה בְּחֻכְמָה טָווּ אֶת-הָעִזִּים:

וְהַנְּשִׂאִים הֵבִיאוּ אֶת אַבְנֵי הַשֹּׁהַם וְאֶת אַבְנֵי הַמַּלְאִים לְאַפּוֹד וְלַחֹשֶׁן:

וְאֶת-הַבּוֹשֶׂם וְאֶת-הַשֶּׁמֶן לְמְאוֹר וְלַשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְלַקְטֹרֶת הַסָּמִים:

כָּל־אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר נָדְבָה לְבָם לְבָם אֹתָם לְהֵבִיא
לְכָל־הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
לַעֲשׂוֹת - בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הֵבִיאוּ נְדָבָה לָהּ.

פְּרֻשַׁת בְּצַלָּאֵל

מִשֶּׁה אָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: רְאוּ, הִ' הִכְרִיז עַל
בְּצַלָּאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר מִשִּׁבְט יְהוּדָה.

וּמֵלֵא אֹתוֹ בְּרוּחַ אֱלֹהִים, בְּחֻקְמָה בְּתַבּוּנָה
וּבְדַעַת לַעֲסוֹק בְּכָל מְלָאכָה.

וּלְתַכְנֵן תְּכֻנּוֹת לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב וּבַכֶּסֶף
וּבַנְּחוֹשֶׁת.

וּבְאֲמֵנוֹת חֲרִיטַת אֲבָנִים מִשְׁבְּצוֹת וּבַנְּגָרוֹת
עֵץ, לַעֲשׂוֹת בְּכָל מְלָאכַת אֲמֵנוֹת.

וְנָתַן בְּלָבוּ גַם בְּשֵׁרוֹן הַלְּהוֹרוֹת לְאֶחָרִים, הוּא
וְאֶהְלִיאָב בֶּן אַחִיסַמֶּד מִשִּׁבְט דָּן.

הוּא מֵלֵא אֹתָם בְּחֻקְמָה לַעֲשׂוֹת כָּל מְלָאכַת
אֲמֵנוֹת וְתַכְנִינֵן, וְרוֹקְמָה בְּתַכְלַת וּבְאַרְגָּמָן
בְּצַבַּע הָאָדוּם מֵהַתּוֹלַעַת וּבַפִּשְׁתָּן,
וּבְמְלָאכַת אַרְיָגָה - הֵם עוֹשִׂים כָּל מְלָאכָה
וּמִתְכַּנְנִים תְּכֻנּוֹת.

בְּצַלָּאֵל וְאֶהְלִיאָב וְכָל אִישׁ חֶכֶם לֵב שֶׁה' נָתַן
לָהֶם חֻקְמָה וְתַבּוּנָה לְדַעַת לַעֲשׂוֹת אֵת כָּל
מְלָאכַת עֲבוֹדַת הַקּוֹדֶשׁ עָשׂוּ לְצוּרָךְ כָּל מֵה
שֶׁה' צִוָּה.

מִשֶּׁה קָרָא לְבְצַלָּאֵל וּלְאֶהְלִיאָב, וְלְכָל אִישׁ
חֶכֶם לֵב שֶׁה' נָתַן חֻקְמָה בְּלָבוּ - כָּל מִי
שֶׁהִתְנַדָּב לְגִשְׁתׁ לַעֲשׂוֹת הַמְּלָאכָה לַעֲשׂוֹת
אוֹתָהּ.

הֵם לָקְחוּ מִלִּפְנֵי מִשֶּׁה אֵת כָּל הַתְּרוּמָה שֶׁבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל הֵבִיאוּ לְמְלָאכַת עֲבוֹדַת הַקּוֹדֶשׁ כְּדִי
לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵבִיאוּ לְמִשֶּׁה
עוֹד נְדָבָה מִקֶּדֶם בְּבוֹקֵר.

כָּל הַחֻקִּים שֶׁעוֹשִׂים אֵת כָּל מְלָאכַת
הַקּוֹדֶשׁ בָּאוּ - כָּל אֶחָד מִמְּלָאכְתוֹ שֶׁהוּא

כָּל־אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר נָדְבָה לְבָם אֹתָם
לְהֵבִיא לְכָל־הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
לַעֲשׂוֹת בְּנֵי־מִשֶּׁה הֵבִיאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
נְדָבָה לַיהוָה: פ

וַיֹּאמֶר מִשֶּׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רְאוּ קָרָא
יְהוָה בְּשֵׁם בְּצַלָּאֵל בֶּן־אוּרִי בֶן־חוּר
לְמִטָּה יְהוּדָה:

וַיִּמְלֵא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻקְמָה
בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל־מְלָאכָה:

וּלְחֹשֵׁב מַחְשְׁבַת לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב וּבַכֶּסֶף
וּבַנְּחוֹשֶׁת:

וּבַחֲרֻשֶׁת אֲבָן לְמֵלֵאֵת וּבַחֲרֻשֶׁת עֵץ
לַעֲשׂוֹת בְּכָל־מְלָאכַת מַחְשְׁבַת:

וּלְהוֹרוֹת נָתַן בְּלָבוּ הוּא וְאֶהְלִיאָב בֶּן־
אַחִיסַמֶּד לְמִטָּה־דָן:

מֵלֵא אֹתָם חֻקְמַת־לֵב לַעֲשׂוֹת כָּל־
מְלָאכַת חֲרָשׁ וְחֹשֵׁב וְרוֹקֵם בְּתַכְלַת
וּבְאַרְגָּמָן בְּתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבַשֵּׁשׁ וְאַרְגָּ
עֲשִׂי כָל־מְלָאכָה וְחֹשְׁבֵי מַחְשְׁבַת:

וַעֲשֵׂה בְצַלָּאֵל וְאֶהְלִיאָב וְכָל אִישׁ
חֶכֶם־לֵב אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה חֻקְמָה וְתַבּוּנָה
בְּהֵמָה לְדַעַת לַעֲשׂוֹת אֵת־כָּל־מְלָאכַת
עֲבַדַת הַקֹּדֶשׁ לְכָל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה:

וַיִּקְרָא מִשֶּׁה אֶל־בְּצַלָּאֵל וְאֶל־אֶהְלִיאָב
וְאֶל כָּל־אִישׁ חֶכֶם־לֵב אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה
חֻקְמָה בְּלָבוּ כָּל אֲשֶׁר נִשְׁאוּ לָבוּ
לְקַרְבָּה אֶל־הַמְּלָאכָה לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ:

וַיִּקְחוּ מִלִּפְנֵי מִשֶּׁה אֵת כָּל־הַתְּרוּמָה
אֲשֶׁר הֵבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמְלָאכַת
עֲבַדַת הַקֹּדֶשׁ לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ וְהֵם הֵבִיאוּ
אֵלָיו עוֹד נְדָבָה בְּבֹקֵר בְּבֹקֵר:

וַיָּבִיאוּ כָּל־תְּחֻמָּיִם הַעֲשִׂים אֵת כָּל־
מְלָאכַת הַקֹּדֶשׁ אִישׁ־אִישׁ מִמְּלָאכְתוֹ

שליש
(כ)

אֲשֶׁר-הָמָּה עֹשִׂים:

ה וַיֹּאמְרוּ אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר מִרְבִּים הָעָם
לְהֵבִיא מִדֵּי הָעֵבֶדְהָ לְמִלְאכָה אֲשֶׁר-
צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ:
וַיֵּצֵאוּ מֹשֶׁה וַיַּעֲבִירוּ קוֹל בְּמַחֲנֵה לֵאמֹר
וַיֵּצֵאוּ אִישׁ וְאִשָּׁה אֶל-יַעֲשׂוּ-עוֹד מִלְאכָה
לְתַרוּמַת הַקֹּדֶשׁ וַיִּכְלָא הָעָם מִהֵבִיא:
וַהֲמִלְאכָה הָיְתָה דַּיָּם לְכָל-הַמִּלְאכָה
לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ וְהוֹתֵר: ס

מִמַּחֲה לַעֲשׂוֹת.

וַיֹּאמְרוּ לְמֹשֶׁה: הָעָם מִרְבִּים לְהֵבִיא יוֹתֵר
מִהַנְּצַרְךָ לְעִבּוּדָה עֲבוּר הַמִּלְאכָה שֶׁה' צִוָּה
לַעֲשׂוֹת.
מֹשֶׁה צִוָּה וְהִכְרִיזוּ בְּמַחֲנֵה: אִישׁ וְאִשָּׁה לֹא
יַעֲשׂוּ עוֹד מִלְאכָה עֲבוּר תְּרוּמַת הַקֹּדֶשׁ,
וְהָעָם הִפְסִיקוּ לְהֵבִיא.
וְהַחוּמְרִים הַמְעַבְדִּים שֶׁכָּבֵר הֵבִיאוּ הִסְפִּיקוּ
עֲבוּר עֲשִׂית כָּל הַמִּלְאכָה וְיוֹתֵר.

פְּרֻשַׁת הִירֵיעוֹת

כָּל חֲכָמֵי הַלֵּב שֶׁבְּעוֹשֵׂי הַמִּלְאכָה עָשׂוּ אֶת
הַמְשָׁכָן מֵעֵשֶׂר יְרֵיעוֹת, מִפְּשֵׁתַן שׁוֹר וְתַכְלַת
וְאַרְגָּמָן וְצַבֵּעַ אֲדוּם מִתּוֹלְעַת, עִם צִוּרוֹת שֶׁל
מִלְאָכִים, הֵם נַעֲשׂוּ בְּמִלְאכַת אֲמָנוֹת.

אֹרֶךְ כָּל יְרֵיעָה עֶשְׂרִים וּשְׁמוֹנֶה אַמּוֹת,
וְרוֹחַב אַרְבַּע אַמּוֹת כָּל יְרֵיעָה, מִדָּה אַחַת
לְכָל הִירֵיעוֹת.

הוא חבר את חמש היריעות אחת לאחת,
וְחֲמֵשׁ יְרֵיעוֹת נֹסְפוֹת חֵבֵר אַחַת לְאַחַת.

הוא עֲשָׂה לוֹלְאוֹת מִתַּכְלַת עַל שִׁפְת הִירֵיעָה
הָאֶחָת בְּקִצָּה בְּמִקּוֹם שֶׁל הַחֲבוּר, וְכַךְ עָשָׂה
בְּשִׁפְת הִירֵיעָה הַקִּיצוֹנָה בְּצַד הַשְּׁנִי שֶׁל
הַחֲבוּר.

חֲמִשִּׁים לוֹלְאוֹת עָשָׂה בִּירֵיעָה הָאֶחָת
וְחֲמִשִּׁים לוֹלְאוֹת עָשָׂה בְּקִצָּה הִירֵיעָה שֶׁבְּצַד
הַשְּׁנִי שֶׁל הַחֲבוּר – הַלוֹלְאוֹת מִקְבִּילוֹת אַחַת
לְשֻׁנָּה.

הוא עֲשָׂה חֲמִשִּׁים קָרְסֵי זָהָב, וְחֵבֵר אֶת
הִירֵיעוֹת אַחַת לְאַחַת בְּקָרְסִים, וְאוֹהֵל
הַמְשָׁכָן הָיָה לְרִצָּף אֶחָד.

הוא עֲשָׂה יְרֵיעוֹת מִשְׁעַר עֹיִם לְאוֹהֵל מֵעַל
הַמְשָׁכָן, אַחַת עֲשָׂרָה יְרֵיעוֹת עָשָׂה אוֹתָם.

אֹרֶךְ כָּל יְרֵיעָה שְׁלוֹשִׁים אַמָּה וְרוֹחַב שֶׁל
כָּל יְרֵיעָה אַרְבַּע אַמּוֹת, מִדָּה אַחַת לְאַחַת
עֲשָׂרָה הִירֵיעוֹת.

וַיַּעֲשׂוּ כָל-חֲכָמֵי-לֵב בְּעֵשִׂי הַמִּלְאכָה
אֶת-הַמְשָׁכָן עֵשֶׂר יְרֵיעַת שֵׁשׁ מְשֻׁרָּר
וְתַכְלַת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלְעַת שְׁנֵי כִרְבִּים
מֵעֵשֶׂה חֹשֶׁב עֲשָׂה אֹתָם:

אֹרֶךְ הִירֵיעָה הָאֶחָת שְׁמוֹנֶה וְעֶשְׂרִים
בְּאַמָּה וְרוֹחַב אַרְבַּע בְּאַמָּה הִירֵיעָה
הָאֶחָת מִדָּה אַחַת לְכָל-הִירֵיעוֹת:

וַיַּחֲבֵר אֶת-חֲמֵשׁ הִירֵיעוֹת אַחַת אֶל-אַחַת
וְחֲמֵשׁ יְרֵיעַת חֵבֵר אַחַת אֶל-אַחַת:

וַיַּעַשׂ לְלֹאֵת תַּכְלַת עַל שִׁפְת הִירֵיעָה
הָאֶחָת מִקִּצָּה בְּמַחְבְּרַת כֵּן עָשָׂה
בְּשִׁפְת הִירֵיעָה הַקִּיצוֹנָה בְּמַחְבְּרַת
הַשְּׁנִיָּת:

חֲמִשִּׁים לְלֹאֵת עָשָׂה בִּירֵיעָה הָאֶחָת
וְחֲמִשִּׁים לְלֹאֵת עָשָׂה בְּקִצָּה הִירֵיעָה
אֲשֶׁר בְּמַחְבְּרַת הַשְּׁנִיָּת מִקְבִּילוֹת
הַלִּלְאוֹת אַחַת אֶל-אַחַת:

וַיַּעַשׂ חֲמִשִּׁים קָרְסֵי זָהָב וַיַּחֲבֵר אֶת-
הִירֵיעוֹת אַחַת אֶל-אַחַת בְּקָרְסִים וַיְהִי
הַמְשָׁכָן אֶחָד: פ

וַיַּעַשׂ יְרֵיעַת עֹיִם לְאוֹהֵל עַל-הַמְשָׁכָן
עֲשָׂרֵי-עֲשָׂרָה יְרֵיעַת עָשָׂה אֹתָם:

אֹרֶךְ הִירֵיעָה הָאֶחָת שְׁלוֹשִׁים בְּאַמָּה
וְאַרְבַּע אַמּוֹת רֹחַב הִירֵיעָה הָאֶחָת
מִדָּה אַחַת לַעֲשָׂרָה עֲשָׂרָה יְרֵיעַת:

הוא חבר את חמש הידיעות לבד ואת שש הידיעות לבד.

הוא עשה חמשים לולאות על שפת הידיעה הקיצונה במקום של החבור, וחמשים לולאות עשה על שפת הידיעה בצד השני של החבור.

הוא עשה חמשים קרסי נחושת כדי לחבר את האהל להיות אחד.

הוא עשה פסוי לאוהל מעורות אילים צבועים באדום, וכסוי מעורות החיה תחש מלמעלה.

פרשת הקרשים

הוא עשה את הקרשים למשכן מעצי שטה עומדים.

אורך כל קרש עשר אמות ורוחב כל קרש אמה וחצי.

לכל קרש שתי ידיות מקבילות אחת לשניה – כך עשה לכל קרשי המשכן.

הוא עשה את הקרשים למשכן, עשרים קרשים לצד דרום.

וארבעים בסיסי כסף עשה מתחת לעשרים הקרשים, שני בסיסים מתחת לכל קרש לשתי ידיותיו.

ובדופן השנייה של המשכן – לצד צפון, עשה עשרים קרשים.

וארבעים בסיסיהם עשויים מכסף, שני בסיסים מתחת לכל קרש.

ובסוף המשכן לצד מערב עשה ששה קרשים.

ושני קרשים עשה בזויות המשכן בקצוות.

והקרשים היו מקבילים מלמטה, והיו מצמידים יחד על ראשיהם בטבעת אחת,

ויחבר את חמש הידיעות לבד ואת שש הידיעות לבד:

ויעש ללאת חמשים על שפת הידיעה הקיצונה במחברת וחמשים ללאת עשה על שפת הידיעה החברת השנית:

ויעש קרסי נחושת חמשים לחבר את האהל להיות אחד:

ויעש מכסה לאהל ערת אילם מאדמים ומכסה ערת תחשים מלמעלה: ס

ויעש את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים:

עשר אמת ארך הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד:

שתי ידות לקרש האחד משלבת אחת אל אחת כן עשה לכל קרשי המשכן:

ויעש את הקרשים למשכן עשרים קרשים לפאת נגב תימנה:

וארבעים אדני כסף עשה תחת עשרים הקרשים שני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתי וישני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתי:

ולצלע המשכן השנית לפאת צפון עשה עשרים קרשים:

וארבעים אדניהם כסף שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחד:

ולירכתי המשכן ימה עשה ששה קרשים:

ושני קרשים עשה למקצעת המשכן בירכתיים:

והיו תואמם מלמטה ויחדיו יהיו תמים אל ראשו אל הטבעת האחת כן עשה

לְשֵׁנֵיהֶם לְשָׁנֵי הַמְקַצֵּעַת:

וְהָיוּ שְׂמֹנֶה קַרְשִׁים וְאַדְנֵיהֶם כֶּסֶף שֵׁשָׁה
עָשָׂר אַדְנִים שְׁנֵי אַדְנִים שְׁנֵי אַדְנִים
תַּחַת הַקַּרֶשׁ הָאַחֵד:

וַיַּעַשׂ בְּרִיחֵי עֲצֵי שִׁטִּים חֲמֹשֶׁה לְקַרְשֵׁי
צֶלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד:

וּחֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי צֶלַע הַמִּשְׁכָּן
הַשְּׁנִי וּחֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן
לְיַרְכְּתוֹיִם יָמָּה:

וַיַּעַשׂ אֶת־הַבְּרִיחַ הַתִּיכָן לְבֵרֶחַ בְּתוֹךְ
הַקַּרְשִׁים מִן־הַקֶּצֶה אֶל־הַקֶּצֶה:

וְאֶת־הַקַּרְשִׁים צִפָּה זָהָב וְאֶת־טַבְּעוֹתָם
עָשָׂה זָהָב בְּתִים לְבְּרִיחֵם וַיִּצְרַף אֶת־
הַבְּרִיחִים זָהָב:

וַיַּעַשׂ אֶת־הַפְּרִכֶּת תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן
וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב
עָשָׂה אֹתָהּ כְּרָבִים:

וַיַּעַשׂ לָהּ אַרְבַּעַת עַמּוּדֵי שִׁטִּים וַיִּצְפֹּם
זָהָב וַיַּיָּהֵם זָהָב וַיִּצַק לָהֶם אַרְבַּעַת
אַדְנֵי־כֶסֶף:

וַיַּעַשׂ מִסְדָּה לְפֶתַח הָאֹהֶל תְּכֵלֶת
וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר מַעֲשֵׂה
רָקִים:

וְאֶת־עַמּוּדָיו חֲמֹשֶׁה וְאֶת־נְוִיָּהֶם וְצִפָּה
רְאִשֵׁיהֶם וַחֲשֻׁקֵיהֶם זָהָב וְאַדְנֵיהֶם
חֲמֹשֶׁה נְחֹשֶׁת: פ

פְּרֶשֶׁת הָאָרוֹן

וַכֹּךְ עָשָׂה גַם לְשֵׁנֵי הַקַּרְשִׁים שְׂבַפְנוֹת.
יַחַד הֵם הָיוּ שְׂמוֹנֶה קַרְשִׁים בַּמַּעֲרָב,
וּבְסִיסֵיהֶם מִכֶּסֶף שֵׁשָׁה עָשָׂר בְּסִיסִים, שְׁנֵי
בְּסִיסִים תַּחַת כָּל קַרֶשׁ.

הוא עָשָׂה חֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים מַעֲצֵי שִׁטָּה לְקַרְשֵׁי
אֶחָד מִדְּפָנוֹת הַמִּשְׁכָּן.

וּחֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי הַדּוֹפֵן הַשְּׁנִי שֶׁל
הַמִּשְׁכָּן, וּחֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן
שֶׁבְּקֶצֶה הַמַּעֲרָבִי.

הוא עָשָׂה אֶת הַבְּרִיחַ הָאֲמֻצְעִי שֶׁיַּעֲבֹר בְּתוֹךְ
הַקַּרְשִׁים מִקֶּצֶה לְקֶצֶה.

וְאֶת הַקַּרְשִׁים צִפָּה בְּזָהָב וְאֶת טַבְּעוֹתֵיהֶם
עָשָׂה מְזָהָב - מְקוֹם לְבְּרִיחִים, וְצִפָּה אֶת
הַבְּרִיחִים בְּזָהָב.

הוא עָשָׂה אֶת הַפְּרִיכֶת מִתְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן
וְצִבְעֵ אָדוּם מִתּוֹלַעַת וּפְשֵׁתָן שָׁזוּר, בַּמְּלֹאכֶת
אֲמֻנּוֹת עָשָׂה אֹתָהּ, בְּצִוּרוֹת שֶׁל מְלֹאכִים.

הוא עָשָׂה לָהּ אַרְבַּעַת עַמּוּדֵי שִׁטָּה וְצִפָּה
אוֹתָם בְּזָהָב וְעָשָׂה אֶת וַיָּהֵם מְזָהָב, וַיִּצַק
לָהֶם אַרְבַּעַת בְּסִיסִים מִכֶּסֶף.

הוא עָשָׂה מִסְדָּה לְפֶתַח הָאֹהֶל מִתְּכֵלֶת
וְאַרְגָּמָן וְצִבְעֵ אָדוּם מִתּוֹלַעַת וּפְשֵׁתָן שָׁזוּר,
בַּמְּלֹאכֶת רִקְמָה.

וְעָשָׂה אֶת חֲמֹשֶׁת עַמּוּדָיו וְאֶת וַיָּהֵם, וְהוּא
צִפָּה אֶת רְאִשֵׁיהֶם וְאֶת חֲשֻׁקֵיהֶם בְּזָהָב,
וְעָשָׂה אֶת בְּסִיסֵיהֶם חֲמֹשֶׁה מִנְּחֹשֶׁת.

בְּצִלְאֵל עָשָׂה אֶת הָאָרוֹן מַעֲצֵי שִׁטָּה, אֲמֵתִים
וַחֲצֵי אַרְבּוֹ וְאֲמָה וַחֲצֵי רַחְבּוֹ וְאֲמָה וַחֲצֵי גְבָחוֹ.

וְצִפָּה אוֹתוֹ בְּזָהָב טָהוֹר מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ,
וְעָשָׂה לוֹ זָר זָהָב מְסָבִיב.

הוא יִצַק לוֹ אַרְבַּע טַבְּעוֹת מְזָהָב עַל אַרְבַּע
זְוִיָּתָיו - שְׁתֵּי טַבְּעוֹת עַל דּוֹפֵן אֶחָד וְשְׁתֵּי
טַבְּעוֹת עַל הַדּוֹפֵן הַשְּׁנִי.

וַיַּעַשׂ בְּצִלְאֵל אֶת־הָאָרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים
אֲמֵתִים וַחֲצֵי אַרְבּוֹ וְאֲמָה וַחֲצֵי רַחְבּוֹ
וְאֲמָה וַחֲצֵי קִמְתּוֹ:

וַיִּצְפֹּהוּ זָהָב טָהוֹר מִבְּפִיֹת וּמִבְּחוּץ וַיַּעַשׂ
לוֹ זָר זָהָב סָבִיב:

וַיִּצַק לוֹ אַרְבַּע טַבְּעוֹת זָהָב עַל אַרְבַּע
פְּעֻמּוֹתָיו וְשְׁתֵּי טַבְּעוֹת עַל־צִלְעוֹ הָאֶחָת
וְשְׁתֵּי טַבְּעוֹת עַל־צִלְעוֹ הַשְּׁנִי:

הוא עֲשֵׂה מוֹטוֹת מַעֲצֵי שֹׁטָה וְצִפָּה אוֹתָם בְּזָהָב.
הוא הַכְּנִיס אֶת הַמוֹטוֹת בַּטְּבָּעוֹת עַל הַדְּפָנוֹת
הָאָרוֹן כְּדֵי לְשִׂאת אֶת הָאָרוֹן.

הוא עֲשֵׂה כֶּסֶף מִזָּהָב טָהוֹר, אֲרָכּוֹ שְׁתֵּי אַמּוֹת
וְחֲצִי וְרַחְבּוֹ אִמָּה וְחֲצִי.

הוא עֲשֵׂה שְׁתֵּי צוּרוֹת שֶׁל מִלְּאָכִים מִזָּהָב, הוא
עֲשֵׂה אוֹתָן מְגוּשׁ אֶחָד מִשְׁנֵי קְצוֹת הַכֶּסֶף.

צוּרָה אַחַת בְּקִצֵּה אֶחָד וְצוּרָה אַחַת בְּקִצֵּה
הַשְּׁנִי, הוא עֲשֵׂה אֶת צוּרוֹת הַמִּלְּאָכִים מִשְׁנֵי
הַקְּצוֹת בְּחֶלֶק מִהַכֶּסֶף.

הַמִּלְּאָכִים הֵיוּ פּוֹרְשֵׁי כַּנְפִים לְמַעַלָּה סוֹכְכִים
בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכֶּסֶף וּפְנִיָּהֶם אֶחָד אֶל הַשְּׁנִי,
פְּנֵי צוּרוֹת הַמִּלְּאָכִים הֵיוּ לְעֵבֶר הַכֶּסֶף.

פְּרֶשֶׁת הַשְּׁלַחַן

הוא עֲשֵׂה אֶת הַשְּׁלַחַן מַעֲצֵי שֹׁטָה, שְׁתֵּי
אַמּוֹת אֲרָכּוֹ וְאַמָּה רַחְבּוֹ וְאַמָּה וְחֲצִי גְבָחוֹ.

הוא צִפָּה אוֹתוֹ בְּזָהָב טָהוֹר וְעֲשֵׂה לוֹ זָרָהָב
מִסְבִּיב.

הוא עֲשֵׂה לוֹ מִסְגֶּרֶת טַפַּח סְבִיב וַיַּעַשׂ זֶרֶק
הוא עֲשֵׂה זָרָהָב לְמִסְגֶּרֶתוֹ מִסְבִּיב.

הוא יִצַּק לוֹ אַרְבַּע טְבָּעוֹת מִזָּהָב, וְשֵׁם אֶת
הַטְּבָּעוֹת עַל אַרְבַּע הַפָּנוֹת שֶׁלִּיד אַרְבַּע
רִגְלָיו.

הַטְּבָּעוֹת הֵיוּ מוֹל הַמִּסְגֶּרֶת – מְקוֹם לַמוֹטוֹת
לְשִׂאת אֶת הַשְּׁלַחַן.

הוא עֲשֵׂה אֶת הַמוֹטוֹת מַעֲצֵי שֹׁטָה וְצִפָּה
אוֹתָם בְּזָהָב, לְשִׂאת בָּהֶם אֶת הַשְּׁלַחַן.

הוא עֲשֵׂה מִזָּהָב טָהוֹר אֶת הַכְּלִים שֶׁעַל
הַשְּׁלַחַן, אֶת קְצוֹתָיו וְאֶת כְּפוֹתָיו וְאֶת
הָעֲמוּדִים שֶׁתּוֹמְכִים מֵהַצְּדָדִים, וְאֶת הַמְּקָלוֹת
שֶׁסּוֹכְכִים מֵעַל הַשְּׁלַחַן שֶׁעֲלֵיהֶם מוֹנַח הַלֶּחֶם.

פְּרֶשֶׁת הַמְּנוֹרָה

הוא עֲשֵׂה אֶת הַמְּנוֹרָה מִזָּהָב טָהוֹר, מְגוּשׁ
אֶחָד עֲשֵׂה אֶת הַמְּנוֹרָה – רִגְלָהּ וְהַקְּנָה שְׁלֶהּ

וַיַּעַשׂ בְּדֵי עֲצֵי שֹׁטָים וַיִּצַּף אֹתָם זָהָב:

וַיָּבֵא אֶת־הַבְּדִים בַּטְּבָּעוֹת עַל צִלְעוֹת
הָאָרוֹן לְשִׂאת אֶת־הָאָרוֹן:

וַיַּעַשׂ כַּפֹּרֶת זָהָב טָהוֹר אַמְתִּים וְחֲצִי
אֲרָפָה וְאַמָּה וְחֲצִי רַחְבָּהּ:

וַיַּעַשׂ שְׁנֵי כְרָבִים זָהָב מִקְשָׁה עֲשֵׂה
אֹתָם מִשְׁנֵי קְצוֹת הַכַּפֹּרֶת:

כְּרוֹב־אֶחָד מִקְצֵה מִזָּה וְכְרוֹב־אֶחָד
מִקְצֵה מִזָּה מִן־הַכַּפֹּרֶת עֲשֵׂה אֶת־
הַכְּרָבִים מִשְׁנֵי קְצוֹתָיו (קְצוּוֹתוֹ):

וַיְהִיו הַכְּרָבִים פְּרָשֵׁי כַּנְפִים לְמַעַלָּה
סוֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל־הַכַּפֹּרֶת וּפְנִיָּהֶם
אִישׁ אֶל־אֶחָיו אֶל־הַכַּפֹּרֶת הֵיוּ פְּנֵי
הַכְּרָבִים: פ

וַיַּעַשׂ אֶת־הַשְּׁלַחַן עֲצֵי שֹׁטָים אַמְתִּים
אֲרָכּוֹ וְאַמָּה רַחְבּוֹ וְאַמָּה וְחֲצִי קְמָתוֹ:

וַיִּצַּף אוֹתוֹ זָהָב טָהוֹר וַיַּעַשׂ לוֹ זָרָהָב
סְבִיב:

וַיַּעַשׂ לוֹ מִסְגֶּרֶת טַפַּח סְבִיב וַיַּעַשׂ זֶרֶק־
זָהָב לְמִסְגֶּרֶתוֹ סְבִיב:

וַיִּצַּק לוֹ אַרְבַּע טְבָּעוֹת זָהָב וַיִּתֵּן אֶת־
הַטְּבָּעוֹת עַל אַרְבַּע הַפָּאוֹת אֲשֶׁר לְאַרְבַּע
רִגְלָיו:

לְעִמַּת הַמִּסְגֶּרֶת הֵיוּ הַטְּבָּעוֹת בְּתֵימִם
לְבַדִּים לְשִׂאת אֶת־הַשְּׁלַחַן:

וַיַּעַשׂ אֶת־הַבְּדִים עֲצֵי שֹׁטָים וַיִּצַּף אֹתָם
זָהָב לְשִׂאת אֶת־הַשְּׁלַחַן:

וַיַּעַשׂ אֶת־הַכְּלִים וְאֲשֶׁר עַל־הַשְּׁלַחַן
אֶת־קְצוֹתָיו וְאֶת־כְּפוֹתָיו וְאֶת מְנַקְיָתָיו
וְאֶת־הַמְּקָלוֹת אֲשֶׁר יִסֹּף בָּהֶן זָהָב
טָהוֹר: פ

וַיַּעַשׂ אֶת־הַמְּנוֹרָה זָהָב טָהוֹר מִקְשָׁה
עֲשֵׂה אֶת־הַמְּנוֹרָה וְרַחְבָּהּ וְקַנְיָהּ גְּבִיעֵיָהּ

שש
(שליש)

כפתריה ופרחיה ממנה היו:

יח ושלשה קנים יוצאים מצדיה שלשה קני מנרה מצדה האחד ושלשה קני מנרה מצדה השני:

יט שלשה גבעים משקלים בקנה האחד כפתור ופרח ושלשה גבעים משקלים בקנה אחד כפתור ופרח בן לששת הקנים היוצאים מן המנרה:

כ ובמנרה ארבעה גבעים משקלים כפתריה ופרחיה:

כא וכפתור תחת שני הקנים ממנה וכפתור תחת שני הקנים ממנה וכפתור תחת שני הקנים ממנה לששת הקנים היוצאים ממנה:

כב כפתריהם וקנתם ממנה היו כלה מקשה אחת זהב טהור:

כג ויעש את נרתיה שבעה ומלקחיה ומחתתיה זהב טהור:

כד כפר זהב טהור עשה אתה ואת כלה כליה: פ

כה ויעש את מזבח הקטרת עצי שטים אמה ארכו ואמה רחבו רבוע ואמתים קמטו ממנו היו קרנתיו:

כו ויצף אותו זהב טהור אתגנו ואת קירותיו סביב ואת קרנתיו ויעש לו זר זהב סביב:

כז ושתו טבעת זהב עשה לו ומתחת לזרו על שתי צלעותיו על שני צדיו לבתים לבדים לשאת אתו בהם:

כח ויעש את הברדים עצי שטים ויצף אתם זהב:

כט ויעש את שמן המשחה קדש ואת קטרת הסמים טהור מעשה רקח: ס

וגביעיה כפתוריה ופרחיה – היו חלק ממנה. ושלשה קנים יוצאים מצדיה, שלושה קני מנרה מצד אחד ושלשה קני מנרה מצד שני.

בקנה אחד יש שלושה תבליטים של גביעים וכפתור ופרח, ובקנה אחר שלושה תבליטים של גביעים וכפתור ופרח, כך בששת הקנים שיוצאים מהקנה המרכזי של המנרה.

ובקנה המרכזי של המנרה ארבעה גביעים, ותבליטי כפתורים ופרחים.

וכפתור מתחת לשני הקנים שיוצאים ממנה, וכפתור מתחת לשני הקנים שיוצאים ממנה, וכפתור מתחת לשני הקנים שיוצאים ממנה – כך בששת הקנים שיוצאים מהקנה המרכזי.

הכפתורים והקנים היו חלק ממנה – כלה עשויה מגוש אחד של זהב טהור.

הוא עשה את נרתיה שבעה, ואת המלקחים והמחתות שלה, מזהב טהור.

הוא עשה אותה ואת כל כליה מכפר אחת של זהב טהור.

פרשת מזבח הקטורת

הוא עשה את מזבח הקטורת מעצי שטה, בצורת רבוע שארכו אמה ורחבו אמה, וגבהו שתי אמות, קרנותיו היו חלק ממנו.

הוא צפה אותו בזהב טהור – את גגו ואת קירותיו מסביב ואת קרנותיו, הוא עשה לו זר מזהב מסביב.

ועשה לו שתי טבעות מזהב מתחת לזרו על שתי דפנותיו על שני צדיו, למקום למוטות לשאת אותו בהם.

הוא עשה את המוטות מעצי שטה, וצפה אותם בזהב.

הוא עשה את השמן שמורחים בו – קודש, ואת קטורת הסמים – טהור, מעשה רקיחה.

פרשת מזבח העולה

הוא עֲשֵׂה אֶת מִזְבַּח הָעֹלָה מֵעֲצֵי שֹׁטָה, בצורת רבוע שְׁאָרְפוּ חֲמֵשׁ אַמּוֹת וְרָחְבוּ חֲמֵשׁ אַמּוֹת, וּגְבָהוּ שְׁלוֹשׁ אַמּוֹת.

הוא עֲשֵׂה אֶת קַרְנוֹתָיו עַל אַרְבַּע פְּנוֹתָיו קַרְנוֹתָיו הֵיוּ חֶלֶק מִמֶּנּוּ, וְצִפָּה אוֹתוֹ בְּנֹחוֹשֶׁת.

הוא עֲשֵׂה אֶת כָּל בְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ: אֶת הַסִּירִים לְהוֹצִיא אֶת הָאֵפֶר, הַמְּגֵרָפוֹת לְנִקּוֹי הָאֵפֶר, הַכּוֹסוֹת לְקַבֵּלֵת הַדָּם וְזִרְקָתוֹ, הַקָּלְשׁוֹנִים לְהַפִּיכַת הַבָּשָׂר, וְהַיַּעֲיִים לְלִקְחַת הַגִּחָלִים – אֶת כָּל בְּלָיו עֲשֵׂה מִנְחוֹשֶׁת.

הוא עֲשֵׂה לַמִּזְבֵּחַ קִשׁוּט בְּצוֹרֵת רֶשֶׁת מִנְחוֹשֶׁת, מִתַּחַת לְבִלְיֹטָה שֶׁשְּׂבִיבוֹ – מִלְמַטָּה עַד אֲמָצְעֵיתוֹ.

הוא יִצַק אַרְבַּע טַבָּעוֹת בְּאַרְבַּע קְצוּוֹת רֶשֶׁת הַנְּחוֹשֶׁת – מְקוֹם לְמוֹטוֹת.

הוא עֲשֵׂה אֶת הַמוֹטוֹת מֵעֲצֵי שֹׁטָה וְצִפָּה אוֹתָם בְּנֹחוֹשֶׁת.

הוא הַכְּנִיס אֶת הַמוֹטוֹת בְּטַבָּעוֹת שֶׁעַל צְדֵי הַמִּזְבֵּחַ כְּדֵי לְשַׂאת אוֹתוֹ בָּהֶם, הוּא עֲשֵׂה אוֹתוֹ חֲלוּל מִקָּף בְּלוֹחוֹת.

פְּרֶשֶׁת הַכִּיּוֹר

הוא עֲשֵׂה אֶת הַכִּיּוֹר מִנְחוֹשֶׁת וְאֶת בְּסִיסוֹ מִנְחוֹשֶׁת מִמֵּרָאוֹת הַנְּשִׁים שֶׁהִתְקַהְלוּ בְּפֶתַח אוֹהֶל הַהֵתְכַנְּסוֹת כְּדֵי לְתַרוֹם.

פְּרֶשֶׁת הַחֲצֵר

הוא עֲשֵׂה אֶת הַחֲצֵר, לְצַד נֹגֵב לְדָרוֹם – גְּדֵרוֹת קְלוּעוֹת לְחֲצֵר מִפְּשֵׁתָן שְׂזוֹר בְּאוֹרֶךְ מֵאָה אַמָּה.

עַמּוּדֵיהֶם עֲשָׂרִים וּבְסִיסֵיהֶם עֲשָׂרִים מִנְחוֹשֶׁת, וְזֵי הָעַמּוּדִים וְחִשְׁוִקֵיהֶם מִכָּסֶף.

וְלְצַד צְפוֹן מֵאָה אַמָּה, עַמּוּדֵיהֶם עֲשָׂרִים וּבְסִיסֵיהֶם עֲשָׂרִים מִנְחוֹשֶׁת, וְזֵי הָעַמּוּדִים וְחִשְׁוִקֵיהֶם מִכָּסֶף.

וְלְצַד מְעַרְב חֲמִשִּׁים אַמָּה גְּדֵרוֹת קְלוּעוֹת, עַמּוּדֵיהֶן עֲשָׂרָה וּבְסִיסֵיהֶן עֲשָׂרָה, וְזֵי

א לַח וַיַּעַשׂ אֶת־מִזְבַּח הָעֹלָה עֲצֵי שֹׁטָיִם חֲמֵשׁ אַמּוֹת אָרְכּוֹ וְחֲמֵשׁ־אַמּוֹת רָחְבוֹ רַבּוּעַ וְשָׁלֹשׁ אַמּוֹת קָמְתּוֹ:

ב וַיַּעַשׂ קַרְנֹתָיו עַל אַרְבַּע פְּנֹתָיו מִמֶּנּוּ הֵיוּ קַרְנֹתָיו וַיִּצַּף אוֹתוֹ נְחוֹשֶׁת:

ג וַיַּעַשׂ אֶת־כָּל־בְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ אֶת־הַסִּירֹת וְאֶת־הַיַּעֲיִים וְאֶת־הַמְּגֵרָקֹת אֶת־הַמְּזוּלָּגֹת וְאֶת־הַמַּחְתֹּת כָּל־כְּלָיו עֲשֵׂה נְחוֹשֶׁת:

ד וַיַּעַשׂ לַמִּזְבֵּחַ מִכָּבֵד מַעֲשֵׂה רֶשֶׁת נְחוֹשֶׁת תַּחַת כַּרְכָּבוֹ מִלְמַטָּה עַד־חֲצָיו:

ה וַיִּצַק אַרְבַּע טַבָּעוֹת בְּאַרְבַּע הַקְּצוּוֹת לְמִכְבַּר הַנְּחוֹשֶׁת בְּתֵימִים לְבָדִים:

ו וַיַּעַשׂ אֶת־הַבָּדִים עֲצֵי שֹׁטָיִם וַיִּצַּף אוֹתָם נְחוֹשֶׁת:

ז וַיָּבֵא אֶת־הַבָּדִים בְּטַבָּעוֹת עַל צְלָעוֹת הַמִּזְבֵּחַ לְשַׂאת אוֹתוֹ בָּהֶם נְכוּב לְחַת עֲשֵׂה אוֹתוֹ: ס

ח וַיַּעַשׂ אֶת הַכִּיּוֹר נְחוֹשֶׁת וְאֶת כַּנּוֹ נְחוֹשֶׁת בְּמֵרָאוֹת הַצְּבָאוֹת אֲשֶׁר צָבְאוּ פֶתַח אוֹהֶל מוֹעֵד: ט

ט וַיַּעַשׂ אֶת־הַחֲצֵר לְפָאֵת ו נֹגֵב תִּימָנָה קְלָעֵי הַחֲצֵר שֵׁשׁ מִשְׁזָר מֵאָה בְּאַמָּה:

י עַמּוּדֵיהֶם עֲשָׂרִים וְאֲדָנֵיהֶם עֲשָׂרִים נְחוֹשֶׁת וְזֵי הָעַמּוּדִים וְחִשְׁוִקֵיהֶם כָּסֶף:

יא וְלְפָאֵת צְפוֹן מֵאָה בְּאַמָּה עַמּוּדֵיהֶם עֲשָׂרִים וְאֲדָנֵיהֶם עֲשָׂרִים נְחוֹשֶׁת וְזֵי הָעַמּוּדִים וְחִשְׁוִקֵיהֶם כָּסֶף:

יב וְלְפָאֵת־זָם קְלָעִים חֲמִשִּׁים בְּאַמָּה עַמּוּדֵיהֶם עֲשָׂרָה וְאֲדָנֵיהֶם עֲשָׂרָה וְזֵי

הַעֲמֹדִים וְחֹשׁוֹקֵיהֶם כָּסֶף:

י וְלַפָּאֵת קַדְמָה מִזְרְחָהּ חֲמִשִּׁים אַמָּה:

ד קַלְעִים חֲמִשֶּׁ-עֶשְׂרֵה אַמָּה אֶל-הַכֶּתֶף
עֲמֹדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וָאֲדָנִיהֶם שְׁלֹשָׁה:

טו וְלַכֶּתֶף הַשְּׂנִית מִזֶּה וּמִזֶּה לְשַׁעַר הַחֲצָר
קַלְעִים חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אַמָּה עֲמֹדֵיהֶם
שְׁלֹשָׁה וָאֲדָנִיהֶם שְׁלֹשָׁה:

טז כָּל-קַלְעֵי הַחֲצָר סָבִיב שֵׁשׁ מִשְׁזָר:

יז וְהָאֲדָנִים לְעֲמֹדִים נְחֹשֶׁת וְנֵי הַעֲמֹדִים
וְחֹשׁוֹקֵיהֶם כָּסֶף וְצַפּוּי רְאִשֵׁיהֶם כָּסֶף
וְהֵם מַחֲשָׁקִים כָּסֶף כָּל עֲמֹדֵי הַחֲצָר:

יח וּמִסֹּף שַׁעַר הַחֲצָר מַעֲשֶׂה רִקְם תְּכֵלֶת
וְאֲרָגְמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁזָר
וְעֹשְׂרִים אַמָּה אֶרֶץ וְקוֹמָה כְּרִתֵּב חֲמֵשׁ
אַמּוֹת לְעַמֹּת קַלְעֵי הַחֲצָר:

יט וְעֲמֹדֵיהֶם אַרְבָּעָה וָאֲדָנִיהֶם אַרְבָּעָה
נְחֹשֶׁת וְנֵיהֶם כָּסֶף וְצַפּוּי רְאִשֵׁיהֶם
וְחֹשְׁקֵיהֶם כָּסֶף:

כ וְכָל-הַיְתוּדֹת לְמִשְׁכָּן וּלְחֲצָר סָבִיב
נְחֹשֶׁת: ס

הַעֲמֹדִים וְחֹשׁוֹקֵיהֶם מְכֻסֶּף.

וְלִצַד מִזְרַח חֲמִשִּׁים אַמָּה.

חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אַמָּה גְּדֵרוֹת קְלוּעוֹת לְדוֹפָן שֶׁלִצַד
הַפֶּתַח, עֲמֹדֵיהֶן שְׁלוֹשָׁה וּבִסִּיסֵיהֶן שְׁלוֹשָׁה.

וְכֵן לְדוֹפָן הַשְּׂנִיָּה, מִצַד זֶה וּמִצַד זֶה שֶׁל שַׁעַר
הַחֲצָר – חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אַמָּה גְּדֵרוֹת קְלוּעוֹת,
עֲמֹדֵיהֶן שְׁלוֹשָׁה וּבִסִּיסֵיהֶן שְׁלוֹשָׁה.

כָּל הַגְּדֵרוֹת הַקְלוּעוֹת שֶׁל הַחֲצָר סָבִיב
עֲשׂוֹיֹת מִפְּשֶׁתָן שְׁזוֹר.

וְהַבִּסִּיסִים לְעֲמֹדִים מִנְחֹשֶׁת, וְנֵי הַעֲמֹדִים
וְחֹשׁוֹקֵיהֶם מְכֻסֶּף וְצַפּוּי רְאִשֵׁיהֶם מְכֻסֶּף, וְהֵם
– כָּל עֲמֹדֵי הַחֲצָר, מַחֲשָׁקִים בְּחֹשׁוֹקֵי כָּסֶף.

וּמִסֹּף שַׁעַר הַחֲצָר בְּמִלְאֲכַת רִקְמָה מִתְּכֵלֶת
וְאֲרָגְמָן וְצִבְעֵי אָדוּם מִתּוֹלַעַת וּפְשֶׁתָן שְׁזוֹר,
הָאֶרֶץ עֹשְׂרִים אַמָּה, וְהָרִתֵּב חֲמֵשׁ אַמּוֹת –
לְגוּבָה, בְּגוּבַהּ הַגְּדֵרוֹת הַקְלוּעוֹת שֶׁל הַחֲצָר.

וְעֲמֹדֵי הַשַּׁעַר וְהַמִּסֹּף אַרְבָּעָה, וּבִסִּיסֵיהֶם
אַרְבָּעָה מִנְחֹשֶׁת, וְנֵיהֶם מְכֻסֶּף וְצַפּוּי
רְאִשֵׁיהֶם וְחֹשְׁקֵיהֶם מְכֻסֶּף.

וְכָל הַיְתוּדוֹת לְמִשְׁכָּן וּלְחֲצָר מְסֻבִּיב
מִנְחֹשֶׁת.

מפסטר

פקודי

פְּרַשְׁת פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן
 אלה חֲשׁוֹנוֹת הַמִּשְׁכָּן – מִשְׁכַּן לַוַּחֹת
 הַבְּרִית, שֶׁהֻצְטָווּ עָלָיו בְּאִמְצָעוֹת מִשָּׁה: עֲבוּדַת
 הַלוּוִיִּים בְּהִנְהִיגַת אֵיתָמָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן.
 וּבְצִלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר מִשְׁבֵּט יְהוּדָה עָשָׂה
 אֶת כָּל מַה שֶּׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

כא אלה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר
 פָּקַד עַל־פִּי מֹשֶׁה עֲבַדְתָּ הַלְלוּיִם בְּיַד
 אֵיתָמָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן:
כב וּבְצִלְאֵל בֶּן־אוּרִי בֶן־חוּר לְמִטָּה
 יְהוּדָה עָשָׂה אֶת כָּל־אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה:

וְאֵתוֹ אֶהֱלִיאֵב בֶּן־אֲחִיסָמֶד לְמִטָּה־רֶן
 חֲקֹשׁ וְחֹשֵׁב וְרָקַם בַּתְּכֵלֶת וּבְאַרְגָּמָן
 וּבַתּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבַשֵּׁשׁ: ס

כג וְאֵתוֹ אֶהֱלִיאֵב בֶּן־אֲחִיסָמֶד לְמִטָּה־רֶן
 חֲקֹשׁ וְחֹשֵׁב וְרָקַם בַּתְּכֵלֶת וּבְאַרְגָּמָן
 וּבַתּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבַשֵּׁשׁ: ס

חֲשׁוֹנוֹן כָּל הַזֶּהָב הָעֲשׂוּי לְמִלְאכָה בְּכָל
 מִלְאכַת הַקֹּדֶשׁ: זֶה־בַּתְּרוּמָה הִיָּה מִשְׁקַל
 עֶשְׂרִים וְתִשְׁעַ כְּבָרוֹת וְשִׁבְעַ מֵאוֹת וְשְׁלוּשִׁים
 שֶׁקֶל, בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ (כֶּקֶל 1,237 קילו).

כד כָּל־הַזֶּהָב הָעֲשׂוּי לְמִלְאכָה בְּכָל
 מִלְאכַת הַקֹּדֶשׁ וַיְהִי זֶה־בַּתְּרוּמָה
 תִּשְׁעַ וְעֶשְׂרִים כְּכָר וְשִׁבְעַ מֵאוֹת
 וְשְׁלוּשִׁים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ:

וְהַכֶּסֶף שְׁנָאֶסֶף מִסְפִּירַת הַצְּבוּר – מֵאָה
 כְּבָרוֹת, וְאַלְף וְשִׁבְעַ מֵאוֹת וְשִׁבְעִים וְחַמְּשָׁה
 שֶׁקֶל־קֹדֶשׁ (כֶּקֶל 4,255 קילו).

כה וְכֶסֶף פְּקוּדֵי הָעֵדוּת מֵאֵת כְּכָר וְאַלְף
 וְשִׁבְעַ מֵאוֹת וְחַמְּשָׁה וְשִׁבְעִים שֶׁקֶל
 בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ:

תְּרוּמַת חֲצִי שֶׁקֶל לַגִּזְלוֹת – שֶׁהוּא מִחֲצִית
 שֶׁקֶל מִשְׁקֵלֵי הַקֹּדֶשׁ (כֶּקֶל גִּכְס), תְּרוּמַת כָּל מִי
 שֶׁנִּסְפַּר מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה – שֵׁשׁ
 מֵאוֹת אֶלֶף וְשְׁלוּשֶׁת אֲלָפִים וְחֲמִשׁ מֵאוֹת
 וְחֲמִשִּׁים אִישׁ.

כו בָּקַע לַגִּזְלוֹת מִחֲצִית הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל
 הַקֹּדֶשׁ לְכָל הַעֹבֵר עַל־הַפְּקוּדִים מִבֶּן
 עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה לְשֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף
 וְשִׁלְשֶׁת אֲלָפִים וְחֲמִשׁ מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים:

מֵאָה כְּבָרוֹת הַכֶּסֶף הָיוּ כְּדִי לְצַקֵּת אֶת בְּסִיסֵי
 מִשְׁכַּן הַקֹּדֶשׁ וְאֵת בְּסִיסֵי הַפְּרוּכֹת – מֵאָה
 כְּבָרוֹת עֲבוּר מֵאָה בְּסִיסִים – כְּכָר לְכָל בְּסִיס.

כז וַיְהִי מֵאֵת כְּכָר הַכֶּסֶף לְצַקֵּת אֶת אַדְנֵי
 הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אַדְנֵי הַפְּרוּכֹת מֵאֵת אַדְנֵים
 לְמֵאֵת הַכֶּסֶף כְּכָר לְאַדָּן:

וּמִמִּשְׁקַל אֶלֶף וְשִׁבְעַ מֵאוֹת וְשִׁבְעִים וְחַמְּשָׁה
 הַשֶּׁקֶלִים הַנּוֹתְרִים הוּא עָשָׂה וַיִּזְכֹּר לְעִמּוּדִים
 וְצִפּוּי לְרֵאשִׁי הָעִמּוּדִים וְחֲשׂוּקִים עֲבוּרִים.

כח וְאֵת־הָאֶלֶף וְשִׁבְעַ מֵאוֹת וְחַמְּשָׁה
 וְשִׁבְעִים עָשָׂה וַיִּזְכֹּר לְעִמּוּדִים וְצִפּוּי
 רֵאשִׁיהֶם וְחֲשַׁק אֹתָם:

וְתְרוּמַת הַנְּחוֹשֶׁת – שִׁבְעִים כְּבָרוֹת וְאַלְפִים
 וְאַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶלִים (כֶּקֶל 2,995 קילו).

כט וַיְנַחֶשֶׁת הַתְּנוּפָה שִׁבְעִים כְּכָר וְאַלְפִים
 וְאַרְבַּע־מֵאוֹת שֶׁקֶל:

הוּא עָשָׂה בָּהּ אֶת בְּסִיסֵי פֶתַח אוֹהֶל
 הַהֲתַכְנִסוֹת וְאֵת מִזְבַּח הַנְּחוֹשֶׁת וְאֵת קְשׁוּט
 רִשַׁת הַנְּחוֹשֶׁת שְׁלוֹ וְאֵת כָּל כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ.

ל וַיַּעַשׂ בָּהּ אֶת־אַדְנֵי פֶתַח אוֹהֶל מוֹעֵד
 וְאֵת מִזְבַּח הַנְּחוֹשֶׁת וְאֵת־מִכְבַּר הַנְּחוֹשֶׁת
 אֲשֶׁר־לוֹ וְאֵת כָּל־כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ:

וְאֵת בְּסִיסֵי הַחֲצֵר מִסְבִּיב וְאֵת בְּסִיסֵי שַׁעַר
 הַחֲצֵר וְאֵת כָּל יְתֻדוֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֵת כָּל

לא וְאֵת־אַדְנֵי הַחֲצֵל סְבִיב וְאֵת־אַדְנֵי שַׁעַר
 הַחֲצֵר וְאֵת כָּל־יְתֻדוֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֵת־

כָּל־יְתֹדֶת הַחֹצֵר סָבִיב:

וּמִן־הַתְּכֵלֶת וְהָאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי עָשׂוּ בְּגָדֵי־שָׂרָד לְשָׂרֵת בְּקֹדֶשׁ וַיַּעֲשׂוּ אֶת־בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ

לט

א

יְתֹדֹת הַחֹצֵר מְסָבִיב.

וּמִהַתְּכֵלֶת וְהָאַרְגָּמָן וְהַצֶּבַע הָאָדוּם מִהַתּוֹלַעַת עָשׂוּ בְּסוּיִים לְכֵלֵי הַשָּׂרֵת בְּקוֹדֶשׁ, הֵם עָשׂוּ אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ שֶׁל אַהֲרֹן כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת הָאֵפוֹד

הוא עשה את האפוד מזהב תכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן שזור.

הם רדדו את הזהב לפחים דקים, והוא קצץ מהם פתילים להשחיל בחוטי התכלת ובחוטי הארגמן ובחוטי הצבע האדום מהתולעת ובחוטי הפשתן, במלאכת אִמְנוּת.

עשו לאפוד כתפיות מתחברות, וחברו אותן לשיני קצותיו.

וחגורת אפדתו שעליו היא חלק ממנו, ועשויה כמוהו – מזהב תכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן שזור, כמו שה' צוה את משה.

הם עשו את אבני השוהם מקפות במשבצות זהב, מגלפות באותיות חקוקות כמו בחותמת, בשמות בני ישראל.

הוא שם אותן על כתפיות האפוד – אבני זכרון לבני ישראל, כמו שה' צוה את משה.

פְּרֻשַׁת הַחֹשֶׁן

הוא עשה את החושן במלאכת אִמְנוּת כמו במלאכת האפוד – מזהב, תכלת, ארגמן, צבע אדום מתולעת, ופשתן שזור.

עשו את החושן רבוע מקפל לשניים, חצי אמה (קרוב ל-23.5 ס"מ) ארכו וחצי אמה רחבו כשהוא מקפל.

ומלאו בו ארבעה טורי אבן – הטור הראשון: אודם פטודה וברקת.

והטור השני: נופך ספיר ויהלום.

וַיַּעַשׂ אֶת־הָאֵפוֹד זֶהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁזָר:

וַיִּרְקְעוּ אֶת־פָּתָי הַזֶּהָב וְקָצַץ פְּתִילִם לַעֲשׂוֹת בְּתוֹךְ הַתְּכֵלֶת וּבְתוֹךְ הָאַרְגָּמָן וּבְתוֹךְ תוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבְתוֹךְ הַשֵּׁשׁ מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב:

כְּתַפֵּת עָשׂוּ־לוֹ חִבְרֹת עַל־שְׁנֵי קְצוֹתָיו (קְצוּוֹתוֹ) חִבְרֹ:

וְחֹשֶׁב אִפְדָּתוֹ אֲשֶׁר עָלָיו מִמְּנוֹ הוּא כְּמַעֲשֵׂהוּ זֶהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁזָר כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס

וַיַּעֲשׂוּ אֶת־אֲבְנֵי הַשֹּׁהַם מְסַבְּצֹת זֶהָב מִפְּתַחַת פְּתוּחֵי חוּתָם עַל־שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּשֶׂם אֹתָם עַל כְּתַפֵּת הָאֵפוֹד אֲבְנֵי זִכְרוֹן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ

טו
(חמישי)

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

והטור השלישי לשם שבו ואחלמה.
והטור הרביעי: תרשיש שוהם וישפה, מקפות
במשבצות זהב שממלאות באותן האבנים.
והאבנים הן על שמות בני ישראל – שתיים
עשרה אבנים בשמותם, אותיות חקוקות כמו
בחותמת, לכל שבט יש אבן על שמו –
לשנים עשר השבטים.

עשו על החושן בקצהו שרשרות שזורות
כחבל מזהב טהור.

עשו שתי משבצות זהב ושתי טבעות זהב,
ושמו את שתי הטבעות על שני קצות
החושן.

שמו את שני השרוכים העשויים מזהב על
שתי הטבעות על קצות החושן.

ואת שני קצות שני השרוכים שמו על שתי
המשבצות, ושמו אותם על כתפיות האפוד
כלפי חוץ.

עשו שתי טבעות זהב ושמו על שני קצות
החושן, על שפתו הפנימית שקרובה לאפוד.

עשו שתי טבעות זהב ושמו אותן על שתי
כתפיות האפוד מלמטה כלפי חוץ ליד מקום
חבורם לאפוד, מעל חגורת האפוד.

חברו את החושן מטבעותיו אל טבעות
האפוד בפתיל תכלת כדי שיהיה על חגורת
האפוד, שלא יתנתק החושן מעל האפוד,
כמו שה' צוה את משה.

פרשת המעיל

הוא עשה את מעיל האפוד במלאכת
אריגה, בלו מצמר צבוע בתכלת.

ובפתח המעיל הבד מקפל לתוכו כמו
צנארון השריון, יש שפה מסביב לפתחו כדי
שלא יקרע.

עשו על שולי המעיל רמוני תכלת וארגמן
וצבע אדום מתולעת, שזורים.

יב והטור השלישי לשם שבו ואחלמה:

יג והטור הרביעי תרשיש שוהם וישפה
מוספת משבצת זהב במלאכתם:

יד והאבנים על-שמות בני-ישראל הנה
שתיים עשרה על-שמותם פתוחי חתם
איש על-שמו לשנים עשר שבט:

טו ויעשו על-החושן שרשרת גבלת מעשה
עבת זהב טהור:

טז ויעשו שתי משבצות זהב ושתי טבעת
זהב ויתנו את-שתי הטבעת על-שני
קצות החושן:

יז ויתנו שתי העבתת הזזהב על-שתי
הטבעת על-קצות החושן:

יח ואת שתי קצות שתי העבתת נתנו על-
שתי המשבצת ויהגם על-כתפת האפוד
אל-מול פניו:

יט ויעשו שתי טבעת זהב וישימו על-שני
קצות החושן על-שפתו אשר אל-עבר
האפוד ביתח:

כ ויעשו שתי טבעת זהב ויהגם על-שתי
כתפת האפוד מלמטה ממול פניו
לעמת מחברתו מפעל לחשב האפוד:

כא וירכסו את-החושן מטבעותיו אל-
טבעת האפוד בפתיל תכלת להיות על-
חשב האפוד ולא ינתק החושן מעל
האפוד כאשר צוה יהוה את-משה: פ

כב ויעש את-מעיל האפוד מעשה ארג
כליל תכלת:

כג ופיה-המעיל בתוכו כפי תחרא שפה
לפיו סביב לא יקרע:

כד ויעשו על-שולי המעיל רמוני תכלת
וארגמן ותולעת שני משזר:

שליש
(שש)

כה וַיַּעֲשׂוּ פַעֲמֹנֵי זָהָב טְהוֹר וַיִּתְּנוּ אֶת־
הַפַּעֲמֹנִים בְּתוֹךְ הַרְמֹנִים עַל־שׁוּלֵי
הַמַּעִיל סָבִיב בְּתוֹךְ הַרְמֹנִים:
כו פַּעֲמֹן וְרִמֹן פַּעֲמֹן וְרִמֹן עַל־שׁוּלֵי
הַמַּעִיל סָבִיב לְשֵׁרֶת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה: ס

פְּרֻשַׁת בְּגְדֵי הַכֹּהֲנִים

כו וַיַּעֲשׂוּ אֶת־הַכֹּתֶנֶת שֵׁשׁ מַעֲשֵׂה אֲרָג
לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו:
כח וְאֵת הַמִּצְנֶפֶת שֵׁשׁ וְאֶת־פָּאָרֵי הַמִּגְבַּעַת
שֵׁשׁ וְאֶת־מִכְנָסֵי הַבֶּד שֵׁשׁ מְשֻׁזָּר:
כט וְאֶת־הָאֲבֵנֹט שֵׁשׁ מְשֻׁזָּר וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן
וְתוֹלַעַת שָׁנִי מַעֲשֵׂה רֶקֶם כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס

פְּרֻשַׁת הַצִּיץ

ל וַיַּעֲשׂוּ אֶת־צִיץ גִּזְר־הַקֹּדֶשׁ זָהָב טְהוֹר
וַיִּכְתְּבוּ עָלָיו מִכְתָּב פְּתוּחֵי חוֹתָם קֹדֶשׁ
לַיהוָה:
לא וַיִּתְּנוּ עָלָיו פְּתִיל תַּכְלֵת לְתֵת עַל־
הַמִּצְנֶפֶת מִלְּמַעְלָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה: ס
לב וְתַכְלֵל כָּל־עֲבֹדַת מִשְׁכַּן אֹהֶל מוֹעֵד
וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה כִּן עָשׂוּ: פ

פְּרֻשַׁת הַבָּאֵת הַמִּשְׁכָּן

לג וַיָּבִיאוּ אֶת־הַמִּשְׁכָּן אֶל־מֹשֶׁה אֶת־
הָאֹהֶל וְאֶת־כָּל־כְּלָיו קְרָסָיו קְרָשָׁיו
בְּרִיחֹו וְעַמֻּדָיו וְאַדְנָיו:
לד וְאֶת־מִכְסֵּה עוֹרֹת הָאֵילִם הַמְּאֻדָּמִים
וְאֶת־מִכְסֵּה עֶרְת הַתְּחָשִׁים וְאֶת פִּרְכַּת
הַמָּסָךְ:
לה אֶת־אֲרוֹן הָעֵדֻת וְאֶת־בְּדָיו וְאֶת־
הַכַּפְרֹת:
לו אֶת־הַשְּׁלַחַן אֶת־כָּל־כְּלָיו וְאֶת לֶחֶם

הַפָּנִים:

את המנורה הטהורה את נרותיה נרת
המערכה ואת כל כליה ואת שמן התאורה.

לו את המנורה הטהורה את נרותיה נרת
המערכה ואת כל כליה ואת שמן
המאור:

ואת מזבח הזהב ואת השמן שמורחים בו
ואת קטורת הסמים ואת מסך פתח
האהל.

לח ואת מזבח הזהב ואת השמן המשחה
ואת קטורת הסמים ואת מסך פתח
האהל:

את מזבח הנחשת ואת קשוט רשת הנחשת
שלו, את המוטות לנשיאתו, ואת כל כליו,
את הכיור ואת בסיסו.

לט א | מזבח הנחשת ואת מכבד הנחשת
אשר-לו את בדייו ואת כל-כלי ואת
הכיור ואת כנו:

את הגדרות הקלועות של החצר, את עמודי
החצר ואת בסיסי החצר, ואת המסך לשער
החצר, את מיתריו ויתדותיה ואת כל כלי
עבודת המשכן של אוהל ההתכנסות.

מ את קלעי החצר את-עמדיה ואת-
אדניה ואת-המסך לשער החצר את-
מיתריו ויתדותיה ואת כל-כלי עבדת
המשכן לאהל מועד:

את בסווי הכלים שמשרתים בהם בקודש,
את בגדי הקודש של אהרן הכהן ואת בגדי
בניו שהם לובשים כדי לכהן.

מא את-בגדי השרד לשרת בקדש את-
בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת-בגדי
בניו לכהן:

כמו כל מה שה' צוה את משה - כך בני
ישראל עשו את כל העבודה.

מב ככל אשר-צוה יהוה את-משה בן עשו
בני ישראל את כל-העבודה:

משה ראה את כל המלאכה והנה עשו אותה -
כמו שה' צוה כך עשו, ומשה ברך אותם.

מג וירא משה את-כל-המלאכה והנה עשו
אתה כאשר צוה יהוה בן עשו ויברך
אתם משה: פ

פְּרֻשַׁת צְוֵי הַקָּמַת הַמִּשְׁכָּן

ה' דבר אל משה ואמר:

בחוּדֵשׁ הָרֵאשׁוֹן בַּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן לַחֹדֶשׁ תִּקַּים
את משכן אוהל ההתכנסות.

א וידבר יהוה אל-משה לאמר:
ביום-החדש הראשון באחד לחדש
תקים את-משכן אהל מועד:

תשים שם את ארון לוחות הברית, ותסבך
על הארון בפרוכת.

ג ושמת שם את ארון העדות וסכת על-
הארן את-הפרכת:

תביא את השלחן ותערוך את עריכתו,
ותביא את המנורה ותדליק את נרותיה.

ד והבאת את-השלחן וערכת את-ערכו
והבאת את-המנורה והעלית את-
נרותיה:

תשים את מזבח הזהב לקטורת לפני ארון
לוחות הברית, ותשים את מסך הפתח
למשכן.

ה ונתתה את-מזבח הזהב לקטרת לפני
ארון העדת ושמת את-מסך הפתח
למשכן:

תשים את מזבח העולה לפני פתח

ו ונתתה את מזבח העולה לפני פתח

חמיש
(שביעי)

מ

מִשְׁכַּן אֹהֶל-מוֹעֵד:

וַנִּתֵּן אֶת-הַכִּיֹּר בֵּין-אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין
הַמִּזְבֵּחַ וַנִּתַּת שָׁם מִים:

וְשַׁמֶּת אֶת-הַחֹצֵר סָבִיב וַנִּתַּת אֶת-מִסְדָּ
שַׁעַר הַחֹצֵר:

וְלָקַחְתָּ אֶת-שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִשְׁחַתְּ אֶת-
הַמִּשְׁכָּן וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר-בּוֹ וּקְדַשְׁתָּ אֹתוֹ
וְאֶת-כָּל-כֵּלָיו וְהִיָּה קֹדֶשׁ:

וּמִשְׁחַתְּ אֶת-מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת-כָּל-
כֵּלָיו וּקְדַשְׁתָּ אֶת-הַמִּזְבֵּחַ וְהִנֵּה הַמִּזְבֵּחַ
קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים:

וּמִשְׁחַתְּ אֶת-הַכִּיֹּר וְאֶת-כִּנּוֹ וּקְדַשְׁתָּ אֹתוֹ:
וְהַקְרִבְתָּ אֶת-אֶהָרֹן וְאֶת-בְּנָיו אֶל-פֶּתַח
אֹהֶל מוֹעֵד וּרְחַצְתָּ אֹתָם בַּמַּיִם:

וְהַלְבַּשְׁתָּ אֶת-אֶהָרֹן אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ
וּמִשְׁחַתְּ אֹתוֹ וּקְדַשְׁתָּ אֹתוֹ וְכִהֵן לִי:

וְאֶת-בְּנָיו תִּקְרִיב וְהַלְבַּשְׁתָּ אֹתָם כְּתַנְתָּ:

וּמִשְׁחַתְּ אֹתָם כַּאֲשֶׁר מִשְׁחַתְּ אֶת-
אֲבִיהֶם וְכִהֵנוּ לִי וְהִיָּתָה לְהִיֵּת לָהֶם
מִשְׁחַתְּתָם לְכַהֲנַת עוֹלָם לְדֹרֹתָם:

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ
כִּן עָשָׂה: ס

וַיְהִי בַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּה
בְּאַתֵּר לַחֹדֶשׁ הַיּוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן:

וַיָּקָם מֹשֶׁה אֶת-הַמִּשְׁכָּן וַיִּתֵּן אֶת-אֲדָנָיו
וַיִּשֶׂם אֶת-קִרְשָׁיו וַיִּתֵּן אֶת-בְּרִיחָיו וַיָּקָם
אֶת-עַמּוּדָיו:

וַיַּפְרֹשׂ אֶת-הָאֹהֶל עַל-הַמִּשְׁכָּן וַיִּשֶׂם
אֶת-מַכְסֵה הָאֹהֶל עָלָיו מִלְמַעְלָה
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה: ס

וַיִּקַּח וַיִּתֵּן אֶת-הָעֶדֶת אֶל-הָאָרֶץ וַיִּשֶׂם
אֶת-הַבַּדִּים עַל-הָאָרֶץ וַיִּתֵּן אֶת-
הַכַּפְּרֹת עַל-הָאָרֶץ מִלְמַעְלָה:

וַיָּבֵא אֶת-הָאָרֶץ אֶל-הַמִּשְׁכָּן וַיִּשֶׂם אֶת

אֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת.

תָּשִׂים אֶת הַכִּיֹּר בֵּין אֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת וּבֵין
הַמִּזְבֵּחַ וְתָשִׂים שָׁם מִים.

תָּקִים אֶת הַחֹצֵר מִסָּבִיב, וְתַעֲמִיד אֶת מִסְדָּ
שַׁעַר הַחֹצֵר.

תִּקַּח אֶת הַשֶּׁמֶן הַשְּׂמֹרֶתִים בּוֹ וְתִמְרַח עַל
הַמִּשְׁכָּן וְעַל כָּל מַה שְּׂבוּ, וְתִקְדַּשׁ אֹתוֹ וְאֹת
כָּל כֵּלָיו וְהוּא יִהְיֶה קֹדֶשׁ.

תִּמְרַח אֶת הַשֶּׁמֶן עַל מִזְבַּח הָעוֹלָה וְעַל כָּל
כֵּלָיו, וְתִקְדַּשׁ אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְהַמִּזְבֵּחַ יִהְיֶה קֹדֶשׁ
קֹדָשִׁים.

תִּמְרַח עַל הַכִּיֹּר וְעַל בְּסִיסוֹ וְתִקְדַּשׁ אֹתוֹ.
תִּקְרַב אֶת אֶהָרֹן וְאֶת בְּנָיו לְפֶתַח אֹהֶל
הַהִתְכַּנְּסוֹת, וְתִטְבִּיל אֹתָם בַּמַּיִם.

תִּלְבִּישׁ אֶת אֶהָרֹן אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ, וְתִמְרַח
עָלָיו אֶת הַשֶּׁמֶן וְתִקְדַּשׁ אֹתוֹ וְהוּא יִכְהֵן לִי.

וְתִקְרַב אֶת בְּנָיו וְתִלְבִּישׁ אֹתָם בְּתוֹנוֹת.

וְתִמְרַח עֲלֵיהֶם כְּמוֹ שִׁמְרַחְתָּ עַל אֲבִיהֶם וְהֵם
יִכְהֵנוּ לִי, כְּדֵי שִׁמְרִיחְתֶּם תִּכְשִׁיר אֹתָם
שִׁתְּהִיָּה לָהֶם כְּהַנֵּת עוֹלָם לְדֹרוֹת.

מֹשֶׁה בָּעַע - כְּכֹל מַה שֶּׁה' צִוָּה אֹתוֹ, כִּן הוּא
עָשָׂה.

פְּרֻשַׁת הַקְּמַת הַמִּשְׁכָּן

בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּה בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן
לַחֹדֶשׁ הַיּוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן.

מֹשֶׁה הָקִים אֶת הַמִּשְׁכָּן הוּא הִנִּיחַ אֶת
בְּסִיסוֹ, שָׁם אֶת קִרְשָׁיו, שָׁם אֶת בְּרִיחָיו,
וְהָקִים אֶת עַמּוּדָיו.

הוּא פָּרַשׂ אֶת יְרִיעוֹת הָאֹהֶל עַל הַמִּשְׁכָּן וְשָׂם
אֶת בְּסוּי הָאֹהֶל עָלָיו מִלְמַעְלָה, כְּמוֹ שֶׁה'
צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

הוּא לָקַח אֶת לוחוֹת הַבְּרִית וְהַכְּנִיס אֹתָן
לְתוֹךְ הָאָרֶץ, שָׂם אֶת הַמוֹטוֹת עַל הָאָרֶץ,
וְשָׂם אֶת הַכְּסוּי עַל הָאָרֶץ מִלְמַעְלָה.

הוּא הִבִּיא אֶת הָאָרֶץ לַמִּשְׁכָּן, שָׂם אֶת מִסְדָּ

הפרוכת וספך בו על ארון לוחות הברית, כמו שה' צוה את משה.

הוא שם את השלחן באוהל ההתכנסות בסוף המשכן לצד צפון, מחוץ לפרוכת.

הוא ערך עליו עריכת לחם לפני ה', כמו שה' צוה את משה.

הוא שם את המנודה באוהל ההתכנסות ממול השלחן, בסוף המשכן לצד דרום.

הוא הדליק את הנרות לפני ה', כמו שה' צוה את משה.

הוא שם את מזבח הזהב באוהל ההתכנסות, לפני הפרוכת.

הוא הקטיר עליו קטורת בשמים, כמו שה' צוה את משה.

הוא שם את מסך הפתח למשכן.

ואת מזבח העולה הוא שם בפתח משכן אוהל ההתכנסות, והעלה עליו את העולה ואת המנחה, כמו שה' צוה את משה.

הוא שם את הכיור בין אוהל ההתכנסות ובין המזבח, ושם שם מים לרחיצה.

בדי שירחצו ממנו משה ואהרן ובניו את ידיהם ואת רגליהם.

בשיבואו לאוהל ההתכנסות ובשיגשו למזבח – ירחצו, כמו שה' צוה את משה.

הוא הקים את החצר מסביב למשכן ולמזבח, והעמיד את מסך שער החצר, משה השלים את המלאכה.

הענן כסה את אוהל ההתכנסות, וכבוד ה' מלא את המשכן.

משה לא היה יכול לבוא אל-אוהל ההתכנסות כי הענן שכן עליו, וכבוד ה' מלא את המשכן.

ובשהענן עולה מעל המשכן בני ישראל נוסעים, כך היה בכל מסעותיהם.

פרכת המסך וספך על ארון העדות כאשר צוה יהוה את-משה: ס

ויתן את-השלחן באהל מועד על ירך המשכן צפנה מחוץ לפרוכת:

ויערך עליו ערך לחם לפני יהוה כאשר צוה יהוה את-משה: ס

וישם את-המנדה באהל מועד נכח השלחן על ירך המשכן ננבה:

ויעל הנרות לפני יהוה כאשר צוה יהוה את-משה: ס

וישם את-מזבח הזהב באהל מועד לפני הפרכת:

ויקטר עליו קטורת סמים כאשר צוה יהוה את-משה: ס

וישם את-מסך הפתח למשכן:

ואת מזבח העולה שם פתח משכן אוהל-מועד ויעל עליו את-העולה ואת המנחה כאשר צוה יהוה את-משה: ס

וישם את-הכיור בין-אוהל מועד ובין המזבח ויתן שמה מים לרחיצה:

ורחצו ממנו משה ואהרן ובניו את-ידיהם ואת-רגליהם:

בבאם אל-אוהל מועד ובקרבתם אל-המזבח ירחצו כאשר צוה יהוה את-משה: ס

ויקם את-החצר סביב למשכן ולמזבח ויתן את-מסך שער החצר ויכל משה את-המלאכה: פ

ויכס הענן את-אוהל מועד וכבוד יהוה מלא את-המשכן:

ולא-יכל משה לבוא אל-אוהל מועד כי-שכן עליו הענן וכבוד יהוה מלא את-המשכן:

ובהעלות הענן מעל המשכן יסעו בני ישראל בכל מסעותיהם:

כב

כג

כד

כה

כו

כז

שביעי

כח

כט

ל

לא

לב

לג

מספיר

לד

לה

לו

פרשת פקודי

- לז ואם-לא יעלה הענן וקרא יסעו עד-יום העלתו:
- לח כי ענן יהנה על-המשכן יומם ואיש תהיה לילה בו לעיני כל-בית-ישראל בכל-מסעיהם:
- ואם הענן לא עולה – לא נוסעים, עד ליום עליתו.
- כי ענן ה' נמצא על המשכן ביום, ואיש נמצאת בו בלילה, לעיני כל בית ישראל בכל מסעותיהם.

ויקרא

פרשת העולה

ה' קרא אל־מֹשֶׁה, וַדַּבֵּר אֵלָיו מֵאוֹהֶל
ההתְּכַנְּפוֹת, וַאֲמַר:

דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר לָהֶם: כִּשְׂאֵדָם
מִכֶּם יִקְרִיב קֶרְבָּן לַה' – תִּקְרִיבוּ אֶת קֶרְבַּנְכֶם
מִהֶבֱהֵמוֹת: מִהַבְּקָר, וּמִהֶצְאֵן.

אם קֶרְבְּנוֹ קֶרְבָּן עוֹלָה מִהַבְּקָר, יִקְרִיב זָכָר
שְׁלֵם לְלֹא מוֹם, וְגִישׁ אוֹתוֹ אֶל מוֹל פֶּתַח
אוֹהֶל הַהִתְּכַנְּפוֹת בְּדִי שֶׁה' יִתְּרָצֶה לוֹ.

הוא יִשְׁעֵן אֶת יָדָיו עַל רֹאשׁ הָעוֹלָה, וְה'
יִתְּרָצֶה לוֹ וַיִּכְפֹּר עַל עֲוֹנוֹתָיו.

הוא יִשְׁחַט אֶת בֶּן הַבְּקָר לִפְנֵי ה', וְהִכְהִינִים
בְּנֵי אֹהֶרֶן יְגִישׁוּ אֶת הַדָּם וַיִּזְרְקוּ אוֹתוֹ מִסְּבִיב
עַל הַמִּזְבֵּחַ שְׂמוֹל פֶּתַח אוֹהֶל הַהִתְּכַנְּפוֹת.

הוא יִפְשִׁיט אֶת הָעוֹלָה מִהָעוֹר, וַיַּחֲלַק אוֹתָהּ
לְחֻלְקִים.

בְּנֵי אֹהֶרֶן הַכֹּהֵן יִנְיחוּ אֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ וַיִּסְדְּרוּ
עֲצִים עַל הָאֵשׁ.

הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֹהֶרֶן יִסְדְּרוּ אֶת הַחֻלְקִים – אֶת
הָרֹאשׁ וְאֶת שׂוֹמֵן הַחֻלֵּב, עַל הָעֲצִים שֶׁעַל
הָאֵשׁ שֶׁעַל הַמִּזְבֵּחַ.

וְאֶת מַעֲוֵי וּרְגָלָיו יִרְחֹץ בַּמַּיִם, וְהִכְהִין יִקְטִיר
אֶת הַכֵּל עַל הַמִּזְבֵּחַ, שִׁיעֲלֶה בָּאֵשׁ לְנַחַת
רוּחַ לַה'.

וְאִם קֶרְבְּנוֹ מִהֶצְאֵן – מִהַכְּשָׁבִים אוֹ מִהָעִזִּים
לְעוֹלָה, יִקְרִיב זָכָר שְׁלֵם לְלֹא מוֹם.

הוא יִשְׁחַט אוֹתוֹ בַּקֶּצֶה הַמִּזְבֵּחַ שְׂלֻצֵד צִפּוֹן
לִפְנֵי ה', וְהִכְהִינִים בְּנֵי אֹהֶרֶן וַיִּזְרְקוּ אֶת דָּמוֹ
עַל הַמִּזְבֵּחַ מִסְּבִיב.

הוא יַחֲלַק אוֹתוֹ לְחֻלְקִים – אֶת רֹאשׁוֹ וְאֶת
שׂוֹמֵן הַחֻלֵּב שְׂלוֹ, וְהִכְהִין יַעֲרוֹף אוֹתָם עַל
הָעֲצִים שֶׁעַל הָאֵשׁ שֶׁעַל הַמִּזְבֵּחַ.

וַיִּקְרָא אֶל־מֹשֶׁה וַיַּדַּבֵּר יְהוָה אֵלָיו
מֵאוֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר:

דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמַּרְתָּ אֲלֵהֶם
אָדָם כִּי־יִקְרִיב מִכֶּם קֶרְבָּן לַיהוָה מִן־
הֶבֱהֵמָה מִן־הַבְּקָר וּמִן־הֶצְאֵן תִּקְרִיבוּ
אֶת־קֶרְבַּנְכֶם:

אִם־עֹלָה קֶרְבְּנוֹ מִן־הַבְּקָר זָכָר תָּמִים
יִקְרִיבֵנוּ אֶל־פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד יִקְרִיב
אֹתוֹ לְרֹצְנוֹ לִפְנֵי יְהוָה:

וְסָמַךְ יָדָיו עַל רֹאשׁ הָעֹלָה וְנִרְצָה לוֹ
לְכַפֵּר עָלָיו:

וְשָׁחַט אֶת־בֶּן הַבְּקָר לִפְנֵי יְהוָה
וְהִקְרִיבוּ בְנֵי אֹהֶרֶן הַכֹּהֲנִים אֶת־הַדָּם
וַיִּזְרְקוּ אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סְבִיב
אֲשֶׁר־פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד:

וְהִפְשִׁיט אֶת־הָעֹלָה וְנָתַח אֹתָהּ
לְחֻלְקֶיהָ:

וְנָתְנוּ בְנֵי אֹהֶרֶן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ
וְעָרְכוּ עֲצִים עַל־הָאֵשׁ:

וְעָרְכוּ בְנֵי אֹהֶרֶן הַכֹּהֲנִים אֶת הַנִּתְחִים
אֶת־הָרֹאשׁ וְאֶת־הַפָּדָר עַל־הָעֲצִים
אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ:

וְקִרְבוּ וַיִּכְרְעוּ וַיִּרְתְּץּ בַּמַּיִם וְהִקְטִיר
הַכֵּתֵן אֶת־הַכֵּל הַמִּזְבֵּחַה עֲלֶיהָ אִשָּׁה
כִּי־תִנְיָחוּס לַיהוָה: ס

וְאִם־מִן־הֶצְאֵן קֶרְבְּנוֹ מִן־הַכְּשָׁבִים אוֹ
מִן־הָעִזִּים לְעֹלָה זָכָר תָּמִים יִקְרִיבֵנוּ:

וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יָרֵךְ הַמִּזְבֵּחַ צִפּוֹנָה לִפְנֵי
יְהוָה וַיִּזְרְקוּ בְנֵי אֹהֶרֶן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמוֹ
עַל־הַמִּזְבֵּחַ סְבִיב:

וְנָתַח אֹתוֹ לְנִתְחָיו וְאֶת־רֹאשׁוֹ וְאֶת־
פָּדָרוֹ וְעָרַךְ הַכֵּתֵן אֹתָם עַל־הָעֲצִים
אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ:

וְאֵת הַמַּעֲשִׂים וְאֵת הַדְּגָלִים יִרְחֹץ בַּמַּיִם, וְהִכְהִין יִקְרִיב אֶת הַכֹּהֵן וְהִקְטִיר עַל הַמִּזְבֵּחַ, קָרְבַּן עוֹלָה הוּא – עוֹלָה בְּאֵשׁ לְנַחַת רוּחַ לַה'.

וְאִם קָרְבָּנוֹ לַה' הוּא עוֹלָה מִהַעוֹף – יִקְרִיב אֶת קָרְבָּנוֹ מִהַתּוֹרִים אוֹ מִבְּנֵי הַיּוֹנָה.

הִכְהִין יָגִישׁ אוֹתוֹ לַמִּזְבֵּחַ וַיַּחֲתוֹךְ אֶת רֹאשׁוֹ בְּצַפּוֹרֵן הַבוֹהֵן, וַיִּקְטֹר עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְדָמוֹ יִסְחַט עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ.

הוּא יִסֹּר אֶת הַזֶּפֶק שְׁלוֹ עִם הַמַּעֲשִׂים שֶׁמֶלֵאִים בְּאוֹכַל מַעְכָּל, וַיִּשְׁלֹף אוֹתָם קָרוֹב לַמִּזְבֵּחַ בְּצַד מִזְרַח – לַמְּקוֹם הַשְּׁלֵכַת הָאֵפֶר.

הוּא יִתְּפוֹס בְּכַנְפָיו וַיִּקְרַע אוֹתוֹ אֲבָל לֹא יִפְרִיד לְגִמְרֵי, וְהִכְהִין יִקְטֹר אוֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֵצִים שֶׁעַל הָאֵשׁ, קָרְבַּן עוֹלָה הוּא – עוֹלָה בְּאֵשׁ לְנַחַת רוּחַ לַה'.

פְּרֻשַׁת הַמִּנְחָה

וּבְשֵׂאֵדָם יִקְרִיב קָרְבַּן מִנְחָה לַה' – קָרְבָּנוֹ יִהְיֶה סוּלַת, הוּא יִצוֹק עָלֶיהָ שֶׁמֶן וַיִּשִׂים עָלֶיהָ לְבוֹנָה.

הוּא יָבִיא אוֹתָהּ לִפְתָּחֵי בְּנֵי אֹהֶרֶן, וְהִכְהִין יִקַּח מִשֶּׁם חוֹפֵן מֵלֶאֱמָר מִהַסּוּלַת וּמִהַשֶּׁמֶן שְׁלָהּ בְּנוֹסֵף עַל כָּל הַלְּבוֹנָה שְׁלָהּ, וַיִּקְטֹר עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת הַחוֹפֵן הַזֶּה שֶׁגֹּרֵם לְהַזְכֵּר לְפָנָיו ה', כְּדֵי שִׁיעֲלָה בְּאֵשׁ וַיִּגְרוֹם נַחַת רוּחַ לַה'.

וּמֵה שֶׁנִּשְׂאָר מִהַמִּנְחָה יִנָּתֵן לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו – קוֹדֵשׁ קָדָשִׁים מִקְרָבָנוֹת ה'.

וּכְשֵׁת־קָרִיב קָרְבַּן מִנְחָה מֵאַפָּה תִּגְוֹר – תִּבְיֵא חֲלוֹת שְׁלֵא הַחֲמִיצוֹ עֲשׂוֹיוֹת מִסּוּלַת וּמְעַרְבָבוֹת בְּשֶׁמֶן, וּפְתוֹת דְּקוֹת שְׁלֵא הַחֲמִיצוֹ מְרוּחוֹת בְּשֶׁמֶן.

וְאִם קָרְבָּנָךְ מִנְחָה עַל מַחֲבַת שְׁטוּחָה, הִיא תִּהְיֶה מִסּוּלַת שְׁלֵא הַחֲמִיצָה מְעַרְבֶּבֶת בְּשֶׁמֶן. חֲתוּךְ אוֹתָהּ לַחֲתִיכוֹת קִטְנוֹת וּשְׁפוּךְ עָלֶיהָ שֶׁמֶן, הִיא מִנְחָה.

וְהִקְרִיב וְהִפְרָשִׁים יִרְחֹץ בַּמַּיִם וְהִקְרִיב הִכְהִין אֶת־הַכֹּהֵן וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ עַל־הָ הוּא אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לִיהוָה: פ

וְאִם מִן־הָעוֹף עַל־הָ קָרְבָּנוֹ לִיהוָה וְהִקְרִיב מִן־הַתּוֹרִים אוֹ מִן־בְּנֵי הַיּוֹנָה אֶת־קָרְבָּנוֹ:

וְהִקְרִיבוּ הִכְהִין אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וּמֶלֶךְ אֶת־רֹאשׁוֹ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ וְנִמְצָה דָּמוֹ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ:

וְהִסִּיר אֶת־מְרֹאתוֹ בְּנִצְתָהּ וְהִשְׁלִיךְ אֹתָהּ אֶצְל הַמִּזְבֵּחַ קְדָמָה אֶל־מְקוֹם הַדָּשָׁן:

וְשִׁטַּע אֹתוֹ בְּכַנְפָיו לֹא יִבְדִּיל וְהִקְטִיר אֹתוֹ הִכְהִין הַמִּזְבֵּחַ עַל־הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ עַל־הָ הוּא אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לִיהוָה: ס

יג

יד

טו

טז

יז

כ

כ

ג

ד

ה

ו

וּנְפֹשׁ כִּי־תִקְרִיב קָרְבַּן מִנְחָה לִיהוָה סֹלֶת יִהְיֶה קָרְבָּנוֹ וַיִּצַק עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְנָתַן עָלֶיהָ לְבוֹנָה:

וְהִבְיֵאָה אֶל־בְּנֵי אֹהֶרֶן הַכֹּהֲנִים וְקָמִין מִשֶּׁם מֵלֶאֱמָר קָמְצוּ מִסּוּלַתָּהּ וּמִשֶּׁמֶנָּה עַל כָּל־לְבוֹנָתָהּ וְהִקְטִיר הִכְהִין אֶת־אִזְכָּרְתָּהּ הַמִּזְבֵּחַ אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לִיהוָה:

וְהַנּוֹתֵרֶת מִן־הַמִּנְחָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קָדָשׁ קָדָשִׁים מֵאֲשֵׁי יְהוָה: ס

וְכִי תִקְרֵב קָרְבַּן מִנְחָה מֵאַפָּה תִּגְוֹר סֹלֶת חֲלוֹת מִצַּת בְּלוּלַת בְּשֶׁמֶן וּרְקִיקֵי מִצּוֹת מִשְׁחִים בְּשֶׁמֶן: ס

וְאִם־מִנְחָה עַל־הַמַּחֲבַת קָרְבָּנָךְ סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן מִצָּה תִּהְיֶה:

פְּתוֹת אֹתָהּ פְּתִים וַיִּצַקְתָּ עָלֶיהָ שֶׁמֶן מִנְחָה הוּא: ס

וְאִם קָרְבַּנְךָ מִנְחָה מִטְגַּנֶּת בְּמִחְבַּת עֲמוּקָה, היא תַעֲשֶׂה מִסּוֹלֶת בְּשֶׁמֶן.

תָּבִיא אֶת הַמִּנְחָה שֶׁתַעֲשֶׂה בְּאֶחַת מֵהָאֲפֻשְׁרוּיֹת הָאֵלֶּה לֵה, הַמְבִיא יָגִישׁ אוֹתָהּ לַכֹּהֵן שִׂיגִישׁ אוֹתָהּ לַמִּזְבֵּחַ.

הַכֹּהֵן יָרִים מֵהַמִּנְחָה אֶת הַחוֹפֵן שְׂגוּרָם לְהִזְכֹּר לִפְנֵי ה', וַיִּקְטֹרַע עַל הַמִּזְבֵּחַ, קָרְבַּן עוֹלָה בְּאֵשׁ רִיחַ לַנְּחֹת רוּחַ לֵה.

וְיֵמָּה שֶׁנִּשְׂאָר מֵהַמִּנְחָה יִנְתֵן לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו, קוֹדֵשׁ קִדְשִׁים מִקְרָבָנוֹת ה'.

כָּל הַמִּנְחוֹת שֶׁתִּקְרִיבוּ לֵה, לֹא יַעֲשׂוּ חֶמֶץ, כִּי שׂוּם בְּצֶק תִּנְפֹחַ שְׂמֵתָפִיחַ בְּצֶק אַחַר אוֹ דְבַשׁ אֲסוּר לָכֶם לְהִקְטִיר בְּאֵשׁ לֵה.

רַק לְקָרְבַּן רֵאשִׁית הַתְּבוּאָה שֶׁמִּקְרִיבִים בַּחֲגֻגֵי הַשְּׂבוּעוֹת תִּקְרִיבוּ חֶמֶץ וְדְבַשׁ לֵה, וְגַם אִזּוֹ לֹא יַעֲלוּ אוֹתָם לַמִּזְבֵּחַ לַנְּחֹת רוּחַ.

וְתִשִּׂים מֶלַח עַל כָּל קָרְבָנוֹת הַמִּנְחָה שֶׁתִּקְרִיב, וְלֹא תִבְטַל מִמִּנְחָתְךָ אֶת הַמֶּלַח שֶׁמִּסְמַל בְּעֲמִידוֹתָיו אֶת נִצְחֵיית הַבְּרִית עִם אֱלֹהֶיךָ – עַל כָּל קָרְבָנוֹתֶיךָ תִּקְרִיב מֶלַח.

וְכֹאֲשֶׁר תִּקְרִיב מִנְחַת בְּבוּרִים לֵה – לְמַחֲרַת הַפֶּסַח, תִּקְרִיב אֶת מִנְחַת הַבְּבוּרִים שְׁלֶךְ גְּרִיסִים רַפִּים מִתְּבוּאָה צְעִירָה קְלוּיָה בְּאֵשׁ.

תִּשִּׂים עֲלֶיהָ שֶׁמֶן וְתִשִּׂים עֲלֶיהָ לְבוֹנָה – הִיא מִנְחָה.

וְהַכֹּהֵן יִקְטֹרַע מֵהַגְּרִיסִים וּמֵהַשֶּׁמֶן שְׁלֶה אֶת הַחוֹפֵן שְׂגוּרָם לְהִזְכֹּר לִפְנֵי ה', בְּנוֹסֵף לְכָל הַלְּבוֹנָה שְׁלֶה, קָרְבַּן עוֹלָה בְּאֵשׁ לֵה.

פְּרֻשַׁת הַשְּׁלָמִים

וְאִם קָרְבָנוֹ זִבַח שְׁלָמִים: אִם הוּא מִקְרִיב מֵהַבְּקָר בֵּין זָכָר בֵּין נִקְבָה – יִקְרִיב אוֹתוֹ לִפְנֵי ה' שְׁלָם לְלֹא מוֹם.

הוּא יִשְׁעִין אֶת יָדָיו עַל רֹאשׁ קָרְבָנוֹ וַיִּשְׁחַט אוֹתוֹ מוֹל פֶּתַח אוֹהֶל הַהַתְּכַנְּסוֹת, וְהַכֹּהֵנִים בְּנֵי אַהֲרֹן יִזְרְקוּ אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ מִסְּבִיב.

וְאִם־מִנְחַת מִרְחֶשֶׁת קָרְבַּנְךָ סֹלֶת בְּשֶׁמֶן תַעֲשֶׂה:

וְהִבֵּאתְ אֶת־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מֵאֵלֶּה לַיהוָה וְהִקְרִיבָהּ אֶל־הַכֹּהֵן וְהִגִּישָׁהּ אֶל־הַמִּזְבֵּחַ:

וְהַלִּים הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אֲזִכְרֹתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַה אֵשׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:

וְהִנּוֹחֲרַת מִן־הַמִּנְחָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קִדְשִׁים קִדְשִׁים מֵאֲשֵׁי יְהוָה:

כָּל־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה לֹא תַעֲשֶׂה חֶמֶץ כִּי כָל־שָׂאֵר וְכָל־דְּבַשׁ לֹא־תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אֵשׁה לַיהוָה:

קָרְבַּן רֵאשִׁית תִּקְרִיבוּ אִתְּם לַיהוָה וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא־יַעֲלוּ לְרִיחַ נִיחֹחַ:

וְכָל־קָרְבַּן מִנְחָתְךָ בְּמֶלַח תִּמְלַח וְלֹא תִשְׁבִּית מֶלַח מִלַּח בְּרִית אֱלֹהֶיךָ מֵעַל מִנְחָתְךָ עַל כָּל־קָרְבָנְךָ תִּקְרִיב מֶלַח:

וְאִם־תִּקְרִיב מִנְחַת בְּבוּרִים לַיהוָה

אֲכִיב קְלוּי בְּאֵשׁ גְּרֵשׁ כְּרֹמֶל תִּקְרִיב אֶת מִנְחַת בְּבוּרֶיךָ:

וְנִתַּת עֲלֶיהָ שֶׁמֶן וְשִׂמְתָּ עֲלֶיהָ לְבוֹנָה מִנְחָה הוּא:

וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־אֲזִכְרֹתָהּ מִגִּרְשָׁהּ וּמִשֶּׁמֶן עַל כָּל־לְבוֹנָתָהּ אֵשׁה לַיהוָה:

שליש

רביעי

ג

וְאִם־זִבַּח שְׁלָמִים קָרְבָנוֹ אִם מִן־הַבְּקָר הוּא מִקְרִיב אִם־זָכָר אִם־נִקְבָה תָּמִים יִקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה:

וְסִמְךָ יָדוֹ עַל־רֹאשׁ קָרְבָנוֹ וְשִׁחֲטוּ פֶתַח אוֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֵנִים אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סְבִיב:

הוא יקריב מזבח השלמים לאש לה' - את החלב שמכסה את המעים ואת כל החלב שעל המעים.

ואת שתי הפליות ואת החלב שעליהן ועל המתנים, ואת התוספת שעל הכבד שיסיר אותה עם הפליות.

בני אהרן יקטירו אותם על המזבח, על העולה שעל העצים שעל האש, קרבן עולה באש לנחת רוח לה'.

ואם קרבנו לה' לזבח שלמים מהצאן - יקריב אותו זכר או נקבה תמים ללא מום.

אם הוא מקריב כבש לקרבנו - יקריב אותו לפני ה'.

וישעין את ידיו על ראש קרבנו וישחט אותו לפני אוהל ההתכנסות, ובני אהרן יזרקו את דמו על המזבח מסביב.

הוא יקריב מזבח השלמים קרבן עולה באש לה' - את שומן הזנב שיסר בשלמות ממול עצם הזנב, ואת החלב שמכסה את המעים ואת כל החלב שעל המעים.

ואת שתי הפליות ואת החלב שעליהן ועל המתנים, ואת התוספת שעל הכבד שיסיר אותה עם הפליות.

הכהן יקטיר אותו על המזבח, מאכל לאש - לה'.

ואם קרבנו עז - יקריב אותו לפני ה'.

וישעין את ידיו על ראשו וישחט אותו לפני אוהל ההתכנסות, ובני אהרן יזרקו את דמו על המזבח מסביב.

ויקריב ממנו את קרבנו לאש לה', את החלב שמכסה את המעים ואת כל החלב שעל המעים.

ואת שתי הפליות ואת החלב שעליהן ועל המתנים, ואת התוספת שעל הכבד שיסיר אותה עם הפליות.

הכהן יקטיר אותם על המזבח, כל חלב הוא

והקריב מזבח השלמים אשה ליהוה את-החלב המכסה את-הקרב ואת כל-החלב אשר על-הקרב:

ואת שתי הפליות ואת-החלב אשר עלהן אשר על-הכסלים ואת-היתרת על-הכבד על-הפליות וסירנה:

והקטירו אתו בני-אהרן המזבחה על-העלה אשר על-העצים אשר על-האש אשה ריח ניחח ליהוה: פ

ואם-מן-הצאן קרבנו לזבח שלמים ליהוה זכר או נקבה תמים יקריבנו:

אם-כבש הוא-מקריב את-קרבנו והקריב אתו לפני יהוה:

וסמך את-ידו על-ראש קרבנו ושחט אתו לפני אוהל מועד וזרקו בני אהרן את-דמו על-המזבח סביב:

והקריב מזבח השלמים אשה ליהוה חלבו האלגה תמימה לעמת העצה וסירנה ואת-החלב המכסה את-הקרב ואת כל-החלב אשר על-הקרב:

ואת שתי הפליות ואת-החלב אשר עלהן אשר על-הכסלים ואת-היתרת על-הכבד על-הפליות וסירנה:

והקטירו הפהן המזבחה לחם אשה ליהוה: פ

ואם עז קרבנו והקריבו לפני יהוה:

וסמך את-ידו על-ראשו ושחט אתו לפני אוהל מועד וזרקו בני אהרן את-דמו על-המזבח סביב:

והקריב ממנו קרבנו אשה ליהוה את-החלב המכסה את-הקרב ואת כל-החלב אשר על-הקרב:

ואת שתי הפליות ואת-החלב אשר עלהן אשר על-הכסלים ואת-היתרת על-הכבד על-הפליות וסירנה:

והקטירם הפהן המזבחה לחם אשה

לְבָיִת נִיחָח כָּל-חֵלֶב לִיהוָה:

יז חֶמֶת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם
כָּל-חֵלֶב וְכָל-דָּם לֹא תֹאכְלוּ: פ

מֵאֲכָל לֶאֱשׁ לְנַחַת רוּחַ לֵה':

חוק לעולם לדורות בכל מקומות מגוריכם,
אל תאכלו שום חלב ושום דם.

פְּרֹשֶׁת חֲטָאת הַכֹּהֵן הַמְּשִׁיחַ

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר: אִם אָדָם יַחֲטָא
בְּשִׁגְגָה וַיַּעֲבֹר עַל אַחַת מִכָּל מִצְוֹת ה'

שְׂאֵסוֹר לַעֲשׂוֹתָן -

אם הכהן הגדול יחטא ויגרום אשמה לעם,
הוא יקריב לה' על חטאו שחטא פר שלם
ללא מום לקרבן חטאת.

הוא יביא את הפר לפני ה' אל מול פתח
אוהל ההתכנסות, וישעין את ידיו על ראש
הפר וישחט את הפר לפני ה'.

הכהן הגדול יקח מדם הפר ויביא אותו
לאוהל ההתכנסות.

הכהן יטביל את אצבעו בדם ויזה מהדם
שבע פעמים לפני ה' לעבר הפרוכת שלפני
הקודש.

הכהן ישים מהדם על קרנות מזבח קטורת
הבשמים שלפני ה' באוהל ההתכנסות, ואת
כל שאר דם הפר הוא ישפוך על יסוד מזבח
העולה שמול פתח אוהל ההתכנסות.

ויפריש ממנו את כל חלב פר החטאת - את
החלב שמכסה על המעים ואת כל החלב
שעל המעים.

ואת שתי הפליות ואת החלב שעליהן ועל
המתנים, ואת התוספת שעל הכבד שיסיר
אותה עם הפליות.

כמו שמפרש משור זבח השלמים, הכהן
יקטיר אותם על מזבח העולה.

ואת עור הפר ואת כל בשרו עם ראשו ועם
רגליו ומעייו, והאוכל המעכל שבו.

- את כל הפר יוציא אל מחוץ למחנה

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

דִּבֶּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר נֶפֶשׁ כִּי-
תַחֲטָא בְּשִׁגְגָה מִכָּל מִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר
לֹא תַעֲשִׂינָה וְעָשָׂה מֵאֲחַת מֵהֵנָּה:

אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם
והקריב על חטאתו אשר חטא פר בן-
בקר תמים ליהוה לחטאת:

והביא את-הפר אל-פתח אוהל מועד
לפני יהוה וסמך את-ידו על-ראש
הפר ושחט את-הפר לפני יהוה:

ולקח הכהן המשיח מדם הפר והביא
אתו אל-אוהל מועד:

וטבל הכהן את-אצבעו בדם והזה
מן-הדם שבע פעמים לפני יהוה את-
פני פרכת הקדש:

ונתן הכלן מן-הדם על-קרנות מזבח
קטורת הסמים לפני יהוה אשר באהל
מועד ואת כל-דם הפר ישפוך אל-
יסוד מזבח העולה אשר-פתח אוהל
מועד:

ואת-כל-חלב פר החטאת ירים ממנו
את-החלב המכסה על-הקרב ואת
כל-החלב אשר על-הקרב:

ואת שתי הפליות ואת-החלב אשר
עליהן אשר על-הכסלים ואת-היתרת
על-הכבד על-הפליות יסירנה:

כאשר יורם משור זבח השלמים
והקטירם הכהן על מזבח העולה:

ואת-עור הפר ואת-כל-בשרו על-
ראשו ועל-כרעיו וקרבו ופרשו:

והוציא את-כל-הפר אל-מחוץ למחנה

חמישי

ד

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

יב

למקום טהור - במקום שפיכת האפר, וישרוף אותו על עצים באש - הוא ישרף במקום ששופכים את האפר.

פרשת חטאת הקהל

ואם כל קהל ישראל יטעו פי מנהיגי הקהל ישכחו דבר, ויעברו על אחת מכל מצוות ה' שאסור לעשותן ויהיו אשמים,

ויודע להם החטא שחטאו והתחייבו עליו, הקהל יקריבו פר לקרבן חטאת ויביאו אותו אל לפני אוהל ההתכנסות.

זקני הצבור ישעינו את ידיהם על ראש הפר לפני ה', וישחטו את הפר לפני ה'.

הכהן הגדול יביא מדם הפר לאוהל ההתכנסות.

הכהן יטביל את אצבעו ויקח מהדם, ויזה שבע פעמים לפני ה' לעבר הפרוכת.

הוא ישים מהדם על קרנות המזבח שלפני ה' שבאוהל ההתכנסות, ואת כל שאר הדם ישפוך על יסוד מזבח העולה שמול פתח אוהל ההתכנסות.

ואת כל חלבו יפריש ממנו ויקטיר אותו על המזבח.

ויעשה לפר כמו שעשה לפר החטאת - כך יעשה לו, והכהן יכפר על הקהל ויסלח להם.

הוא יוציא את הפר אל מחוץ למחנה וישרוף אותו כמו ששרף את הפר הראשון, זה קרבן החטאת של הקהל.

פרשת חטאת הנשיא

כאשר נשיא יחטא, ויעבור בטעות על אחת מכל מצוות ה' אלהיו שאסור לעשות אותן ויהיה אשם,

בשיתגלה לו חטאו שחטא בו, יביא את קרבנו - תיש זכר ללא מום.

אל מקום טהור אל שפך הדשן ושרף אותו על עצים באש על שפך הדשן ישרף: פ

יא ואם כל-עדת ישראל ישגו ונגעלם דבר מעיני הקהל ועשו אחת מכל-מצוות יהנה אשר לא-תעשינה ואשמו:

יד ויודעה החטאת אשר חטאו עליה והקריבו הקהל פר בן-בקר לחטאת והביאו אותו לפני אוהל מועד:

טו וסמכו זקני העדה את-ידיהם על-ראש הפר לפני יהנה ושחט את-הפר לפני יהנה:

טז והביא הכהן המשיח מדם הפר אל-אוהל מועד:

יז וטבל הכהן אצבעו מן-הדם והזה שבע פעמים לפני יהנה את פני הפרוכת:

יח ומן-הדם יתן ׀ על-קרנת המזבח אשר לפני יהנה אשר באהל מועד ואת כל-הדם ישפך אל-יסוד מזבח העולה אשר-פתח אוהל מועד:

יט ואת כל-חלבו ירים ממנו והקטיר המזבחה:

כ ועשה לפר כאשר עשה לפר החטאת כן יעשה-לו וכפר עליהם הכהן ונסלח להם:

כא והוציא את-הפר אל-מחוץ למחנה ושרף אותו כאשר שרף את הפר הראשון חטאת הקהל הוא: פ

כב אשר נשיא יחטא ועשה אחת מכל-מצוות יהנה אלהיו אשר לא-תעשינה בשננה ואשם:

כג אי-הודע אליו חטאתו אשר חטא בה והביא את-קרבנו שעיר עזים זכר

תמים:

הוא ישעין את ידיו על ראש התיש וישחט אותו במקום אשר ישחט את העלה לפני ה', הוא קרבן חטאת.

הכהן יקח מדם החטאת באצבעו וישים על קרנות מזבח העולה, ואת שאר הדם ישפוך על יסוד מזבח העולה.

ואת כל חלבו יקטיר על המזבח כמו חלב זבח השלמים, הכהן יכפר עליו מחטאו ויסלח לו.

פרשת חטאת אדם פשוט

ואם אדם פשוט יחטא בטעות ויעבור על אחת ממצוות ה' שאסור לעשות אותן ויהיה אשם.

בשיתגלה לו חטאו שחטא, הוא יביא את קרבנו על חטאו שחטא - עז נקבה ללא מום.

הוא ישעין את ידיו על ראש החטאת וישחט את החטאת במקום ששוחטים את העולה.

הכהן יקח מדמה באצבעו וישים על קרנות מזבח העולה, ואת כל שאר הדם הוא ישפוך על יסוד המזבח.

ויסיר את כל החלב שלה כמו שהוסר החלב מתוך קרבן השלמים והכהן יקטיר אותו על המזבח לנחת רוח לה, והכהן יכפר עליו ויסלח לו.

אם יביא כבש לקרבנו לחטאת, יביא נקבה ללא מום.

הוא ישעין את ידיו על ראש קרבן החטאת, וישחט אותה לקרבן חטאת במקום ששוחטים את קרבן העולה.

הכהן יקח מדם החטאת באצבעו וישים על קרנות מזבח העולה, ואת כל שאר הדם ישפוך על יסוד המזבח.

ויסיר את כל החלב שלה כמו שמסירים את

כד וסמך ידו על-ראש השעיר ושחט אתו במקום אשר ישחט את-העלה לפני יהוה חטאת הוא:

כה ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על-קרנת מזבח העלה ואת-דמו ישפך אל-יסוד מזבח העלה:

כו ואת-כל-חלבו יקטיר המזבחה כחלב זבח השלמים וכפר עליו הכהן מחטאתו ונסלח לו: פ

כז ואם-נפש אחת תחטא בשגגה מעם הארץ בעשיתה אחת ממצוות יהוה אשר לא-תעשנה ואשם:

כח או הודע אליו חטאתו אשר חטא והביא קרבנו שעירת עזים תמימה נקבה על-חטאתו אשר חטא:

כט וסמך את-ידו על ראש החטאת ושחט את-החטאת במקום העלה:

ל ולקח הכהן מדמה באצבעו ונתן על-קרנת מזבח העלה ואת-כל-דמה ישפך אל-יסוד המזבח:

לא ואת-כל-חלבה יסיר כאשר הוסר חלב מעל זבח השלמים והקטיר הכהן המזבחה לריח ניחח ליהוה וכפר עליו הכהן ונסלח לו: פ

לב ואם-כבש יביא קרבנו לחטאת נקבה תמימה יביאנה:

לג וסמך את-ידו על ראש החטאת ושחט אתה לחטאת במקום אשר ישחט את-העלה:

לד ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על-קרנת מזבח העלה ואת-כל-דמה ישפך אל-יסוד המזבח:

לה ואת-כל-חלבה יסיר כאשר יוסר

חלב הכבש מזבח השלמים והכהן יקטיר אותו על המזבח עם הקרבנות העולים באש לה, והכהן יכפר עליו על חטאו שחטא, ויסלח לו.

פרשת חטאת עולה ויורד

ואם אדם יחטא – שהשביעו אותו להעיד והוא אכן היה עד – או שראה או שידע, אם הוא לא יעיד הוא יקבל עונש על עונו.

או אדם שיגע בכל דבר טמא או בנבלה של חיה טמאה או בנבלה של בהמה טמאה או בנבלה של שרץ טמא, והוא שכח וחטא ונכנס למקדש או אכל קדשים בעודו טמא.

או אם יגע בטמאת אדם – באחת הטמאות שיטמא בהן, והוא ידע ושכח וחטא ונכנס למקדש או אכל קדשים.

או אם אדם יבטא שבועה בפיו להרע לעצמו או להיטיב – כל מה שאדם יבטא בשבועה, והוא ידע ושכח וחטא באחת משבועות אלה.

אם יחטא באחת מהעברות האלה – יתודה על החטא שחטא בו.

ויביא את אשמו לה' על חטאו שחטא: נקבה מהצאן – כבשה או עזה לחטאת, והכהן יכפר עליו מחטאו.

ואם לא יהיה לו מספיק כסף לקנות כבשה או עזה, יביא לה' את קרבן אשמו על חטאו שחטא – שתי תורים או שני בני יונה, אחד לחטאת ואחד לעולה.

הוא יביא אותם לפהו ויקריב את של החטאת תחלה, ויחתוך את ראשו מצד ערפו בצפורן הבוהן ולא יפריד את הראש לגמרי.

ויזה מדם החטאת על קיר המזבח, ומה שגשאר מהדם יסחט על יסוד המזבח – הוא חטאת.

חלב הכבש מזבח השלמים והקטיר הכהן אתם המזבחה על אשי יהוה וכפר עליו הכהן על-חטאתו אשר-חטא ונסלח לו: פ

ה א ונפש פיי-תחטא ושמעיה קול אלה והוא עד או ראה או ידע אם-לוא יגיד ונשא עונו:

ב או נפש אשר תגע בכל-דבר טמא או בנבלת חיה טמאה או בנבלת בהמה טמאה או בנבלת שרץ טמא ונגעלם ממנו והוא טמא ואשם:

ג או כי יגע בטמאת אדם לכל טמאתו אשר יטמא בה ונגעלם ממנו והוא ידע ואשם:

ד או נפש פי תשבוע לבטא בשפתיים להרע או להיטיב לכל אשר יבטא האדם בשבועה ונגעלם ממנו והוא ידע ואשם לאחת מאלה:

ה והיה כיי-אשם לאחת מאלה והתודה אשר חטא עליה:

ו והביא את-אשמו ליהוה על חטאתו אשר חטא נקבה מן-הצאן כשבה או-שעירת עזים לחטאת וכפר עליו הכהן מחטאתו:

ז ואם-לא תגיע ידו הי שה והביא את-אשמו אשר חטא שתי תרים או-שני בני-יונה ליהוה אחד לחטאת ואחד לעלה:

ח והביא אתם אל-הכהן והקריב את-אשר לחטאת ראשונה ומלך את-ראשו ממזול ערפו ולא יבדיל:

ט והזה מדם החטאת על-קיר המזבח והגשאר בדם ימצה אל-יסוד המזבח חטאת הוא:

וְאֶת־הַשְּׂנִי יַעֲשֶׂה עֹלָה כַּדִּין, וְהִכְהֵן יִכְפֹּר
עָלָיו מִחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר־חָטָא וְנִסְלַח לוֹ.

וְאִם לֹא יִשְׂגַּב בְּסֹף לַשְּׁתֵי תוֹרִים אוֹ לַשְּׁנֵי בְּנֵי
יֹנָדָה, יָבִיא אֶת קָרְבָּנוֹ עַל שְׁחָטָא, עֲשִׂירִית
אֵיפָה (2.166 לִיטָר) סוֹלֶת לַחֲטָאת, לֹא יֵשִׂים
עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְלֹא יֵשִׂים עָלֶיהָ לְבוֹנָה כִּי הִיא
קָרְבַּן חֲטָאת.

הוא יביא אותה לכהן, הכהן יקח ממנה חופן
מלא – שגורם להזכר לפני ה', ויקטיר על
המזבח על האש של קרבנות ה', היא חטאת.
הכהן יכפר עליו מחטאו שחטא – שעבר על
אחת מהעברות האלה, ויסלח לו, והסולת
תנתן לכהן – כמו המנחה.

פרשת אשם מעילות

ה' דבר אל משה ואמר:

אם אדם ימעול ויחטא בטעות ויהנה מקדשי
ה', הוא יביא לה' קרבן לכפר על אשמתו
איל מהצאן ללא מום ששונה בסף במשקל
שני שקלים של שקל הקודש (28.2 גרם).

וישלם את השווי של מה שחטא ונהנה
מהקודש, ויוסיף עליו חמישית ויתן אותו
לכהן, והכהן יכפר עליו באיל האשם ויסלח
לו.

פרשת אשם תלוי

וְאִם אָדָם יִחַטָּא וַיַּעֲבֹר עַל אַחַת מִכָּל מִצְוֹת
ה' שְׂאֵסוּר לַעֲשׂוֹתָן, וְלֹא יָדַע בּוֹדְאוֹת אִם
חָטָא, הוּא יִתְחַיֵּב וַיִּצְטַרֵּף לְכַפֵּר עַל עֲוֹנוֹ.

הוא יביא לכהן לקרבן אשם איל שלם ללא
מום מהצאן בערף שהזכר לפני ה', והכהן
יכפר עליו על טעותו שטעה והוא לא ידע,
ויסלח לו.

זה קרבן אשם, כי הוא חטא לה'.

פרשת אשם גולות

ה' דבר אל משה ואמר:

וְאֶת־הַשְּׂנִי יַעֲשֶׂה עֹלָה כַּמִּשְׁפָּט וְכַפֵּר
עָלָיו הִכְהֵן מִחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר־חָטָא וְנִסְלַח
לוֹ: ס

וְאִם־לֹא תִשְׂגַּב יָדוֹ לַשְּׁתֵי תוֹרִים אוֹ
לַשְּׁנֵי בְּנֵי־יֹנָדָה וְהִבִּיא אֶת־קָרְבָּנוֹ אֲשֶׁר
חָטָא עֲשִׂירִית הָאֵפָה סֹלֶת לַחֲטָאת לֹא־
יֵשִׂים עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְלֹא־יִתֵּן עָלֶיהָ לְבוֹנָה
כִּי חֲטָאת הוּא:

וְהִבִּיאָהּ אֶל־הַכֹּהֵן וְקִמֵּץ הִכְהֵן מִמֶּנָּה
מְלֹא קִמְצוֹ אֶת־אֲזִקְתָּהּ וְהִקְטִיר
הַמִּזְבֵּחַ עַל אֲשֵׁי יְהוָה חֲטָאת הוּא:

וְכַפֵּר עָלָיו הִכְהֵן עַל־חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר־
חָטָא מֵאַחַת מֵאֵלֶּה וְנִסְלַח לוֹ וְהִיתָה
לִכְהֵן כַּמִּנְחָה: ס

וידבר יהוה אל משה לאמר:

נפש כִּי־תִמְעַל מֵעַל וְחָטָאהּ בַשְּׁנֵינָה
מִקְדְּשֵׁי יְהוָה וְהִבִּיא אֶת־אֲשָׁמוֹ לַיהוָה
אֵיל תָּמִים מִן־הַצֹּאן בְּעֶרְפָּךָ כֶּסֶף־
שְׁקָלִים בְּשִׁקְל־הַקֹּדֶשׁ לְאֲשָׁם:

וְאֶת אֲשֶׁר חָטָא מִן־הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלַם וְאֶת־
חֲמִישְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנָתַן אֹתוֹ לַכֹּהֵן
וְהִכְהֵן יִכְפֹּר עָלָיו בְּאֵיל הָאֲשָׁם וְנִסְלַח
לוֹ: פ

וְאִם־נִפְשׁ כִּי תִחַטָּא וַעֲשֵׂתָה אַחַת מִכָּל־
מִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָה וְלֹא־יָדַע
וְאֲשָׁם וְנִשְׂא עֲוֹנוֹ:

וְהִבִּיא אֵיל תָּמִים מִן־הַצֹּאן בְּעֶרְפָּךָ
לְאֲשָׁם אֶל־הַכֹּהֵן וְכַפֵּר עָלָיו הִכְהֵן עַל
שִׁגְגָתוֹ אֲשֶׁר־שָׁגָג וְהוּא לֹא־יָדַע וְנִסְלַח
לוֹ:

אשם הוא אשם אשם ליהוה: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר:

שביעי

פרשת ויקרא

אם אדם יחטא וימעול בה' ויכחיש לחברו על פקדון או שתפות או גזל או שקר שהתחייב לחברו.

או שמצא אבדה והכחיש שמצא ונשבע על שקר, או נשבע לשקר על אחת מכל העברות בממון שאדם חוטא בהן.

אם יחטא ויתחייב, הוא יחזיר את הגזלה שגזל או את השכר שהתחייב לשלם או את הפקדון שהפקד אצלו או את האבדה שמצא.

או את כל מה שישבע עליו לשקר, וישלם את ערכו ויוסיף עליו חמישית, הוא יתן אותו ביום כפרת חטאו למי שהוא חייב לו.

ויביא לה' את הקרבן לכפרת אשמתו – יביא לכהן איל ללא מים מהצאן ששנה כמו קרבן אשם המעילה.

הכהן יכפר עליו לפני ה' ויסלח לו – על כל אחת מעברות הממון שהתחייב עליה.

כא נפש כי תחטא ומעלה מעל ביהוה וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו:

כב או מצא אבדה וכחש בה ונשבע על-שקר על-אחת מכל אשר-יעשה האדם לחטא בהנה:

כג והיה קייחטא ואשם והשיב את-הגזלה אשר גזל או את-העשק אשר עשק או את-הפקדון אשר הפקד אתו או את-האבדה אשר מצא:

כד או מכל אשר-ישבע עליו לשקר ושלם אתו בראשו וחמשתיו יסף עליו לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו:

כה ואת-אשמו יביא ליהוה איל תמים מן-הצאן בערבך לאשם אל-הכהן:

כו וכפר עליו הכהן לפני יהוה ונסלח לו על-אחת מכל אשר-יעשה לאשמה
כה: פ

מפטיר

צו

פְּרֹשֶׁת הָעֵלָה
 ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:
 צוה את אהרן ואת בניו ואמור: אלה דיני העולה: היא בהמה שנשרפת במדורה שלה על המזבח – באש שתבער על המזבח כל הלילה עד הבוקר.

הכהן ילבש את המדים שלו שעשויים מבד, וילבש על גופו מכנסים מבד, ויריס מעל המזבח את האפר שנשאר מהעולה שהאש שרפה, וישים אותו ליד המזבח.

ויפשוט את בגדיו וילבש בגדים אחרים, ויוציא את האפר אל מחוץ למחנה למקום טהור.

והאש שעל המזבח תבער עליו ולא תכבה, והכהן ידליק עליה עצים מקדם בבוקר, ויסדר עליה את העולה ויקטיר עליה את גושי החלב של קרבנות השלמים.

תמיד תבער אש על המזבח ולא תכבה.

פְּרֹשֶׁת הַמִּנְחָה

אלה דיני המנחה: בני אהרן יגישו אותה אל לפני ה' לקדמת המזבח.

הכהן יפריש ממנה בידו חופן מהסולת ומהשמן של המנחה, ויקח את כל הלבונה שעל המנחה, ויקטיר על המזבח לה' חופן זה שגורם להזכר לפני ה' לנחת רוח.

ואת מה שנשאר מהמנחה יאכלו אהרן ובניו, היא תאכל בלי שתחמיץ, הם יאכלו אותה במקום קדוש – בחצר אוהל ההתפנסות.

היא לא תאפה חמץ, נתתי אותה לחלקם של אהרן ובניו מקרבנותי, היא קודש קדשים כמו החטאת והאשם.

כל זכר בבני אהרן יאכל אותה, חוץ לעולם לדורות מקרבנותי, כל מי שיגע בהם צריך להתקדש.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

צו את־אהרן ואת־בניו לֵאמֹר זאת תֹּרַת הָעֹלָה הוּא הָעֹלָה עַל־מוֹקְדָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ כָּל־הַלֵּילָה עַד־הַבֹּקֶר וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תִּקְדַּח בּוֹ:

וְלִבְשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בֵּד וּמְכַנְסֵי־בֵד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהָרִים אֶת־הַדָּשָׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ:

וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלִבְשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדָּשָׁן אֶל־מִחוּץ לַמִּחָנֶה אֶל־מְקוֹם טָהוֹר:

וְהָאֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ תִּקְדַּח בּוֹ לֹא תִכָּבֵה וּבֵעֵר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן עֲצִים בַּבֹּקֶר וְעָרַךְ עָלֶיהָ הָעֹלָה וְהִקְטִיר עָלֶיהָ חֲלָבֵי הַשְּׁלָמִים:

אֵשׁ תָּמִיד תִּקְדַּח עַל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכָּבֵה: ס

וזאת תֹּרַת הַמִּנְחָה הַקֹּלֵב אֹתָהּ בְּנֵי־אֶהֱרֹן לִפְנֵי יְהוָה אֶל־לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ:

וְהָרִים מִמֶּנּוּ בְּקִמְצוֹ מִסֹּלֶת הַמִּנְחָה וּמִשְׁמֶנֶה וְאֵת כָּל־הַלְּבֹנָה אֲשֶׁר עַל־הַמִּנְחָה וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ הַיֵּת גִּיחַת אֲזַכְּרָתָה לַיהוָה:

וְהַנּוֹתֵרֶת מִמֶּנּוּ יֹאכְלוּ אֶהֱרֹן וּבְנָיו מִצֹּאת הָאֵכָל בְּמְקוֹם קֹדֶשׁ בַּחֲצַר אֹהֶל־מוֹעֵד יֹאכְלוּהָ:

לֹא תֹאפֶה חֲמֵץ חֲלָקָם נָתַתִּי אֹתָהּ מֵאִשֵּׁי קֹדֶשׁ קִדְשִׁים הוּא כַּחֲטָאת וּכְאֵשָׁם:

כָּל־זָכָר בְּבְנֵי אֶהֱרֹן יֹאכְלֶנָה חֶקֶעוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם מֵאִשֵּׁי יְהוָה כָּל אֲשֶׁר־יִגַע בָּהֶם יִקְדָּשׁ: פ

פְּרֹשֶׁת מִנְחַת הַחֲנוּךְ

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

זֶה הַקָּרְבָּן שֶׁל אֶהְרֹן אוֹ אֶחָד מִבְּנָיו שִׁיקְרִיבוּ לַיהוָה בַּיּוֹם הַמִּשְׁחָה אֹתוֹ עֲשִׂירֵת הָאֵפֶה סֵלֹת מִנְחָה תָּמִיד מִחֲצִיתָהּ בַּבֶּקֶר וּמִחֲצִיתָהּ בָּעֶרֶב:

היא תַעֲשֶׂה בְשֶׁמֶן עַל מַחְבַּת שְׂטוּחָה, תָּבִיא אוֹתָהּ מֵעוֹרֹבֶת בְּשֶׁמֶן, תִּגִּישׁ מִנְחַת חֲתִיכוֹת שֶׁל מֵאֲפִים לַנְּחַת רוּחַ לִפְנֵי ה'.

וְגַם הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל שִׁיתְּמִנָּה בַּמָּקוֹמוֹ מִבְּנָיו יַעֲשֶׂה אוֹתָהּ, חוּק לְעוֹלָם שִׁיקְטִירוּ אֶת כֹּלָּהּ לַה'.

וְכָל מִנְחָה שֶׁל כֹּהֵן יִקְטִירוּ אֶת כֹּלָּהּ, הִיא לֹא תֵאָכֵל.

פְּרֹשֶׁת הַחֲטָאֹת

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דִּבֶּר אֶל אֶהְרֹן וְאֶל בְּנָיו וְאָמַר: אֱלֹהֵי דִינֵי הַחֲטָאֹת: בַּמָּקוֹם שֶׁתִּשְׁחַט הַעוֹלָה שֶׁם תִּשְׁחַט הַחֲטָאֹת לִפְנֵי ה', הִיא קוֹדֵשׁ קֹדְשִׁים.

הַכֹּהֵן שֶׁמִּקְרִיב אוֹתָהּ וּמְכַפֵּר בָּהּ הוּא יֵאָכֵל אוֹתָהּ, הִיא תֵאָכֵל בַּמָּקוֹם קְדוֹשׁ – בַּחֲצַר אוֹהֶל הַהִתְכַּפְּנוֹת.

כָּל מֵה שִׁיגַע בָּהּ וַיִּקְבַּל טַעַם מִבְּשָׂרָהּ יִתְקַדֵּשׁ כְּמוֹהָ, וְאִם יוֹתַן מִדָּמָהּ עַל הַבֶּגֶד – תִּכָּבֵּס בַּמָּקוֹם קְדוֹשׁ אֶת הַבֶּגֶד שִׁוִּיתוּ עָלָיו.

וְכָלִי חֲרָס שֶׁהִיא תִּבְשַׁל בּוֹ – יִשָּׁבֵר, וְאִם נִתְּבַשְׁלָה בְּכָלִי נְחוֹשֶׁת – יִשְׁטַפוּ אוֹתוֹ וַיִּרְתִּיחוּ אוֹתוֹ בַּמַּיִם.

כָּל זָכָר בַּכֹּהֲנִים יֵאָכֵל אוֹתָהּ, הִיא קוֹדֵשׁ קֹדְשִׁים.

וְכָל חֲטָאֹת שִׁוְכַנְס שִׁוְכַנְס מִדָּמָהּ לְאוֹהֶל הַהִתְכַּפְּנוֹת לְכַפֵּר בַּקּוֹדֵשׁ – לֹא תֵאָכֵל, אֲלֵא תִשְׂרַף בְּאֵשׁ.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

זֶה קָרְבָּן אֶהְרֹן וּבָנָיו אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לַיהוָה בַּיּוֹם הַמִּשְׁחָה אֹתוֹ עֲשִׂירֵת הָאֵפֶה סֵלֹת מִנְחָה תָּמִיד מִחֲצִיתָהּ בַּבֶּקֶר וּמִחֲצִיתָהּ בָּעֶרֶב:

עַל־מַחְבַּת בְּשֶׁמֶן תַּעֲשֶׂה מִרְבֶּכֶת תָּבִיאָנָה תְּפִינֵי מִנְחַת פִּתִּים תִּקְרִיב רִיח־נִיחֹחַ לַיהוָה:

וְהִלַּחַן הַמִּשִּׁיחַ תַּחֲתוֹ מִבְּנָיו יַעֲשֶׂה אֹתָהּ חֲק־עוֹלָם לַיהוָה כָּלִיל תִּקְטֹר:

וְכָל־מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תִּהְיֶה לֹא תֵאָכֵל: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דִּבֶּר אֶל־אֶהְרֹן וְאֶל־בְּנָיו לֵאמֹר זֹאת הַזֹּרֶת הַחֲטָאֹת בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁחַט הַעוֹלָה תִּשְׁחַט הַחֲטָאֹת לִפְנֵי יְהוָה קֹדֵשׁ קֹדְשִׁים הוּא:

הַכֹּהֵן הַמְּחַטָּא אֹתָהּ יֵאָכְלָנָה בַּמָּקוֹם קְדוֹשׁ תֵּאָכֵל בַּחֲצַר אֹהֶל מוֹעֵד:

כָּל אֲשֶׁר־יִגַע בַּבְּשָׂרָהּ יִקְדָּשׁ וְאֲשֶׁר יִזַּח מִדָּמָהּ עַל־הַבֶּגֶד אֲשֶׁר יִזַּח עָלֶיהָ תִּכָּבֵּס בַּמָּקוֹם קְדוֹשׁ:

וְכָל־יִחְרַשׁ אֲשֶׁר תִּבְשַׁל־בוֹ יִשָּׁבֵר וְאִם־בְּכָלִי נְחוֹשֶׁת בִּשְׁלָהּ וּמִרְק וְשִׁטְף בַּמַּיִם:

כָּל־זָכָר בַּכֹּהֲנִים יֵאָכֵל אֹתָהּ קֹדֵשׁ קֹדְשִׁים הוּא:

וְכָל־חֲטָאֹת אֲשֶׁר יוֹכַח מִדָּמָהּ אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד לְכַפֵּר בַּקּוֹדֵשׁ לֹא תֵאָכֵל בְּאֵשׁ תִּשְׂרַף: פ

יב

יג

יד

טו

טז

יז

יח

יט

כ

כא

כב

כג

פְּרַשְׁת הָאָשֶׁם

אֵלֶּה דִּינֵי הָאָשֶׁם: הוּא קוֹדֵשׁ קִדְשִׁים. בַּמָּקוֹם שִׁישְׁחֲטוּ אֶת הָעוֹלָה שָׁם יִשְׁחֲטוּ אֶת הָאָשֶׁם, וְהִכְהִין יִזְרוֹק אֶת דָּמוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב. וְיִסִּיר מִמֶּנּוּ אֶת כָּל הַחֶלֶב וְיִגִּישׁ – אֶת שׁוֹמֵן הַזָּנֵב וְאֶת הַחֶלֶב שֶׁמִּכְסֶּה אֶת הַמַּעֲמִים, וְאֶת שְׁתֵּי הַכְּלָיֹת וְאֶת הַחֶלֶב שֶׁעֲלִיָּהֶן וְעַל הַמִּתְנִים, וְאֶת הַתּוֹסֶפֶת שֶׁעַל הַכֶּבֶד שִׁיִּסִּיר אוֹתָהּ עִם הַכְּלָיֹת.

הַכֹּהֵן יִשְׂרׁוֹף אוֹתָם עַל הַמִּזְבֵּחַ – קֶרֶבֶן עוֹלָה בְּאֵשׁ לַה', זֶה אָשֶׁם. כָּל כֹּהֵן זָכָר יֹאכַל אוֹתוֹ, הוּא יֹאכַל בַּמָּקוֹם קְדוֹשׁ, הוּא קוֹדֵשׁ קִדְשִׁים. כְּדֵין הַחֲטָאת כִּף דֵּין הָאָשֶׁם, דֵּין אֶחָד לָהֶם, הַכֹּהֵן שִׁיכַפֵּר בּוֹ – הַקֶּרֶבֶן יִהְיֶה שְׁלוֹ. וְהַכֹּהֵן שֶׁמִּקְרִיב עוֹלָה שֶׁל אִישׁ, עוֹר הָעוֹלָה שֶׁהַקְּרִיב יִהְיֶה שִׁדָּךְ לְאוֹתוֹ כֹּהֵן. וְכָל מִנְחָה שֶׁתֵּאָפֶה בַּתְּנוּרָה וְכָל שְׁנַעֲשִׂית בַּמִּחְבֵּת עֲמוּקָה אוֹ שְׁטוּחָה, הִיא תִּהְיֶה לַכֹּהֵן שֶׁמִּקְרִיב אוֹתָהּ. וְכָל מִנְחָה מֵעֲרֵבֶבֶת בְּשֶׁמֶן אוֹ יִבֶּשֶׁה תִּהְיֶה לְכָל בְּנֵי אֶהֱרֹן – לְכָל אֶחָד חֶלֶק שְׁוֶה כְּמוֹ לַחֲבֵרוֹ.

פְּרַשְׁת הַשְּׁלָמִים

וְאֵלֶּה דִּינֵי זִבַּח הַשְּׁלָמִים שִׁיִּקְרִיב לַה': אִם יִקְרִיב אוֹתוֹ כְּקֶרֶבֶן הוֹדֵיָהּ, יִקְרִיב בְּנוֹסֵף לְזִבַּח הַתּוֹדָה חֲלוֹת חֲלוֹת שְׁלֵא הַחֲמִיצוֹ מֵעֲרֵבֶבֶת בְּשֶׁמֶן, וּפְתוֹת דְּקוֹת שְׁלֵא הַחֲמִיצוֹ מֵרוּחִים בְּשֶׁמֶן, וְסוֹלֹת מֵעוֹרֵבֶת בְּשֶׁמֶן – חֲלוֹת מֵעֲרֵבֶבֶת בְּשֶׁמֶן.

הוּא יִקְרִיב אֶת קֶרֶבְנוֹ עִם חֲלוֹת לַחֵם חֲמִץ עִם קֶרֶבֶן הַשְּׁלָמִים שֶׁמֵּבִיא לַהּוֹדֵיָהּ. הוּא יִגִּישׁ מֵהֶם אֶחָד מִכָּל סוּג מֵאָפֶה כְּתֵרוּמָה לַה', וְיִהְיֶה שִׁדָּךְ לַכֹּהֵן שְׁזוֹרֵק אֶת דָּם

וְזֹאת תוֹרַת הָאָשֶׁם קִדְשׁ קִדְשִׁים הוּא: בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחֲטוּ אֶת־הָעוֹלָה יִשְׁחֲטוּ אֶת־הָאָשֶׁם וְאֶת־דָּמוֹ יִזְרוֹק עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְאֶת־כָּל־חֶלְבּוֹ יִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶת־הָאֵלֶּיָּהּ וְאֶת־הַחֶלֶב הַמִּכְסֶּה אֶת־הַקְּרִיב: וְאֶת־שְׁתֵּי הַכְּלָיֹת וְאֶת־הַחֶלֶב אֲשֶׁר עֲלֵיהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכֶּסְפָּלִים וְאֶת־הַיִּתְדוֹת עַל־הַכֶּבֶד עַל־הַכְּלָיֹת וְיִסִּירֶנָּה: וְהַקְּטִיר אַתֶּם תִּפְתְּחוּ הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁה לַיהוָה אָשֶׁם הוּא: כָּל־זָכָר בַּכֹּהֲנִים יֹאכְלֶנּוּ בַּמָּקוֹם קְדוֹשׁ יֹאכַל קִדְשׁ קִדְשִׁים הוּא: כַּחֲטָאת כָּאָשֶׁם תוֹרָה אֶחָת לָהֶם תִּפְתְּחוּ אֲשֶׁר יִכַּפֵּר־בּוֹ לוֹ יִהְיֶה: וְהַכֹּהֵן הַמִּקְרִיב אֶת־עֹלֹת אִישׁ עוֹר הָעוֹלָה אֲשֶׁר הַקְּרִיב לַכֹּהֵן לוֹ יִהְיֶה: וְכָל־מִנְחָה אֲשֶׁר תֵּאָפֶה בַּתְּנוּרָה וְכָל־נַעֲשָׂה בַּמִּחְבֵּת וְעַל־מִחְבֵּת לַכֹּהֵן הַמִּקְרִיב אֹתָהּ לוֹ תִּהְיֶה: וְכָל־מִנְחָה כָּל־עוֹלָה בְּשֶׁמֶן וְחֲרֵבָה לְכָל־בְּנֵי אֶהֱרֹן תִּהְיֶה אִישׁ כְּאֶחָיו: פ

וְזֹאת תוֹרַת זִבַּח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר יִקְרִיב לַיהוָה: אִם עַל־תּוֹדָה יִקְרִיבֶנּוּ וְהַקְּרִיב וְעַל־זִבַּח הַתּוֹדָה חֲלוֹת חֲלוֹת מִצּוֹת כָּלִילֹת בְּשֶׁמֶן וְרִקְקֵי מִצּוֹת מִשְׁתִּים בְּשֶׁמֶן וְסוֹלֹת מֵרֵבֶבֶת חֲלוֹת כָּלִילֹת בְּשֶׁמֶן: עַל־חֲלוֹת לַחֵם חֲמִץ יִקְרִיב קֶרֶבְנוֹ עַל־זִבַּח תּוֹרַת שְׁלָמִיו: וְהַקְּרִיב מִמֶּנּוּ אֶחָד מִכָּל־קֶרֶבֶן תְּרוּמָה לַיהוָה לַכֹּהֵן הַזֹּרֵק אֶת־דָּם הַשְּׁלָמִים

ז

שליש

לו ויהיה:

טו ובשר זבח תודת שלמיו ביום קרבנו
יאכל לא-גנית ממנו עד-בקר:

טז ואם-גדרו או נדבה זבח קרבנו ביום
הקריבו את-זבחו יאכל וקמחת
והנותר ממנו יאכל:

יז והנותר מבשר הזבח ביום השלישי
באש ישרף:

יח ואם האכל יאכל מבשר-זבח שלמיו
ביום השלישי לא ירצה המקריב אתו
לא יחשב לו פגול יהיה והנפש
האכלת ממנו עונה תשא:

יט והבשר אשר-יגע בכל-טמא לא יאכל
באש ישרף והבשר כל-טהור יאכל
בשר:

כ והנפש אשר-האכל בשר מזבח
השלמים אשר ליהוה וטמאתו עליו
ונכרתה הנפש ההוא מעמיה:

כא ונפש כִּי-תגע בכל-טמא בטמאת אדם
או בבהמה טמאה או בכל-שקץ טמא
יאכל מבשר-זבח השלמים אשר
ליהוה ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: פ

כב וידבר יהוה אל-משה לאמר:

כג דבר אל-בני ישראל לאמר כל-חלב
שור וכשב ועז לא תאכלו:

כד וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכם-
מלאכה ואכל לא תאכלהו:

כה כי כל-אכל חלב מן-הבהמה אשר
יקריב ממנה אשה ליהוה ונכרתה
הנפש האכלת מעמיה:

כו וכל-דם לא תאכלו בכל מושבתיכם
לעוף ולבהמה:

כז כל-נפש אשר-תאכל כל-דם ונכרתה
הנפש ההוא מעמיה: פ

השלמים.

ובשר קרבן השלמים שמביא להודיה יאכל
ביום הקרבתו – לא ישאיר ממנו עד הבוקר.

ואם זבח קרבנו הוא נדר או נדבה שאינו
קרבן תודה – הוא יאכל ביום שיקריב את
זבחו, ומה שישאר ממנו יאכל למחרת.

ומה שישאר מבשר הזבח ישרף באש ביום
השלישי.

ואם יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי –
הוא לא יתקבל בראיון, זה לא יחשב מצוה
למקריב אותו, זה קרבן מאוס, והאדם
שאוכל ממנו יקבל עונש על עונו.

ובשר שיגע בכל דבר טמא לא יאכל אלא
ישרף באש, ובשר שלמים – כל מי שטהור
יאכל מהבשר.

והאדם שיאכל בשר מזבח השלמים של ה'
בשהוא טמא – הנפש ההיא תאבד מעמה.

ואדם שיגע בכל דבר טמא בטמאת אדם או
בבהמה טמאה או בכל שקץ טמא, ויאכל
מבשר זבח השלמים של ה' – הנפש ההיא
תאבד מעמה.

פרשת מתנות חלב ודם

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל ואמור: אל תאכלו שום
חלב של שור, כבש, ועז.

וחלב של נבלה ושל טרפה תשתמשו בו
לכל מלאכה אבל אל תאכלו אותו.

כי כל מי שאוכל חלב מהבהמה שמקריבים
ממנה קרבן עולה באש לה' – הנפש
שאוכלת תאבד מעמה.

ואל תאכלו שום דם של עוף או בהמה בכל
מקומות מגוריכם.

כל אדם שיאכל דם של כל חיה – הנפש
ההיא תאבד מעמה.

פְּרֹשֶׁת הַתְּרוּמָה מִהַשְּׁלָמִים

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲמֹר: מִי שֶׁמִּקְרִיב זֶבֶח שְׁלָמִים שְׁלוֹ לַה' יָבִיא אֶת הַחֶלֶק שֶׁשִּׁיף לַה' מִקְרָבֵן הַשְּׁלָמִים שְׁלוֹ.

יָדְיוּ וְיָבִיאוּ אֶת קְרִבְנוֹת ה' – הוּא וְיָבִיא אֶת הַחֶלֶב מוֹנַח עַל הַחֶזֶה, וְאֶת הַחֶזֶה יָבִיא לְהִנְיף אוֹתוֹ לִפְנֵי ה'.

הַכֹּהֵן יִקְטִיר אֶת הַחֶלֶב עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְהַחֶזֶה יִהְיֶה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו.

וְאֶת הַשּׁוֹק הַיְמָנִי תִתְּנוּ תְּרוּמָה לַכֹּהֵן מִזִּבְחֵי הַשְּׁלָמִים שְׁלִבְכֶם.

הַכֹּהֵן מִבְּנֵי אַהֲרֹן שֶׁמִּקְרִיב אֶת דָּם הַשְּׁלָמִים וְאֶת הַחֶלֶב – הַשּׁוֹק הַיְמָנִי יִהְיֶה הַמֵּנָה שְׁלוֹ.

כִּי אֶת הַחֶזֶה הַמוֹנֵף וְאֶת הַשּׁוֹק שֶׁהוֹרֵם לְקַחְתִּי מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִזִּבְחֵי הַשְּׁלָמִים שְׁלִבְכֶם, וְנִתְּתִי אוֹתָם לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו – חוֹק לְעוֹלָם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

זֹאת מִתְּנַת הַמִּנְוֵי שֶׁל אַהֲרֹן וְשֶׁל בְּנָיו מִקְרִבְנוֹת ה' שֶׁנִּתְּנוּ בַיּוֹם שֶׁקָּרְבוּ אוֹתָם לַכֹּהֵן לַה'.

שֶׁה' צִוָּה שִׁינְתֶּן לָהֶם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם שֶׁמִּמֶּנִּים אוֹתָם, חוֹק לְעוֹלָם לְדוֹרוֹת.

אֵלֶּה הַדִּינִים לְעוֹלָה לַמִּנְחָה וּלְחֻטָּאת וּלְאִשָּׁם וּלְקְרָבֵן הַמִּנְוֵי וּלְזֶבֶח הַשְּׁלָמִים.

שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי בַּיּוֹם שֶׁצִּוָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהִקְרִיב אֶת קְרִבְנוֹתֵיהֶם לַה' בַּמִּדְבָּר סִינַי.

פְּרֹשֶׁת הַמִּלּוּאִים

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:

קַח אֶת אַהֲרֹן וְאֶת בְּנָיו אוֹתוֹ וְאֶת הַבְּגָדִים וְאֶת הַשֶּׁמֶן שֶׁמֹרְחִים בוֹ וְאֶת פֶּר הַחֻטָּאת וְאֶת שְׁנֵי הָאֵילִים וְאֶת סֵל הַלֶּחֶם שֶׁלֹּא

כח וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

כט דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הַמִּקְרִיב אֶת־זֶבֶח שְׁלָמָיו לַיהוָה יָבִיא אֶת־קְרָבָנוֹ לַיהוָה מִזֶּבֶח שְׁלָמָיו:

ל יָדְיוּ תְּבִיאֵנָה אֶת אֲשֵׁי יְהוָה אֶת־הַחֶלֶב עַל־הַחֶזֶה יָבִיאוּ אֶת הַחֶזֶה לְהִנְיף אוֹתוֹ תְּנוּפֵה לִפְנֵי יְהוָה:

לא וְהַקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־הַחֶלֶב הַמִּזְבֵּחַ וְיִהְיֶה הַחֶזֶה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו:

לב וְאֶת שּׁוֹק הַיְמָיִן תִּתְּנוּ תְּרוּמָה לַכֹּהֵן מִזִּבְחֵי שְׁלָמִיכֶם:

לג הַמִּקְרִיב אֶת־הֶם הַשְּׁלָמִים וְאֶת־הַחֶלֶב מִבְּנֵי אַהֲרֹן לוֹ תִּתְּנֶה שּׁוֹק הַיְמָיִן לַמֵּנָה:

לד כִּי אֶת־חֶזֶה הַתְּנוּפֵה וְאֶת ׀ שּׁוֹק הַתְּרוּמָה לְקַחְתִּי מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִזִּבְחֵי שְׁלָמֵיהֶם וְאִתְּנוּ אֹתָם לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וּלְבָנָיו לְחֶק־עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

לה זֹאת מִשְׁתַּת אַהֲרֹן וּמִשְׁתַּת בְּנָיו מֵאֲשֵׁי יְהוָה בַּיּוֹם הַקְרִיב אֹתָם לַכֹּהֵן לַיהוָה:

לו אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לְתֵת לָהֶם בַּיּוֹם מִשְׁחוֹ אֹתָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֶקֶת עוֹלָם לְדֹרֹתָם:

לז זֹאת הַתּוֹרָה לְעֹלָה לַמִּנְחָה וּלְחֻטָּאת וּלְאִשָּׁם וּלְמִלּוּאִים וּלְזֶבֶח הַשְּׁלָמִים:

לח אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי בַּיּוֹם שֶׁצִּוָּה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהִקְרִיב אֶת־קְרָבֵיהֶם לַיהוָה בַּמִּדְבָּר סִינַי: פ

רביעי

ח וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

א קַח אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בְּנָיו אוֹתוֹ וְאֶת הַבְּגָדִים וְאֶת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאֶת ׀ פֶּר הַחֻטָּאת וְאֶת שְׁנֵי הָאֵילִים וְאֶת סֵל

המצוות:

וְאֵת כָּל־הָעֵדָה הִקְהֵל אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
 וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַתִּקְהַל הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעֵדָה זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת:
 וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־אֶהֱרֹן וְאֶת־בָּנָיו וַיִּרְחֹץ אֹתָם בַּמַּיִם:
 וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת־הַכֹּהֲנֵת וַיַּחְנֵךְ אֹתוֹ כַּאֲבֹנֵט וַיַּלְבֵּשׂ אֹתוֹ אֶת־הַמְּעִיל וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת־הָאֶפֶד וַיַּחְנֵךְ אֹתוֹ בַּחֹשֶׁב הָאֶפֶד וַיֹּאפֶד לוֹ בּוֹ:
 וַיִּשֶׂם עָלָיו אֶת־הַחֹשֶׁן וַיִּתֵּן אֶל־הַחֹשֶׁן אֶת־הָאֹרִיִּים וְאֶת־הַתָּמִים:
 וַיִּשֶׂם אֶת־הַמְּצַנֶּפֶת עַל־רֹאשׁוֹ וַיִּשֶׂם עַל־הַמְּצַנֶּפֶת אֶל־מֹול פָּנָיו אֶת צִיץ הַזָּהָב גִּזְרֵה הַקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:
 וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וַיִּמְשַׁח אֶת־הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בּוֹ וַיִּקְדֹּשׁ אֹתָם:
 וַיִּזּוּ מִמֶּנּוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ שֶׁבַע פַּעַמִּים וַיִּמְשַׁח אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וְאֶת־הַכִּיֹּר וְאֶת־כֵּלָיו וְאֶת־כֵּלָיו כִּנּוֹ לְקַדְּשָׁם:
 וַיִּצַק מִשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה עַל רֹאשׁ אֶהֱרֹן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ לְקַדְּשׁוֹ:
 וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־בָּנָיו אֶהֱרֹן וַיַּלְבִּשֵׁם כֹּהֲנֵת וַיַּחְנֵךְ אֹתָם אֲבֹנֵט וַיַּחְבֹּשׁ לָהֶם מִנְּבָעוֹת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:
 וַיִּלָּשׁ אֶת פֶּר הַחֹטָאת וַיִּסְמֹךְ אֶהֱרֹן וּבָנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ פֶּר הַחֹטָאת:
 וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הַדָּם וַיִּתֵּן עַל־קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב בְּאֲצָבָעוֹ וַיַּחֲטֵא אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־הַדָּם יָצַק אֶל־יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ וַיִּקְדָּשֶׁהוּ לְכַפֵּר עָלָיו:
 וַיִּקַּח אֶת־כָּל־הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל־הַקֶּרֶב

הַחֲמִיץ.
 וּכְנִס אֶת כָּל הַצֹּבֹר אֶל מוֹל פֶּתַח אֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת.
 מֹשֶׁה עָשָׂה כִּמּוֹ שֶׁה' צִוָּה אֹתוֹ, וַהֲצַבֹּר הִתְאַסַּף אֶל מוֹל פֶּתַח אֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת.
 מֹשֶׁה אָמַר לַצֹּבֹר: זֶה הַדְּבָר שֶׁה' צִוָּה לַעֲשׂוֹת:
 מֹשֶׁה קָרַב אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת בָּנָיו וְהִטְבִּיל אֹתָם בַּמַּיִם.
 הוּא שָׂם עָלָיו אֶת הַכֹּהֲנֵת, חָגַר אֹתוֹ בְּאַבְנֵט, הַלְבִּישׁ אֹתוֹ בַּמְּעִיל, שָׂם עָלָיו אֶת הָאֶפֶד, חָגַר אֹתוֹ בַּחֲגוּרַת הָאֶפֶד וְהַלְבִּישׁ אֹתוֹ עָלָיו.
 הוּא שָׂם עָלָיו אֶת הַחֹשֶׁן, וְשָׂם בַּחוּשָׁן אֶת הָאֹרִיִּים הַמְּאִירוֹת שְׂעוֹנוֹת לְשָׂאוֹת.
 הוּא שָׂם אֶת הַמְּצַנֶּפֶת עַל רֹאשׁוֹ וְשָׂם עַל הַמְּצַנֶּפֶת כָּל־פִּי חוּץ אֶת צִיץ הַזָּהָב - כֶּתֶר הַקֹּדֶשׁ, כִּמּוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.
 מֹשֶׁה לָקַח אֶת הַשֶּׁמֶן שְׂמֹרְחִים בּוֹ וּמָרַח עַל הַמִּשְׁכָּן וְעַל כָּל מֵה שָׁבוּ וְקִדְּשׁ אֹתָם.
 הוּא הִתִּיז מִמֶּנּוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ שֶׁבַע פַּעַמִּים, וּמָרַח עַל הַמִּזְבֵּחַ וְעַל כָּל כֵּלָיו וְעַל הַכִּיֹּר וְעַל כֵּלָיו כִּדֵּי לְקַדְּשׁ אֹתָם.
 הוּא שָׂפַךְ מִהַשֶּׁמֶן שְׂמֹרְחִים בּוֹ עַל הָרֹאשׁ שֶׁל אֶהֱרֹן, וּמָרַח עָלָיו כִּדֵּי לְקַדְּשׁ אֹתוֹ.
 מֹשֶׁה קָרַב אֶת בָּנֵי אֶהֱרֹן וְהַלְבִּישׁ אֹתָם כֹּהֲנֵת, חָגַר אֹתָם בַּחֲגוּרָה וַחֲבָשׁ לָהֶם מִגְּבָעוֹת, כִּמּוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.
 הוּא הִגִּישׁ אֶת פֶּר הַחֹטָאת, וְאֶהֱרֹן וּבָנָיו הִשְׁעִינוּ אֶת יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ פֶּר הַחֹטָאת.
 מֹשֶׁה שָׁחַט אֹתוֹ וְלָקַח אֶת הַדָּם וְשָׂם בְּאֲצָבָעוֹ עַל פְּנוֹת הַמִּזְבֵּחַ מִסָּבִיב וְטָהַר אֶת הַמִּזְבֵּחַ, וְאֶת שְׂאֵר הַדָּם שָׂפַךְ עַל יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ, וְקִדְּשׁ אֹתוֹ שִׁיחָה אֶפְשָׁר לְכַפֵּר עָלָיו.
 הוּא לָקַח אֶת כָּל הַחֹלֶב שֶׁעַל הַמַּעֲיִם וְאֶת

חמישי

התוספת שעל הכבד ואת שתי הכליות ואת החלב שעליהן, ומשה הקטיר אותם על המזבח.

ואת הפר ואת עורו ואת בשרו ואת האוכל המעכל שבו הוא שרף באש מחוץ למחנה, כמו שה' צוה את משה.

הוא הגיש את איל העולה, אהרן ובניו השעינו את ידיהם על ראש האיל.

משה שחט אותו וזרק את הדם על המזבח סביב.

וחלק את האיל לחלקיו, ומשה הקטיר את הראש ואת החלקים ואת החלב.

ואת המעים ואת הפרעים רחץ במים, ומשה הקטיר את כל האיל על המזבח, הוא עולה לנחת רוח, הוא קרבן עולה באש לה', כמו שה' צוה את משה.

הוא הגיש את האיל השני - איל קרבן המנוי, אהרן ובניו השעינו את ידיהם על ראש האיל.

משה שחט אותו ולקח מדמו ושם על תנוף אוזן אהרן הימנית, ועל בוהן ידו הימנית, ועל בוהן רגלו הימנית.

הוא קרב את בני אהרן, ומשה שם מהדם על תנוף אזנם הימנית, ועל בוהן ידם הימנית, ועל בוהן רגלם הימנית, ומשה זרק את הדם על המזבח מסביב.

הוא לקח את החלב ואת שומן הזנב, ואת כל החלב שעל המעים, ואת התוספת שעל הכבד, ואת שתי הכליות ואת החלב שעליהן, ואת השוק הימני.

וימסל הלחם שלא החמיץ שלפני ה' לקח חלה שלא החמיצה אחת, ופתה עבה מטגנת בשמן אחת, ופתה דקה אחת, ושם על גושי החלב ועל השוק הימני.

הוא שם את הכל על כפות הידים של אהרן ושל בניו, והניף אותם לפני ה'.

ואת יתרת הכבד ואת שתי הכליות ואת חלבתיך ויקטר משה המזבחה:

וואת הפר ואת עורו ואת בשרו ואת פרושו שרף באש מחוץ למחנה כאשר צוה יהוה את משה:

ויקרב את איל העולה ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל:

וישחט ויזרק משה את הדם על המזבח סביב:

ואת האיל נתח לנתחיו ויקטר משה את הראש ואת הנתחים ואת הפר:

ואת הקרב ואת הפרעים רחץ במים ויקטר משה את כל האיל המזבחה עלה הוא לריח ניחוח אשה הוא ליהוה כאשר צוה יהוה את משה:

ויקרב את האיל השני איל המלאים ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל:

וישחט ויקח משה מדמו ויתן על תנוף אוזן אהרן הימנית ועל בתיך ידו הימנית ועל בתיך רגלו הימנית:

ויקרב את בני אהרן ויתן משה מן הדם על תנוף אזנם הימנית ועל בתיך ידם הימנית ועל בתיך רגלם הימנית ויזרק משה את הדם על המזבח סביב:

ויקח את החלב ואת האליה ואת כל החלב אשר על הקרב ואת יתרת הכבד ואת שתי הכליות ואת חלבתיך ואת שוק הימין:

וימסל המצות אשר לפני יהוה לקח חלה מצה אחת וחלת לחם שמן אחת ורקיק אחד ושם על החלבים ועל שוק הימין:

ויתן את הכל על כפי אהרן ועל כפי בניו ויניף אתם תנופה לפני יהוה:

מִשֶׁה לָקַח אֹתָם מֵעַל כַּפֹּת יְדֵיהֶם וְהִקְטִיר
עַל הַמִּזְבֵּחַ עַל-הָעוֹלָה, הֵם קָרְבָּן לַמֶּנּוּי
לְתַפְקִיד, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת נֶחֱת רוּחַ, זֶה קָרְבָּן
עוֹלָה בְּאֵשׁ לַה'.

מִשֶׁה לָקַח אֶת-הַחֹזֶה וְהִנִּיחֵהוּ אוֹתוֹ לִפְנֵי ה' –
הוּא הִיָּה מִנֶּה לַמִּשֶׁה מִקָּרְבָּן הָאֵיל שֶׁל
הַמֶּנּוּי, כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

מִשֶׁה לָקַח מֵהַשֶּׁמֶן שְׁמֹרֶחִים בּוֹ וּמִהַדָּם שֶׁעַל
הַמִּזְבֵּחַ, וְהִתִּיז עַל אֹהֶרֶן וְעַל בְּנָיו וְעַל בְּנֵי
וְעַל בְּגָדֵי בְּנָיו אֹתוֹ, וְקִדַּשׁ אֶת אֹהֶרֶן וְאֶת
בְּגָדָיו וְאֶת בְּנָיו וְאֶת בְּגָדֵי בְּנָיו אֹתוֹ.

מֹשֶׁה אָמַר לְאֹהֶרֶן וּלְבָנָיו: בְּשָׁלוֹ אֶת הַבֶּשֶׂר
לִפְנֵי פֶתַח אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת וְשֵׁם תֹּאכְלוּ
אוֹתוֹ וְאֶת הַלֶּחֶם שֶׁבִּסַּל קָרְבָּן הַמֶּנּוּי, כְּמוֹ
שֶׁצִּוִּיתִי: שֶׁאֹהֶרֶן וּבָנָיו יֹאכְלוּ אוֹתוֹ.

וְאֵת מֵה שִׁישָׂאָר מֵהַבֶּשֶׂר וּמִהַלֶּחֶם תִּשְׂרֹפוּ בְּאֵשׁ.
וְאֵל תִּצְאוּ מִפֶּתַח אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת שִׁבְעָה
יָמִים – עַד לַיּוֹם הַשְּׁלֵמַת יְמֵי הַמֶּנּוּי שְׁלֹכֶם,
כִּי שִׁבְעָה יָמִים יִהְיֶה טָקֹס הַמֶּנּוּי שְׁלֹכֶם.

כְּמוֹ שֶׁנִּעֲשֶׂה בַיּוֹם הַזֶּה – כִּדְ ה' צִוָּה לַעֲשׂוֹת
שִׁבְעָה יָמִים כְּדֵי לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם.

וְשִׁבְעָה יָמִים תִּשְׁבוּ בַיּוֹם וּבַלַּיְלָה בְּפֶתַח
אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת, וּתְשַׁרְתּוּ בְּמִשְׁמַרְת ה' –
וְכִדְ לֹא תִמּוּתוּ, כִּי כִדְ הַצִּטּוּיֹתִי.

אֹהֶרֶן וּבָנָיו עֲשׂוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁה' צִוָּה
בְּאִמְצָעוֹת מֹשֶׁה.

כח וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֹתָם מֵעַל כַּפֹּתֵיהֶם וַיִּקְטֹר
הַמִּזְבֵּחַ עַל-הָעוֹלָה מִלְּאִים הֵם לְרִיחַ
נִיחֹחַ אֲשֶׁה הוּא לַיהוָה:

כט וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-הַחֹזֶה וַיִּנִּיחֵהוּ תְנוּפָה
לִפְנֵי יְהוָה מֵאֵיל הַמִּלְּאִים לַמִּשֶׁה הִיָּה
לְמִנֶּה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה:

ל שביעי וַיִּקַּח מֹשֶׁה מִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִן-הַדָּם
אֲשֶׁר עַל-הַמִּזְבֵּחַ וַיַּז עַל-אֹהֶרֶן עַל-
בְּגָדָיו וְעַל-בְּנָיו וְעַל-בְּגָדֵי בְּנָיו אֹתוֹ
וַיִּקְדַּשׁ אֶת-אֹהֶרֶן אֶת-בְּגָדָיו וְאֶת-בְּנָיו
וְאֶת-בְּגָדֵי בְּנָיו אֹתוֹ:

לא וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אֹהֶרֶן וְאֶל-בְּנָיו בְּשָׁלוֹ
אֶת-הַבֶּשֶׂר פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד וְשֵׁם
תֹּאכְלוּ אֹתוֹ וְאֶת-הַלֶּחֶם אֲשֶׁר בִּסַּל
הַמִּלְּאִים כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי לֵאמֹר אֹהֶרֶן
וּבָנָיו יֹאכְלֵהוּ:

לב וְהִנּוֹתָר בַּבֶּשֶׂר וּבַלֶּחֶם בְּאֵשׁ תִּשְׂרֹפוּ:
לג מִפֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד לֹא תִצְאוּ שִׁבְעַת
יָמִים עַד יוֹם מִלֵּאת יְמֵי מִלְּאֵיכֶם כִּי
שִׁבְעַת יָמִים יִמְלֵא אֶת-יַדְכֶם:

לד כַּאֲשֶׁר עָשָׂה בַיּוֹם הַזֶּה צִוָּה יְהוָה
לַעֲשׂוֹת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:

לה וּפֶתַח אוֹהֶל מוֹעֵד תִּשְׁבוּ יוֹמָם וַלַּיְלָה
שִׁבְעַת יָמִים וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-מִשְׁמַרְת
יְהוָה וְלֹא תִמּוּתוּ כִּי-כֵן צִוִּיתִי:

לו וַיַּעַשׂ אֹהֶרֶן וּבָנָיו אֶת כָּל-הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה בְּיַד-מֹשֶׁה: ס

שְׁמִינִי

פְּרֹשֶׁת הַיּוֹם הַשְּׁמִינִי לַמְּלוּאִים
 בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי מָשָׁה קָרָא לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי
 יִשְׂרָאֵל.

הוא אָמַר לְאַהֲרֹן: קַח עִגֹל מִהַבֶּקֶר לְחֻטָּאת
 וְאֵיל לְעוֹלָה – לֹא מוֹם, וְהִגֵּשׁ אוֹתָם לִפְנֵי
 ה'.

וַתְּדַבֵּר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַתֹּאמֶר: קַחוּ תִישׁ
 לְחֻטָּאת, וְעִגֹל וְכִבֵּשׂ שְׂגִילִם עַד שְׁנֵה לֹא
 מוֹם לְעוֹלָה.

וְשׁוֹר וְאֵיל לְשִׁלְמִים לְשַׁחוּט לִפְנֵי ה' וּמִנְחָה
 מֵעֲרֹבֶת בְּשֶׁמֶן, כִּי הַיּוֹם ה' יִתְגַּלֶּה אֲלֵיכֶם.

הֵם לָקְחוּ אֵת מֵה שְׁמֹשֶׁה צִוָּה אֵל לִפְנֵי אוֹהֵל
 הַהִתְכַּנְּסוֹת, וְכָל הַצְּבוּר נָגַשׁ וְעָמַד לִפְנֵי ה'.

מֹשֶׁה אָמַר: זֶה הַדָּבָר שֶׁה' צִוָּה שְׁתַּעֲשׂוּ, וְאֵז
 כְּבוֹד ה' יִתְגַּלֶּה אֲלֵיכֶם:

מֹשֶׁה אָמַר לְאַהֲרֹן: גִּשׁ לַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֵת
 חֻטָּאתְךָ וְאֵת עוֹלֹתְךָ וּכְפַר עַל עֲצֻמְךָ וְעַל
 הָעָם, וַעֲשֵׂה אֵת קֶרְבֶּן הָעָם וּכְפַר עֲלֵיהֶם כְּמוֹ
 שֶׁה' צִוָּה.

אַהֲרֹן נָגַשׁ לַמִּזְבֵּחַ וְשַׁחַט אֵת עִגֹל הַחֻטָּאת
 שְׁלוֹ.

בְּנֵי אַהֲרֹן הִגִּישׁוּ לוֹ אֵת הַדָּם, הוּא טָבַל אֵת
 אֲצָבָעוֹ בַּדָּם וְשָׁם עַל פְּנוֹת הַמִּזְבֵּחַ, וְאֵת
 שְׂאֵר הַדָּם הוּא שִׁפָּךְ עַל יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ.

וְאֵת הַחֵלֶב וְאֵת הַכִּלְיֹת וְאֵת הַתּוֹסֶפֶת שֶׁעַל
 הַכֶּבֶד מִהַחֻטָּאת הוּא הַקְטִיר עַל הַמִּזְבֵּחַ, כְּמוֹ
 שֶׁה' צִוָּה אֵת מֹשֶׁה.

וְאֵת הַבֶּשֶׂר וְאֵת הָעוֹר הוּא שָׂרַף בְּאֵשׁ מִחוּץ
 לַמִּחֲנֶה.

הוּא שַׁחַט אֵת הָעוֹלָה, בְּנֵי אַהֲרֹן הִבִּיאוּ לוֹ
 אֵת הַדָּם, וְהוּא זָרַק אוֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ מִסָּבִיב.

א ט וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן
 וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל:

ב וַיֹּאמֶר אֶל-אַהֲרֹן קַח-לָךְ עִגֹל בֶּן-בֶּקֶר
 לְחֻטָּאת וְאֵיל לְעֹלָה תְּמִימִם וְהִקְרַב
 לִפְנֵי יְהוָה:

ג וְאֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר קַחוּ
 שְׂעִיר-עִזִּים לְחֻטָּאת וְעִגֹל וְכִבֵּשׂ בְּנֵי-
 שְׁנֵה תְּמִימִם לְעֹלָה:

ד וְשׁוֹר וְאֵיל לְשִׁלְמִים לְזִבְחַת לִפְנֵי יְהוָה
 וּמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כִּי הַיּוֹם יְהוָה
 נִרְאָה אֲלֵיכֶם:

ה [א] וַיִּקְחוּ אֵת אֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה אֶל-פְּנֵי אוֹהֵל
 מוֹעֵד וַיִּקְרְבוּ כָּל-תְּעֹדָה וַיַּעֲמֵדוּ לִפְנֵי
 יְהוָה:

ו וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה
 תַּעֲשׂוּ וַיִּרְא אֲלֵיכֶם כְּבוֹד יְהוָה:

ז וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אַהֲרֹן קְרַב אֶל-
 הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֶת-חֻטָּאתְךָ וְאֶת-עוֹלֹתְךָ
 וּכְפַר בְּעֹדֶךָ וּכְפַר הָעָם וַעֲשֵׂה אֶת-קֶרְבֶּן
 הָעָם וּכְפַר בְּעֹדֶם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה:

ח [א] וַיִּקְרַב אַהֲרֹן אֶל-הַמִּזְבֵּחַ וַיִּשַׁחַט אֶת-
 עִגֹל הַחֻטָּאת אֲשֶׁר-לוֹ:

ט וַיִּקְרְבוּ בְּנֵי אַהֲרֹן אֶת-הַדָּם אֲלָיו
 וַיִּטְבַּל אֲצָבָעוֹ בַּדָּם וַיִּתֵּן עַל-קַרְנוֹת
 הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת-הַדָּם יָצַק אֶל-יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ:

י וְאֶת-הַחֵלֶב וְאֶת-הַכִּלְיֹת וְאֶת-הִיתְרֵת
 מִן-הַכֶּבֶד מִן-הַחֻטָּאת הַקְטִיר
 הַמִּזְבֵּחַה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה:

יא [א] וְאֶת-הַבֶּשֶׂר וְאֶת-הָעוֹר שָׂרַף בְּאֵשׁ
 מִחוּץ לַמִּחֲנֶה:

יב וַיִּשַׁחַט אֶת-הָעֹלָה וַיִּמְצְאוּ בְּנֵי אַהֲרֹן
 אֲלָיו אֶת-הַדָּם וַיִּזְרְקוּהוּ עַל-הַמִּזְבֵּחַ
 סָבִיב:

הם הביאו אליו את העולה מחלקת לחלקיה
ואת הראש, והוא הקטיר על המזבח.

הוא רחץ את המעים ואת הרגלים, והקטיר
אותם על העולה על המזבח.

הוא הגיש את קרבן העם, הוא לקח את
התיש לחטאת של העם ושחט אותו וכפר
בדמו כמו שעשה בקרבן הראשון.

הוא הגיש את העולה ועשה אותה בדין.

הוא הגיש את המנחה ורפן ממנה בידו
והקטיר על המזבח, בנוסף למנחה של עולת
הבוקר.

הוא שחט את השור ואת האיל – זבח
השלמים של העם, בני אהרן הביאו לו את
הדם והוא זרק אותו על המזבח מסביב.

ואת גושי החלב מהשור, ומֵהָאֵיל – את שומן
הזגב והחלב שִׁמְכֶסֶה את המעים והבָּלִיּוֹת
והתוספת לכבד.

הם שמו את גושי החלב על חזה השור והאיל,
והוא הקטיר את גושי החלב על המזבח.

ואת חזה השור והאיל ואת השוק הימני
אהרן הניף לפני ה', כמו שמשה צוה.

אהרן נשא את ידיו אל העם וברך אותם,
וירד מהמזבח אחרי שעשה את החטאת ואת
העולה ואת השלמים.

משה ואהרן באו אל אוהל ההתכנסות ויצאו
וברכו את העם, וכבוד ה' התגלה אל כל
העם –

– יצאה אש מלפני ה' ושרפה את העולה
ואת החלבים על המזבח, כל העם ראה והם
שבחו את ה' והשתחוו על פניהם.

פרשת נדב ואביהוא

בני אהרן נדב ואביהוא לקחו כל אחד את
מחתתו וישמו בהן גחלים וישמו עליהם
קטורת והקריבו לפני ה' אש "זרה" – שהוא

יג ואת העלה המצויאו אליו לנתתיה
ואת הראש ויקטר על-המזבח:

יד וירחץ את הקרב ואת הכרעים ויקטר
על-העלה המזבחה:

טו ויקרב את קרבן העם ויקח את-שעיר
החטאת אשר לעם וישחטו ויחטאו
כראשון:

טז ויקרב את-העלה ויעשה כמשפט:

יז ויקרב את-המנחה וימלא כפו ממנה
ויקטר על-המזבח מלבד עלת הבקר:

יח וישחט את-השור ואת-האיל זבח
השלמים אשר לעם וימצאו בני אהרן
את-הדם אליו ויזרקו על-המזבח
סביב:

יט ואת-החלבים מן-השור ומן-האיל
האליה והמכסה והבליית ויתרת
הכבד:

כ וישמו את-החלבים על-החזות ויקטר
החלבים המזבחה:

כא ואת החזות ואת שוק הנזין הניף אהרן
הנופה לפני יהוה כאשר צוה משה:

כב וישא אהרן את-ידיו אל-העם ויברכם
ויירד מעשת החטאת והעלה
והשלמים:

כג ויבא משה ואהרן אל-אהל מועד
ויצאו ויברכו את-העם וירא כבוד-
יהוה אל-כל-העם:

כד ותצא אש מלפני יהוה ותאכל על-
המזבח את-העלה ואת-החלבים וירא
כל-העם וירנו ויפלו על-פניהם:

א י ויקחו בני-אהרן נדב ואביהוא איש
מחתתו ויתנו בהן אש וישמו עליה
קטרת ויקריבו לפני יהוה אש זרה

אֲשֶׁר לֹא צוּה אֹתָם:

לֹא צוּה אֹתָם.

ב וּתְצַא אִשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה וּתֹאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לִפְנֵי יְהוָה:

ג וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אַהֲרֹן הוּא אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְהוָה | לֵאמֹר בְּקִרְבִי אֶקְדֹּשׁ וְעַל-פְּנֵי כָל-הָעָם אֶכְבֹּד וַיִּדַּם אַהֲרֹן:

ד וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל-מִישָׁאֵל וְאֵל אֶלְצָפָן בְּנֵי עֲזִיזָאֵל דִּד אַהֲרֹן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם קִרְבּוֹ שְׂאוּ אֶת-אֲחֵיכֶם מֵאֵת פְּנֵי-הַקֹּדֶשׁ אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה:

ה וַיִּקְרְבוּ וַיִּשָּׂאֵם בְּכַתְּנֹתָם אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה:

ו וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אַהֲרֹן וּלְאֶלְעָזָר וְלֵאיתָמָר | בְּנָיו רֵאשִׁיכֶם אֶל-תַּפְרֵעוֹ | וּבְנֵיכֶם לֹא-תַפְרְמוּ וְלֹא תִמְתּוּ וְעַל כָּל-הָעֵדָה יִקְצַף וְאֲחֵיכֶם כָּל-בֵּית יִשְׂרָאֵל יִכְבוּ אֶת-הַשְּׂרֵפָה אֲשֶׁר שָׂרַף יְהוָה:

ז וּמִפְתַּח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תִצְאוּ פֶן-תִּמְתּוּ כִּי-שָׂמַן מִשְׁחַת יְהוָה עֲלֵיכֶם וַיַּעֲשׂוּ כַּדָּבָר מֹשֶׁה: פ

פְּרֻשַׁת אִסוּר הַיַּיִן

ה' דָּבָר אֵל אַהֲרֹן וַאֲמַר:

אֵל תִּשְׁתֶּה יַיִן וּמִשְׁקָה מְשֻׁבָּר אֲתָהּ וּבְנֵיךָ שְׂאֲתָךְ בְּשִׂאתָם נִכְנְסִים לְאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת, וְכִּד לֹא תִמְתּוּ, חוֹק לְעוֹלָם לְדוֹרוֹת.

וּכְדֵי שְׂתוּכְלוּ לְהַבְדִּיל בֵּין הַקּוֹדֶשׁ וּבֵין הַחֹל וּבֵין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר.

וּלְהוֹרֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל הַחֻקִּים שֶׁה' דָּבָר אֲלֵיהֶם בְּאֲמָצְעוֹת מֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת אֲכִילַת קִרְבָּנוֹת הַיּוֹם

מֹשֶׁה דָּבָר אֵל אַהֲרֹן וְאֵל אֶלְעָזָר וְאֵל אִיתָמָר בְּנָיו שֶׁנִּשְׂאָרוּ בַחַיִּים: קָחוּ אֵת הַמִּנְחָה – הַחֶלֶק שֶׁלֹּא הִקְטַר בְּאֵשׁ לַה', וְאָכְלוּ אוֹתָהּ

ח וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-אַהֲרֹן לֵאמֹר:

ט יַיִן וְשִׁכָּר אֶל-תִּשְׁתֶּה | אֲתָהּ | וּבְנֵיךָ אֲתָךְ כְּבֹאֲכֶם אֶל-אֹהֶל מוֹעֵד וְלֹא תִמְתּוּ חֶקֶת עוֹלָם לְדוֹרֵיכֶם:

י וְלְהַבְדִּיל בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין הַחֹל וּבֵין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר:

יא וּלְהוֹרֹת אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל-הַחֻקִּים אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֲלֵיהֶם בְּיַד-מֹשֶׁה: פ

יב וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל-אַהֲרֹן וְאֵל אֶלְעָזָר וְאֵל-אִיתָמָר | בְּנָיו הַקְּוֹתְרִים קָחוּ אֶת-הַמִּנְחָה הַנּוֹתֵרֶת מֵאֲשֵׁי יְהוָה וְאָכְלוּהָ

רביעי

בלי שתחמיץ ליד המזבח, כי היא קודש קדשים.

תאכלו אותה במקום קדוש כי היא קצבתך וקצבת בניך מקרבנות ה', כי כך נצטויתי.

ואת החזה המונף ואת השוק שהורם תאכלו במקום טהור ואתה ובניך ובנותיך אתה, כי הם נתנו לקצבה לך ולבניך מקרבנות השלמים של בני ישראל.

את השוק שהורם והחזה המונף יביאו כשהוא מנח על גושי החלב הקרבים, כדי להניף אותם לפני ה', וזה יהיה קצבה לך ולבניך אתה לעולם כמו שה' צוה.

משה חפש את תיש החטאת וגלה שהוא נשרף, הוא גער באלעזר ובאיתמר בני אהרן שנשארו בחיים, ואמר להם:

למה לא אכלתם את החטאת במקום הקודש? הרי היא קודש קדשים! וה' נתן לכם לאכול אותה כדי שישלח על עוון הצבור, כדי לכפר עליהם לפני ה'!

הרי לא הביאו את דמה לקודש פנימה, אכלו אותה בקודש כמו שצויתיו

אהרן דבר אל משה: הרי היום הקריבו את חטאתם ואת עולתם לפני ה' וקרו לי אסונות אבילות אלה, אם אוכל חטאת היום – האם זה ייטב בעיני ה'?

משה שמע והסכים לתשובה.

פרשת החיה הטהורה

ה' דבר אל משה ואל אהרן, ואמר להם:

דברו אל בני ישראל ואמרו: אלה החיות שתאכלו מכל הבהמות שעל הארץ.

כל בהמה שיש לה פרסות ולפרסות שלה יש שסע והיא מעלה גרה – אותה תאכלו.

מצות אצל המזבח כי קדש קדשים הוא:

יא ואכלתם אתה במקום קדוש כי חקך וחק-בניך הוא מאשי יהוה כירכן צויתי:

יד ואת חזה התנופה ואת שוק התרומה תאכלו במקום טהור אתה ובניך ובנותיך אתה כח-חקך וחק-בניך נתנו מזבחי שלמי בני ישראל:

טו שוק התרומה וחזה התנופה על אשי החלבים יביאו להניף תנופה לפני יהוה והיה לך ולבניך אתה לחק-עולם כאשר צוה יהוה:

טז ואת שער החטאת דלש דלש משה והנה שרף ויקצר על-אלעזר ועל-איתמר בני אהרן הנותרים לאמר:

יז מדוע לא-אכלתם את-החטאת במקום הקדש כי קדש קדשים הוא ואתה נתן לכם לשאת את-עון העדה לכפר עליהם לפני יהוה:

יח הן לא-הובא את-דמה אל-הקדש פנימה אכול תאכלו אתה כפקדש כאשר צויתי:

יט וידבר אהרן אל-משה הן היום הקריבו את-חטאתם ואת-עולתם לפני יהוה ותקראנה אתי כאלה ואכלתי חטאת היום הייטב בעיני יהוה:

כ וישמע משה וייטב בעיניו: פ

יא וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר אלהם:

ב דברו אל-בני ישראל לאמר זאת החיה אשר תאכלו מכל-הבהמה אשר על-הארץ:

ג כל מפרסת פרסה ושסעת שסע פרסת מעלת גרה בבהמה אתה תאכלו:

חמיש

שש

יא

אָבֵל אֶת זֶה אֵל תֹּאכְלוּ מִמַּעַלֵי הַגֶּרֶה
וּמִמַּפְרֹסֵי הַפְּרֹסָה אֶת־הַנֶּמֶל כִּי־מַעַלָּה
גֶּרֶה הוּא וּפְרֹסָה אֵינָנוּ מִפְּרֹסֵי טָמֵא
הוּא לָכֶם:

וְאֶת־הַשֶּׁפֶן כִּי־מַעַלָּה גֶרֶה הוּא וּפְרֹסָה
לֹא יִפְרֹסֵי טָמֵא הוּא לָכֶם:

וְאֶת־הָאֲרֻנָּבֶת כִּי־מַעַלָּת גֶּרֶה הוּא
וּפְרֹסָה לֹא הִפְרִיסָה טָמֵאָה הוּא לָכֶם:

וְאֶת־הַחֹזִיר כִּי־מִפְּרֹסֵי פְרֹסָה הוּא
וְשֵׁסַע שֵׁסַע פְּרֹסָה וְהוּא גֶרֶה לֹא־יִגְרָר
טָמֵא הוּא לָכֶם:

אֵל תֹּאכְלוּ מִבְּשָׂרָם, וְאֵל תִּגְעוּ בַּנְּבִלָתָם
כְּשֹׂאֵסוּר לְהַטְמֵא, הֵם טָמֵאִים עֲבוּרָכֶם.

אֶת זֶה תֹּאכְלוּ מִכֹּל מֵה שְׂבָמִים: כָּל דָּג שֵׁישׁ
לוֹ סַנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת, בַּמַּיִם: בַּיַּמִּים וּבַנְּחָלִים,
אוֹתָם תֹּאכְלוּ.

וְכָל דָּג שֵׂאִין לוֹ סַנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בַּיַּמִּים
וּבַנְּחָלִים, מִכֹּל הַשְּׂרָצִים שְׂבָמִים וּמִכֹּל בְּעָלֵי
הַחַיִּים שְׂבָמִים – הֵם מְאוּסִים.

וְהֵם יִהְיוּ מְאוּסִים עֲבוּרָכֶם – אֵל תֹּאכְלוּ
מִבְּשָׂרָם וּתְרַחֲקוּ אֶת נְבִלָתָם.

כָּל בְּעַל חַי בַּמַּיִם שֵׂאִין לוֹ סַנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת,
הוּא מְאוּס עֲבוּרָכֶם.

עוֹפוֹת אֵלֶּה תְּרַחֲקוּ מֵעַצְמְכֶם – הֵם לֹא
יֹאכְלוּ כִּי הֵם מְאוּסִים: אֶת הַנֶּשֶׁר וְאֶת הַפֶּרֶס
וְאֶת הָעֹזְנִיָּה.

וְאֶת הַדָּאָה וְאֶת כָּל סוּגֵי הָאֵיָּה.

אֶת כָּל הָעוֹדְבִים מִכֹּל הַסּוּגִים.

וְאֶת בַּת הַיַּעֲנָה וְאֶת הַתַּחֲמָס וְאֶת הַשְּׂחָף
וְאֶת כָּל סוּגֵי הַבֶּן.

וְאֶת הַכּוֹס וְאֶת הַשְּׂקָנַי וְאֶת הַיַּנְשׁוּף.

וְאֶת הַתְּנַשְׁמֹת וְאֶת הַקָּאָת וְאֶת הַרְחָם:

וְאֶת הַחֲסִידָה, כָּל סוּגֵי הָאֲנָפָה, וְאֶת
הַדּוּכִיפַת וְאֶת הָעֵטְלָף.

כָּל שְׂרָץ עוֹף שֶׁהוֹלֵךְ עַל אַרְבַּע, הוּא מְאוּס

ד אֶת־זֶה לֹא תֹאכְלוּ מִמַּעַלֵי הַגֶּרֶה
וּמִמַּפְרֹסֵי הַפְּרֹסָה אֶת־הַנֶּמֶל כִּי־מַעַלָּה
גֶּרֶה הוּא וּפְרֹסָה אֵינָנוּ מִפְּרֹסֵי טָמֵא
הוּא לָכֶם:

ה וְאֶת־הַשֶּׁפֶן כִּי־מַעַלָּה גֶרֶה הוּא וּפְרֹסָה
לֹא יִפְרֹסֵי טָמֵא הוּא לָכֶם:

ו וְאֶת־הָאֲרֻנָּבֶת כִּי־מַעַלָּת גֶּרֶה הוּא
וּפְרֹסָה לֹא הִפְרִיסָה טָמֵאָה הוּא לָכֶם:

ז וְאֶת־הַחֹזִיר כִּי־מִפְּרֹסֵי פְרֹסָה הוּא
וְשֵׁסַע שֵׁסַע פְּרֹסָה וְהוּא גֶרֶה לֹא־יִגְרָר
טָמֵא הוּא לָכֶם:

ח מִבְּשָׂרָם לֹא תֹאכְלוּ וּבַנְּבִלָתָם לֹא תִגְעוּ
טָמֵאִים הֵם לָכֶם:

ט אֶת־זֶה תֹּאכְלוּ מִכֹּל אֲשֶׁר בַּמַּיִם כָּל
אֲשֶׁר־לוֹ סַנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בַּמַּיִם בַּיַּמִּים
וּבַנְּחָלִים אֹתָם תֹּאכְלוּ:

י וְכָל אֲשֶׁר אֵין־לוֹ סַנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת
בַּמַּיִם וּבַנְּחָלִים מִכֹּל שְׂרָץ הַמַּיִם וּמִכֹּל
גִּפְשׁ הַחַיָּה אֲשֶׁר בַּמַּיִם שֶׁקֵץ הֵם לָכֶם:

יא וְשֶׁקֵץ יִהְיוּ לָכֶם מִבְּשָׂרָם לֹא תֹאכְלוּ
וְאֶת־נְבִלָתָם תִּשְׂקְצוּ:

יב כָּל אֲשֶׁר אֵין־לוֹ סַנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בַּמַּיִם
שֶׁקֵץ הוּא לָכֶם:

יג וְאֶת־אֵלֶּה תִּשְׂקְצוּ מִן־הָעוֹף לֹא יֹאכְלוּ
שֶׁקֵץ הֵם אֶת־הַנֶּשֶׁר וְאֶת־הַפֶּרֶס וְאֶת־
הָעֹזְנִיָּה:

יד וְאֶת־הַדָּאָה וְאֶת־הָאֵיָּה לְמִינָהּ:

טו אֶת כָּל־עֹרֵב לְמִינוֹ:

טז וְאֶת בַּת הַיַּעֲנָה וְאֶת־הַתַּחֲמָס וְאֶת־
הַשְּׂחָף וְאֶת־הַבֶּן לְמִינָהּ:

יז וְאֶת־הַכּוֹס וְאֶת־הַשְּׂקָנַי וְאֶת־הַיַּנְשׁוּף:

יח וְאֶת־הַתְּנַשְׁמֹת וְאֶת־הַקָּאָת וְאֶת־הַרְחָם:

יט וְאֶת הַחֲסִידָה הָאֲנָפָה לְמִינָהּ וְאֶת־
הַדּוּכִיפַת וְאֶת־הָעֵטְלָף:

כ כָּל שְׂרָץ הָעוֹף הַהוֹלֵךְ עַל־אַרְבַּע שֶׁקֵץ

עבורכם.

אבל את זה תאכלו מכל שרץ העוף שהולכים על ארבע – את שיש לו קרסלים מעל לרגליו כדי לנתר בהן על הארץ.

את אלה מהם תאכלו: את כל סוגי הארבה, ואת כל סוגי הסלעס, ואת כל סוגי החרגול ואת כל סוגי החגב.

וכל שרץ עוף שיש לו ארבע רגלים הוא מאוס עבורכם.

ולאֵלה תטמאו – כל מי שנוגע בנבלתם יטמא עד הערב.

וכל מי שמרים מנבלתם יטביל את בגדיו ויטמא עד הערב.

כל מיני בהמה שיש לה פרסות אבל אין לפרסות סדק או שאינה מעלה גרה – הם טמאים עבורכם, כל מי שנוגע בהם יטמא.

ובחיות שהולכות על ארבע – כל ההולכים על כפות רגליהם בלי פרסה הם טמאים עבורכם, כל מי שנוגע בנבלתם יטמא עד הערב.

ומי שמרים את נבלתם יטביל את בגדיו ויטמא עד הערב – הם טמאים עבורכם.

פרשת טמאת השרץ

וזה לכם הטמא מהשרצים ששורצים על הארץ: החולד והעכבר, וכל סוגי החרדון.

והאנקה והכוח והלטאה והחומט והתנשמת.

אלה השרצים שטמאים לכם מכל השרצים – כל מי שנוגע בהם במותם יטמא עד הערב.

וכל דבר שיפול עליו מהם במותם יטמא: מכל כלי שעשוי מעץ או בגד או עור או שק שעושים בו מלאכה – יטבל במים ויהיה טמא עד הערב ויטהר.

וכל כלי חרש שיפול מהם לתוכו – כל מה שבתוכו יטמא ואותו תשברו.

הוא לכם:

אך את־זה תאכלו מכל שרץ העוף ההלך על־ארבע אשר־לו (לא) כרעים ממעל לרגליו לנתר בהן על־הארץ:

את־אלה מהם תאכלו את־הארבה למינן ואת־הסלעס למינהו ואת־החרגל למינהו ואת־החגב למינהו:

וכל שרץ העוף אשר־לו ארבע רגלים שקץ הוא לכם:

ולאֵלה תטמאו כֹּל־הנגע בנבלתם יטמא עד־הערב:

וכל־הנשא מנבלתם יכבס בגדיו וטמא עד־הערב:

לְכֹל־הבהמה אשר הוא מפלסת פרסה ושסע | איננה שסעת וגרה | איננה מעלה טמאים הם לכם כֹּל־הנגע בהם יטמא:

וכל | הולך על־כפיו בכֹּל־החיה ההלכת על־ארבע טמאים הם לכם כֹּל־הנגע בנבלתם יטמא עד־הערב:

והנשא את־נבלתם יכבס בגדיו וטמא עד־הערב טמאים הטה לכם: ס

וזה לכם הטמא בשרץ השרץ על־הארץ החלד והעכבר והצב למינהו:

והאנקה והכוח והלטאה והחמט והתנשמת:

אלה הטמאים לכם בכֹּל־השרץ כֹּל־הנגע בהם במותם יטמא עד־הערב:

וכל אשר־יפל־עליו מהם | במותם יטמא מפל־כִּלְי־עֵץ או בגד או־עור או שק כֹּל־כִּלְי־אשר־יעשה מלאכה בהם במים יובא וטמא עד־הערב ויטהר:

וכל כִּלְי־חרש אשר־יפל מהם אל־תוכו כל אשר בתוכו יטמא ואתו

שביעי

תשברו:

מִכֹּל הָאוֹכֵל שֶׁיֹּאכַל שֶׁיִּבּוֹא עָלָיו מִים – יִטְמָא, וְכֹל מִשְׁקָה שֶׁיִּשְׁתָּה בְּכֹל כְּלִי – יִטְמָא.

וְכֹל דָּבָר שֶׁיְפֹל מִנִּבְלָתָם עָלָיו – יִטְמָא, תִּנּוֹר וְכִירַיִם טְמֵאִים יִנְתְּצוּ, וְהֵם יִהְיוּ טְמֵאִים עֲבוּרְכֶם.

רַק מַעֲיָן וְבוֹר וּמִים מְכַנְּסִים יִהְיוּ טְהוֹרִים, וּמִי שְׂנוֹגֵעַ בְּנִבְלָתָם כִּשְׂהוּא בְּמֵים – יִטְמָא.

וְאִם יְפֹל מִנִּבְלָתָם עַל כָּל זֶרַע שִׂיֵּרַע – הוּא טְהוֹר.

אֲבָל אִם יִשְׁפָּךְ מִים עַל זֶרַע וְאִן יְפֹל מִנִּבְלָתָם עָלָיו – הוּא טְמֵא עֲבוּרְכֶם.

וְאִם תָּמוֹת אַחַת מִהֶבְהֻמוֹת שְׂמֵתוֹת לָכֶם בְּאֹכְלָהּ – מִי שְׂנוֹגֵעַ בְּנִבְלָתָהּ יִטְמָא עַד הָעֶרֶב.

וּמִי שֶׁאוֹכֵל מִנִּבְלָתָהּ יִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו וְיִטְמָא עַד הָעֶרֶב, וּמִי שֶׁמְרִים אֶת נִבְלָתָהּ יִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו וְיִטְמָא עַד הָעֶרֶב.

וְכֹל הַשְּׂרָצִים שֶׁשׂוֹרְצִים עַל הָאָרֶץ, הֵם מְאוּסִים וְאִסוּר לֵאכֹל אוֹתָם.

מִכֹּל הַשְּׂרָצִים שֶׁשׂוֹרְצִים עַל הָאָדָמָה – כֹּל שֶׁזוֹחֵל עַל בִּטְנוֹ וְכֹל שֶׁהוֹלֵךְ עַל אַרְבַּע רַגְלָיִם אוֹ יוֹתֵר, עַד כֹּל מְרֻבָּה רַגְלָיִם – אֵל תֹּאכְלוּ אוֹתָם כִּי הֵם מְאוּסִים.

אֵל תִּטְנְפוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּכֹל הַשְּׂרָצִים שֶׁשׂוֹרְצִים, וְאֵל תִּטְמְאוּ בָהֶם וְתִהְיוּ טְמֵאִים מֵהֶם.

כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם, תִּתְקַדְּשׁוּ וְתִהְיוּ קְדוֹשִׁים כִּי אֲנִי קְדוֹשׁ, וְאֵל תִּטְמְאוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּכֹל הַשְּׂרָצִים שֶׁזוֹחֵלִים עַל הָאָרֶץ.

כִּי אֲנִי ה' שֶׁהַעֲלִיתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים, הִיוּ קְדוֹשִׁים כִּי אֲנִי קְדוֹשׁ.

אֵלֶּה דֵּינֵי הַבְּהֵמָה וְהָעוֹף וְכֹל בְּעַלֵי הַחַיִּים

מִכֹּל-הָאוֹכֵל אֲשֶׁר יֹאכַל אֲשֶׁר יָבוֹא עָלָיו מִים יִטְמָא וְכֹל-מִשְׁקָה אֲשֶׁר יִשְׁתָּה בְּכֹל-כְּלִי יִטְמָא:

וְכֹל אֲשֶׁר-יִפֹּל מִנִּבְלָתָם וְעָלָיו יִטְמָא תִּנּוֹר וְכִירָיִם יִתְּצוּ טְמֵאִים הֵם וְיִטְמְאוּ יִהְיוּ לָכֶם:

אֲךָ מַעֲיָן וְבוֹר מִקְוֵה-מַיִם יִהְיֶה טְהוֹר וְנִגַּע בְּנִבְלָתָם יִטְמָא:

וְכִי יִפֹּל מִנִּבְלָתָם עַל-כָּל-זֶרַע זֵרַע אֲשֶׁר יִזְרַע טְהוֹר הוּא:

וְכִי יִתְּנֵם-עַל-זֶרַע וְנִפֹּל מִנִּבְלָתָם עָלָיו טְמֵא הוּא לָכֶם: ס

וְכִי יָמוּת מִן-הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר-הִיא לָכֶם לֵאכְלָהּ הִנֵּגַע בְּנִבְלָתָהּ יִטְמָא עַד-הָעֶרֶב:

וְהָאוֹכֵל מִנִּבְלָתָהּ יִכַּבֵּס בְּגָדָיו וְיִטְמָא עַד-הָעֶרֶב וְהַנִּשְׂא אֶת-נִבְלָתָהּ יִכַּבֵּס בְּגָדָיו וְיִטְמָא עַד-הָעֶרֶב:

וְכֹל-הַשְּׂרָץ הַשֹּׁרֵץ עַל-הָאָרֶץ שֶׁקֶץ הוּא לֹא יֹאכַל:

כֹּל הוֹלֵךְ עַל-נְחוּזִין וְכֹל וְהוֹלֵךְ עַל-אַרְבַּע עַד כֹּל-מְרֻבָּה רַגְלָיִם לְכֹל-הַשְּׂרָץ הַשֹּׁרֵץ עַל-הָאָרֶץ לֹא תֹאכְלוּם כִּי-שֶׁקֶץ הֵם:

אֵל-תִּשְׁקְצוּ אֶת-נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּכֹל-הַשְּׂרָץ הַשֹּׁרֵץ וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמְתֶם בָּם:

כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת-נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּכֹל-הַשְּׂרָץ הַרְמֵשׁ עַל-הָאָרֶץ:

כִּי אֲנִי יְהוָה הַמַּעֲלֶה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי:

זֹאת תּוֹרַת הַבְּהֵמָה וְהָעוֹף וְכֹל נֶפֶשׁ

מפסד

פרשת שמיני

הַחִיָּה הָרִמְשֵׁת בַּמַּיִם וְלִכְל־גֶּנֶשׁ הַשְּׂרֵצֹת עַל־הָאָרֶץ:
שְׂנַעִים לְאַטָּם בַּמַּיִם, וְלִכְל בְּעַלֵי הַחַיִּים
לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר, וּבֵין חַיָּה
שְׂמֵתֵרֶת בְּאֹכֶלֶה לְבֵין חַיָּה שְׂאִסוּרָה
בְּאֹכֶלֶה.
מז

תזריע

פְּרֹשֶׁת הַיּוֹלֵדֶת
 ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:
 דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲמֹר: כִּשְׂאֵשָׁה תִהְיֶה
 בַּהֲרִיזֹן וּתְלַד זָכָר הִיא תִהְיֶה טְמֵאָה שְׁבַעַת
 יָמִים כְּמוֹ בִימֵי טְמֵאת הַנְּדָה.

וּבַיּוֹם הַשְּׂמִינִי יְמִילוּ אֶת בֶּשֶׂר עֲרֹלַת הַבֶּן.
 שְׁלוֹשִׁים וּשְׁלוֹשָׁה יָמִים דָּם הַנְּדָה שְׁלָה יִהְיֶה
 טְהוֹר, אֲסוּר לָהּ לַגַּעַת בְּשׂוּם קוֹדֵשׁ וְלֹא
 לַהֲכַנֵּס לַמִּקְדָּשׁ עַד שִׁיִּגְמְרוּ יְמֵי הַטְּהָרָה.
 וְאִם הִיא תֵלֵד נִקְבָּה, שְׁבוּעִים הִיא תִהְיֶה
 טְמֵאָה כְּמוֹ בְּנִדְתָּהּ, וְשָׁשִׁים וּשְׁשָׁה יָמִים דָּם
 הַנְּדָה שְׁלָה יִהְיֶה טְהוֹר.

וּכְשִׁיִּגְמְרוּ יְמֵי הַטְּהָרָה שֶׁל לֵידַת בֶּן אוֹ בַת,
 הִיא תָבִיא לִכְהֵן אֶל מוֹל פְּתַח אוֹהֶל
 הַהִתְכַּנְּסוֹת, כְּבֶשׂ שְׂגִילוֹ עַד שָׁנָה לְעוֹלָהּ, וּבֶן
 יוֹנָה אוֹ תוֹר לַחֲטָאת.

הַכֹּהֵן יִגִּישׁ אוֹתוֹ אֶל לִפְנֵי ה' וַיִּכַּפֵּר עָלֶיהָ,
 וְהִיא תִהְיֶה טְהוֹרָה מִהַטְּמֵאָה שֶׁבָּאָה מִמִּקְוֵה
 הַדָּם שְׁלָהּ, אֵלֶּה דֵינֵי יוֹלֵדֶת זָכָר אוֹ נִקְבָּה.

וְאִם לֹא יִהְיֶה לָהּ מַסְפִּיק כֶּסֶף לְטָלָהּ, הִיא
 תִּתְּקַח שְׁתֵּי תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה אֶחָד
 לְעוֹלָה וְאֶחָד לַחֲטָאת, וְהַכֹּהֵן יִכַּפֵּר עָלֶיהָ
 וְהִיא תִהְיֶה טְהוֹרָה.

פְּרֹשֶׁת צְרַעַת הָעוֹר

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן וַאֲמַר:
 אִדָּם כִּי־יִהְיֶה בְּעוֹר־בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ־
 סַפְחַת אוֹ בַחֲרַת וְהָיָה בְּעוֹר־בְּשָׂרוֹ
 לִנְגַע צְרַעַת וְהוּבֵא אֶל־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן אוֹ
 אֶל־אֶחָד מִבְּנָיו הַכֹּהֲנִים:

הַכֹּהֵן יִרְאֶה אֶת הַנֶּגַע שֶׁבְּעוֹר הַבָּשָׂר וְאִם
 הַשַּׁעַר שֶׁבִּנְגַע הַפֶּה לִלְבָן וְצִבְעַת הַנֶּגַע עֲמוּק
 מִהָעוֹר – זֶהוּ נֶגַע צְרַעַת, הַכֹּהֵן יִרְאֶה אוֹתוֹ
 וַיִּטְמֵא אוֹתוֹ.

וְאִם הַפֶּתֶם בְּעוֹרוֹ לִבָּן בְּהִיר אֲבָל צִבְעוֹ אֵינּוּ

יב * א וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 ב דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִשָּׁה כִּי
 ג תִּזְרִיעַ וַיִּלְדָּה זָכָר וְטְמֵאָה שְׁבַעַת יָמִים
 ד כִּימֵי נִדְת דְּוַתָּה תִּטְמָא:

ה וּבַיּוֹם הַשְּׂמִינִי יְמִיל עֲרֹלָתוֹ:
 ו וּשְׁלֹשִׁים יוֹם וּשְׁלֹשָׁה יָמִים תִּשָּׁב בְּדַמִּי
 ז טְהָרָה בְּכָל־קֹדֶשׁ לֹא־תִזְעַ וְאֶל־
 ח הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֹא עַד־מְלֵאת יְמֵי טְהָרָה:
 ט וְאִם־נִקְבָּה תֵלֵד וְטְמֵאָה שְׁבַעַת יָמִים
 י כְּנִדְתָּהּ וְשָׁשִׁים יוֹם וּשְׁשָׁה יָמִים תִּשָּׁב
 יא עַל־דַּמִּי טְהָרָה:

יב וּבַמְלֵאת ו יְמֵי טְהָרָה לִבֶּן אוֹ לְבַת
 יג תָּבִיא כְּבֶשׂ בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה וּבֶן־יוֹנָה
 יד אוֹ־תוֹר לַחֲטָאת אֶל־פְּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד
 טו אֶל־הַכֹּהֵן:

טז וַהֲקִרְיָבוּ לִפְנֵי יְהוָה וַיִּכַּפֵּר עָלֶיהָ
 יז וְטְהָרָה מִמִּקְוֵה דַמִּיהָ זֹאת תוֹרַת
 יח הַיֹּלֵדֶת לְזָכָר אוֹ לְנִקְבָּה:

יט וְאִם־לֹא תִמְצָא יָדָהּ הִי שֶׁה וְלִקְחָהּ
 כ שְׁתֵּי־תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה אֶחָד
 כא לְעֹלָה וְאֶחָד לַחֲטָאת וַיִּכַּפֵּר עָלֶיהָ
 כב הַכֹּהֵן וְטְהָרָה: פ

יג * א וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶהֱרֹן לֵאמֹר:
 ב אִדָּם כִּי־יִהְיֶה בְּעוֹר־בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ־
 ג סַפְחַת אוֹ בַחֲרַת וְהָיָה בְּעוֹר־בְּשָׂרוֹ
 ד לִנְגַע צְרַעַת וְהוּבֵא אֶל־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן אוֹ
 ה אֶל־אֶחָד מִבְּנָיו הַכֹּהֲנִים:

ו וַרְאֵה הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע בְּעוֹר־הַבָּשָׂר
 ז וְשַׁעַר בִּנְגַע הַפֶּה ו לִבָּן וּמִרְאֵה הַנֶּגַע
 ח עֲמוּק מִהָעוֹר בְּשָׂרוֹ נֶגַע צְרַעַת הוּא
 ט וַרְאֵהוּ הַכֹּהֵן וַיִּטְמֵא אוֹתוֹ:

י וְאִם־בַּחֲרַת לִבָּנָה הוּא בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ

עמוק מהעור והשער שבו לא הפך ללבן, הכהן יסגיר את הנגע שבועה ימים.

הכהן יראה אותו ביום השביעי, והנה אם מראה הנגע לא השתנה – הנגע לא התפשט בעור, הכהן יסגיר אותו שבועה ימים שנית.

הכהן יראה אותו שנית ביום השביעי, והנה אם הנגע נחלש והנגע לא התפשט בעור, הכהן יטהר אותו – זהו גדול חריג, הוא יטביל את בגדיו ויהיה טהור.

ואם הגדול יתפשט בעור אחרי שהראו אותו לכהן והוא טהר אותו, יראו אותו שנית לכהן.

הכהן יראה והנה הגדול התפשט בעור, הכהן יטמא אותו – זו צרעת.

פרשת המחיה

אם יהיה נגע צרעת באדם, הוא יובא לכהן.

הכהן יראה והנה יש שומה לבנה בעור והיא הפכה את השער ללבן ויש בשומה בשר חי שמשכריא.

זו צרעת נושנת הוא בעור בשלו וטמא הוא, הכהן יטמא אותו, הוא לא יסגיר אותו כי הוא טמא.

ואם הצרעת תפרח ותתפשט בעור והצרעת תכסה את כל עור הגוף שבו הנגע – מראשו ועד רגליו, בכל מקום שעניי הכהן רואות,

הכהן יראה שהצרעת כסתה את כל גופו ויטהר את הנגע, אם כלו הפך לבן – הוא טהור.

וביום שיראה בו בשר חי – הוא יהיה טמא.

הכהן יראה את הבשר החי ויטמא אותו, הבשר החי הוא טמא, הוא צרעת.

ואם הבשר החי יחזור ויהפך ללבן, הוא יבוא לכהן.

הכהן יראה אותו והנה הנגע נהפך ללבן,

ועמק אין מראה מן העור ושערה לא הפך לבן והסגיר הכהן את הנגע שבועת ימים:

ויראה הכהן ביום השביעי והנה הנגע עמד בעיניו ולא פשה הנגע בעור והסגירו הכהן שבועת ימים שנית:

ויראה הכהן אלו ביום השביעי שנית והנה כחה הנגע ולא פשה הנגע בעור וטהרו הכהן מספחת הוא וכבס בגדיו וטהר:

ואם פשה תפשה המספחת בעור אחרי הראתו אל הכהן לטהרתו ונראה שנית אל הכהן:

ויראה הכהן והנה פשתה המספחת בעור וטמאו הכהן צרעת הוא: פ

נגע צרעת כי תהיה באדם והוא אל הכהן:

ויראה הכהן והנה שאת לבנה בעור והיא הפכה שער לבן ומחית בשר חי בשאת:

צרעת נושנת הוא בעור בשלו וטמאו הכהן לא יסגרנו כי טמא הוא:

ואם פרוח תפרח הצרעת בעור וכסתה הצרעת את כל עור הנגע מראשו ועד רגליו לכל מראה עיני הכהן:

ויראה הכהן והנה כסתה הצרעת את כל בשלו וטהר את הנגע כלו הפך לבן טהור הוא:

וביום הראות בו בשר חי וטמא:

ויראה הכהן את הבשר החי וטמאו הבשר החי טמא הוא צרעת הוא:

או כי ישוב הבשר החי ונהפך ללבן ובא אל הכהן:

ויראה הכהן והנה נהפך הנגע ללבן

וְטָהַר הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע טָהוֹר הוּא: פ

הַכֹּהֵן יְטַהַר אֶת הַנֶּגַע – הוּא טָהוֹר.

פְּרֻשַׁת צִרְעַת הַשְּׁחִין וְהַמְכוּה

אִם יִהְיֶה בְּעוֹר הַבָּשָׂר שְׁחִין, וְהוּא יִתְרַפָּא, וְתִהְיֶה בַּמָּקוֹם הַשְּׁחִין שׂוּמָה לְבִנָּה אוֹ כֶּתֶם בְּהִיר לָבָן מְעוֹרָב בְּאֶדוֹם – יֵרָאוּ אוֹתוֹ לַכֹּהֵן.

וּבָשָׂר כִּי־יִהְיֶה בּוֹ־בְעוֹר שְׁחִין וְנִרְפָּא: יח
וְיִהְיֶה בַּמָּקוֹם הַשְּׁחִין שְׂוּמָה לְבִנָּה אוֹ כֶּתֶם בְּהִיר לְבִנָּה אֶדְמָדְמַת וְנִרְאָה אֶל־יט
הַכֹּהֵן:

הַכֹּהֵן יִרְאֶה וְהִנֵּה מִרְאֵה שְׁפָל מִן־הָעוֹר וְשִׁעְרָה הַפֶּדָּ לָבָן וְטִמְאָו הַכֹּהֵן נִגְע־צִרְעַת הוּא בְּשְׁחִין פְּרָחָה:

וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה מִרְאֵה שְׁפָל מִן־הָעוֹר וְשִׁעְרָה הַפֶּדָּ לָבָן וְטִמְאָו הַכֹּהֵן נִגְע־צִרְעַת הוּא בְּשְׁחִין פְּרָחָה: כ

וְאִם יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה אֵין־בָּהּ שֵׁעַר לָבָן וְשִׁפְלָה אֵינְנָה מִן־הָעוֹר וְהִיא כֶּהָה וְהִסְגִּירוּ הַכֹּהֵן שִׁבְעַת יָמִים:

וְאִם יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה אֵין־בָּהּ שֵׁעַר לָבָן וְשִׁפְלָה אֵינְנָה מִן־הָעוֹר וְהִיא כֶּהָה וְהִסְגִּירוּ הַכֹּהֵן שִׁבְעַת יָמִים: כא

וְאִם הוּא יִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹר, הַכֹּהֵן יְטַמֵּא אוֹתוֹ, זֶהוּ נֶגַע.

וְאִם־פָּשָׂה תִּפְשָׂה בְּעוֹר וְטִמְאָ הַכֹּהֵן אֹתוֹ נֶגַע הוּא:

וְאִם הֶכֶתֶם יַעֲמוֹד בַּמָּקוֹמוֹ וְלֹא יִתְפַּשֵּׁט, זֶה רַק צְרִיבָה מִהַשְּׁחִין, הַכֹּהֵן יְטַהַר אוֹתוֹ.

וְאִם־תַּחֲתִיָּה תַעֲמֹד תִּבְהַרְתָּ לֹא פִשְׁתָּהּ צְרִיבַת הַשְּׁחִין הוּא וְטַהַרוּ הַכֹּהֵן: כו

אוֹ אִם יִהְיֶה בְּעוֹר הַבָּשָׂר כּוּיָה מֵאֵשׁ, וְיִהְיֶה בַּמָּקוֹם שֶׁל הַכּוּיָה שְׂמַתְרַפָּאת כֶּתֶם בְּהִיר לָבָן מְעוֹרָב בְּאֶדוֹם אוֹ רַק לָבָן.

אוֹ בָּשָׂר כִּי־יִהְיֶה בְּעוֹר מִכּוֹת־אֵשׁ וְהִיָּתָה מְחִינַת הַמְכוּה בְּהִיר לְבִנָּה אֶדְמָדְמַת אוֹ לְבִנָּה:

הַכֹּהֵן יִרְאֶה אוֹתוֹ וְהִנֵּה הַשֵּׁעַר שְׂבֻכְתֶּם נִהְפָּד לְלָבָן וְצִבְעוּ עֲמוֹק מִהָעוֹר – זֶה צִרְעַת שְׁפָרְחָה בְּכוּיָה, הַכֹּהֵן יְטַמֵּא אוֹתוֹ, זֶה נֶגַע צִרְעַת.

וְרָאָה אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְהִנֵּה נִהְפָּד שֵׁעַר לָבָן בְּבִהַרְתָּ וּמִרְאֵה עֲמוֹק מִן־הָעוֹר צִרְעַת הוּא בַּמְכוּה פְּרָחָה וְטִמְאָ אֹתוֹ הַכֹּהֵן נִגְע צִרְעַת הוּא: כז

וְאִם הַכֹּהֵן יִרְאֶה אוֹתוֹ וְהִנֵּה אֵין בְּכֶתֶם שֵׁעַר לָבָן וְצִבְעוּ אֵינוֹ עֲמוֹק מִהָעוֹר וְהוּא דְּהוּי, הַכֹּהֵן יִסְגִּיר אוֹתוֹ שִׁבְעָה יָמִים.

וְאִם יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה אֵין־בְּבִהַרְתָּ שֵׁעַר לָבָן וְשִׁפְלָה אֵינְנָה מִן־הָעוֹר וְהוּא כֶּהָה וְהִסְגִּירוּ הַכֹּהֵן שִׁבְעַת יָמִים: כח

הַכֹּהֵן יִרְאֶה אוֹתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, אִם הוּא יִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹר – הַכֹּהֵן יְטַמֵּא אוֹתוֹ, זֶה נֶגַע צִרְעַת.

וְרָאָהוּ הַכֹּהֵן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי אִם־פָּשָׂה תִּפְשָׂה בְּעוֹר וְטִמְאָ הַכֹּהֵן אֹתוֹ נִגְע צִרְעַת הוּא: כט

וְאִם הֶכֶתֶם יַעֲמוֹד בַּמָּקוֹמוֹ וְלֹא יִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹר, וְהוּא דְּהוּי, זֶה שׂוּמָה שֶׁל כּוּיָה, הַכֹּהֵן יְטַהַר אוֹתוֹ כִּי זֶה צְרִיבָה שֶׁל כּוּיָה.

וְאִם־תַּחֲתִיָּה תַעֲמֹד תִּבְהַרְתָּ לֹא־פִשְׁתָּהּ בְּעוֹר וְהוּא כֶּהָה שְׂוּמָה הַמְכוּה הוּא וְטַהַרוּ הַכֹּהֵן כִּי־צְרִיבַת הַמְכוּה הוּא: פ

פְּרֻשַׁת צִרְעַת הַשֵּׁעַר

אִם יִהְיֶה בְּאִישׁ אוֹ אִשָּׁה נֶגַע, בְּרֹאשׁ אוֹ בְּזָקָן.

וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי־יִהְיֶה בּוֹ נֶגַע בְּרֹאשׁ אוֹ בְּזָקָן:

הכֹּהֵן יִרְאֶה אֶת הַנֶּגַע וְהֵנִיחַ צִבְעוֹ עַמּוּק מִהָעוֹר וַיֵּשׁ בּוֹ שֵׁעָר צָהוּב דָּק, הַכֹּהֵן יִטְמֵא אוֹתוֹ – זֶה נִגְעוֹ שֶׁל נִתּוּק שֵׁעָר, זֶה צָרַעַת הָרֹאשׁ אוֹ הַזָּקֵן.

וְאִם הַכֹּהֵן יִרְאֶה אֶת נִגְעוֹ נִתּוּק הַשֵּׁעָר, וְהֵנִיחַ צִבְעוֹ אֵינּוּ עַמּוּק מִהָעוֹר וְאֵין בּוֹ שֵׁעָר שָׁחֹר, הַכֹּהֵן יִסְגִּיר אֶת נִגְעוֹ נִתּוּק הַשֵּׁעָר שִׁבְעָה יָמִים.

הַכֹּהֵן יִרְאֶה אֶת הַנֶּגַע בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְהֵנִיחַ נִגְעוֹ נִתּוּק הַשֵּׁעָר לֹא הַתְּפֹשֵׁט וְאֵין בּוֹ שֵׁעָר צָהוּב וְצִבְעוֹ שֶׁל נִגְעוֹ נִתּוּק הַשֵּׁעָר אֵינּוּ עַמּוּק מִהָעוֹר.

הוא יגלח מסביב לנגע, אבל את השער שצמוד לנגע נתוק השער לא יגלח, הכהן יסגיר שנית שבעה ימים את נגע נתוק השער.

הכֹּהֵן יִרְאֶה אֶת נִגְעוֹ נִתּוּק הַשֵּׁעָר בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְהֵנִיחַ נִגְעוֹ נִתּוּק הַשֵּׁעָר לֹא הַתְּפֹשֵׁט בְּעוֹר, וְצִבְעוֹ אֵינּוּ עַמּוּק מִהָעוֹר, הַכֹּהֵן יִטְהַר אוֹתוֹ, וְהוּא יִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו וַיְהִי טָהוֹר.

וְאִם מֵרֹאשׁוֹ נִגְעוֹ נִתּוּק הַשֵּׁעָר יִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹר אַחֲרֵי שְׁנֵיטָהּ.

הַכֹּהֵן יִרְאֶה אוֹתוֹ וְהֵנִיחַ נִגְעוֹ נִתּוּק הַשֵּׁעָר הַתְּפֹשֵׁט בְּעוֹר, הַכֹּהֵן לֹא יִחַפֵּשׂ גַּם שֵׁעָר צָהוּב – זֶה טָמֵא.

וְאִם מֵרֹאשׁוֹ נִגְעוֹ נִתּוּק הַשֵּׁעָר לֹא הַשְּׁתַנָּה וְצִמַּח בּוֹ שֵׁעָר שָׁחֹר – נִגְעוֹ נִתּוּק הַשֵּׁעָר נִרְפָּא, הוּא טָהוֹר, הַכֹּהֵן יִטְהַר אוֹתוֹ.

פְּרֻשַׁת הַבְּהֵרוֹת

וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה אִם יְהִיוּ בְּעוֹרָם כְּתָמִים בְּהִירִים לְבָנִים.

הַכֹּהֵן יִרְאֶה וְהֵנִיחַ יֵשׁ בְּעוֹרָם כְּתָמִים בְּהִירִים דְּהוּיִים לְבָנִים, זֶה לְבִקְנֹת שְׁפָרְחָה בְּעוֹר – זֶה טָהוֹר.

פְּרֻשַׁת קְרַחַת וְגִבְחַת

וְאִישׁ שֵׁשֶׁעַר רֹאשׁוֹ יִתְלַשׁ – הוּא קְרַח, הוּא

וְרֹאשׁוֹ הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע וְהֵנִיחַ מֵרֹאשׁוֹ עִמּוּק מִן־הָעוֹר וַיֵּשׁ שֵׁעָר צָהוּב דָּק וְטָמֵא אוֹתוֹ הַכֹּהֵן נִתְקַח הוּא צָרַעַת הָרֹאשׁ אוֹ הַזָּקֵן הוּא:

וְכִי־יִרְאֶה הַכֹּהֵן אֶת־נִגְעוֹ הַנִּתְקַח וְהֵנִיחַ אֵין־מֵרֹאשׁוֹ עִמּוּק מִן־הָעוֹר וְשֵׁעָר שָׁחֹר אֵין בּוֹ וְהִסְגִּיר הַכֹּהֵן אֶת־נִגְעוֹ הַנִּתְקַח שִׁבְעַת יָמִים:

וְרֹאשׁוֹ הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהֵנִיחַ לֹא־פֶשֶׁה הַנִּתְקַח וְלֹא־יְהִי בּוֹ שֵׁעָר צָהוּב וּמֵרֹאשׁוֹ הַנִּתְקַח אֵין עִמּוּק מִן־הָעוֹר:

וְהַתְּגַלַּח וְאֶת־הַנִּתְקַח לֹא יִגְלַח וְהִסְגִּיר הַכֹּהֵן אֶת־הַנִּתְקַח שִׁבְעַת יָמִים שְׁנִית:

וְרֹאשׁוֹ הַכֹּהֵן אֶת־הַנִּתְקַח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהֵנִיחַ לֹא־פֶשֶׁה הַנִּתְקַח בְּעוֹר וּמֵרֹאשׁוֹ אֵינּוּ עִמּוּק מִן־הָעוֹר וְיִטְהַר אוֹתוֹ הַכֹּהֵן וַיִּכְבֶּס בְּגָדָיו וְיִטְהַר:

וְאִם־פֶּשֶׁה יִפְשֵׁה הַנִּתְקַח בְּעוֹר אַחֲרֵי טְהֻרָתוֹ:

וְרֹאשׁוֹ הַכֹּהֵן וְהֵנִיחַ פֶּשֶׁה הַנִּתְקַח בְּעוֹר לֹא־יִבְקַר הַכֹּהֵן לְשֵׁעָר הַצָּהוּב טָמֵא הוּא:

וְאִם־בְּעֵינָיו עָמַד הַנִּתְקַח וְשֵׁעָר שָׁחֹר צִמַּח־בּוֹ נִרְפָּא הַנִּתְקַח טָהוֹר הוּא וְיִטְהַר הַכֹּהֵן: ס

וְאִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי־יְהִיָּה בְּעוֹר־בְּשָׂרָם בְּהֵרַת בְּהֵרַת לְבָנֹת:

וְרֹאשׁוֹ הַכֹּהֵן וְהֵנִיחַ בְּעוֹר־בְּשָׂרָם בְּהֵרַת כְּהוֹת לְבָנֹת בְּהֵק הוּא פָּרַח בְּעוֹר טָהוֹר הוּא: ס

וְאִישׁ כִּי יִמְרַט רֹאשׁוֹ קְרַח הוּא טָהוֹר

טהור.
 ואם שער ראשו יתלש מהצד שמול פניו – הוא גבתי, הוא טהור.
 ואם יהיה בקרחת או בגבחת נגע לבן מעורב באדום, זו צרעת שפורחת בקרחתו או בגבחתו.
 הכהן יראה אותו והנה השומה של הנגע לבנה מעורבת באדום – בקרחתו או בגבחתו, דינו כמו מראה של צרעת עור.
 הוא איש צרוע – הוא טמא, הכהן יטמא אותו כי יש בראשו נגע.
 והצרוע שיש בו נגע – בגדיו יהיו פרומים, וראשו יהיה גלוי – בלי כובע מכבד, והוא יעטוף את ראשו ואת שפתיו בבגדו, ויכריז: זהירות! אני טמא!
 כל הימים שהנגע בו הוא יהיה טמא, הוא ישב בודד – הוא יגור מחוץ למחנה.
פרשת צרעת הבגד
 ובגד, אם יהיה בו נגע צרעת – בבגד צמר או בבגד פשתן,
 בין בשתי בין בערב, בין בפשתן בין בצמר, בין בעור בין בכל דבר שעשוי מעור,
 והנגע יהיה צהבהב או אדום, בבגד או בעור, או בשתי או בערב, או בכל כלי עור – זהו נגע צרעת, ויראו אותו לכהן.
 הכהן יראה את הנגע, ויסגיר את הנגע שבעה ימים.
 הוא יראה את הנגע ביום השביעי, אם הנגע התפשט בבגד או בשתי או בערב או בעור – בכל דבר שעשוי מעור, הנגע הוא צרעת מכאיבה, הוא טמא.
 הוא ישרוף את הבגד או את השתי או את הערב העשוי מצמר או מפשתן, או כל כלי עור שיהיה בו הנגע, כי זו צרעת מכאיבה –

הוא:
 ואם מפאת פניו ימרט ראשו גבתי הוא טהור הוא:
 וכי יהיה בקרחת או בגבחת נגע לבן אדמדם צרעת פלחת הוא בקרחתו או בגבחתו:
 וראה אתו הכהן והנה שאת הנגע לבנה אדמדם בקרחתו או בגבחתו כמראה צרעת עור בשר:
 איש צרוע הוא טמא הוא טמא וטמאנו הכהן בראשו נגעו:
 והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא ו טמא יקרא:
 כלי ימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא כבד ישב מחוץ למחנה מושבו: ס
 ותבגד כי יהיה בו נגע צרעת בבגד צמר או בבגד פשתים:
 או בשתי או בערב לפשתים ולצמר או בעור או בכל מלאכת עור:
 והיה הנגע ירקרק או אדמדם בבגד או בעור או בשתי או בערב או בכל כלי עור נגע צרעת הוא והראה את הכהן:
 וראה הכהן את הנגע והסגיר את הנגע שבעת ימים:
 וראה את הנגע ביום השביעי כי פשה הנגע בבגד או בשתי או בערב או בעור לכל אשר יעשה העור למלאכה צרעת ממארת הנגע טמא הוא:
 ושרף את הבגד או את השתי או את הערב בצמר או בפשתים או את כלי העור אשר יהיה בו הנגע כי

היא תשרוף באש.
 ואם הכהן יראה והנה הנגע לא התפשט
 בבגד או בשתי או בערב או בכל כלי עור.
 הכהן יצוה שיכבסו את הדבר שבו הנגע
 ויסגירו אותו שנית שבעה ימים.
 הכהן יראה אחרי שכבסו את הנגע, והנה
 הנגע לא שנה את צבעו והנגע לא התפשט,
 הוא טמא – תשרוף אותו באש, זהו חסרון
 במקום שחוק או לא שחוק.
 ואם הכהן יראה והנה הנגע נחלש אחרי
 שכבסו אותו, הוא יקרע אותו מהבגד או
 מהעור או מהשתי או מהערב.
 ואם היא תראה שוב בבגד או בשתי או
 בערב או בכל כלי עור, זו צרעת מתפשטת
 – תשרוף באש את הדבר שבו הנגע.
 והבגד או השתי או הערב או כל כלי עור,
 שיכבסו וירד מהם הנגע – הוא יכבסו שנית
 ויהיה טהור.
 אלה דיני נגע צרעת של בגד מצמר או
 מפשתן או שתי או ערב או כל כלי עור, אם
 לטהר או לטמא אותו.

צרעת ממארת הוא באש תשרוף:
 ואם יראה הכהן והנה לא־פשה הנגע
 בבגד או בשתי או בערב או בכל־
 כלי־עור:
 וצוה הכהן וכבסו את אשר־בו הנגע
 וחסגירו שבעת־ימים שנית:
 וראה הכהן אחרי | הכבס את־הנגע
 והנה לא־הפך הנגע את־עינו והנגע
 לא־פשה טמא הוא באש תשרפנו
 פחתת הוא בקרחתו או בנבחתו:
 ואם ראה הכהן והנה פחה הנגע אחרי
 הכבס אתו וקרע אתו מן־הבגד או מן־
 העור או מן־השתי או מן־הערב:
 ואם־תראה עוד בבגד או־בשתי או־
 בערב או בכל־כלי־עור פחתת הוא
 באש תשרפנו את אשר־בו הנגע:
 והבגד או־השתי או־הערב או־כל־כלי
 העור אשר תכבסו וקר מהם הנגע
 וכבסו שנית וטהר:
 זאת תורת נגע־צרעת בגד הצמר | או
 הפשתים או השתי או הערב או כל־
 כלי־עור לטהרו או לטמאו: פ

גג
 גד
 גה
 שביע
 (רביע)
 גו
 מספיר
 גז
 גח
 גט

מצרע

פרשת טהרת המצורע

ה' דבר אל משה ואמר:

אלה יהיו דיני המצורע ביום שהוא נטהר: הוא יובא לכהן.

הכהן יצא אל מחוץ למחנה, והכהן יראה שהנה נגע הצרעת נרפא מהצורע.

הכהן יצוה שיקחו בשביל הנטהר שתי צפורים חיות טהורות, ועץ ארז וחוט צבוע בצבע אדום מתולעת ואזוב.

הכהן יצוה שישחטו את אחת הצפורים, מעל כלי חרס מלא במי מעין.

ויקח את הצפור החיה ואת עץ הארז ואת החוט הצבוע בצבע אדום מתולעת ואת האזוב, ויטביל אותם ואת הצפור החיה בדם הצפור שנסחטה על מי המעין.

ויזה על הנטהר מהצרעת שבע פעמים, ויטהר אותו, וישחרר בשדה את הצפור החיה.

הנטהר יטביל את בגדיו ויגלח את כל שערו ויטבול במים ויטהר ואחר כך יוכל לבוא למחנה, אבל ישב עדן מחוץ לאהלו שבעה ימים.

ביום השביעי יגלח את כל שערו – את שער ראשו ואת זקנו ואת גבות עיניו ואת כל שאר שערו, ויטביל את בגדיו ויטביל את גופו במים ואז יטהר.

וביום השמיני יקח שני כבשים ללא מום, וכבשה אחת בת שנה לכל היותר, ללא מום, וכמות של שלוש עשיריות איפה (כפ. 6.5 ליטר) סולת עבור מנחה מערבבת בשמן, ולוג אחד (כפ. 300 מ"ל) שמן.

הכהן המטהר יעמיד את האיש הנטהר ואת הכבשים לפני ה' מול פתח אוהל

ינדבר יהוה אל משה לאמר:

זאת תהיה תוכת המצרע ביום טהרתו והובא אל הכהן:

ויצא הכהן אל מחוץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת מן הצורע:

ויצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפורים חיות טהורות ועץ ארז ושני תולעת ואזב:

ויצוה הכהן ושחט את הצפור האחת אל כלי חרש על מים חיים:

את הצפור החיה יקח אתה ואת עץ הארז ואת שני התולעת ואת האזוב ויטביל אותם ואת הצפור החיה בדם הצפור השחטה על המים החיים:

והזה על המטהר מן הצרעת שבע פעמים וטהרו ושלח את הצפור החיה על פני השדה:

וכבס המטהר את בגדיו ויגלח את כל שערו ורחץ במים ויטהר ואחר יבוא אל המחנה וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים:

והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו את ראשו ואת זקנו ואת גבת עיניו ואת כל שערו ויגלח וכבס את בגדיו ורחץ את בשרו במים ויטהר:

וביום השמיני יקח שני כבשים תמימים וכבשה אחת בת שנתה תמימה ושלשה עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ולג אחד שמן:

והעמיד הכהן המטהר את האיש המטהר ואתם לפני יהוה פתח אוהל

יד

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

מועד :

יב וּלְקַח הַכֹּהֵן אֶת־הַכֶּבֶשׂ הַאֶחָד וְהַקָּרִיב אֹתוֹ לְאַשֶׁם וְאֶת־לֶגַּם הַשֶּׁמֶן וְהִנִּיף אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה:

יג וּשְׁחַט אֶת־הַכֶּבֶשׂ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת־הַחֲטָאת וְאֶת־הָעֹלָה בְּמָקוֹם הַקֹּדֶשׁ כִּי כַחֲטָאת הָאֲשֶׁם הוּא לַכֹּהֵן קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא:

יד וּלְקַח הַכֹּהֵן מִדָּם הָאֲשֶׁם וְנָתַן הַכֹּהֵן עַל־תְּנוּף אֶזְנוֹ הַמִּטְהַר הַיְמָנִית וְעַל־בִּהֶן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל־בִּהֶן רַגְלוֹ הַיְמָנִית:

טו וּלְקַח הַכֹּהֵן מִלֶּגַם הַשֶּׁמֶן וַיִּצַק עַל־כַּף הַכֹּהֵן הַשְּׂמָאלִית:

טז וְטָבַל הַכֹּהֵן אֶת־אֶצְבָּעוֹ הַיְמָנִית מִן־הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּפוֹ הַשְּׂמָאלִית וְהִזָּה מִן־הַשֶּׁמֶן בְּאֶצְבָּעוֹ שֶׁבַע פַּעַמִּים לִפְנֵי יְהוָה:

יז וּמִזֶּה הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּפוֹ יָתֵן הַכֹּהֵן עַל־תְּנוּף אֶזְנוֹ הַמִּטְהַר הַיְמָנִית וְעַל־בִּהֶן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל־בִּהֶן רַגְלוֹ הַיְמָנִית עַל דָּם הָאֲשֶׁם:

יח וְהִנּוּחַר בַּשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּף הַכֹּהֵן יָתֵן עַל־רֹאשׁ הַמִּטְהַר וַיִּכְפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה:

יט וַעֲשֵׂה הַכֹּהֵן אֶת־תַּחֲטָאת וַיִּכְפֹּר עַל־הַמִּטְהַר מִטְּמֵאתוֹ וְאַחֵר יִשְׁחַט אֶת־הָעֹלָה:

כ וְהָעֹלָה הַכֹּהֵן אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־הַמִּנְחָה הַמִּזְבֵּחַ וַיִּכְפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן וַיִּטְהַר: ס

כא וְאִם־תֵּל הוּא וְאִין יָדוֹ מִשְׁנֵת וְלָקַח כֶּבֶשׂ אֶחָד אֲשֶׁם לְתְנוּפָה לְכַפֵּר עָלָיו וְעִשְׂרוֹן סֹלֶת אֶחָד בְּלוּל בַּשֶּׁמֶן לְמִנְחָה וְלֶגַם שֶׁמֶן:

כב וּשְׁתֵּי תָרִים אוֹ שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה אֲשֶׁר תִּשְׁיֵג יָדוֹ וְהִיָּה אֶחָד חֲטָאת וְהָאֶחָד עֹלָה:

כג וְהִבִּיא אֹתָם בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי לְטַהַרְתּוֹ אֶל־

הַהַתְּכַנְּסוֹת.

הַכֹּהֵן יִקַּח אֶת אֶחָד מֵהַכֶּבֶשִׁים וַיִּגִּישׁ אוֹתוֹ וְאֶת לֶגַם הַשֶּׁמֶן לְקָרְבַּן אֲשֶׁם וַיִּנִּיף אוֹתָם לִפְנֵי ה'.

הוּא יִשְׁחַט אֶת הַכֶּבֶשׂ בְּמָקוֹם שְׁשׁוּחֻטִּים אֶת הַחֲטָאת וְאֶת הָעֹלָה - בְּמָקוֹם הַקֹּדֶשׁ, כִּי כְמוֹ הַחֲטָאת - כֶּךָ גַם הָאֲשֶׁם נִתֵּן לַכֹּהֵן, הוּא קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים.

הַכֹּהֵן יִקַּח מִדָּם הָאֲשֶׁם, וַיִּשִׁים עַל תְּנוּף הָאֶזְנוֹן הַיְמָנִית שֶׁל הַמִּטְהַר וְעַל אֶגְדַּל יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל בִּוְהֵן רַגְלוֹ הַיְמָנִית.

הַכֹּהֵן יִקַּח מִלֶּגַם הַשֶּׁמֶן וַיִּשְׁפֹּף עַל כַּף הַיָּד הַשְּׂמָאלִית שֶׁל הַכֹּהֵן.

הַכֹּהֵן יִטְבִּיל אֶת אֶצְבָּעוֹ הַיְמָנִית בַּשֶּׁמֶן שֶׁעַל יָדוֹ הַשְּׂמָאלִית וַיִּזֶּה בְּאֶצְבָּעוֹ מֵהַשֶּׁמֶן שֶׁבַע פַּעַמִּים לִפְנֵי ה'.

וּמִשְׁאָר הַשֶּׁמֶן שֶׁעַל יָדוֹ הַכֹּהֵן יִשִׁים עַל תְּנוּף הָאֶזְנוֹן הַיְמָנִית שֶׁל הַמִּטְהַר וְעַל אֶגְדַּל יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל בִּוְהֵן רַגְלוֹ הַיְמָנִית, בְּמָקוֹם שֶׁנִּתֵּן לִפְנֵי כֵן דָּם הָאֲשֶׁם.

וְאֶת מַה שֶׁנִּשְׂאָר מֵהַשֶּׁמֶן שֶׁעַל כַּף הַיָּד שֶׁל הַכֹּהֵן יִשִׁים עַל רֹאשׁ הַמִּטְהַר, וְהַכֹּהֵן יִכְפֹּר עָלָיו לִפְנֵי ה'.

הַכֹּהֵן יַעֲשֶׂה אֶת הַחֲטָאת וַיִּכְפֹּר עַל הַמִּטְהַר מִטְּמֵאתוֹ, וְאַחֵר כֶּךָ יִשְׁחַט אֶת הָעֹלָה.

הַכֹּהֵן יַעֲלֶה אֶת הָעֹלָה וְאֶת הַמִּנְחָה לְמִזְבֵּחַ, הַכֹּהֵן יִכְפֹּר עָלָיו וְאִין הוּא יִהְיֶה טָהוֹר.

וְאִם הוּא עִנִּי וְאִין לוֹ מִסְפִּיק בְּסָף, יָבִיא כֶּבֶשׂ אֶחָד לְאַשֶׁם לְהִנְפֹּה כְּדִי לְכַפֵּר עַל עֲצָמוֹ, וְעִשְׂרִית אֵיפָה (כפ 2.16 ליטר) שֶׁל סֹלֶת מְעֻרְבֶּת בַּשֶּׁמֶן לְמִנְחָה, וְלֶגַם (כפ 300 מ"ל) שֶׁמֶן.

וּשְׁתֵּי תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה - שִׁישׁ לוֹ מִסְפִּיק בְּסָף לְקִנּוּת, וְיִהְיֶה אֶחָד חֲטָאת, וְאֶחָד עֹלָה.

הוּא יָבִיא אוֹתָם בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי לְטַהַרְתּוֹ לַכֹּהֵן,

שליש
(חמישי)

אל מול פתח אוהל ההתכנסות – לפני ה'.
הכהן יקח את כבש האשם ואת לוג השמן,
והכהן יניף אותם לפני ה'.

הוא ישחט את כבש האשם, והכהן יקח מדם
האשם וישים על תנוף האוזן הימנית של
הנטהר ועל אגדל ידו הימנית ועל בוהן רגלו
הימנית.

והכהן ישפוך מהשמן על כף יד הכהן
השמאלית.

הכהן יתיו באצבעו הימנית מהשמן שעל ידו
השמאלית שבע פעמים לפני ה'.

הכהן ישים מהשמן שעל ידו על תנוף האוזן
הימנית של הנטהר ועל אגדל ידו הימנית
ועל בוהן רגלו הימנית, על המקום ששם את
דם האשם.

ואת מה שנשארה מהשמן שעל כף ידו של
הכהן ישים על ראש הנטהר, לכפר עליו
לפני ה'.

ועשה את אחד העופות – מהתורים או מבני
היונה – ממה שיהיה לו מספיק בסף לקנות.

את מה שיהיה לו מספיק בסף לקנות –
יעשה את האחד חטאת ואת האחד עולה,
בנוסף על המנחה, הכהן יכפר על הנטהר
לפני ה'.

אלה דיני ההטהרות של אדם שמתרפא
מנגע צרעת שאין לו מספיק בסף.

פרשת צרעת הבית

ה' דבר אל משה ואל אהרן ואמר:

בשתבואו לארץ כנען שאני נותן לכם
לנחלה, ואעשה נגע צרעת בבתים בארץ
נחלתכם,

בעל הבית יבוא ויספר לכהן ויאמר: נראה
אצלי בבית כמו נגע.

הכהן אל-פתח אוהל-מועד לפני יהוה:
ולקח הכהן את-כבש האשם ואת-לוג
השמן והניף אתם הכהן תנופה לפני
יהוה:

ושחט את-כבש האשם ולקח הכהן
מדם האשם ונתן על-תנוף אוזן-
המטהר הימנית ועל-בהן ידו הימנית
ועל-בהן רגלו הימנית:

וימן השמן יצק הכהן על-כף הכהן
השמאלית:

והנה הכהן באצבעו הימנית מן-השמן
אשר על-כפו השמאלית שבע פעמים
לפני יהוה:

ונתן הכהן מן-השמן אשר על-כפו
על-תנוף אוזן המטהר הימנית ועל-
בהן ידו הימנית ועל-בהן רגלו
הימנית על-מקום הם האשם:

והנותר מן-השמן אשר על-כף הכהן
יתן על-ראש המטהר לכפר עליו
לפני יהוה:

ועשה את-האחד מן-התורים או מן-בני
היונה מאשר תשיג ידו:

את אשר-תשיג ידו את-האחד חטאת
ואת-האחד עולה על-המנחה וכפר
הכהן על המטהר לפני יהוה:

זאת תורת אשר-בו נגע צרעת אשר
לא-תשיג ידו בטהרתו: פ

וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר:

כי תבאו אל-ארץ כנען אשר אני נתן
לכם לאחזה ונתתלי נגע צרעת בבית
ארץ אחוזתכם:

ובא אשר-לו הבית והגיד לכהן לאמר
כנע נראה לי בבית:

כד

כה

כו

כז

כח

כט

ל

לא

לב

רביע
(ש)

לג

לד

לה

הכהן יצוה שיפנו את הבית לפני שהכהן יבוא לראות את הנגע כדי שלא יטמא כל מה שבבית, ואחר כך הכהן יבוא לראות את הבית.

הוא יראה את הנגע והנה הנגע בקירות הבית שקעים צהבהבים או אדמים, ומראיהם עמוק מהקיר.

הכהן יצא מהבית אל פתח הבית ויסגיר את הבית שבעה ימים.

הכהן יחזור ביום השביעי, ויראה והנה הנגע התפשט בקירות הבית.

הכהן יצוה שיוציאו את האבנים שנמצא בהם הנגע וישליכו אותן אל מחוץ לעיר למקום טמא.

ואת הבית יקלף מבפנים מסביב, וישפכו את העפר שקלפו אל מחוץ לעיר למקום טמא.

יקחו אבנים אחרות ויביאו במקום האבנים שהוציאו, ויקחו עפר אחר ויטוּחו את הבית.

ואם הנגע יחזור ויתפשט בבית אחרי הוצאת האבנים ואחרי קלוף הבית ואחרי הטוּח.

הכהן יבוא ויראה שהנה הנגע התפשט בבית – זו צרעת מכאיבה בבית – הוא טמא.

הוא ינפץ את הבית – את אבניו ואת עציו ואת כל עפר הבית, ויוציא אל מחוץ לעיר למקום טמא.

והנכנס לבית בכל ימי ההסגר יהיה טמא עד הערב.

והשוכב בבית יטביל את בגדיו, והאוכל בבית יטביל את בגדיו.

פרשת טהרת הבית

ואם הכהן יבוא ויראה שהנה הנגע לא-

יצוה הכהן ופנו את הבית בטרם יבא הכהן לראות את הנגע ולא יטמא כל אשר בבית ואחר כן יבא הכהן לראות את הבית:

ויראה את הנגע והנה הנגע בקירות הבית שקעירות ירקרקת או אדמדמת ומראיהן שפל מן הקיר:

ויצא הכהן מן הבית אל פתח הבית ויסגיר את הבית שבעת ימים:

ושב הכהן ביום השביעי ויראה והנה פשה הנגע בקירות הבית:

ויצוה הכהן וחלצו את האבנים אשר בהן הנגע והשליכו אותן אל מחוץ לעיר אל מקום טמא:

ואת הבית יקצע מבית סביב וישפכו את העפר אשר הקצו אל מחוץ לעיר אל מקום טמא:

ולקחו אבנים אחרות והביאו אל פתח האבנים ועפר אחר יקח וטח את הבית:

ואם ישוב הנגע ופרכ בבית אחר חלץ את האבנים ואחרי הקצות את הבית ואחרי הטוּח:

ויבא הכהן ויראה והנה פשה הנגע בבית צרעת ממארת הוא בבית טמא הוא:

ונתץ את הבית את אבניו ואת עציו ואת כל עפר הבית והוציא אל מחוץ לעיר אל מקום טמא:

והבא אל הבית כל ימי הסגיר אתו יטמא עד הערב:

והשכב בבית יכבס את בגדיו והאכל בבית יכבס את בגדיו:

ואם בא יבא הכהן ויראה והנה לא-

התפשט בבית אחרי טיח הבית, הכהן יטהר את הבית כי הנגע התרפא.

ויקח כדי לטהר את הבית שתי צפורים ועץ ארז וחוט צבוע בצבע אדום מתולעת, ואזוב. וישחט את אחת מהצפורים כף שדמה ישפך על מים ממעין שבכלי חרס.

ויקח את עץ הארז ואת האזוב ואת החוט הצבוע בצבע אדום מתולעת, ואת הצפור החיה, ויטביל אותם בדם הצפור השחויטה ובמים מהמעין, ויתיו על הבית שבע פעמים.

הוא יטהר את הבית בדם הצפור, ובמים מהמעין, ובצפור החיה, ובעץ הארז, ובאזוב, ובחוט הצבוע בצבע אדום מתולעת.

וישחרר את הצפור החיה מחוץ לעיר בשדה, כף יכפר על הבית והבית יהיה טהור. אלה הדינים לכל נגעי הצרעת ולנגע נתיקת השער.

ולצרעת הבגד ולצרעת הבית.

ולשומא ולגדול ולנגע הכתם הבהיר.

על פיהם ידע הכהן להורות ביום שיראה טמא וביום שיראה טהור, אלה דיני הצרעת.

פרשת הזב

ה' דבר אל משה ואל אהרן ואמר:

דברו אל בני ישראל ואמרו להם: כל איש שיצא מגופו נוזל חריג, הנוזל הוא טמא.

וכך תהיה טמאתו בזיבתו: כשנוסף מגופו נוזל זיבה, או שנסתם נקב גופו מנוזליו – זו טמאתו.

כל דבר שעשוי לשכיבה שהזב ישכב עליו – יטמא, וכל כלי שעשוי לישיבה שישב עליו – יטמא.

ואיש שיגע במשכבו יטביל את בגדיו ויטבול במים ויהיה טמא עד הערב.

ומי שישב על כלי שהזב ישב עליו יטביל

כשה הנגע בבית אחרי הטיח את הבית ויטהר הכהן את הבית כי נרפא הנגע:

ולקח לחטא את הבית שתי צפורים ועץ ארז ושני תולעת ואזוב:

ושחט את הצפור האחת אל-כלי-חרש על-מים חיים:

ולקח את-עץ-הארז ואת-האזוב ואת שני התולעת ואת הצפור החיה וטבל אתם בדם הצפור השחויטה ובמים החיים והזה אל-הבית שבע פעמים:

וחטא את-הבית בדם הצפור ובמים החיים ובצפור החיה ובעץ הארז ובאזוב ובשני התולעת:

ושלח את-הצפור החיה אל-מחוץ לעיר אל-פני השדה וכפר על-הבית ויטהר: זאת התורה לכל נגע הצרעת ולנתיקת-

ולצרעת הבגד ולבית:

ולשאת ולספחת ולבהרת:

להורות ביום הטמא וביום הטהר זאת תורת הצרעת: פ

וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר:

דברו אל-בני ישראל ואלו אמרתם אלהם איש איש כי יהיה זב מבשרו זכו טמא הוא:

וזאת תהיה טמאתו בזובו כר בשרו את-זובו או-החתים בשרו מזובו טמאתו הוא:

כל-המשכב אשר ישכב עליו הזב יטמא וכל-הכלי אשר-ישב עליו יטמא:

ואיש אשר יגע במשכבו יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד-הערב:

והישב על-הכלי אשר-ישב עליו הזב

את בגדיו וטבול במים ויהיה טמא עד הערב.

ומי שנוגע בגוף הזב יטביל את בגדיו וטבול במים ויהיה טמא עד הערב.

ואם הזב יירק בטהור הוא יטביל את בגדיו וטבול במים ויהיה טמא עד הערב.
 וכל דבר שהזב ירפב עליו – יטמא.

וכל הנוגע בכל דבר שהיה מתחת לזב יטמא עד הערב, ומי שמרים אותם יטביל את בגדיו וטבול במים ויהיה טמא עד הערב.

וכל מי שיגע בו הזב שלא שטף את ידיו במים – יטביל את בגדיו וטבול במים ויהיה טמא עד הערב.

וכלי חרס שיגע בו הזב ישבר, וכל כלי עץ יוטבל במים.

פרשת טהרת הזב

וכשזב ירפא מזיבתו הוא יספור שבעה ימים לטהרתו ויטביל את בגדיו, ויטביל את גופו במים נובעים, ואז יהיה טהור.

וביום השמיני יקח שתי תורים או שני בני יונה, ויבוא אל לפני ה' אל מול פתח אוהל ההתכנסות ויתן אותם לפהן.

הכהן יעשה אותם אחד חטאת ואחד עולה, ויכפר עליו לפני ה' מטמאת זיבתו.

פרשת טומאת זרע

ואיש שיצא ממנו נוזל הזרע יטביל במים את כל גופו ויהיה טמא עד הערב.

וכל בגד וכל עור שיהיה עליו נוזל הזרע יוטבל במים ויהיה טמא עד הערב.

ואשה שאיש ישכב אתה ויתן בה את נוזל הזרע, הם יטבלו במים ויהיו טמאים עד הערב.

יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב:

והנוגע בבשר הזב יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב:

וכיירק הזב בטהור וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב:

וכל המרכב אשר ירפב עליו הזב יטמא:

וכל הנגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא עד הערב והנושא אותם יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב:

וכל אשר יגע בו הזב וידיו לא שטף במים וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב:

וכלי חרש אשר יגע בו הזב ישבר וכל כלי עץ ישטף במים:

וכי יטהר הזב מזיבתו וספור לו שבעת ימים לטהרתו וכבס בגדיו ורחץ בשרו במים חיים וטהר:

וביום השמיני יקח לו שתי תורים או שני בני יונה ובא אל לפני יהוה אל פתח אוהל מועד ונתנם אל הפהן:

ועשה אתם הפהן אחד חטאת והאחד עולה וכפר עליו הפהן לפני יהוה מזיבתו: ס

ואיש כיתצא ממנו שכבת זרע ורחץ במים את כל בשרו וטמא עד הערב:

וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו שכבת זרע וכבס במים וטמא עד הערב:

ואשה אשר ישכב איש אתה שכבת זרע ורחצו במים וטמאו עד הערב: פ

שש (שביע)

פְּרַשְׁת נִדָּה

וְאִשָּׁה כִּי־תִהְיֶה זָבָה דָּם יִהְיֶה זָבָה
בְּכַשְׁרָה שִׁבְעַת יָמִים תִּהְיֶה בְּנִדְתָּהּ
וְכָל־הַנִּגַּע בָּהּ יִטְמָא עַד־הָעֶרֶב:

וְכָל־אִשָּׁר תִּשָּׁכַב עָלָיו בְּנִדְתָּהּ יִטְמָא
וְכָל־אִשָּׁר־תִּשָּׁב עָלָיו יִטְמָא:

וְכָל־הַנִּגַּע בְּמִשְׁכָּבָהּ יִכַּסּ בְּגָדָיו וְרַחֵץ
בַּמַּיִם וְיִטְמָא עַד־הָעֶרֶב:

וְכָל־הַנִּגַּע בְּכָל־כְּלֵי אִשָּׁר־תִּשָּׁב עָלָיו
יִכַּסּ בְּגָדָיו וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְיִטְמָא עַד־
הָעֶרֶב:

וְאִם עַל־הַמִּשְׁכָּב הוּא אֹז עַל־הַכְּלֵי
אִשָּׁר־הוּא יִשְׁבַת עָלָיו בְּנִדְתָּהּ יִטְמָא
עַד־הָעֶרֶב:

וְאִם שָׁכַב יִשָּׁכַב אִישׁ אֹתָהּ וְתִהְיֶה נִדְתָּהּ
עָלָיו וְיִטְמָא שִׁבְעָה יָמִים, וְכָל־דָּבָר
שֶׁעָשׂוּ לְשִׁכְבָּהּ שֶׁהוּא יִשָּׁכַב עָלָיו – יִטְמָא.

פְּרַשְׁת זָבָה

וְאִשָּׁה שִׁדְמָה יֵצֵא בְּמִשְׁךָ יָמִים רַבִּים שְׁלֹא
בְּזִמְנֵי נִדְתָּהּ, אוֹ שִׁמְשִׁיד לְצֵאת יוֹתֵר מִזִּמְנֵי
נִדְתָּהּ, בְּכָל הַיָּמִים שִׁוְיָצָא מִמֶּנָּה דָּם טַמְאָתָהּ
הִיא תִּהְיֶה כְּמוֹ בִּימֵי נִדְתָּהּ – הִיא טַמְאָה.

כָּל דָּבָר שֶׁעָשׂוּ לְשִׁכְבָּהּ שֶׁהִיא תִּשָּׁכַב עָלָיו
בְּכָל הַיָּמִים שִׁוְיָצָא מִמֶּנָּה דָּם – יִהְיֶה טַמָּא
כְּמוֹ מִשְׁכָּב נִדְתָּהּ, וְכָל כְּלֵי שֶׁתִּשָּׁב עָלָיו –
יִהְיֶה טַמָּא כְּטַמְאָת נִדְתָּהּ.

וְכָל מִי שֶׁנִּגַּע בָּהֶם יִטְמָא, וְיִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו
וְיִטְבֹּל בַּמַּיִם וְיִהְיֶה טַמָּא עַד הָעֶרֶב.

פְּרַשְׁת טַהַרֵת הַזָּבָה

וְאִם נִתְרַפְּאָה מִזָּבָתָהּ הִיא תִּסְפֹּד שִׁבְעָה
יָמִים וְאַחַר כִּף תִּטְהַר.

וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִקַּח שְׁתֵּי תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בָנִי
יוֹנָה, וְתִבְיֵא אוֹתָם לִכְהֵן אֶל מוֹל פֶּתַח אוֹהֶל
הַהִתְכַּנְּסוֹת.

הַכֹּהֵן יַעֲשֶׂה אֶת הָאֶחָד חֲטָאת וְאֶת הָאֶחָד

וְאִשָּׁה כִּי־תִהְיֶה זָבָה דָּם יִהְיֶה זָבָה
בְּכַשְׁרָה שִׁבְעַת יָמִים תִּהְיֶה בְּנִדְתָּהּ
וְכָל־הַנִּגַּע בָּהּ יִטְמָא עַד־הָעֶרֶב:

וְכָל־אִשָּׁר תִּשָּׁכַב עָלָיו בְּנִדְתָּהּ יִטְמָא
וְכָל־אִשָּׁר־תִּשָּׁב עָלָיו יִטְמָא:

וְכָל־הַנִּגַּע בְּמִשְׁכָּבָהּ יִכַּסּ בְּגָדָיו וְרַחֵץ
בַּמַּיִם וְיִטְמָא עַד־הָעֶרֶב:

וְכָל־הַנִּגַּע בְּכָל־כְּלֵי אִשָּׁר־תִּשָּׁב עָלָיו
יִכַּסּ בְּגָדָיו וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְיִטְמָא עַד־
הָעֶרֶב:

וְאִם עַל־הַמִּשְׁכָּב הוּא אֹז עַל־הַכְּלֵי
אִשָּׁר־הוּא יִשְׁבַת עָלָיו בְּנִדְתָּהּ יִטְמָא
עַד־הָעֶרֶב:

וְאִם שָׁכַב יִשָּׁכַב אִישׁ אֹתָהּ וְתִהְיֶה נִדְתָּהּ
עָלָיו וְיִטְמָא שִׁבְעַת יָמִים וְכָל־הַמִּשְׁכָּב
אִשָּׁר־יִשָּׁכַב עָלָיו יִטְמָא: ס

וְאִשָּׁה כִּי־יִזוּב זָוָב דָּמָה יָמִים רַבִּים
בְּלֹא עֵת־נִדְתָּהּ אוֹ כִּי־תִזוּב עַל־נִדְתָּהּ
כָּל־יָמֵי זָוָב טַמְאָתָהּ כִּימֵי נִדְתָּהּ תִּהְיֶה
טַמְאָה הוּא:

כָּל־הַמִּשְׁכָּב אִשָּׁר־תִּשָּׁכַב עָלָיו כָּל־יָמֵי
זָוָבָה כְּמִשְׁכָּב נִדְתָּהּ יִהְיֶה־לָּהּ וְכָל־
הַכְּלֵי אִשָּׁר תִּשָּׁב עָלָיו טַמָּא יִהְיֶה
כְּטַמְאָת נִדְתָּהּ:

וְכָל־הַנִּגַּע בָּם יִטְמָא וְיִכַּסּ בְּגָדָיו
וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְיִטְמָא עַד־הָעֶרֶב:

וְאִם־טַהַרְתָּהּ מִזָּבָתָהּ וְכִפְרָה לָּהּ שִׁבְעַת
יָמִים וְאַחַר תִּטְהַר:

וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִקַּח־לָּהּ שְׁתֵּי תוֹרִים אוֹ
שְׁנֵי בָנִי יוֹנָה וְהִבְיֵאת אוֹתָם אֶל־הַכֹּהֵן
אֶל־פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד:

וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶת־הָאֶחָד חֲטָאת וְאֶת־

פרשת מצורע

עולה, ובזה יכפר עליה הכהן לפני ה'
מטמאת זיבתה.

הרחיקו את בני ישראל מטמאתם, כדי שלא
ימותו בטמאתם אם יטמאו את שכינתי
שבתוכם.

אלה דיני הזב ומי שיצא ממנו נוזל הזרע
ויטמא בו,

והטמאה בהרחקתה, ומי שנוזלים ממנו
נוזליו זכר או נקבה, ואיש שישכב עם אשה
טמאה.

האחד עליה וכפר עליה הכהן לפני
יהוה מזוב טמאתה:

והזרתם את בני ישראל מטמאתם ולא
ימתו בטמאתם בטמאם את משכני
אשר בתוכם:

זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו
שכבת זרע לטמאה בה:

והדנה בנדתה ותזב את זובו לזכר
ולנקבה ולאיש אשר ישכב עם טמאה:

פ

מפס"ד לא

לב

לג

אחרי מות

פרשת הכניסה לקודש

ה' דבר אל משה אחרי שמתו שני בני אהרן, כשנגשו לפני ה' ומתו.

ה' אמר למשה: דבר אל אהרן אחיד שלא יבוא בכל זמן שירצה אל הקודש שמעבר לפרוכת מבפנים – אל מול הכסוי שעל הארון, וכך לא ימות, כי אני מתגלה בענן שעל הכסוי הארון.

עם קרבנות אלה אהרן יכנס לקודש: עם פר לחטאת ואיל לעולה.

הוא ילבש בתונת קדושה מבר, ויהיו על גופו מכנסי בד, ויחגור חגורה מבר, ויחבוש לראשו מצנפת בד – אלה הם בגדי קודש, הוא יטבול במים בגופו, וילבש אותם.

ויקח מקהל בני ישראל שני תישים לחטאת ואיל אחד לעולה.

אהרן יגיש את פר החטאת שלו ויכפר על עצמו ועל משפחתו.

הוא יקח את שני התישים ויעמיד אותם לפני ה' – מול פתח אוהל ההתכנסות.

אהרן יטיל גזרות בין שני התישים, על גזרל אחד כתוב: "לה", ועל גזרל אחד כתוב: "לצוק התלול".

אהרן יגיש את התיש שעלה עליו הגזרל "לה" ויעשה אותו חטאת.

ואת התיש שעלה עליו הגזרל "לצוק התלול" יעמידו חי לפני ה' כדי להתנודות עליו לכפרה, ולשלוח אותו לצוק התלול שבמדבר.

אהרן יגיש את פר החטאת שלו ויכפר על עצמו ועל משפחתו וישחט את פר החטאת שלו.

ויקח מחתה מלאה של גחלים בוערות מעל המזבח מלפני ה', ומלא חפניו קטורת בשמים דקה, ויביא פנימה אל מעבר לפרוכת.

א * ויִדְבֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן בְּקִרְבָּתְכֶם לִפְנֵי־יְהוָה וַיָּמָתוּ:

ב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל־אֶהֱרֹן אַחִיד וְאֶל־יָבֵא בְּכָל־עַת אֶל־הַקֹּדֶשׁ מִבֵּית לַפְּרֻכָּת אֶל־פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָאָרוֹן וְלֹא יָמוּת כִּי בְעֵנָן אֶרְאֶה עַל־הַכַּפֹּרֶת:

ג בַּזֹּאת יָבֵא אֶהֱרֹן אֶל־הַקֹּדֶשׁ בְּפָר בֶּן־בֶּקֶר לַחֲטָאת וְאֵיל לְעֹלָה:

ד [ז] כִּתְּנֶנּוּ בֶד קֹדֶשׁ וּלְבָשׁ וּמְכַנְסֵי־בֶד וְהָיוּ עַל־בְּשָׂרוֹ וּבִאֲבָנָט בֶד וַחֲגוֹר וּבְמִצְנַפֶּת בֶד יִצְנַף בְּגֵד־קֹדֶשׁ הֵם וְרַחֵץ בַּמַּיִם אֶת־בְּשָׂרוֹ וּלְבַשׁם:

ה וּמֵאֵת עֶדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי־שַׁעִירֵי עִזִּים לַחֲטָאת וְאֵיל אֶחָד לְעֹלָה:

ו וְהִקְרִיב אֶהֱרֹן אֶת־פֶּר הַחֲטָאת אֲשֶׁר־לוֹ וַיִּכַּפֵּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ:

ז * וְלָקַח אֶת־שְׁנֵי הַשַּׁעִירִים וְהֵעִמִּיד אֹתָם לִפְנֵי יְהוָה פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד:

ח וַנִּתֵּן אֶהֱרֹן עַל־שְׁנֵי הַשַּׁעִירִים גְּזָלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַיהוָה וּגּוֹרֵל אֶחָד לְעֹזָאוֹל:

ט וְהִקְרִיב אֶהֱרֹן אֶת־הַשַּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל לַיהוָה וְעָשָׂהוּ חֲטָאת:

י וְהַשַּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל לְעֹזָאוֹל יַעֲמֶדְתּוֹ לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עָלָיו לְשַׁלַּח אוֹתוֹ לְעֹזָאוֹל הַמִּדְבָּרָה:

יא וְהִקְרִיב אֶהֱרֹן אֶת־פֶּר הַחֲטָאת אֲשֶׁר־לוֹ וַיִּכַּפֵּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ וְשַׁחַט אֶת־פֶּר הַחֲטָאת אֲשֶׁר־לוֹ:

יב * וְלָקַח מִלֵּא הַמַּחֲתָה גַחֲלֵי־אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ מִלִּפְנֵי יְהוָה וּמִלֵּא חֲפָנָיו קְטֹרֶת סַמִּים דְּקָה וְהִבִּיא מִבֵּית לַפְּרֻכָּת:

הוא ישים את הקטורת על האש לפני ה', וענן הקטורת יכסה את הכסוי שעל ארון לוחות הברית, והוא לא ימות.

הוא יקח מדם הפר ויתיו באצבעו אל מעל הכסוי ממזרח, ולכוון הכסוי יתיו באצבעו מהדס שבע פעמים.

הוא ישחט את תיש החטאת של העם, ויביא את דמו פנימה אל מעבר לפרוכת, ויעשה בדמו כמו שעשה בדם הפר ויתיו אותו מעל הכסוי ולכוון הכסוי.

הוא יתיו במקום הקודש כדי לכפר על טמאות בני ישראל ועל פשעיהם וכל חטאיהם, ויתיו כך גם באוהל ההתבנסות ששוכן אתם בתוך טמאותיהם.

ושום אדם לא יהיה באוהל ההתבנסות כשיכנס לקודש לכפר עד שיצא, והוא יכפר על עצמו, ועל משפחתו, ועל כל קהל ישראל.

הוא יצא למזבח שלפני ה' ויתיו עליו כדי לכפר, ויקח מדם הפר ומדם התיש, וישים על פנות המזבח מסביב.

הוא יתיו על המזבח מהדס באצבעו שבע פעמים, ויטהר אותו ויקדש אותו מטמאות בני ישראל.

כשיגמור להתיו על הקודש ועל אוהל ההתבנסות ועל המזבח כדי לכפר, יקריב את התיש החי.

אהרן ישעין את שתי ידיו על ראש התיש החי ויתודה עליו את כל עונות בני ישראל ואת כל פשעיהם וכל חטאיהם, וישים אותם על ראש התיש ויגרש אותו למדבר ביד איש שמונה לכך.

התיש יסחוב עליו את כל עונותיהם אל ארץ שממה, והוא ישליך את התיש במדבר.

אהרן יבוא לאוהל ההתבנסות ויפשוט את בגדי הברד שלבש בבואו לקודש ויניח אותם

ונתן את הקטורת על האש לפני יהוה וכסה | ענן הקטורת את הכפרת אשר על העדות ולא ימות:

ולקח מדם הפר והזה באצבעו על פני הכפרת קדמה ולפני הכפרת יזה שבע פעמים מן הדם באצבעו:

ושחט את שעיר החטאת אשר לעם והביא את דמו אל מבית הפרכת ועשה את דמו כאשר עשה להם הפר והזה אתו על הכפרת ולפני הכפרת:

וכפר על הקדש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם וכן יעשה לאהל מועד השכן אתם בתוך טמאתם:

וכל אדם לא יהיה | באהל מועד בבאו לכפר בקדש עד צאתו וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל:

ויצא אל המזבח אשר לפני יהוה וכפר עליו ולקח מדם הפר ומדם השעיר ונתן על קרנות המזבח סביב:

והזה עליו מן הדם באצבעו שבע פעמים ויטהרו ויקדשו מטמאת בני ישראל:

וכלה מכפר את הקדש ואת אוהל מועד ואת המזבח והקריב את השעיר החי:

וסמך אהרן את שתי ידיו על ראש השעיר החי והתודה עליו את כל עונות בני ישראל ואת כל פשעיהם לקל חטאתם ונתן אתם על ראש השעיר ושלח ביד איש עתי המדברה:

ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה ושלח את השעיר במדבר:

ובא אהרן אל אוהל מועד ופשט את בגדי הברד אשר לבש בבואו אל הקדש

והניחם שם:

כד ורחץ את־בשרו במים במקום קדוש ולבש את־בגדיו ויצא ועשה את־עלתו ואת־עלת העם וכפר בעדו ובעד העם: ואת חלב החטאת יקטיר המזבחה:

שליש
(טז)

כו והמשלח את־השעיר לעזאזל יכבס בגדיו ורחץ את־בשרו במים ואחרי־כן יבוא אל־המחנה:

כז ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת אשר הובא את־דמם לכפר בקדש יוציא אל־מחוז למחנה ושרפו באש את־ערתם ואת־בשרם ואת־פרשם:

כח והשרף אתם יכבס בגדיו ורחץ את־בשרו במים ואחרי־כן יבוא אל־המחנה:

כט והיתה לכם לחקת עולם בתדוש השביעי בעשור לחדש תענו את־נפשתיכם וכל־מלאכה לא תעשו האזרח והגר תגר בתוכם:

ל כי־ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני יהוה תטהרו:

לא שבת שבתון היא לכם ועניתם את־נפשתיכם חקת עולם:

לב וכפר הכהן אשר־ימשח אתו ואשר ימלא את־ידו לכהן תחת אביו ולבש את־בגדי הבר בגדי הקדש:

לז וכפר את־מקדש הקדש ואת־אהל מועד ואת־המזבח וכפר ועל הכהנים ועל־כל־עם הקהל וכפר:

לח והיתה־זאת לכם לחקת עולם לכפר על־בני ישראל מכל־חטאתם אחת בשנה ויעש כאשר צוה יהוה את־משה: פ

שם.

הוא יטבול בגופו במים במקום קדוש וילבש את בגדיו, ויצא ועשה את עולתו ואת עולת העם וכפר על עצמו ועל העם. ואת חלב החטאת יקטיר על המזבח.

והאיש שמשליך את התיש לעזאזל יטביל את בגדיו ויטביל את גופו במים ואחרי כן יוכל לבוא למחנה.

ואת פר החטאת ואת תיש החטאת שדמם הובא לכפר בקודש יוציא אל מחוז למחנה, וישרפו באש את העורות והבשר שלהם ואת האוכל המעכל שבהם.

והאיש ששורף אותם יטביל את בגדיו ויטביל את גופו במים, ואחרי כן יוכל לבוא למחנה.

זה יהיה לכם חוק לעולם, בחודש השביעי ביום העשירי לחדש תענו את נפשתיכם בצום, ואל תעשו שום מלאכה – האזרח והגר שגר אתכם.

כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאיכם – תטהרו לפני ה'.

הוא יום שבתון עבורכם ותענו את נפשתיכם בצום – חוק לעולם.

הכהן שימשחו אותו ושימונה לכהן במקום אביו הוא יכפר, וילבש את בגדי הבר – בגדי הקודש.

הוא יתני על קודש הקדשים ועל שאר אוהל ההתבנסות ועל המזבח כדי לכפר, וכך יכפר על הכהנים ועל כל עם הקהל.

זה יהיה לכם חוק לעולם – לכפר על בני ישראל מכל חטאיהם פעם אחת בשנה. אהרן עשה כמו שה' צוה את משה.

פרשת שחויטי חוץ

ה' דבר אל משה ואמר:

וידבר יהוה אל־משה לאמר:

רביעי

יז

דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶל בְּנָיו וְאֶל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַר לָהֶם: זֶה הַדְּבָר שֶׁה' צִוָּה:

כָּל אִישׁ מֵעַם יִשְׂרָאֵל שִׁישַׁחַט שׂוֹר אוֹ כֶּבֶשׂ
אוֹ עֵז בַּמַּחֲנֶה אוֹ שִׁישַׁחַט מִחוּץ לַמַּחֲנֶה,

וְלֹא יָבִיֵא אוֹתוֹ אֶל מוֹל פֶּתַח אוֹהֶל
הַהִתְכַּנְּסוֹת כִּדִּי לְהַקְרִיב אוֹתוֹ קָרְבָּן לַה'
לִפְנֵי מִשְׁכַּן ה' – זֶה יַחֲשֹׁב לְאִישׁ הַהוּא לְדָם,
כַּאֲלוֹ רִצַּח וְשִׁפַּךְ דָּם, הָאִישׁ הַהוּא יִשְׁמַד
מִתּוֹךְ עַמּוֹ.

כִּדִּי שְׁבִנִי יִשְׂרָאֵל יָבִיֵאוּ אֶת זְבַחֵיהֶם שֶׁהֵם
רְגִילִים לְזִבּוּחַ בַּשָּׂדֶה – שִׁיבִיֵאוּ אוֹתָם לַה'
אֶל מוֹל פֶּתַח אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת – לִכְהֵן,
וְיִזְבְּחוּ אוֹתָם כְּזִבְחֵי שְׁלָמִים לַה'.

וְהִכְהֵן יִזְרוֹק אֶת הַדָּם עַל מִזְבֵּחַ ה' מוֹל פֶּתַח
אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת, וְקָטַר אֶת הַחֹלֶב לְנֶחֱת
רוּחַ לַה'.

וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זְבַחֵיהֶם לְשִׁדִּים שֶׁהֵם
נִמְשָׁכִים אַחֲרֵיהֶם, זֶה יִהְיֶה לָהֶם חֹזֶק לְעוֹלָם
לְדוֹרוֹת.

וְאָמַר לָהֶם: כָּל אִישׁ מֵעַם יִשְׂרָאֵל וּמִהַגֵּר
שִׁיגוֹר אִתְּם שִׁיקְרִיב עוֹלָה אוֹ זֶבַח,

וְלֹא יָבִיֵא אוֹתוֹ אֶל מוֹל פֶּתַח אוֹהֶל
הַהִתְכַּנְּסוֹת לְהַקְרִיב אוֹתוֹ לַה' – הָאִישׁ הַהוּא
יִשְׁמַד מֵעַמּוֹ.

פְּרֻשַׁת אִסוּר הַדָּם

וְכָל אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אוֹ מִהַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם
שִׁיאֲכַל כָּל דָּם שֶׁהוּא, אֲכַעֵס עַל הַנֶּפֶשׁ
הָאוֹכֵלֶת אֶת הַדָּם, וְאֶעֱשֶׂה שְׂתֵאבֵד מִתּוֹךְ
עַמּוֹ.

כִּי הַחַיִּים שֶׁל בְּעֲלֵי הַחַיִּים הֵם בְּדָם, וְאֲנִי
צוִיתִי אֶתְכֶם שֶׁתִּזְרְקוּ אוֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ כִּדִּי
לְכַפֵּר עַל נַפְשׁוֹתֵיכֶם, כִּי זְרִיקַת הַדָּם עַל

ב דַּבֵּר אֶל-אֶהֱרֹן וְאֶל-בְּנָיו וְאֶל כָּל-בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם זֶה הַדְּבָר
אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר:

ג אִישׁ מֵאִשׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשַׁחַט
שׂוֹר אוֹ-כֶּשֶׂב אוֹ-עֵז בַּמַּחֲנֶה אוֹ אֲשֶׁר
יִשַׁחַט מִחוּץ לַמַּחֲנֶה:

ד וְאֶל-פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד לֹא יָבִיֵאוּ
לְהַקְרִיב קָרְבָּן לַיהוָה לִפְנֵי מִשְׁכַּן
יְהוָה דָּם יַחֲשֹׁב לְאִישׁ הַהוּא דָּם שִׁפָּךְ
וּנְכַרְתָּ הָאִישׁ הַהוּא מִקִּרְבֵּי עַמּוֹ:

ה לְמַעַן אֲשֶׁר יָבִיֵאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-
זְבַחֵיהֶם אֲשֶׁר הֵם זְבַחִים עַל-פְּנֵי
הַשָּׂדֶה וְהִבִּיאֵם לַיהוָה אֶל-פֶּתַח אוֹהֶל
מוֹעֵד אֶל-הַכְּהֵן וְזָבְחוּ זְבַחֵי שְׁלָמִים
לַיהוָה אוֹתָם:

ו וְזֹלָק הִכְהֵן אֶת-הַדָּם עַל-מִזְבֵּחַ יְהוָה
פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד וְהִקְטִיר הַחֹלֶב לַרִּיחַ
נִיחַח לַיהוָה:

ז וְלֹא-יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת-זְבַחֵיהֶם לְשִׁעִירִים
אֲשֶׁר הֵם זִנִּים אַחֲרֵיהֶם חֲקַת עוֹלָם
תִּהְיֶינָה וְאֵת לָהֶם לְדֹרֹתָם:

ח וְאֵלֵיהֶם תֹּאמַר אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל
וּמִן-הַגֵּר אֲשֶׁר-יִגוֹר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר-יַעֲלֶה
עָלָה אוֹ-זֶבַח:

ט וְאֶל-פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד לֹא יָבִיֵאוּ
לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ לַיהוָה וּנְכַרְתָּ הָאִישׁ הַהוּא
מֵעַמּוֹ:

י וְאִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן-הַגֵּר הַגֵּר
בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר יֹאכַל כָּל-דָּם וְנִתְתִּי פְּנֵי
בְּנֶפֶשׁ הָאוֹכֵלֶת אֶת-הַדָּם וְהִכְרַתִּי אֶתָּה
מִקִּרְבֵּי עַמּוֹ:

יא כִּי נֶפֶשׁ הַבֶּשֶׂר בַּדָּם הוּא וְאֲנִי נִתְתִּיו
לָכֶם עַל-הַמִּזְבֵּחַ לְכַפֵּר עַל-נַפְשׁוֹתֵיכֶם
כִּי-הַדָּם הוּא בְּנֶפֶשׁ יַכְפֵּר:

חמיש
(שלישי)

המזבח מכפרת על הנפש של מביא הקרבן.
לכן אמרתי לבני ישראל: שום אדם מאתכם
לא יאכל דם, וגם הגר שגר אתכם לא יאכל
דם.

וְכָל אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹ מִהַגֵּר שֹׁגֵר אִתְּכֶם
שִׂיצוֹד חַיָּה אוֹ עוֹף שָׁמַיִם לֹא יֹאכְלוּ אֹתָם,
יִשְׁפּוֹף אֶת דָּמָו וַיִּכְסֶה אוֹתוֹ בַּעֲפָר.

כִּי הַחַיִּים שֶׁל כָּל בְּעָלֵי הַחַיִּים הֵם בְּדָמָם,
וְאָמַרְתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: אַל תֹּאכְלוּ שׁוּם דָּם
שֶׁל בְּעַל חַי, כִּי הַחַיִּים שֶׁל כָּל בְּעָלֵי הַחַיִּים
הֵם בְּדָמָם, כָּל הַאֹכֵל אוֹתוֹ יֵאבֵד מֵעַמּוֹ.

וְכָל אִישׁ – אֲזָרַח אוֹ גֵר, שִׁיֵּאכַל נְבִלָה אוֹ
טְרֵפָה, יִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו וַיִּטְבֹּל בַּמַּיִם וַיִּטְמָא
עַד הָעֶרֶב, וְאֵז וַיְהִי טְהוֹר.

וְאִם לֹא יִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו וְלֹא יִטְבִּיל אֶת
גּוּפוֹ וַיֵּגַע בַּקּוֹדֶשׁ הוּא יִקְבַּל עוֹנֶשׁ עַל עוֹוֹנוֹ.

פְּרֻשַׁת אֲזָרַת הָעֲרִיּוֹת

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַר לָהֶם: אֲנִי ה'
אֱלֹהֵיכֶם.

אֵל תַּעֲשׂוּ כַּמַּעֲשֵׂי אֶרֶץ מִצְרַיִם שֹׁגֵרְתֶם בָּהּ,
וְאֵל תַּעֲשׂוּ כַּמַּעֲשֵׂי אֶרֶץ כְּנָעַן שֹׁאֲנֵי מִבְּיַא
אֶתְכֶם לְשׁוֹם, וְאֵל תִּתְנַהֲגוּ לְפִי הַחֲקִים
שֶׁלָּהֶם.

תַּעֲשׂוּ אֶת מִשְׁפָּטֵי וְתִשְׁמְרוּ אֶת חֻקֵּי וְתִתְנַהֲגוּ
עַל פִּיהֶם, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

שִׁמְרוּ אֶת חֻקֵּי וְאֶת מִשְׁפָּטֵי שֵׁאִם אָדָם יַעֲשֶׂה
אוֹתָם הוּא יִחַיֶּה בְּזִכְרוֹתָם, אֲנִי ה'.

שׁוּם אִישׁ לֹא יֵגֵשׁ אֶל שׁוּם קְרוֹבַת מִשְׁפַּחְתּוֹ
לְגִלוֹת אֶת הַמָּקוֹם הַמְצַנֵּעַ, אֲנִי ה'.

אֵל תִּגְלֶה אֶת הַמָּקוֹם הַמְצַנֵּעַ שֶׁשִּׁיךְ לְאַבִּיךָ
– הַמָּקוֹם הַמְצַנֵּעַ שֶׁל אִמְךָ, זוֹ אִמְךָ, אֵל
תִּשְׁכַּב אִתָּהּ.

אֵל תִּגְלֶה אֶת הַמָּקוֹם הַמְצַנֵּעַ שֶׁל אִשְׁתְּ
אַבִּיךָ – זֶהוּ הַמָּקוֹם הַמְצַנֵּעַ שֶׁל אִבִּיךָ.

עַל־כֵּן אָמַרְתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל־נֶפֶשׁ
מִכֶּם לֹא־תֹאכַל דָּם וְהַגֵּר הַגֵּר
בְּתוֹכְכֶם לֹא־יֹאכַל דָּם:

וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן־הַגֵּר הַגֵּר
בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר יִצְוֶה צִיד חַיָּה אוֹ־עוֹף אֲשֶׁר
יֹאכַל וְשִׁפּוֹף אֶת־דָּמוֹ וַיִּכְסֶהוּ בַּעֲפָר:

כִּי־נֶפֶשׁ כָּל־בֶּשֶׂר דָּמָו כַּנֶּפֶשׁ הוּא
וְאָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם כָּל־בֶּשֶׂר לֹא
תֹאכְלוּ כִּי נֶפֶשׁ כָּל־בֶּשֶׂר דָּמָו הוּא כָּל־
אֲכָלָיו וַיִּכְרַת:

וְכָל־נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל נְבִלָה וְטְרֵפָה
בְּאֲזָרַח וּבַגֵּר וַיִּכְסֶה בְּגָדָיו וַיִּרְחֹץ בַּמַּיִם
וַיִּטְמָא עַד־הָעֶרֶב וְטָהַר:

וְאִם לֹא יִכְבֹּס וּבִשְׂרוֹ לֹא יִרְחֹץ וַיִּנָּשֵׂא
עוֹנוֹ: פ

וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

כַּמַּעֲשֵׂה אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִשְׁבַתְּמֶנָּה
לֹא תַעֲשׂוּ וְכַמַּעֲשֵׂה אֶרֶץ־כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי
מִבְּיַא אֶתְכֶם שָׁמָּה לֹא תַעֲשׂוּ
וּבַחֲקִיתֶיהֶם לֹא תִלְכוּ:

אֶת־מִשְׁפָּטֵי תַעֲשׂוּ וְאֶת־חֻקֵּי תִשְׁמְרוּ
לְלַכֵּת בָּהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־חֻקֵּי וְאֶת־מִשְׁפָּטֵי אֲשֶׁר
יַעֲשֶׂה אִתְּכֶם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם אֲנִי יְהוָה: ס

אִישׁ אִישׁ אֶל־כָּל־שֹׂאֵר בִּשְׂרוֹ לֹא
תִקְרְבוּ לְגִלוֹת עֲרוֹתָ אֲנִי יְהוָה: ס

עֲרוֹת אֲבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה
אִמְךָ הוּא לֹא תִגְלֶה עֲרוֹתֶיהָ: ס

עֲרוֹת אִשְׁתְּ־אַבִּיךָ לֹא תִגְלֶה עֲרוֹת
אַבִּיךָ הוּא: ס

אל תגלה את המקום המצנע של אחותך בת אביך או בת אמך, שנולדה בנשואין או מחוץ לנשואין; אל תגלה את המקום המצנע שלהן.

המקום המצנע של בת בנה או בת בתך – אל תגלה את המקום המצנע שלהן, כי זה המקום המצנע שלך.

אל תגלה את המקום המצנע של בת אשת אביך שנולדה מאביך – היא אחותך, אל תגלה את המקום המצנע שלה.

אל תגלה את המקום המצנע של אחות אביך, היא קרובת אביך.

אל תגלה את המקום המצנע של אחות אמך כי היא קרובת אמך.

אל תגלה את המקום המצנע של אחי אביך, אל תגש אל אשתו לשכב אתה, היא דודתך.

אל תגלה את המקום המצנע של בלתיך, היא אשת בנה, אל תגלה את המקום המצנע שלה.

את המקום המצנע של אשת אחיך אל תגלה, זהו המקום המצנע של אחיך.

את המקום המצנע של אשה ובתה אל תגלה, אל תתחתן עם בת בנה ועם בת בתה כדי לגלות את מקומן המצנע, הן קרובות, זו מחשבת חטא.

ואל תקח אשה עם אחותה להתחתן עמן שתהיינה צרות זו לזו – לגלות את המקום המצנע של אחת מהן בחייה של אחותה.

ואל תגש אל אשה בשאי טמאה בנדתה, לגלות את המקום המצנע שלה.

ואל תכניס את הזרע שלך באשת חברך ותטמא בה.

ואל תתן מצאצאיך להעביר למלך ולא תחלל מולך, ולא תחלל בכך את שם אלהיך, אני ה'.

ואל תשכב עם זכר כמו במשכב עם אשה כי זו תועבה.

עֲרֹנֹת אַחֹתְךָ בַת־אָבִיךָ אוֹ בַת־אִמְךָ מוֹלְדֹת בַּיִת אוֹ מוֹלְדֹת חוּץ לֹא תִגְלֶה עֲרֹנֹתָן: ס

עֲרֹנֹת בַת־בְּנֶךָ אוֹ בַת־בִּתְּךָ לֹא תִגְלֶה עֲרֹנֹתָן כִּי עֲרֹנֹתָהּ הֵנָּה: ס

עֲרֹנֹת בַת־אִשְׁתְּ אָבִיךָ מוֹלְדֹת אָבִיךָ אַחֹתְךָ הִוא לֹא תִגְלֶה עֲרֹנֹתָהּ: ס

עֲרֹנֹת אַחֹת־אָבִיךָ לֹא תִגְלֶה שָׂאֵר אָבִיךָ הִוא: ס

עֲרֹנֹת אַחֹת־אִמְךָ לֹא תִגְלֶה כִּי־שָׂאֵר אִמְךָ הִוא: ס

עֲרֹנֹת אַחִי־אָבִיךָ לֹא תִגְלֶה אֶל־אִשְׁתּוֹ לֹא תִקְרַב דִּדְתָךָ הִוא: ס

עֲרֹנֹת בַּלְתֶּךָ לֹא תִגְלֶה אִשְׁתְּ בְנֶךָ הִוא לֹא תִגְלֶה עֲרֹנֹתָהּ: ס

עֲרֹנֹת אִשְׁת־אָחִיךָ לֹא תִגְלֶה עֲרֹנֹת אָחִיךָ הִוא: ס

עֲרֹנֹת אִשָּׁה וּבִתָּה לֹא תִגְלֶה אֶת־בַּת־בְּנֶה וְאֶת־בַּת־בִּתָּה לֹא תִקַּח לְגִלּוֹת עֲרֹנֹתָהּ שֶׂאֵרָה הֵנָּה וְזֹמָה הִוא:

וְאִשָּׁה אֶל־אֲחֹתָהּ לֹא תִקַּח לְצָרָר לְגִלּוֹת עֲרֹנֹתָהּ עֲלֶיהָ בַּחַיָּה:

וְאֶל־אִשָּׁה בְּנֵית טְמֵאָתָהּ לֹא תִקְרַב לְגִלּוֹת עֲרֹנֹתָהּ:

וְאֶל־אִשְׁתְּ עַמִּיתְךָ לֹא־תִתֵּן שְׂכָבְתָךָ לְזָרַע לְטְמֵאֵה־בָּהּ:

וּמִזְרַעְךָ לֹא־תִתֵּן לְהַעֲבִיר לְמֶלֶךְ וְלֹא תִחַלֵּל אֶת־שֵׁם אֱלֹהֶיךָ אֲנִי יְהוָה:

וְאֶת־זָכָר לֹא תִשְׁכַּב מִשְׁכַּבִּי אִשָּׁה תוֹעֵבָה הִוא:

שביעי (רביעי)

וְאֵל תִּכְנִּיֵם אֶת הַזֶּרַע שְׁלֶךְ בְּכֹל בְּהֵמָה
וְתִטְמְאוּ בָּהּ, וְאִשָּׁה לֹא תִעְמֹד לִפְנֵי בְּהֵמָה
מִמִּין זָכָר שִׁישָׁבֵב אֹתָהּ, זֶה עֲרֹבֹב וּבִלְבוּל.

אֵל תִּטְמְאוּ בְּכֹל אֵלֶּה כִּי בְּכֹל אֵלֶּה נִטְמְאוּ
הַעֲמִיִם שְׂאֵנֵי מִגְרָשׁ מִפְּנֵיכֶם.

הָאָרֶץ נִטְמְאָה זִכְרָתִי אֶת חֲטָאֵיהֶּ וְהִעֲנִשְׁתִּי
אוֹתָהּ, הָאָרֶץ הַקִּיְיָהּ אֶת תּוֹשְׁבֵיהֶּ וְגִרְשָׁהּ
אוֹתָם.

אַתֶּם תִּשְׁמְרוּ אֶת חֻקֵּי וְאֶת מִשְׁפָּטֵי וְאֵל
תַּעֲשׂוּ מִכֹּל הַתּוֹעֵבוֹת הָאֵלֶּה, גַּם הָאֲזֹרַח וְגַם
הַגֵּר שָׂגַר אֶתְכֶם.

כִּי אֶת כָּל הַתּוֹעֵבוֹת הָאֵלֶּה עָשׂוּ אַנְשֵׁי הָאָרֶץ
שֶׁהָיוּ בָּהּ לִפְנֵיכֶם וְהָאָרֶץ נִטְמְאָה.

וְכִּד הָאָרֶץ לֹא תִקְיֵא אֶתְכֶם בְּגִלּוֹל שְׂאֵתֶם
מִטְמְאִים אוֹתָהּ, כִּמוֹ שֶׁהִקִּיְיָהּ אֶת הָעַם
שֶׁהָיָה לִפְנֵיכֶם.

כִּי כָּל מִי שִׁיעֲשֶׂה מִכֹּל הַתּוֹעֵבוֹת הָאֵלֶּה –
הַנְּפֹשׁוֹת שֶׁעוֹשׂוֹת כֹּד יִשְׁמְדוּ מִתּוֹךְ עַמָּם.

תִּקְפִּידוּ עַל מִצְוֹתַי שֶׁלֹּא תַעֲשׂוּ מִהַחֻקִּים
הַמְתוֹעֲבִים שֶׁנַּעֲשׂוּ לִפְנֵיכֶם, וְלֹא תִטְמְאוּ
בָהֶם, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

כג וּבְכֹל-בְּהֵמָה לֹא-תִתֵּן שִׁכְבָּתָהּ
לְטִמְאָה-בָּהּ וְאִשָּׁה לֹא-תִעְמֹד לִפְנֵי
בְּהֵמָה לְרִבְעָה תָּבֵל הוּא:

כד אֶל-תִּטְמְאוּ בְּכֹל-אֵלֶּה כִּי בְּכֹל-אֵלֶּה
נִטְמְאוּ הַגֵּוִיִם אֲשֶׁר-אֲנִי מוֹשֵׁלִיךְ מִפְּנֵיכֶם:

כה וְתִטְמְאוּ הָאָרֶץ וְאִפְקֹד עֲוֹנָהּ עָלֶיהָ וְתִקָּא
הָאָרֶץ אֶת-יִשְׁבֵיהָ:

כו וּשְׁמַרְתֶּם אֹתָם אֶת-חֻקֵּי וְאֶת-מִשְׁפָּטֵי
וְלֹא תַעֲשׂוּ מִכֹּל הַתּוֹעֵבוֹת הָאֵלֶּה
הָאֲזֹרַח וְהַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם:

כז כִּי אֶת-כָּל-הַתּוֹעֵבוֹת הָאֵל עָשׂוּ אַנְשֵׁי-
הָאָרֶץ אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם וְתִטְמְאוּ הָאָרֶץ:

כח וְלֹא-תִקְיֵא הָאָרֶץ אֶתְכֶם בְּטִמְאָתְכֶם
אֶתָּה כַּאֲשֶׁר קָאָה אֶת-הַגֵּוִי אֲשֶׁר
לִפְנֵיכֶם:

כט כִּי כָל-אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִכֹּל הַתּוֹעֵבוֹת
הָאֵלֶּה וְנִכְרְתוּ הַנְּפֹשׁוֹת הַעֲשֵׂת מִקְרָב
עַמָּם:

ל וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-מִשְׁמְרֹתַי לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת
מִחֻקֹּת הַתּוֹעֵבוֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ לִפְנֵיכֶם
וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: פ

מפס"ד

קדושים

פְּרַשְׁתַּ מִצְוֹת הַקְּדוֹשָׁה
ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:
דִּבֶּר אֶל כָּל צִבּוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַר לָהֶם:
תְּהִיוּ קְדוֹשִׁים כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם קְדוֹשׁ.
תִּכְבְּדוּ – כָּל אִישׁ אִישׁ אֶת אִמּוֹ וְאֶת אָבִיו,
וּתְשַׁמְרוּ אֶת שְׁבֻטוֹתַי, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.
אֵל תִּפְנֹו לַעֲבֹד אֶת הָאֱלֹהִים וְאֵל תַּעֲשׂוּ
לָכֶם פְּסָלִי מִתְּכוֹת, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.
וּכְשֶׁתִּזְבְּחוּ זֶבַח שְׁלָמִים לַה', תִּזְבְּחוּ אוֹתוֹ
בְּאוֹפֶן שֶׁה' יִהְיֶה מְרוֹצֵה מִמַּעֲשֵׂיכֶם.
הַקֶּרֶבֶן יֹאכַל בַּיּוֹם הַשְּׁחִיטָה וְלִמְחֻרָתָהּ, וּמֵה
שִׂישִׁיאָר עַד הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יִשְׂרָף בָּאֵשׁ.
וְאִם יֹאכַל בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, הוּא מָאוֹס וְהוּא לֹא
יִתְקַבֵּל בְּרִצּוֹן.
וּמִי שֹׂאֲכַל אוֹתוֹ יִקְבַּל אֶת עוֹנֶשׁ עוֹוֹנוֹ כִּי
הוּא חָלַל אֶת קוֹדְשֵׁי ה', הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת תֵּאבֵד
מֵעַמָּה.
וּכְשֶׁתִּקְצְרוּ אֶת קִצֵּיר אֲרֻצְכֶם, אֵל תִּגְמֹר
לְקִצּוֹר גַּם אֶת קִצֵּה הַשְּׂדֵה, וְאֵל תִּאֲסֹף אֶת
הַשְּׂבָלִים שֶׁנִּפְּלוּ בְּזִמְנֵי הַקְּצִירָה.
וְאֵל תִּבְעֹזֹר בְּכַרְמְךָ אֶת הָאֲשֻׁבּוֹלוֹת
הַקֶּטְנִים, וְאֵל תִּאֲסֹף אֶת הָעֲנָבִים שֶׁנִּפְּלוּ
בְּכַרְמְךָ בְּזִמְנֵי הַבְּצִיר, אֲלֵא תִשְׂאִיר אוֹתָם
לְעֵנִי וּלְגֵר, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.
אֵל תִּגְנְבוּ, וְאֵל תִּכְחִישׁוּ אֶת חֻבוֹתֵיכֶם וְאֵל
תִּרְמוּ אִישׁ אֶת חֵבְרוֹ.
וְאֵל תִּשְׁבְּעוּ בַשְּׁמִי לִשְׁקֹר שְׂלֵא תַחֲלַל אֶת
שֵׁם אֱלֹהֵיךָ, אֲנִי ה'.
אֵל תִּמְנַע מִלְשַׁלֵּם לַחֲבֵרְךָ אֶת שְׂכָרוֹ וְאֵל
תִּגְזוֹל, אֵל תִּשְׂאִיר אֲצִלְךָ בְּלִילָה עַד הַבּוֹקֵר
אֶת שְׂכָר עֲבוֹדָתוֹ שֶׁל שְׂכִיר.
אֵל תִּקְלַל אֶפְלוֹ חֲרַשׁ, וְאֵל תִּשִּׂים מְכֻשׁוֹל
לִפְנֵי עוֹר, וּתִכְבֵּד אֶת אֱלֹהֵיךָ, אֲנִי ה'.

יט * א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
ב דַּבֵּר אֶל־כָּל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם:
ג אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירְאוּ וְאֶת־שְׁבֻטוֹתַי
תִּשְׁמְרוּ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
ד * [א] אֶל־תִּפְנֹו אֶל־הָאֱלֹהִים וְאֶל־הִי מִסִּכָּה
לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
ה * [א] וְכִי תִזְבְּחוּ זֶבַח שְׁלָמִים לַיהוָה
לְרִצְוֹנְכֶם תִּזְבְּחֶהוּ:
ו [א] בַּיּוֹם זִבְחֵכֶם יֹאכַל וּמִמְחֻרָתָהּ וְהַנּוֹתֵר
עַד־יָוֹם הַשְּׁלִישִׁי בָּאֵשׁ יִשְׂרָף:
ז * [א] וְאִם הָאֵכַל יֹאכַל בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי פְּגוֹל
הוּא לֹא יִרְצֶה:
ח וְאִכְלִיו עוֹנֵוֹ יִשָּׂא כִּי־אֶת־קְדֹשׁ יְהוָה
חָלַל וּנְכַרְתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת מֵעַמִּיהָ:
ט וּבְקִצְרֵכֶם אֶת־קִצֵּיר אֲרֻצְכֶם לֹא
תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֵךְ לְקִצֹר וּלְקַט קִצִּירָהּ
לֹא תִלְקֹט:
י וּבְכַרְמְךָ לֹא תַעֲזוֹלֵל וּפְרֹט כַרְמֶךָ לֹא
תִלְקֹט לְעֵנִי וּלְגֵר תַּעֲזֹב אֹתָם אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם:
יא * [א] לֹא תִגְנְבוּ וְלֹא־תִכְחֹשׁוּ וְלֹא־תִשְׁקְרוּ
אִישׁ בְּעַמִּיתוֹ:
יב וְלֹא־תִשְׁבְּעוּ בַשְּׁמִי לִשְׁקֹר וְחָלַלְתָּ אֶת־
שֵׁם אֱלֹהֵיךָ אֲנִי יְהוָה:
יג לֹא־תַעֲשֶׂק אֶת־רֵעֶךָ וְלֹא תִגְזֹל לֹא־
תִלְוִן פְּעֻלַּת שְׂכִיר אֹתָהּ עַד־בֹּקֵר:
יד לֹא־תִקְלַל חֲרַשׁ וְלִפְנֵי עוֹר לֹא תִתֵּן
מְכֻשׁוֹל וְיִכְרַאת מֵאֱלֹהֵיךָ אֲנִי יְהוָה:

אל תעשו עול במשפט - אל תתן עדיפות לעני ואל תכבד אדם חשוב, אלא תשפוט את חברך בצדק.

אל תלשין על אדם מעמך, אל תמנע מלהציל את חיי חברך שבסכנה, אני ה'.

אל תשנא את אחיך בלבך, הוכח את חברך, כדי שלא תענש על חטאו.

אל תנקום ואל תשמור בלבך שנאה על בני עמך, אהוב את חברך כמוך, אני ה'.

שמרו את החקים שלי: אל תרביע את בהמתך בערוב עם מין אחר, את שדך אל תזרע בערוב של מיני זרעים, ולא יעלה עליך בגד מצמר ופשתן מעורבים.

ואם איש ישכב עם אשה ויתן בה את נוזל הזרע והיא שפחה מאורסת לאיש והיא לא נפדתה בכסף ולא שחררו אותה לחפשי, יהיה הברדל מהדין הרגיל - הם לא יומתו כי היא לא יצאה לחפשי.

הוא יביא את הקרבן על אשמתו לה' - אל מול פתח אוהל ההתבנסות, איל לאשם.

הכהן יכפר עליו באיל האשם לפני ה' על חטאו שחטא, ויסלח לו על חטאו שחטא.

וכשתבואו לארץ ותטעו עץ מאכל מכל מין, תתרחקו מלאכול את פרותיו שהם ערלה - שלוש שנים יהיה לכם ערלה, לא יאכלו.

ובשנה הרביעית יהיו כל פרותיו קודש להלל לה'.

ובשנה החמישית תאכלו את פרותיו, וכך יתרבה היבול שלו, אני ה' אלהיכם.

אל תאכלו בשר בעודו עם הדם, אל תכשפו ואל תאחזו עינים.

אל תגלחו את שערכם מסביב בשוה ותורידו את פאות ראשכם, ואל תשחית את קצוות זקנד.

לא תעשו עול במשפט לא תשא פני- דל ולא תהדר פני גדול בצדק תשפט עמיתך:

לא תלך רכיל בעמיק לא תעמד על- כם רעה אני יהוה:

לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא:

לא תקום ולא תטר את בני עמך ואהבת לרעה כמוך אני יהוה:

את חקתי תשמרו בהמתך לא תרביע כלאים שדך לא תזרע כלאים ובגד כלאים שעטנז לא יעלה עליך:

איש כירושכב את אשה שכבת זרע והוא שפחה נחרפת לאיש והפדה לא נפדתה או חפשה לא נתן לה בקרת תהיה לא יומתו כירושכב חפשה:

והביא את אשמו ליהוה אל פתח אוהל מועד איל אשם:

וכפר עליו הכהן באיל האשם לפני יהוה על חטאתו אשר חטא ונסלח לו מחטאתו אשר חטא: פ

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל-עץ מאכל וערלתם ערלתו את פריו שלוש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל:

ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קדש הלולים ליהוה:

ובשנה החמישית תאכלו את פריו להוסיף לכם תבואתו אני יהוה אלהיכם:

לא תאכלו עליהם לא תנחשו ולא תעוננו:

לא תקפו פאת ראשכם ולא תשחית את פאת זקנד:

טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז

שני
(חמישי)

שליש

אל תעשו בגופכם שריטה מתוך אבלות על נפש, ואל תעשו בכם כתובת קעקוע, אני ה'. אל תחלל את בתך לעשות אותה זונה, ולא תהיה זנות בארץ - שתתמלא הארץ במחשבות חטא.

תשמרו את שבתותי ותקבדו את מקדשי, אני ה'.

אל תפנו אל מעלי רוחות מתים בכשוף ואל מגידי עתידות, אל תבקשו להטמא בהם, אני ה' אלהיכם.

קום בפני זקן בן שבעים, וכבד חכם בתורה, כבד את אלהיך, אני ה'.

פרשת שמירת הצדק

ואם יגור אתכם גר בארצכם אל תצערו אותו.

הגר שגר אתכם יהיה לכם כמו אזרח שלכם, אהוב אותו כמו את עצמך כי הייתם גרים בארץ מצרים, אני ה' אלהיכם.

אל תעשו עול במשפט, ובמדות נפח של יבש, במשקולות, ובמדות נוזלים.

יהיו לכם מאזנים, משקולות, וכלי מדידת נפח ליבש ולנוזלים - מדיקות, אני ה' אלהיכם שהוצאתי אתכם מארץ מצרים.

שמרו את כל חקי ואת כל משפטי ועשו אותם, אני ה'.

פרשת המלך

ה' דבר אל משה ואמר:

אמור לבני ישראל: כל איש מבני ישראל ומהגר שגר בישראל שיתן מצאצאיו שישרף באש לעבודת המלך - יומת; העם ירגמו אותו באבנים.

ואני אכעס על האיש ההוא - ואעשה שיאבד מתוך עמו, כי הוא נתן מצאצאיו למלך ובכך הוא מטמא את עם קדשי ומחלל את שמי הקדוש.

כח ושרט לנפש לא תתנו בבשרכם וכתבת קעקע לא תתנו בכם אני יהוה:
כט אל-תחלל את-בתך לתזנותה ולא-תזנה הארץ ומלאה הארץ זמה:

ל את-שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה:

לא אל-תפנו אל-האבת ואל-הידענים אל-תבקשו להטמאה בהם אני יהוה אלהיכם:

לב מפני שיבה תקום והדרת פני זקן ויראת מאלהיך אני יהוה: ס

לג וכי-יגור אתך גר בארצכם לא תזנו אותו:

לד באזרח מכם יהיה לכם הגר | הגר אתכם ואהבת לו כמוך כייגרים הייתם בארץ מצרים אני יהוה אלהיכם:

לה לא-תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה:

לו מאזני צדק אבני-צדק איפת צדק והין צדק יהיה לכם אני יהוה אלהיכם אשר-הוצאתי אתכם מארץ מצרים:

לז ושמרתם את-כל-חקתי ואת-כל-משפטי ועשיתם אתם אני יהוה: פ

רביעי (שש)

חמישי

כ

א וידבר יהוה אל-משה לאמר:

ב ואל-בני ישראל~תאמר איש איש מבני ישראל ומן-הגֵר | הגֵר בישראל אשר יתן מזרעו למלך מות יומת עם הארץ ירגמוהו באבן:

ג ואני אתן את-פני באיש ההוא והכרתי אתו מקרב עמו כי מזרעו נתן למלך למען טמא את-מקדשי ולחלל את-שם קדשי:

וְאִם הָעַם יַעֲלִימוּ עִם הָאָרֶץ אֶת-
עֲוֹנוֹתֵיהֶם מִן-הָאִישׁ הַהוּא בְּתוֹךְ מִזְרְעוֹ
לְמִלְכָּה לְבִלְתִּי הַמִּית אֹתוֹ:

וְשִׁמְתִּי אֲנִי אֶת-פְּנֵי אִישׁ הַהוּא
וּבְמִשְׁפַּחְתּוֹ וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ וְאֵת כָּל-
הַזֵּנִים אַחֲרָיו לְזִנוֹת אַחֲרֵי הַמִּלְכָּה
מִקְרַב עַמָּם:

וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תִּפְנֶה אֶל-הָאֵבֶת וְאֶל-
הַיְדָעוּת לְזִנוֹת אַחֲרֵיהֶם וְנִתְתִּי אֶת-פְּנֵי
בְנֵיפֶשׁ הַהוּא וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ מִקְרַב עַמּוֹ:
עֲמוּ.

וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי אֲנִי ה'
אֱלֹהֵיכֶם.

שְׁמְרוּ אֵת חֻקֵּי וְעֲשׂוּ אֹתָם, אֲנִי ה' שֹׁמֵר
קְדוֹשׁ אֶתְכֶם.

כָּל אִישׁ שִׁיקֵלֵל אֶת אָבִיו אוֹ אֶת אִמּוֹ יוֹמֵת,
הוּא קֵלֵל אֶת אָבִיו וְאִמּוֹ – הוּא חַיֵּב מִיתָה.

פְּרֻשַׁת עֲנֹשֵׁי הָעֲרִיזוֹת

וְאִישׁ שִׁיזְנָה עִם אִשְׁתּוֹ אִישׁ – שִׁיזְנָה עִם אִשְׁתּוֹ
חֵבֵרוֹ, הַזֹּנֶה וְהַזֹּנֶה יוֹמֵתוּ.

וְאִישׁ שִׁישָׁב עִם אִשְׁתּוֹ אָבִיו – הוּא גֹלֵה אֶת
הַמָּקוֹם הַמְצַנֵּעַ שֶׁל אָבִיו, שִׁנִּיהֶם יוֹמֵתוּ כִּי הֵם
חַיֵּבִים מִיתָה.

וְאִישׁ שִׁישָׁב עִם אִשְׁתּוֹ בְּנוֹ, שִׁנִּיהֶם יוֹמֵתוּ,
הֵם עֲשׂוּ עֲרֹבֹב וּבִלְבוּל וְהֵם חַיֵּבִים מִיתָה.

וְאִישׁ שִׁישָׁב עִם זָכָר כְּמוֹ בְּמִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה –
שִׁנִּיהֶם עֲשׂוּ תוֹעֵבָה, הֵם יוֹמֵתוּ כִּי הֵם חַיֵּבִים
מִיתָה.

וְאִישׁ שִׁישָׂא אִשָּׁה וְגַם אֶת אִמָּה – זֶה מַחְשֶׁבֶת
חָטָא, יִשְׂרְפוּ אוֹתוֹ וְאוֹתָן בְּאֵשׁ, וְלֹא תִהְיֶה
מַחְשֶׁבֶת חָטָא בְּתוֹכְכֶם.

וְאִישׁ שִׁיזְנָה עִם בְּהֵמָה יוֹמֵת, וְאֵת הַבְּהֵמָה
תִּהְרַגוּ.

וְאִשָּׁה שִׁתְּגַשׁ אֶל כָּל בְּהֵמָה שֶׁהִיא שְׂתִּיזְנָה

וְאִם הָעַם יַעֲלִימוּ עִם הָאָרֶץ אֶת-
עֲוֹנוֹתֵיהֶם מִן-הָאִישׁ הַהוּא בְּתוֹךְ מִזְרְעוֹ
לְמִלְכָּה לְבִלְתִּי הַמִּית אֹתוֹ:

וְשִׁמְתִּי אֲנִי אֶת-פְּנֵי אִישׁ הַהוּא
וּבְמִשְׁפַּחְתּוֹ וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ וְאֵת כָּל-
הַזֵּנִים אַחֲרָיו לְזִנוֹת אַחֲרֵי הַמִּלְכָּה
מִקְרַב עַמָּם:

וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תִּפְנֶה אֶל-הָאֵבֶת וְאֶל-
הַיְדָעוּת לְזִנוֹת אַחֲרֵיהֶם וְנִתְתִּי אֶת-פְּנֵי
בְנֵיפֶשׁ הַהוּא וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ מִקְרַב עַמּוֹ:

וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי אֲנִי ה'
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וְשִׁמְרְתֶם אֶת-חֻקְתִּי וְעִשִּׂיתֶם אִתָּם אֲנִי
יְהוָה מְקַדְּשְׁכֶם:

כִּי-אִישׁ אִישׁ אֲשֶׁר יִקְלֵל אֶת-אָבִיו וְאֶת-
אִמּוֹ מוֹת יוֹמֵת אָבִיו וְאִמּוֹ קֵלֵל דָּמִיו בּוֹ:

וְאִישׁ אֲשֶׁר יִנְאֹף אֶת-אִשְׁתּוֹ אִישׁ אֲשֶׁר
יִנְאֹף אֶת-אִשְׁתּוֹ רַעְהוּ מוֹת-יוֹמֵת הַנְּאֹף
וְהַנְּאֹפֶת:

וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשָּׁב אֶת-אִשְׁתּוֹ אָבִיו עֲרֹנֵת
אָבִיו גֹּלֵה מוֹת-יוֹמֵתוֹ שִׁנִּיהֶם דְּמִיהֶם
בָּם:

וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשָּׁב אֶת-כָּלֹתוֹ מוֹת יוֹמֵתוֹ
שִׁנִּיהֶם תָּבֵל עֲשׂוּ דְמִיהֶם בָּם:

וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשָּׁב אֶת-זָכָר מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה
תוֹעֵבָה עֲשׂוּ שִׁנִּיהֶם מוֹת יוֹמֵתוֹ דְּמִיהֶם
בָּם:

וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת-אִשָּׁה וְאֶת-אִמָּה
זָמָה הוּא בְּאֵשׁ יִשְׂרְפוּ אוֹתוֹ וְאֹתָהֶן וְלֹא-
תִהְיֶה זָמָה בְּתוֹכְכֶם:

וְאִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן שִׁכְבּוֹ בְּבֵהֵמָה מוֹת
יוֹמֵת וְאֶת-הַבְּהֵמָה תִּהְרַגוּ:

וְאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרַב אֶל-כָּל-בְּהֵמָה

שש
(שביעי)

אתה – תהרוג את האשה ואת הבהמה, הם יומתו כי הם חייבים מיתה.

ואיש שישא את אחותו מאביו או מאמו והם ישכבו יחד ויזנו – זו בושה, והם ישמדו לעיני בני עמם, הוא גלה את המקום המצנע של אחותו לכן יקבל את עונש עונו.

ואיש שישכב עם אשה זבה ויגלה את המקום המצנע שלה – הוא חשף את מקור דמיה, והיא גלתה את מקור דמיה, שניהם יאבדו מתוך עמם.

אל תגלה את המקום המצנע של אחות אמך או אביך, הם יקבלו עונש על עוונם כי הוא חשף את המקום המצנע של קרובתו.

ואיש שישכב עם דודתו – הוא גלה את המקום המצנע של דודו, הם יקבלו את עונש חטאם וימותו ללא ילדים.

ואיש שישא את אשת אחיו – זהו דבר מרוחק, הוא גלה את המקום המצנע של אחיו והם יהיו ללא ילדים.

שמרו את כל חקי ואת כל משפטי ועשו אותם, וכך הארץ שאני מביא אתכם לשם לגור בה לא תקיא אתכם.

ואל תתנהגו על פי חקי העם שאני מגרש מפניכם, כי הם עשו את כל המעשים האלה ומאסתי בהם.

ואמרתי לכם: אתם תכבשו את אדמתם, אני אתן אותה לכם לכבוש אותה – ארץ זבת חלב ודבש, אני ה' אלהיכם שהבדלתי אתכם מהעמים.

הבדילו בין הבהמה הטהורה לטמאה, ובין העוף הטמא לטהור, ולא תמאסו את נפשותיכם באכילת אסורים – בבהמה ובעוף ובכל הזוחלים על האדמה שהבדלתי לכם ואמרתי שהם מטמאים.

היו לי קדושים כי אני ה' קדוש, והבדלתי

לרבעה אתה והרנג את האשה ואת הבהמה מות יומתו דמיהם בם:

ואיש אשר יקח את אחתו בת אביו או בת אמו וראה את ערוניתה והיא תראה את ערוניתו חסד הוא ונכרתו לעיני בני עמם ערות אחתו גלה עונו ישא:

ואיש אשר ישכב את אשה דוה ויגלה את ערוניתה את מקורה הערה והוא גלתה את מקור דמיה ונכרתו שניהם מקרב עמם:

וערות אחות אמך ואחות אביך לא תגלה כי את שארו הערה עונם ישאו:

ואיש אשר ישכב את דדתו ערות דדו גלה חטאם ישאו עריכרים ימותו:

ואיש אשר יקח את אשת אחיו נדה הוא ערות אחיו גלה עריכרים יהיו:

ושמרתם את כל חקתי ואת כל משפטי ועשיתם אתם ולא תקיא אתכם הארץ אשר אני מביא אתכם שמה לשבת בה:

ולא תלכו בחקת הגוי אשר אני משלח מפניכם כי את כל אלה עשו ואקץ בם:

ואמר לכם אתם תירשו את אדמתם ואני אתנהג לכם לרשת אתה ארץ זבת חלב ודבש אני יהוה אלהיכם אשר הבדלתי אתכם מן העמים:

והבדלתי בין הבהמה הטהרה לטמאה ובין העוף הטמא לטהור ולא תשקצו את נפשתיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא:

והניתם לי קדושים כי קדוש אני יהוה

ז
ח
ט
כ
כא
כב
כג
כד
כה

פרשת קדושים

וְאַבְדַּל אֶתְכֶם מִן־הָעַמִּים לִהְיוֹת לִי: אֶתְכֶם מִהָעַמִּים בְּדִי שְׁתַּהֲיוּ שְׁלִי.
וְאִישׁ אֹהֵאֱשָׁה כִּי־יִהְיֶה בָהֶם אָוִב אֹו יְדַעְנִי מֹוֹת יוֹמְתוֹ בְּאַבְנֵן יִרְגְּמוּ אֹתָם
דְּמִיָּהֶם בָּם: פּ
וְאִם אִישׁ אֹו אֵשָׁה יִהְיוּ מֵעַלִי רוּחוֹת מֵתִים אֹו
מִגִּידֵי עֲתִידוֹת בְּכִשּׁוֹף – הֵם יוֹמְתוּ, יִרְגְּמוּ
אֹוֹתָם בְּאַבְנִים כִּי הֵם חַיִּבִים מִתָּה.

אָמַר

פְּרֹשֶׁת אִסּוּרֵי הַבְּהֵן

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: דַּבֵּר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן, וְאָמַר לָהֶם שְׂאֵף אֶחָד מֵהֶם לֹא יִטְמָא לְאָדָם מֵת מֵעַמּוֹ.

אֵלָּא רַק לְקָרוֹב מִשְׁפַּחְתּוֹ הַקָּרוֹב אֵלָיו - לְאִמּוֹ וּלְאָבִיו, וּלְבָנוֹ וּלְבֵתוֹ וּלְאָחָיו.

וּלְאָחֹתוֹ הַבְּתוּלָה הַקָּרוֹבָה אֵלָיו שְׂלֹא הִתְחַתְּנָה עִם אִישׁ - לָהּ מִתֵּר לֹא לְהִטְמֵא.

כֹּהֵן שֹׁנְאֵי לְאִשָּׁה מֵעַמּוֹ שְׂאִסּוּרָהּ לוֹ וּבָהּ מִתְחַלְלִים צִאצְּאָיו - לֹא יִטְמָא לָהּ.

הֵם לֹא יַעֲשׂוּ קְרַחַת בְּרֹאשָׁם וְלֹא יִגְלַחוּ אֶת קַצְוֹת זָקָנָם, וְלֹא יִשְׂרְטוּ שְׂרִיטָה בְּגוֹפָם בְּאַבְלוּתָם.

הֵם יִהְיוּ קְדוּשִׁים לְאֱלֹהֵיהֶם וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם, כִּי אֶת קְרַבְנוֹת ה' - אֶת לֶחֶם אֱלֹהֵיהֶם הֵם מִקְרִיבִים, לָכֵן יִהְיוּ קֹדֶשׁ.

לֹא יִשְׂאוּ אִשָּׁה שֹׁנְנָתָה עִם אִישׁ הָאִסּוּר לָהּ אוֹ עִם כֹּהֵן הָאִסּוּר לָהּ, וְלֹא יִשְׂאוּ אִשָּׁה גְרוּשָׁה מִבְּעֵלָהּ, כִּי הַבְּהֵן קֹדֶשׁ לְאֱלֹהֵיו.

קֹדֶשׁ אוֹתוֹ כִּי הוּא מִקְרִיב אֶת קְרַבְנוֹת אֱלֹהִיד, הוּא יִהְיֶה קֹדֶשׁ עִבּוּרָד כִּי אֲנִי - ה' שִׁמְקִדְשׁ אֶתְכֶם - קֹדֶשׁ.

וּבֵת נְשׂוּאָה שֶׁל אִישׁ כֹּהֵן, אִם תִּתְחַלֵּל בְּזִנּוּת - הִיא מִחַלְלַת אֶת אָבִיהָ, לָכֵן תִּשְׂרַף בְּאֵשׁ.

פְּרֹשֶׁת אִסּוּרֵי הַבְּהֵן הַגְּדוֹל

וְהַבְּהֵן הַגְּדוֹל מֵאָחָיו שִׁינְקוּ עַל רֹאשׁוֹ אֶת הַשֶּׁמֶן שְׂמֹרְחִים בוֹ, וְקִבֵּל אֶת הַתַּפְּקִיד לְלִבּוֹשׁ אֶת בְּגָדָיו הַמְּיוּחָדִים, לֹא יִגְדֵל מִדֵּי אֶת שְׁעַר רֹאשׁוֹ, וְלֹא יִפְרוֹם אֶת בְּגָדָיו בְּאַבְלוּת.

וְלֹא יָבוֹא אֶל שׂוֹם אָדָם מֵת - אִפְלוּ לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמָא.

וְלֹא יֵצֵא מֵעִבּוּדַת הַמִּקְדָּשׁ וְלֹא יִחַלֵּל אֶת מִקְדָּשׁ אֱלֹהֵיו, כִּי יֵשׁ עָלָיו "כֹּתֵר" שֶׁל הַשֶּׁמֶן שִׁמְרָחוּ עָלָיו לְכַבוֹד אֱלֹהֵיו, אֲנִי ה'.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה אָמַר אֶל- הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא-יִטְמָא בְּעַמּוּיוֹ:

כִּי אִם-לְשֹׂאָרוֹ הַקָּרֹב אֵלָיו לְאִמּוֹ וּלְאָבִיו וּלְבָנוֹ וּלְבֵתוֹ וּלְאָחָיו:

וּלְאָחֹתוֹ הַבְּתוּלָה הַקָּרוֹבָה אֵלָיו אֲשֶׁר לֹא-הִיָּתְתָה לְאִישׁ לָהּ יִטְמָא:

לֹא יִטְמָא בְּעַל בְּעַמּוּיוֹ לְהַחֲלוֹ:

ה לֹא-יִקְרַחוּ (יִקְרַחַת) קְרַחַת בְּרֹאשָׁם וּפְאֵת זָקָנָם לֹא יִגְלַחוּ וּבִבְשָׂרָם לֹא יִשְׂרְטוּ שְׂרִיטָת:

ו קְדוּשִׁים יִהְיוּ לְאֱלֹהֵיהֶם וְלֹא יִחַלְלוּ שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם כִּי אֶת-אֲשֵׁי יְהוָה לֶחֶם אֱלֹהֵיהֶם הֵם מִקְרִיבִים וְהֵיוּ קֹדֶשׁ:

ז אִשָּׁה זִנָּה וְחַלְלָהּ לֹא יִקְחוּ וְאִשָּׁה גְרוּשָׁה מֵאִשָּׁה לֹא יִקְחוּ כִּי-קֹדֶשׁ הוּא לְאֱלֹהֵיו:

ח וּקְדוּשָׁתוֹ כִּי-אֶת-לֶחֶם אֱלֹהִיד הוּא מִקְרִיב קֹדֶשׁ יְהִי-לֶדֶד כִּי קֹדֶשׁ אֲנִי יְהוָה מִקְדָּשְׁכֶם:

ט וּבֵת אִישׁ כֹּהֵן כִּי תִחַל לְזִנּוּת אֶת-אָבִיהָ תִּיָּא מִחַלְלַת בְּאֵשׁ תִּשְׂרַף: ס

י וְהַבְּהֵן הַגְּדוֹל מֵאָחָיו אֲשֶׁר-יוֹצֵק עַל-רֹאשׁוֹ שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִלֵּא אֶת-יָדָיו לְלִבֹּשׁ אֶת-הַבְּגָדִים אֶת-רֹאשׁוֹ לֹא יִפְרֹעַ וּבְגָדָיו לֹא יִפְרוֹם:

יא וְעַל כָּל-נִפְשֹׁת מֵת לֹא יָבֹא לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמָא:

יב וּמִן-הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא וְלֹא יִחַלֵּל אֶת מִקְדָּשׁ אֱלֹהֵיו כִּי גֹזֵר שֶׁמֶן מִשְׁחַת אֱלֹהֵיו עָלָיו יְהוָה:

כא

[*]

[*]

והוא ישא רק אשה בבתוליה יקח:
אלמנה ונרושה ונחלה זנה את-אלה
לא יקח כי אם-בתולה מעמיו יקח
אשה:

ולא יחלל זרעו בעמיו כי אני יהוה
מקדשו: ס

פרשת המומים

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל אהרן ואמר: איש מצאצאיך בכל
הדורות שיהיה בו מום לא יגש להקריב את
קרבן אלהיו.

כי כל איש שיש בו מום לא יגש - איש עור
או צולע או בעל אף שקוע או בעל איבר
גדול מדי.

או איש שיהיה לו שבר בגל או שבר ביד.

או גבן, או גמד, או שיש בעין שבלול בעינו,
או בעל שחין יבש או בעל שחין לח או
שאשכיו מעויכים.

כל איש מצאצאי אהרן הכהן שיש בו מום
לא יגש להקריב את קרבנות ה', בין שיש
בו מום הוא לא יגש להקריב את קרבנות
אלהיו.

אבל הוא רשאי לאכול מקרבנות אלהיו -
מקדשי הקדשים ומהקדשים.

אבל לא יבוא אל מעבר לפרוכת ולא יגש
אל המזבח כי יש בו מום, ולא יחלל את
קדשי כי אני ה' מקדש אותם.

משה אמר דברים אלה לאהרן ולבניו ולכל
בני ישראל.

פרשת זהירות הכהנים משמאה

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל אהרן ואל בניו שיפרשו מקדשי בני
ישראל בזמן שהם טמאים, וכך לא יחללו את-

יג *
יד
לא יקח כי אם-בתולה מעמיו יקח
אשה:

טו
ולא יחלל זרעו בעמיו כי אני יהוה
מקדשו: ס

טז ש
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד

ינדבר יהוה אל-משה לאמר:
דבר אל-אהרן לאמר איש מזרעך
לדרתם אשר יהיה בו מום לא יקרב
להקריב לחם אלהיו:

כי כל-איש אשר-בו מום לא יקרב
איש עור או פסח או חרס או שרוע:

או איש אשר-יהנה בו שבר רגל או
שבר יד:

או-גבן או-דק או תבלל בעינו או נרב
או ילפת או מרוח אשד:

כל-איש אשר-בו מום מזרע אהרן
הכהן לא יגש להקריב את-אשי יהוה
מום בו את לחם אלהיו לא יגש
להקריב:

לחם אלהיו מקדשי הקדשים ומן-
הקדשים יאכל:

אך אל-הפרכת לא יבא ואל-המזבח
לא יגש כי-מום בו ולא יחלל את-
מקדשי כי אני יהוה מקדשם:

ינדבר משה אל-אהרן ואל-בניו ואל-
כל-בני ישראל: פ

כ
כא
כב
ינדבר יהוה אל-משה לאמר:
דבר אל-אהרן ואל-בניו וינזרו
מקדשי בני-ישראל ולא יחללו את-

את שם קדשי ואת מה שהם מקדישים לכבודי, אני ה'.

אמור להם: בכל הדורות, כל איש מכל צאצאיכם שיגש בשהוא טמא אל הקדשים שבני ישראל יקדישו לה' – הנפש ההיא תאבד מלפני, אני ה'.

כל איש מצאצאי אהרן שהוא צרוע או זב לא יאכל בקדשים עד שיטהר, וכן הנוגע בכל מי שנטמא לנפש, או איש שתצא ממנו שכבת זרע.

או איש שיגע בכל שרץ שטמא, או באדם שיטמא בכל טמאה שטממאת.

איש שיגע בו – יהיה טמא עד הערב, ולא יאכל מהקדשים אלא אם כן הטביל את גופו במים.

בשתשקע השמש הוא יהיה טהור, ואחר כך יאכל מהקדשים כי זהו מזונו.

לא יאכל נבלה וטרפה להטמא בה, אני ה'.

הם ישמרו את משמרת מצותי וכך לא יקבלו עונש על חטא – וימותו בכך בשיחללו את שמי, אני ה' מקדש אותם.

וכל זר לא יאכל קודש, עבד עברי של כהן ושיכיר לא יאכלו קודש.

ואם כהן יקנה בכספו גוי שיהיה עבדו ורכושו – הוא יאכל מהקודש, וכן עבד שנוול משפחתו – הם יאכלו ממאכליו.

ובת כהן שתנשא לאיש שאינו כהן – היא לא תאכל מתרומת הקדשים.

ובת כהן שתהיה אלמנה או גרושה ואין לה צאצאים – היא תחזור אל בית אביה בימי נעוריה ותאכל מהאוכל של אביה, וכל מי שאינו כהן לא יאכל ממנו.

ואיש שיאכל קודש בשגגה, הוא יוסיף עליו

שם קדשי אשר הם מקדשים לי אני יהוה:

אמור אלהם לדלתיכם כל-איש ו אשר-יקרב מכל-זרעכם אל-הקדשים אשר יקדישו בני-ישראל ליהוה וטמאתו עליו ונקרתה הנפש ההוא מלפני אני יהוה:

איש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר והנוגע בכל-טמא-נפש או איש אשר-תצא ממנו שכבת-זרע:

או-איש אשר יגע בכל-שרץ אשר יטמא-לו או באדם אשר יטמא-לו לכל טמאתו:

נפש אשר תגע-בו וטמאה עד-הערב ולא יאכל מן-הקדשים כי אם-רחץ בשרו במים:

ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן-הקדשים כי לחמו הוא:

נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה-בה אני יהוה:

ושמרו את-משמרת-י ולא-ישאו עליו חטא ומתו בו כי יחללהו אני יהוה מקדשם:

וכל-זר לא-יאכל קדש תושב כהן ושיכיר לא-יאכל קדש:

וכהן כי-יקנה נפש קנן כספו הוא יאכל בו ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו:

ובת-כהן כי תהיה לאיש זר הוא בתרומת הקדשים לא תאכל:

ובת-כהן כי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה ושכה אל-בית אביה כנעוריה מלחם אביה תאכל וכל-זר לא-יאכל בו:

ואיש כי-יאכל קדש בשגגה ויסף

חמישית עליו ונתן לכהן את-הקדש:
ולא יחללו את-קדשי בני ישראל את
אשר-ירימו ליהוה:

והשיאו אותם עון אשמה באכלם את-
קדשיהם כי אני יהוה מקדשם: פ

פרשת מומי הקרבנות

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל
ואמור להם: כל איש מעם ישראל ומהגר
בישראל שיקריב את קרבנו - את כל
נדריהם או כל נדבותיהם שיקריבו לה'
לעולה.

שה' יהיה מרצה ממכם - תקריבו אותו שלם
ללא מום, זכר, מבקר מכבשים ומעזים.

אל תקריבו כל מה שיש בו מום, כי זה לא
ירצה אתכם בעיני ה'.

ואם איש יקריב קרבן שלמים לה' את מה
שהפריש עבור נדר או נדבה מבקר או
מצאן, הוא יהיה שלם לרצות את ה' - לא
יהיה בו שום מום.

עור או בעל שבר או בעל חריץ או שומה או
שחין יבש או שחין לח - אל תקריבו את
אלה לה', ואל תעשו מהם קרבן עולה באש
על המזבח לה'.

ושור ושה בעל אבר גדול מדי או חסר -
אותו תתן נדבה למקדש, אבל הוא לא
ירצה בתשלום לנדר של קרבן.

אל תקריבו לה' בעל אבר מעוף או מרסק
או מנתק או ברות, ובכל ארצותיכם אל
תעשו כף לחיות.

גם מיד בין של עם אחר אל תקריבו מכל אלה
את קרבן אלהיכם, כי יש בהם השחתה - יש
בהם מום - הם לא ירצו אתכם בעיני ה'.

פרשת פסולי קרבנות

ה' דבר אל משה ואמר:

חמישית עליו ונתן לכהן את-הקדש:
ולא יחללו את-קדשי בני ישראל את
אשר-ירימו ליהוה:

והשיאו אותם עון אשמה באכלם את-
קדשיהם כי אני יהוה מקדשם: פ

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

דבר אל-אהרן ואל-בניו ואל כל-בני
ישראל ואמרת אליהם איש איש מבית
ישראל ומן-הגוי בישראל אשר יקריב
קרבנו לכל-נדריהם ולכל-נדבותם
אשר-יקריבו ליהוה לעלה:

לרצונכם תמים זכר בבקר בפשבים
ובעזים:

כל אשר-בו מום לא תקריבו כִּי-לא
לרצון יהוה לכם:

ואיש כִּי-יקריב זבח-שלמים ליהוה
לפלא-נדר או לנדבה בבקר או בצאן
תמים יהיה לרצון כל-מום לא יהיה-
בו:

עזרת או שבור או-חרוץ או-יבלת או
גרב או ילפת לא-תקריבו אלה ליהוה
ואשה לא-תתנו מהם על-המזבח
ליהוה:

ושור ושה שרוע וקלוט נדבה תעשה
אותו ולגדר לא ירצה:

ומעוף וכתות ונתוק וכרות לא תקריבו
ליהוה ובארצכם לא תעשו:

ומיד בין-גזר לא תקריבו את-לחם
אלהיכם מכל-אלה כי משחתם בהם
מום בהם לא ירצו לכם: ס

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

אם יולד שור או כבש או עז הוא יהיה שבועה
 ימים עם אמו, ומימים השמיני והלאה יהיה
 רצוי להקריבו לאש לה'.

ושור או שה – את האם ואת בנה אל
 תשחטו ביום אחד.

ואם תזבחו זבח תודה לה', תזבחו אותו
 באופן שה' יהיה מרוצה ממעשיכם.

באותו היום יאכל, אל תשאירו ממנו עד
 הבוקר, אני ה'.

שמרו את מצותי ועשו אותן, אני ה'.

אל תחללו את שם קדשי, ואתקדש בתוך
 בני ישראל, אני ה' שמקדש אתכם,

שמוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם
 לאלהים, אני ה'.

פרשת המועדים

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל ואמור להם: זמני חגי ה'
 שתכריזו עליהם במאורעות קודש – אלה הם
 זמני מועדי:

ששה ימים תעשה מלאכה, וביום השביעי
 שביתת מנוחה – מאורע קודש, אל תעשו
 שום מלאכה – היא שבת לה' בכל מקומות
 מגוריכם.

אלה חגי ה' – מאורעות קודש, שתקבעו
 אותם בזמנם:

בחודש הראשון בארבעה עשר לחודש אחר
 הצהרים – תקריבו קרבן פסח לה'.

ובחמשה עשר יום לחודש הזה חג המצות
 לה' – שבועה ימים תאכלו מצות.

ביום הראשון מאורע קודש יהיה לכם, אל
 תעשו שום מלאכת עבודה.

הקריבו קרבן עולה באש לה' שבועה ימים,
 ביום השביעי מאורע קודש, אל תעשו שום

שור או-כשב או-עז כי יולד והנה
 שבועת ימים תחת אמו ומיום השמיני
 והלאה ירצה לקרבן אשה ליהנה:

ושור או-שה אתו ואת-בנו לא תשחטו
 ביום אחד:

וכי-תזבחו זבח-תודה ליהנה לרצונכם
 תזבחו:

ביום שהוא יאכל לא-תותרו ממנו
 עד-בקר אני יהנה:

ושמרתם מצותי ועשיתם אתם אני
 יהנה:

ולא תחללו את-שם קדשי ונקדשתי
 בתוך בני ישראל אני יהנה מקדשכם:

המוציא אתכם מארץ מצרים להיות
 לכם לאלהים אני יהנה: פ

רביע

א כג

וידבר יהנה אל-משה לאמר:

דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם
 מועדי יהנה אשר-תקראו אתם מקראי
 קדש אלה הם מועדי:

ששת ימים תעשה מלאכה וביום
 השביעי שבת שבתון מקרא-קדש כל-
 מלאכה לא תעשו שבת הוא ליהנה
 בכל מושבתיכם: פ

אלה מועדי יהנה ויהנה מקראי קדש אשר-
 תקראו אתם במועדם:

בתדש הראשון בארבעה עשר לתדש
 בין הערבים פסח ליהנה:

ובחמשה עשר יום לתדש הזה חג
 המצות ליהנה שבועת ימים מצות
 תאכלו:

ביום הראשון מקרא-קדש יהנה לכם
 כל-מלאכת עבודה לא תעשו:

והקרבתם אשה ליהנה שבועת ימים
 ביום השביעי מקרא-קדש כל-מלאכת

עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: פ

ט וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

י דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם וְקִצְרְתֶם אֶת־קִצְרֵיהָ וְהִבֵּאתֶם אֶת־עֹמֶר רֵאשִׁית קִצְיֹרְכֶם אֶל־הַכֹּהֵן:

יא וְהֵנִיף אֶת־הָעֹמֶר לִפְנֵי יְהוָה לְרִצְוֹנְכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת יַנִּיפּוּהָ הַכֹּהֵן:

יב וַעֲשִׂיתֶם בַּיּוֹם הַנִּיפְכֶם אֶת־הָעֹמֶר כֶּבֶשׂ תָּמִים בֶּן־שְׁנָתוֹ לַעֲלֹה לַיהוָה:

יג וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן אִשָּׁה לַיהוָה הֵיחַ נִיחַח וְנִסְפָּה יַיִן רְבִיעֵת הַהַיִּין:

יד וְלֶחֶם וְקָלִי וְכַרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ עַד־עֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד הִבֵּיאֲכֶם אֶת־קָרְבֶּן אֱלֹהֵיכֶם חֶקֶת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם: ס

טו וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הִבֵּיאֲכֶם אֶת־עֹמֶר הַתְּנוּפָה שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה:

טז עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה:

יז מִמוֹשְׁבְּתֵיכֶם תָּבִיאוּ | לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתֵּים שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת תִּהְיֶינָה חֶמֶץ תִּאֲפִינָה בַּפּוֹרִים לַיהוָה:

יח וְהִקְרַבְתֶּם עַל־הַלֶּחֶם שִׁבְעַת כֶּבֶשִׁים תְּמִימִם בְּנֵי שָׁנָה וּפָר בֶּן־בָּקָר אֶחָד וְאֵילָם שְׁנָיִם יִהְיוּ עֹלָה לַיהוָה וּמִנְחָתָם וְנִסְפִיחָם אִשָּׁה רֵיחַ־נִיחַח לַיהוָה:

יט וַעֲשִׂיתֶם שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת וּשְׁנֵי כֶּבֶשִׁים בְּנֵי שָׁנָה לְזִבַח שְׁלָמִים:

כ וְהֵנִיף הַכֹּהֵן | אֹתָם עַל לֶחֶם הַבִּכּוּרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה עַל־שְׁנֵי כֶּבֶשִׁים קֹדֶשׁ יִהְיוּ לַיהוָה לַכֹּהֵן:

כא וְקִרְאתֶם בְּעֵצֶם | הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרָא־

מְלֹאכֶת עֲבוּדָה.

ה' דָּבַר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַר לָהֶם: כְּשֶׁתָּבֹאוּ לָאָרֶץ שְׂאֵנִי נֹתֵן לָכֶם וְתִקְצְרוּ אֶת קִצְרֵיהָ, הִבִּיאוּ אֶת הָעוֹמֶר הָרֵאשִׁוֹן שֶׁתִּקְצְרוּ לַכֹּהֵן.

הוא יניף את העומר לפני ה' כדי שה' יתרצה לכם, הכהן יניף אותו למחרת יום השבתה.

וביום שתניפו את העומר תקריבו כבש לעולה לה' שלם ללא מום בשנתו הראשונה.

ומנחתו שני עשרונים (כֶּפֶץ 4 1/2 ליטר) סולת מערבבת בשמן קרבן עולה באש לה' לנחת רוח, ולהגשה אתו רביעית ההין יין (900 מ"ל).

ואל תאכלו לחם וחסה קלויה או מרסקת מהתבואה החדשה, עד עצם היום הזה – עד שתביאו את קרבן אלהיכם, חוק לעולם לדורות בכל מקומות מגוריכם.

ספרו מלמחרת יום השבתה – מהיום שתביאו את העומר המונף, שבעה שבועות שלימים.

תספרו חמשים יום עד למחרת השבוע השביעי, ותקריבו לה' מנחה מהתבואה החדשה.

תביאו לחם להנפה ממקומות מגוריכם, שתי חלות משתי עשיריות האיפה, הן תהיינה סולת ותאפינה חמץ – בפורים לה'.

ותקריבו בנוסף ללחם: שבעה כבשים ללא מום שגילם עד שנה ופר אחד ושני אילים, אלה יהיו עולה לה', ומנחותיהם ושפיכות היין שאתם, קרבן עולה באש לנחת רוח לה'.

ותעשו תיש אחד לחטאת ושני כבשים שגילם עד שנה לזבח שלמים.

הכהן יניף אותם לפני ה' – את לחם הבכורים המונף לפני ה' עם שני הכבשים, הם יהיו קודש לה' וינתנו לכהן.

ותקבעו ביום הזה עצמו – מאזע קודש יהיה

לָכֶם, אֵל תַּעֲשׂוּ שׁוּם מְלֹאכֶת עֲבוּדָה, חוֹק לְעוֹלָם בְּכָל מְקוֹמוֹת מְגוּרֵיכֶם לְדוֹרוֹת.

וּבְקִצְרֵיכֶם אֶת־קִצִּיר אֲרָצְכֶם לֹא־ תִּכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֵךְ בְּקִצְרֵךְ וּלְקַט קִצְיִיךָ לֹא תִּלְקַט לְעֵנִי וּלְגֵר תַּעֲזֹב אֹתָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: פ

ה' דבר אל משה ואמר:

דְּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַר: בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּרֵאשׁוֹן לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם מְנוּחָה, הַזְּכַרְתָּ תְּרוּעָה, מְאוּדָע קוֹדֵשׁ.

אֵל תַּעֲשׂוּ שׁוּם מְלֹאכֶת עֲבוּדָה, וְתִקְרִיבוּ קֶרְבָּן עוֹלָה בְּאֵשׁ לַה'.

ה' דבר אל משה ואמר:

אָבֵל בַּעֲשִׂירֵי לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה, הוּא יוֹם הַכַּפּוּרִים, יִהְיֶה לָכֶם מְאוּדָע קוֹדֵשׁ, תִּתְעַנּוּ בְּצוּם, וְתִקְרִיבוּ קֶרְבָּן עוֹלָה בְּאֵשׁ לַה'.

וְאֵל תַּעֲשׂוּ שׁוּם מְלֹאכָה בַּיּוֹם הַזֶּה עֲצֻמוֹ, כִּי הוּא יוֹם כְּפָרַת חַטָּאִים לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

כִּי כָל אָדָם שְׂלֵא יִתְעַנֶּה בְּצוּם בַּיּוֹם הַזֶּה עֲצֻמוֹ – יֵאבֵד מֵעַמּוֹ.

וְכָל אָדָם שִׁיעֶשֶׂה מְלֹאכָה כְּלִשְׂהֵי בַּיּוֹם הַזֶּה עֲצֻמוֹ, אֲאָבִיד אוֹתוֹ מִתּוֹךְ עַמּוֹ.

אֵל תַּעֲשׂוּ שׁוּם מְלֹאכָה, חוֹק לְעוֹלָם לְדוֹרוֹת בְּכָל מְקוֹמוֹת מְגוּרֵיכֶם.

הוּא יוֹם שְׁבִיתָה מִחֻלְטָת בְּשִׁבְלֵיכֶם וְתִתְעַנּוּ בְּצוּם, בְּתִשְׁעָה לַחֹדֶשׁ בְּעָרֵב – מֵעָרֵב עַד עָרֵב תִּשְׁבְּתוּ בַּשְּׁבִיתָה שְׁלֵכֶם.

ה' דבר אל משה ואמר:

דְּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר: בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה, יִהְיֶה חַג הַסְּכּוֹת שְׁבַעַת יָמִים לַיהוָה.

קֹדֵשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֹאכֶת עֲבוּדָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם בְּכָל־מוֹשְׁבֵיכֶם לְדוֹרֵיכֶם:

וּבְקִצְרֵיכֶם אֶת־קִצִּיר אֲרָצְכֶם לֹא־ תִּכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֵךְ בְּקִצְרֵךְ וּלְקַט קִצְיִיךָ לֹא תִּלְקַט לְעֵנִי וּלְגֵר תַּעֲזֹב אֹתָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דְּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחֲדָה לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם שְׁבִיתוֹן זְכַרוֹן תְּרוּעָה מִקְרֵא־קֹדֵשׁ:

כָּל־מְלֹאכֶת עֲבוּדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה: ס

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

אֲדָ בַעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא מִקְרֵא־קֹדֵשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעֲנִיתֶם אֶת־נַפְשֵׁיכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה:

וְכָל־מְלֹאכָה לֹא תַעֲשׂוּ בַּעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה כִּי יוֹם כְּפָרִים הוּא לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

כִּי כָל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא־תִעַנֶּה בַּעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה וּנְכַרְתָּה מֵעַמִּיהָ:

וְכָל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה כָּל־מְלֹאכָה בַּעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה וְהֵאבַדְתִּי אֶת־הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקְרֵב עַמָּה:

כָּל־מְלֹאכָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדוֹרֵיכֶם בְּכָל מוֹשְׁבֵיכֶם:

שְׁבִית שְׁבִיתוֹן הוּא לָכֶם וְעֲנִיתֶם אֶת־נַפְשֵׁיכֶם בַּתִּשְׁעָה לַחֹדֶשׁ בְּעָרֵב מֵעָרֵב עַד־עָרֵב תִּשְׁבְּתוּ שְׁבִיתְכֶם: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דְּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה חַג הַסְּכּוֹת שְׁבַעַת יָמִים לַיהוָה:

חמישי

בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ שׁוּם מְלֹאכֶת עֲבֹדָה.

שִׁבְעָה יָמִים תִּקְרִיבוּ קֶרֶבֶן עוֹלָה בָּאֵשׁ לַה', וּתִקְרִיבוּ קֶרֶבֶן עוֹלָה בָּאֵשׁ לַה', הוּא יוֹם הַתְּכַנְּסוֹת, אֵל תַּעֲשׂוּ שׁוּם מְלֹאכָה שֶׁל עֲבֹדָה.

אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה' שֶׁתִּכְרִיזוּ עֲלֵיהֶם בְּמֵאוֹדוֹת קוֹדֶשׁ, לַהֲקָרִיב קֶרֶבֶן עוֹלָה בָּאֵשׁ לַה' – עוֹלָה וּמִנְחָה, קֶרֶבֶן שְׁלָמִים וּשְׁפִיכוֹת יֵינ, הַקֶּרְבָּנוֹת שֶׁל כָּל יוֹם בְּאוֹתוֹ יוֹם.

בְּנוֹסֵף לַשַּׁבָּתוֹת ה', וּבְנוֹסֵף לַמִּתְנַוְתִּיכִם וּבְנוֹסֵף לְכָל נְדָרֵיכֶם וּבְנוֹסֵף לְכָל נְדָבוֹתֵיכֶם שֶׁתִּתְּנוּ לַה'.

אֲבָל בַּחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּשִׁתְּאֻסְפוֹ אֶת תְּבוּאֹת הָאָרֶץ תַּחֲגֹגוּ אֶת חַג ה' שִׁבְעָה יָמִים, בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִנוּחָה וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי מִנוּחָה.

וּתִקְחוּ לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ אֲתָרוּג, לוּלָבִי עֵץ תְּמָרִים, וְעֵנַף עֵץ הָדָס, וְעֵרְבֵי נַחַל, וּתְשַׁמְחוּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעָה יָמִים.

וּתַחֲגֹגוּ אוֹתוֹ חַג לַה' שִׁבְעָה יָמִים בַּשָּׁנָה, חוֹק לְעוֹלָם לְדוֹרוֹת, תַּחֲגֹגוּ אוֹתוֹ בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי.

שִׁבְעָה יָמִים תֵּשְׁבוּ בַּסֻּכּוֹת, כָּל הָאֲזָרְחִים שְׁבַע־יָמִים יִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַּסֻּכּוֹת.

כְּדֵי שֶׁצִּאֲצֵאִיכֶם יִדְעוּ שֶׁהוֹשַׁבְתִּי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּסֻּכּוֹת בְּשִׁהוּצְאֹתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

מֹשֶׁה דִּבֶּר אֶת מַעֲדֵי ה' אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

פְּרֶשֶׁת הַשְּׁמֹן לַמָּאֹר

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

צַוֵּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּבִיאוּ לָךְ שֶׁמֶן זֵית צְלוּל, כְּתוּשׁ, בְּשִׁבִיל לְהָאִיר, לְהַדְלִיק נֵר

בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:

שִׁבְעַת יָמִים תִּקְרִיבוּ אִשָּׁה לַיהוָה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה עֲצֵרֶת הוּא כָּל־מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:

אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ לַהֲקָרִיב אִשָּׁה לַיהוָה עֹלָה וּמִנְחָה זָבַח וּנְסֻכִּים דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ:

מִלְּבַד שַׁבָּתוֹת יְהוָה וּמִלְּבַד מִתְּנוּחֵיכֶם וּמִלְּבַד כָּל־נְדָבוֹתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַיהוָה:

אֲדָ בַּחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֻסְפְּכֶם אֶת־תְּבוּאֹת הָאָרֶץ תַּחֲגֹגוּ אֶת־חַג־יְהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן שַׁבְּתוֹן וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי שַׁבְּתוֹן:

וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר כַּפַּת תְּמָרִים וְעֵנַף עֵץ־עֵבֶת וְעֵרְבֵי־נַחַל וּשְׁמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים:

וּחֻגְתֶּם אוֹתוֹ חַג לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּשָּׁנָה חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי תַּחֲגֹגוּ אוֹתוֹ:

בַּסֻּכּוֹת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים כָּל־הָאֲזָרְחֵי יִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַּסֻּכּוֹת:

לְמַעַן יִדְעוּ דֹרֹתֵיכֶם כִּי בַּסֻּכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוּצְאֵי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מַעֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

שביעי

כד

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

צַוֵּה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּקִיחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית זָךְ כֻּתִּית לַמָּאֹר לְהַעֲלֹת נֵר

תמיד:

ג מחוץ לפרכת העדת באהל מועד יערוך אתו אהרן מערב עד-בקר לפני יהוה תמיד חקת עולם לדורותיכם:

ד על המנחה הטהרה יערוך את-הגרות לפני יהוה תמיד: פ

ה ולקחת סלת ואפית אתה שתיים עשרה חלות שני עשרנים יהיה החלה האחת:

ו ושמת אותם שתיים מערכות שש המערכת על השלחן הטהר לפני יהוה:

ז ונתת על-המערכת לבנה זכה והיתה לחם לאזכרה אשה ליהוה:

ח ביום השבת ביום השבת יערכנו לפני יהוה תמיד מאת בני-ישראל ברית עולם:

ט והיתה לאהרן ולבניו ואכלהו במקום קדש כי קדש קדשים הוא לו מאשי יהוה חק-עולם: ס

י ויצא בן-אשה ישראלית והוא בן-איש מצרי בתוך בני ישראל וינצלו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי:

יא ויקב בן-האשה הישראלית את-השם ויקלל ויביאו אתו אל-משה ושם אמו שלמית בת-דברי למטה-הדן:

יב ויניחנהו במשמר לפרש להם על-פי יהוה: פ

יג וידבר יהוה אל-משה לאמר:

יד הוצא את-המקלל אל-מחוץ למחנה וסמכו כל-השמעים את-ידיהם על-ראשו ורגמו אתו כל-העדה:

טו ואל-בני ישראל תדבר לאמר איש

תמיד.

אהרן יסדר אותו מחוץ לפרכת שלפני ארון לוחות הברית באהל ההתכנסות, שידלק לפני ה' תמיד מערב עד בוקר, חוק לעולם לדורות.

הוא יסדר את הנרות על המנורה הטהורה, לפני ה' תמיד.

פרשת לחם הפנים

קח סולת ותאפה אותה שתיים עשרה חלות, כל חלה תהיה משתי עשיריות האיפה (55 לטר).

ותשים אותם בשתי ערמות מסדרות – שש חלות כל ערמה, על השלחן הטהור לפני ה'.

ותניח על הערמה בושם לבונה נקיפה שתקטר באש להזכיר את הלחם לה'.

בכל יום שבת יערוך את השלחן לפני ה', תמיד, התחיבות לעולם מאת בני ישראל.

הלחם יהיה לאהרן ולבניו, ויאכלו אותו במקום קדוש, כי הוא עבורו קודש קדשים מקרבנות ה' – חוק לעולם.

פרשת המקלל

בן של אשה ישראלית ואיש מצרי יצא והסתובב בין בני ישראל, הבן של הישראלית ואיש הישראלי רבו במחנה.

בן האשה הישראלית הזכיר את שם השם במפורש וקלל אותו, והביאו אותו למשה. ושם אמו היה שלומית בת דברי משבט דן.

הניחו אותו במעצר בהמתנה עד שיפורש להם דינו על פי ה'.

ה' דבר אל משה ואמר:

הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה וכל העדים ששמעו ישעינו את ידיהם על ראשו וכל הצבור יזרקו עליו אבנים.

ואל בני ישראל תדבר ותאמר: כל איש

שִׁיקְלֵל אֶת אֱלֹהֵי יִקְבַּל אֶת הָעֹנֵשׁ עַל חֲטָאוֹ.
 וּמִי שִׁזְבִּיר אֶת שֵׁם ה' וַיִּקְלֵל אוֹתוֹ יוּמַת – כָּל
 הַצְּבוּר יִזְרְקוּ עָלָיו אֲבָנִים, דֵּין הַגֵּר כְּדֵין הָאֲזֹרָח
 – אִם יִזְבִּיר אֶת הַשֵּׁם וַיִּקְלֵל אוֹתוֹ – יוּמַת.

וְאִישׁ כִּי יִבֶּה כָּל־נַפְשׁ אָדָם מִזֶּה יוּמַת:
 וּמִכָּה נַפְשׁ־בְּהֵמָה יִשְׁלַמְנָה נַפְשׁ תַּחַת
 נַפְשׁ:
 – עֶרְךָ שֶׁל נַפְשׁ עֶבֶר נַפְשׁ.

וְאִישׁ שִׁיעֵשָׂה מוֹם בַּחֲבִירוֹ, כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה כָּךְ
 יַעֲשֶׂה לוֹ:

פִּיצוּי שִׁבֵּר עֶבֶר שִׁבֵּר, עֶרְךָ שֶׁל עֵין עַל
 הַשְּׁחִתָּת עֵין, עֶרְךָ שֶׁל שֵׁן עַל הַשְּׁחִתָּת שֵׁן –
 אוֹתוֹ נֹזֵק שֶׁעָשָׂה לְאָדָם כָּךְ יַעֲשֶׂה לוֹ.

וּמִכָּה בְּהֵמָה יִשְׁלַם אֶת עֶרְבָּהּ, וּמִכָּה אָדָם
 בְּמִזִּיד יוּמַת.

מִשֹּׁפֵט אַחַד יִהְיֶה לָכֶם – דֵּין הַגֵּר יִהְיֶה כְּדֵין
 הָאֲזֹרָח, כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

מִשֶּׁה דִּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהֵם הוֹצִיאוּ אֶת
 הַמִּקְלָל אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אוֹתוֹ
 בְּאֲבָנִים, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת
 מֹשֶׁה.

אִישׁ כִּי־יִקְלֵל אֱלֹהֵי וַנִּשְׂא חֲטָאוֹ:

וַיִּקְבַּב שֵׁם־יְהוָה מִזֶּה יוּמַת רְגוּם יִרְגְּמוּ־
 בוֹ כָּל־הָעֵדָה כְּגֵר כְּאֲזֹרָח בְּנִקְבוֹ־שֵׁם
 יוּמַת:

וְאִישׁ כִּי יִבֶּה כָּל־נַפְשׁ אָדָם מִזֶּה יוּמַת:
 וּמִכָּה נַפְשׁ־בְּהֵמָה יִשְׁלַמְנָה נַפְשׁ תַּחַת
 נַפְשׁ:

וְאִישׁ כִּי־יִתֵּן מוֹם בְּעַמִּיתוֹ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה
 כֵּן יַעֲשֶׂה לוֹ:

שִׁבֵּר תַּחַת שִׁבֵּר עֵין תַּחַת עֵין שֵׁן תַּחַת
 שֵׁן כַּאֲשֶׁר יִתֵּן מוֹם בְּאָדָם כֵּן יִתֵּן בוֹ:

וּמִכָּה בְּהֵמָה יִשְׁלַמְנָה וּמִכָּה אָדָם
 יוּמַת:

מִשֹּׁפֵט אַחַד יִהְיֶה לָכֶם כְּגֵר כְּאֲזֹרָח
 יִהְיֶה כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וַיִּדְבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיּוֹצִיאוּ
 אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ
 אוֹתוֹ אֲבָן וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה
 יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ

מפסוק

בְּהַר

פְּרֹשֶׁת הַשְּׁמִטָּה

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי וַאֲמַר:
דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲמַר לָהֶם: כִּשְׁתַּבּוּאוּ
לָאָרֶץ שְׂאֲנִי נֹתֵן לָכֶם, הָאָרֶץ תִּשְׁבּוֹת
לְכַבּוֹד ה'.

שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע אֶת שְׂדֶךְ, וּתְגַזֹּם אֶת
הָעֲנָפִים בְּכַרְמְךָ, וּתְאַסּוֹף אֶת תְּבוּאת הָאָרֶץ.
וּבשָׁנָה הַשְּׁבִיעִית תִּהְיֶה שְׁבַת מְנוּחָה לָאָרֶץ,
שְׁבַת לְכַבּוֹד ה' – אֵל תִּזְרַע אֶת שְׂדֶךְ וְאֵל
תְּגַזֹּם אֶת עֲנָפֵי כַרְמְךָ.

אֵל תִּקְצוֹר אֶפְלוֹ אֶת הַדְּרָעִים שֶׁנִּפְלוּ בַקְצִירָה
וְצִמְחוּ, וְאֵל תִּבְצוֹר אֶת הָעֲנָבִים שֶׁפָּרְשְׁתָּ
מֵעֲבוֹדָתָם, שְׁנַת מְנוּחָה תִּהְיֶה לָאָרֶץ.

תְּבוּאת שְׁבַת הָאָרֶץ תִּהְיֶה מִיַּעֲדַת לֶאֱכֹלָהּ,
לֶךְ וּלְעַבְדְּךָ וּלְשִׁפְחָתְךָ וּלְפֹעֵל שְׂדֶךְ וּלְגֵר
הַתּוֹשֵׁב שְׁגָרִים אִתְּךָ.

וְגַם לַבְּהֵמָתְךָ וּלְחִיָּה אֲשֶׁר בְּאַרְצְךָ כָּל תְּבוּאת
אוֹתָהּ שָׁנָה תִּהְיֶה מִיַּעֲדַת לֶאֱכֹלָהּ.

פְּרֹשֶׁת הַיּוֹבֵל

סְפוֹר לְךָ שִׁבְעַת שָׁנֹת מְנוּחָה – שִׁבְעַת שָׁנִים
שִׁבְעַת פְּעָמִים, וְהִיָּה כְּסוּם תְּקוּפַת שִׁבְעַת שָׁנֹת
הַמְּנוּחָה – אַרְבָּעִים וְתֵשַׁע שָׁנִים.

תִּכְרִיז בְּתְרוּעַת שׁוֹפָר בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי
בְּעֵשְׂרֵי לַחֹדֶשׁ – בְּיוֹם הַכְּפוּרִים תִּכְרִיזוּ
בְּשׁוֹפָר בְּכָל אַרְצְכֶם.

קִדְּשׁוּ אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים וּתְכַרִּיזוּ עַל חוֹפֵשׁ
בְּאָרֶץ לְכָל תּוֹשְׁבֶיהָ, זֹאת תִּהְיֶה לָכֶם שְׁנַת
הַיּוֹבֵל – כָּל אִישׁ יַחְזוֹר אֶל שְׂדֵה אֲחֻזָּתוֹ וְכָל
עַבְד יַחְזוֹר אֶל מִשְׁפַּחְתּוֹ.

זֹאת יוֹבֵל – שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שֶׁתִּהְיֶה לָכֶם, אֵל
תִּזְרְעוּ בָּהּ וְאֵל תִּקְצוּרְוּ אֶפְלוֹ אֶת הַדְּרָעִים
שֶׁנִּפְלוּ בַקְצִירָה וְצִמְחוּ, וְאֵל תִּבְצְרוּ אֶת
הָעֲנָבִים שֶׁפָּרְשְׁתֶם מֵעֲבוֹדָתָם.

כִּי הִיא יוֹבֵל, הִיא תִּהְיֶה לָכֶם קוֹדֶשׁ, תֹּאכְלוּ

א כה וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר:
ב דִּבֶּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי
תְּבֹאוּ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם
וּשְׁבַתָּה הָאָרֶץ שְׁבַת לַיהוָה:

ג שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שְׂדֶךְ וּשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר
כַּרְמְךָ וְאָסַפְתָּ אֶת-תְּבוּאתָהּ:

ד * [1] וּבשָׁנָה הַשְּׁבִיעִית שְׁבַת שְׁבַתוֹן יִהְיֶה
לָאָרֶץ שְׁבַת לַיהוָה שְׂדֶךְ לֹא תִזְרַע
וּכַרְמְךָ לֹא תִזְמַר:

ה אֶת סְפִיחַ קְצִירְךָ לֹא תִקְצוֹר וְאֶת-עֲנָבֵי
נְזִירְךָ לֹא תִבְצַר שְׁנַת שְׁבַתוֹן יִהְיֶה
לָאָרֶץ:

ו וְהִיָּתָה שְׁבַת הָאָרֶץ לָכֶם לֶאֱכֹלָהּ לָךְ
וּלְעַבְדְּךָ וּלְאִמְתְּךָ וּלְשִׁכְיֶיךָ וּלְתוֹשְׁבֵי
הָאָרֶץ עִמָּךְ:

ז וּלְבְּהֵמָתְךָ וּלְחִיָּה אֲשֶׁר בְּאַרְצְךָ תִּהְיֶה
כָּל-תְּבוּאתָהּ לֶאֱכֹל: ס

ח וְסִפַּרְתָּ לָךְ שִׁבְעַת שְׁבַתֹת שָׁנִים שִׁבְעַת
שָׁנִים שִׁבְעַת פְּעָמִים וְהָיוּ לָךְ יְמֵי שִׁבְעַת
שְׁבַתֹת הַשָּׁנִים תֵּשַׁע וְאַרְבָּעִים שָׁנָה:

ט וְהִעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי
בְּעֵשׂוֹר לַחֹדֶשׁ בְּיוֹם הַכְּפוּרִים תִּעֲבִירוּ
שׁוֹפָר בְּכָל-אַרְצְכֶם:

י וּקְדַשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה
וּקְרֵאתֶם דְּרוֹר בְּאָרֶץ לְכָל-יֹשְׁבֵיהָ
יֹבֵל הוּא תִהְיֶה לָכֶם וּשְׁבַתֶם אִישׁ אֶל-
אֲחֻזָּתוֹ וְאִישׁ אֶל-מִשְׁפַּחְתּוֹ תִּשְׁבוּ:

יא * [2] יֹבֵל הוּא שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּהְיֶה
לָכֶם לֹא תִזְרְעוּ וְלֹא תִקְצְרוּ אֶת-
סְפִיחֵיהָ וְלֹא תִבְצְרוּ אֶת-נְזִירֶיהָ:

יב כִּי יוֹבֵל הוּא קֹדֶשׁ תִּהְיֶה לָכֶם מִן-

את התבואה ישירות מהשדה בלי לאגור.
בשנת היובל הזאת תשובו כל איש לאחוזתו.

בשנתמכור לחברך או שתקנה מיד חברך אל
תרמו אחד את השני.

תקנה מחברך ותשלם לפי מספר השנים
שעברו מאחרי היובל – הוא ימכור לך לפי
מספר השנים שתאכל את התבואה.

לפי רבוי השנים תעלה את המחיר ולפי
מעוט השנים תוריד את המחיר, כי הוא
מוכר לך מספר של שנות תבואה.

ואל תרמו אחד את השני ותכבד את
אלהיך, כי אני ה' אלהיכם.

תעשו את חקי ותשמרו את משפטי ותעשו
אותם, ואז תשובו בארץ בבטחון.

הארץ תתן את פרותיה ותאכלו לשובע,
ותשובו עליה בבטחון.

ואם תאמרו מה נאכל בשנה השביעית? הרי
לא נזרע ולא נאסף את תבואתנו!

התשובה: אצוה את ברכתי שתבוא אליכם
בשנה הששית שתצמיח תבואה לשלוש
השנים הבאות.

ותזרעו בשנה השמינית ותאכלו מהתבואה
הישנה עד השנה התשיעית – עד הגעת
תבואת אותה שנה תאכלו מהתבואה הישנה.

והארץ לא תמכר לתמיד כי הארץ היא
שלי, הרי אתם גרים ותושבים אצלי.

ובכל ארץ אחזתכם תפדו את האדמה בכך
שתחזירו אותה לבעליה.

פרשת גאלת הקרקעות

אם אחיך יהיה עני ומכור מאחוזתו, יבוא
קרובו הקרוב אליו ביותר ויפדה את השדה
שאחיו מכר.

ואיש שלא יהיה לו קרוב לפדות, והוא הרויח
והשיג מספיק כסף כדי לפדות את שדהו,

השדה תאכלו את-תבואתה:

בשנת היובל הזאת תשובו איש אל-
אחוזתו:

וכי-תמכרו ממכר לעמיתך או קנה
מיד עמיתך אל-תונו איש את-אחיו:

במספר שנים אחר היובל תקנה מאת
עמיתך במספר שני-תבואת ומכר-לך:

לפי רב השנים תרבה מקנתו ולפי
מעט השנים תמעט מקנתו כי מספר
תבואת הוא מכר לך:

ולא תונו איש את-עמיתו ויראת
מאלהיך כי אני יהוה אלהיכם:

ועשיתם את-חקתי ואת-משפטי תשמרו
ועשיתם אתם וישבתם על-הארץ לבטח:

ונתנה הארץ פריה ואכלתם לשבע
וישבתם לבטח עליה:

וכי תאמרו מה-נאכל בשנה השביעית
הן לא נזרע ולא נאסף את-תבואתנו:

וצויתי את-ברכתי לכם בשנה הששית
ועשית את-התבואה לשלש השנים:

וזרעתם את השנה השמינית ואכלתם
מן-התבואה ישן עד השנה התשיעית
עד-בוא תבואתה תאכלו ישן:

והארץ לא תמכר לצמתת בי-לי
הארץ כי-גרים ותושבים אתם עמדי:

ובכל ארץ אחזתכם נאלה תהנו
לארץ: ס

כי-ימוך אחיך ומכר מאחוזתו ויבא
גאלו הקרב אליו וגאל את ממכר
אחיו:

ואיש כי לא יהנה-לו גאל והשינה ידו
ומצא כדי גאלתו:

שני

שליש
(טו)

רביעי

כו הוא יחשב את השנים שעברו מאז המכירה ויחזיר את ההפרש לקונה שהוא מכר לו, והוא יחזור לאחזתו.

כז ואם לא ישיג מספיק בסף להחזיר לקונה, השדה הנמכרת תהיה בידי מי שקנה אותה עד שנת היובל, והיא תחזור ביובל והוא יחזור לאחזתו.

כח ואם איש ימכור בית מגורים בעיר מקפת חומה, הוא יוכל לפדות אותו עד סוף שנת מכירתו – תקופת פדיונו תהיה שנה.

כט ואם הוא לא יפדה עד שתעבור לו שנה שלמה, הבית שבעיר שיש לה חומה יהיה שייך לקונה אותו וליורשיו לתמיד – הוא לא יצא ביובל.

ל וּבְתֵי הַחֲצֵרִים אֲשֶׁר אֵינְלָהֶם חֹמֶה סָבִיב עַל־שָׂדֵה הָאָרֶץ יִחָשֵׁב גְּאֻלָּהּ תִּהְיֶה־לוֹ וּבִיּוֹבֵל יֵצֵא:

לא וערי הלויים בתי ערי אחוזתם גאלת עולם תהיה ללויים:

לב ואשר יגאל מן הלויים ויצא ממכרת בית ועיר אחזתו ביובל כי בתי ערי הלויים הוא אחוזתם בתוך בני ישראל:

לג ושדה מגרש עריהם לא ימכר כִּי־אֲחֻזַת עוֹלָם הוּא לָהֶם: ס

פרשת רבית

לד ואם אחיד שאתך יהיה עני ופרנסתו תתמוטט – תמוך בו, וגם בבן המיעוטים שאתך – בדי שייכל לחיות.

לו אל תקח ממנו רבית – כבוד את אלהיך, ואחיד יחיה אתך.

לז אל תלוה לו את בספך בתמורה לתוספת, ואל תלוה לו אוכל ברבית.

לח אני ה' אלהיכם שהוצאתי אתכם מארץ מצרים לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלהים.

כו וְחָשַׁב אֶת־שְׁנֵי מִמְכָּרוֹ וְהָשִׁיב אֶת־הַעֲדָף לְאִישׁ אֲשֶׁר מָכַר־לוֹ וְשָׁב לְאֲחֻזָּתוֹ:

כז וְאִם לֹא־מָצָאָה יָדוֹ דֵּי־הַשִּׁיב לּוֹ וְהָיָה מִמְכָּרוֹ בְּיַד הַקֹּנֵה אֹתוֹ עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל וַיֵּצֵא בִּיּוֹבֵל וְשָׁב לְאֲחֻזָּתוֹ: ס

כח וְאִישׁ כִּי־יִמְכֹר בֵּית־מוֹשָׁב עִיר חוֹמָה וְהָיְתָה גְּאֻלָּתוֹ עַד־תָּם שְׁנַת מִמְכָּרוֹ יָמִים תִּהְיֶה גְּאֻלָּתוֹ:

כט וְאִם לֹא־יִגָּאֵל עַד־מְלֵאת לּוֹ שָׁנָה תְּמִימָה וְקָם הַבַּיִת אֲשֶׁר־בְּעִיר אֲשֶׁר־לוֹ (לֹא) חֹמָה לְצִמְיַתָּהּ לַקֹּנֵה אֹתוֹ לְדֹרֹתָיו לֹא יֵצֵא בִּיּוֹבֵל:

ל וּבְתֵי הַחֲצֵרִים אֲשֶׁר אֵינְלָהֶם חֹמֶה סָבִיב עַל־שָׂדֵה הָאָרֶץ יִחָשֵׁב גְּאֻלָּהּ תִּהְיֶה־לוֹ וּבִיּוֹבֵל יֵצֵא:

לא וְעַרְי הַלְוִיִּים בְּתֵי עָרֵי אֲחֻזָּתָם גְּאֻלַת עוֹלָם תִּהְיֶה לַלְוִיִּים:

לב וְאֲשֶׁר יִגָּאֵל מִן־הַלְוִיִּים וַיֵּצֵא מִמְכָּר־בַּיִת וְעִיר אֲחֻזָּתוֹ בִּיּוֹבֵל כִּי בְתֵי עָרֵי הַלְוִיִּים הוּא אֲחֻזָּתָם בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

לג וְשָׂדֵה מִגְרֵשׁ עָרֵיהֶם לֹא יִמְכֹר כִּי־אֲחֻזַת עוֹלָם הוּא לָהֶם: ס

לד וְכִי־יִמּוֹךְ אַחִיד וּמָטָה יָדוֹ עִמָּךְ וְהִחַנְקָתָ בּוֹ גֵר וְתוֹשָׁב וְחֵי עִמָּךְ:

לו אֶל־תִּקַּח מֵאֹתוֹ גִּשְׁף וְתַרְבִּית וַיִּרְאֵתָ מֵאֵלֶיךָ וְחֵי אַחִיד עִמָּךְ:

לז אֶת־כֶּסֶףךָ לֹא־תִתֵּן לּוֹ בְּגִשְׁף וּבִמְרִבַּיִת לֹא־תִתֵּן אֶכְלָךְ:

לח אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְתֵת לָכֶם אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן לְהִיּוֹת לָכֶם לְאֱלֹהִים: ס

חמיש (שליש)

פְּרַשַׁת פְּדִיּוֹן הַנִּמְכָּרִים

וְאִם אֲחִיךָ שָׁאֲתָךְ יִהְיֶה עִנִּי וַיִּמְכַּר לְךָ, אֵל תַּעֲבִיד אוֹתוֹ בַּעֲבוּדָה שֶׁל עֶבֶד.

הוא יהיה אצלך כמו פועל שכיר ותושב זמני, ויעבוד אצלך רק עד שנת היובל.

הוא יצא מאצלך ביובל, הוא ובניו אתו, ויחזור אל משפחתו ואל אחוזת אבותיו.

כי הם עבדי שהוצאתי אותם מארץ מצרים, הם לא ימכרו כמו שמוכרים עבד.

אל תשעבד אותו בעבודה מפרכת, כבד את אלהיך.

ועבדך ושפחתך שיהיו לך, יהיו מהעמים ששביבותיכם – רק מהם תקנו עבד ושפחה.

וגם מבני התושבים הגוים שגרים אתכם מהם תקנו וממשפחתם שאיתכם שהולידו בארצכם, והם יהיו לכם לירשה כמו אחזה.

תורישו אותם לבניכם אחריכם שיירשו אותם כמו אחזה, תעבדו בהם לעולם אתם וצאצאיכם, ובאחיכם בני ישראל – איש באחיו – אל תשעבד אותו בעבודה מפרכת.

ואם בן מיעוטים שגר אצלך יעשיר, ואחייך שגר לידו יהיה עני וימכר לבן המיעוטים שאצלך או לאחד ממשפחתו בחוץ לארץ.

אחרי שנמכר אפשר לפדותו – אחד מאחיו יפדה אותו.

או דודו או בן דודו יפדה אותו, או קרוב אליו ממשפחתו יפדה אותו, או שריוח כסף ויפדה את עצמו.

ויחשב עם מי שקנה אותו את הזמן מהשנה שנמכר לו עד לשנת היובל, ויחלק את סכום הכסף שקבל במספר השנים, כמו שמחשבים מחיר ימי פועל שכיר כך הוא יחשב אתו.

אם נותרו עוד שנים רבות, לפי זה הוא יחזיר מחיר גבוה לפדיונו, לפי מחיר קנייתו.

לש וכי־ימוך אחיך עמך ונמכר־לך לא־ תעבד בו עבדת עבד:

מ כשכיר כתושב יהיה עמך עד־שנת היובל יעבד עמך:

מא ויצא מעמך הוא ובניו עמו ושב אל־ משפחתו ואל־אחוזת אבתיו ישוב:

מב כי־עבדי הם אשר־הוצאתי אתם מארץ מצרים לא ימכרו ממכרת עבד:

מג לא־תרדה בו בפרך ויראת מאלהיך:

מד ועבדך ואמתך אשר יהיו־לך מאת הגוים אשר סביבתיכם מהם תקנו עבד ואמה:

מה וגם מבני התושבים הנגרים עמכם מהם תקנו וממשפחתם אשר עמכם אשר הולידו בארצכם והיו לכם לאחזה:

מו והתנחלתם אתם לבניכם אחריכם לרשת אחזה לעלם בהם תעבדו ובאחיכם בני־ישראל איש באחיו לא־ תרדה בו בפרך: ס

מז וכי תשיג יד גר ותושב עמך ומך אחיך עמו ונמכר לגר תושב עמך או לעקר משפחת גר:

מח אחרי נמכר גאלה תהיה־לו אחד מאחיו וגאלנו:

מט או־דלו או בן־דדו וגאלנו או־משאר בשרו ממשפחתו וגאלנו או־השיגה ידו ונגאל:

נ וחשב עם־קנהו משנת המכרו לו עד שנת היובל והיה כסף ממכרו במספר שנים כימי שכיר יהיה עמו:

נא אם־עוד רבות בשנים לפיהן ישוב גאלתו מכסף מקנתו:

שש (רביעי)

שביעי

וְאִם-נִשְׂאָרוּ שְׁנַיִם מֵעֲטוֹת עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל, בְּךָ יֵחָשֵׁב לוֹ, הוּא יִחְזֹר אֶת הַכֶּסֶף לְפָדְיוֹנוֹ לְפִי מִסְפֵּר שָׁנוֹתָיו.

הוא יהיה אתו כל שנה כמו שכיר לשנה – לא ישעבד אותו בעבודה מפרכת לעיניך.

ואם לא יפדה באחת מהאפשרויות האלה הוא יצא בשנת היובל הוא ובניו אתו.

כי בני ישראל הם העבדים שלי – הם עבדי שהוצאתי אותם מארץ מצרים, אני ה' אלהיכם.

אל תעשו לכם אילים, ואל תקימו לכם פסל ומצבה, ואל תשימו בארצכם אבן מקשטת כדי להשתחוות עליה, כי אני ה' אלהיכם.

תשמרו את שבתותי ותכבדו את מקדשי, אני ה'.

וְאִם-מָעֻט נִשְׂאָר בְּשָׁנִים עַד-שְׁנַת הַיּוֹבֵל וַחֲשַׁב-לוֹ כְּפִי שְׁנָיו יָשִׁיב אֶת-נְאֻלָּתוֹ:

כשכיר שנה בשנה יהיה עמו לא- ירהנו בפרך לעיניך:

ואם-לא ינאל באלה ויצא בשנת היובל הוא ובניו עמו:

כי-לי בני-ישראל עבדים עבדי הם אשר-הוצאתי אותם מארץ מצרים אני יהוה אלהיכם:

לא-תעשו לכם אילים ופסל ומצבה לא-תקימו לכם ואבן משכית לא תהנו בארצכם להשתחוות עליה כי אני יהוה אלהיכם:

את-שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה: פ

גב

גג

גד

גה

א

ב

מפסיד

כו

בְּחֻקֹּתַי

פְּרֻשַׁת הַבְּרָכוֹת

אם תתנהגו לפי חקי ותשמרו את מצוותי ותעשו אותם.

אתן את גשמיכם בזמן המתאים, הארץ תתן את יבולה ועץ בשדה יצמיח את פריו.

עונת הדישה תמשך לכם עד עונת הבציר והבציר ימשך עד עונת הזריעה, ותאכלו את לחמכם לשובע ותשבו בבטחון בארצכם.

אשכין שלום בארץ, תשכבו לישון ואף אחד לא יפחיד אתכם, אשמיד את החיות הרעות מהארץ, ולא תעבור מלחמה בארצכם.

תרדפו את אויביכם והם יפלו לפניכם במלחמה.

חמשה מאתכם ירדפו מאה מהאויב, ומאה מאתכם ירדפו עשרת אלפים, אויביכם יפלו לפניכם במלחמה.

אפנה אליכם להטיב לכם, וארבה אתכם ואגדל אתכם, ואקים את הסכמי אתכם.

תאכלו ישן נושן מרוב תבואה, תצטרכו להוציא מהמחסנים תבואה ישנה כדי להכניס חדשה.

אשרה את שכנתי בתוכם ונפשי לא תדחה אתכם.

שכנתי תהיה מצויה בתוכם ואהיה לכם לאלהים ואתם תהיו לי לעם.

אני ה' אלהיכם שהוצאתי אתכם מארץ מצרים מלהיות להם עבדים, בטלתי את העבדות שלכם והולכתי אתכם בקומה זקופה.

פְּרֻשַׁת הַקְּלָלוֹת

ואם לא תשמעו לי ולא תעשו את כל המצוות האלה.

אם-בחוקתי תלכו ואת-מצותי תשמרו ועשיתם אתם:

ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פרו: והשני לכם דיש את-בציר ובציר ישני את-זרע ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם:

ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחרید והשבתי חיה רעה מן-הארץ וחרב לא-תעבר בארצכם:

וירדפתם את-אויביכם ונפלו לפניכם לקרב:

וירדפו מכם חמשה מאה ומאה מכם רבבה וירדפו ונפלו אויביכם לפניכם לקרב:

ופניתי אליכם והפריתי אתכם והרביתי אתכם והקימתי את-בריתי אתכם:

ואכלתם ישן נושן וישן מפני חדש תוציאו:

ונתתי משכני בתוכם ולא-תנעל נפשי אתכם:

והתהלכתי בתוכם והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו-לי לעם:

אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים מהיית להם עבדים ואשבר מטת עלכם ואולד אתכם קוממיות: פ

ואם-לא תשמעו לי ולא תעשו את כל-המצוות האלה:

שי

שליש (חמישי)

*

וְאִם תִּמְאַסוּ בַחֲקֵי, וְאִם נִפְשְׁכֶם תִּדְחַח אֶת מִשְׁפָּטִי, שְׁלֹא תַעֲשׂוּ אֶת כָּל מִצְוֹתַי וְתִפְרוּ אֶת הַהֶסֶכֶם אֵתִי.

גַּם אֲנִי אֶעֱשֶׂה לָכֶם כֶּד, וְאֶשְׁלַח בְּכֶם פַּחַד שַׁחַפַּת וְקִדְחַת – מַחֲשִׁיכוֹת עֵינַיִם וּמַעֲצִיבוֹת אֶת הַנֶּפֶשׁ, תִּזְרְעוּ לְשׂוֹא אֶת זֶרְעֶכֶם וַיֹּאכְלוּ אוֹתוֹ אוֹיְבֵיכֶם.

אֲפַנֶּה אֶת כַּעֲסִי עֲלֵיכֶם וְתוֹבְסוּ לִפְנֵי אוֹיְבֵיכֶם, שׁוֹנְאֵיכֶם יִשְׁלְטוּ בְכֶם וְתִבְרַחוּ גַם בְּשֹׂאֵן מִי שְׂרוֹדֵף אַחֲרֵיכֶם.

וְאִם גַּם אַחֲרֵי מִבּוֹת אֱלֹהִים לֹא תִשְׁמְעוּ לִי – אוֹסִיף לְיִסֵּר אֶתְכֶם פִּי שֶׁבַע בְּגִלְלַת חֲטָאֵיכֶם.

אֲשַׁבֵּר אֶת גְּאוֹתְכֶם עַל כּוֹחְכֶם, אִיבֹשׁ אֶת שְׁמֵיכֶם כִּבְרוֹל מִלְּהוֹרִיד גֶּשֶׁם, וְאֶקְשֶׂה אֶת אֶרְצְכֶם בְּנַחוּשֹׁת מַלְהַצְמִיחַ.

כּוֹחְכֶם יִגְמַר לְשׂוֹא בַעֲבוּדַת הָאֲדָמָה, אֶרְצְכֶם לֹא תִתֵּן אֶת יְבוּלָהּ וְעֵץ הָאֶרֶץ לֹא יִתֵּן אֶת פְּרִיָּו.

וְאִם תִּלְכוּ אֵתִי בַעֲקֻשׁוֹת וְלֹא תִרְצוּ לִשְׁמוֹעַ לִי – אוֹסִיף עֲלֵיכֶם מִכָּה פִי שֶׁבַע – כָּרְאוּי לַחֲטָאֵיכֶם.

אֲשַׁסֶּה בְכֶם אֶת חַיֹּת הַשָּׂדֶה שִׁיעֲשׂוּ אֶתְכֶם שְׂבוּלִים, הֵם יִשְׁמִידוּ אֶת בְּהֵמוֹתֵיכֶם וַיִּמְעִטוּ אֶתְכֶם, וְדִרְכֵיכֶם תִּהְיֶינָה שׁוּמְמוֹת.

וְאִם מִמְכוֹת אֱלֹהִים לֹא תִלְמְדוּ מוֹסֵר לִשְׁמוֹעַ בְּקוּלִי, וְתִלְכוּ אֵתִי בַעֲקֻשׁוֹת.

גַּם אֲנִי אֶלֶף אֶתְכֶם בַּעֲקֻשׁוֹת וְאֶבֶה אֶתְכֶם גַּם אֲנִי פִי שֶׁבַע – עוֹנֵשׁ עַל חֲטָאֵיכֶם.

אֲבִיא עֲלֵיכֶם מַלְחָמָה לְנִקּוּם עַל הַפֶּרֶת הַהֶסֶכֶם אֵתִי וְתִתְבַּנְּסוּ בְעֵרֵיכֶם, וְאִז אֶשְׁלַח בְּתוֹכְכֶם מַחֲלַת דָּבָר, וְתִלְכְּדוּ בְיַד הָאוֹיֵב.

כִּשְׂאֵשְׁבוֹר וְאִמוּטֵט אֶת פְּרִנְסַתְכֶם, עֶשֶׂר נָשִׁים לַחֲמֶכֶם בְּתַנּוּר אֶחָד וְהִשִּׁיבוּ לַחֲמֶכֶם בְּמִשְׁקָל וְלֹא תִשְׁבְּעוּ: וְתֹאכְלוּ וְלֹא תִשְׁבְּעוּ.

וְאִם-בַּחֲקֵי תִמְאַסוּ וְאִם אֶת-מִשְׁפָּטִי תִגְעַל נִפְשְׁכֶם לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת אֶת-כָּל-מִצְוֹתַי לְהַפְרֹכֶם אֶת-בְּרִיתִי:

אֲפֹ-אֲנִי אֶעֱשֶׂה-וְאֵת לָכֶם וְהִפְקַדְתִּי עֲלֵיכֶם בְּהִלָּה אֶת-הַשַּׁחַפַּת וְאֶת-הַקִּדְחַת מְכֻלּוֹת עֵינַיִם וּמִדִּיבַת נֶפֶשׁ וְיִזְרְעֶתֶם לְדִיק זֶרְעֶכֶם וַאֲכָלְהוּ אוֹיְבֵיכֶם:

וְנִתְתִּי כְפִי בְכֶם וְנִנְפַתְם לִפְנֵי אוֹיְבֵיכֶם וְרָדוּ בְכֶם שׁוֹנְאֵיכֶם וְנִסְתַּחֲמוּ וַאֲיִן-רָדַף אַתְּכֶם:

וְאִם-עַד-אֱלֹהִים לֹא תִשְׁמְעוּ לִי וַיִּסְפַּתִּי לְיִסְרָה אֶתְכֶם שֶׁבַע עַל-חֲטָאֵיכֶם:

וְשִׁבְרְתִי אֶת-גְּאוֹן עֲזֹכֶם וְנִתְתִּי אֶת-שְׁמֵיכֶם כִּבְרוֹל וְאֶת-אֶרְצְכֶם כִּנְחֻשָׁה:

וְתֵם לְדִיק כּוֹחְכֶם וְלֹא-תִתֵּן אֶרְצְכֶם אֶת-יְבוּלָהּ וְעֵץ הָאֶרֶץ לֹא יִתֵּן פְּרִיָּו:

וְאִם-תִּלְכוּ עִמִּי קָרִי וְלֹא תֹאבּוּ לִשְׁמוֹעַ לִי וַיִּסְפַּתִּי עֲלֵיכֶם מִכָּה שֶׁבַע כַּחֲטָאֵיכֶם:

וְהִשְׁלַחְתִּי בְכֶם אֶת-חַיֹּת הַשָּׂדֶה וְשִׁכְלָה אֶתְכֶם וְהִכְרִיתָה אֶת-בְּהֵמֹתְכֶם וְהִמְעִיטָה אֶתְכֶם וְנִשְׁמוּ דִרְכֵיכֶם:

וְאִם-בְּאֱלֹהִים לֹא תִנְסְרוּ לִי וְהִלַּכְתֶּם עִמִּי קָרִי:

וְהִלַּכְתִּי אִפֹּ-אֲנִי עִמָּכֶם בְּקָרִי וְהִכִּיתִי אֶתְכֶם גַּם-אֲנִי שֶׁבַע עַל-חֲטָאֵיכֶם:

וְהִבֵּאתִי עֲלֵיכֶם חֶרֶב נִקְמַת נִקְמַת-בְּרִית וְנִאֲסַפְתֶּם אֶל-עֵרֵיכֶם וְשִׁלַּחְתִּי דָבָר בְּתוֹכְכֶם וְנִתַּחֲמוּ בְיַד-אוֹיֵב:

בְּשִׁבְרֵי לָכֶם מִטֶּהֱלַחְתֶּם וְאִפּוֹ עֶשֶׂר נָשִׁים לַחֲמֶכֶם בְּתַנּוּר אֶחָד וְהִשִּׁיבוּ לַחֲמֶכֶם בְּמִשְׁקָל וְאִכְלַתֶּם וְלֹא תִשְׁבְּעוּ:

ס

וְאִם-בְּזֹאת לֹא תִשְׁמְעוּ לִי וְהִלַּכְתֶּם עִמִּי בְּקָרִי:

וְהִלַּכְתִּי עִמָּכֶם בְּחַמַּת-קָרִי וְיִסְרַתִּי אֶתְכֶם אַף-אֲנִי שָׁבַע עַל-חַטָּאתֵיכֶם:

וְאָכַלְתֶּם בֶּשָׂר בְּנִיכֶם וּבֶשָׂר בְּנֵיכֶם וְתֹאכְלוּ אֶת בֶּשֶׂר בְּנוֹתֵיכֶם.

וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת-בְּמֹתֵיכֶם וְהִכְרַתִּי אֶת-חַמְוֵיכֶם וְנָתַתִּי אֶת-פְּנֵיכֶם עַל-פְּנֵי גְלוּלֵיכֶם וְנִעְלָה נַפְשִׁי אֶתְכֶם:

וְנָתַתִּי אֶת-עֵרִיכֶם חֲרִיבָה וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת-מִקְדְּשֵׁיכֶם וְלֹא אֶרְיַח בְּרִיחַ נִיחֻחְכֶם: קָרַבְנוֹתֵיכֶם.

אֲנִי אֶעֱשֶׂה אֶת הָאָרֶץ שְׂמָמָה, אֶפְלוּ אוֹיְבֵיכֶם שִׁיתְיָשְׁבוּ בָּהּ יֵהוּ בַשְּׂמָמָה.

וְאֶתְכֶם אֶפְאֵר בְּגוֹיִם, וְאֶשְׁלוּף עֲלֵיכֶם חֶרֶב – שִׁירְדְּפוּ אַחֲרֵיכֶם, אֲרַצְכֶם תִּהְיֶה שְׂמָמָה וְעֵרֵיכֶם תִּהְיֶינָה חֲרִבוֹת.

אִז יִשְׁלְמוּ לָאָרֶץ הַשְּׂמֹטוֹת שֶׁהִפְסִידָה – כֹּל יְמֵי הַשְּׂמָמָה שֶׁל הַגְּלוּת כִּשְׂאֵתֶם בְּאָרֶץ אוֹיְבֵיכֶם, אִז הָאָרֶץ תִּשְׁבֹּת וְתִקַּבַּל בַּחֲזֵרָה אֶת שְׂמֹטוֹתֶיהָ.

הִיא תִשְׁבֹּת כֹּל יְמֵי שְׂמָמָתָהּ אֶת מַה שֶּׁלֹּא שָׁבַתָהּ בִּשְׁנוֹת הַשְּׂמִיטָה בְּזִמְנָה שִׁישְׁבַתְתֶּם עָלֶיהָ.

וְהַנְּשָׂאִים מִכֶּם, אָבִיָּא פַחַד בְּלִבָּם בְּאֲרָצוֹת אוֹיְבֵיהֶם, יִרְדּוּף אוֹתָם אֶפְלוּ רַעַשׁ שֶׁל עֲלָה מְעוֹפָף, וְיִכְרְחוּ מִמֶּנּוּ כְמוֹ מַחְרָב וְיִפְלוּ גַם כְּשֵׂאִין מִשְׂרֹדֶף.

יִתְקַלּוּ אֶחָד בְּשְׁנֵי כְמוֹ כְּשִׁבּוּרְחִים מַחְרָב וְאִין מִשְׂרֹדֶף, וְלֹא תִצְלִיחוּ לְהִתְאוּשֵׁשׁ מִמִּפְלַת אוֹיְבֵיכֶם.

תֵּאבְדוּ בְּגוֹיִם וְאָרֶץ אוֹיְבֵיכֶם תִּכְלָה אֶתְכֶם.

וְהַנְּשָׂאִים מִכֶּם יִרְקְבוּ בְּעוֹנוֹתֵיהֶם בְּאֲרָצוֹת אוֹיְבֵיכֶם, וְיִרְקְבוּ גַם בְּעוֹנוֹת אָבוֹתֵיהֶם שֶׁהִם מִמְּשִׁיכִים לַעֲשׂוֹת.

כו וְאִם-בְּזֹאת לֹא תִשְׁמְעוּ לִי וְהִלַּכְתֶּם עִמִּי בְּקָרִי:

כח וְהִלַּכְתִּי עִמָּכֶם בְּחַמַּת-קָרִי וְיִסְרַתִּי אֶתְכֶם אַף-אֲנִי שָׁבַע עַל-חַטָּאתֵיכֶם:

כט וְאָכַלְתֶּם בֶּשָׂר בְּנִיכֶם וּבֶשָׂר בְּנֵיכֶם וְתֹאכְלוּ אֶת בֶּשֶׂר בְּנוֹתֵיכֶם.

ל והִשְׁמַדְתִּי אֶת-בְּמֹתֵיכֶם וְהִכְרַתִּי אֶת-חַמְוֵיכֶם וְנָתַתִּי אֶת-פְּנֵיכֶם עַל-פְּנֵי גְלוּלֵיכֶם וְנִעְלָה נַפְשִׁי אֶתְכֶם:

לא וְנָתַתִּי אֶת-עֵרִיכֶם חֲרִיבָה וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת-מִקְדְּשֵׁיכֶם וְלֹא אֶרְיַח בְּרִיחַ נִיחֻחְכֶם:

לב וְהִשְׁמַדְתִּי אֲנִי אֶת-הָאָרֶץ וְשָׂמְמוּ עָלֶיהָ אוֹיְבֵיכֶם הַיֹּשְׁבִים בָּהּ:

לג וְאֶתְכֶם אֲזַרְהַ כְּגוֹיִם וְהִרִיקְתִּי אַחֲרֵיכֶם חֶרֶב וְהִיתָה אֲרַצְכֶם שְׂמָמָה וְעֵרֵיכֶם יֵהוּ חֲרִיבָה:

לד אִז תִּרְצֶה הָאָרֶץ אֶת-שַׁבְתֹּתֶיהָ כֹּל יְמֵי הַשְּׂמָמָה וְאַתֶּם בְּאָרֶץ אוֹיְבֵיכֶם אִז תִּשְׁבַּת הָאָרֶץ וְהִרְצַת אֶת-שַׁבְתֹּתֶיהָ:

לה כָּל-יְמֵי הַשְּׂמָמָה תִּשְׁבַּת אֶת אֲשֶׁר לֹא-שָׁבַתָהּ בְּשַׁבְתֵיכֶם בְּשַׁבְתְּכֶם עָלֶיהָ:

לו וְהַנְּשָׂאִים בְּכֶם וְהִבְאֵתִי מִרְדָּף בְּלִבְכֶם בְּאֲרָצַת אוֹיְבֵיהֶם וְרַחַף אֹתָם קוֹל עֲלָה נִדְרָף וְנִסּוּ מִנְּסַת-חֶרֶב וְנִפְלוּ וְאִין רַחַף:

לז וְכִשְׁלוּ אִישׁ-בְּאֶחָיו כְּמִפְנֵי-חֶרֶב וְרַחַף אִין וְלֹא-תִהְיֶה לְכֶם תְּקוּמָה לִפְנֵי אוֹיְבֵיכֶם:

לח וְאֶבְדְּתֶם בְּגוֹיִם וְאָכַלְתֶּם אֶתְכֶם אֶרֶץ אוֹיְבֵיכֶם:

לט וְהַנְּשָׂאִים בְּכֶם יִמְקוּ בְּעוֹנֵם בְּאֲרָצַת אוֹיְבֵיכֶם וְאִף בְּעוֹנֹת אֲבֹתֶם אֹתָם יִמְקוּ:

והם יתודו על עוונותיהם ועל עוונות אבותיהם, בבגידתם שבגדו בי, וגם על שהלכו אתי בעקשנות.

גם אני אלך עמם בעקשנות ואביא אותם לארץ אויביהם, רק אז יכנע לבם הסתום ואז יקבלו עונש על עוונם.

ואזכור את הבטחתי ליעקב וגם את הבטחתי ליצחק וגם את הבטחתי לאברהם אזכור, ואזכור את ארץ ישראל.

והארץ תעזב מהם ותקבל את השמשות שהפסידה בשתהיה שוממה מהם, והם יקבלו עונש על עוונם בגלל שמאסו במשפטי ונפשם דחתה את חקי.

וגם אז כשיהיו בארץ אויביהם לא אמאס בהם ולא אדחה אותם להשמיד אותם – להפר את הסכמי אתם, כי אני ה' אלהיהם.

ואזכור להם את הסכמי עם אבותיהם הראשונים שהוצאתי אותם מארץ מצרים לעיני העמים להיות להם לאלהים, אני ה'.

אלה החקים והמשפטים וההוראות שה' הורה בהר סיני באמצעות משה בהסכם שבנינו ובין בני ישראל.

פרשת הערכים

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל ותאמר להם: איש שיפריש מממונו בגדר להביא לה' כסף בשווי אדם.

שווי של זכר מגיל עשרים שנה ועד בן ששים שנה – השווי הוא כסף במשקל חמשים שקל בשקל הקודש (705 גרם).

ואם היא נקבה, השווי יהיה שלושים שקל (423 גרם).

ואם הוא מגיל חמש שנים ועד בן עשרים שנה, השווי יהיה: הזכר – עשרים שקלים (282

מ) והתנדו את-עונם ואת-עון אבתם במעלם אשר מעל-וּבִי וְאִף אֲשֶׁר-הִלְכוּ עִמִּי בְקָרִי:

מא) אִף-אֲנִי אֵלֶיךָ עִמָּם בְּקָרִי וְהִבֵּאתִי אֹתָם בְּאֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם אוֹ-אֲזַו יִכְנַע לְבָבָם הָעָרֶל וְאֲזַו יִרְצוּ אֶת-עוֹנָם:

מב) וְזָכַרְתִּי אֶת-בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאִף אֶת-בְּרִיתִי וְיִצְחָק וְאִף אֶת-בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֲזָכֹר וְהָאָרֶץ אֲזָכֹר:

מג) וְהָאָרֶץ תִּעְזֹב מֵהֶם וְתָרַץ אֶת-שִׁבְתֶּיהָ בְּהִשְׁמַח מֵהֶם וְהֵם יִרְצוּ אֶת-עוֹנָם יַעַן וּבִזְעַן בְּמִשְׁפָּטֵי מֵאִסוּ וְאֶת-חֻקְתִּי נִעְלָה נַפְשָׁם:

מד) וְאִף-גַּם-זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם לֹא-מֵאֲסִיתִים וְלֹא-נִעְלַתִים לְכֻלָּתָם לְהַפֵּר בְּרִיתִי אִתְּם כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם:

מה) וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רֵאשִׁימִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי-אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לְהִיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה:

מו) אֵלֶּה הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים וְהַתּוֹרוֹת אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה בֵּינוֹ וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי בְּיַד-מֹשֶׁה: פ

רביעי (שש)

א כז

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

ב) דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם אִישׁ כִּי יִפְלֵא גֹדֶר בְּעֵרֶכְךָ נִפְשַׁת לַיהוָה:

ג) וְהָיָה עֶרְכְּךָ הַזָּכָר מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְעַד בֶּן-שְׁשִׁים שָׁנָה וְהָיָה עֶרְכְּךָ חֲמִשִּׁים שֶׁקֶל כֶּסֶף בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ:

ד) וְאִם-נִקְבָּה הִוא וְהָיָה עֶרְכְּךָ שְׁלֹשִׁים שֶׁקֶל:

ה) וְאִם מִבֶּן-חֲמֵשׁ שָׁנִים וְעַד בֶּן-עֶשְׂרִים שָׁנָה וְהָיָה עֶרְכְּךָ הַזָּכָר עֶשְׂרִים שֶׁקֶלִים

וּלְנִקְבָה עֲשֶׂרֶת שְׁקָלִים:

וְאִם מִבֶּן־חֹדֶשׁ וְעַד בֶּן־חֲמֵשׁ שָׁנִים וְהָיָה עֶרְכָּף הַזָּכָר חֲמֵשֶׁה שְׁקָלִים בְּסָף וּלְנִקְבָה עֶרְכָּף שְׁלֹשֶׁת שְׁקָלִים בְּסָף:

וְאִם מִבֶּן־שָׁשִׁים שָׁנָה וְנִמְעָלָה אִם־זָכָר וְהָיָה עֶרְכָּף חֲמֵשֶׁה עֶשֶׂר שְׁקָל וּלְנִקְבָה עֲשָׂרָה שְׁקָלִים:

וְאִם־מָמֹד הוּא מֵעֶרְכָּף וְהֵעֲמִידוּ לִפְנֵי הַכֹּהֵן וְהִעֲרִיף אֹתוֹ הַכֹּהֵן עַל־פִּי אֲשֶׁר תִּשְׁנֶה יָד הַגֹּדֵר וְעֲרִיכְנוּ הַכֹּהֵן: ס

וְאִם־בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ מִמֶּנָּה קֶרְבָּן לַיהוָה כֹּל אֲשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ לַיהוָה יִהְיֶה־קֹדֶשׁ:

לֹא יִחְלִיפֻנוּ וְלֹא־יָמִיר אֹתוֹ טוֹב בְּרַע אוֹרַע בְּטוֹב וְאִם־הָמִיר בְּהֵמָה בְּבֵהמָה וְהָיָה־הוּא וְתַמּוּרְתּוֹ יִהְיֶה־קֹדֶשׁ:

וְאִם כֹּל־בְּהֵמָה טַמְאָה אֲשֶׁר לֹא־יִקְרִיבוּ מִמֶּנָּה קֶרְבָּן לַיהוָה וְהֵעֲמִיד אֶת־הַבְּהֵמָה לִפְנֵי הַכֹּהֵן:

וְהִעֲרִיף הַכֹּהֵן אֹתָהּ בֵּין טוֹב וּבֵין רַע כְּעֶרְכָּף הַכֹּהֵן כֵּן יִהְיֶה:

וְאִם־נֶאֱלַל וְנֶאֱלָנָה וְיִסַּף חֲמִישְׁתּוֹ עַל־עֶרְכָּף:

וְאִישׁ כִּי־יִקְדֹשׁ אֶת־בֵּיתוֹ קֹדֶשׁ לַיהוָה וְהִעֲרִיכוּ הַכֹּהֵן בֵּין טוֹב וּבֵין רַע כְּאֲשֶׁר יִעֲרִיף אֹתוֹ הַכֹּהֵן כֵּן יָקוּם:

וְאִם־הִמְקִדִישׁ יֶגְאֵל אֶת־בֵּיתוֹ וְיִסַּף חֲמִישִׁית בְּסָף־עֶרְכָּף עָלָיו וְהָיָה לוֹ:

וְאִם מִשְׁרָה אֲחֻזָּתוֹ יִקְדִישׁ אִישׁ לַיהוָה וְהָיָה עֶרְכָּף לְפִי זָרְעוֹ זָרַע תִּמְרָה שְׁעָרִים בְּחֲמִשִּׁים שְׁקָל בְּסָף:

וְאִם־מִשְׁנַת הַיָּבֵל יִקְדִישׁ שְׂדֵהוּ כְּעֶרְכָּף

חמיש (שביעי)

(גכס), וּלְנִקְבָה – עֲשָׂרָה שְׁקָלִים (141 גכס).

וְאִם מִגִּיל חֹדֶשׁ וְעַד בֶּן חֲמֵשׁ שָׁנִים, הַשּׁוּי יִהְיֶה: הַזָּכָר – חֲמֵשֶׁה שְׁקָלִים בְּסָף (70.5 גכס), וּלְנִקְבָה – הַשּׁוּי שְׁלוֹשָׁה שְׁקָלִים בְּסָף (42.3 גכס).

וְאִם מִגִּיל שָׁשִׁים שָׁנָה וְנִמְעָלָה: אִם זָכָר – הַשּׁוּי יִהְיֶה חֲמֵשֶׁה עֶשֶׂר שְׁקָל (211.5 גכס), וּלְנִקְבָה – עֲשָׂרָה שְׁקָלִים (141 גכס).

וְאִם הוּא עֲנִי מִלֵּה־שִׁיג אֶת הַשּׁוּי הַמְּלֵא, יַעֲמִידוּ אוֹתוֹ לִפְנֵי הַכֹּהֵן וְהִכְהִין יַעֲרִיף אֶת יְכֹלְתּוֹ, כְּפִי יְכוּלֹת הַגֹּדֵר כִּף יַעֲרִיף לוֹ הַכֹּהֵן לְשֹׁלֵם.

וְאִם גֹּדֵר לִתְת בְּהֵמָה שֶׁמְקַרְיָבִים מִמֶּנָּה קֶרְבָּן לַה', כֹּל מֵה שֶׁיִּקְדֹּשׁ מִמֶּנָּה לַה' יִהְיֶה מְקַדֵּשׁ לְקֶרְבָּן.

הוּא לֹא יִפְדֶּה אוֹתוֹ וְלֹא יִחְלִיף אוֹתוֹ לֹא טוֹב בְּרַע וְלֹא רַע בְּטוֹב, וְאִם יִחְלִיף בְּהֵמָה בְּבֵהמָה, גַּם הָרֵאשׁוֹנָה וְגַם זֶה שֶׁבְּמִקוּמָה יִהְיוּ קוֹדֶשׁ.

וְאִם יִקְדִישׁ בְּהֵמָה טַמְאָה שְׁלֵא מְקַרְיָבִים מִמֶּנָּה קֶרְבָּן לַה' – יַעֲמִידוּ אֶת הַבְּהֵמָה לִפְנֵי הַכֹּהֵן.

הַכֹּהֵן יַעֲרִיף אֶת שׁוּיָהּ לְפִי מַעֲלוֹתֶיהָ וְחִסְרוֹנוֹתֶיהָ – בְּהִעֲרַכְתָּ הַכֹּהֵן כִּף יִהְיֶה מְחִירָה.

וְאִם הַמְקַדֵּשׁ בְּעַצְמוֹ יִפְדֶּה אוֹתָהּ, הוּא יוֹסִיף חֲמִישִׁית עַל מְחִירָה.

פְּרֻשַׁת הַפְּדִיאוֹת

וְאִם אִישׁ יִקְדִישׁ אֶת בֵּיתוֹ שֶׁיִּהְיֶה קוֹדֶשׁ לַה', הַכֹּהֵן יַעֲרִיף אֶת שׁוּיָו לְפִי מַעֲלוֹתָיו וְחִסְרוֹנוֹתָיו, כְּפִי שֶׁהַכֹּהֵן יַעֲרִיף כִּף יִהְיֶה מְחִירוֹ.

וְאִם הַמְקַדֵּשׁ עַצְמוֹ יִפְדֶּה אֶת בֵּיתוֹ, הוּא יוֹסִיף חֲמִישִׁית עַל מְחִיר שׁוּיָו, וְיִהְיֶה שְׁלוֹ.

וְאִם אִישׁ יִקְדִישׁ לַה' מִשְׁרָה אֲחֻזָּתוֹ, הַמְּחִיר יִקְבַע לְפִי כַּמּוֹת הַתְּבוּאָה – שְׁטַח שְׂזָרְעִים בּו חוֹמֵר שְׁעוּרִים (216פ לִיטָר) יִפְדֶּה בְּחֲמִשִּׁים שְׁקָל בְּסָף (705 גכס).

אִם יִקְדִישׁ אֶת שְׂדֵהוּ מִיַּד אַחֲרֵי שְׁנַת הַיָּבֵל,

יִקְבַּע הַמַּחִיר הַזֶּה:
 וְאִם יִקְדִּישׁ אֶת שְׂדֵהוּ אַחֲרֵי הַיּוֹבֵל הַכֹּהֵן
 יִפְחִית מִהֶמְחִיר וַיִּחְשָׁב לוֹ אֶת הַכֶּסֶף רַק עַל
 פִּי מִסְפַּר הַשָּׁנִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל.
 וְאִם הַמִּקְדִּישׁ עֲצָמוּ יַפְדֶּה אֶת הַשְּׂדֵה, יוֹסִיף
 עָלָיו אֶת חֲמִישִׁית מַחִיר שׁוּוּי, וַיְהִי שְׁלוֹ.
 וְאִם הוּא לֹא יִגְאֹל אֶת הַשְּׂדֵה, אוֹ אִם
 הִקְדִּישׁ מִכֹּר אֶת הַשְּׂדֵה לְאִישׁ אַחֵר, אִי
 אֶפְשָׁר לְפַדּוֹתוֹ עוֹד.
 וּכְשֶׁהַשְּׂדֵה תֵצֵא בַיּוֹבֵל הִיא תִהְיֶה קוֹדֵשׁ לַה'
 כְּמוֹ שְׂדֵה שֶׁהִקְדִּישָׁה עֲבוּר כְּהֹנִים, הִיא תִהְיֶה
 לַכֹּהֵן לְאַחֲזָה.
 וְאִם יִקְדִּישׁ לַה' שְׂדֵה קְנוּיָה שְׂאִינְנָה מִשְׂדֵה
 אַחֲזָתוֹ,
 הַכֹּהֵן יִחְשָׁב לוֹ אֶת מַחִיר הַשְּׂמוּשׁ בַּשְּׂדֵה עַד
 שְׁנַת הַיּוֹבֵל, וְהָאִישׁ יִתֵּן בַּיּוֹם הַהוּא אֶת
 הַמַּחִיר, שִׁיְהִי קוֹדֵשׁ לַה'.
 בַּשְּׁנַת הַיּוֹבֵל הַשְּׂדֵה תִחְזוֹר לְזֶה שֶׁנִּקְנַתָּה
 מִמֶּנּוּ – לְמִי שֶׁאַחֲזָתָה הָאָרֶץ שְׁלוֹ.
 וְכֹל הַהֶעֱרַכּוֹת יִהְיוּ לְפִי שֶׁקֵּל הַקּוֹדֵשׁ –
 עֶשְׂרִים גֵּרָה יִהְיֶה מִשְׁקַל הַשֶּׁקֶל (14.1 ג'רס).
 אָבֵל בְּכוֹר בְּהֵמָה שֶׁהוּא קוֹדֵשׁ לַה', בֵּין אִם
 שׂוֹר וּבֵין אִם גָּדִי אוֹ טֹלָה, אִישׁ לֹא יוֹכֵל
 לְהִקְדִּישׁ אוֹתוֹ, כִּי הוּא שֶׁל ה'.
 וְאִם יִקְדִּישׁ בְּהֵמָה טְמֵאָה, יַפְדֶּה אוֹתָהּ
 בְּשׁוּוּיָה וַיּוֹסִיף עָלֶיהָ חֲמִישִׁית, וְאִם הַמִּקְדִּישׁ
 לֹא יַפְדֶּה אוֹתָהּ יִמְכְּרוּ אוֹתָהּ בְּשׁוּוּיָה.
 אָבֵל כֹּל הַקְדִּישׁ עֲבוּר כְּהֹנִים שְׂאִישׁ יִפְרִישׁ
 לַה' מִכֹּל הַמְמוֹן שְׁלוֹ – מֵאֲדָם וּבְהֵמָה וּמִשְׂדֵה
 אַחֲזָתוֹ – לֹא יִמְכֹּר וְלֹא יַפְדֶּה, כֹּל הַקְדִּישׁ
 עֲבוּר כְּהֹנִים הוּא קוֹדֵשׁ קְדָשִׁים לַה'.
 כֹּל אָדָם שִׁיַּחְרֵם לְמוֹת לֹא יַפְדֶּה, אֲלֵא יוֹמַת.
 וְכֹל מֵעֶשֶׂר שִׁיַּפְרֵשׁ מִגְדוּלֵי הָאָרֶץ – מִזֶּרַע
 הָאָרֶץ אוֹ מִפְרוֹת הָעֵץ, הוּא לַה' – קוֹדֵשׁ לַה'.

יָקוּם:
 וְאִם-אֲחֵר הַיּוֹבֵל יִקְדִּישׁ שְׂדֵהוּ וַיִּחְשָׁב-
 לוֹ הַכֹּהֵן אֶת-הַכֶּסֶף עַל-פִּי הַשָּׁנִים
 הַנּוֹתֵרֹת עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל וַנִּגְרַע מֵעֶרְכָּה:
 וְאִם-גְּאֹל יִגְאֹל אֶת-הַשְּׂדֵה הַמִּקְדִּישׁ
 אֹתוֹ וַיֹּסֶף חֲמִישִׁית כֶּסֶף-עֶרְכָּה עָלָיו
 וַיָּקָם לוֹ:
 וְאִם-לֹא יִגְאֹל אֶת-הַשְּׂדֵה וְאִם-מִכֹּר
 אֶת-הַשְּׂדֵה לְאִישׁ אַחֵר לֹא יִגְאֹל עוֹד:
 וְהָיָה הַשְּׂדֵה בְּצֵאתוֹ בַּיּוֹבֵל קֹדֵשׁ לַיהוָה
 כְּשֶׂדֵה הַחֲרָם לַכֹּהֵן תִּהְיֶה אַחֲזָתוֹ:
 וְאִם אֶת-שְׂדֵה מִקְנָתוֹ אֲשֶׁר לֹא מִשְׂדֵה
 אַחֲזָתוֹ יִקְדִּישׁ לַיהוָה:
 וַיִּחְשָׁב-לוֹ הַכֹּהֵן אֶת מִכְּסַת הָעֶרְכָּה עַד
 שְׁנַת הַיּוֹבֵל וַיִּתֵּן אֶת-הָעֶרְכָּה בַּיּוֹם
 הַהוּא קֹדֵשׁ לַיהוָה:
 בַּשְּׁנַת הַיּוֹבֵל יָשׁוּב הַשְּׂדֵה לְאִשֶּׁר קָנָהוּ
 מֵאִתּוֹ לְאֲשֶׁר-לוֹ אַחֲזָתָה הָאָרֶץ:
 וְכֹל-עֶרְכָּה יִהְיֶה בְּשֶׁקֶל הַקְדִּישׁ עֶשְׂרִים
 גֵּרָה וַיְהִי הַשֶּׁקֶל:
 אֲדָם-בְּכוֹר אֲשֶׁר-יִבְכֹּר לַיהוָה בְּבִהְמָה
 לֹא-יִקְדִּישׁ אִישׁ אֹתוֹ אִם-שׂוֹר אִם-שֵׂה
 לַיהוָה הוּא:
 וְאִם בְּבִהְמָה טְמֵאָה וַיַּפְדֶּה בְּעֶרְכָּה
 וַיֹּסֶף חֲמִשְׁתּוֹ עָלָיו וְאִם-לֹא יִגְאֹל
 וַיִּמְכֹּר בְּעֶרְכָּה:
 אֲדָם-כֹּל-חֲרָם אֲשֶׁר יַחְרֵם אִישׁ לַיהוָה
 מִכָּל-אֲשֶׁר-לוֹ מֵאֲדָם וּבְהֵמָה וּמִשְׂדֵה
 אַחֲזָתוֹ לֹא יִמְכֹּר וְלֹא יִגְאֹל כָּל-חֲרָם
 קְדָשִׁים הוּא לַיהוָה:
 כָּל-חֲרָם אֲשֶׁר יַחְרֵם מִן-הָאָדָם לֹא
 יַפְדֶּה מוֹת יוֹמַת:
 וְכֹל-מֵעֶשֶׂר הָאָרֶץ מִזֶּרַע הָאָרֶץ מִפְּרֵי
 הָעֵץ לַיהוָה הוּא קֹדֵשׁ לַיהוָה:

פרשת בחוקותי

וְאִם אִישׁ יִפְדֶּה חֵלֶק מִמַּעֲשָׂרוֹ, הוּא יוֹסִיף עָלָיו חֲמִישִׁית מִמַּחֲרָו. וְכָל מַעֲשֵׂר שֶׁל בָּקָר וְצֹאן – מִכָּל אֱלֹה שִׁיעֲבֹרוּ תַּחַת מִקְל הַסְּפִירָה – הַעֲשִׂירֵי יִהְיֶה קוֹדֵשׁ לַיהוָה. לֹא יִבְדֹּק לְהַבְחִין אִם הוּא טוֹב אוֹ רַע וְלֹא יִחְלִיף אוֹתוֹ, וְאִם יִחְלִיף אוֹתוֹ – הוּא וּפְדִיווֹ יִהְיוּ קוֹדֵשׁ וְאֵי אֶפְשֵׁר לְפָדוֹת אוֹתָם. אֱלֹה הַמְצֹוֹת שֶׁהִ' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי.	וְאִם-נֶאֱלַל יִנְאָל אִישׁ מִמַּעֲשָׂרוֹ חֲמִישִׁיתוֹ יִסֶּף עָלָיו: וְכָל-מַעֲשֵׂר בָּקָר וְצֹאן כָּל אֲשֶׁר-יַעֲבֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט הַעֲשִׂירֵי יִהְיֶה-קֹדֶשׁ לַיהוָה: לֹא יִבְקֹר בֵּין-טוֹב לְרַע וְלֹא יִמְיָרְנוּ וְאִם-תִּמָּר יִמְיָרְנוּ וְהָיָה-הוּא וּתְמוֹרָתוֹ יִהְיֶה-קֹדֶשׁ לֹא יִנְאָל: אֱלֹה הַמְצֹוֹת אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי:	לא לב לג לד	מפס"ד

במדבר

פרשת פקודי ישראל
ה' דבר אל משה במדבר סיני באוהל
ההתכנסות, ביום הראשון של החודש השני
בשנה השניה לצאתם מארץ מצרים, ואמר:
ספרו את כל הצבור של בני ישראל
למשפחותיהם בחלוקה לפי משפחות
אבותיהם, כל אחד בשמו, כל איש זכר.
מגיל עשרים שנה ומעלה – כל מתגייס לצבא
בישראל, אתה ואהרן תספרו אותם בשביל
הצבא.
ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש
לבית אבתיו הוא:
ואלה שמות האנשים שיצמדו אתכם:
לראובן – אליצור בן שדיאור.
לשמעון – שלומיאל בן צורישידי.
ליהודה – נחשון בן עמינדב.
ליששכר – נתנאל בן צוער.
לזבולון – אליאב בן חלון.
לבני יוסף: לאפרים – אלישמע בן עמיהוד,
למנשה – גמליאל בן פדהצור.
לבנימין – אבידן בן גדעוני.
לדן – אחיעזר בן עמישדי.
לאשר – פגעיאל בן עכרון.
לגד – אליסף בן דעואל.
לנפתלי – אחירע בן עינן.
אלה הם המזמנים מהצבור לספור – נשיאי
שבטי אבותיהם, הם ראשי אלפי בני ישראל.
משה ואהרן לקחו אתם את האנשים האלה
ששמותיהם הזכרו.
ואספו את כל הצבור ביום הראשון של
חודש איר, והם הציגו את יחוסיהם משפחותיהם
לפי משפחות אבותיהם, שמות האנשים
נספרו מגיל עשרים ומעלה, כל אחד ואחד.
הם עשו כמו שה' צוה את משה, והוא ספר
אותם במדבר סיני.
בני ראובן בכור ישראל, צאצאי משפחותיהם

א * וידבר יהוה אל-משה במדבר סיני
ב אהל מועד באחד לחדש השני בשנה
השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר:
ב שאו את-ראש כל-עדת בני-ישראל
למשפחתם לבית אבתם במספר
שמות כל-זכר לגלגלתם:
ג מבן עשרים שנה ומעלה כל-יצא צבא
בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה
ואהרן:
ד ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש
לבית אבתיו הוא:
ה ואלה שמות האנשים אשר יצמדו
אתכם לראובן אליצור בן-שדיאור:
ו לשמעון שלמיאל בן-צורישידי:
ז ליהודה נחשון בן-עמינדב:
ח ליששכר נתנאל בן-צוער:
ט לזבולון אליאב בן-חלון:
י * [א] לבני יוסף לאפרים אלישמע בן-
עמיהוד למנשה גמליאל בן-פדהצור:
יא לבנימין אבידן בן-גדעוני:
יב לדן אחיעזר בן-עמישדי:
יג לאשר פגעיאל בן-עכרון:
יד לגד אליסף בן-דעואל:
טו לנפתלי אחירע בן-עינן:
טז אלה קרואי (קריאי) העדה נשיאי
מטות אבותם ראשי אלפי ישראל הם:
יז ויקח משה ואהרן את האנשים האלה
אשר נקבו בשמות:
יח ואת כל-העדה הקהילו באחד לחדש
השני וייתילו על-משפחתם לבית
אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה
ומעלה לגלגלתם:
יט כאשר צוה יהוה את-משה ויפקדם
במדבר סיני: ס
כ ויהיו בני-ראובן בכר ישראל

בחלוקה לפי משפחות אבותיהם, שנספרו כל אחד בשמו, כל זכר מגיל עשרים שנה ומעלה - כל מתגייס לצבא -

מנינם של שבט ראובן היה ארבעים וששה אלף וחמש מאות.

לבני שמעון צאצאי משפחותיהם לפי משפחות אבותיהם - מנינם שנספרו כל אחד בשמו, כל איש זכר מגיל עשרים שנה ומעלה כל מתגייס לצבא -

מנינם של שבט שמעון חמשים ותשעה אלף ושלוש מאות.

לבני גד צאצאי משפחותיהם לפי משפחות אבותיהם - מנינם שנספרו כל אחד בשמו, כל איש זכר מגיל עשרים שנה ומעלה כל מתגייס לצבא -

מנינם של שבט גד ארבעים וחמשה אלף ושש מאות וחמשים.

לבני יהודה צאצאי משפחותיהם לפי משפחות אבותיהם - מנינם שנספרו כל אחד בשמו, כל איש זכר מגיל עשרים שנה ומעלה כל מתגייס לצבא -

מנינם של שבט יהודה שבעים וארבעה אלף ושש מאות.

לבני יששכר צאצאי משפחותיהם לפי משפחות אבותיהם - מנינם שנספרו כל אחד בשמו, כל איש זכר מגיל עשרים שנה ומעלה כל מתגייס לצבא -

מנינם של שבט יששכר חמשים וארבעה אלף וארבע מאות.

לבני זבולון צאצאי משפחותיהם לפי משפחות אבותיהם - מנינם שנספרו כל אחד בשמו, כל איש זכר מגיל עשרים שנה ומעלה כל מתגייס לצבא -

מנינם של שבט זבולון חמשים ושבעה אלף וארבע מאות.

לבני יוסף, לבני אפרים צאצאי משפחותיהם לפי משפחות אבותיהם - מנינם שנספרו כל

תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות לנגלתם כל-זכר מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:

כא

פקדיהם למטה ראובן ששה וארבעים אלף וחמש מאות: פ

כב

לבני שמעון תולדתם למשפחתם לבית אבתם פקדיו במספר שמות לנגלתם כל-זכר מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:

כג

פקדיהם למטה שמעון תשעה וחמשים אלף ושלש מאות: פ

כד

לבני גד תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:

כה

פקדיהם למטה גד חמשה וארבעים אלף ושש מאות וחמשים: פ

כו

לבני יהודה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:

כז

פקדיהם למטה יהודה שבעים וארבעה ושבעים אלף ושש מאות: פ

כח

לבני יששכר תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:

כט

פקדיהם למטה יששכר ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות: פ

ל

לבני זבולון תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:

לא

פקדיהם למטה זבולון שבעה וחמשים אלף וארבע מאות: פ

לב

לבני יוסף לבני אפרים תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות

אֶחָד בְּשֵׁמוֹ, כָּל אִישׁ זָכָר מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל מִתְגַּיֵּס לְצַבָּא –

מִנִּינָם שֶׁל שִׁבְט אַפְרַיִם אַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמִשׁ
מֵאוֹת.

לְבָנֵי מִנַּשֶׁה צֶאֱצָאֵי מִשְׁפַּחֹתֵיהֶם לְפִי
מִשְׁפַּחֹת אֲבוֹתֵיהֶם – מִנִּינָם שֶׁנִּסְפְּרוּ כָּל אֶחָד
בְּשֵׁמוֹ, כָּל אִישׁ זָכָר מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל מִתְגַּיֵּס לְצַבָּא –

מִנִּינָם שֶׁל שִׁבְט מִנַּשֶׁה שְׁלוּשִׁים וּשְׁנַיִם אֶלֶף
וּמֵאוֹת.

לְבָנֵי בְנִימִין צֶאֱצָאֵי מִשְׁפַּחֹתֵיהֶם לְפִי
מִשְׁפַּחֹת אֲבוֹתֵיהֶם – מִנִּינָם שֶׁנִּסְפְּרוּ כָּל אֶחָד
בְּשֵׁמוֹ, כָּל אִישׁ זָכָר מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל מִתְגַּיֵּס לְצַבָּא –

מִנִּינָם שֶׁל שִׁבְט בְנִימִין שְׁלוּשִׁים וַחֲמִשָּׁה אֶלֶף
וְאַרְבַּע מֵאוֹת.

לְבָנֵי דָן צֶאֱצָאֵי מִשְׁפַּחֹתֵיהֶם לְפִי מִשְׁפַּחֹת
אֲבוֹתֵיהֶם – מִנִּינָם שֶׁנִּסְפְּרוּ כָּל אֶחָד בְּשֵׁמוֹ,
כָּל אִישׁ זָכָר מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה כָּל
מִתְגַּיֵּס לְצַבָּא –

מִנִּינָם שֶׁל שִׁבְט דָּן שְׁשִׁים וּשְׁנַיִם אֶלֶף וּשְׁבַע
מֵאוֹת.

לְבָנֵי אֲשֶׁר צֶאֱצָאֵי מִשְׁפַּחֹתֵיהֶם לְפִי
מִשְׁפַּחֹת אֲבוֹתֵיהֶם – מִנִּינָם שֶׁנִּסְפְּרוּ כָּל אֶחָד
בְּשֵׁמוֹ, כָּל אִישׁ זָכָר מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל מִתְגַּיֵּס לְצַבָּא –

מִנִּינָם שֶׁל שִׁבְט אֲשֶׁר אַרְבָּעִים וְאַחַד אֶלֶף
וַחֲמִשׁ מֵאוֹת.

בְּנֵי נַפְתָּלִי צֶאֱצָאֵי מִשְׁפַּחֹתֵיהֶם לְפִי
מִשְׁפַּחֹת אֲבוֹתֵיהֶם – מִנִּינָם שֶׁנִּסְפְּרוּ כָּל אֶחָד
בְּשֵׁמוֹ, כָּל אִישׁ זָכָר מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל מִתְגַּיֵּס לְצַבָּא –

מִנִּינָם שֶׁל שִׁבְט נַפְתָּלִי חֲמִשִּׁים וּשְׁלוֹשָׁה אֶלֶף
וְאַרְבַּע מֵאוֹת.

אֵלֶּה תּוֹצֵאוֹת הַסְּפִירָה שֶׁסְּפְּרוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
וּשְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אִישׁ – נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל, כָּל אֶחָד
הָיָה נֹצֵיג לְמִשְׁפַּחָתוֹ.

מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה כָּל יֵצֵא
צָבָא:

לג פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה אַפְרַיִם אַרְבָּעִים אֶלֶף
וַחֲמִשׁ מֵאוֹת: פ

לד לְבָנֵי מִנַּשֶׁה תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:

לה פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה מִנַּשֶׁה שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים
אֶלֶף וּמֵאוֹת: פ

לו לְבָנֵי בְנִימִין תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:

לז פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה בְנִימִין חֲמִשָּׁה וּשְׁלֹשִׁים
אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: פ

לח לְבָנֵי דָן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:

לט פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה דָּן שְׁשִׁים וּשְׁנַיִם אֶלֶף
וּשְׁבַע מֵאוֹת: פ

מ לְבָנֵי אֲשֶׁר תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:

מא פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה אֲשֶׁר אַרְבָּעִים וְאַחַד אֶלֶף
וַחֲמִשׁ מֵאוֹת: פ

מב בְּנֵי נַפְתָּלִי תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:

מג פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה נַפְתָּלִי שְׁלֹשָׁה וַחֲמִשִּׁים
אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: פ

מד אֵלֶּה הַפְּקֻדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
וּנְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אִישׁ אִישׁ־
אֶחָד לְבֵית־אֲבֹתָיו הָיוּ:

מנין כל בני ישראל בחלוקה לפי משפחות אבותיהם מגיל עשרים שנה ומעלה - כל מתגיס לצבא בישראל - כל הנספדים היו שש מאות אלה ושלושת אלפים וחמש מאות וחמשים. ושבת הלויים למשפחותיהם לא נמנו יחד אתם.

פרשת תפקיד הלויים

ה' דבר אל משה ואמר: אבל את שבט לוי אל תמנה ואל תספור אותם יחד עם בני ישראל. ואתה תמנה את הלויים על משכן לוחות הברית, ועל כל כליו ועל כל הדברים ששייכים אליו - הם יסבבו את המשכן ואת כל כליו והם יהיו השדרתים שלו ויחננו מסביב למשכן. כשהמשכן יסע הלויים יפרקו אותו וכשהמשכן יחנה הלויים יקימו אותו, ואיש זר שיגיש לעשות את זה - יומת. ובני ישראל יחננו כל אחד במחנה שלו - כל איש תחת דגלו לקהלותיהם. והלויים יחננו מסביב למשכן לוחות הברית ולא יהיה בעם על הצבור של בני ישראל, והלויים ישמרו את משמר משכן לוחות הברית. ובני ישראל בצעו, בכל מה שה' צוה את משה - כך הם עשו.

פרשת הדגלים

ה' דבר אל משה ואל אהרן ואמר: בני ישראל יחננו כל אחד ליד דגל שבטו וסמלו לפי משפחות אבותיהם, הם יחננו מול אוהל הבהרנות מסביב. והחונים בצד מזרח - דגל מחנה יהודה וקהלותיו, הנשיא של בני יהודה - נחשון בן עמינדב. ומספר אנשי צבאו שבעים וארבעה אלה ושש מאות. והחונים אתו: שבט יששכר, הנשיא של בני יששכר - נתנאל בן צוער.

ויהיו כל-פקודי בני-ישראל לבית אבתם מבן עשרים שנה ומעלה כל-יצא צבא בישראל: ויהיו כל-הפקדים שש-מאות אלה ושלושת אלפים וחמש מאות וחמשים: ותלויים למטה אבתם לא התפקדו בתוכם: פ

וידבר יהוה אל-משה לאמר: אך את-מטה לוי לא תפקד ואת-ראשם לא תשא בתוך בני ישראל: ואתה תפקד את-הלויים על-משכן העדות ועל כל-כליו ועל כל-אשר-לו המה ישאו את-המשכן ואת-כל-כליו והם ישרתוהו וסביב למשכן יחננו: ובנסע המשכן יורידו אתו הלויים ובחנת המשכן יקימו אתו הלויים והזר הקרב יומת: ויחננו בני ישראל איש על-מחנהו ואיש על-דגלו לצבאתם: והלויים יחננו סביב למשכן העדות ולא-יהיה קצף על-עדת בני ישראל ושמרו הלויים את-משמרת משכן העדות: ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את-משה בן עשו: פ

וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר: איש על-דגלו באתת לבית אבתם יחננו בני ישראל מנגיד סביב לאהל-מועד יחננו: והחנים קדמה מזרחה הגל מחנה יהודה לצבאתם ונשיא לבני יהודה נחשון בן-עמינדב: וצבאו ופקדיהם ארבעה ושבעים אלה ושש מאות: והחנים עליו מטה יששכר ונשיא לבני יששכר נתנאל בן-צוער:

שלוש

ב
א
ב
ג
ד
ה

וּמִסְפַּר אַנְשֵׁי צְבָאוֹ חֲמִשִּׁים וָאַרְבַּעַה אֵלֶּךָ
וָאַרְבַּע מֵאוֹת.

וּשְׁבַט זְבוּלוֹן, הַנָּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי זְבוּלוֹן –
אֵילִיאָב בֶּן חִלּוֹן.

וּמִסְפַּר אַנְשֵׁי צְבָאוֹ חֲמִשִּׁים וְשֶׁבַעַה אֵלֶּךָ
וָאַרְבַּע מֵאוֹת.

כָּל הַמִּנְיָן שֶׁל מַחֲנֵה יְהוּדָה מֵאָה וּשְׁמוֹנִים
וְשֵׁשָׁה אֵלֶּךָ וָאַרְבַּע מֵאוֹת לַקְּהִלּוֹתֵיהֶם, הֵם
יִסְעוּ רִאשׁוֹנִים.

דָּגַל מַחֲנֵה רְאוּבֵן וַקְּהִלּוֹתָיו יַחַנּוּ בְּדָרוֹם,
הַנָּשִׂיא לְבִנֵי רְאוּבֵן – אֵילִיצוֹר בֶּן שְׁדִיאוֹר.

וּמִסְפַּר אַנְשֵׁי צְבָאוֹ אַרְבָּעִים וְשֵׁשָׁה אֵלֶּךָ
וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת.

וְהַחֹנָם עָלָיו מִטָּה שְׁמֵעוֹן וְנָשִׂיא לְבִנֵי
שְׁמֵעוֹן – שְׁלוּמִיאֵל בֶּן צוּרִישְׁדָּי.

וּמִסְפַּר אַנְשֵׁי צְבָאוֹ חֲמִשִּׁים וְתִשְׁעָה אֵלֶּךָ
וְשְׁלוֹשׁ מֵאוֹת.

וּשְׁבַט גָּד, הַנָּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי גָד – אֶלִיָּסָף בֶּן
רְעוּאֵל.

וּמִסְפַּר אַנְשֵׁי צְבָאוֹ אַרְבָּעִים וְחַמֶּשֶׁה אֵלֶּךָ
וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים.

כָּל הַמִּנְיָן שֶׁל מַחֲנֵה רְאוּבֵן מֵאָה וְחֲמִשִּׁים
וְאַחַד אֵלֶּךָ וָאַרְבַּע מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים
לַקְּהִלּוֹתֵיהֶם, וְהֵם יִסְעוּ שְׁנָיִם.

אוֹהֵל הַהֶתְכַנְּסוֹת יִסַּע עִם מַחֲנֵה הַלְוִיִּים
בְּאֲמֻצַּע הַמַּחֲנֹת, כְּמוֹ צוּרַת חֲנִיתָם כִּד תִּהְיֶה
צוּרַת נְסִיעַתְם – כָּל אֶחָד בְּמִקוֹמוֹ מְסֻדָּרִים
לְפִי דְגְלֵיהֶם.

דָּגַל מַחֲנֵה אֶפְרַיִם וַקְּהִלּוֹתָיו בְּצַד מְעֵרָב,
הַנָּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי אֶפְרַיִם – אֵילִישַׁמֶּע בֶּן עַמִּיהוּד.

וּמִסְפַּר אַנְשֵׁי צְבָאוֹ אַרְבָּעִים אֵלֶּךָ וְחֲמֵשׁ
מֵאוֹת.

וְאֵתוֹ שְׁבַט מְנַשֶּׁה, הַנָּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי מְנַשֶּׁה
גְּמַלְיָאֵל בֶּן פְּדָהצוֹר.

וּמִסְפַּר אַנְשֵׁי צְבָאוֹ שְׁלוֹשִׁים וּשְׁנָיִם אֵלֶּךָ
וּמֵאָתָּיִם.

וּשְׁבַט בְּנִמִּינָה, הַנָּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי בְנִמִּינָה – אַבִּידוֹן

וּצְבָאוֹ וּפְקָדָיו אַרְבַּעַה וְחֲמִשִּׁים אֵלֶּךָ
וָאַרְבַּע מֵאוֹת:

מִטָּה זְבוּלוֹן וְנָשִׂיא לְבִנֵי זְבוּלוֹן אֵילִיאָב
בֶּן־חִלּוֹן:

וּצְבָאוֹ וּפְקָדָיו שֶׁבַעַה וְחֲמִשִּׁים אֵלֶּךָ
וָאַרְבַּע מֵאוֹת:

כָּל־הַפְּקָדִים לְמַחֲנֵה יְהוּדָה מֵאָת אֵלֶּךָ
וּשְׁמוֹנִים אֵלֶּךָ וְשֵׁשֶׁת־אַלְפִים וָאַרְבַּע־
מֵאוֹת לְצַבְאָתְכֶם רִאשׁוֹנָה יִסְעוּ: ס

דָּגַל מַחֲנֵה רְאוּבֵן תִּימְנָה לְצַבְאָתְכֶם
וְנָשִׂיא לְבִנֵי רְאוּבֵן אֵילִיצוֹר בֶּן־שְׁדִיאוֹר:

וּצְבָאוֹ וּפְקָדָיו שֵׁשָׁה וָאַרְבָּעִים אֵלֶּךָ
וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת:

וְהַחֹנָם עָלָיו מִטָּה שְׁמֵעוֹן וְנָשִׂיא לְבִנֵי
שְׁמֵעוֹן שְׁלֹמִיאֵל בֶּן־צוּרִישְׁדָּי:

וּצְבָאוֹ וּפְקָדֵיהֶם תִּשְׁעָה וְחֲמִשִּׁים אֵלֶּךָ
וְשְׁלֹשׁ מֵאוֹת:

וּמִטָּה גָּד וְנָשִׂיא לְבִנֵי גָד אֶלִיָּסָף בֶּן־
רְעוּאֵל:

וּצְבָאוֹ וּפְקָדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וָאַרְבָּעִים אֵלֶּךָ
וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים:

כָּל־הַפְּקָדִים לְמַחֲנֵה רְאוּבֵן מֵאָת אֵלֶּךָ
וְאַחַד וְחֲמִשִּׁים אֵלֶּךָ וָאַרְבַּע־מֵאוֹת
וְחֲמִשִּׁים לְצַבְאָתְכֶם וּשְׁנָיִם יִסְעוּ: ס

וְנִסַּע אֹהֶל־מוֹעֵד מַחֲנֵה הַלְוִיִּים בְּתוֹךְ
הַמַּחֲנֹת כַּאֲשֶׁר יַחַנּוּ כֵן יִסְעוּ אִישׁ עַל־
יָדוֹ לְדִגְלֵיהֶם: ס

דָּגַל מַחֲנֵה אֶפְרַיִם לְצַבְאָתְכֶם יִמָּה וְנָשִׂיא
לְבִנֵי אֶפְרַיִם אֵילִישַׁמֶּע בֶּן־עַמִּיהוּד:

וּצְבָאוֹ וּפְקָדֵיהֶם אַרְבָּעִים אֵלֶּךָ וְחֲמֵשׁ
מֵאוֹת:

וְעָלָיו מִטָּה מְנַשֶּׁה וְנָשִׂיא לְבִנֵי מְנַשֶּׁה
גְּמַלְיָאֵל בֶּן־פְּדָהצוֹר:

וּצְבָאוֹ וּפְקָדֵיהֶם שְׁנָיִם וְשְׁלֹשִׁים אֵלֶּךָ
וּמֵאָתָּיִם:

וּמִטָּה בְּנִמִּינָה וְנָשִׂיא לְבִנֵי בְנִמִּינָה אַבִּידוֹן

בן גדעוני.
 ומספר אנשי צבאו שלושים וחמשה אלה וארבע מאות.
 כל המנין של מחנה אפרים מאה ושמונה אלה ומאה לקהלותיהם, והם יסעו שלישים.
 דגל מחנה דן יחנה בצד צפון לקהלותיו, הנשיא של בני דן – אחיעזר בן עמישדי.
 ומספר אנשי צבאו ששים ושנים אלה ושבע מאות.
 והחונים אתו: שבט אשר, הנשיא של בני אשר – פגעיאל בן עכרן.
 ומספר אנשי צבאו ארבעים ואחד אלה וחמש מאות.
 ושבט נפתלי, הנשיא של בני נפתלי – אחירע בן עינן.
 ומספר אנשי צבאו חמשים ושלושה אלה וארבע מאות.
 כל המנין של מחנה דן מאה חמשים ושבעה אלה ושש מאות, דגליהם יסעו אחרונים.
 אלה מניני בני ישראל בחלוקה לפי משפחות אבותיהם כל מניני המחנות לקהלותיהם – שש מאות אלה ושלושת אלפים וחמש מאות וחמשים.
 והלויים לא נמנו יחד עם בני ישראל, כמו שה' צוה את משה.
 ובני ישראל עשו, ככל מה שה' צוה את משה כך חנו מסדרים לפי דגליהם וכך נסעו, כל אחד עם משפחתו ליד משפחות אבותיו.
 פרשת תולדת אהרן
 ואלה צאצאי אהרן ומשה ביום שה' דבר עם משה בהר סיני.
 אלה שמות בני אהרן: הבכור נדב, ואביהוא, אלעזר, ואיתמר.
 אלה שמות בני אהרן הכהנים שנמרחו בשמן, שמנו אותם לכהן.

בן גדעוני:
 וצבאו ופקדיהם חמשה ושלשים אלה וארבע מאות:
 כל-הפקדים למחנה אפרים מאת אלה ושמנת-אלפים ומאה לצבאתם ושלשים יסעו: ס
 דגל מחנה הן צפנה לצבאתם ונשיא לבני דן אחיעזר בן-עמישדי:
 וצבאו ופקדיהם שנים ושלשים אלה ושבע מאות:
 והחנים עליו מטה אשר ונשיא לבני אשר פגעיאל בן-עכרן:
 וצבאו ופקדיהם אחד וארבעים אלה וחמש מאות:
 ומטה נפתלי ונשיא לבני נפתלי אחירע בן-עינן:
 וצבאו ופקדיהם שלשה וחמשים אלה וארבע מאות:
 כל-הפקדים למחנה דן מאת אלה ושבעה וחמשים אלה ושש מאות לאחרינה יסעו לדגליהם: פ
 אלה פקודי בני-ישראל לבית אבתם כל-פקודי המחנות לצבאתם שש-מאות אלה ושלושת אלפים וחמש מאות וחמשים:
 והלויים לא התפקדו בתוך בני ישראל כאשר צוה יהוה את-משה:
 ויעשו בני ישראל ככל אשר-צוה יהוה את-משה כן-חנו לדגליהם וכן נסעו איש למשפחתו על-בית אבתיו: פ
 רביעי
 א ואלה תולדת אהרן ומשה ביום דבר יהוה את-משה בהר סיני:
 ב ואלה שמות בני-אהרן הבכור נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר:
 ג אלה שמות בני אהרן הכהנים המשחים אשר-מלא ידם לכהן:

נדב ואביהוא מתו לפני ה' בשהקריבו לפני ה' במדבר סיני אש זרה שלא נצטוו עליה, ולא היו להם בנים, אלעזר ואיתמר כהנו יחד עם אהרן אביהם.

פרשת משמרת הלויים

ה' דבר אל משה ואמר:

הגש את שבט לוי והעמד אותו לפני אהרן הכהן והם ישרתו אותו.

ויעשו את העבודה המטלת עליו ועל כל הצבור לפני אהל ההתפנסות - לעבוד את עבודת המשכן.

הם ישמרו את כל כלי אהל ההתפנסות ויעבדו את העבודה המטלת על בני ישראל, לעבוד את עבודת המשכן.

תתן את הלויים לאהרן ולבניו, הם נתונים לו מאת בני ישראל לעזרה.

ואת אהרן ואת בניו תמנה שישמרו על כהנתם - וזר שיגש לעשות במקומם יומת.

ה' דבר אל משה ואמר:

הנה אני לקחתי את הלויים מתוך בני ישראל במקום כל בכור מבני ישראל שיצא ראשון מפתח הרחם, הלויים יהיו שלי.

כי כל הבכורות הם שלי, כי ביום שהביתי את כל הבכורות בארץ מצרים הקדשתי לי את כל הבכורות בישראל מאדם עד בהמה, הם יהיו שלי, אני ה'!

פרשת פקודי הלויים

ה' דבר אל משה במדבר סיני ואמר:

ספור את בני לוי למשפחותיהם בחלוקה לפי משפחות אבותיהם, תספור אותם - כל זכר מגיל חודש ומעלה.

משה ספר אותם על פי דברי ה' כמו שנצטוה.

אלה היו בני לוי בשמותם: גרשון קהת ומררי.

ואלה שמות בני גרשון למשפחותיהם: לבני

נימת נדב ואביהוא לפני יהוה בשהקריבו לפני יהוה במדבר סיני ובנים לאהינו להם ויכתן אלעזר ואיתמר על-פני אהרן אביהם: פ

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

הקרב את-מטה לוי והעמדת אתו לפני אהרן הכהן ושרתו אתו:

ושמרו את משמרתו ואת-משמרת כל-העדה לפני אהל מועד לעבד את-עבדת המשכן:

ושמרו את-כל-כלי אהל מועד ואת-משמרת בני ישראל לעבד את-עבדת המשכן:

ונתתה את-הלויים לאהרן ולבניו נתונם נתונם המה לו מאת בני ישראל:

ואת-אהרן ואת-בניו תפקד ושמרו את-כהנתם והזר הקרב יומת: פ

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

ואני הנה לקחתי את-הלויים מתוך בני ישראל תחת כל-בכור פטר רחם מבני ישראל והיו לי הלויים:

כי לי כל-בכור ביום הפתי כל-בכור בארץ מצרים הקדשתי לי כל-בכור בישראל מאדם עד-בהמה לי יהיו אני יהוה: פ

וידבר יהוה אל-משה במדבר סיני לאמר:

פקד את-בני לוי לבית אבתם למשפחתם כל-זכר מבו-חדש ומעלה תפקדם:

ויפקד אתם משה על-פי יהוה כאשר צוה:

ויהיו-אלה בני-לוי בשמותם גרשון וקהת ומררי:

ואלה שמות בני-גרשון למשפחתם

חמיש

וּשְׁמַעִי.
 וּבְנֵי קֹהֵל לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם: עִמְרֹם וַיִּצְהָר חֲבֵרוֹן
 וְעִזִּיאֵל.
 וּבְנֵי מִרְי לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם: מַחֲלִי וּמוּשִׁי אֵלֶּה
 הֵם מִשְׁפְּחוֹת הַלְוִי לְמִשְׁפְּחוֹת אֲבוֹתֵיהֶם.
 לְגֵרְשׁוֹן: מִשְׁפַּחַת הַלְבִנִי וּמִשְׁפַּחַת הַשְּׁמַעִי
 אֵלֶּה הֵם מִשְׁפְּחוֹת הַגֵּרְשָׁנִי.
 מִסְפָּרָם בְּשִׁסְפָרוֹ כָּל זָכָר מִגִּיל חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה
 – שִׁבְעַת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת.
 מִשְׁפְּחוֹת הַגֵּרְשָׁנִי יַחְנוּ מֵאַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן –
 בְּצַד מַעֲרָב.
 וַנְּשִׂיאַת הַמִּשְׁפָּחָה שֶׁל מִשְׁפְּחוֹת הַגֵּרְשָׁנִי –
 אֲלִיסָף בֶּן לֹאֵל.
 הַתְּפָקִיד שֶׁל בְּנֵי גֵרְשׁוֹן בְּאוֹהֶל הַהֶתְכַנְּסוֹת:
 כֶּסֶף הַמִּשְׁכָּן, וְהָאוֹהֶל, וְהַכֶּסֶף שֶׁעָלָיו, וְהַמִּסָּךְ
 שֶׁל פֶּתַח אוֹהֶל הַהֶתְכַנְּסוֹת,
 וְהַגְּדֵרוֹת הַקְּלוּעוֹת שֶׁל הַחֲצָר, וְהַמִּסָּךְ שֶׁל
 פֶּתַח הַחֲצָר שֶׁסָּבִיב הַמִּשְׁכָּן וְהַמִּזְבֵּחַ, וּמִיתְרֵי
 הָאוֹהֶל הַמְּשֻׁמָּשִׁים לְכָל צָרְכֵי עֲבוֹדָתוֹ.
 וְלִקְהָת: מִשְׁפַּחַת הָעֵמֶרְמִי, וּמִשְׁפַּחַת
 הַיִּצְהָרִי, וּמִשְׁפַּחַת הַחֲבֵרוֹנִי, וּמִשְׁפַּחַת
 הָעִזִּיאֵלִי; אֵלֶּה הֵם מִשְׁפְּחוֹת הַקְּהָתִי.
 בְּסִפְיַרְת כָּל זָכָר מִגִּיל חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה נִמְצָא
 מִנִּינָם: שְׁמוֹנֶת אֲלָפִים וְשֵׁשׁ מֵאוֹת שׁוֹמְרֵי
 מִשְׁמֶרֶת הַקֹּדֶשׁ.
 מִשְׁפְּחוֹת בְּנֵי קֹהֵל יַחְנוּ בְּצַד הַמִּשְׁכָּן מִדְּרוֹם.
 וַנְּשִׂיאַת הַמִּשְׁפָּחָה שֶׁל מִשְׁפְּחוֹת הַקְּהָתִי –
 אֲלִיצָפָן בֶּן עִזִּיאֵל.
 וְתְּפָקִידָם: הָאָרוֹן, וְהַשְּׁלֶחֶן, וְהַמִּנְרָה,
 וְהַמִּזְבְּחוֹת וּכְלֵי הַקֹּדֶשׁ שֶׁיִּשְׁרְתוּ בָּהֶם,
 וְהַמִּסָּךְ וְכָל עֲבוֹדָתוֹ.
 וַהַנְּשִׂיאַת שֶׁל נְשִׂאֵי הַלְוִי – אֲלֵעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן
 הַכֹּהֵן – מִפְּקֹד עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ.
 לְמִרְי: מִשְׁפַּחַת הַמַּחֲלִי, וּמִשְׁפַּחַת הַמוּשִׁי.
 אֵלֶּה הֵם מִשְׁפְּחוֹת מִרְי.

לְבִנֵי וְשַׁמְעִי:
 וּבְנֵי קֹהֵל לְמִשְׁפְּחוֹתָם עִמְרֹם וַיִּצְהָר
 חֲבֵרוֹן וְעִזִּיאֵל:
 וּבְנֵי מִרְי לְמִשְׁפְּחוֹתָם מַחֲלִי וּמוּשִׁי
 אֵלֶּה הֵם מִשְׁפַּחַת הַלְוִי לְבֵית אֲבוֹתָם:
 לְגֵרְשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַלְבִנִי וּמִשְׁפַּחַת
 הַשְּׁמַעִי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפַּחַת הַגֵּרְשָׁנִי:
 פְּקֻדֵיהֶם בְּמִסְפָּר כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ
 וּמַעֲלָה פְּקֻדֵיהֶם שִׁבְעַת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ
 מֵאוֹת:
 מִשְׁפַּחַת הַגֵּרְשָׁנִי אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן יַחְנוּ
 יָמָּה:
 וַנְּשִׂיאַת בֵּית־אָב לְגֵרְשָׁנִי אֲלִיסָף בֶּן־
 לֹאֵל:
 וּמִשְׁמֶרֶת בְּנֵי־גֵרְשׁוֹן בְּאוֹהֶל מוֹעֵד
 הַמִּשְׁכָּן וְהָאוֹהֶל מִכֶּסֶהוּ וּמִסָּךְ פֶּתַח
 אוֹהֶל מוֹעֵד:
 וּקְלָעֵי הַחֲצָר וְאֶת־מִסָּךְ פֶּתַח הַחֲצָר
 אֲשֶׁר עַל־הַמִּשְׁכָּן וְעַל־הַמִּזְבֵּחַ סָּבִיב
 וְאֵת מִיתְרָיו לְכָל עֲבֹדָתוֹ: ס
 וְלִקְהָת מִשְׁפַּחַת הָעֵמֶרְמִי וּמִשְׁפַּחַת
 הַיִּצְהָרִי וּמִשְׁפַּחַת הַחֲבֵרוֹנִי וּמִשְׁפַּחַת
 הָעִזִּיאֵלִי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי:
 בְּמִסְפָּר כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה
 שְׁמוֹנֶת אֲלָפִים וְשֵׁשׁ מֵאוֹת שׁוֹמְרֵי
 מִשְׁמֶרֶת הַקֹּדֶשׁ:
 מִשְׁפַּחַת בְּנֵי־קֹהֵל יַחְנוּ עַל יַרְדֵּן
 הַמִּשְׁכָּן תִּימְנָה:
 וַנְּשִׂיאַת בֵּית־אָב לְמִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי
 אֲלִיצָפָן בֶּן־עִזִּיאֵל:
 וּמִשְׁמֶרֶתָם הָאָרוֹן וְהַשְּׁלֶחֶן וְהַמִּנְרָה
 וְהַמִּזְבְּחוֹת וּכְלֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר יִשְׁרְתוּ
 בָּהֶם וְהַמִּסָּךְ וְכָל עֲבֹדָתוֹ:
 וַהַנְּשִׂיאַת נְשִׂאֵי הַלְוִי אֲלֵעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן
 הַכֹּהֵן פְּקֻדֵת שׁוֹמְרֵי מִשְׁמֶרֶת הַקֹּדֶשׁ:
 לְמִרְי מִשְׁפַּחַת הַמַּחֲלִי וּמִשְׁפַּחַת
 הַמוּשִׁי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפַּחַת מִרְי:

וּמִסְפָּרָם בְּשֹׁסְפָרוֹ כָּל זָכָר מִגִּיל חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה – שֵׁשֶׁת אֲלָפִים וּמֵאֵתָיִם.

וּנְשֵׂי־הַמִּשְׁפָּחָה שֶׁל מִשְׁפְּחוֹת מְרִי – צוּרִיאל בֶּן אֲבִיתָיִל, הֵם יַחְנוּ בְּצַד הַמִּשְׁכָּן מִצָּפוֹן.

וּבְנֵי מְרִי מִפְּקָדִים עַל קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן, וּבְרִיחִיו, וְעַמּוּדָיו, וּבְסִיסָיו, וְכָל פְּלִי וְכָל עֲבוֹדָתוֹ,

וְעַמּוּדֵי הַחֹצֵר מִסְבִּיב, וּבְסִיסֵיהֶם וַיִּתְּדוּתֶם וּמִיתְרֵיהֶם.

וַהֲחֹנִים לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן בַּמִּזְרָח – לִפְנֵי אוֹהֶל אֶהֱלֵמוֹעֵד | מִזְרְחָה מֹשֶׁה | וְאַהֲרֹן וּבָנָיו שְׂמָרִים אֶת מִשְׁמֵר הַמִּקְדָּשׁ הַמְּטַל עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְזֶר שִׁיגֵשׁ לַעֲשׂוֹת אֶת עֲבוֹדָתָם – יוֹמֵת.

כָּל מִנְיַן הַלְוִיִּם שֶׁמֹּשֶׁה וְאַהֲרֹן סָפְרוּ עַל פִּי ה' לַמִּשְׁפְּחוֹתֵיהֶם – כָּל זָכָר מִגִּיל חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה עֹשְׂרִים וּשְׁנַיִם אָלֶף.

פְּרֻשַׁת פְּדִיּוֹן הַבְּכוֹרוֹת

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: סְפֹר כָּל בְּכוֹר זָכָר מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִגִּיל חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה, וַחֲשַׁב אֶת מִסְפַּר שְׁמוֹתֵיהֶם.

אֲנִי ה'! קַח אֶת הַלְוִיִּים לְעֲבוֹדָתִי בַּמָּקוֹם כָּל בְּכוֹר בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֶת בְּהֵמוֹת הַלְוִיִּים בַּמָּקוֹם כָּל הַבְּכוֹרוֹת בְּהֵמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

מֹשֶׁה סָפַר אֶת כָּל הַבְּכוֹרוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אוֹתוֹ.

מִסְפַּר שְׁמוֹת כָּל הַבְּכוֹרוֹת הַזְּכָרִים מִגִּיל חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה הָיָה עֹשְׂרִים וּשְׁנַיִם אָלֶף מֵאֵתָיִם שִׁבְעִים וּשְׁלוֹשָׁה.

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

קַח אֶת הַלְוִיִּים בַּמָּקוֹם כָּל בְּכוֹר בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֶת בְּהֵמוֹת הַלְוִיִּים בַּמָּקוֹם בְּהֵמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְהַלְוִיִּים יִקְדְּשׁוּ לְעֲבוֹדָתִי, אֲנִי ה'!

וְכִדִּי לַפְּדוּת אֶת מֵאֵתָיִם שִׁבְעִים וּשְׁלוֹשָׁה בְּכוֹרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁעוֹדְפִים עַל הַלְוִיִּים –

קַח מִשְׁקַל שֶׁל חֲמִשָּׁה שְׁקָלִים (70.5 גֵרָם) לְכָל

וּפְקֻדֵיהֶם בְּמִסְפָּר כָּל-זָכָר מִבְּנֵי-חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה שֵׁשֶׁת אֲלָפִים וּמֵאֵתָיִם:

וּנְשֵׂי־אֲבֵי הַמִּשְׁפָּחָה מְרִי צוּרִיאל בֶּן-אֲבִיתָיִל עַל-יַד הַמִּשְׁכָּן יַחְנוּ צָפוֹנָה:

וּפְקֻדַת מִשְׁמֵרֵת בְּנֵי מְרִי קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן וּבְרִיחֵיו וְעַמּוּדָיו וְאֲדָנָיו וְכָל-פְּלָיו וְכָל עֲבֹדָתוֹ:

וְעַמּוּדֵי הַחֹצֵר סְבִיב וְאֲדָנֵיהֶם וַיִּתְּדוּתֶם וּמִיתְרֵיהֶם:

וַהֲחֹנִים לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן קִדְמָה לִפְנֵי אֹהֶל-מוֹעֵד | מִזְרְחָה מֹשֶׁה | וְאַהֲרֹן וּבָנָיו שְׂמָרִים מִשְׁמֵרֵת הַמִּקְדָּשׁ לַמִּשְׁמֵרֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹזֵר הַקָּרֵב יוֹמֵת:

כָּל-פְּקוּדֵי הַלְוִיִּים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל-פִּי יְהוָה לַמִּשְׁפָּחָתָם כָּל-זָכָר מִבְּנֵי-חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אָלֶף: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה פָקֵד כָּל-בְּכוֹר זָכָר לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּנֵי-חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה וְשָׂא אֶת מִסְפַּר שְׁמוֹתָם:

וְלָקַחְתָּ אֶת-הַלְוִיִּים לִי אֲנִי יְהוָה תַּחַת כָּל-בְּכוֹר בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת בְּהֵמַת הַלְוִיִּים תַּחַת כָּל-בְּכוֹר בְּבֵהֵמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּפְקַד מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ אֶת-כָּל-בְּכוֹר בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיְהִי כָל-בְּכוֹר זָכָר בְּמִסְפַּר שְׁמֹת מִבְּנֵי-חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה לַפְּקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אָלֶף שְׁלֹשָׁה וּשְׁבַעִים וּמֵאֵתָיִם: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

קַח אֶת-הַלְוִיִּים תַּחַת כָּל-בְּכוֹר בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת-בְּהֵמַת הַלְוִיִּים תַּחַת בְּהֵמַתָּם וְהִיֹּדְלִי הַלְוִיִּים אֲנִי יְהוָה:

וְאֶת פְּדוּנֵי הַשְּׁלֵשָׁה וְהַשְּׁבַעִים וְהַמֵּאֵתָיִם הָעֹדְפִים עַל-הַלְוִיִּים מִבְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וְלָקַחְתָּ חֲמִשָּׁה חֲמִשָּׁה שְׁקָלִים לַגִּלְגָּלֵת

איש, קח לפי משקל שקלי קודש - משקל השקל עשרים גרה (14.1 גרס). ותתן את הכסף לאהרן ולבניו - פדיון הבכורות העודפים על הלויים. משה לקח את כסף הפדיון מהבכורות העודפים על אלה שנפדו בלויים. הוא לקח את הכסף מבכורי בני ישראל - משקל של אלף ושלוש מאות וששים וחמשה שקלים בשקלי הקודש (199 רבוע קילו). משה נתן את הכסף שנתנו הפדויים לאהרן ולבניו על פי דברי ה', כמו שה' צוה את משה.

פרשת בני קהת

ה' דבר אל משה ואל אהרן ואמר: ספרו את בני קהת מתוך בני לוי למשפחותיהם בחלוקה לפי משפחות אבותיהם.

מגיל שלוששים שנה ומעלה ועד גיל חמשים שנה - כל הבאים לקהל של עושי המלאכה באוהל ההתכנסות.

זאת עבודת בני קהת באוהל ההתכנסות - העבודה הקדושה ביותר.

אהרן ובניו יבואו בשהמחנה יסע, ויורידו את מסך הפרוכת ויכסו בה את ארון לוחות הברית. וישימו עליו כסוי מעור של החיה תחש ויפרשו מלמעלה בגד צבוע פלו תכלת, ויסדרו את המוטות שלו להרימו.

ועל שלחן הלחם המכבד יפרשו בגד תכלת וישימו עליו את הקערות ואת הכפות ואת העמודים שמחזיקים את המקלות, ואת המקלות שסוככים על השלחן, שעליהם מנח הלחם, ועליו יהיה לחם התמיד.

ויפרשו עליהם בגד צבוע באדום מתולעת ויכסו אותו כסוי שעשוי מעור החיה תחש וישימו את המוטות שלו.

ויקחו בגד צבוע בתכלת ויכסו את מנורת התאורה ואת נרותיה ואת המלקחים ואת

בשקל הקדש תקח עשרים גרה השקל:

ונתתה הכסף לאהרן ולבניו פדויי העדפים בהם:

ויקח משה את כסף הפדיון מאת העדפים על פדויי הלויים:

מאת בכור בני ישראל לקח את הכסף חמשה וששים ושלוש מאות ואלף בשקל הקדש:

ויתן משה את כסף הפדיון לאהרן ולבניו על-פי יהוה כאשר צוה יהוה את משה: פ

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר:

נשא את ראש בני קהת מתוך בני לוי למשפחתם לבית אבתם:

מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה כל-בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד:

זאת עבודת בני קהת באהל מועד קדש הקדשים:

ובא אהרן ובניו בנסע המחנה והורדו את פרכת המסך וכסו בה את ארון העדת:

ונתנו עליו כסוי עור תחש ופרשו בגד-כליל תכלת מלמעלה ושמו בקיו:

ועל שלחן הפנים יפרשו בגד תכלת ונתנו עליו את הקערות ואת הכפות ואת המנקים ואת קשות הנסך ולחם התמיד עליו יהיה:

ויפרשו עליהם בגד תולעת שני וכסו אתו במכסה עור תחש ושמו את-בדיו:

ולקחו בגד תכלת וכסו את מנורת המאור ואת נרותיה ואת מלקחיה

מח
מט
ג
נא

שביע

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

הַיַּעֲמִים שִׁמְנָקִים אוֹתָהּ בָּהֶם, וְאֵת כָּל כְּלֵי הַשֶּׁמֶן שֶׁלָּהּ שִׁמְשַׁתְּמָשִׁים בָּהֶם עֲבוּרָה.

וַיִּשְׁימוּ אוֹתָהּ וְאֵת כָּל כְּלֵיהָ בְּכֶסֶף שֶׁעָשׂוּ מֵעוֹר הַחִיָּה תַחֲשׁ, וַיִּשְׁימוּ עַל מוֹט לְנִשְׂיָאָהּ.

וְעַל מִזְבַּח הַזֹּהֵב יִפְרְשׂוּ בַגְּדֵי תְּכֵלֶת וַיְכַסּוּ אוֹתוֹ בְּכֶסֶף שֶׁעָשׂוּ מֵעוֹר תַּחֲשׁ וַיִּשְׁימוּ אֵת הַמוֹטוֹת שָׁלוֹ.

וַיִּקְחוּ אֵת כָּל כְּלֵי הַשֶּׁרֶת שִׁישְׁרֹתוֹ בָּהֶם בַּקּוֹדֶשׁ וַיְכַסּוּ בַּבָּגָד תְּכֵלֶת וַיְכַסּוּ אוֹתָם בְּכֶסֶף מֵעוֹר הַחִיָּה תַחֲשׁ וַיִּשְׁימוּ עַל מוֹט.

וַיִּנְקוּ אֵת הַמִּזְבֵּחַ וַיִּפְרְשׂוּ עָלָיו בַּגְּדֵי צֶמֶר צְבוּעַ בְּאַרְגָּמָן.

וַיִּשְׁימוּ עָלָיו אֵת כָּל כְּלֵי שִׁמְשַׁתְּמָשִׁים בָּהֶם עָלָיו – אֵת הַיַּעֲמִים לְלִקְיַחַת הַגִּחְלִים וְאֵת הַקְּלָשׁוֹנִים לְהַפִּיכַת הַבֶּשֶׂר וְאֵת מַגְרָפוֹת נְקוּי הָאֶפֶר וְאֵת כּוֹסוֹת קְבֵלַת הַדָּם וְזוּרִיקָתוֹ – כָּל כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ, וַיִּפְרְשׂוּ עָלָיו כֶּסֶף שֶׁעָשׂוּ מֵעוֹר הַחִיָּה תַחֲשׁ וַיִּשְׁימוּ אֵת הַמוֹטוֹת שָׁלוֹ.

אֶהְרֹן וּבָנָיו יִגְמְרוּ לְכֶסֶת אֵת הַקּוֹדֶשׁ וְאֵת כָּל כְּלֵי הַקּוֹדֶשׁ בִּשְׁהַמְחִנָּה יָסַע, וְאַחֲרָי כֵּן בְּנֵי קָהָת יָבֹאוּ לְסַחֹב וְלֹא יִגְעוּ בְּכֵלֵי הַקּוֹדֶשׁ וַיְמֹתוּ; זֶה הַמִּשְׁאֵל שֶׁל בְּנֵי קָהָת בְּאוֹהֶל הַהֶתְכַנְּסוֹת.

וּתְּפִקִּיד אֶלְעָזָר בֶּן אֶהְרֹן הַכֹּהֵן; הַשֶּׁמֶן לְתַאֲוָרָה וְקִטְוֹרֶת הַבְּשָׂמִים וּמִנְחַת הַתָּמִיד וְהַשֶּׁמֶן שִׁמּוֹרֵחִים בּוֹ, וְהַפְּקוּדַי עַל כָּל הַמִּשְׁכָּן וְכָל מֵה שֶׁבּוֹ בַּקּוֹדֶשׁ וּבְכֵלָיו.

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאֵל אֶהְרֹן וְאָמַר:

אֵל תִּשְׁמְדוּ אֵת שִׁבְטֵי מִשְׁפַּחַת הַקָּהָתִי מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם.

כִּי עָשׂוּ לָהֶם כְּדֵי שִׁיחִיו וְלֹא יָמֹתוּ בְּשֵׁהֶם נִגְשִׁים לְעֲבוּדַת הַקְּדוֹשָׁה בְּיֹתֵר – אֶהְרֹן וּבָנָיו יָבֹאוּ וַיִּמְנוּ אוֹתָם כָּל אֶחָד עַל עֲבוּדָתוֹ וְעַל מִשְׁאוֹ.

וְלֹא יָבֹאוּ לְרְאוֹת כְּשִׁמְכִסִּים אֵת כְּלֵי הַקּוֹדֶשׁ, וַיְמֹתוּ.

וְאֵת־מִחְתָּתֶיהָ וְאֵת כָּל־כְּלֵי שִׁמְנָהּ אֲשֶׁר יִשְׁרֹתוּ־לָהּ בָּהֶם:

וְנִתְּנוּ אוֹתָהּ וְאֵת־כָּל־כְּלֵיהָ אֶל־מַכְסֵה עוֹר תַּחֲשׁ וְנִתְּנוּ עַל־הַמוֹט:

וְעַל מִזְבַּח הַזֹּהֵב יִפְרְשׂוּ בַגְּדֵי תְּכֵלֶת וַיְכַסּוּ אוֹתוֹ בְּמַכְסֵה עוֹר תַּחֲשׁ וְשִׁמוּ אֵת־בְּדָיו:

וְלִקְחוּ אֵת־כָּל־כְּלֵי הַשֶּׁרֶת אֲשֶׁר יִשְׁרֹתוּ־בָּם בַּקּוֹדֶשׁ וְנִתְּנוּ אֶל־בַּגְּדֵי תְּכֵלֶת וַיְכַסּוּ אוֹתָם בְּמַכְסֵה עוֹר תַּחֲשׁ וְנִתְּנוּ עַל־הַמוֹט:

וְדִשְׁנוּ אֵת־הַמִּזְבֵּחַ וַיִּפְרְשׂוּ עָלָיו בַּגְּדֵי אַרְגָּמָן:

וְנִתְּנוּ עָלָיו אֵת־כָּל־כְּלָיו אֲשֶׁר יִשְׁרֹתוּ עָלָיו בָּהֶם אֵת־הַמַּחְתָּת אֵת־הַמְּזֻלְגָת וְאֵת־הַיַּעֲמִים וְאֵת־הַמְּזוּרְקָת כָּל כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ וַיִּפְרְשׂוּ עָלָיו כֶּסֶף עוֹר תַּחֲשׁ וְשִׁמוּ בְּדָיו:

וְכִלְיָה אֶהְרֹן־וּבָנָיו לְכֶסֶת אֵת־הַקּוֹדֶשׁ וְאֵת־כָּל־כְּלֵי הַקּוֹדֶשׁ בְּנִסְעַי הַמְּחִנָּה וְאַחֲרֵי־כֵן יָבֹאוּ בְּנֵי־קָהָת לְשֵׂאת וְלֹא־יִגְעוּ אֶל־הַקּוֹדֶשׁ וַיְמֹתוּ אֲלֵהּ מִשָּׂא בְנֵי־קָהָת בְּאוֹהֶל מוֹעֵד:

וּפְקֻדֹת אֶלְעָזָר בֶּן־אֶהְרֹן הַכֹּהֵן שֶׁמֶן הַמְּאֹרֶת וְקִטְוֹרֶת הַסַּמִּים וּמִנְחַת הַתָּמִיד וְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה פְּקֻדֹת כָּל־הַמִּשְׁכָּן וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ בַּקּוֹדֶשׁ וּבְכֵלָיו: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶהְרֹן לֵאמֹר:

אֵל־תַּכְרִיתוּ אֵת־שִׁבְטֵי מִשְׁפַּחַת הַקָּהָתִי מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם:

וְזֹאת עָשׂוּ לָהֶם וְחִיּוֹ וְלֹא יָמֹתוּ בְּגִשְׁתָּם אֵת־קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים אֶהְרֹן וּבָנָיו יָבֹאוּ וְשִׁמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֻדָתוֹ וְאֶל־מִשְׁאוֹ:

וְלֹא־יָבֹאוּ לְרְאוֹת כְּבָלַע אֵת־הַקּוֹדֶשׁ וַיְמֹתוּ: פ

י

יא

יב

יג

יד

טו

טז

יז

יח

יט

כ

מפסיד

נשא

כא וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

כב נָשָׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשׁוֹן גַּם־הֵם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם:

כג מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְנֹמְעָלָה עַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּפְקַד אֹתָם כָּל־הַבָּא לִצְבָא צָבָא לַעֲבֹד עִבְדָּה בְּאֹהֶל מוֹעֵד:

כד זֹאת עִבְדַּת מִשְׁפַּחַת הַגֵּרִשָּׁנִי לַעֲבֹד וּלְמִשָּׂא:

כה וְנִשְׂאוּ אֶת־יְרֵיעַת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד מִכְסֵּהוּ וּמִכְסֵּה הַתַּחֲשׁ אֲשֶׁר־עָלָיו מִלְמַעְלָה וְאֶת־מִסְדָּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

כו וְאֶת קַלְעֵי הַחֹצֵר וְאֶת־מִסְדָּ | פֶּתַח | שַׁעַר הַחֹצֵר אֲשֶׁר עַל־הַמִּשְׁכָּן וְעַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְאֶת מִיתְרֵיהֶם וְאֶת־כָּל־כְּלֵי עִבְדָתָם וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לָהֶם וְעִבְדוּ:

כז עַל־פִּי אֶהְרֵן וּבְנָיו תִּהְיֶה כָּל־עִבְדַּת בְּנֵי הַגֵּרִשָּׁנִי יִהְיוּ עַל כָּל־מִשָּׂאם וּלְכָל עִבְדָתָם וּפְקֻדָתָם עֲלֵהֶם בְּמִשְׁמַרְתָּ אֶת כָּל־מִשָּׂאם:

כח זֹאת עִבְדַּת מִשְׁפַּחַת בְּנֵי הַגֵּרִשָּׁנִי בְּאֹהֶל מוֹעֵד וּלְמִשְׁמַרְתָּם בְּיַד אִיתָמָר בֶּן־אֶהְרֵן הַכֹּהֵן: ס

כט בְּנֵי מְרָרִי לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית־אֲבֹתָם תִּפְקַד אֹתָם:

ל מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְנֹמְעָלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּפְקַדְתֶּם כָּל־הַבָּא לִצְבָא לַעֲבֹד אֶת־עִבְדַּת אֹהֶל מוֹעֵד:

לא וְזֹאת מִשְׁמַרְתָּ מִשָּׂאם לְכָל־עִבְדָתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן וּבְרִיחָיו וְעִמּוּדָיו וְאֲדָנָיו:

לב וְעִמּוּדֵי הַחֹצֵר סָבִיב וְאֲדָנֵיהֶם וַיִּתְּדֹתֶם וּמִיתְרֵיהֶם לְכָל־כְּלֵיהֶם וּלְכָל עִבְדָתָם

פְּרַשְׁת בְּנֵי גֵרְשׁוֹן

ה' דְּבַר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

סְפְרוּ גַם אֶת בְּנֵי גֵרְשׁוֹן בְּחִלּוּקָה לְפִי בְּתֵי אֲבוֹתֵיהֶם וּלְפִי מִשְׁפַּחֹתֵיהֶם.

תִּסְפֹּר אוֹתָם מִגִּיל שְׁלוֹשִׁים שָׁנָה וְנֹמְעָלָה עַד גִּיל חֲמִשִּׁים שָׁנָה, כָּל הַבָּאִים לְהַצְטַרֵף לְקַהֵל שֶׁתִּפְקִידֶם לַעֲבֹד עִבְדָּה בְּאֹהֶל הַהֶתְכַנְּסוֹת.

זֹאת עִבְדַּת מִשְׁפַּחַת הַגֵּרִשָּׁנִי - לַעֲבֹד וּלְסַחֹב מִשָּׂאוֹת.

הֵם יִשְׂאוּ אֶת יְרֵיעוֹת הַמִּשְׁכָּן, וְאֶת אוֹהֶל הַהֶתְכַנְּסוֹת, אֶת כְּסוּיָו וְאֶת הַכְּסוּי שֶׁעָשׂוּ מֵעוֹר הַחִיָּה תַחֲשׁ שֶׁעָלָיו מִלְמַעְלָה, וְאֶת מִסְדָּ פֶתַח אוֹהֶל הַהֶתְכַנְּסוֹת.

וְאֶת הַגְּדֵרוֹת הַקְּלוּעוֹת שֶׁל הַחֹצֵר, וְאֶת מִסְדָּ פֶתַח שַׁעַר הַחֹצֵר שֶׁסָבִיב הַמִּשְׁכָּן וְהַמִּזְבֵּחַ, וְאֶת מִיתְרֵיהֶם, וְאֶת כָּל כְּלֵי עִבְדָתָם, וְאֶת כָּל הַחֲפָצִים הָעֲשׂוּיִים לְדַבְּרִים הָאֵלֶּה לְצוֹרֵף הָעִבְדָּה.

כָּל עִבְדַּת בְּנֵי גֵרְשׁוֹן - כָּל מִשָּׂאם וְכָל עִבְדָתָם יִהְיוּ עַל פִּי פְקֻדוֹת אֶהְרֵן וּבְנָיו, תִּמְנֹנוּ אוֹתָם עַל תִּפְקִידֵיהֶם - עַל כָּל מִשָּׂאם.

זֹאת עִבְדַּת מִשְׁפַּחַת בְּנֵי הַגֵּרִשָּׁנִי בְּאֹהֶל הַהֶתְכַנְּסוֹת, וְהֵם מְמַנִּים תַּחַת פְּקוּדֵי אִיתָמָר בֶּן אֶהְרֵן הַכֹּהֵן.

פְּרַשְׁת בְּנֵי מְרָרִי

סְפֹר אֶת בְּנֵי מְרָרִי בְּחִלּוּקָה לְפִי מִשְׁפַּחֹתֵיהֶם וּבְתֵי אֲבוֹתֵיהֶם.

תִּסְפֹּר אוֹתָם מִגִּיל שְׁלוֹשִׁים שָׁנָה וְנֹמְעָלָה וְעַד גִּיל חֲמִשִּׁים שָׁנָה - כָּל הַבָּאִים לְקַהֵל שֶׁתִּפְקִידוּ לַעֲבֹד אֶת עִבְדַּת אוֹהֶל הַהֶתְכַנְּסוֹת.

בְּכָל עִבְדָתָם בְּאֹהֶל הַהֶתְכַנְּסוֹת, תִּפְקִידֶם לְסַחֹב אֶת קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן, וּבְרִיחָיו, וְעִמּוּדָיו, וּבְסִיסָיו.

וְעִמּוּדֵי הַחֹצֵר מְסָבִיב, וּבְסִיסֵיהֶם, וַיִּתְּדוּתֵיהֶם, וּמִיתְרֵיהֶם, כָּל כְּלֵיהֶם וְכָל

עבודתם, ותמנו כל אחד בשמו על הכלים שתפקידו לסחוב.

זאת עבודת משפחות בני מררי - כל עבודתם שבאוהל ההתכנסות, תחת פקוד איתמר בן אהרן הכהן.

פרשת פקודי הלויים

משה ואהרן ונשיאי הצבור ספרו את בני קהת בחלוקה לפי משפחותיהם ובתי אבותיהם.

מגיל שלושים שנה ומעלה ועד גיל חמשים שנה כל הבאים לקהל שתפקידו עבודה באוהל ההתכנסות.

מספר האנשים שנספרו לפי משפחותיהם היה אלפים שבע מאות וחמשים.

זהו מספר כל אנשי משפחות הקהתי העובדים באוהל ההתכנסות שמשה ואהרן ספרו על פי דברי ה' שנאמרו למשה.

ומספר בני גרשון למשפחותיהם ולבית אבותיהם.

מגיל שלושים שנה ומעלה ועד גיל חמשים שנה כל הבאים לקהל שתפקידו עבודה באוהל ההתכנסות.

מספר האנשים שנספרו לפי משפחותיהם ובתי אבותיהם היה אלפים ויש מאות ושלושים.

זהו מספר כל אנשי משפחות בני גרשון העובדים באוהל ההתכנסות שספרו משה ואהרן על פי דברי ה'.

ומספר משפחות בני מררי שנספרו לפי משפחותיהם ובתי אבותיהם.

מגיל שלושים שנה ומעלה ועד גיל חמשים שנה כל הבאים לקהל שתפקידו עבודה באוהל ההתכנסות.

מספר אנשיהם שנספרו לפי משפחותיהם היה שלושת אלפים ומאתים.

זה מספר משפחות בני מררי שמשה ואהרן ספרו על פי דברי ה' שנאמרו למשה.

ובשמת תפקדו את-כלי משמרת משאם:

זאת עבדת משפחת בני מררי לכל-עבדתם באהל מועד ביד איתמר בן-אהרן הכהן:

ויפקד משה ואהרן ונשיאי העדה את-בני הקהתי למשפחתם ולבית אבתם:

מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן-חמשים שנה כל-הבא לצבא לעבדה באהל מועד:

ויהיו פקדיהם למשפחתם אלפים שבע מאות וחמשים:

אלה פקודי משפחת הקהתי כל-העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על-פי יהוה ביד-משה: ס

ופקודי בני גרשון למשפחותם ולבית אבתם:

מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן-חמשים שנה כל-הבא לצבא לעבדה באהל מועד:

ויהיו פקדיהם למשפחתם לבית אבתם אלפים ויש מאות ושלושים:

אלה פקודי משפחת בני גרשון כל-העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על-פי יהוה:

ופקודי משפחת בני מררי למשפחתם לבית אבתם:

מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן-חמשים שנה כל-הבא לצבא לעבדה באהל מועד:

ויהיו פקדיהם למשפחתם שלשת אלפים ומאתים:

אלה פקודי משפחת בני מררי אשר פקד משה ואהרן על-פי יהוה ביד-משה:

כל הלויים הנמנים שְׁמֵשָׁה וְאַהֲרֹן וְנִשְׂאֵי
יִשְׂרָאֵל סִפְרוּ לְפִי מִשְׁפּוֹחֹתֵיהֶם וּבְתֵי
אָבוֹתֵיהֶם,

מְגִיל שְׁלוֹשִׁים שָׁנָה וּמַעֲלָה וְעַד גִּיל חֲמִשִּׁים
שָׁנָה, כָּל מְגִיס לְעִבּוֹד עֲבוֹדָה לְפָנַי ה'
וְעֲבוֹדַת מִשָּׂא בְּאוֹהֶל הַהֶתְכַּנְּסוֹת,
מִסְפַּר אֲנָשֵׁיהֶם הָיָה שְׁמוֹנֵת אֲלָפִים וְחֲמִשׁ
מֵאוֹת וּשְׁמוֹנִים.

סִפְרוּ אוֹתָם כְּדַבְּרֵי ה' שֶׁנֶּאֱמָרוּ לְמֹשֶׁה – כָּל
אֶחָד וְאֶחָד הִתְמַנֶּה עַל עֲבוֹדָתוֹ וְעַל מִשְׂאוֹ,
וְהַנְּמִנִים הָיוּ בְּגִיל שֵׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

פְּרַשְׁת שְׁלוֹחַ הַטְּמְאִים

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

צִוָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁיגְרֹשׁוּ מִהַמַּחֲנֶה כָּל
צָרוּעַ וְכָל זָב וְכָל מִי שֶׁנִּטְמָא מִמֵּת.

תִּגְרְשׁוּ בֵּין זָכָר וּבֵין נְקֵבָה, תִּגְרְשׁוּ אוֹתָם אֶל
מַחוּץ לַמַּחֲנֶה, וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת הַמַּחֲנֶה שֶׁלֵּהֶם
שְׂאֵנֵי שׂוֹכְנֵי בְּתוֹכָם.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲשׂוּ כִּךָ וּגְרֹשׁוּ אוֹתָם אֶל מַחוּץ
לַמַּחֲנֶה, כְּמוֹ שֶׁה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה כִּךָ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל עֲשׂוּ.

פְּרַשְׁת גִּזְלֵי הַגֵּר

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: אִישׁ אוֹ אִשָּׁה שִׁיעֲשׂוּ
מַעֲבְרוֹת שֶׁל פְּגִיעָה בְּאָדָם וַיִּשְׁבְּעוּ לְשִׁקֵּר
בְּשֵׁם ה' שְׁלֹא גִזְלוּ – הָאָדָם הַהוּא יִהְיֶה אָשָׁם.

הוּא יִתְּנֶה עַל חֲטָאוֹ שְׂעֵשָׂה, וַיַּחְזִיר אֶת חוּבוֹ
בְּשׂוּיָו וַיֹּסִיף עָלָיו חֲמִישִׁית, וַיִּתֵּן לְזֶה
שֶׁהִתְחַיֵּב לוֹ אוֹ לַיּוֹרֵשׁוֹ.

וְאִם אֵין לְאִישׁ קְרוֹב מִשְׁפָּחָה יִוָּרֵשׁ לְהַחְזִיר
לוֹ אֶת הַחוּב, הַחוּב מִחוּר לַה' וַיִּנְתֵּן לְכַהֵן,
בְּנוֹסֵף לְאֵיל לְכַפֶּרָה שְׂבוּ הוּא מְכַפֵּר עַל
עֲצָמוֹ.

וְכָל תְּרוּמָה – כָּל קִדְשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
שֶׁמְגִישִׁים לְכַהֵן, הִיא תִּהְיֶה שְׁלוֹ.

וְכָל אִישׁ, קִדְשׁוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹ לְפָנַי שֶׁנָּתַן אוֹתָם,
וְאַחֲרֵי שֶׁהָאִישׁ יִתֵּן לְכַהֵן הֵם יִהְיוּ שֶׁל הַכַּהֵן.

כָּל-הַפְּקָדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
וְנִשְׂאֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-הַלְוִיִּם לְמִשְׁפַּחְתָּם
וּלְבֵית אֲבֹתָם:

מִבְּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעֲלָה וְעַד בֶּן-
חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל-הַבָּא לְעִבֹד עֲבֹדַת
עֲבָדָה וְעֲבֹדַת מִשָּׂא בְּאוֹהֶל מוֹעֵד:

וַיְהִיו פְּקָדֵיהֶם שְׁמוֹנֵת אֲלָפִים וְחֲמִשׁ
מֵאוֹת וּשְׁמוֹנִים:

עַל-פִּי יְהוָה פָּקַד אוֹתָם בְּיַד-מֹשֶׁה אִישׁ
אִישׁ עַל-עֲבֹדָתוֹ וְעַל-מִשְׂאוֹ וּפְקָדֵיו
אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה: פ

שליש

ה

וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

צִוּ אוֹת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלַחוּ מִן-הַמַּחֲנֶה
כָּל-צָרוּעַ וְכָל זָב וְכָל טְמֵא לְנֶפֶשׁ:

מִזָּכָר עַד-נְקֵבָה תִּשְׁלַחוּ אֶל-מַחוּץ
לַמַּחֲנֶה תִּשְׁלַחוּם וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת-
מַחֲנֵיהֶם אֲשֶׁר אֲנִי שֹׂכֵן בְּתוֹכָם:

וַיַּעֲשׂוּ כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלַחוּ אוֹתָם
אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה
אֶל-מֹשֶׁה כֵּן עֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דִּבֶּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אוֹ-אִשָּׁה כִּי
יַעֲשׂוּ מַכְלַח-חֲטָאתַת הָאָדָם לְמַעַל מַעַל
בַּיהוָה וְאִשְׁמָה הַנִּפְשָׁה הַהוּא:

וְהִתְנַדְּו אֶת-חֲטָאתָם אֲשֶׁר עֲשׂוּ וְהָשִׁיב
אֶת-אֲשָׁמוֹ בְּרֹאשׁוֹ וַחֲמִישֶׁתּוֹ יִסַּף עָלָיו
וַיִּתֵּן לְאִשֶּׁר אָשָׁם לוֹ:

וְאִם-אֵין לְאִישׁ גֹּאֵל לְהָשִׁיב הָאֲשָׁם
אֵלָיו הָאֲשָׁם הַמּוֹשֵׁב לַיהוָה לְכַהֵן
מִלֵּבַד אֵיל הַכִּפָּרִים אֲשֶׁר יְכַפֵּר-בּוֹ
עָלָיו:

וְכָל-תְּרוּמָה לְכָל-קִדְשֵׁי בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר-יִקְרִיבוּ לְכַהֵן לוֹ יִהְיֶה:

וְאִישׁ אֶת-קִדְשׁוֹ לוֹ יִהְיֶה אִישׁ אֲשֶׁר-יִתֵּן
לְכַהֵן לוֹ יִהְיֶה: פ

פְּרַשְׁת הַסּוּטָה

ה' דָּבַר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:

דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר לָהֶם: כָּל אִישׁ שְׂאֵשְׁתּוֹ תִּסְטֶה וְתִבְגּוֹד בּוֹ.

וְאִישׁ זָר יִשְׁכַּב אִתָּהּ וְיִתֵּן בָּהּ שְׂכַבַת זָרַע וְלֹא נוֹדַע לְבַעֲלָהּ, וְהִיא הִתְחַבְּאָה עִם זָר וְנִטְמְאַה מִמֶּנּוּ, וְאִין מִי שְׂעִיד עֲלֶיהָ וְהִיא לֹא נִתְפָּשָׂה.

וְהִתְעוֹרֵר בּוֹ חֹשֶׁד בְּנִאֲמָנוֹת אִשְׁתּוֹ וְהִיא אֲבָן נִטְמְאַה וְאִין עַד שְׂעִיד עֲלֶיהָ וְהִיא לֹא נִתְפָּשָׂה, אוֹ שֶׁהִתְעוֹרֵר בּוֹ חֹשֶׁד בְּנִאֲמָנוֹת אִשְׁתּוֹ וְהִיא לֹא נִטְמְאַה.

הָאִישׁ יָבִיא אֶת אִשְׁתּוֹ לִפְהֵן, וְיָבִיא אֶת קַרְבָּנָה עֲבוּרָה: עֲשִׂירִית הָאִיפָה (כִּפֶּה 2.16 לִיטֶר) שֶׁל קֶמַח שְׁעוּרִים, לֹא יִשְׁפּוֹף עֲלֶיהָ שָׁמֶן וְלֹא יִתֵּן עֲלֶיהָ לְבוֹנָה, כִּי הִיא מְנַחָה שֶׁל חֹשֶׁד, מְנַחַת זָכוּרִין – לְהַזְכִּיר עוֹזֵן.

הַכֹּהֵן יִגִּישׁ אֶת הַמְנַחָה וְעֵמִיד אוֹתָהּ לִפְנֵי ה'.

הַכֹּהֵן יִקַּח בְּכָלִי חֶרֶס מִים מִקְדָּשִׁים מִהַכֹּזֵר, וְיִקַּח מִהַעֲפָר אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקַרְקַע הַמִּשְׁכָּן וְיִשִּׂים בְּמִים.

הַכֹּהֵן יַעֲמִיד אֶת הָאִשָּׁה לִפְנֵי ה', יָסִיר אֶת כְּסוּי הָרֹאשׁ שֶׁל הָאִשָּׁה, וְיִשִּׂים עַל יָדֶיהָ אֶת מְנַחַת הַזָּכוּרִין הָעוֹזֵן – הִיא מְנַחַת חֹשֶׁד, וּבִיד הַכֹּהֵן יִהְיוּ הַמִּים הַמְרִים הַמְקַלְלִים.

הַכֹּהֵן יִשְׁבִּיעַ אוֹתָהּ, וַיֹּאמֶר לָאִשָּׁה: אִם אָף אִישׁ זָר לֹא שָׁכַב אִתָּךְ וְאִם לֹא סָטִית וְלֹא נִטְמְאַת בְּעוֹדֶךְ נְשׂוּאָה לְבַעֲלֶךְ – לֹא תִנְזָקִי מִהַמִּים הַמְרִים הַמְקַלְלִים הָאֵלֶּה.

וְאֵת, אִם סָטִית בְּעוֹדֶךְ נְשׂוּאָה לְבַעֲלֶךְ וְנִטְמְאַת, וְשָׁכַב אִתָּךְ אִישׁ אַחֵר חוּץ מִבַּעֲלֶךְ –

הַכֹּהֵן יִשְׁבִּיעַ אֶת הָאִשָּׁה בְּשִׁבוּעָה עִם קָלָהּ, הַכֹּהֵן יֹאמֶר לָאִשָּׁה: ה' יַעֲשֶׂה שְׂאֵת תִּהְיֶי בְּעַמּוּךְ דְּגַמָּה לְקַלְלוֹת בְּשִׁבוּעָה, בְּכֹף שֶׁה' יַעֲשֶׂה שִׁירְכֹךְ תְּפוֹל וּבִטְנֶךְ תִּתְנַפֵּחַ.

וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דָּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי־תִשְׁטֶה אִשְׁתּוֹ וּמַעַלָּה בּוֹ מַעַל:

וְשָׁכַב אִישׁ אִתָּהּ שְׂכַבַת־זָרַע וְנִטְמַל מִמֶּנּוּ אִשָּׁה וְנִסְתַּרְהָ וְהִיא נִטְמְאַה וְעַד אִין בָּהּ וְהִיא לֹא נִתְפָּשָׂה:

וְעֵבֶר עָלָיו רֹיח־קִנְאָה וְקִנְאָה אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהִיא נִטְמְאַה אוֹ־עֵבֶר עָלָיו רֹיח־קִנְאָה וְקִנְאָה אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהִיא לֹא נִטְמְאַה:

וְהָבִיא הָאִישׁ אֶת־אִשְׁתּוֹ אֶל־הַכֹּהֵן וְהָבִיא אֶת־קַרְבָּנָה עֲלֶיהָ עֲשִׂירֵת הָאִיפָה קֶמַח שְׁעוּרִים לֹא־יִצַק עָלָיו שָׁמֶן וְלֹא־יִתֵּן עָלָיו לְבוֹנָה כִּי־מִנְחַת קִנְאָת הִיא מְנַחַת זָכוּרִין מִזְכֹּרֶת עוֹן:

וְהִקְרִיב אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְהֵעֵמְדָה לִפְנֵי יְהוָה:

וְלָקַח הַכֹּהֵן מִים קְדָשִׁים בְּכָל־חֶרֶשׁ וּמִן־הַעֲפָר אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקַרְקַע הַמִּשְׁכָּן יִקַּח הַכֹּהֵן וְנָתַן אֶל־הַמִּים:

וְהֵעֵמִיד הַכֹּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה וּפָרַע אֶת־רֹאשׁ הָאִשָּׁה וְנָתַן עַל־כַּפֶּיהָ אֶת מְנַחַת הַזָּכוּרִין מְנַחַת קִנְאָת הִיא וּבִיד הַכֹּהֵן יִהְיוּ מִי הַמְרִים הַמְאָרְרִים:

וְהִשְׁבִּיעַ אוֹתָהּ הַכֹּהֵן וַאֲמַר אֶל־הָאִשָּׁה אִם־לֹא שָׁכַב אִישׁ אִתָּךְ וְאִם־לֹא סָטִית טְמְאַה תַּחַת אִישׁךָ הַנָּקִי מִמִּי הַמְרִים הַמְאָרְרִים הָאֵלֶּה:

וְאֵת כִּי סָטִית תַּחַת אִישׁךָ וְכִי נִטְמְאַת נִתֵּן אִישׁ בָּדָד אֶת־שְׂכַבְתּוֹ מִבַּלְעָדִי אִישׁךָ:

וְהִשְׁבִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה בְּשִׁבְעַת הָאֵלֶּה וַאֲמַר הַכֹּהֵן לָאִשָּׁה יִתֵּן יְהוָה אוֹתָךְ לָאֵלֶּה וְלִשְׁבִּיעָה בְּתוֹךְ עַמּוּךְ בְּתַת יְהוָה אֶת־יְרַכְךָ נְפִלַת וְאֶת־בִּטְנֶךְ צָבָה:

רביעי

הַמַּיִם הַמְקַלְלִים הָאֵלֶּה יָבֹאוּ בְּבִטְנְךָ לְנֶפֶחַ
בְּטֶן וּלְהַפִּיל יָרֵךְ. וְהָאִשָּׁה תֹאמַר: אָמֵן אָמֵן.

הַכֹּהֵן יִכְתֹּב אֶת הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה עַל עוֹר
מְעַבְדְּךָ, וְיִמְחוֹק אוֹתָם בַּמַּיִם הַמְּרִים.

הוּא יִשְׁקָה אֶת הָאִשָּׁה בַּמַּיִם הַמְּרִים
הַמְקַלְלִים, וְהַמַּיִם הַמְקַלְלִים יִכְנָסוּ בָּהּ
וְיִמְרְרוּ לָהּ.

הַכֹּהֵן יִקַּח מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחַת הַחֹשֶׁד וְיִגִּיף
אֶת הַמִּנְחָה לְפָנָיו ה' וְיִגִּישׁ אוֹתָהּ לַמִּזְבֵּחַ.

הַכֹּהֵן יִקְמוֹץ מִהַמִּנְחָה אֶת הַקּוֹמֵץ שְׂמֹזְבִיר
אוֹתָהּ לָהּ, וְיִקְטִיר עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְאַחֵר כָּךְ
יִשְׁקָה אֶת הָאִשָּׁה בַּמַּיִם הָאֵלֶּה.

הוּא יִשְׁקָה אוֹתָהּ בַּמַּיִם, אִם הִיָּה שֶׁהִיא
נִטְמָאָה וּבִגְדָה בְּבַעֲלָהּ, הַמַּיִם הַמְקַלְלִים
יִכְנָסוּ בָּהּ וְיִמְרְרוּ לָהּ, וּבִטְנָהּ תִּתְנַפֵּחַ וְיִרְכָּה
תַּפּוּל, וְהָאִשָּׁה תִּהְיֶה דְגֻמָּה לַקְּלָלָהּ בְּשָׁבוּעָה
בְּתוֹךְ עֲמָהּ.

וְאִם הָאִשָּׁה לֹא נִטְמָאָה וְהִיא טְהוֹרָה, הִיא
תִּזְכָּה, וְתִזְכָּה לִילָד.

אֵלֶּה דִּינֵי הַחֹשֶׁד כְּשֶׁאִשָּׁה תִּסָּטֵה בְּעוֹדָהּ
נְשׂוּאָה לְבַעֲלָהּ וְתִטְמָא.

אוֹ אִישׁ שִׁיַּעֲבֹד בְּמַחְשַׁבְתּוֹ חֹשֶׁד, וְיִחְשׂוֹד
בְּאִשְׁתּוֹ, הוּא יַעֲמִיד אֶת הָאִשָּׁה לְפָנָיו ה',
וְהַכֹּהֵן יַעֲשֶׂה לָּהּ אֶת כָּל הַהוֹרָאוֹת הָאֵלֶּה.

הָאִישׁ יִהְיֶה נָקִי מֵעוֹן, וְהָאִשָּׁה הִיא תִּבּוֹא עַל
עוֹנֶשָׁה עַל חֲטָאָהּ.

פְּרַשְׁת הַנְּזִיר

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר לָהֶם: אִישׁ אוֹ
אִשָּׁה שִׁיתֵן מַעֲצָמוֹ לְנִדּוֹר נִדְרֵי נְזִירוֹת –
לְהִיּוֹת נְזִיר לָהּ.

הוּא יִתְנַדֵּר מִיַּיִן וּמִשְׁקָה מְשֻׁכָּר – לֹא יִשְׁתֶּה
חֹמֶץ יַיִן וְחֹמֶץ שֶׁל מִשְׁקָה מְשֻׁכָּר, וְלֹא
יִשְׁתֶּה שׂוּם מִשְׁקָה שְׁשָׂרוֹ בּוֹ עֲנָבִים, וְלֹא

וְיָבֹאוּ הַמַּיִם הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה בְּמַעֲיָד
לְצִבּוֹת בְּטֶן וּלְנֶפֶל יָרֵךְ וְאִמְרָה הָאִשָּׁה
אָמֵן וְאָמֵן:

וְכָתַב אֶת־הָאֵלֶּת הָאֵלֶּה הַכֹּהֵן בְּסֶפֶר
וּמַחָה אֶל־מֵי הַמְּרִים:

וְהִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־מֵי הַמְּרִים
הַמְּאָרְרִים וְיָבֹאוּ בָּהּ הַמַּיִם הַמְּאָרְרִים
לְמַרְרִים:

וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחַת
הַקְּנָאֹת וְהִגִּיף אֶת־הַמִּנְחָה לְפָנָיו יְהוָה
וְהִקְרִיב אֹתָהּ אֶל־הַמִּזְבֵּחַ:

וְקִמֹץ הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אֲזִיבֵרָתָהּ
וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַהּ וְאַחֵר יִשְׁקָה אֶת־
הָאִשָּׁה אֶת־הַמַּיִם:

וְהִשְׁקָה אֶת־הַמַּיִם וְהִיָּתָה אִם־נִטְמָאָה
וְתִמְעַל מֵעַל בְּאִשָּׁה וְיָבֹאוּ בָּהּ הַמַּיִם
הַמְּאָרְרִים לְמַרְרִים וְצִבְתָּהּ בִּטְנָהּ
וּנְפִלָה יִרְכָּה וְהִיָּתָה הָאִשָּׁה לְאֵלֶּה
בְּקֶרֶב עַמָּהּ:

וְאִם־לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְטְהוֹרָה הוּא
וּנְקָתָה וְנִזְרְעָה זָרַע:

זֹאת תּוֹרַת הַקְּנָאֹת אֲשֶׁר תִּשְׁטֶה אִשָּׁה
תַּחַת אִישׁוֹ וְנִטְמָאָה:

אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר תַּעֲבֹר עָלָיו רֵיחַ קְנָאָה
וְקִנְאָה אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהִעֲמִיד אֶת־הָאִשָּׁה
לְפָנָיו יְהוָה וַעֲשֶׂה לָּהּ הַכֹּהֵן אֶת כָּל־
הַתּוֹרָה הַזֹּאת:

וְנָקָה הָאִישׁ מֵעוֹן וְהָאִשָּׁה תִּהְיֶה תְּשׂוּאָה
אֶת־עוֹנָהּ: פ

וְיִדְבַר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי יִפְלֹא לְנַדֵּר נְזִיר
לְהִזְדַּר לִיהוָה:

מִיַּיִן וּשְׂכָר יִזִּיר חֹמֶץ יַיִן וְחֹמֶץ שְׂכָר
לֹא יִשְׁתֶּה וְכָל־מִשְׁרַת עֲנָבִים לֹא יִשְׁתֶּה
וְעֲנָבִים לַחִים וּבִשְׂמִים לֹא יֹאכַל:

יאכל ענבים לחים ויבשים.

בכל ימי נזירותו, לא יאכל מפל מה שיוצר מעץ הגפן שמניב יין – מגרעינים ועד קלפה. בכל ימי נדר נזירותו לא יעביר על ראשו סבין גלוח, הוא יהיה קדוש ויגדל את שער ראשו עד שישלמו הימים שהתנזר לה'. בכל ימי נזירותו לה' לא יבוא אל מת.

אפלו לאביו ולאמו ולאחיו ולאחותו לא יטמא להם במותם, כי על ראשו נמצא בתר אלהיו. בכל ימי נזירותו הוא קדוש לה'.

ואם לפתע פתאום ימות אצלו אדם ויטמא את נזירותו – הוא יגלח את ראשו ביום שיטהר – ביום השביעי יגלח אותו.

וביום השמיני יביא שני תורים או שני בני יונה לכהן אל פתח אוהל ההתכנסות.

הכהן יעשה אחד מהם לחטאת ואחד לעולה ויכפר עליו על שחטא שנטמא לנפש אדם, ובאותו יום הוא יקדש את עצמו שוב להתנזר.

הוא יתנזר לה' שוב את ימי נזירותו, ויביא כבש שגילו עד שנה לקרבן אשם, הימים הראשונים יתבטלו כי הוא נטמא ונזירותו נפסלה.

ואלה דיני קרבן הנזיר, שיביא אל פתח אוהל ההתכנסות ביום שישלמו ימי נזירותו.

הוא יקריב את קרבנו לה': כבש אחד ללא מום שגילו עד שנה לעולה, וכבשה אחת ללא מום שגילה עד שנה לחטאת, ואיל אחד ללא מום לשלמים.

וסל לחם שלא החמיץ – פתות עבות מסולת מערבבות בשמן, ופתות דקות שלא החמיצו מרוחים בשמן, ומנחותיהם ושפיכת היין שלהם. הכהן יגיש אותם לפני ה' ויעשה את חטאתו ואת עולתו.

ואת האיל יעשה לזבח שלמים לה', בנוסף לסל הלחם שלא החמיץ, והכהן יעשה את מנחתו ואת שפיכת היין שלו.

הנזיר יגלח את שערות נזירותו בפתח אוהל

ד כל ימי נזרו מפל אשר יעשה מגפן הזין מחרצנים ועד-זג לא יאכל:

ה כל-ימי נדר נזרו תער לא-יעבר על-ראשו עד-מלאת הימם אשר-יזיר ליהנה קדש יהיה נהל פרע שער ראשו:

ו כל-ימי הזירו ליהנה על-נפש מת לא יבא:

ז לאביו ולאמו לאחיו ולאחותו לא-יטמא להם במותם כי נזר אלהיו על-ראשו:

ח כל ימי נזרו קדש הוא ליהנה:

ט וכי-ימות מת עליו בפתע פתאום ויטמא ראש נזרו ויגלח ראשו בנום שהרתו ביום השביעי יגלחנו:

י וביום השמיני יבא שתי תורים או שני בני יונה אל-הכהן אל-פתח אוהל מועד:

יא ועשה הכהן אחד לחטאת ואחד לעלה וכפר עליו מאשר חטא על-הנפש וקדש את-ראשו ביום ההוא:

יב והזיר ליהנה את-ימי נזרו והביא כבש בן-שנתו לאשם והימים הראשנים יפלו כי טמא נזרו:

יג וזאת תורת הנזיר ביום מלאת ימי נזרו יביא אתו אל-פתח אוהל מועד:

יד והקריב את-קרבנו ליהנה כבש בן-שנתו תמים אחד לעלה וכבשה אחת בת-שנתה תמימה לחטאת ואיל-אחד תמים לשלמים:

טו וסל מצות סלת חלת בלולית בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן ומנחתם ונספיהם:

טז והקריב הכהן לפני יהנה ועשה את-חטאתו ואת-עלתו:

יז ואת-האיל יעשה זבח שלמים ליהנה על סל המצות ועשה הכהן את-מנחתו ואת-נסכו:

יח ויגלח הנזיר פתח אוהל מועד את-ראש

ההתכנסות, ויקח את שער נזירותו וישליך לאש שמתחת לזבח השלמים.
הכהן יקח את הזרוע המבשלת מהאיל, ומהסל יקח פתה עבה אחת שלא החמיצה ופתה דקה אחת שלא החמיצה, וישים אותם על ידי הנזיר אחרי שגלח את שערות נזירותו.
הכהן יניף אותם לפני ה' - והם יהיו קודש לכהן בנוסף לחזה שהונף ולשוק שהורם, ואחר כך מתר לנזיר לשתות יין.
וזה דין מי שינזיר להיות נזיר, זה קרבנו לה' על נזירותו חוץ מקרבנות נוספים כפי יכלתו, כמו הנדר שנדר כך יעשה, בנוסף לדיני נזירותו.

פרשת ברכת כהנים

ה' דבר אל משה ואמר:
דבר אל אהרן ואל בניו ואמור: כך תברכו את בני ישראל - אמרו להם:
ה' יברך אותך וישמור אותך.
ה' יאיר לך פנים ויחון אותך מטובו.
ה' יפנה את מבטו אליך ויתן לך שלום.
הם יקראו בשמי לעבר בני ישראל, ואני אברך אותם.

פרשת חנכת המשכן

ביום שמישה סים להקים את המשכן, הוא מרח עליו מהשמן וקדש אותו ואת כל כליו ואת המזבח ואת כל כליו - הוא מרח עליהם מהשמן ובכך קדש אותם.
ואז נשיאי ישראל - ראשי משפחותיהם, הגישו את תרומתם, הם נשיאי השבטים - הם האחראים על ספירת העם.
הם הביאו את תרומתם לפני ה' - שש עגלות מבסות בגג ושנים עשר שורים, כל שני נשיאים נתנו עגלה וכל נשיא נתן שור, והם הגישו אותם לפני המשכן.
ה' אמר למשה:

קח מהם, והם ישמשו לעבוד את עבודת אוהל ההתכנסות, תן אותם ללוויים - לכל

נזרו ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האש אשר תחת זבח השלמים:

ולקח הכהן את הזרע בשלה מן האיל ותלת מצה אחת מן הסל ורקיק מצה אחד ונתן על כפי הנזיר אחר התגלחו את נזרו:

והניף אותם הכהן והנופה לפני יהוה קדש הוא לכהן על חזה התנופה ועל שוק התרומה ואחר ישתה הנזיר יין:

זאת תזכרת הנזיר אשר ידר קרבנו ליהוה על נזרו מלבד אשר תשיג ידו כפי נדרו אשר ידר בן יעשה על תזכרת נזרו: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר:

דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל אמור להם: ס
יברכך יהוה וישמך: ס
יאיר יהוה ופניו אליך ויחנה: ס
ישא יהוה ופניו אליך וישם לך שלום: ס
ושמו את שמיו על בני ישראל ואני אברכם: ס

חמיש

ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן וימשח אתו ויקדש אתו ואת כל כליו ואת המזבח ואת כל כליו וימשחם ויקדש אתם:

ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם נשיאי המטות הם העמדים על הפקדים:

ויביאו את קרבנם לפני יהוה שש עגלות צב ושני עשר בקר עגלה על שני הנשאים ושור לאחד ויקריבו אותם לפני המשכן:

ויאמר יהוה אל משה לאמר:

קח מהם והיו לעבד את עבודת אוהל מועד ונתתה אותם אל הלויים איש

כפי עבדתו:

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הַעֲגֹלֹת וְאֶת־הַבָּקָר
וַיִּתֵּן אוֹתָם אֶל־הַלוֹיִם:

אֵת | שְׁתֵּי הַעֲגֹלֹת וְאֵת אַרְבַּעַת הַבָּקָר
נָתַן לִבְנֵי גֵרְשׁוֹן כְּפִי עֲבֹדָתָם:

וְאֵת | אַרְבַּע הַעֲגֹלֹת וְאֵת שְׁמֹנֶת הַבָּקָר
נָתַן לִבְנֵי מֵרָרִי כְּפִי עֲבֹדָתָם בְּיַד
אִיתָמָר בִּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן:

וּלְבְנֵי קָהָת לֹא נָתַן כִּי־עֲבַדְתָּ הַקֹּדֶשׁ
עֲלֵיהֶם בְּכֹתֵף יְשָׁאוּ:

וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֵת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ
בַּיּוֹם הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת־
קַרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם
נְשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם יִקְרִיבוּ אֶת־קַרְבָּנָם
לְחֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ: ס

וַיְהִי הַמִּקְרִיב בַּיּוֹם הַרְאִשׁוֹן אֶת־קַרְבָּנּוֹ
נַחֲשׁוֹן בֶּן־עֲמִינָדָב לְמַטֵּה יְהוּדָה:

וּקַרְבָּנּוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים
וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים
שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵי־הֶם | מְלֵאִים
סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה:

כַּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קִטְרֶת:

כַּף אֶחָד בֶּן־בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד
בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה:

שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת:

וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם
חֲמִשָּׁה עֹזֹדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה
חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן נַחֲשׁוֹן בֶּן־עֲמִינָדָב: פ

בַּיּוֹם הַשְּׁנִי הַקְּרִיב נַחֲנָאֵל בֶּן־צִוְעָר
נְשִׂיא יִשְׁשָׁכָר:

הַקְּרִיב אֶת־קַרְבָּנּוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת
שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד
כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ
שְׁנֵי־הֶם | מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן

מִשְׁפָּחָה כְּפִי צֹרֶךְ עֲבֹדָתָהּ.

מִשֶּׁה לָקַח אֵת הַעֲגֹלֹת וְאֵת הַשְּׂוֹרִים וְנָתַן
אוֹתָם לַלוֹיִם.

שְׁתֵּי עֲגֹלֹת וְאַרְבַּעַת שְׂוֹרִים נָתַן לִבְנֵי גֵרְשׁוֹן
– בְּצֹרֶךְ עֲבֹדָתָם.

וְאַרְבַּע עֲגֹלֹת וְשְׁמוֹנֶה שְׂוֹרִים נָתַן לִבְנֵי מֵרָרִי
– בְּצֹרֶךְ עֲבֹדָתָם שְׁתַּחֲת פְּקוּדֵי אִיתָמָר בֶּן־
אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן.

וּלְבְנֵי קָהָת לֹא נָתַן, כִּי עֲלֵיהֶם מִטְּלַת
עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ וְלִכְּן הֵם יִסְחָבוּ בְּכַתֵּף.

הַנְּשִׂאִים הַקְּרִיבוּ אֵת קַרְבָּנוֹת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ
בַּיּוֹם שֶׁמֶרְחוּ אוֹתוֹ בְּשֶׁמֶן, הֵם הִגִּישׁוּ אֵת
קַרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: נְשִׂיא אֶחָד בְּכָל יוֹם, יִקְרִיבוּ
אֵת קַרְבָּנָם לְחֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ.

הַמִּקְרִיב אֵת קַרְבָּנּוֹ בַּיּוֹם הַרְאִשׁוֹן הָיָה נַחֲשׁוֹן
בֶּן עֲמִינָדָב מִשִּׁבְטֵי יְהוּדָה.

וּקַרְבָּנּוֹ: קַעֲרַת כֶּסֶף אַחַת שֶׁמֶשְׁקָלָהּ מֵאָה
וּשְׁלוּשִׁים שֶׁקֶל (קִילוֹ 8331 גֶרָם), וְכֹס אַחַת
לְקַבְּלַת הַדָּם וּזְרִיקָתוֹ עֲשׂוּיָה מִכֶּסֶף, בְּמִשְׁקַל
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ (987 גֶרָם), שְׁנֵי־הֵם
מְלֵאִים סוּלַת מְעֻרְבָּת בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה.

כַּף אַחַת בְּמִשְׁקַל עֶשְׂרֵה שֶׁקֶלִים זָהָב (141
גֶרָם), מְלֵאָה קִטְרֶת.

כַּף בֶּן בָּקָר אֶחָד, אֵיל אֶחָד, כֶּבֶשׂ אֶחָד
שְׁגִילוֹ עַד שְׁנָה לְעוֹלָה.

תִּישׂ אֶחָד לְחַטָּאת.

וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים שְׁנֵי פָרִים, חֲמִשָּׁה אֵילִים,
חֲמִשָּׁה גְּדִיִּים, וְחֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים שְׁגִילִם עַד
שְׁנָה, זֶה קָרְבַּן נַחֲשׁוֹן בֶּן עֲמִינָדָב.

בַּיּוֹם הַשְּׁנִי הַקְּרִיב נַחֲנָאֵל בֶּן צִוְעָר נְשִׂיא
יִשְׁשָׁכָר.

הַקְּרִיב אֵת קַרְבָּנּוֹ: קַעֲרַת כֶּסֶף אַחַת
שֶׁמֶשְׁקָלָהּ מֵאָה וּשְׁלוּשִׁים שֶׁקֶל, וְכֹס אַחַת
לְקַבְּלַת הַדָּם וּזְרִיקָתוֹ עֲשׂוּיָה מִכֶּסֶף, בְּמִשְׁקַל
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ, שְׁנֵי־הֵם מְלֵאִים

סולת מערבבת בשמן למנחה.
 כף אחת במשקל עשרה שקלים זהב (141)
 גרס), מלאה קטורת.
 פר בן בקר אחד, איל אחד, כבש אחד
 שגילו עד שנה לעולה.
 תיש אחד לחטאת.
 ולזבח השלמים שני פרים, חמשה אילים,
 חמשה גדיים, וחמשה כבשים שגילם עד
 שנה, זה קרבן נתנאל בן צוער.
 ביום השלישי הנשיא של בני זבולון -
 אליאב בן חלון.
 קרבנו: קערת כסף אחת שמשקלה מאה
 ושלשים שקל, וכוס אחת לקבלת הדם
 וזריקתו עשויה מכסף, במשקל שבעים שקל
 בשקל הקודש, שניהם מלאים סולת
 מערבבת בשמן למנחה.
 כף אחת במשקל עשרה שקלים זהב (141)
 גרס), מלאה קטורת.
 פר בן בקר אחד, איל אחד, כבש אחד
 שגילו עד שנה לעולה.
 תיש אחד לחטאת.
 ולזבח השלמים שני פרים, חמשה אילים,
 חמשה גדיים, וחמשה כבשים שגילם עד
 שנה, זה קרבן אליאב בן חלון.
 ביום הרביעי הנשיא של בני ראובן -
 אליצור בן שדיאור.
 קרבנו: קערת כסף אחת שמשקלה מאה
 ושלשים שקל, וכוס אחת לקבלת הדם
 וזריקתו עשויה מכסף, במשקל שבעים שקל
 בשקל הקודש, שניהם מלאים סולת
 מערבבת בשמן למנחה.
 כף אחת במשקל עשרה שקלים זהב (141)
 גרס), מלאה קטורת.
 פר בן בקר אחד, איל אחד, כבש אחד
 שגילו עד שנה לעולה.
 תיש אחד לחטאת.
 ולזבח השלמים שני פרים, חמשה אילים,

למנחה:
 כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
 כ
 פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד
 בן שנתו לעלה:
 כא
 שיער עזים אחד לחטאת:
 כב
 ולזבח השלמים בקר שנים אילים
 חמשה עתרים חמשה כבשים בני שנה
 חמשה זה קרבן נתנאל בן צוער: פ
 כד
 ביום השלישי נשיא לבני זבולון אליאב
 בן חלון:
 כה
 קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה
 משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
 בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת
 בלילה בשמן למנחה:
 כו
 כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
 כז
 פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד
 בן שנתו לעלה:
 כח
 שיער עזים אחד לחטאת:
 כט
 ולזבח השלמים בקר שנים אילים
 חמשה עתרים חמשה כבשים בני שנה
 חמשה זה קרבן אליאב בן חלון: פ
 ל
 ביום הרביעי נשיא לבני ראובן
 אליצור בן שדיאור:
 לא
 קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה
 משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
 בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת
 בלילה בשמן למנחה:
 לב
 כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
 לג
 פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד
 בן שנתו לעלה:
 לד
 שיער עזים אחד לחטאת:
 לה
 ולזבח השלמים בקר שנים אילים

חמשה עתרים חמשה כבשים בני־שנה
חמשה זה קרבן אליצור בן־שדיאור: פ

ביום החמישי נשיא לבני שמעון
שלומיאל בן־צורישדי:

קרבנו קערת כסף אחת שמשקלה מאה
ושלושים שקל, וכוס אחת לקבלת הדם
וזריקתו עשויה מכסף, במשקל שבעים שקל
בשקל הקודש, שניהם מלאים סולת
מערבבת בשמן למנחה.

כף אחת במשקל עשרה שקלים זהב (141
גרם), מלאה קטורת.

פר בן בקר אחד, איל אחד, כבש אחד
שגילו עד שנה לעולה.

תיש אחד לחטאת.
ולזבח השלמים שני פרים, חמשה אילים,
חמשה גדיים, וחמשה כבשים שגילם עד
שנה, זה קרבן שלומיאל בן צורישדי.

ביום הששי הנשיא של בני גד – אליסף בן
דעואל.

קרבנו קערת כסף אחת שמשקלה מאה
ושלושים שקל, וכוס אחת לקבלת הדם
וזריקתו עשויה מכסף, במשקל שבעים שקל
בשקל הקודש, שניהם מלאים סולת
מערבבת בשמן למנחה.

כף אחת במשקל עשרה שקלים זהב (141
גרם), מלאה קטורת.

פר בן בקר אחד, איל אחד, כבש אחד
שגילו עד שנה לעולה.

תיש אחד לחטאת.
ולזבח השלמים שני פרים, חמשה אילים,
חמשה גדיים, וחמשה כבשים שגילם עד
שנה, זה קרבן אליסף בן דעואל.

ביום השביעי הנשיא של בני אפרים –
אלישמע בן עמיהוד.

קרבנו קערת כסף אחת שמשקלה מאה
ושלושים שקל, וכוס אחת לקבלת הדם

חמשה עתרים חמשה כבשים בני־שנה
חמשה זה קרבן אליצור בן־שדיאור: פ
ביום החמישי נשיא לבני שמעון
שלומיאל בן־צורישדי:

קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה
משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת
בלילה בשמן למנחה:

כף אחת עשרה זהב מלאה קטורת:

פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד
בן־שנתו לעלה:

שעיר־עזים אחד לחטאת:
ולזבח השלמים בקר שנים אילים
חמשה עתרים חמשה כבשים בני־שנה
חמשה זה קרבן שלמיאל בן־
צורישדי: פ

ביום הששי נשיא לבני גד אליסף בן־
דעואל:

קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה
משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת
בלילה בשמן למנחה:

כף אחת עשרה זהב מלאה קטורת:

פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד
בן־שנתו לעלה:

שעיר־עזים אחד לחטאת:
ולזבח השלמים בקר שנים אילים
חמשה עתרים חמשה כבשים בני־שנה
חמשה זה קרבן אליסף בן־דעואל: פ

ביום השביעי נשיא לבני אפרים
אלישמע בן עמיהוד:

קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה
משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל

לו

לו

לח

לז

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מו

מז

מח

מט

וּזְרִיקְתוּ עֲשׂוּיָהּ מִכֶּסֶף, בְּמִשְׁקַל שִׁבְעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֵשׁ, שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סוּלַת
מְעֻרְבָּבֵת בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה.

כָּף אַחַת בְּמִשְׁקַל עֶשְׂרֵה שֶׁקֶלִים זָהָב (141)
גֵרָם), מְלֵאָה קְטוֹרֶת.

פֶּר בֶּן בֶּקָר אֶחָד, אֵיל אֶחָד, כֶּבֶשׂ אֶחָד
שְׁגִילוֹ עַד שָׁנָה לְעוֹלָה.

תִּישׂ אֶחָד לְחֻטָּאת.

וּלְזִבַח הַשְּׁלָמִים שְׁנֵי פָרִים, חֲמִשָּׁה אֵילִים,
חֲמִשָּׁה גְדִיִּים, וְחֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים שְׁגִילִם עַד
שָׁנָה, זֶה קָרְבַּן אֱלִישָׁמֶע בֶּן עֲמִיהוּד.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי נָשִׂיא שֶׁל בְּנֵי מְנַשֶּׁה –
גְּמַלְיָאֵל בֶּן פְּדָהצוּר.

קָרְבָּנוֹ: קְעֵרֶת כֶּסֶף אַחַת שְׁמִשְׁקָלָהּ מֵאָה
וּשְׁלוּשִׁים שֶׁקֶל, וְכֹס אַחַת לְקַבְּלַת הַדָּם
וּזְרִיקְתוּ עֲשׂוּיָהּ מִכֶּסֶף, בְּמִשְׁקַל שִׁבְעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֵשׁ, שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סוּלַת
מְעֻרְבָּבֵת בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה.

כָּף אַחַת בְּמִשְׁקַל עֶשְׂרֵה שֶׁקֶלִים זָהָב (141)
גֵרָם), מְלֵאָה קְטוֹרֶת.

פֶּר בֶּן בֶּקָר אֶחָד, אֵיל אֶחָד, כֶּבֶשׂ אֶחָד
שְׁגִילוֹ עַד שָׁנָה לְעוֹלָה.

תִּישׂ אֶחָד לְחֻטָּאת.

וּלְזִבַח הַשְּׁלָמִים שְׁנֵי פָרִים, חֲמִשָּׁה אֵילִים,
חֲמִשָּׁה גְדִיִּים, וְחֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים שְׁגִילִם עַד
שָׁנָה, זֶה קָרְבַּן גְּמַלְיָאֵל בֶּן פְּדָהצוּר.

בַּיּוֹם הַתְּשִׁיעִי נָשִׂיא שֶׁל בְּנֵי בְנִימִן – אֲבִידָן
בֶּן גְּדֵעוֹנִי.

קָרְבָּנוֹ: קְעֵרֶת כֶּסֶף אַחַת שְׁמִשְׁקָלָהּ מֵאָה
וּשְׁלוּשִׁים שֶׁקֶל, וְכֹס אַחַת לְקַבְּלַת הַדָּם
וּזְרִיקְתוּ עֲשׂוּיָהּ מִכֶּסֶף, בְּמִשְׁקַל שִׁבְעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֵשׁ, שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סוּלַת
מְעֻרְבָּבֵת בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה.

כָּף אַחַת בְּמִשְׁקַל עֶשְׂרֵה שֶׁקֶלִים זָהָב (141)
גֵרָם), מְלֵאָה קְטוֹרֶת.

פֶּר בֶּן בֶּקָר אֶחָד, אֵיל אֶחָד, כֶּבֶשׂ אֶחָד
שְׁגִילוֹ עַד שָׁנָה לְעוֹלָה.

בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֵשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סוּלַת
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה:

כָּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטוֹרֶת:

פֶּר אֶחָד בֶּן־בֶּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד
בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:

שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת:

וּלְזִבַח הַשְּׁלָמִים בֶּקָר שְׁנַיִם אֵילִם
חֲמִשָּׁה עֶתְרִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה
חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֱלִישָׁמֶע בֶּן־עֲמִיהוּד: פ
בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי נָשִׂיא לְבְנֵי מְנַשֶּׁה גְּמַלְיָאֵל
בֶּן־פְּדָהצוּר:

קָרְבָּנוֹ קְעֵרֶת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה
מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֵשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סוּלַת
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה:

כָּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטוֹרֶת:

פֶּר אֶחָד בֶּן־בֶּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד
בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:

שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת:

וּלְזִבַח הַשְּׁלָמִים בֶּקָר שְׁנַיִם אֵילִם
חֲמִשָּׁה עֶתְרִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה
חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן גְּמַלְיָאֵל בֶּן־פְּדָהצוּר: פ
בַּיּוֹם הַתְּשִׁיעִי נָשִׂיא לְבְנֵי בְנִימִן אֲבִידָן
בֶּן־גְּדֵעוֹנִי:

קָרְבָּנוֹ קְעֵרֶת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה
מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֵשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סוּלַת
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה:

כָּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטוֹרֶת:

פֶּר אֶחָד בֶּן־בֶּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד
בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:

תִּישׁ אֶחָד לַחֲטָאתָ. וּלְזִבַח הַשְּׁלָמִים שְׁנֵי פָרִים, חֲמִשָּׁה אֵילִים, חֲמִשָּׁה גְדִיִּים, וְחֲמִשָּׁה כִּבְשִׁים שְׂגִילִם עַד שָׁנָה, זֶה קָרְבַּן אֲבִידֵן בֶּן גְּדֻעוֹנִי. בַּיּוֹם הָעֲשִׂירִי הַנָּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי דָן – אַחִיעֶזֶר בֶּן עֲמִישַׁדִּי.

קָרְבָּנוֹ: קַעֲרַת בָּסָף אַחַת שֶׁמִּשְׁקָלָהּ מֵאָה וּשְׁלוֹשִׁים שֶׁקֶל, וְכֹס אַחַת לְקַבְּלַת הַדָּם וּזְרִיקָתוֹ עֲשׂוּיָה מִכָּסָף, בְּמִשְׁקַל שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֶשׁ, שְׁנֵיהֶם מִלֵּאִים סוּלַת מְעֻרְבֶבֶת בְּשֶׁמֶן לַמִּנְחָה.

כָּף אַחַת בְּמִשְׁקַל עֶשְׂרֵה שֶׁקֶלִים זָהָב (141 גֵרָם), מִלֵּאָה קַטֹּרֶת.

פֶּר בֶּן בֶּקָר אֶחָד, אֵיל אֶחָד, כִּבְשֵׁי אֶחָד שְׂגִילוֹ עַד שָׁנָה לְעוֹלָה.

תִּישׁ אֶחָד לַחֲטָאתָ. וּלְזִבַח הַשְּׁלָמִים שְׁנֵי פָרִים, חֲמִשָּׁה אֵילִים, חֲמִשָּׁה גְדִיִּים, וְחֲמִשָּׁה כִּבְשִׁים שְׂגִילִם עַד שָׁנָה, זֶה קָרְבַּן אַחִיעֶזֶר בֶּן עֲמִישַׁדִּי. בַּיּוֹם הָאֶחָד עֶשֶׂר הַנָּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי אֲשֶׁר – פְּגַעִיאֵל בֶּן עֶכְרֹן.

קָרְבָּנוֹ: קַעֲרַת בָּסָף אַחַת שֶׁמִּשְׁקָלָהּ מֵאָה וּשְׁלוֹשִׁים שֶׁקֶל, וְכֹס אַחַת לְקַבְּלַת הַדָּם וּזְרִיקָתוֹ עֲשׂוּיָה מִכָּסָף, בְּמִשְׁקַל שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֶשׁ, שְׁנֵיהֶם מִלֵּאִים סוּלַת מְעֻרְבֶבֶת בְּשֶׁמֶן לַמִּנְחָה.

כָּף אַחַת בְּמִשְׁקַל עֶשְׂרֵה שֶׁקֶלִים זָהָב (141 גֵרָם), מִלֵּאָה קַטֹּרֶת.

פֶּר בֶּן בֶּקָר אֶחָד, אֵיל אֶחָד, כִּבְשֵׁי אֶחָד שְׂגִילוֹ עַד שָׁנָה לְעוֹלָה.

תִּישׁ אֶחָד לַחֲטָאתָ. וּלְזִבַח הַשְּׁלָמִים שְׁנֵי פָרִים, חֲמִשָּׁה אֵילִים, חֲמִשָּׁה גְדִיִּים, וְחֲמִשָּׁה כִּבְשִׁים שְׂגִילִם עַד שָׁנָה, זֶה קָרְבַּן פְּגַעִיאֵל בֶּן עֶכְרֹן. בַּיּוֹם הַשְּׁנַיִם עֶשֶׂר הַנָּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי נַפְתָּלִי – אַחִירַע בֶּן עֵינָן.

קָרְבָּנוֹ: קַעֲרַת בָּסָף אַחַת שֶׁמִּשְׁקָלָהּ מֵאָה

שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתָ:

וּלְזִבַח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִים חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֲבִידֵן בֶּן־גְּדֻעוֹנִי: פ

בַּיּוֹם הָעֲשִׂירִי נָשִׂיא לְבְנֵי דָן אַחִיעֶזֶר בֶּן־עֲמִישַׁדִּי:

קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־בָּסָף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֶק אֶחָד כָּסָף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מִלֵּאִים סוּלַת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לַמִּנְחָה:

כָּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מִלֵּאָה קַטֹּרֶת:

פֶּר אֶחָד בֶּן־בֶּקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשֵׁי־אֶחָד בֶּן־שָׁנָה לְעוֹלָה:

שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתָ:

וּלְזִבַח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִים חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אַחִיעֶזֶר בֶּן־עֲמִישַׁדִּי: פ

בַּיּוֹם הָעֲשִׂירִי יוֹם נָשִׂיא לְבְנֵי אֲשֶׁר פְּגַעִיאֵל בֶּן־עֶכְרֹן:

קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־בָּסָף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֶק אֶחָד כָּסָף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מִלֵּאִים סוּלַת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לַמִּנְחָה:

כָּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מִלֵּאָה קַטֹּרֶת:

פֶּר אֶחָד בֶּן־בֶּקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשֵׁי־אֶחָד בֶּן־שָׁנָה לְעוֹלָה:

שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתָ:

וּלְזִבַח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִים חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן פְּגַעִיאֵל בֶּן־עֶכְרֹן: פ

בַּיּוֹם הַשְּׁנַיִם עֶשֶׂר יוֹם נָשִׂיא לְבְנֵי נַפְתָּלִי אַחִירַע בֶּן־עֵינָן:

קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־בָּסָף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה

ושלושים שקל, וכוס אחת לקבלת הדם וזריקתו עשויה מכסף, במשקל שבועים שקל בשקל הקודש, שניהם מלאים סולת מערבבת בשמן למנחה.

כף אחת במשקל עשרה שקלים זהב (141 גרם), מלאה קטורת.

פר בן בקר אחד, איל אחד, כבש אחד שגילו עד שנה לעולה.

תיש אחד לחטאת.

ולזבח השלמים שני פרים, חמשה אילים, חמשה גדיים, וחמשה כבשים שגילם עד שנה, זה קרבן אחירע בן עינן.

אלה קרבנות חנכת המזבח שנשיאי ישראל הביאו ביום שמרחו אותו בשמן: שתים עשרה קערות מכסף, שנים עשר כוסות מכסף לקבלת וזריקת הדם, ושתים עשרה כפות מזהב.

משקל כל קערה מאה ושלושים שקל כסף (קילו ו 8331 גרם), משקל כל כוס לקבלת הדם וזריקתו שבועים שקל כסף (987 גרם), כל כסף הכלים במשקל אלפים וארבע מאות בשקל הקודש (33,840 קילו).

שתים עשרה כפות זהב מלאות בקטורת – עשרה שקלים (141 גרם) משקל כל כף בשקל הקודש, כל זהב הכפות מאה ועשרים שקל (1.692 קילו).

כל הבקר לעולה שנים עשר פרים, שנים עשר אילים, ושנים עשר כבשים שגילם עד שנה, ומנחותיהם בדין, ושנים עשר תישים לחטאת.

וכל הבקר לזבח השלמים – עשרים וארבעה פרים, ששים אילים, ששים גדיים, ששים כבשים שגילם עד שנה, אלה קרבנות חנכת המזבח אחרי שמרחו אותו בשמן.

וכשמשה נכנס לאוהל ההתכנסות לדבר עם ה', הוא שמע את הקול מדבר אתו ובוקע מעל הכסוי שעל ארון לוחות הברית – מבין שני צורות המלאכים, והוא דבר אליו.

משקלה מזרק אחד כסף שבועים שקל בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת בלילה בשמן למנחה:

כף אחת עשרה זהב מלאה קטורת:

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה:

שעיר עזים אחד לחטאת:

ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה עתרים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אחירע בן עינן: פ

זאת | חנכת המזבח ביום המשח אתו מאת נשיאי ישראל קערת כסף שתים עשרה מזרקי כסף שנים עשר כפות זהב שתים עשרה:

שלושים ומאה הקערה האחת כסף ושבועים המזרק האחד כל כסף הכלים אלפים וארבע מאות בשקל הקדש:

כפות זהב שתים עשרה מלאות קטורת עשרה עשרה הכף בשקל הקדש כל זהב הכפות עשרים ומאה:

כל הבקר לעלה שנים עשר פרים אילים שנים עשר כבשים בני שנה שנים עשר ומנחתם ושעירי עזים שנים עשר לחטאת:

וכל בקר | זבח השלמים עשרים וארבעה פרים אילים ששים עתרים ששים כבשים בני שנה ששים זאת חנכת המזבח אחרי המשח אתו:

ובבא משה אל אוהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו מעל הכפרת אשר על ארון העדות מבין שני הכרבים וידבר אליו: פ

בְּהַעֲלוֹתְךָ

פְּרַשְׁתָּ הַדְּלִיקַת הַמִּנְוָה
 ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:
 דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וַאֲמֹר לוֹ: כִּשְׂתַדְּלִיק אֶת
 הַנְּרוֹת, שִׁבְעַת הַנְּרוֹת יֵאָיְרוּ אֶל מוֹל הַמִּנְוָה
 – לִפְנֵיהָ.

אֶהֱרֹן עֲשֶׂה כֵּן, הוּא הַדְּלִיק אֶת נְרוֹתֶיהָ
 לְכוּן קִדְמַת הַמִּנְוָה, כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת
 מֹשֶׁה.

וְכֵן צוּרַת עֲשִׂית הַמִּנְוָה – מְגוּשׁ אֶחָד זָהָב,
 גַּם רִגְלָהּ גַּם פְּרָחֶיהָ – כְּלָה עֲשׂוּיָהּ מְגוּשׁ
 אֶחָד, כַּמְרָאָה שֶׁה' הִרְאָה לְמֹשֶׁה כֵּן עֲשֶׂה
 אֶת הַמִּנְוָה.

פְּרַשְׁתָּ הַלְוִיִּים

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:
 קַח אֶת הַלְוִיִּים מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְטַהַר
 אוֹתָם.

וְכֵן תַּעֲשֶׂה לָהֶם כְּדִי לְטַהַר אוֹתָם: הַזֶּה
 עֲלֵיהֶם מִי טָהַרָה וַיִּגְלַחוּ אֶת כָּל גּוֹפֶם בְּסַכִּין
 שֶׁל גְּלוּחַ וַיִּכְבְּסוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם וַיִּטְהָרוּ.

וַיִּקְחוּ פֶרֶז בֶּן בְּקָר, וּמִנְחָתוֹ – סוֹלֵת מֵעֲרֹבָבֶת
 בְּשֶׁמֶן, וּפֶר שְׁנֵי תַקְחָה לְקֶרֶבֶן חֲטָאֵת.
 וְתִקְרַב אֶת הַלְוִיִּים אֶל לִפְנֵי אוֹהֶל הַהֵתְכַנְּסוֹת
 וְתִאָּסֹף אֶת כָּל קְהַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְתִקְרַב אֶת הַלְוִיִּים לִפְנֵי ה', וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
 יִשְׁעִינוּ אֶת יְדֵיהֶם עַל הַלְוִיִּים.

אֶהֱרֹן יָנִיף אֶת הַלְוִיִּים לִפְנֵי ה', שִׁיְהִיו עוֹבְדֵי
 עֲבוֹדַת ה'.

וְהַלְוִיִּים יִשְׁעִינוּ אֶת יְדֵיהֶם עַל רְאֵשֵׁי הַפְּרִים,
 וְעֲשֶׂה אֶת הָאֶחָד לְקֶרֶבֶן חֲטָאֵת וְאֶת הָאֶחָד
 לְקֶרֶבֶן עוֹלָה לַה' לְכַפֵּר עַל הַלְוִיִּים.

וְתַעֲמִיד אֶת הַלְוִיִּים לִפְנֵי אֶהֱרֹן וּלִפְנֵי בְּנָיו
 וְתָנִיף אוֹתָם לַה'.

וְתִבְדִּיל אֶת הַלְוִיִּים מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל,
 וְהַלְוִיִּים יִהְיוּ שְׁלִי.

א * וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 ב דַּבֵּר אֶל־אֶהֱרֹן וַאֲמַרְתָּ אֵלָיו בְּהַעֲלוֹתְךָ
 אֶת־הַנְּרוֹת אֶל־מוֹל' פְּנֵי הַמִּנְוָה יֵאָיְרוּ
 שִׁבְעַת הַנְּרוֹת:

ג וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהֱרֹן אֶל־מוֹל' פְּנֵי הַמִּנְוָה
 הַעֲלָה נְרוֹתֶיהָ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
 מֹשֶׁה:

ד זֶה מַעֲשֵׂה הַמִּנְוָה מִקִּשָׁה זָהָב עַד־
 יִרְכָה עַד־פְּרָחָה מִקִּשָׁה הוּא כַּמְרָאָה
 אֲשֶׁר הִרְאָה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה כֵּן עֲשֶׂה
 אֶת־הַמִּנְוָה: פ

*ו

ה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 ו קַח אֶת־הַלְוִיִּים מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְטַהַרְתָּ אוֹתָם:

ז וְכֹה־תַעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהַרְתָּם הַזֶּה עֲלֵיהֶם
 מִי חֲטָאֵת וְהַעֲבִירוּ תַעַר עַל־כָּל־
 בְּשָׂרָם וַיִּכְבְּסוּ בְּגָדֵיהֶם וְהִטְהָרוּ:

ח וַיִּקְחוּ פֶרֶז בֶּן־בְּקָר וּמִנְחָתוֹ סֹלֵת בְּלוּלָה
 בְּשֶׁמֶן וּפֶר־שְׁנֵי בֶן־בְּקָר תַּקְחָה לְחֲטָאֵת:
 ט וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַלְוִיִּים לִפְנֵי אוֹהֶל מוֹעֵד
 וְהִקְהַלְתָּ אֶת־כָּל־עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

י * וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַלְוִיִּים לִפְנֵי יְהוָה וְסִמְכוּ
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יְדֵיהֶם עַל־הַלְוִיִּים:

יא * וְהָנִיף אֶהֱרֹן אֶת־הַלְוִיִּים תְּנוּפָה לִפְנֵי
 יְהוָה מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לְעֹבְדֵי אֶת־
 עֲבֹדַת יְהוָה:

יב וְהַלְוִיִּים וְסִמְכוּ אֶת־יְדֵיהֶם עַל רְאֵשֵׁי
 הַפְּרִים וְעֲשֶׂה אֶת־הָאֶחָד חֲטָאֵת וְאֶת־
 הָאֶחָד עוֹלָה לַיהוָה לְכַפֵּר עַל־הַלְוִיִּים:

יג וְתַעֲמִדְתָּ אֶת־הַלְוִיִּים לִפְנֵי אֶהֱרֹן וּלִפְנֵי
 בְּנָיו וְהִנִּיפְתָּ אוֹתָם תְּנוּפָה לַיהוָה:

יד וְתִבְדִּילְתָּ אֶת־הַלְוִיִּים מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּים:

ואַחֲרֵי־כֵן יָבֹאוּ הַלְוִיִּים יְבוֹאוּ לְעִבּוֹד בְּאוֹהֶל
הַהִתְכַּנְּסוֹת וַתִּטְהַר אוֹתָם וַתְּנַיֵּף אוֹתָם.
כִּי הֵם נְתוּנִים לִי בְּמִתְנַה מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל,
לְקַחְתִּי אוֹתָם לִי בְּמִקּוֹם כָּל בְּכוֹר אָדָם מִבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל – כָּל הַיּוֹצֵאִים רֵאשׁוֹנִים מִפֶּתַח הַרְחֹם.
כִּי כָּל הַבְּכוֹרוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאָדָם
וּבַבְּהֵמָה הֵם שְׁלִי, כִּי בַיּוֹם שֶׁהֲרַגְתִּי אֶת כָּל
הַבְּכוֹרוֹת שֶׁל אֶרֶץ מִצְרַיִם הִקְדַּשְׁתִּי אוֹתָם לִי.
וְעַכְשָׁיו לְקַחְתִּי אֶת הַלְוִיִּים בְּמִקּוֹם כָּל
הַבְּכוֹרוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וַנִּתְּנִי אֶת הַלְוִיִּים בְּמִתְנַה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו
מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּדֵי לְעִבּוֹד אֶת עֲבוֹדַת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת וּלְכַפֵּר עַל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, כְּדֵי שְׁלֹא תִהְיֶה מַגְפָּה בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
אִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶצְמָם יִגְשׂוּ אֶל הַקֹּדֶשׁ.

מִשֶּׁה וַאֲהֲרֹן וְכָל קָהָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כִּךְ
לְלוִויִּים, כְּכֹל מִה שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה בְּעִנְיַן
הַלְוִיִּים כִּךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ לָהֶם.

הַלְוִיִּים נִטְהָרוּ וּכְבָּסוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם, וַאֲהֲרֹן
הֵנִיף אוֹתָם לִפְנֵי ה' וַאֲהֲרֹן כִּפֵּר עֲלֵיהֶם כְּדֵי
לְטַהַר אוֹתָם.

ואַחֲרֵי כֵן הַלְוִיִּים בָּאוּ לְעִבּוֹד אֶת עֲבוֹדַתְם
בְּאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת לְשֵׁרֵת תַּחַת פְּקֻדַת אַהֲרֹן
וַתַּחַת פְּקֻדַת בְּנָיו – כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה
עַל הַלְוִיִּים כִּךְ עָשׂוּ לָהֶם.

פְּרַשְׁת גִּיל עֲבוֹדַת הַלְוִיִּים

ה' דַּבֵּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

זֹאת הַמִּצְוָה לְלוִויִּים: מְגִיל עֲשָׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה
וּמַעֲלָה יְבוֹאוּ לְהַצְטַרֵּף לְקַהֲלַת עֲבוֹדַת אוֹהֶל
הַהִתְכַּנְּסוֹת.

וּמְגִיל חֲמִשִּׁים שָׁנָה יַחְזוֹר מִקַּהֲלַת הָעֲבוֹדָה
וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד.

הוא יִשְׁרֵת עִם אֲחָיו בְּאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת
לְשִׁמּוֹר בְּמִשְׁמֶרֶת וְלֹא יַעֲבֹד עֲבוֹדָה, כִּכָּה
תַּעֲשֶׂה לְלוִויִּים בְּמִשְׁמֶרֶתֵיהֶם.

פְּרַשְׁת פֶּסַח שְׁנִי

ה' דַּבֵּר אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּה

וַאֲחֵרֵי־כֵן יָבֹאוּ הַלְוִיִּים לְעִבְדֹת אֶת־אֹהֶל
מוֹעֵד וַתִּטְהַרְתָּ אוֹתָם וְהִנַּפְתָּ אוֹתָם תְּנוּפָח:
כִּי נְתוּנִים נְתוּנִים הָמָּה לִי מִתּוֹךְ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תַּחַת פִּטְרֵת כָּל־רַחֵם בְּכוֹר
כָּל מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקַחְתִּי אוֹתָם לִי:

כִּי לִי כָל־בְּכוֹר בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאָדָם
וּבַבְּהֵמָה בַּיּוֹם הַכֹּתִי כָל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם הִקְדַּשְׁתִּי אוֹתָם לִי:

וְאָקַח אֶת־הַלְוִיִּים תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל:

וַאֲתַנְּה אֶת־הַלְוִיִּים נְתוּנִים | לְאַהֲרֹן
וּלְבָנָיו מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְעִבְדֹת אֶת־
עֲבֹדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֹהֶל מוֹעֵד וּלְכַפֵּר
עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִהְיֶה בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
נִגְף בְּגִשְׁת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־הַקֹּדֶשׁ:

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וַאֲהֲרֹן וְכָל־עַבְדֵת בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל לְלוִויִּים כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־
מֹשֶׁה לְלוִויִּים כִּן־עָשׂוּ לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיַּחֲטֹטְאוּ הַלְוִיִּים וַיִּכְבְּסוּ בְּגָדֵיהֶם וַיִּנָּהֵף
אַהֲרֹן אוֹתָם תְּנוּפָח לִפְנֵי יְהוָה וַיִּכַּפֵּר
עֲלֵיהֶם אַהֲרֹן לְטַהֲרֵם:

ואַחֲרֵי־כֵן בָּאוּ הַלְוִיִּים לְעִבְדֹת אֶת־
עֲבֹדַתְם בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי אַהֲרֹן וּלְפְנֵי
בְּנָיו כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה עַל־
הַלְוִיִּים כִּן עָשׂוּ לָהֶם: ס

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

זֹאת אֲשֶׁר לְלוִויִּים מִבֶּן חָמֵשׁ וְעֶשְׂרִים
שָׁנָה וּמַעֲלָה יְבוֹאוּ לְצַבָּא צַבָּא בְּעֲבֹדַת
אֹהֶל מוֹעֵד:

וּמִבֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה יָשׁוּב מִצַּבָּא הָעֲבֹדָה
וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד:

וְשֵׁרֵת אֶת־אֲחָיו בְּאֹהֶל מוֹעֵד לְשִׁמּוֹר
מִשְׁמֶרֶת וְעֲבֹדָה לֹא יַעֲבֹד כִּכָּה תַּעֲשֶׂה
לְלוִויִּים בְּמִשְׁמֶרֶתָם: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְבַר־סִינִי

שליש

ט

לצאתם מארץ מצרים בחדש הראשון ואמר:

בני ישראל יעשו את קרבן הפסח בזמנו. תעשו אותו בזמנו ביום הארבעה עשר בחדש הזה אחר הצהריים, תעשו אותו ככל חקיו וככל משפטיו. משה דבר אל בני ישראל שיעשו את קרבן הפסח.

הם עשו את קרבן הפסח בחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש אחר הצהריים במדבר סיני, ככל מה שה' צוה את משה כן בני ישראל עשו.

היו אנשים שהיו טמאים מאדם מת ולא יכלו לעשות את קרבן הפסח באותו היום, הם באו באותו יום לפני משה ולפני אהרן.

האנשים ההם אמרו לו: אנחנו טמאים מאדם מת, למה נפסיד שלא נקריב את קרבן ה' בזמנו עם בני ישראל?

משה אמר להם: חכו ואשמע מה ה' יצוה עליכם.

ה' דבר אל משה ואמר: דבר אל בני ישראל: כל איש שיהיה טמא למת או שיהיה בדרך רחוקה, אצלכם או בדור אחר, הוא יעשה קרבן פסח לה'.

יעשו אותו בחדש השני בארבעה עשר יום אחר הצהריים, ויאכלו אותו עם מצות ועם ירקות מרים.

לא ישאירו ממנו עד הבוקר, ולא ישברו בו עצם, יעשו אותו ככל חקי הפסח.

ואיש שהוא טהור ולא היה רחוק וימנע מלעשות את הפסח – הנפש ההיא תאבד מעמה, האיש ההוא יקבל את עונש חטאו כי הוא לא הקריב את קרבן ה' בזמנו.

ואם יגור אתכם גר הוא יעשה קרבן פסח לה', בחקי הפסח וכמשפטו כן יעשה, חוק

בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים בחדש הראשון לאמר:

ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו: בארבעה עשר יום בחדש הזה בין הערבים תעשו אתו במועדו ככל חקתיו וככל משפטיו תעשו אתו: וידבר משה אל בני ישראל לעשת הפסח:

ויעשו את הפסח בראשון בארבעה עשר יום לחדש בין הערבים במדבר סיני ככל אשר צוה יהוה את משה כן עשו בני ישראל:

ויהי אנשים אשר היו טמאים לגנפש אדם ולא יכלו לעשת הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא:

ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לגנפש אדם למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן יהוה במועדו בתוך בני ישראל:

ויאמר אליהם משה עמדו ואשמעה מה יצוה יהוה לכם: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר:

דבר אל בני ישראל לאמר איש איש פיהו יהיה טמא לגנפש או בדרך רחקה לכם או לדרך תיכם ועשה פסח ליהוה:

בחדש השני בארבעה עשר יום בין הערבים יעשו אתו על מצות ומררים יאכלהו:

לא ישאירו ממנו עד בוקר ועצם לא ישברו בו ככל חקת הפסח יעשו אתו:

והאיש אשר הוא טהור ובדרך לא היה וחדל לעשות הפסח ונכרתה הנפש ההיא מעמיה כי קרבן יהוה לא הקריב במועדו חטאו ישא האיש ההוא:

וכי יגור אתכם גר ועשה פסח ליהוה כחקת הפסח וכמשפטו כן יעשה חקה

אחת יהיה לכם ולגד ולאזרח הארץ: ס

אחד יהיה לכם – לגד ולאזרח הארץ.

פרשת הענן

ביום שהוקם המשכן, הענן כסה את משכן האוהל שבו נמצאים לוחות הברית, ובערב היה על המשכן כמראה אש עד הבוקר.

כך היה תמיד, הענן מכסה אותו ביום ומראה שיל אש בלילה.

ולפי סימן עלית הענן מעל האוהל, מיד אחרי כן בני ישראל יסעו, ובמקום שיעמוד שם הענן שם בני ישראל יחנו.

בני ישראל יסעו על פי ה' ויחנו על פי ה', כל הימים שהענן ישכון על המשכן הם יחנו.

ובשהענן יאריך לשחות על המשכן ימים רבים בני ישראל יקפידו על מצות ה' ולא יסעו.

ויש פעמים שהענן ישהה מספר ימים על המשכן – הם יחנו על פי ה' ויסעו על פי ה'.

ויש פעמים שהענן ישהה רק מערב עד בוקר, והענן יעלה בבוקר והם יסעו, או שיששה יום ולילה, והענן יעלה והם יסעו.

או יומים, או חודש, או שנה – כשהענן יאריך ויששה על המשכן הרבה זמן בני ישראל יחנו ולא יסעו, וכשיעלה הם יסעו.

על פי ה' הם יחנו ועל פי ה' הם יסעו, הם מקפידים על מצות ה' בדברי ה' שבאמצעות משה.

פרשת החצוצרות

ה' דבר אל משה ואמר:

עשה לך שתי חצוצרות מכסף, מגוש אחד תעשה אותם, הם יהיו לך בדי לקרא לצבור ולהסיע את המחנות.

כשיתקעו בהן יתאספו אליך כל הקהל אל פתח אוהל ההתכנסות.

ואם יתקעו בחצוצרה אחת, יתאספו אליך רק הנשיאים – ראשי אלפי ישראל.

וביום הקים את המשכן כסה הענן את המשכן לאהל העדת ובערב יהיה על המשכן כמראה אש עד-בקר:

כן יהיה תמיד הענן וכסנו ומראה-אש לילה:

ולפי העלות הענן מעל האהל ואחרי-כן יסעו בני ישראל ובמקום אשר ישכן-שם הענן שם יחנו בני ישראל:

על-פי יהיה יסעו בני ישראל ועל-פי יהיה יחנו כל-ימי אשר ישכן הענן על-המשכן יחנו:

ובהאריך הענן על-המשכן ימים רבים ושמרו בני-ישראל את-משמרת יהנה ולא יסעו:

ויש אשר יהיה הענן ימים מספר על-המשכן על-פי יהנה יחנו ועל-פי יהנה יסעו:

ויש אשר-יהיה הענן מערב עד-בקר ונעלה הענן בבקר ונסעו או יומם ולילה ונעלה הענן ונסעו:

אוימים או-חדש או-ימים בהאריך הענן על-המשכן לשכן עליו יחנו בני-ישראל ולא יסעו ובהעלתו יסעו:

על-פי יהנה יחנו ועל-פי יהנה יסעו את-משמרת יהנה שמרו על-פי יהנה ביד-משה: פ

וידבר יהנה אל-משה לאמר:

עשה לך שתי חצוצרות כסף מקשה תעשה אתם והיו לך למקרא העדה ולמסע את-המחנות:

ותקעו בהן ונועדו אליך כל-העדה אל-פתח אוהל מועד:

ואם-באחת יתקעו ונועדו אליך הנשיאים ראשי אלפי ישראל:

רביע טו

טז

יז

יח

יט

כ

כא

כב

כג

א

ב

ג

ד

בְּשִׁתְּתַקְעוּ תְּרוּעוֹת קְצָרוֹת יִסְעוּ הַמַּחֲנֹת
הַחוּנִים בַּמִּזְרָח.

וּבְשִׁתְּתַקְעוּ תְּרוּעוֹת קְצָרוֹת שְׁנִית יִסְעוּ הַמַּחֲנֹת
הַחוּנִים בְּדָרוֹם – יִתְקַעוּ תְּרוּעָה לְמִסְעוֹתֵיהֶם.
וּכְדִי לְאַסּוֹף אֶת הַקָּהָל תִּתְקַעוּ וְאֵל תְּרִיעוּ
תְּרוּעוֹת קְצָרוֹת.

בְּנֵי אֶהְרֹן הַכֹּהֲנִים יִתְקַעוּ בַּחֲצוֹצְרוֹת, זֶה יִהְיֶה
לְכֶם חֹק לְעוֹלָם לְדוֹרוֹת.

וְאִם תִּבּוֹאוּ לְמִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם עַל צוֹרֵר
שְׁעוֹשֶׂה לְכֶם צָרוֹת, תְּרִיעוּ בַּחֲצוֹצְרוֹת
תְּרוּעוֹת קְצָרוֹת, כִּד תִּזְכְּרוּ לְטוֹב לִפְנֵי ה'
אֱלֹהֵיכֶם וְתִנְצְלוּ מֵאוֹיְבֵיכֶם.

וּבַיּוֹם שִׁמַּחְתֶּכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרֵאשֵׁי
חֳדָשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצוֹצְרוֹת עַל עוֹלוֹתֵיכֶם
וְעַל זִבְחֵי שְׁלָמֵיכֶם, וְיִהְיוּ עֲבוּרְכֶם לְתִזְכוּרָת
לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

פְּרֶשֶׁת הַמָּסַע

בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַּעֲשָׂרִים בַּחֹדֶשׁ
הָעֲנָן עָלָה מֵעַל מִשְׁכַּן לַחֹת הַבְּרִית.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ לְמִסְעוֹתֵיהֶם מִמִּדְבַר סִינִי,
וְהָעֲנָן שָׁכַן בְּמִדְבַר פָּאֲרָן.

הֵם נָסְעוּ בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה עַל פִּי דְבָרֵי ה'
שְׁבָאֵמְצֵעוֹת מִשָּׂה.

קָהָל דָּגַל מַחֲנֶה בְּנֵי יְהוּדָה נָסַע רֵאשׁוֹן, וְעַל
הַקָּהָל שָׁלוּ מִפְּקַד נַחֲשׁוֹן בֶּן עַמִּינָדָב.

וְעַל קָהָל שִׁבְט בְּנֵי יִשָּׁשׁכָר נִתְנָאֵל בֶּן
צוּעֵר.

וְעַל קָהָל שִׁבְט בְּנֵי זְבוּלוֹן מִפְּקַד אֱלִיאָב בֶּן
חִלּוֹן.

וּפְרָקוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן, וּבְנֵי גֵרֶשׁוֹן וּבְנֵי מְרָרִי
נוֹשְׂאֵי הַמִּשְׁכָּן נָסְעוּ.

וְנָסַע קָהָל דָּגַל מַחֲנֶה רֵאשׁוֹן, וְעַל הַקָּהָל שָׁלוּ
מִפְּקַד אֱלִיצֵוֹר בֶּן שִׁדְיָאוֹר.

וְעַל קָהָל שִׁבְט בְּנֵי שִׁמְעוֹן מִפְּקַד שְׁלוּמִיאֵל
בֶּן צוּרִישָׁדִי.

וּתְקַעְתֶּם תְּרוּעָה וְנָסְעוּ הַמַּחֲנֹת הַחֲנִים
קְדָמָה:

וּתְקַעְתֶּם תְּרוּעָה שְׁנִית וְנָסְעוּ הַמַּחֲנֹת
הַחֲנִים תִּמְנַנָּה תְּרוּעָה יִתְקַעוּ לְמִסְעֵיהֶם:

וּבַהֲקָהִיל אֶת־הַקָּהָל תִּתְקַעוּ וְלֹא
תְרִיעוּ:

וּבְנֵי אֶהְרֹן הַכֹּהֲנִים יִתְקַעוּ בַּחֲצוֹצְרוֹת
וְיִהְיוּ לְכֶם לַחֲקַת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם:

וּכִי־תִבּוֹאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם עַל־הַצֹּרֵר
הַצֹּרֵר אֲתֶכֶם וְהִרְעַתֶּם בַּחֲצוֹצְרוֹת
וְנִזְכַּרְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְנוֹשַׁעְתֶּם
מֵאוֹיְבֵיכֶם:

וּבַיּוֹם שִׁמַּחְתֶּכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרֵאשֵׁי
חֳדָשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצוֹצְרוֹת עַל
עוֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שְׁלָמֵיכֶם וְיִהְיוּ לְכֶם
לְזִכְרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם: פ

וְיִהְיֶה בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי
בַּעֲשָׂרִים בַּחֹדֶשׁ נִעְלָה הָעֲנָן מֵעַל
מִשְׁכַּן הָעֵדוּת:

וַיִּסְעוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמִסְעֵיהֶם מִמִּדְבַר
סִינִי וַיִּשְׁכְּן הָעֲנָן בְּמִדְבַר פָּאֲרָן:

וַיִּסְעוּ בְּרֵאשִׁיטָה עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־
מֹשֶׁה:

וַיִּסַּע דָּגַל מַחֲנֶה בְּנֵי־יְהוּדָה בְּרֵאשִׁיטָה
לְצַבָּאתָם וְעַל־צִבְאוֹ נַחֲשׁוֹן בֶּן־עַמִּינָדָב:

וְעַל־צִבְאוֹ מִטָּה בְּנֵי יִשָּׁשׁכָר נִתְנָאֵל בֶּן־
צוּעֵר:

וְעַל־צִבְאוֹ מִטָּה בְּנֵי זְבוּלוֹן אֱלִיאָב בֶּן־
חִלּוֹן:

וַהּוֹקֵד הַמִּשְׁכָּן וְנָסְעוּ בְּנֵי־גֵרֶשׁוֹן וּבְנֵי
מְרָרִי נוֹשְׂאֵי הַמִּשְׁכָּן:

וְנָסַע דָּגַל מַחֲנֶה רֵאשׁוֹן לְצַבָּאתָם וְעַל־
צִבְאוֹ אֱלִיצֵוֹר בֶּן־שִׁדְיָאוֹר:

וְעַל־צִבְאוֹ מִטָּה בְּנֵי שִׁמְעוֹן שְׁלוּמִיאֵל
בֶּן־צוּרִישָׁדִי:

חמישי

וְעַל-צָבָא מִטָּה בְּנֵי-גֵד אֲלִיסָף בֶּן-דְּעוּאֵל:

וְנִסְעוּ הַקְּהָלִים נוֹשְׂאֵי הַמִּקְדָּשׁ וְהַקִּימוּ אֶת-הַמִּשְׁכָּן עַד-בָּאֵם:

וְנִסְעוּ דָּגַל מַחֲנֵה בְנֵי-אֶפְרַיִם לְצַבְאָתָם וְעַל-צָבָאֹו אֲלִישַׁמֶּע בֶּן-עַמִּיהוּד:

וְעַל-צָבָא מִטָּה בְּנֵי מְנַשֶּׁה נַמְלִיאֵל בֶּן-פְּדָהצֹר:

וְעַל-צָבָא מִטָּה בְּנֵי בְנִימִן אַבִּידֹן בֶּן-גְּדֵעוּנִי:

וְנִסְעוּ דָּגַל מַחֲנֵה בְנֵי-דָן מֵאֶסָפָה לְכָל-הַמַּחֲנֵת לְצַבְאָתָם וְעַל-צָבָאֹו אַחִיעֶזֶר בֶּן-עַמִּישַׁדָּי:

וְעַל-צָבָא מִטָּה בְּנֵי אֲשֶׁר פְּגַעִיאֵל בֶּן-עֶכְרֹן:

וְעַל קְהַל שִׁבְט בְּנֵי נַפְתָּלִי מִפְּקָד אַחִירַע בֶּן-עֵינָן:

אֵלֶּה מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקַהְלֹותֵיהֶם, וְהֵם נִסְעוּ.

מִשֶּׁה אָמַר לְחֹזֶבֶב בֶּן רַעוּאֵל הַמְדִינִי חֹתֵן מִשֶּׁה: אֲנַחְנוּ נֹסְעִים לְמָקוֹם שֶׁה' אָמַר עֲלֵינוּ: אֲתָן לָכֶם אוֹתוֹ, לֵךְ אֲתָנוּ וְנָטִיב לָךְ כִּי ה' דִּבֶּר דְּבָרִים טוֹבִים עַל יִשְׂרָאֵל!

אָמַר לוֹ: לֹא אֵלֶיךָ אֲתָכֶם, אֶלֹא אֵלֶיךָ אֵל אֶרֶץ וְאֵל מִשְׁפַּחְתִּי.

אָמַר לוֹ: בְּבִקְשָׁה אֵל תַּעֲזוֹב אוֹתָנוּ, כִּי הָרִי אֲתָה מִכִּיר אֵת אוֹפֵן חַנְיָתָנוּ בַּמִּדְבָּר וְתוֹכַל לְהֵיוֹת לָנוּ מִדְרִיךְ.

אִם תֵּלֵךְ אֲתָנוּ, הַטוֹב הַהוּא שֶׁה' יִיטִיב אֲתָנוּ נָטִיב גַּם לָךְ!

הֵם נָסְעוּ מִהָר ה' דֶּרֶךְ שֶׁל שְׁלוֹשָׁה יָמִי הַלִּיכָה, וְהָאֲרוֹן שִׁבְתוֹכוֹ לִוְחוֹת הַבְּרִית עִם ה' נֹסֵעַ לִפְנֵיהֶם בְּמִדְרַח דֶּרֶךְ שֶׁל שְׁלוֹשָׁה יָמִים לְמִצַּא לָהֶם מָקוֹם חַנְיָה.

וְעַנָּן ה' נֹסֵעַ מֵעֲלֵיהֶם בַּיּוֹם בְּזִמְנֵי נִסְיַעְתֶּם מִמָּקוֹם הַחַנְיָה.

וְנִסְעוּ הַקְּהָלִים נוֹשְׂאֵי הַמִּקְדָּשׁ וְהַקִּימוּ אֶת-הַמִּשְׁכָּן עַד-בָּאֵם:

וְנִסְעוּ דָּגַל מַחֲנֵה בְנֵי-אֶפְרַיִם לְצַבְאָתָם וְעַל-צָבָאֹו אֲלִישַׁמֶּע בֶּן-עַמִּיהוּד:

וְעַל-צָבָא מִטָּה בְּנֵי מְנַשֶּׁה נַמְלִיאֵל בֶּן-פְּדָהצֹר:

וְעַל-צָבָא מִטָּה בְּנֵי בְנִימִן אַבִּידֹן בֶּן-גְּדֵעוּנִי:

וְנִסְעוּ דָּגַל מַחֲנֵה בְנֵי-דָן מֵאֶסָפָה לְכָל-הַמַּחֲנֵת לְצַבְאָתָם וְעַל-צָבָאֹו אַחִיעֶזֶר בֶּן-עַמִּישַׁדָּי:

וְעַל-צָבָא מִטָּה בְּנֵי אֲשֶׁר פְּגַעִיאֵל בֶּן-עֶכְרֹן:

וְעַל קְהַל שִׁבְט בְּנֵי נַפְתָּלִי אַחִירַע בֶּן-עֵינָן:

אֵלֶּה מִסְעֵי בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לְצַבְאָתָם וְנִסְעוּ: ס

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחֹזֶבֶב בֶּן-רַעוּאֵל הַמְדִינִי חֹתֵן מִשֶּׁה נֹסְעִים וְאֲנַחְנוּ אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה אֲתָן לָכֶם לָכֶה אֲתָנוּ וְהַטְּבַנּוּ לָךְ כִּי-יְהִינָה דְבַר-טוֹב עַל-יִשְׂרָאֵל:

וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֹא אֵלֶיךָ כִּי אִם-אֶל-אֶרֶץ וְאֵל-מוֹלְדֹתַי אֵלֶיךָ:

וַיֹּאמֶר אֶל-נָא תַעֲזֹב אֲתָנוּ כִּי וְעַל-כֵּן יִדְעֵת חַנְיָתָנוּ בַּמִּדְבָּר וְהָיִיתָ לָנוּ לְעֵינָיִם:

וְהָיָה כִּי-תֵלֵךְ עִמָּנוּ וְהָיָה הַטוֹב הַהוּא אֲשֶׁר יִיטִיב יְהוָה עִמָּנוּ וְהַטְּבַנּוּ לָךְ:

וַיִּסְעוּ מִהָר וְהָיָה הַדֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְאֲרוֹן בְּרִית-יְהוָה נֹסֵעַ לִפְנֵיהֶם דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לְתוֹר לָהֶם מְנוּחָה:

וְעַנָּן יְהוָה עֲלֵיהֶם יוֹמָם בְּנִסְעָם מִן-הַמַּחֲנֵה: ס ז

בְּשֶׁהָאָרוֹן הָיָה נוֹסַע מֹשֶׁה אָמַר: קוּם ה' וְאוֹיְבֵיךָ יִתְפָּדוּ – וַיִּבְרַחוּ שׁוֹנְאֵיךָ מִמֶּדֶד! וּבְשִׁחְנָה הָאָרוֹן אָמַר מֹשֶׁה: ה'! תֵּן מְנוּחָה לְרַבְבוֹת וּלְאַלְפֵי יִשְׂרָאֵל.

פְּרֶשֶׁת הַמִּתְאַנְנִים

הָעַם הִתְלוֹנְנוּ וְאָמְרוּ דְבָרִים רָעִים בְּאָזְנֵי ה', ה' שָׁמַע וְכַעַס – וְאֵשׁ ה' בָּעָרָה בָּהֶם וְשָׂרְפָה בְּקִצָּה הַמַּחֲנֶה.

הָעַם צָעַק אֶל מֹשֶׁה, מֹשֶׁה הִתְפַּלֵּל אֶל ה' וְהָאֵשׁ שָׁקְעָה.

שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא נִקְרָא תְּבַעֲרָה כִּי אֵשׁ ה' בָּעָרָה בָּם אֵשׁ יְהוָה:

וּבְנֵי הַמִּיּוֹעוּטִים שִׁבְתוּךָ יִשְׂרָאֵל הַתְּאוּוֹ תְּאוּוֹה, וְאַחֲרֵיהֶם בָּכוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ: מִי יֹאכִיל אוֹתָנוּ בְּשָׂרָה?

זָכַרְנוּ אֶת הַדְּגִים שֶׁאֲכַלְנוּ בַּמַּצְרַיִם בְּחַנְּם, אֶת הַקְּשׂוּאִים וְאֶת הָאַבְטִיחִים וְאֶת הַלּוּף וְאֶת הַבְּצָלִים וְאֶת הַשּׁוּמִים.

וְעַכְשָׁיו נִפְשָׁנוּ יְבֹשָׁה, אֵין לָנוּ כְּלוּם – אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְצַפּוֹת רַק לְמֶן.

וְהַמֶּן הוּא בְּצוֹרֵת זָרַע בְּסַבְרָה, וְצָבְעוּ לָבָן כְּמוֹ פְּנִינָה.

הָעַם שׁוֹטְטוּ וְאֶסְפוּ אוֹתוֹ וְטַחְנוּ בְּרַחֲמִים אוֹ בְּמַדְכָּה וּבִשְׁלוֹ בְּפִרְוֹר וְעָשׂוּ אוֹתוֹ עֲגוֹת וְהָיָה טַעְמוֹ כְּטַעַם לֶשֶׁד הַשָּׁמֶן: וּבְבִרְתֵי הַטֶּל עַל-הַמַּחֲנֶה לְיִלְהַ וְיִרַד הַמֶּן עָלָיו:

וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה אֶת-הָעַם בְּכַה לְמִשְׁפַּחְתּוֹ אִישׁ לְפַתַח אֹהֶלוֹ וַיַּחֲרֹאֲף יְהוָה מְאֹד וּבְעֵינֵי מֹשֶׁה רָע:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה לְמָה הִרְעִיתָ לְעַבְדְּךָ וּלְמָה לְעַבְדְּךָ וּלְמָה לְאִמְצָתֵי חַן בְּעֵינֶיךָ לְשׁוֹם אֶת-מִשְׁאֵ כָּל-הָעַם הַזֶּה עָלָי:

הָאֲנֹכִי הִרִיתִי אֶת כָּל-הָעַם הַזֶּה אִם-אֲנֹכִי יִלְדִתִּיהוּ כִּי-תֹאמַר אֵלָי שְׂאָהוּ בְּחִיקְךָ כֹּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאָמֶן אֶת-הַיִּנּוֹק עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתָּיו:

וַיְהִי בְּנִסְעֵ הָאָרוֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה וַיְהִי וַיִּפְצְוּ אֹיְבֵיךָ וַיִּגְסוּ מִשְׁנְאֵיךָ מִפְּנֶיךָ: וּבְנַחְתָּה יֹאמַר שׁוֹבְתָה יְהוָה רַבְבוֹת אֲלֵפֵי יִשְׂרָאֵל: פ :

וַיְהִי הָעַם כְּמִתְאַנְנִים רָע בְּאָזְנֵי יְהוָה וַיִּשְׁמַע יְהוָה וַיַּחֲרֹ אִפּוֹ וַתְּבַעֲר־בָּם אֵשׁ יְהוָה וַתֹּאכַל בְּקִצָּה הַמַּחֲנֶה:

וַיִּצְעַק הָעַם אֶל-מֹשֶׁה וַיִּתְפַּלֵּל מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה וַתִּשְׁקַע הָאֵשׁ:

וַיִּקְרָא שֵׁם-הַמָּקוֹם הַהוּא תְּבַעֲרָה כִּי בָּעָרָה בָּם אֵשׁ יְהוָה:

וְהָאֲסַפְסָף אֲשֶׁר בְּקִרְבּוֹ הַתְּאוּוֹ תְּאוּוֹה וַיִּשְׁבוּ וַיִּבְכּוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יֹאכִלְנוּ בְּשָׂרָה:

זָכַרְנוּ אֶת-הַדְּגָה אֲשֶׁר-נֹאכַל בַּמַּצְרַיִם חַנְּם אֶת הַקְּשׂוּאִים וְאֶת הָאַבְטִיחִים וְאֶת-הַחֲצִיר וְאֶת-הַבְּצָלִים וְאֶת-הַשּׁוּמִים: וְעַתָּה נִפְשָׁנוּ יְבֹשָׁה אֵין כָּל בְּלִתִּי אֶל-הַמֶּן עֵינֵינוּ:

וְהַמֶּן כְּזֶרַע-גֶּדֶד הוּא וְעֵינֵנו כְּעֵין הַבְּדֹלַח:

שָׁטוּ הָעַם וּלְקָטוּ וְטַחְנוּ בְּרַחֲמִים אוֹ דְכוּ בְּמַדְכָּה וּבִשְׁלוּ בְּפִרְוֹר וְעָשׂוּ אוֹתוֹ עֲגוֹת וְהָיָה טַעְמוֹ כְּטַעַם לֶשֶׁד הַשָּׁמֶן:

וּבְבִרְתֵי הַטֶּל עַל-הַמַּחֲנֶה לְיִלְהַ וְיִרַד הַמֶּן עָלָיו: וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה אֶת-הָעַם בְּכַה לְמִשְׁפַּחְתּוֹ אִישׁ לְפַתַח אֹהֶלוֹ וַיַּחֲרֹאֲף יְהוָה מְאֹד וּבְעֵינֵי מֹשֶׁה רָע:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה לְמָה הִרְעִיתָ לְעַבְדְּךָ וּלְמָה לְעַבְדְּךָ וּלְמָה לְאִמְצָתֵי חַן בְּעֵינֶיךָ לְשׁוֹם אֶת-מִשְׁאֵ כָּל-הָעַם הַזֶּה עָלָי:

הָאֲנֹכִי הִרִיתִי אֶת כָּל-הָעַם הַזֶּה אִם-אֲנֹכִי יִלְדִתִּיהוּ כִּי-תֹאמַר אֵלָי שְׂאָהוּ בְּחִיקְךָ כֹּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאָמֶן אֶת-הַיִּנּוֹק עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתָּיו:

ש
ל
א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב

מנין לי בשר לתת לכל העם הזה שהם יבכו עלי לאמר תנה לנו בשר ונאכלה: לא אוכל אנכי לבדי לשאת את-כל-העם הזה כי כבד ממני:

ואם-פכה | את-עשה לי הרגני נא הרג אם-מצאתי חן בעיניך ואל-אראה ברעתי: פ

ויאמר יהוה אל-משה אספה-לי שבעים איש מזקני ישראל אשר ידעת כי-הם זקני העם ושטריו ולקחת אתם אל-אהל מועד והתיצבו שם עמך: וירדתי ודברתי עמך שם ואצלתני מן-הרים אשר עליך ושמתי עליהם ונשאו אתך במשא העם ולא-תשא אתה לברך: ואל-העם תאמר התקדשו למחר ואכלתם בשר כי בכיתם באזני יהוה לאמר מי יאכלנו בשר כי-טוב לנו במצרים ונתן יהוה לכם בשר ואכלתם: לא יום אחד תאכלו ולא יומים ולא חמשה ימים ולא עשרה ימים ולא עשרים יום:

עד | חדש ימים עד אשר-יצא מאפכם והנה לכם לזרא יען כי-מאסתם את-יהוה אשר בקרבכם ותבכו לפניו לאמר למה זה יצאנו ממצרים: ויאמר משה שש-מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרב ואתה אמרת בשר אתן להם ואכלו חדש ימים: הוצא ובקר ישחט להם ומצא להם אם את-כל-דגי הים יאסף להם ומצא להם: פ

ויאמר יהוה אל-משה הנד תקצר עתה תראה היקר דברי אם-לא ויצא משה וידבר אל-העם את דברי יהוה ויאסף שבעים איש מזקני העם ויעמד אתם סביבת האהל: וירד יהוה ובענן וידבר אליו ויאצל

עד חודש ימים - עד שיצא לכם מהאף וימאס לכם, בגלל שמאסתם בה' ששוכן בתוכם ובכיתם לפניו ואמרתם: למה יצאנו ממצרים!

משה אמר: שש מאות אלף הולכי רגל העם שאני בתוכו ואתה אמרת שאתן להם בשר ויאכלו חודש ימים!

האם צאן ובקר ישחט להם ויספיק להם? האם את כל דגי הים יאספו להם ויספיק להם? ה' אמר למשה: וכי אין בכוחי של ה' לעשות כל מה שרצה? עכשיו תראה אם יקרה מה שאמרת, או שלא.

משה יצא ודבר אל העם את דברי ה', הוא אסף שבעים איש מזקני העם והעמיד אותם מסביב לאהל המשכן.

כבוד ה' ירד והתגלה בענן ודבר אליו, הוא

מנין לי בשר לתת לכל-העם הזה כי- יבכו עלי לאמר תנה-לנו בשר ונאכלה: לא אוכל אנכי לבדי לשאת את-כל-העם הזה כי כבד ממני:

ואם-פכה | את-עשה לי הרגני נא הרג אם-מצאתי חן בעיניך ואל-אראה ברעתי: פ

ויאמר יהוה אל-משה אספה-לי שבעים איש מזקני ישראל אשר ידעת כי-הם זקני העם ושטריו ולקחת אתם אל-אהל מועד והתיצבו שם עמך: וירדתי ודברתי עמך שם ואצלתני מן-הרים אשר עליך ושמתי עליהם ונשאו אתך במשא העם ולא-תשא אתה לברך: ואל-העם תאמר התקדשו למחר ואכלתם בשר כי בכיתם באזני יהוה לאמר מי יאכלנו בשר כי-טוב לנו במצרים ונתן יהוה לכם בשר ואכלתם: לא יום אחד תאכלו ולא יומים ולא חמשה ימים ולא עשרה ימים ולא עשרים יום:

עד | חדש ימים עד אשר-יצא מאפכם והנה לכם לזרא יען כי-מאסתם את-יהוה אשר בקרבכם ותבכו לפניו לאמר למה זה יצאנו ממצרים: ויאמר משה שש-מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרב ואתה אמרת בשר אתן להם ואכלו חדש ימים: הוצא ובקר ישחט להם ומצא להם אם את-כל-דגי הים יאסף להם ומצא להם: פ

ויאמר יהוה אל-משה הנד תקצר עתה תראה היקר דברי אם-לא ויצא משה וידבר אל-העם את דברי יהוה ויאסף שבעים איש מזקני העם ויעמד אתם סביבת האהל: וירד יהוה ובענן וידבר אליו ויאצל

עד חודש ימים - עד שיצא מאפכם וימאס לכם, בגלל שמאסתם בה' ששוכן בתוכם ובכיתם לפניו ואמרתם: למה יצאנו ממצרים!

משה אמר: שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרב ואתה אמרת שאתן להם בשר ויאכלו חודש ימים!

האם צאן ובקר ישחט להם ומצא להם אם את-כל-דגי הים יאסף להם ומצא להם? ה' אמר למשה: וכי אין בכוחי של ה' לעשות כל מה שרצה? עכשיו תראה אם יקרה מה שאמרת, או שלא.

משה יצא ודבר אל העם את דברי ה', הוא אסף שבעים איש מזקני העם והעמיד אותם מסביב לאהל המשכן.

כבוד ה' ירד והתגלה בענן ודבר אליו, הוא

לקח מהרוח שעליו ושם על שבעים האנשים הזקנים, וכשנחה עליהם הרוח הם התנבאו, ומאז לא התנבאו יותר.

נשארו שני אנשים במחנה שם האחד אלדד ושם השני מידד, הרוח נחה עליהם והם היו מהמזמנים אבל הם לא יצאו לאוהל, והם התנבאו במחנה.

אחד הנערים רץ וספר למשה, ואמר: אלדד ומידד מתנבאים במחנה!

ענה יהושע בן נון מהמבחרים שבמשרתי משה ואמר: אדוני משה הכנס אותם לכלא!

אמר לו משה: האם אתה דואג לכבודי? מי יתן שכל עם ה' יהיו נביאים – שד' יניח את רוחו עליהם!

משה וזקני ישראל נכנסו למחנה.

רוח נשבה מה' והפריחה שלוים מהים ופזרה אותם על המחנה במרחק של דרך יום הליכה לכאן ודרך יום לכאן מסביב למחנה ובגובה של שתי אמות (כמטר) על פני הארץ.

כל היום ההוא וכל הלילה וכל יום המחרת העם קמו ואספו את השלו, הממעייט אסף עשרה כורים (2160 ליטר), הם שטחו להם את הבשר מסביב למחנה כדי ליבש ולשמר אותו. הבשר היה עדין בין שניהם – עוד לא הספיקו לגמרו, והפעם של ה' פגע בעם, ה' הכה בעם מכה גדולה מאוד.

שם המקום ההוא נקרא קברות התאוה כי שם קברו את אנשי העם שהתאוו.

מקברות התאוה העם נסעו לחצרות וחנו בחצרות.

פרשת מרים

מרים דברה עם אהרן על משה – על אודות האשה הפושית אשר לקח כיאשה שחרי אשה פושית לקח.

הם אמרו: ודאי לא עזב אותה מפני שהוא נביא! האם רק עם משה ה' דבר בנבואה?

מן-הרוח אשר עליו ניתן על-שבעים איש הזקנים והי כגוח עליהם הרוח ניתבאו ולא יספו:

וישארו שני אנשים | במחנה שם האחד | אלדד ושם השני מידד ותנח עליהם הרוח והמה בכתבים ולא יצאו האהלה ויתנבאו במחנה:

וירץ הנער ויגיד למשה ויאמר אלדד ומידד מתנבאים במחנה:

ויען יהושע בן-נון משרת משה מבחריו ויאמר אדני משה כל-אם:

ויאמר לו משה המקנא אתה לי ומי יתן כל-עם יהודה נביאים כיהתן יהנה את-רוחו עליהם:

ויאסף משה אל-המחנה הוא וזקני ישראל:

והרוח נסע | מאת יהנה ויגזו שלוים מן-הים ויטש על-המחנה כדרך יום כה וכדרך יום כה סביבות המחנה וכאמתים על-פני הארץ:

ויקם העם כל-היום והוא וכל-הלילה וכל | יום המחרת ויאספו את השלו הממעייט אסף עשרה חמרים וישטחו להם שטוח סביבות המחנה:

הבשר עורנו בין שניהם טרם יפרת ואף יהנה חכה בעם ויך יהנה בעם מכה רבה מאד:

ויקרא את-שם המקום ההוא קברות התאוה כישם קברו את העם המתאוים:

מקברות התאוה נסעו העם חצרות ויהיו בחצרות: פ

ותדבר מרים ואהרן במשה על-אדות האשה הפושית אשר לקח כיאשה כשית לקח:

ויאמרו חרק אד-במשה דבר יהנה הלא גם-בנו דבר וישמע יהנה:

כו

כו

כח

כט

ל

לא

לב

לג

לד

לה

א

ב

ב

הרי גם אתנו דברו! ה' שמע את דבריך. והאיש משה עניו מאוד, יותר מכל האדם שעל פני האדמה.

ה' אמר פתאום למשה לאהרן ולמרים: צאו שלשתכם לאוהל ההתכנסות! שלשתם יצאו.

כבוד ה' ירד והתגלה בעמוד ענן ועמד בפתח האוהל, הוא קרא לאהרן ומרים ושניהם יצאו.

אמר להם: שמעו נא את דברי! אם יהיה נביא מאתכם, אני ה' אתגלה אליו בתמונה, אדבר אתו בחלום.

לא כד עבדי משה, הוא רשאי להכנס כרצונו בכל ביתי.

אני מדבר אתו פנים אל פנים ובמראה ברור ולא בחידות, והוא מביט בתמונת כבוד ה', ואיך העזתם לדבר על עבדי משה?

ה' פעס עליהם, והלך.

והענן סר מעל האוהל והנה מרים מצורעת כשילג, אהרן פנה למרים והנה היא מצורעת.

אהרן אמר למשה: בבקשה אדוני! בבקשה, אל תחשיב את זה כחטא שטעינו בטפשותנו ושחטאנו.

בבקשה, שאחותנו לא תהיה כמו מת! שלושתנו יצאו מרחם אמנו, ועכשיו כאלו נמק חצי בשרנו.

משה צעק אל ה' ואמר: בבקשה אלו! רפא אותה בבקשה!

ה' אמר למשה: אלו אביה יהי יורק בפניה הרי היתה מתבישת שבעה ימים, לכן תסתגר שבעה ימים מחוץ למחנה ואחר כך תכנס למחנה.

מרים הסתגרה מחוץ למחנה שבעה ימים, והעם לא נסע עד שמרים נכנסה למחנה.

ואחר כך העם נסעו מחצרות וחנו במדבר פארן.

והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על-פני האדמה: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה פֶּתָאֵם אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-מִרְיָם צְאוּ שְׁלֹשְׁתֵּכֶם אֶל-אוֹהֶל מוֹעֵד וַיִּצְאוּ שְׁלֹשְׁתָּם:

וַיֵּרֶד יְהוָה בְּעַמּוּד עָנָן וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הָאוֹהֶל וַיִּקְרָא אֶהֱרֹן וּמִרְיָם וַיִּצְאוּ שְׁנֵיהֶם:

וַיֹּאמֶר שָׁמְעוּ-נָא דְבַרְי אֲסִי-יְהוָה נְבִיאֵכֶם יְהוָה בְּמִרְאָה אֵלָיו אֲתוֹדֵעַ בְּחִלּוֹם אֲדַבֵּר-בּוֹ:

לֹא-כֵן עַבְדֵי מֹשֶׁה בְּכָל-בֵּיתִי נֹאמְנָה הוּא:

כִּי אֶל-פֶּה אֲדַבֵּר-בּוֹ וּבְמִרְאָה וְלֹא בְחִידוֹת וּתְמִנַת יְהוָה יִבִּיט וּמְדוּעַ לֹא יִרְאֶתֶם לְדַבֵּר בְּעַבְדֵי כְּמֹשֶׁה:

וַיַּחֲרֹף יְהוָה בָּם וַיִּלָּךְ:

וַהֲעֵנָן סָר מֵעַל הָאוֹהֶל וְהִנֵּה מִרְיָם מִצְרַעַת כְּשִׁילָג וַיִּפֹּן אֶהֱרֹן אֶל-מִרְיָם וְהִנֵּה מִצְרַעַת:

וַיֹּאמֶר אֶהֱרֹן אֶל-מֹשֶׁה בִּי אֲדֹנָי אֵל-נָא תִשֶׁת עֲלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר נוֹאֲלָנוּ וְאֲשֶׁר חָטָאנוּ:

אֵל-נָא תְהִי כַּמֶּת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אֲמֹנוּ וַיֵּאכַל חֲצִי בְשָׂרוֹ:

וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה לֵאמֹר אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאַבְיָה יָרֵק יָרֵק בְּפָנֶיהָ חֵלָא תְּפַלֵּם שְׁבַעַת יָמִים תִּסְגֵּר שְׁבַעַת יָמִים מְחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחַר תֵּאָסֵף:

וּתִסְגֵּר מִרְיָם מְחוּץ לַמַּחֲנֶה שְׁבַעַת יָמִים וְהָעָם לֹא נָסַע עַד-הָאָסֵף מִרְיָם:

וְאַחַר נָסְעוּ הָעָם מִחֲצָרוֹת וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַר פָּאָרָן: פ

מפסוק

שֶׁלַח

פְּרַשְׁת הַמְרָגְלִים

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:

שְׁלַח אַנְשִׁים שִׁיתִירֵי בְּאֶרֶץ כְּנָעַן שְׂאֵנִי נֹתֵן לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל, תִּשְׁלְחוּ אִישׁ אֶחָד מִכָּל שִׁבְט – כָּל אֶחָד נִכְבֵּד בְּשִׁבְטוֹ.

מֹשֶׁה שְׁלַח אוֹתָם מִמִּדְבַּר פָּאֲרָן עַל פִּי דְבָרַי ה', כָּלֵם אַנְשִׁים חֹשׁבִים – הֵם רָאִשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹתֵם, לְשִׁבְט רְאוּבֵן שְׁמוֹעַ בֶּן זְכוּר.

לְשִׁבְט שְׁמֵעוֹן שִׁפְט בֶּן-חֹרִי.

לְשִׁבְט יְהוּדָה כָּלָב בֶּן יִפְנֶה.

לְשִׁבְט יִשָּׁשׁכָר יִגָּאֵל בֶּן יוֹסֵף.

לְשִׁבְט אֶפְרַיִם הוֹשֶׁעַ בֶּן נוּן.

לְשִׁבְט בְּנִימִן פִּלְטִי בֶן-רְפוּא.

לְשִׁבְט זְבוּלוֹן גְּדִיאַל בֶּן סוּדִי.

בְּשִׁבְט יוֹסֵף: לְשִׁבְט מְנַשֶּׁה גְּדִי בֶן סוֹסִי.

לְשִׁבְט דָּן עַמִּיאֵל בֶּן גַּמְלִי.

לְשִׁבְט אֲשֶׁר סַתּוּר בֶּן מִיכָאֵל.

לְשִׁבְט נַפְתָּלִי נַחֲבִי בֶן וּפְסִי.

לְשִׁבְט גַּד גְּאוּאֵל בֶּן מְכִי.

אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים שִׁמְשָׁה שְׁלַח לְתִיר בְּאֶרֶץ, מֹשֶׁה קִרָּא לְהוֹשֶׁעַ בֶּן נוּן יְהוֹשֻׁעַ.

מֹשֶׁה שְׁלַח אוֹתָם לְתִיר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַאֲמַר לָהֶם: עֲלוּ דַרְךְ הַנֶּגֶב וְעֲלוּ בְּהָר.

וַתִּרְאוּ אֶת הָאָרֶץ אֵיךְ הִיא, וְאֵת הָעַם שָׂגֵר בָּהּ – אִם הוּא חֲזָק אוֹ חַלְשׁ, אִם הֵם מַעֲטִים אוֹ רַבִּים.

וְאֵיךְ הָאָרֶץ שְׂהוּא יוֹשֵׁב בָּהּ – אִם הִיא טוֹבָה אוֹ רָעָה, וְאֵיךְ הָעָרִים שְׂהוּא גֵר בָּהֶן – אִם הֵן בְּמַחְנוֹת פְּתוּחִים אוֹ בְּמַבְצָרִים.

וְאֵיךְ הָאָרֶץ, אִם הִיא שְׂמֵנָה אוֹ רְזָה, אִם יֵשׁ בָּהּ עֵץ אוֹ אֵין, וְתַתְּחִיקוּ וְתַקְחוּ מִפְּרֹת

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

שְׁלַח-לְךָ אַנְשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר-אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לַמַּטֵּה אֲבֹתָיו תִּשְׁלְחוּ כָּל נְשִׂיא בְּהֵם:

וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבַּר פָּאֲרָן עַל-פִּי יְהוָה כָּלֵם אַנְשִׁים רָאִשֵׁי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל הַמָּוֶה:

וְאֵלֶּה שְׁמוֹתֵם לַמַּטֵּה רְאוּבֵן שְׁמוֹעַ בֶּן-זְכוּר:

לַמַּטֵּה שְׁמֵעוֹן שִׁפְט בֶּן-חֹרִי:

לַמַּטֵּה יְהוּדָה כָּלָב בֶּן-יִפְנֶה:

לַמַּטֵּה יִשָּׁשׁכָר יִגָּאֵל בֶּן-יוֹסֵף:

לַמַּטֵּה אֶפְרַיִם הוֹשֶׁעַ בֶּן-נוּן:

לַמַּטֵּה בְנִימִן פִּלְטִי בֶן-רְפוּא:

לַמַּטֵּה זְבוּלוֹן גְּדִיאַל בֶּן-סוּדִי:

לַמַּטֵּה יוֹסֵף: לַמַּטֵּה מְנַשֶּׁה גְּדִי בֶן-סוֹסִי:

לַמַּטֵּה דָּן עַמִּיאֵל בֶּן-גַּמְלִי:

לַמַּטֵּה אֲשֶׁר סַתּוּר בֶּן-מִיכָאֵל:

לַמַּטֵּה נַפְתָּלִי נַחֲבִי בֶן-וּפְסִי:

לַמַּטֵּה גַּד גְּאוּאֵל בֶּן-מְכִי:

אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר-שְׁלַח מֹשֶׁה לְתִיר אֶת-הָאָרֶץ וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשֶׁעַ בֶּן-נוּן יְהוֹשֻׁעַ:

וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה לְתִיר אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם עֲלוּ זֶה בְּנֶגֶב וְעֲלִיתֶם אֶת-הָהָר:

וּרְאִיתֶם אֶת-הָאָרֶץ מַה-הִוא וְאֵת-הָעַם הַיֹּשֵׁב עֲלֵיהָ הַחֲזָק הוּא הַרְפָּה הַמְעַט הוּא אִם-רָב:

וּמָה הָאָרֶץ אֲשֶׁר-הִוא יֹשֵׁב בָּהּ הַטּוֹבָה הוּא אִם-רָעָה וּמָה הָעָרִים אֲשֶׁר-הִוא יֹשֵׁב בְּהֶנָּה הַבְּמַחְנוֹת אִם בְּמַבְצָרִים:

וּמָה הָאָרֶץ הַשְּׂמֵנָה הוּא אִם-רְזָה הַיֵּשׁ בָּהּ עֵץ אִם-אֵין וְהַתְּחִיקֶתֶם וְלַקְחֶתֶם

יג

כ

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

יב

יג

יד

טו

טז

יז

יח

יט

כ

הָאָרֶץ, וְאוֹתָם יָמִים הָיוּ יְמֵי הַבְּשָׁלַת הָעֲנָבִים.
הֵם עָלוּ וַתִּירֹו בְּאֶרֶץ מִמְדָּבָר צִיֵן שְׁבַנְגָב עַד
לְרַחֲבַת הַכְּנִיסָה לְאַנְטִיּוֹכְיָא שְׁבַדְרוֹס טוֹרְקִיָה.
הֵם עָלוּ דְרָף הַנְּגָב וּבָאוּ עַד חֲבֵרוֹן, וְשָׁם
אַחִימֵן שֵׁשִׁי וְתַלְמִי צֹאֲצְאֵי הָעֲנָקִים, וְחֲבֵרוֹן
נִבְנְתָה שִׁבְעַ שָׁנִים לִפְנֵי הָעִיר צוֹעַן שְׁבַמְצָרִים.
הֵם בָּאוּ עַד נַחַל אֲשְׁכּוֹל, וּכְרַתּוּ מִשֶּׁם עֲנָף
עֵס אֲשְׁכּוֹל עֲנָבִים אַחַד, שְׁנַי אֲנָשִׁים נִשְׂאוּ
אוֹתוֹ בְּמוֹט, וַהֲבִיאוּ גַם מִהֶרְמוֹנִים וּמִהַתְּאֵנִים.
הַמָּקוֹם הַהוּא נִקְרָא נַחַל אֲשְׁכּוֹל עַל שֵׁם
הָאֲשְׁכּוֹל שְׁבַנִי יִשְׂרָאֵל כְּרַתּוּ מִשֶּׁם.

הֵם חֲזְרוּ מִלְתִּיר בְּאֶרֶץ בְּסוֹף אַרְבַּעִים יוֹם.
הֵם הִלְכוּ לְמִדְבַר פְּאָרֶן לְקַדֵּשׁ וּבָאוּ לְמֹשֶׁה
וּלְאַהֲרֹן וְלִכָּל הַקְּהָל שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַהֲשִׁיבוּ
לָהֶם וְלִכָּל הַקְּהָל תְּשׁוּבוֹת, וַהֲרָאוּ לָהֶם אֶת
פְּרוֹת הָאָרֶץ.

הֵם סִפְרוּ לוֹ וְאָמְרוּ: בָּאֵנוּ לְאֶרֶץ שְׁשַׁלְּחַת
אוֹתָנוּ, וְהִיא אֲמֻנָם שׁוֹפַעַת חֶלֶב וּדְבַשׁ, וְאֵלֶּה
פְּרוֹתֶיהָ.

אָבֵל הָעֵס שִׁיּוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הוּא גְבוּר, וְהָעֲרִים
מִבְּצֻרוֹת וּגְדוּלוֹת מְאוֹד, וְגַם רָאיֵנוּ שָׁם אֶת
צֹאֲצְאֵי הָעֲנָקִים.

עַמְלֶק יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנְּגָב, וְהַחֲתִי וְהַיְבוּסִי
וְהָאֲמֹרִי יוֹשְׁבִים בְּהָר, וְהַכְּנַעֲנִים יוֹשְׁבִים עַל
יַד הַיָּם וְעַל יַד הַיַּרְדֵּן.

כָּלֵב הִשְׁתִּיק אֶת הָעַם שִׁישְׁמְעוּ לְמֹשֶׁה,
וְאָמַר: אֲנַחְנוּ נַעֲלֶה וְנִכְבּוֹשׁ אֶת הָאָרֶץ כִּי
נוֹכַח לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ!

וְהָאֲנָשִׁים שְׁעָלוּ אִתּוֹ אָמְרוּ: לֹא נוֹכַח לְעֹלוֹת
מוֹל הָעַם הַזֶּה לְהִלָּחֵם בּוֹ כִּי הוּא יוֹתֵר חָזָק
מֵאֲנָנוּ.

הֵם הוֹצִיאוּ שָׁם רַע בְּאֲזֵנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל
הָאָרֶץ שֶׁתִּירּוּ בָּהּ, וְאָמְרוּ: הָאָרֶץ שְׁעִבְרָנוּ בָּהּ
לְתִיר בָּהּ הִיא אֶרֶץ שְׁהוֹרְגַת אֶת יוֹשְׁבֶיהָ,
וְכָל הָעַם שָׂרְאִינוּ בְּתוֹכָהּ הֵם אֲנָשִׁים גְּדוּלִים.

וְשָׁם רָאיֵנוּ אֶת הָעֲנָקִים בְּנֵי הָאִישׁ 'עֲנָק' -

מִפְרֵי הָאָרֶץ וְהַיָּמִים יָמֵי כְּפוּרֵי עֲנָבִים:
וַיַּעֲלוּ וַתִּירֹו אֶת-הָאָרֶץ מִמְדָּבַר-צִיֵן
עַד-רַחֲבַת לְבָא חֲמַת:

וַיַּעֲלוּ בְּנְגָב וּבָא עַד-חֲבֵרוֹן וְשָׁם
אַחִימֵן שֵׁשִׁי וְתַלְמִי יְלִידֵי הָעֲנָק וְחֲבֵרוֹן
שִׁבְעַ שָׁנִים נִבְנְתָה לִפְנֵי צוֹעַן מִצְרָיִם:

וַיָּבֹאוּ עַד-נַחַל אֲשְׁכּוֹל וַיְכַרְתּוּ מִשֶּׁם
זְמוּרָה וְאֲשְׁכּוֹל עֲנָבִים אַחַד וַיִּשְׂאֶהוּ
בְּמוֹט בְּשָׁנָיִם וּמִן-הֶרְמוֹנִים וּמִן-הַתְּאֵנִים:

לְמָקוֹם הַהוּא קִרְיָא נַחַל אֲשְׁכּוֹל עַל אֲדוֹת
הָאֲשְׁכּוֹל אֲשֶׁר-כְּרַתּוּ מִשֶּׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
וַיָּשִׁיבוּ מִתִּיר הָאָרֶץ מִקֶּץ אַרְבַּעִים יוֹם:

וַיִּלְכוּ וַיָּבֹאוּ אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-
כָּל-עַדְת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶל-מִדְבַר פְּאָרֶן
קַדְשָׁה וַיִּשְׁיבוּ אֲתָם דְּבַר וְאֶת-כָּל-

הַעֲדָה וַיִּרְאוּם אֶת-פְּרֵי הָאָרֶץ:
וַיְסַפְּרוּ-לוֹ וַיֹּאמְרוּ בָּאֵנוּ אֶל-הָאָרֶץ
אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ וְגַם זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ הוּא

וְזֶה-פְּרִיָּהּ:
אָפֶס כִּי-עַז הָעַם הַיֹּשֵׁב בְּאֶרֶץ וְהָעֲרִים
בְּצֻרוֹת גְּדוּלוֹת מְאֹד וְגַם יְלִדֵי הָעֲנָק
רָאיֵנוּ שָׁם:

עַמְלֶק יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנְּגָב וְהַחֲתִי
וְהַיְבוּסִי וְהָאֲמֹרִי יוֹשְׁבִים בְּהָר וְהַכְּנַעֲנִי
יוֹשֵׁב עַל-הַיָּם וְעַל יַד הַיַּרְדֵּן:

וַיְהִס כָּלֵב אֶת-הָעַם אֶל-מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר
עֲלֶה נַעֲלֶה וְנִכְבּוֹשׁ אוֹתָהּ כִּי-יָכוֹל נוֹכַח
לָהּ:

וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר-עָלוּ עִמּוֹ אָמְרוּ לֹא
נוֹכַח לְעֹלוֹת אֶל-הָעַם כִּי-חָזָק הוּא
מֵאֲנָנוּ:

וַיִּצְיִאוּ דַבַּת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּירּוּ אוֹתָהּ
אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר
עִבְרָנוּ בָּהּ לְתוֹר אוֹתָהּ אֶרֶץ אֲכִלַּת
יוֹשְׁבֶיהָ הוּא וְכָל-הָעַם אֲשֶׁר-רָאיֵנוּ

בְּתוֹכָהּ אֲנָשֵׁי מְדוֹת:
וְשָׁם רָאיֵנוּ אֶת-הַנְּפִלִיִּים בְּנֵי עֲנָק מִן-

שנ

כב

כג

כד

כה

כו

כז

כח

כט

ל

לא

לב

לג

מֵהָעֲנָקִים שֶׁהָיוּ בְּאֶרֶץ בְּעֵבֶר, הָיוּנוּ בְּעֵינֵינוּ
כְּמוֹ חֲגָבִים וְכַף הָיוּנוּ גַם בְּעֵינֵיהֶם.

כָּל הַקְּהָל - הָעָם, הָרִימוּ אֶת קוֹלָם וּבְכוּ
בְּאוֹתוֹ לֵילָה.

כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִתְלוֹנְנוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן,
וְכָל הַקְּהָל אָמְרוּ לָהֶם: הַלֹּאִי שֶׁהָיוּנוּ מֵתִים
בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, אוֹ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה הַלֹּאִי שֶׁהָיוּנוּ
מֵתִים!

וְלָמָּה ה' מְבִיא אוֹתָנוּ לְאֶרֶץ הַזֹּאת שְׁנָמוֹת
בַּמִּלְחָמָה, וְשִׁישְׁבוּ אֶת נַשְׁיָנוּ וְיִלְדוּנוּ? הֲרֵי
עֲדִיף לָנוּ לְחַזֹּר לְמִצְרַיִם!

הֵם אָמְרוּ אֶחָד לְשֵׁנֵי: נִמְנָה לָנוּ מִנְהִיג וְנַחְזֹר
לְמִצְרַיִם!

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן הִשְׁתַּטְּחוּ עַל פְּנֵיהֶם לִפְנֵי כָּל
צְבוּר קְהַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבַקֵּשׁ מֵהֶם שִׁיפְסִיקוּ.

וַיְהוֹשֶׁעַ בֶּן נּוּן וְכָלֵב בֶּן יִפְנֶה שֶׁהָיוּ מֵהַמְּתַיָּרִים
בְּאֶרֶץ קָרְעוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם.

וְאָמְרוּ לְכָל הַקְּהָל שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: הָאֶרֶץ
שֶׁעֲבַרְנוּ בָּהּ לְתֵיבָה הִיא אֶרֶץ טוֹבָה מְאֹד
מְאֹד!

אִם ה' רוֹצֵה בָנוּ הוּא יְבִיא אוֹתָנוּ לְאֶרֶץ
הַזֹּאת וַיִּתֵּן לָנוּ אוֹתָהּ - אֶרֶץ שְׁשׁוּפַעַת חֵלֶב
וְדִבְשׁ!

רַק אַל תִּמְרְדוּ בָּהּ, וְאַתֶּם אַל תִּפְחָדוּ מִהָעָם
שֶׁשָּׂר בְּאֶרֶץ כִּי נִכְבּוֹשׁ אוֹתָם, הֲרֵי סָר כּוֹחַם
מֵעַלֵּיהֶם וְה' אִתָּנוּ, אַל תִּפְחָדוּ מֵהֶם!

כָּל הַצְּבוּר חָשְׁבוּ לְרַגּוֹם אוֹתָם בְּאַבְנִים,
וְכַבּוּד ה' הִתְגַּלָּה בְּאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת אַל כָּל
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: עַד מָתִי הָעָם הַזֶּה יִכְעִסוּ
אוֹתִי, וְעַד מָתִי לֹא יֵאֱמִינוּ בִּי לַמְּרוֹת כָּל
הַסִּיּוּמָנִים לְכוּחִי שֶׁהֲרֵאִיתִי לוֹ?

אָבָה אוֹתוֹ בַּמַּחְלָה קִשָּׁה וְאַגְרַשׁ אוֹתוֹ,
וְאַעֲשֶׂה מִמֶּךָ עִם יוֹתֵר גְּדוֹל וְעֵצוּם מִמֶּנּוּ.

מֹשֶׁה אָמַר לָהּ: כְּשִׁמְצָרִים שְׁמַתוֹכֶם הַעֲלִיתִי
אֶת הָעָם הַזֶּה בְּכוּחֶךָ, יִשְׁמְעוּ אוֹתָהּ,

הֵם יֹאמְרוּ לְתוֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ הַזֹּאת שֶׁשְׁמְעוּ

הַנּוֹפְלִים וְנִהְי בְּעֵינֵינוּ כְּחֲנָבִים וְכֵן הָיוּנוּ
בְּעֵינֵיהֶם:

וַתִּשָּׂא כָּל-הָעֵדָה וַיִּתְּנוּ אֶת-קוֹלָם
וַיִּכְפוּ הָעָם בְּלִילָה הַהִוא:

וַיִּלְנוּ עַל-מֹשֶׁה וְעַל-אַהֲרֹן כָּל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם כָּל-הָעֵדָה לֵאמֹר
מִתְנוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אוֹ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה
לֹא-מָתָנוּ:

וְלָמָּה יְהִיָּה מְבִיא אֱתָנוּ אֶל-הָאֶרֶץ
הַזֹּאת לְנַפֵּל בַּחֶרֶב נַשְׁיָנוּ וְטַפְנוּ יְהִינוּ
לְבָב הַלֹּא טוֹב לָנוּ שׁוֹב מִצְרַיִמָּה:

וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-אָחִיו נִתְּנָה רָאשׁ
וְנִשְׁוֶבָה מִצְרַיִמָּה:

וַיִּפֹּל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל-פְּנֵיהֶם לִפְנֵי
כָּל-קְהַל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיְהוֹשֶׁעַ בֶּן-נּוּן וְכָלֵב בֶּן-יִפְנֶה מִן-
הַתָּרִים אֶת-הָאֶרֶץ קָרְעוּ בְּגָדֵיהֶם:

וַיֹּאמְרוּ אֶל-כָּל-עֵדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר הָאֶרֶץ אֲשֶׁר עֲבַרְנוּ בָּהּ לְתוֹר
אֲתָהּ טוֹבָה הָאֶרֶץ מְאֹד מְאֹד:

אִם-חָפֵץ בָּנוּ יְהוָה וְהִבִּיא אֱתָנוּ אֶל-
הָאֶרֶץ הַזֹּאת וַנִּתְּנָה לָנוּ אֶרֶץ אֲשֶׁר-הִוא
זֶבֶת חֵלֶב וְדִבְשׁ:

אֲךָ בִּיהוָה אֶל-תִּמְרְדוּ וְאַתֶּם אֶל-תִּירְאוּ
אֶת-עַם הָאֶרֶץ כִּי לַחֲמֵנוּ הֵם סָר צַלְמֵם
מֵעַלֵּיהֶם וַיְהוָה אִתָּנוּ אֶל-תִּירְאֻם:

וַיֹּאמְרוּ כָּל-הָעֵדָה לְרַגּוֹם אֶתֶם
בְּאַבְנִים וְכַבּוּד יְהוָה נִרְאָה בְּאוֹהֶל
מוֹעֵד אֶל-כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עַד-אַנֶּה יִנְאַצְנִי
הָעָם הַזֶּה וְעַד-אַנֶּה לֹא-יֵאֱמִינוּ בִּי בְּכָל
הָאוֹתוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּקִרְבּוֹ:

אֲכַנּוּ בַּחֶבֶר וְאוֹרְשָׁנוּ וְאַעֲשֶׂה אֶתְךָ
לְנוֹי-גְּדוֹל וְעֵצוּם מִמֶּנּוּ:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה וְשָׁמְעוּ מִצְרַיִם כִּי-
הַעֲלִיתִי כַכְחֶךָ אֶת-הָעָם הַזֶּה מִקִּרְבּוֹ:

וַיֹּאמְרוּ אֶל-יֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ הַזֹּאת שְׁמְעוּ

יד

שליש

שִׂאתָהּ ה' נִמְצָא בְּתוֹךְ הָעָם הַזֶּה – שָׂרְאוּ
 בְּעֵינַי שִׂאתָהּ ה' מִתְגַּלְהָה אֲלֵיהֶם וְעִנְנֶךָ פָּרוּשׁ
 מֵעֲלֵיהֶם וְאַתָּה הוֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם, בַּיּוֹם בְּעִמּוּד
 עָנָן, וּבְעִמּוּד אֵשׁ בַּלַּיְלָה.

אם תהרוג את העם הזה כאיש אחד ואמרו
 ששמעו את השמועות על בוךך יאמרו כָּךְ:

בגלל חוסר יבולתו של ה' להביא את העם
 הזה לארץ שנשבע להם הוא שחט אותם
 במדבר.

ועכשיו, יגדל בבקשה הכח של אדני בעיני
 העמים, ועשה כמו שדברתי:

"ה' סבלן מלכעוס ומרבה חסד, מבליג על
 עוון ועל פשע אבל אינו מוחק אותם, זוכר
 עוון אבות להעניש בנים נכדים ונינים".

סלח בבקשה לעוון העם הזה כפי גודל חסדך
 וכמו שסלחת לעם הזה על העוונות שעשו
 ממצרים ועד עכשיו.

ה' אמר: סלחתי כדברך.

אבל אני נשבע בחיי שהם יענשו, וכבוד ה'
 יתפרסם בכל העולם –

שכל האנשים שראו את כבודי ואת
 הסימנים לכוחי שעשיתי במצרים ובמדבר,
 ולמרות זאת נסו אותי כבר עשר פעמים ולא
 שמעו בקולי,

שלא יראו את הארץ שנשבעתי לאבותיהם,
 וכל המרגיזים אותי לא יראו אותה:

וכלב עבדי, בגלל שהיתה בלבו רוח אחרת
 ונאמנותו לדרבני היתה שלמה, אביא אותו
 לארץ שבא אליה וצאצאיו יירשו אותה.

והעמלקים והכנענים גרים בעמק, מחר פנו חזרה
 וסעו למדבר דרך ים סוף כדי שלא לפגשם.

ה' דבר אל משה ואל אהרן ואמר:

עד מתי הצבור הרע הזה יתלוננו עלי? הרי
 שמעתי את תלונות בני ישראל שהם
 מתלוננים עלי.

אמור להם, ה' אמר: אני נשבע בחיי שכמו
 שדברתם באזני – כָּךְ אַעֲשֶׂה לָכֶם:

כי־אתה יהיה בקרב העם הזה אשר־
 עין בעין נראה ו אתה יהיה ועננדך עמד
 עליהם ובעמד ענן אתה הולך לפניהם
 יומם ובעמוד אש לילה:

והמתה את־העם הזה כאיש אחד ואמרו
 הנוֹחַים אֲשֶׁר־שָׁמְעוּ אֶת־שִׁמְעוֹךָ לֵאמֹר:

מִבְּלֹתַי יִכְלַת יְהוָה לְהַבִּיא אֶת־הָעָם
 הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לָהֶם
 וַיִּשְׁחָטֵם בַּמִּדְבָּר:

ועתה יגדל־נא כח אדני כאשר דברתי
 לאמר:

יהיה ארך אפים ורבה חסד נשא עון
 ופשע ונקמה לא ינקמה פקד עון אבות
 על־בנים על־שלשים ועל־רבעים:

סלח־נא לעון העם הזה כגדל חסדך
 וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים
 ועד־הנה:

ויאמר יהוה סלחתי כדברך:

ואולם חיי־אני וימלא כבוד־יהוה את־
 כל־הארץ:

כי כל־האנשים הראים את־כְּבוֹדִי
 ואת־אתתי אשר־עשיתי במצרים
 ובמדבר וינסו אתי זה עשר פעמים
 ולא שמעו בקולי:

אם־יראו את־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעתי
 לאבתם וכל־מִנְאֲצֵי לא יראוה:

ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת
 עמו וימלא אחרי ותביאתי אל־הָאָרֶץ
 אשר־בָּא שָׁמָּה וזרעו יורשנה:

והעמלקי והכנעני יושב בעמק מחר
 פנו וסעו לכם המדבר דרך ים־סוף: פ

וידבר יהוה אל־מֹשֶׁה ואל־אַהֲרֹן לֵאמֹר:
 עד־מתי לעדה הרעה הזאת אשר הָמָּה
 מלינים עלי את־תְּלֹנוֹת בני ישראל
 אשר הָמָּה מלינים עלי שמעתי:

אמר אלהם חיי־אני נאם־יהוה אם־לֹא
 כאשר דברתם באזני כן אַעֲשֶׂה לָכֶם:

טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח

כט פגריכם יפלו במדבר הזה - כל אנשיכם מגיל עשרים שנה ומעלה שנספרו, בגלל שהתלוננתם עלי.

ל אני נשבע שלא תבואו לארץ שנשבעתי בהרמת יד להושיב אתכם בה, חוץ מכלב בן יפנה ויהושע בן נון.

לא וילדיכם שאמרתם שיהיו שלל, אותם אביא והם יכירו את הארץ שמאסתם בה.

לב ואתם, הפגרים שלכם יפלו במדבר הזה. ובניכם יסתובבו במדבר ארבעים שנה ויסבלו בגלל בגידתכם, עד שיגמרו פגריכם במדבר.

לד במספר הימים שתירתם בארץ - ארבעים יום, יום לשנה יום לשנה - כך תקבלו את עונש עונותיכם - ארבעים שנה, ותפנימו את עונש הפרת בריתי.

לה אני ה' מצהיר שכך אעשה לכל הצבור הרע הזה שהתאספו נגדי, הם ישמדו במדבר הזה ושם ימותו.

לו והאנשים שמשח שלח לתיר בארץ וחזרו וגרמו לכל הצבור להתלונן עלי, ולהוציא שם רע על הארץ -

לז האנשים האלה שהוציאו שם רע על הארץ, ה' הרג אותם במגפה.

לח ויהושע בן נון וכלב בן יפנה היו היחידים מאותם האנשים שהלכו לתיר בארץ שנשארו בחיים.

לט משה דבר את הדברים האלה אל כל בני ישראל, והעם התאבלו מאד:

מ הם השכימו בבוקר ועלו אל ראש ההר ואמרו: הנה אנחנו נעלה למקום שה' אמר לעלות אליו שהרי חטאנו שלא רצינו?

מא משה אמר: למה אתם עוברים על דברי ה'?

מב הרי זה לא יצליח! אל תעלו כי ה' לא אתכם, וכך לא תבו על ידי אויביכם.

כט במדבר הזה יפלו פגריכם וכל פקדיכם לכל-מספרכם מן עשרים שנה ומעלה אשר הלינתם עלי:

ל אסאתם תבאו אל-הארץ אשר נשאתי את-ידי לשכן אתכם בה כי אם-כלב בן-יפנה ויהושע בן-נון:

לא וטפכם אשר אמרתם לבן יהיה והביאתי אתם וידעו את-הארץ אשר מאסתם בה:

לב ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה: ובניכם יהיו רעים במדבר ארבעים שנה ונשארו את-זנותיכם עד-תם פגריכם במדבר:

לד במספר הימים אשר-תרתם את-הארץ ארבעים יום ליום לשנה יום לשנה תשארו את-עונותיכם ארבעים שנה וידעתם את-חנאותי:

לה אני יהוה דברתי אם-לא | זאת אעשה לכל-העדה הרעה הזאת הנועדים עלי במדבר הזה יתמו ושם ימתו:

לו והאנשים אשר-שלח משה לתור את-הארץ וישבו וילינו (ויילונו) עליו את-כל-העדה להוציא דבה על-הארץ:

לז וימתו האנשים מוצאי דבת-הארץ רעה במגפה לפני יהוה:

לח ויהושע בן-נון וכלב בן-יפנה חיו מן-האנשים ההם ההלכים לתור את-הארץ:

לט וידבר משה את-הדברים האלה אל-כל-בני ישראל ויתאבלו העם מאד:

מ וישכמו בבקר ויעלו אל-ראש-ההר לאמר הננו ועלינו אל-המקום אשר-אמר יהוה כי חטאנו:

מא ויאמר משה למה זה אתם עברים את-פי יהוה והוא לא תצליח:

מב אל-תעלו כי אין יהוה בקרבכם ולא תנפּו לפני איביכם:

הרי העמלקים והכנענים שם לפניכם ותמותו במלחמה, בגלל שעזבתם את ה' – ה' לא יהיה אתכם.

הם התעקשו לעלות אל ראש ההר, אבל ארון ברית יהוה ומשה לא־מְשֹׁ מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה:

העמלקים והכנענים שָׁגְרִים בָּהָר הַהוּא יִרְדּוּ וְהָבֹאוֹתֶם וְכִתְשׁוּ אוֹתָם עַד לְהַשְׁמָדָה.

פְּרֹשֶׁת הַמִּנְחֹת וְהַנְּסֻכִּים

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר לָהֶם: כְּשֶׁתְּבוֹאוּ לְאֶרֶץ מְגוּרֵיכֶם שָׂאֵנִי נוֹתֵן לָכֶם.

וְתַעֲשׂוּ קֶרֶבֶן עוֹלָה בָּאֵשׁ לַה' – עוֹלָה אוֹ זֶבֶח שְׁנֵאֵבֶל, עֲבוּר הַתְּחִיבוֹת בְּנֶדֶר אוֹ בְּנִדְבָה, אוֹ בְּמוֹעֲדֵיכֶם, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לַה' מִהַבְּקָר אוֹ מִהֶעֱזָאן.

הַמִּקְרִיב אֶת קֶרְבָּנוֹ לַה' יִקְרִיב מִנְחָה שֵׁל עֲשִׂירִית אֵיפָה (2.16 לִיטָר) סוּלַת, מְעַרְבֶּבֶת בְּרֵבַע הֵינ (0.9 לִיטָר) שֶׁמֶן.

וְתִקְרִיב עִם הָעוֹלָה אוֹ הַזֶּבֶח רֵבַע הֵינ (0.9 לִיטָר), יֵינ לְהַגִּישָׁה לְמִזְבֵּחַ עֲבוּר כָּל כֶּבֶשׂ וְלֵאִיל תַּעֲשֶׂה מִנְחָה שֵׁל שְׁנֵי עֲשָׂרֹנִים (4.33 לִיטָר) סוּלַת, מְעַרְבֶּבֶת בְּשִׁלִּישׁ הֵינ (1.2 לִיטָר) שֶׁמֶן.

וְתִקְרִיב שְׁלִישׁ הֵינ (1.2 לִיטָר) יֵינ לְהַגִּישָׁה לְמִזְבֵּחַ לְנַחַת רוּחַ לַה'.

וְאִם תַּעֲשֶׂה בֶּן בָּקָר לְעוֹלָה אוֹ לְזֶבֶח שְׁנֵאֵבֶל, עֲבוּר הַתְּחִיבוֹת בְּנֶדֶר אוֹ נִדְבָה שֵׁל קֶרֶבֶן שְׁלֵמִים, לַה' –

יִקְרִיב עִם בֶּן הַבָּקָר מִנְחָה – שְׁלוֹשׁ עֲשִׂירִית אֵיפָה (6.5 לִיטָר) סוּלַת מְעַרְבֶּבֶת בַּחֲצֵי הֵינ (1.8 לִיטָר) שֶׁמֶן.

וְתִקְרִיב חֲצֵי הֵינ (1.8 לִיטָר) יֵינ לְהַגִּישָׁה לְמִזְבֵּחַ, קֶרֶבֶן עוֹלָה בָּאֵשׁ לְנַחַת רוּחַ לַה'.

כֶּבֶה יַעֲשֶׂה לְכָל שׂוֹר, לְכָל אֵיל, וּלְכָל טֹלָה כֶּבֶשִׁים אוֹ גְדֵי עִזִּים.

כִּי הָעַמְלָקִי וְהַכְּנַעֲנִי שָׁם לְפָנֵיכֶם וּנְפַלְתֶּם בַּחֲרָב כִּי־עַל־כֵּן שָׁבַתֶם מֵאֲחֵרֵי יְהוָה וְלֹא־יְהִי יְהוָה עִמָּכֶם:

וַיַּעֲפְלוּ לַעֲלוֹת אֶל־רֹאשׁ הַהָר וְאָרוֹן בְּרִית־יְהוָה וּמֹשֶׁה לֹא־מָשׂוּ מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה:

וַיִּרַד הָעַמְלָקִי וְהַכְּנַעֲנִי הַיֹּשֵׁב בָּהָר הַהוּא וַיִּכְּוֶם עַד־הַחֲרָמָה: פ

וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל־אֶרֶץ מוֹשְׁבֵיתֵיכֶם אֲשֶׁר אָנִי נוֹתֵן לָכֶם:

וַעֲשִׂיתֶם אִשָּׁה לַיהוָה עֹלָה אוֹ־זֶבֶח לְפָלֵא־נֶדֶר אוֹ בְּנִדְבָה אוֹ בְּמוֹעֲדֵיכֶם לַעֲשׂוֹת רֵיחַ נִיחַח לַיהוָה מִן־הַבְּקָר אוֹ מִן־הֶעֱזָאן:

וְהַקְרִיב הַמִּקְרִיב קֶרְבָּנוֹ לַיהוָה מִנְחָה סֹלֶת עֲשָׂרוֹן בְּלוּל בְּרֵבַעִית הֵהֵינ שֶׁמֶן:

וְגֵינ לְנֶסֶף רְבִיעִית הֵהֵינ תַּעֲשֶׂה עַל־הָעֹלָה אוֹ לְזֶבֶח לְכֶבֶשׂ הָאֶחָד:

אוֹ לְאֵיל תַּעֲשֶׂה מִנְחָה סֹלֶת שְׁנֵי עֲשָׂרִים בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלִשִׁית הֵהֵינ:

וְגֵינ לְנֶסֶף שְׁלִשִׁית הֵהֵינ תִּקְרִיב רֵיחַ־נִיחַח לַיהוָה:

וְכִי־תַעֲשֶׂה בֶּן־בָּקָר עֹלָה אוֹ־זֶבֶח לְפָלֵא־נֶדֶר אוֹ־שְׁלָמִים לַיהוָה:

וְהַקְרִיב עַל־בֶּן־הַבָּקָר מִנְחָה סֹלֶת שְׁלֹשָׁה עֲשָׂרִים בְּלוּל בְּשֶׁמֶן חֲצֵי הֵהֵינ:

וְגֵינ תִּקְרִיב לְנֶסֶף חֲצֵי הֵהֵינ אִשָּׁה רֵיחַ־נִיחַח לַיהוָה:

כֶּבֶה יַעֲשֶׂה לְשׂוֹר הָאֶחָד אוֹ לְאֵיל הָאֶחָד אוֹ־לְשֶׁה כֶּבֶשִׁים אוֹ בְּעִזִּים:

פ

חמישי

במספר אשר תעשו ככה תעשו לאחד
במספרם:

כל אחד – במספרם.
כל אורח יעשה את אלה ככה, להקריב
קרבן עולה באש לנחת רוח לה'.

ואם יבוא גר לגור אתכם באחד הדורות או
שכבר נמצא אצלכם, ויעשה קרבן עולה
באש לנחת רוח לה', כמו שאתם עושים כִּד
הוא יעשה.

כל הקהל – חוק אחד יהיה לכם ולגר שגר
אתכם, חוק לעולם לדורות, הגר יהיה
במוכם לפני ה'.

הוראה אחת ומשפט אחד יהיה לכם ולגר
שגר אתכם.

פרשת החלה

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל ותאמר להם: בשתבואו
לארץ שאני מביא אתכם לשם,

בשתאכלו אז לחם מתבואת הארץ, תפרישו
תרומה לה'.

את ראשית הבצק שלכם תפרישו לחלה,
כמו שמפרישים מהגורן כִּד תפרישו אותה.

את ראשית הבצק שלכם תתנו לה' תרומה,
בכל הדורות.

פרשת העלם דבר

ואם תטעו ולא תעשו את כל המצוות האלה
שה' דבר אל משה –

את כל מה שה' צוה אתכם על ידי משה
מהיום שה' צוה והלאה, אם תטעו באחד
הדורות –

אם נעשיתם טעות בהוראת הסנהדרין, כל
הצבור יקריבו פר אחד לעולה לנחת רוח
לה', ומנחתו ושפיכת היין שאתו כִּדִּין, ותיש
אחד לחטאת.

הכהן יכפר על כל צבור בני ישראל ויסלח
להם כי זו הייתה טעות והם הביאו על טעותם
את הקרבן שעולה באש לה' ואת קרבן

במספר אשר תעשו ככה תעשו לאחד
במספרם:

כל-האורח יעשה-ככה את-אלה
להקריב אשה ריח-ניחח ליהוה:

וכי-יגור אתכם גר או אשר-בתוכם
לדרתיכם ועשה אשה ריח-ניחח
ליהוה כאשר תעשו כִּן יעשה:

הקהל חקה אחת לכם ולגר הגר חקת
עולם לדרתיכם ככם כגִּר יהיה לפני
יהוה:

תורה אחת ומשפט אחד יהיה לכם
ולגר הגר אתכם: פ

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

דבר אל-בני ישראל ואמרת אלהם
בבואכם אל-הארץ אשר אני מביא
אתכם שמה:

והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו
תרומה ליהוה:

ראשית ערסתכם חלה תרימו תרומה
כתרומת גִּרִן כִּן תרימו אתה:

מראשית ערסתיכם תתנו ליהוה
תרומה לדרתיכם: ס

וכי תשגו ולא תעשו את כל-המצוות
האלה אשר-דבר יהוה אל-משה:

את כל-אשר צוה יהוה אליכם ביד-
משה מן-היום אשר צוה יהוה והלאה
לדרתיכם:

והיה אם מעיני העדה נעשיתם לשננה
ועשו כל-העדה פר בן-בקר אחד
לעלה לריח ניחח ליהוה ומנחתו ונסכו
כמשפט ושעיר-עזים אחד לחטת:

וכפר הכהן על-כל-עדת בני ישראל
ונסלח להם כִּי-שננה הוא והם הביאו
את-קרבנם אשה ליהוה וחטאתם לפני

שש

יהוה על-שננתם:

חטאתם לפני ה'.
ויסלח לכל צבור בני ישראל ולגרים שגרים
בתוכם כי כל העם עשו בטעות.

כז ונסלח לכל-עדת בני ישראל ולגֵר
הגֵר בתוכם כי לכל-העם בשננה: ס

פרשת חטא היחיד

ואם איש יחיד יחטא בטעות, הוא יקריב עז
שגילה עד שנה לחטאת.

כח ואם-נפש אחת תחטא בשננה והקריבה
עז בת-שנתה לחטאת:

הכהן יכפר על האיש הטועה שחטא בטעות
לפני ה', הוא יכפר עליו ויסלח לו.

כט ואזרח לפני יהוה לכפר עליו ונסלח לו:
האזרח בבני ישראל ולגֵר שגֵר בתוכם

תהיה לכם הוראה אחת לעושה בטעות,
וכל אדם – אזרח או גר, שיעשה במזיד וביד

ל תורה אחת יהיה לכם לעשה בשננה:
והנפש אשר-תעשה ו ביד רמה מן-

מורמת בחצפה, הוא מבזה את ה' – הנפש
ההיא תאבד מתוך עמה.

מ האזרח ומן-הגֵר את-יהוה הוא מנהף
ונכרתה הנפש ההוא מקרב עמה:
כי דבר-יהוה בזה ואת-מצותו הפר

כי הוא בזה את דבר ה', והפר את מצותו –
הנפש ההיא תאבד כי יש בה עון.

פ הכרתו ותפרת הנפש ההוא עונה בה: פ

פרשת המקושש

בני ישראל היו במדבר ומצאו איש אוסף
עצים ביום השבת.

לב ויהיו בני-ישראל במדבר וימצאו איש
מקשש עצים ביום השבת:

אלה שמצאו אותו אוסף עצים הביאו אותו
למשה ולאהרן ולכל הצבור.

לג ויקריבו אתו המצאים אתו מקשש עצים
אל-משה ואל-אהרן ואל כל-העדה:

הם הניחו אותו במעצר כי לא פרוש להם מה
לעשות לו.

לד ויניחו אתו במשמר כי לא פרוש מה-
יעשה לו: ס

ה' אמר למשה: האיש יומת, כל הצבור
ירגמו אותו באבנים מחוץ למחנה.

לה ויאמר יהוה אל-משה מות יומת האיש
רגום אתו באבנים פל-העדה מחוץ

למחנה.

לו ויצאו אתו פל-העדה אל-מחוץ
למחנה וירגמו אתו באבנים וימת

כל הצבור הוציאו אותו אל מחוץ למחנה,
ורגמו אותו באבנים והוא מת, כמו שה' צוה
את משה.

פ כאשר צוה יהוה את-משה: פ

פרשת ציצית

ה' אמר למשה:
דבר אל בני ישראל ותאמר להם שיעשו

לו ויאמר יהוה אל-משה לאמר:
לז דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם

להם חוטים על קצוות בגדיהם, בכל
הדורות, וישמו על החוטים שעל קצה הבגד

ועשו להם ציצת על-כנפי בגדיהם
לדרתם ונתנו על-ציצת הכנף פתיל

פתיל תכלת.

מפתור תכלת:
לז ויהיה לכם לציצת וראיתם אתו

וזה יהיה לכם ציצית, ותראו אותו ותזכרו
את כל מצוות ה' ותעשו אותם, ולא תמשכו

לז וזכרתם את-כל-מצוות יהוה ועשיתם

פרשת שלח

אֲחֵרֵי לִבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם שְׂאֵתֶם סוּטִים
אֲחֲרֵיהֶם.
כְּדֵי שִׁתְּזַכְּרוּ וְתַעֲשׂוּ אֶת כָּל מִצְוֹתַי, וְתִהְיוּ
קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם.
אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם שֶׁהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם כְּדֵי לְהִיטֵל לָכֶם לֵאלֹהִים, אֲנִי ה'
אֱלֹהֵיכֶם.

אֲתֶם וְלֹא-תִתְּוֹרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי
עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר-אֲתֶם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם:
לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת-כָּל-מִצְוֹתַי
וְתִהְיֶתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם:
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִיטֵל לָכֶם לֵאלֹהִים
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: פ

ט

טז

קרח

פרשת מחלקת קרח
 קורח בן יצהר בן קהת בן לוי, ודתן ואבירם
 בני אליאב ואון בן פלוא – בני ראובן,
 התאספו.
 הם קמו למרוד במשה, ואתם מאתים
 וחמשים אנשים מבני ישראל, נשיאי צבור,
 שמזמנים לאסיפות, אנשים מפורסמים.
 הם התאספו נגד משה ונגד אהרן ואמרו
 להם: מספיק לכם הרי כל הצבור כלם
 קדושים ובתוכם יהנה ומדוע תהנשאו
 על-קהל יהוה:
 וישמע משה ויפל על-פניו:
 וידבר אל-קרח ואל-כל-עדתו לאמר:
 בִּקְרֹךְ וַיֵּדַע יְהוָה אֶת-אֲשֶׁר-לוֹ וְאֶת-
 הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֶת אֲשֶׁר וּבַחֲר-
 בוּ וַקְּרִיב אֵלָיו:
 זאת עֲשׂוּ קחו-לכם מחותות קרח וכל-
 עֲדָתוֹ:
 ויתנו בתן אֲשׁוּ וְשִׁימוּ עֲלֵיהֶן קִטְרֹת לִפְנֵי
 יְהוָה מִחַר וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר- יבחר
 יְהוָה הוּא הַקְּדוֹשׁ רֵב-לָכֶם בְּנֵי לֵוִי:
 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-קֹרַח שְׁמְעוּ-נָא בְּנֵי לֵוִי:
 הַמַּעֲט מִכֶּם כִּי-הִבְדִּיל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 אֶתְכֶם מֵעַבְדַת יִשְׂרָאֵל לְהַקְּרִיב אֶתְכֶם
 אֵלָיו לְעַבֵּד אֶת-עֲבֹדַת מִשְׁכַּן יְהוָה
 וְלַעֲמֹד לִפְנֵי הָעֵדָה לְשֹׁרְתָם:
 וַיִּקְרַב אֶתֶּךָ וְאֶת-כָּל-אֶחָיִךְ בְּנֵי-לֵוִי
 אֶתֶּךָ וּבִקְשַׁתֶּם גַּם כְּהֵנָּה:
 לָכֵן אִתָּךְ וְכָל-עֲדָתֶךָ הַנֹּעְדִים עַל-
 יְהוָה וְאַהֲרֹן מִה-הוּא כִּי תִלְיִנו
 (תלוננו) עֲלָיו:
 וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לִקְרֹא לְדָתָן וּלְאֲבִירֶם
 בְּנֵי אֱלִיאָב וַיֹּאמְרוּ לֹא נַעֲלֶה:
 הַמַּעֲט כִּי הָעֲלִיתָנוּ מֵאֶרֶץ זִבַת חֶלֶב
 וְדָבַשׁ לְהַמִּיתָנוּ בַּמִּדְבָּר כִּי-תִשְׁתַּחֲרַר
 עֲלֵינוּ גַם-הַשְׁתַּחֲרַר:

טז *
 א
 ב
 ג
 ד *
 ה [1]
 ו
 ז
 ח * [1]
 ט
 י
 יא [1]
 יב
 יג
 יד

גם אם לא הבאת אותנו לארץ שופעת חלב ודבש, לפחות היית נותן לנו נחלה של שדה וכרם! האם אתה מתחס אלינו כאל עורים? לא נעלה אליך!

משה הצטער מאוד ואמר לה: אל תפנה אל מנחותיהם, לא לקחתי מהם אפלו חמור אחד ולא עשיתי רע לאף אחד מהם!

משה אמר לקורח: אתה וכל חבורתך עמדו לפני ה', אתה והם וגם אהרן, מחר.

וקחו כל אחד את היעה שלו ושימו עליהם קטורת ותקריבו לפני ה' כל אחד את היעה שלו – מאתים חמשים יעים, וגם אתה ואהרן – כל אחד את היעה שלו.

הם לקחו כל אחד את היעה שלו ושימו עליהם גחלים ושימו עליהם קטורת, ועמדו מול פתח אוהל ההתכנסות ומשה ואהרן אתם.

קורח אסף למולם את כל הצבור אל מול פתח אוהל ההתכנסות, וכבוד ה' התגלה אל כל הצבור.

פרשת ענש עדת קרח

ה' דבר אל משה ואל אהרן ואמר:

צאו מתוך הצבור הזה ואשמיד אותם תוך רגע!

הם השתטחו על פניהם, ואמרו: אל, אלהי נשמות כל האנשים! האם בגלל שאיש אחד חטא תכעס על כל הצבור?

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל הצבור ואמור: הסתלקו מסביב למגורי קורח דתן ואבירם.

משה קם והלך לדתן ואבירם, וזקני ישראל הלכו אחריו.

הוא דבר אל הקהל ואמר: סורו בבקשה מעל אהלי האנשים הרשעים האלה ואל תגעו בכל מה ששייך להם שלא תשמדו בגלל כל חטאייהם.

הם הסתלקו ממגורי קורח דתן ואבירם

אף לא אל-ארץ זבת חלב ודבש הביאתנו ותתן לנו נחלת שדה וכרם העיני האנשים ההם תנקר לא נעלה:

ויחר למשה מאד ויאמר אל-יהוה אל-תפן אל-מנחתם לא חמור אחד מהם נשאתי ולא הרעתי את-אחד מהם:

ויאמר משה אל-קרח וכל-עדתך היו לפני יהוה אתה ויהם ואהרן מחר:

וקחו איש מחפתו ונתתם עליהם קטרת והקרבתם לפני יהוה איש מחפתו חמשים ומאתים מחתת ואתה ואהרן איש מחפתו:

ויקחו איש מחפתו ויתנו עליהם אש וישימו עליהם קטרת ויעמדו פתח אוהל מועד ומשה ואהרן:

ויקהל עליהם קרח את-כל-העדה אל-פתח אוהל מועד וירא כבוד-יהוה אל-כל-העדה: ס

וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר:

הבדלו מתוך העדה הזאת ואכלה אתם פרגע:

ויפלו על-פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחת לכל-בשר האיש אחד יחטא ועל כל-העדה תקצף: ס

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

דבר אל-העדה לאמר העלו מסביב למשפך קרח דתן ואבירם:

ויקם משה וילך אל-דתן ואבירם וילכו אחריו זקני ישראל:

וידבר אל-העדה לאמר סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה ואל-תגעו בכל-אשר להם פן-תספו בכל-חטאתם:

ויעלו מעל משפך קרח דתן ואבירם

יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז

מסביב, ודתן ואבירם יצאו זקופים בפתח אהליהם ואתם נשיהם ובניהם וילדיהם.

משה אמר: בזאת תדעו שה' שלח אותי לעשות את כל המעשים האלה - שלא המצאתי אותם מלבי.

אם אלה ימותו ככל אדם, שתגזר עליהם גזירת מות רגילה כמו שנגזרת על כל אדם - לא ה' שלח אותי!

ואם ה' יברא בריאה חדשה, שהאדמה תפתח את פיה ותבלע אותם ואת כל מה ששייך להם, והם ירדו לקבר בחיים, אז תדעו שהאנשים האלה הכעיסו את ה'.

כשהוא גמר לדבר את כל הדברים האלה האדמה שמתחתיהם נבקעה.

הארץ פתחה את פיה ובלעה אותם ואת בתיהם, ואת כל אנשי קורח ואת כל רכושם.

הם וכל מה ששייך להם ירדו בחיים לקבר, הארץ כסתה אותם והם אבדו מתוך הקהל.

וכל ישראל שסביבם ברחו מצעקותיהם, כי אמרו: שלא תבלע אותנו האדמה!

ויצאה אש מלפני ה' ושרפה את מאתים וחמשים האנשים מקריבי הקטורת.

פרשת צפוי המזבח

ה' דבר אל משה ואמר:

אמור אל אלעזר בן אהרן הכהן שירים את היעים מבין שאריות השרפה כי הם התקדשו, ואת שאריות הגחלים ישליך הלאה.

ויקחו את היעים של החוטאים האלה שגרמו מות לעצמם, ויעשו מהם ריידים דקים לצפוי למזבח, כי הם הקריבו אותם לפני ה' והם התקדשו, ויהיו לסימן תעוד לבני ישראל.

אלעזר הכהן לקח את היעים מנחושת שהשרופים הקריבו, ורדדו אותם ועשו מהם צפוי למזבח.

מסביב ודתן ואבירם יצאו נצבים פתח אהליהם ונשיהם ובניהם וטפם:

ויאמר משה בזאת תדעו כי יהיה שלחני לעשות את כל המעשים האלה כי לא מלבי:

אם כמות כל האדם ימתון אלה ופקדת כל האדם ופקד עליהם לא יהיה שלחני:

ואם בריאה יברא יהיה ופצתה האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם וירדו חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה את יהוה:

ויהי ככלתו לדבר את כל הדברים האלה ותבקע האדמה אשר תחתיהם:

ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם ואת בתיהם ואת כל האדם אשר לקרח ואת כל הרכוש:

וירדו הם וכל אשר להם חיים שאלה ותכס עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל:

וכל ישראל אשר סביבתיהם נסו לקלם כי אמרו פן תבלענו הארץ:

ואש יצאה מאת יהוה ותאכל את החמשים ומאתים איש מקריבי הקטורת: ס

וידבר יהוה אל משה לאמר:

אמר אל אלעזר בן אהרן הכהן וירם את המחתת מבין השרפה ואת האש זרה הלאה כי קדשו:

את מחתות החטאים האלה בנפשתי ועשו אתם רקעי פחים צפוי למזבח כי הקריבם לפני יהוה ויקדשו ויהיו לאות לבני ישראל:

ויקח אלעזר הכהן את מחתות הנחושת אשר הקריבו השרפים וירקעום צפוי למזבח:

כח

כט

ל

לא

לב

לג

לד

לה

א

יז

ב

ג

ד

מזִבְרַת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּדֵי שְׂאִישׁ זָר שְׂאִינוּ מִצִּאֲצָאֵי אֶהְרֹן לֹא יִגַּשׁ לְהַקְטִיר קְטֹרֶת לִפְנֵי ה', וְלֹא יִקְרָה לוֹ כְּמוֹ קֹרַח וְחִבּוֹרְתוֹ. אֶלְעָזָר עָשָׂה כְּמוֹ שֶׁה' דִּבֶּר אֵלָיו בְּאַמְצָעוֹת מֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת הַמִּגְפָּה

כָּל קָהָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִתְלוּנְנוּ לְמַחֲרַת עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהְרֹן וְאָמְרוּ: אַתֶּם גְּרַמְתֶּם מוֹת לָעָם הַזֶּה!

בְּשֶׁהִקְהַל הַתְּאֻסָּפוּ לְהִתְלוּנָן עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהְרֹן הִם פָּנּוּ לְאוֹהֶל הַהֵתְכַנְּסוֹת וְהִנֵּה הָעֲנָן כָּסָה אוֹתוֹ וּכְבוֹד ה' נִגְלָה.

מֹשֶׁה וְאֶהְרֹן בָּאוּ אֶל לִפְנֵי אוֹהֶל הַהֵתְכַנְּסוֹת. ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

הִסְתַּלְקוּ מִתּוֹךְ הַצִּבּוֹר הַזֶּה וְאַשְׁמִיד אוֹתָם תּוֹךְ רִגְעוּ! הִם הִשְׁתַּטְּחוּ עַל פְּנֵיהֶם בַּתְּפִלָּה.

מֹשֶׁה אָמַר לְאֶהְרֹן: קַח אֶת הַיְעָה וְשִׂים עָלָיו גָּחִלִים מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קְטֹרֶת וְתוֹלִידֶיךָ בְּמַהֲירוֹת אֶל הַצִּבּוֹר וּכְפַר עֲלֵיהֶם, כִּי פְעֻלַת הַכַּעַס כְּבֹר יִצְאָה מִלִּפְנֵי ה' וְהַמִּגְפָּה הִתְחִילָה!

אֶהְרֹן לָקַח כְּמוֹ שֶׁמֹּשֶׁה דִּבֶּר הוּא רִץ אֶל תּוֹךְ הַקָּהָל וְהִנֵּה הַמִּגְפָּה הִתְחִילָה בָּעָם, הוּא שָׁם אֶת הַקְטֹרֶת וּכְפַר עַל הָעָם.

הוּא עָמַד בֵּין הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים וְהַמִּגְפָּה נִעְצְרָה.

הַמֵּתִים בַּמִּגְפָּה הָיוּ אַרְבַּעַה עָשָׂר אֶלֶף וְשִׁבְעַ מֵאוֹת, בְּנוֹסָף לַמֵּתִים עַל מַחְלוֹקֶת קֹרַח.

אֶהְרֹן חָזַר לְמֹשֶׁה אֶל פֶּתַח אוֹהֶל הַהֵתְכַנְּסוֹת וְהַמִּגְפָּה נִעְצְרָה.

פְּרֻשַׁת פְּרִיחַת הַמִּטָּה

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְקַח מֵהֶם מִקַּל אֶחָד מִכָּל מִשְׁפָּחָה מִכָּל נְשִׂאֵי מִשְׁפָּחוֹת אֲבוֹתֵיהֶם – שְׁנַיִם עָשָׂר מִקְלוֹת, וְתִכְתּוֹב אֶת הַשֵּׁם שֶׁל כָּל אֶחָד עַל מִקְלוֹ.

זָכְרוּן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא יִקְרַב אִישׁ זָר אֲשֶׁר לֹא מִזֵּרַע אֶהְרֹן הוּא לְהַקְטִיר קְטֹרֶת לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא יִהְיֶה כְּקֹרַח וְכַעֲדָתוֹ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה לְוֹ: פ

וַיִּלְנוּ כָּל־עַדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמַּחֲרַת עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אֶהְרֹן לֵאמֹר אַתֶּם הַמֵּתִים אֶת־עַם יְהוָה:

וַיְהִי בַּהִקְהָל הָעֵדָה עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אֶהְרֹן וַיִּפְּנוּ אֶל־אוֹהֶל מוֹעֵד וְהִנֵּה כָסָהוּ הָעֲנָן וַיִּרְא כְבוֹד יְהוָה:

וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאֶהְרֹן אֶל־פְּנֵי אוֹהֶל מוֹעֵד: ס וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

הֲרַמּוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאִכְלָה אֶתֶם כְּרִגְעוֹ וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אֶהְרֹן קַח אֶת־הַמִּחְתָּה וְתִזְעֲלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קְטֹרֶת וְהוֹלִיךְ מְהֵרָה אֶל־הָעֵדָה וּכְפַר עֲלֵיהֶם כִּי־יִצְאָה הַקַּעַף מִלִּפְנֵי יְהוָה הַחַל הַנִּגְפָה:

וַיִּקַּח אֶהְרֹן כְּאֲשֶׁר ו דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיִּרֶץ אֶל־תּוֹךְ הַקָּהָל וְהִנֵּה הַחַל הַנִּגְפָה בָּעָם וַיִּתֵּן אֶת־הַקְטֹרֶת וּכְפַר עַל־הָעָם:

וַיַּעֲמֵד בֵּין־הַמֵּתִים וּבֵין־הַחַיִּים וַתִּעָצֵר הַמִּגְפָּה:

וַיְהִיו הַמֵּתִים בַּמִּגְפָּה אַרְבַּעַה עָשָׂר אֶלֶף וְשִׁבְעַ מֵאוֹת מִלְבָּד הַמֵּתִים עַל־דִּבְר־קֹרַח:

וַיָּשָׁב אֶהְרֹן אֶל־מֹשֶׁה אֶל־פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד וְהַמִּגְפָּה נִעְצְרָה: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דִּבֶּר וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְקַח מֵאֵתֶם מִטָּה מִטָּה לְבַיִת אָב מֵאֵת כָּל־נְשִׂאֵיהֶם לְבַיִת אֲבֹתָם שְׁנַיִם עָשָׂר מִטּוֹת אִישׁ אֶת־שְׁמוֹ תִּכְתֹּב עַל־מִטָּהוֹ:

רביעי

חמישי

וְאֵת שֵׁם אֶהֱרֹן תִּכְתֹּב עַל־הַמִּקְלָה שֶׁל לְוִי, שִׁיְהִיָּה מִקְלָה אֶחָד לְרֹאשׁ בֵּית אֲבוֹתָם: אֲבוֹתֵיהֶם.

וְתִנַּח אֹתָם בְּאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת לִפְנֵי אַרְוֹן לוחות הברית שאני נפגש אתכם שם.

וְהָאִישׁ שֶׁאַבְחַר בּוֹ הַמִּקְלָה שְׁלוֹ יִפְרַח, כִּף אֲשֶׁקִּיט אֶת הַתְּלֻנוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָלָי שֶׁהֵם מֵתְלוּנָנִים עָלֵיכֶם.

מִשֶּׁה דָּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְכָל נְשִׂאֵיהֶם נָתַנוּ לוֹ מִקְלָה עֲבוּר כָּל נְשִׂאֵי שֶׁל מִשְׁפַּחוֹת אֲבוֹתֵיהֶם – שָׁנִים עֶשֶׂר מִקְלוֹת, וְהַמִּקְלָה שֶׁל אֶהֱרֹן בֵּין מִקְלוֹתֵיהֶם.

מִשֶּׁה הֵנִיחַ אֶת הַמִּקְלוֹת לִפְנֵי ה' בְּאוֹהֶל לוחות הברית.

לְמַחֲרַת, מִשֶּׁה בָּא לְאוֹהֶל לוחות הברית וְהִנֵּה הַמִּקְלָה שֶׁל אֶהֱרֹן מִמִּשְׁפַּחַת לְוִי פָּרַח – הוֹצִיא פָּרַח הַנֶּץ נֹצְנִים וְגֹדֵל שְׂקָדִים.

מִשֶּׁה הוֹצִיא אֶת כָּל הַמִּקְלוֹת מִלִּפְנֵי ה' אֵל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הֵם רָאוּ וְלָקְחוּ כָּל אֶחָד אֶת מִקְלוֹ.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הֲשֵׁב אֶת הַמִּקְלָה שֶׁל אֶהֱרֹן אֵל לִפְנֵי לוחות הברית לְסִימָן תְּעוּדָה לְמִזְבֵּחַת לְסֹרְבָנִים, וַיִּפְסְקוּ הַתְּלֻנוֹת שֶׁלָּהֶם עָלָי וְלֹא יָמוּתוּ.

מִשֶּׁה בִּצַע, כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אוֹתוֹ כִּף הוּא עֹשֶׂה.

פרשת משמרת המקדש

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמְרוּ לְמֹשֶׁה: הֲרֵי מִתְנַנּוּ, אֲבָדְנוּ, כְּלָנוּ נֹאבְדִים!

כָּל מִי שֶׁנִּגְשׂ לְמִשְׁכַּן ה' יָמוּתוּ! הֲאֵם סִימָנוּ לְמוֹת?

ה' אָמַר לְאַהֲרֹן, אַתָּה וְאַתָּה בְּנִיךָ וּמִשְׁפַּחַת אָבִיךָ, תִּקְחוּ אֶת הָאַחֲרִיּוֹת עַל עֹזוֹן חִלּוּל הַמִּקְדָּשׁ, וְאַתָּה וּבְנִיךָ אַתָּה תִּקְחוּ אֶת הָאַחֲרִיּוֹת עַל עֹזוֹן חִלּוּל כְּהֵנִתְכֶם.

וְקָרַב אֵלֶיךָ גַּם אֶת אַחֲיֶיךָ שָׂאֵר שִׁבְט לְוִי שִׁבְט אָבִיךָ, וַיִּצְטַרְפוּ אֵלֶיךָ וַיִּשְׁרְתוּ אוֹתָךְ,

וְהִנַּחְתֶּם בְּאוֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי הָעֵדוּת אֲשֶׁר אֲנִיעַד לָכֶם שָׁמָּה:

וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר אֲבַחֲרֶבּוּ מִטְּהוּ יִפְרַח וְהִשְׁכַּחְתִּי מֵעָלָי אֶת־תְּלֻנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מְלוֹנִים עָלֵיכֶם:

וַיִּדְבַּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּנוּ אֵלָיו | כָּל־נְשִׂאֵיהֶם מִשֶּׁה לְנִשְׂאֵי אֶחָד מִטְּהָ לְנִשְׂאֵי אֶחָד עֶשֶׂר מִטּוֹת וּמִטְּהָ אֶהֱרֹן בְּתוֹךְ מִטּוֹתָם:

וַיִּנַּח מֹשֶׁה אֶת־הַמִּטּוֹת לִפְנֵי יְהוָה בְּאוֹהֶל הָעֵדוּת:

וַיְהִי מִמַּחֲרַת וַיָּבֹא מִשֶּׁה אֶל־אוֹהֶל הָעֵדוּת וְהִנֵּה פָּרַח מִטְּהָ־אֶהֱרֹן לְבֵית לְוִי וַיֵּצֵא פָּרַח וַיִּצֵּץ צִיץ וַיִּגְמַל שְׂקָדִים:

וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶת־כָּל־הַמִּטּוֹת מִלִּפְנֵי יְהוָה אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ מִטְּהוּ: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הֲשֵׁב אֶת־מִטְּהָ אֶהֱרֹן לִפְנֵי הָעֵדוּת לְמִשְׁמַרְתָּ לְאוֹת לְבְנֵי־מְרִי וְתִכְלֹל תְּלוּנָתָם מֵעָלָי וְלֹא יָמוּתוּ:

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ כֵּן עֹשֶׂה: פ

וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־מֹשֶׁה לֹא־מָר הָעָם וַיִּנְעֲנוּ אֲבָדְנוּ כְּלָנוּ אֲבָדְנוּ:

כָּל הַקָּרֵב | הַקָּרֵב אֶל־מִשְׁכַּן יְהוָה יָמוּת הֲאֵם תִּמְנוּ לְגֹעַ: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן אַתָּה וּבְנִיךָ וּבֵית־אָבִיךָ אַתָּה תִּשָּׂאוּ אֶת־עֹזוֹן הַמִּקְדָּשׁ וְאַתָּה וּבְנִיךָ אַתָּה תִּשָּׂאוּ אֶת־עֹזוֹן כְּהֵנִתְכֶם:

וְגַם אֶת־אַחֲיֶיךָ מִטְּהָ לְוִי שִׁבְט אָבִיךָ הַקָּרֵב אַתָּה וַיִּלְנוּ עִלְיֶיךָ וַיִּשְׁרְתוּךָ

ואתה ובניך אתה לפני אהל העדת:

ואתה ואתך ובניך תהיו לפני אהל לוחות הברית.

הם ישמרו את השמירה שמטלת עליך ואת שמירת כל האוהל, אבל לא יגשו אל כלי הקודש ואל המזבח וכך לא ימותו, לא הם ולא אתם.

הם יצטרפו אליך וישמרו את שמירת אוהל ההתפנסות וכל עבודת האוהל, ואדם זר לא יגש אליכם.

תשמרו את שמירת הקודש ואת שמירת המזבח וכך לא יהיה עוד פעם על בני ישראל.

ואני הנה לקחתי את אחיכם הלויים מתוך בני ישראל, הם נתונים לכם לצורך עבודת ה' לעבוד את עבודת אוהל ההתפנסות.

ואתה ובניך אתה תשמרו על קדשת כהנתכם בכל עניי המזבח ופנימה מהפרוכת, ותעבדו את עבודת כהנתכם שהיא מתנה שנתתי לכם, וזר שיגש לעבוד יומת.

פרשת מתנות הקהנה

ה' דבר אל אהרן: ואני הנה נתתי לך את תרומותי שתשמור אותם בטרהרה, כל תרומה של בני ישראל לקודש, נתתי אותם לך לכבוד אותך, וגם לבניך - חוק לעולם.

זה יהיה לך מקודש הקדשים מהאש: כל קרבנותיהם מנחותיהם חטאתיהם וכל אשמותיהם והשבת גזל הגר שנותנים לה, הוא קודש קדשים לך ולבניך.

תאכל אותו בתוך המשכן המקדש, כל זכר יאכל אותו, והוא יהיה לך קודש.

וזה יהיה שיך לך מהמתנות שהם מפרישים, מכל התרומות של בני ישראל - נתתי אותם לך ולבניך ולבנותיך אתך, חוק לעולם, כל טהור בביתך יאכל אותו:

החלק המשבח מכל השמן והחלק המשבח מכל היין והתבואה, את החלק הראשון שנותנים לה' - נתתי אותם לך.

והם יקראו משמרתך ומשמרת כל-האוהל אך אל-כלי הקודש ואל-המזבח לא יקרבו ולא ימותו גם-הם גם-אתם:

ונלנו עליך ושמרו את-משמרת אהל מועד לכל עבדת האהל וזר לא-יקרב אליכם:

ושמרתם את משמרת הקדש ואת משמרת המזבח ולא-יהיה עוד קצף על-בני ישראל:

ואני הנה לקחתי את-אחיכם הלויים מתוך בני ישראל לכם מתנה נתנים ליהנה לעבד את-עבדת אהל מועד:

ואתה ובניך אתה תשמרו את-כהנתכם לכל-דבר המזבח ולמבית לפרכת ועבדתם עבדת מתנה אתן את-כהנתכם והזר הקרב יומת: פ

וידבר יהוה אל-אהרן ואני הנה נתתי לך את-משמרת תרומתי לכל-קדשי בני-ישראל לך נתתים למשחה ולבניך לחק-עולם:

זה-יהיה לך מקדש הקדשים מן-האש כל-קרבנם לכל-מנחתם ולכל-חטאתם ולכל-אשם אשר ישיבו לי קדש קדשים לך הוא ולבניך:

בקדש הקדשים תאכלנו כל-זכר יאכל אתו קדש יהיה-לך:

וזה-לך תרומת מתנם לכל-תנופת בני ישראל לך נתתים ולבניך ולבנותיך אתה לחק-עולם כל-טהור בביתך יאכל אתו:

כל חלב יצהר וכל-חלב תירוש ודגן ראשיתם אשר-יתנו ליהנה לך נתתים:

הבכורים מכל הפרות שבארצם שיביאו לה' יהיו שלך, כל אדם טהור בביתך יאכל אותם.

כל דבר שהקדש בישראל בלשון 'חרם' - יהיה שלך.

כל בכור - שיוצא ראשון מפתח הרחם של כל חי, באדם ובבהמה, שיקדש לה' - יהיה שלך, אבל את בכור האדם תפדה, וגם את בכור הבהמה הטמאה תפדה.

תפדה נפדים אלה מגיל חודש, בכסף במשקל חמשה שקלים בשקלי הקודש (70.5 גרם), משקל שקל הקודש הוא עשרים גרה (14.1 גרם).

אבל אל תפדה בכור שור או בכור כבש או בכור עז כי הם קודש, את דמם תזרוק על המזבח ואת חלבם תקטיר קרבן עולה באש לנחת רוח לה'.

ובשרם יהיה שלך, הוא יהיה שלך כמו החזה המיונף וכמו השוק הימיני.

נתתי לך ולבניך ולבנותיך אתך את כל תרומות הקדשים שבני ישראל יפרישו לה', חוק לעולם, זו התחייבות לעולם לפני ה' כמו עמידות המלח, לך ולצאצאיך אתך.

ה' אמר לאהרן: לא תנחל בארצם, ולא יהיה לך חלק בתוכם, אני חלקך ונחלתך בתוך בני ישראל.

פרשת המעשר

והנה נתתי לבני לוי לנחלה את כל המעשרות בישראל תמורת עבודתם שהם עובדים בעבודת אהל ההתכנסות.

ובני ישראל לא יגשו עוד לאהל ההתכנסות ולא יקבלו עונש על חטאם וימותו.

והלויים יעבדו את עבודת אהל ההתכנסות, והם יקחו אתריות על עוון חלולו, חוק לעולם לדורות, ולא ינחלו נחלה עם בני ישראל.

כי את המעשר של בני ישראל שהם יפרישו בתרומה לה' - נתתי ללויים לנחלה, לכן אמרתי עליהם שלא ינחלו נחלה עם בני

בכורי כל-אשר בארצם אשר-יביאו ליהוה לך יהיה כל-טהור בביתך יאכלנו:

כל-חרם בישראל לך יהיה:

כל-פטור רחם לכל-בשר אשר-יקריבו ליהוה באדם ובבהמה יהיה לך אך פדה תפדה את בכור האדם ואת בכור-הבהמה הטמאה תפדה:

ופדונו מבן-חדש תפדה בערךך כסף חמשת שקלים בשקל הקדש עשרים גרה הוא:

אך בכור-שור או-בכור כשב או-בכור עז לא תפדה קדש הם את-דמם תזרק על-המזבח ואת-חלבם תקטיר אשה לרית נוחם ליהוה:

ובשרם יהיה-לך פחזה התנופה וכשוק הימין לך יהיה:

כל תרומת הקדשים אשר ירימו בני-ישראל ליהוה נתתי לך ולבניך ולבנותיך אתך לחק-עולם ברית מלח עולם הוא לפני יהוה לך ולזרעך אתך:

ויאמר יהוה אל-אהרן בארצם לא תנחל וחלק לא-יהיה לך בתוכם אני חלקך ונחלתך בתוך בני ישראל: ס

ולבני לוי הנה נתתי כל-מעשר בישראל לנחלה חלק עבדתם אשר-הם עבדים את-עבדת אהל מועד:

ולא-יקרבו עוד בני ישראל אל-אהל מועד לשאת חטא למות:

ועבד הלוי הוא את-עבדת אהל מועד והם ישאו עונם חקת עולם לדורותיכם ובתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה:

כי את-מעשר בני-ישראל אשר ירימו ליהוה תרומה נתתי ללויים לנחלה על-כן אמרתי להם בתוך בני ישראל

שביעי

לֹא יִנְחֲלוּ נַחֲלָה: פ

יִשְׂרָאֵל.

פְּרֻשֶׁת תְּרוּמַת הַמַּעֲשֵׂר

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:

תִּדְבַר אֶל הַלְוִיִּם וְתֹאמַר לָהֶם: כִּשְׁתַּקְחוּ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמַּעֲשֵׂר שֶׁנִּתְּנִי לָכֶם מִמֶּה בְּנַחֲלָה, תִּפְרִישׁוּ מִמֶּנּוּ תְרוּמָה לַה' – מַעֲשֵׂר מִהַמַּעֲשֵׂר.

תְּרוּמַתְכֶם זֹאת תִּחְשַׁב לָכֶם כְּמוֹ תְרוּמַת הַתְּבוּאָה מִהַגֹּרֶן וּבִפְנֵי מַהֲיָקָב.

כִּי תִתְּרוּ גַם אֶתֶם תְּרוּמַת ה' מִכָּל מַעֲשְׂרוֹתֵיכֶם שֶׁתַּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְתִתְּנוּ מִמֶּנּוּ תְרוּמָה לַה' – לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן.

תִּתְּרוּ מִכָּל מִתְּנוּתֵיכֶם אֶת כָּל תְּרוּמַת ה', מִהַחֶלֶק הַמִּשְׁבַּח שָׁבוּ – תִּקְדְּשׁוּ וְתַקְחוּ מִמֶּנּוּ. וְתֹאמַר לַלְוִיִּם: כִּשְׁתִּפְרִישׁוּ אֶת הַמִּשְׁבַּח שָׁבוּ, הַשָּׂאֵר יִחְשַׁב לַלְוִיִּם חוּלִין בְּתְבוּאֹת הַגֹּרֶן וּבְתְבוּאֹת הַיָּקָב.

וְתֹאכְלוּ אוֹתוֹ בְּכָל מְקוֹם אֲתֶם וּמִשְׁפַּחְתְּכֶם, כִּי הוּא שֶׁכֶר עֲבוּרְכֶם תְּמוּרַת עֲבוֹדַתְכֶם בְּאוֹהֶל הַהִתְפַּנְּסוֹת.

וּבְזִכּוֹת שֶׁתִּפְרִישׁוּ מִמֶּנּוּ אֶת הַמִּשְׁבַּח שָׁבוּ לֹא תִקְבְּלוּ עָלָיו עוֹנֵשׁ חֲטָא, וְכִי לֹא תִחַלְלוּ אֶת קֹדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא תִמוּתוּ.

וַיִּדְבַּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

וְאֶל־הַלְוִיִּם תִּדְבַר וַאֲמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי־תַקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמַּעֲשֵׂר אֲשֶׁר נִתְּנִי לָכֶם מֵאֲתֶם בְּנַחֲלַתְכֶם וְהִרְמַתֶם מִמֶּנּוּ תְרוּמַת יְהוָה מַעֲשֵׂר מִן־הַמַּעֲשֵׂר:

וְנִחְשַׁב לָכֶם תְּרוּמַתְכֶם כְּדָגוּן מִן־הַגֹּרֶן וְכַמְלֵאָה מִן־הַיָּקָב:

כִּן תִּתְּרוּ גַם־אֲתֶם תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל מַעֲשְׂרוֹתֵיכֶם אֲשֶׁר תַּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִתְּתֶם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת יְהוָה לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן:

מִכָּל מִתְּנוּתֵיכֶם תִּתְּמוּ אֶת כָּל־תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל־חֶלְבֹו אֶת־מִקְדְּשׁוֹ מִמֶּנּוּ:

וַאֲמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּהִרְיַמְכֶם אֶת־חֶלְבֹו מִמֶּנּוּ וְנִחְשַׁב לַלְוִיִּם בְּתְבוּאֹת הַגֹּרֶן וּבְתְבוּאֹת הַיָּקָב:

וְאֲכַלְתֶּם אוֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם אֲתֶם וּבֵיתְכֶם כִּי־שֶׁכֶר הוּא לָכֶם חֶלְף עֲבֹדַתְכֶם בְּאוֹהֶל מוֹעֵד:

וְלֹא־תִשְׂאוּ עָלָיו חֲטָא בְּהִרְיַמְכֶם אֶת־חֶלְבֹו מִמֶּנּוּ וְאֶת־קֹדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תִחַלְלוּ וְלֹא תִמוּתוּ: פ

כה

כו

כז

כח

כט

ל

לא

לב

מפסיר

חקת

פרשת פרה אדמה

ה' דבר אל משה ואל אהרן ואמר:

זאת חקת התורה אשר צוה יהוה לומר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה לגמרי, שאין בה מום ולא עשתה מלאכה.

ותתנו אותה לאלעזר הכהן, והוא יוציא אותה אל מחוץ למחנה וישחטו אותה לפניו.

ואלעזר הכהן יקח מדמה באצבעו ויתיו שבע פעמים אל מול פתח אוהל ההתכנסות.

וישרפו את הפרה לעיניו, את העור והבשר והדם שלה עם האוכל המעכל שבה – את הכל ישרוף.

והכהן יקח עץ ארז ואזוב וצבע אדום מתולעת, וישליך לתוך שרפת הפרה.

הכהן יטביל את בגדיו ויטביל את גופו במים, ואחר כך יבוא למחנה, הכהן יהיה טמא עד הערב.

והאיש ששרף אותה יטביל את בגדיו במים, ויטביל את גופו במים, ויהיה טמא עד הערב.

איש טהור יאסוף את אפר הפרה, ויניח מחוץ למחנה במקום טהור, וצבור בני ישראל ישמרו אותה לצורך מי ההזאה, כדי להטהר.

האיש שאסף את אפר הפרה יטביל את בגדיו ויהיה טמא עד הערב, זה יהיה חוק לעולם לבני ישראל ולגר שגר אתם.

פרשת דיני טמאה

מי שנוגע בגופה של כל אדם מת יהיה טמא שבעה ימים.

הוא יטהר באפר הפרה ביום השלישי וביום השביעי, ואז יהיה טהור, ואם לא יטהר ביום השלישי וביום השביעי, הוא לא יהיה טהור.

א ידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר:

ב זאת חקת התורה אשר צוה יהוה לומר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה אשר אין בה מום ולא עשתה מלאכה:

ג ונתתם אותה אל-אלעזר הכהן והוא יוציא אותה אל-מחוץ למחנה ושחט אותה לפניו:

ד ולקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו והיה אל-נכח פני אוהל-מועד מדמה שבע פעמים:

ה ושרף את-הפרה לעיניו את-עורה ואת-בשרה ואת-דמה על-פרשה ישרף:

ו ולקח הכהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת והשליך אל-תוך שרפת הפרה:

ז וכבס בגדיו הכהן ורחץ בשרו במים ואחר יבא אל-המחנה וטמא הכהן עד-הערב:

ח והשרף אותה וכבס בגדיו במים ורחץ בשרו במים וטמא עד-הערב:

ט ואסף איש טהור את אפר הפרה והניח מחוץ למחנה במקום טהור והיתה לעדת בני-ישראל למשמרת למי נדה חטאת הוא:

י וכבס האסף את-אפר הפרה את-בגדיו וטמא עד-הערב והיתה לבני ישראל ולגר הנגר בתוכם לחקת עולם:

יא הנגע במת לכל-נפש אדם וטמא שבעת ימים:

יב הוא יתחטא-בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר ואם-לא יתחטא ביום השלישי וביום השביעי לא יטהר:

כָּל־הַנִּנְעָה בְּמַת בְּנִפְשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר־יָמוּת וְלֹא יִטְהַר וַיִּכְנַס לְמִקְדָּשׁ, הוּא טָמֵא אֶת מִשְׁכַּן ה', הַנִּפְשׁ הַהִיא תֵּאבֵד מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי לֹא זָרְקוּ עָלָיו מִי הַזָּאֵה, הוּא יִהְיֶה טָמֵא – טְמֵאתוּ עֲדֵינָן בּוֹ.

זאת התורה אדם כִּי־יָמוּת בְּאֵהָל כָּל־הַבָּא אֶל־הָאֵהָל וְכָל־אֲשֶׁר בְּאֵהָל יִטְמָא שְׁבַעַת יָמִים:

וְכָל כְּלֵי פְתוּחַ אֲשֶׁר אֵין־צִמִּיד פְּתִיל עָלָיו טָמֵא הוּא:

וְכָל מַה שִּׁיִּגַע עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה בְּמֵי שְׁנֵהֲרַג בְּחֶרֶב, אוּ בְכָל מַת, אוּ בְעֵצָם שֶׁל אָדָם, אוּ בְקִבְרָה, יִטְמָא שְׁבַעַת יָמִים.

וַיִּקְחוּ בַשִּׁבִּיל הַטָּמֵא מֵעֵפֶר שְׂרֵפֶת הַפָּרָה לְהִזָּאֵה, וַיִּשְׂמֹו עַל הָעֵפֶר מִים מִמַּעַן לְתוֹךְ כָּלֵי.

איש טהור יקח אוֹזֵב וַיִּטְבִּיל בְּמִים, וַיִּזֶה עַל הָאוֹהֶל וְעַל כָּל הַכֵּלִים וְעַל הַנִּפְשׁוֹת שֶׁהֵיוּ שָׁם, וְעַל הַנִּנְעָה בְּעֵצָם אוּ בְנֶרְצָח אוּ בְמַת אוּ בְקִבְרָה.

הָאִישׁ הַטָּהוֹר יִזֶה עַל הַטָּמֵא בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיִּטְהַר אוֹתוֹ בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְהוּא יִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו וַיִּטְבֹּל בְּמִים וַיִּהְיֶה טָהוֹר בְּעֶרְבֹה.

וְאִישׁ שִׁיטְמָא וְלֹא יִטְהַר וַיִּכְנַס לְמִקְדָּשׁ – הַנִּפְשׁ הַהִיא תֵּאבֵד מִתּוֹךְ הַקֹּהֶל, כִּי הוּא טָמֵא אֶת קִדְשֵׁי ה', לֹא זָרְקוּ עָלָיו מִי הַזָּאֵה – הוּא טָמֵא.

זֶה יִהְיֶה לָהֶם חֹק לְעוֹלָם, וְהַמּוֹזֵה אֶת מִי הַהִזָּאֵה יִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו, וְהַנִּנְעָה בְּמֵי הַהִזָּאֵה יִהְיֶה טָמֵא עַד הָעֶרֶב.

וְכָל מַה שִּׁיִּגַע בּוֹ הַטָּמֵא – יִטְמָא, וְהָאָדָם שִׁיִּגַע בּוֹ – יִטְמָא עַד הָעֶרֶב.

פְּרֻשַׁת מִי הַמְרִיבָה

כָּל צְבוּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאוּ לְמַדְבַּר צִין בְּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן, הָעָם הַתִּישָׁב בְּקִדְשׁ, וּמְרִים מִתְּהָ שָׁם וּנְקַבְרָה שָׁם.

כָּל־הַנִּנְעָה בְּמַת בְּנִפְשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר־יָמוּת וְלֹא יִתְחַטָּא אֶת־מִשְׁכַּן יְהוָה טָמֵא וּנְכַרְתָּה הַנִּפְשׁ הַהִיא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מִי נָדָה לֹא־זָרַק עָלָיו טָמֵא יִהְיֶה עוֹד טְמֵאתוּ בּוֹ:

זאת התורה אדם כִּי־יָמוּת בְּאֵהָל כָּל־הַבָּא אֶל־הָאֵהָל וְכָל־אֲשֶׁר בְּאֵהָל יִטְמָא שְׁבַעַת יָמִים:

וְכָל כְּלֵי פְתוּחַ אֲשֶׁר אֵין־צִמִּיד פְּתִיל עָלָיו טָמֵא הוּא:

וְכָל אֲשֶׁר־יִגַע עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה בְּחֶלְל־חֶרֶב אוּ בְמַת אוּ־בְעֵצָם אָדָם אוּ בְקִבְרָה יִטְמָא שְׁבַעַת יָמִים:

וַיִּקְחוּ לַטָּמֵא מֵעֵפֶר שְׂרֵפֶת הַחִטָּאת וַנִּתֵּן עָלָיו מִים חַיִּים אֶל־כָּלֵי:

וַיִּקְחַת אוֹזֵב וַיִּטְבֹּל בְּמִים אִישׁ טָהוֹר וְהִזֶה עַל־הָאוֹהֶל וְעַל־כָּל־הַכֵּלִים וְעַל־הַנִּפְשׁוֹת אֲשֶׁר הֵיוּ־שָׁם וְעַל־הַנִּנְעָה בְּעֵצָם אוּ בְחֶלְלֵל אוּ בְמַת אוּ בְקִבְרָה:

וְהִזֶה הַטָּהוֹר עַל־הַטָּמֵא בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחִטָּאוּ בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וַכִּכֹּס בְּגָדָיו וְרִתֵּץ בְּמִים וַיִּטְהַר בְּעֶרְבֹה:

וְאִישׁ אֲשֶׁר־יִטְמָא וְלֹא יִתְחַטָּא וּנְכַרְתָּה הַנִּפְשׁ הַהִיא מִתּוֹךְ הַקֹּהֶל כִּי אֶת־מִקְדָּשׁ יְהוָה טָמֵא מִי נָדָה לֹא־זָרַק עָלָיו טָמֵא הוּא:

וְהִיתָה לָהֶם לְחֻקַּת עוֹלָם וּמִזֶּה מִי־הַנִּדָּה יַכִּכֹּס בְּגָדָיו וְהַנִּנְעָה בְּמֵי הַנִּדָּה יִטְמָא עַד־הָעֶרֶב:

וְכָל אֲשֶׁר־יִגַע בּוֹ הַטָּמֵא יִטְמָא וְהַנִּפְשׁ הַנִּנְעָה הַטָּמֵא עַד־הָעֶרֶב: פ

וַיָּבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־הָעֵדָה מִדְּבַר־צִין בְּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן וַיִּשָּׁב הָעָם בְּקִדְשׁ וַתִּמַּת שָׁם מְרִים וַתִּקְבְּרָה שָׁם:

וְלֹא־הָיָה מַיִם לַעֲדָה וַיִּקְהָלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן:

וַיִּקְרַב הָעָם עִם־מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר וְלוֹ נִזְעַנּוּ בַּנּוּעַ אַחֲזִינוּ לַפָּנִי יְהוָה:

וְלָמָּה הִבַּאתֶם אֶת־קַהֲלֵי יְהוָה אֶל־הַמִּדְבָּר הַזֶּה לְמֹתוֹת שָׁם – אֲנַחְנוּ וְצִאֲנֵנוּ?

וְלָמָּה הֶעֱלִיתֶם אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם לְהֵבִיא אוֹתָנוּ אֶל־הַמִּקְוֵים הָרָע הַזֶּה לֹא מִקְוֵים זָרַע וְחֲאֵנָה וְגִפְזוֹן וְרִמּוֹן וּמִיָּם אֵין לְשִׁתּוֹת:

וַיִּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִפְּנֵי הַקָּהֵל אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיִּקְרָא כְבוֹד־יְהוָה אֲלֵיהֶם:

וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

קַח אֶת הַמַּקֵּל וְהַקְהֵל אֶת הַקָּהֵל וְאַתָּה וְאַהֲרֹן אַחִיד, וְתִדְבְּרוּ אֵל הַסֵּלַע לְעֵינֵיהֶם וַיִּתֵּן אֶת מִימּוֹ, וְתוֹצִיא לָהֶם מַיִם מִהַסֵּלַע וְתִשְׁקֶה אֶת הַצֹּבֹר וְאֶת בְּהֵמוֹתֵיהֶם.

מֹשֶׁה לָקַח אֶת הַמַּקֵּל וַיִּצֵּא מִלִּפְנֵי ה' כַּמוֹ שְׁצִוָּה אוֹתוֹ.

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן הִקְהִילוּ אֶת הַקָּהֵל לִפְנֵי הַסֵּלַע, וַאֲמַר לָהֶם: שִׁמְעוּ בְּבִקְשָׁה מִרְדְּנֵיכֶם! הֲאִם מִהַסֵּלַע הַזֶּה נּוֹצֵיא לָכֶם מַיִם?

מֹשֶׁה הִנִּיף אֶת יָדוֹ וְהִכָּה אֶת הַסֵּלַע בַּמַּקֵּלוֹ פַּעַמַּיִם, מַיִם רַבִּים יִצְאוּ וְהַצֹּבֹר וְצִאֲנֵם שָׁתוּ.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן: בֵּינֵיכֶם הֲאֵמַנְתֶּם בִּי לְהִרְאוֹת אֶת קִדְשִׁי לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל, לְכֵן לֹא תִבְיֹאוּ אֶת הַקָּהֵל הַזֶּה לְאַרְץ שְׁנַתִּיתִי לָהֶם.

זֶהוּ מַעֲשֵׂה מִי מְרִיבָהּ, שִׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל רַבּוּ עִם ה', וְשִׁמּוֹ הִתְקַדַּשׁ בָּהֶם.

פְּרֻשַׁת אֲדוֹם

מֹשֶׁה שָׁלַח שְׁלִיחִים מִקֹּדֶשׁ אֶל מִלְךְ אֲדוֹם שֵׁיִאמְרוּ לוֹ: כִּי אָמַר אַחִיד יִשְׂרָאֵל – אַתָּה יִדְעֵת אֶת כָּל־הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מִצִּאֲתָנוּ:

וְלֹא־הָיָה מַיִם לַעֲדָה וַיִּקְהָלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן:

וַיִּקְרַב הָעָם עִם־מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר וְלוֹ נִזְעַנּוּ בַּנּוּעַ אַחֲזִינוּ לַפָּנִי יְהוָה:

וְלָמָּה הִבַּאתֶם אֶת־קַהֲלֵי יְהוָה אֶל־הַמִּדְבָּר הַזֶּה לְמֹתוֹת שָׁם אֲנַחְנוּ וּבְעִירָנוּ:

וְלָמָּה הֶעֱלִיתֶנּוּ מִמִּצְרַיִם לְהֵבִיא אֲתָנוּ אֶל־הַמִּקְוֵים הָרָע הַזֶּה לֹא מִקְוֵים זָרַע וְחֲאֵנָה וְגִפְזוֹן וְרִמּוֹן וּמִיָּם אֵין לְשִׁתּוֹת:

וַיִּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִפְּנֵי הַקָּהֵל אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיִּקְרָא כְבוֹד־יְהוָה אֲלֵיהֶם:

וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

קַח אֶת־הַמַּטֵּה וְהַקְהֵל אֶת־הָעֵדָה אַתָּה וְאַהֲרֹן אַחִיד, וְדַבַּרְתֶּם אֶל־הַסֵּלַע לְעֵינֵיהֶם וַיִּתֵּן מִימּוֹ וְהוֹצֵאתֶם לָהֶם מַיִם מִן־הַסֵּלַע וְהִשְׁקִיתֶם אֶת־הָעֵדָה וְאֶת־בְּעִירָם:

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הַמַּטֵּה מִלִּפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּהוּ:

וַיִּקְהָלוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת־הַקָּהֵל אֶל־פְּנֵי הַסֵּלַע וַיֹּאמְרוּ לָהֶם שִׁמְעוּ־נָא הַמְּרִים הַמִּן־הַסֵּלַע הַזֶּה נּוֹצֵיא לָכֶם מַיִם:

וַיִּרָם מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ וַיִּךְ אֶת־הַסֵּלַע בַּמַּטֵּהוּ פַּעַמַּיִם וַיִּצְאוּ מַיִם רַבִּים וְתִשְׁתֶּה הָעֵדָה וּבְעִירָם:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אַהֲרֹן יַעַן לֹא־הֲאֵמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְכֵן לֹא תִבְיֹאוּ אֶת־הַקָּהֵל הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַתִּי לָהֶם:

זֶהוּ מַי מְרִיבָהּ אֲשֶׁר־רָבּוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יְהוָה וַיִּקְדַּשׁ בָּם:

וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מַלְאָכִים מִקֹּדֶשׁ אֶל־מִלְךְ אֲדוֹם כִּי אָמַר אַחִיד יִשְׂרָאֵל אַתָּה יִדְעֵת אֶת כָּל־הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מִצִּאֲתָנוּ:

שליש

רביע

וַיִּרְדּוּ אֲבֹתֵינוּ מִצְרֵימָה וַנִּשָּׁב בְּמִצְרַיִם
 יָמִים רַבִּים וַיִּרְעוּ לָנוּ מִצְרַיִם וְלֹאֲבֹתֵינוּ:

וַנִּצְעַק אֶל־יְהוָה וַיִּשְׁמַע קִלְנוּ וַיִּשְׁלַח
 מִלֵּאָדָּם וַיִּצְאֵנוּ מִמִּצְרַיִם וַהֲנֵה אֲנַחְנוּ
 בְּקֶדֶשׁ עִיר קִצְהָ גְבוּלָהָ:

נִעְבְּרָה־נָא בְּאַרְצָה לֹא נִעְבַר בְּשָׂדֶה
 וּבְכָרֶם וְלֹא נִשְׁתַּה מִי בְּאֵר הַרְדֵּף
 הַמַּלְהָד גִּלְהָד לֹא נִטְהָ יָמִין וּשְׂמֹאל עַד
 אֲשֶׁר־נִעְבַר גְּבוּלָהָ:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי אָדָם לֹא תֵעָבֶר בֵּי פֶן־
 בַּחֲרֹב אֲצִיא לְקִרְיַתְךָ:

וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּמַסְלַחַ
 נַעֲלָה וְאִם־מִימִיךָ נִשְׁתַּה אָנֹכִי וּמִקְנִי
 וְנִתְתִי מִכְרָם רַק אִי־דָבָר בְּרַגְלֵי
 אֶעְבְּרָה:

וַיֹּאמֶר לֹא תֵעָבֶר וַיִּצְאָ אָדָם לְקִרְיַתּוֹ
 בְּעַם כְּבֹד וּבִיד חֲזָקָה:

וַיִּמָּאֵן אָדָם וַתֵּן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֹבֵר
 בְּנֹכַח וַיִּטַּשׁ יִשְׂרָאֵל מֵעֲלָיו: פ

פְּרֻשַׁת מִיתַת אֶהְרֹן
 הֵם נִסְעוּ מִקֶּדֶשׁ, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל – כָּל הַקְּהָל,
 בָּאוּ לַהוֹר־הַהָר:

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה וְלֹאֲהֲרֹן בְּהוֹר־הַהָר עַל גְּבוּל
 אֶרֶץ אָדָם:

נִשְׁמָתוֹ שֶׁל אֶהְרֹן תִּאֲסַף אֶל מְקוֹם הַנִּשְׁמוֹת,
 כִּי הוּא לֹא יָבֹא לְאֶרֶץ שְׁנַתְתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל,
 עוֹנֵשׁ עַל שִׁסְרַבְתֶּם לְקִים אֶת דְּבָרֵי בְּמִי מְרִיבָה.
 קַח אֶת אֶהְרֹן וְאֶת אֱלֻעֶזֶר בְּנֵו וְהַעֲלֵה אוֹתָם
 לַהוֹר־הַהָר:

וְהִפְשַׁט אֶת אֶהְרֹן מִבְּגָדָיו וְתַלְבִּישׁ אוֹתָם אֶת
 אֱלֻעֶזֶר בְּנֵו, וְנִשְׁמַת אֶהְרֹן תִּאֲסַף אֶל מְקוֹם
 הַנִּשְׁמוֹת, וְהוּא יָמוֹת שָׁם.

מֹשֶׁה עָשָׂה כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה, הֵם עָלוּ לַהוֹר־הַהָר
 לְעִינֵי כָל הַעֲבֹד:

מֹשֶׁה הִפְשִׁיט אֶת אֶהְרֹן מִבְּגָדָיו וְהַלְבִּישׁ בָּהֶם
 אֶת אֱלֻעֶזֶר בְּנֵו, וְאֶהְרֹן מֵת שָׁם בְּרֹאשׁ הַהָר,
 וּמֹשֶׁה וְאֱלֻעֶזֶר יָרְדוּ מֵהָרָה:

וַיִּרְדּוּ אֲבֹתֵינוּ מִצְרֵימָה וַנִּשָּׁב בְּמִצְרַיִם
 יָמִים רַבִּים וַיִּרְעוּ לָנוּ מִצְרַיִם וְלֹאֲבֹתֵינוּ:

וַנִּצְעַק אֶל־יְהוָה וַיִּשְׁמַע קִלְנוּ וַיִּשְׁלַח
 מִלֵּאָדָּם וַיִּצְאֵנוּ מִמִּצְרַיִם וַהֲנֵה אֲנַחְנוּ
 בְּקֶדֶשׁ עִיר קִצְהָ גְבוּלָהָ:

נִעְבְּרָה־נָא בְּאַרְצָה לֹא נִעְבַר בְּשָׂדֶה
 וּבְכָרֶם וְלֹא נִשְׁתַּה מִי בְּאֵר הַרְדֵּף
 הַמַּלְהָד גִּלְהָד לֹא נִטְהָ יָמִין וּשְׂמֹאל עַד
 אֲשֶׁר־נִעְבַר גְּבוּלָהָ:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי אָדָם לֹא תֵעָבֶר בֵּי פֶן־
 בַּחֲרֹב אֲצִיא לְקִרְיַתְךָ:

וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּמַסְלַחַ
 נַעֲלָה וְאִם־מִימִיךָ נִשְׁתַּה אָנֹכִי וּמִקְנִי
 וְנִתְתִי מִכְרָם רַק אִי־דָבָר בְּרַגְלֵי
 אֶעְבְּרָה:

וַיֹּאמֶר לֹא תֵעָבֶר וַיִּצְאָ אָדָם לְקִרְיַתּוֹ
 בְּעַם כְּבֹד וּבִיד חֲזָקָה:

וַיִּמָּאֵן אָדָם וַתֵּן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֹבֵר
 בְּנֹכַח וַיִּטַּשׁ יִשְׂרָאֵל מֵעֲלָיו: פ

וַיִּסְעוּ מִקֶּדֶשׁ וַיָּבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־
 הָעֵדָה הָר הַהָר:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶהְרֹן בְּהַר
 הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ אָדָם לֵאמֹר:

יִאֲסַף אֶהְרֹן אֶל־עֵמִיו כִּי לֹא יָבֹא אֶל־
 הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל
 אֲשֶׁר־מְרִיתֶם אֶת־פִּי לְמִי מְרִיבָה:

קַח אֶת־אֶהְרֹן וְאֶת־אֱלֻעֶזֶר בְּנֵו וְהַעֲלֵה
 אוֹתָם הָר הַהָר:

וְהִפְשַׁט אֶת־אֶהְרֹן אֶת־בְּגָדָיו
 וְהַלְבִּשְׁתֶּם אֶת־אֱלֻעֶזֶר בְּנֵו וְאֶהְרֹן
 יִאֲסַף וּמֹת שָׁם:

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וַיַּעֲלוּ אֶל־
 הָר הַהָר לְעִינֵי כָל־הָעֵדָה:

וַיִּפְשַׁט מֹשֶׁה אֶת־אֶהְרֹן אֶת־בְּגָדָיו
 וַיַּלְבִּשׁ אוֹתָם אֶת־אֱלֻעֶזֶר בְּנֵו וַיָּמָת
 אֶהְרֹן שָׁם בְּרֹאשׁ הַהָר וַיָּרַד מֹשֶׁה

וְאַלְעֹזֶר מִן־הָהָר:

כָּל הַצְּבוּר רָאוּ שְׂאֵהֶרֶן מֵת, וְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל
בָּכוּ עַל אֶהֱרֹן שְׁלוֹשִׁים יוֹם.

כָּס וַיִּרְאוּ כָּל־הָעֵדָה כִּי גִוַע אֶהֱרֹן וַיִּבְכוּ
אֶת־אֶהֱרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל: ס

פְּרֻשַׁת הַחֲרַמַּת הַכְּנַעֲנִי

מֶלֶךְ עָרֹד הַכְּנַעֲנִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּנֶגֶב שָׁמַע
שִׁישְׂרָאֵל בָּא בְּדֶרֶךְ הַתְּיָרִים, וְהוּא נֹלְחֵם
בְּיִשְׂרָאֵל וְשָׁבָה מִמֶּנּוּ שָׁבִי.

א **כֹּא** וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ־עָרֹד יֹשֵׁב הַנֶּגֶב
כִּי בָּא יִשְׂרָאֵל בְּדֶרֶךְ הָאֲתָרִים וַיִּלְחֶם
בְּיִשְׂרָאֵל וַיָּשָׁב מִמֶּנּוּ שָׁבִי:

יִשְׂרָאֵל נָדַר נֹדֶר לַה' וְאָמַר: אִם תִּתֵּן אֶת
הָעָם הַזֶּה בְּיַדִּי אֲשַׁמִּיד אֶת עֲרִיהֶם.

ב וַיִּדַּר יִשְׂרָאֵל נֹדֶר לַיהוָה וַיֹּאמֶר אִם־
נָתַן תִּתֵּן אֶת־הָעָם הַזֶּה בְּיַדִּי וְהִחַרְמֹתִי
אֶת־עֲרִיהֶם:

ה' שָׁמַע בְּקוֹל יִשְׂרָאֵל וַנִּתֵּן בְּיָדָם אֶת הַכְּנַעֲנִי
וְהוּא הֲשִׁמִּיד אוֹתָם וְאֶת עֲרִיהֶם, וַקְּרָא אֶת
שֵׁם הַמָּקוֹם חֲרָמָה, כְּלוֹמַר הֲשִׁמְדָהּ.

ג וַיִּשְׁמַע יְהוָה בְּקוֹל יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן אֶת־
הַכְּנַעֲנִי וַיַּחֲרֵם אֶתְהֶם וְאֶת־עֲרִיהֶם
וַיִּקְרָא שֵׁם־הַמָּקוֹם חֲרָמָה: פ

פְּרֻשַׁת נַחֲשׁ הַנְּחוּשֶׁת

הֵם נִסְעוּ מֵהוֹר־הַהָר דֶּרֶךְ יָם סוּף לְהַקִּיף אֶת
אֶרֶץ אֲדוֹם, וַנִּמְאָס לָעַם בְּדֶרֶךְ.

ד וַיִּסְעוּ מֵהָר הַהָר דֶּרֶךְ יַם־סוּף לְסַבֵּב
אֶת־אֶרֶץ אֲדוֹם וַתִּקְצַר נַפְשׁ־הָעָם בְּדֶרֶךְ:

הָעָם דִּבֶּר נֶגֶד אֱלֹהִים וּמִשָּׁה: לָמָּה הִעֲלִיתֶם
אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם לָמוֹת בַּמִּדְבָּר, הֲרֵי אֵין בָּאֵן
לֶחֶם וְאֵין מַיִם, וַנִּמְאָס לָנוּ מֵהַלֶּחֶם
הַמִּתְקַלְקַל בְּקִלּוֹת.

ה וַיִּדְבֹר הָעָם בְּאֱלֹהִים וּבַמִּשָּׁה לָמָּה
הִעֲלִיתָנוּ מִמִּצְרַיִם לָמוֹת בַּמִּדְבָּר כִּי
אֵין לֶחֶם וְאֵין מַיִם וַנִּפְשַׁנוּ קָצָה בַלֶּחֶם
הַקִּלְקִל:

ה' שִׁלַּח בָּעָם אֶת הַנְּחוּשִׁים הָאֲרֻסִּים וְהֵם
נָשְׁכוּ אֶת הָעָם, וּמָתוּ אַנְשִׁים רַבִּים מֵעַם
יִשְׂרָאֵל.

ו וַיִּשְׁלַח יְהוָה בָּעָם אֶת הַנְּחוּשִׁים
הַשְּׂרָפִים וַיִּנְשְׁכוּ אֶת־הָעָם וַיָּמָת עִם־
רֹב מִיִּשְׂרָאֵל:

הָעָם בָּאוּ לְמִשָּׁה וְאָמְרוּ: חֲטָאנוּ כִּשְׂדֵבְרָנוּ
נֶגֶד ה' וְנִגְדָדָה, הַתְּפַלֵּל אֵל ה' שִׁסִּיר מַעֲלֵינוּ
אֶת הַנְּחוּשִׁים! מִשָּׁה הַתְּפַלֵּל עַל הָעָם.

ז וַיָּבֹא הָעָם אֶל־מִשָּׁה וַיֹּאמְרוּ חֲטָאנוּ כִּי־
דִבַּרְנוּ בַיהוָה וְנָבֵד הַתְּפַלֵּל אֶל־יְהוָה
וַיִּסֵּר מַעֲלֵינוּ אֶת־הַנְּחוּשׁ וַיִּתְפַּלֵּל מִשָּׁה
בְּעַד הָעָם:

ה' אָמַר לְמִשָּׁה: עֲשֵׂה לָךְ דְּמוֹת נַחֲשׁ אֲרֻסִּי,
וְשִׂים אוֹתוֹ עַל עַמּוּד גְּבוּהָ, וְכָל נִשְׁוֹף יִרְאֶה
אוֹתוֹ וַיַּחֲיֶהּ.

ח וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה עֲשֵׂה לָךְ שָׂרָף
וְשִׂים אוֹתוֹ עַל־גֹּס וְהָיָה כָּל־הַנִּשְׁוֹף
וַיִּרְאֶה אוֹתוֹ וַיָּחִי:

מִשָּׁה עֲשֵׂה נַחֲשׁ מִנְחוּשֶׁת שֵׁם אוֹתוֹ עַל עַמּוּד
גְּבוּהָ, וְאִם נַחֲשׁ נִשְׂוֹף אִישׁ, הוּא הַבֵּיט אֶל
נַחֲשׁ הַנְּחוּשֶׁת וְנִשְׂאָר חַי.

ט וַיַּעַשׂ מִשָּׁה נַחֲשׁ נַחֲשֶׁת וַיִּשְׁמְהוּ עַל־הַגֹּס
וְהָיָה אִם־נִשְׂוֹף הַנְּחוּשׁ אֶת־אִישׁ וְהַבֵּיט
אֶל־נַחֲשׁ הַנְּחוּשֶׁת וַיָּחִי:

פְּרֻשַׁת הַמַּסְעוֹת וְהַבָּאָר

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִסְעוּ וַחֲנוּ בְּאוֹבוֹת.
הֵם נִסְעוּ מֵאוֹבוֹת וַחֲנוּ בַחֲרָבוֹת שֶׁל

י וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בְּאֹבֹת:
יא וַיִּסְעוּ מֵאֹבֹת וַיַּחֲנוּ בְּעֵינֵי הָעֵבְרִים

המעבירים, במדבר שממול למוֹאָב מצד מזרח.

משם נסעו וחנו בנחל זרד.

משם נסעו וחנו מעבר לנחל ארנון שבמדבר, שזרם משטח האמורי, כי נחל ארנון הוא בתחום מואב, הם חנו בין מואב ובין האמורי.

לכן נאמר בספר מלחמות ה' על הנסים שנעשו בים סוף ובנחל ארנון.

וחנו ליד מפל הנחל שנוטה למול ער – סמוך לגבול מואב.

ומשם לבאר, היא הבאר שה' אמר למשה אסוף את העם ואתן להם מים.

אז שרו ישראל את השירה הזאת: עלי באר! שבחו לה!

באר שחפרו אותה שרים, פרו אותה ראשי העם משה ואהרן במטה – במשענת שלהם, היא מתנה ממדבר.

מהמקום שנתנה במתנה נסעה אתם הבאר לנחל, ומהנחל לרמות.

ומהרמות לראש הפסגה שמשקיף אל מול השממה – לעמק שבשדה מואב.

פרשת כבוש האמורי

ישראל שלח שליחים לסיחון מלך האמורי לומר לו:

נעבור בארצך לא נסטה לעבור בשדה או בכרם ולא נשתה מי באר, גלף רק בדרך הראשית עד שנעבור את גבולך.

סיחון לא נתן לעם ישראל לעבור בגבולו – סיחון אסף את כל עמו ויצא לקראת ישראל למדבר, הוא בא ליהזם ונלחם בישראל.

ישראל הכה אותו בלהב החרב, וכבש את ארצו מארנון עד יבוק – עד בני עמון, כי גבול בני עמון היה חזק.

ישראל לקח את כל הערים האלה, ישראל התישב בכל ערי האמורי – בחשבון ובכל

במדבר אשר על-פני מואב ממזרח השמש:

ב משם נסעו ויחנו בנחל זרד:

ב משם נסעו ויחנו מעבר ארנון אשר במדבר היצא מגבל האמרי כי ארנון גבול מואב בין מואב ובין האמרי:

ב על-כן יאמר בספר מלחמת יהוה את-יהוה בסופה ואת-הנחלים ארנון:

ב ואשר הנחלים אשר נטה לשבת ער וישען לגבול מואב:

ב ומשם בארה הוא הבאר אשר אמר יהוה למשה אסף את-העם ואתנה להם מים: ס

ב אז שיר ישראל את-השירה הזאת עלי באר ענו-לה:

ב באר חפרוה שרים כרוה גדיבי העם במחקק במשענתם וממדבר מתנה:

ב וממתנה נחליאל ומנחליאל כמות:

ב ומכמות הניא אשר בשדה מואב ראש הפסגה ונשקפה על-פני הישימן: פ

ב וישלח ישראל מלאכים אל-סיחון מלך-האמרי לאמר:

ב אעברה בארצך לא נטה בשדה ובכרם לא נשתה מי באר בדרך המלך גלף עד אשר-נעבר גבולך:

ב ולא-נתן סיחון את-ישראל עבר בגבולו ויאסף סיחון את-כל-עמו ויצא לקראת ישראל המדברה ויבא יהצה וילחם בישראל:

ב ויכהו ישראל לפי-חרב ויירש את-ארצו מארנון עד-יבק עד-פני עמון כי עז גבול בני עמון:

ב ויקח ישראל את כל-הערים האלה וישב ישראל בכל-ערי האמרי

בְּחֻשְׁבוֹן וּבְכָל־בְּנֵיהֶּיהָ:

כז כִּי חֻשְׁבוֹן עִיר סִיחֹן מִלֶּדֶךָ הָאֲמֹרִי הוּא וְהוּא נִלְחַם בְּמִלְךָ מוֹאָב הָרֵאשֹׁן וַיִּקַּח אֶת־כָּל־אֲרָצוֹ מִיַּדוֹ עַד־אֲרָן:

כח עַל־כֵּן יֹאמְרוּ הַמּוֹשְׁלִים בְּאוֹ חֻשְׁבוֹן תִּבְנֶנָּה וּתְכַנְּנֶנָּה עִיר סִיחֹן:

כט כִּי־אֵשׁ יֵצֵאָה מִחֻשְׁבוֹן לְהִבָּהּ מִקְרִיַּת סִיחֹן אֶכְלָהָ עִיר מוֹאָב בַּעֲלֵי בָמוֹת אֲרָן:

ל אֹיֵלֶיךָ מוֹאָב אֲבָדְתָּ עַם־כְּמוֹשׁ נָתַן בְּנָיו פְּלִיטִים וּבְנֹתָיו בַּשָּׁבִית לְמִלְךָ אֲמֹרִי סִיחֹן:

לא וַיִּירָם אֲבֵד חֻשְׁבוֹן עַד־דִּיבָן וַנְּשִׂים עַד־נַפְחָ אֲשֶׁר עַד־מִידְבָּא:

לב וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הָאֲמֹרִי:

לג וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְרַגֵּל אֶת־יַעֲזָר וַיִּלְכְּדוּ בְּנֵיהֶּיהָ וַיִּוֹרֶשׁ (וַיִּירֶשׁ) אֶת־הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר־שָׁם:

לד וַיִּכְנֹס וַיַּעֲלֵוּ דָרֶךְ הַבָּשָׁן וַיֵּצֵא עֹנֵי מִלְךָ־הַבָּשָׁן לִקְרֹאתָם הוּא וְכָל־עַמּוֹ לְמַלְחָמָה אֲדַרְעִי:

לה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֶל־תִּירָא אֹתוֹ כִּי בְיָדֶךָ נִתְּתִי אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ וְאֶת־אֲרָצוֹ וְעָשִׂיתָ לוֹ כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֹן מִלְךָ הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֻשְׁבוֹן:

לו וַיִּכּוּ אֹתוֹ וְאֶת־בְּנָיו וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ עַד־בִּלְתִּי הַשְּׂאִיר־לוֹ שְׂרִיד וַיִּירָשׁוּ אֶת־אֲרָצוֹ: וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בְּעַרְבוֹת מוֹאָב מֵעֵבֶר לְיַרְדֵּן יַרְחוֹ: ס

הַכְּפָרִים שְׂסָבִיבָה.

כז כִּי חֻשְׁבוֹן כְּבָר לֹא הִיְתָה שְׂיִכַת לְמוֹאָב, אֲלֹא הִיְתָה הָעִיר שֶׁל סִיחֹן מִלֶּדֶךָ הָאֲמֹרִי, וְהוּא נִלְחַם בְּמִלְךָ מוֹאָב הָרֵאשֹׁן וְלָקַח אֶת כָּל אֲרָצוֹ מִיַּדוֹ עַד אֲרָן.

כח עַל כֵּן אֲמָרוּ אֲמֹרֵי הַמּוֹשְׁלִים: בּוֹאוּ לְחֻשְׁבוֹן! הָעִיר שֶׁל סִיחֹן תִּבְנֶנָּה וְתִתְבַּסֶּס.

כט כִּי יֵצֵאָה אֵשׁ מִחֻשְׁבוֹן – לְהִבָּהּ מִקְרִיַּת סִיחֹן, וְהִשְׁמִידָה אֶת הָעִיר עַד שֶׁל מוֹאָב וְאֶת הַמִּישׁוֹרִים שֶׁלִּיד רְמוֹת אֲרָן.

ל אֹיֵלֶיךָ מוֹאָב, אֲבָדְתָּ הָעַם הַעֹבֵד לְאֵלִיל כְּמוֹשׁ, בְּנָיו נֶעֱשׂוּ פְּלִיטִים וּבְנֹתָיו נִלְקָחוּ בַשָּׁבִי לְסִיחֹן מִלֶּדֶךָ הָאֲמֹרִי.

לא וַאֲנַחְנוּ גֵרְשָׁנוּ אוֹתָם – אֲבָד חֻשְׁבוֹן עַד דִּיבָן, וְעֵשִׂינוּ שְׂמָמָה עַד נּוֹפַח הַקְּרוּבָה לְמִידְבָּא.

לב וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל הַתֵּינִיב בְּאֶרֶץ הָאֲמֹרִי.

לג מֹשֶׁה שִׁלַּח אֲנָשִׁים לְרַגֵּל אֶת הָעִיר וַעֲזָר וַיִּשְׁרָאֵל לְכַדּוֹ אֶת הַיְשׁוּבִים שְׂסָבִיבָה וַגֵּרְשׁוּ אֶת הָאֲמֹרִי שְׂשָׁם.

פְּרֻשַׁת כְּבוֹשׁ הַבָּשָׁן

הם פָּנוּ וְעָלוּ דָרֶךְ הַבָּשָׁן, עוֹג מִלֶּדֶךָ הַבָּשָׁן יֵצֵא לִקְרֹאתָם לְמַלְחָמָה בְּאֲדַרְעִי הוּא וְכָל עַמּוֹ.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: אַל תִּפְחַד מִמֶּנּוּ כִּי אֲמַסּוֹר לְיָדֶךָ אוֹתוֹ וְאֶת כָּל עַמּוֹ וְאֶת אֲרָצוֹ, וְתַעֲשֶׂה לוֹ כְּמוֹ שֶׁעָשִׂיתָ לְסִיחֹן מִלֶּדֶךָ הָאֲמֹרִי שְׂגָר בְּחֻשְׁבוֹן.

הם הִכּוּ אוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו וְאֶת כָּל עַמּוֹ עַד שֶׁלֹּא נִשְׁאַר לוֹ שְׂרִיד, וְהֵם כְּבָשׁוּ אֶת אֲרָצוֹ.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִסְעוּ וַחֲנוּ בְּעַרְבוֹת מוֹאָב, מֵעֵבֶר לְיַרְדֵּן מִזְרָח וְיַרְחוֹ.

בַּלֶּק

פְּרַשְׁת בְּרֻכּוֹת בַּלְעָם

בַּלֶּק בֶּן צְפּוֹר רָאָה אֶת כָּל מַה שְּׁעַם יִשְׂרָאֵל עָשָׂה לְאֻמּוֹרֵי.

הַמּוֹאָבִים פָּחְדוּ מְאֹד מֵעַם יִשְׂרָאֵל כִּי הֵם רַבִּים, וְנִמְאָס לְמוֹאָב מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

הַמּוֹאָבִים אָמְרוּ לְזִקְנֵי מִדְיָן: עֲכָשׂוּ הַקְּהֵל הַזֶּה יִשְׁמִיד אֶת כָּל הָעַמִּים שְׂסָבִיבֵנו כְּמוֹ שֶׁהַשּׁוֹר זֹלֵל אֶת יָרֵק הַשָּׂדֶה וּבַלֶּק בֶּן צְפּוֹר הִיָּה מְלֻךְ לְמוֹאָב בְּאוֹתוֹ זְמַן.

הוא שלח שליחים לבלעם בן בעור אל העיר פתור שעל שפת נהר פרת, אל הארץ של בני עמו – לקרא לו, ולומר לו: הנה עם יצא ממצרים, הנה הוא בפה את מראה הארץ והוא חונה ממולי.

ועכשיו לך בבקשה קלל לי את העם הזה כי הוא עצום, יותר ממני, אולי אוכל להכות בו ואגרש אותו מהארץ, כי אני יודע שמי שתברך הוא מבורך, ומי שתקלל יקלל.

זקני מואב וזקני מדן הלכו ובגידם ספרי קסמים, הם באו לבלעם ודברו אליו את דברי בלק.

הוא אמר להם: השארו פה הלילה ואשיב לכם תשובה לפי מה שה' יאמר לי, שרי מואב התאכסנו אצל בלעם.

אלהים בא לבלעם ואמר: מי האנשים האלה שאתך?

בלעם אמר לאלהים: בלק בן צפור מלך מואב שלח אותם אלי לומר לי:

הנה העם שיצא ממצרים בפה את מראה הארץ, עכשיו לך תקלל לי אותו אולי אוכל להלחם בו ולגרשו.

אלהים אמר לבלעם: אל תלך אתם, אל תקלל את העם כי הוא מבורך.

בלעם קם בבוקר ואמר לשרי בלק: לכו לארצכם כי ה' סרב לאפשר לי ללכת אתכם.

וַיֵּרָא בַּלֶּק בֶּן־צְפּוֹר אֶת כָּל־אֲשֶׁר־עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאֻמּוֹרֵי:

וַיִּגְדַּר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם מְאֹד כִּי רַב־הוּא וַיִּקְרַן מוֹאָב מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיֹּאמְרוּ מוֹאָב אֶל־זִקְנֵי מִדְיָן עֲתִידָה לַחֲכוּ הַקְּהֵל אֶת־כָּל־סְבִיבֹתֵינוּ כְּלַחֲדַי הַשּׁוֹר אֶת יָרֵק הַשָּׂדֶה וּבַלֶּק בֶּן־צְפּוֹר מְלֻךְ לְמוֹאָב בְּעֵת הַהוּא:

וַיִּשְׁלַח מְלָאכִים אֶל־בַּלְעָם בֶּן־בְּעוֹר פְּתוּרָה אֲשֶׁר עַל־הַנְּהַר אֶרֶץ בְּנֵי־עַמּוֹ לִקְרֹאֵלּוֹ לֵאמֹר הִנֵּה עָם יֹצֵא מִמִּצְרַיִם הִנֵּה כֹסֶה אֶת־עֵינָי הָאָרֶץ וְהוּא יֹשֵׁב מִמּוּלִי:

וַעֲתִידָה לַכַּהֲנָא אֲרַהֲלִי אֶת־הָעָם הַזֶּה כִּי־עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי אוּלַי אוּכַל נִכְחֹבוּ וַאֲנִדְשֵׁנוּ מִן־הָאָרֶץ כִּי יִדְעֵתִי אֶת־אֲשֶׁר־תִּבְרַךְ מִבְּרַךְ וְאֲשֶׁר תֵּאָר וַיֹּאֲר:

וַיֵּלְכוּ זִקְנֵי מוֹאָב וְזִקְנֵי מִדְיָן וַיִּקְסְמוּ בַיָּדָם וַיָּבִיאוּ אֶל־בַּלְעָם וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו דְּבַרֵי בַּלֶּק:

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיהֶם לֵינּוּ פֹה הַלַּיְלָה וְהִשְׁבֵּתִי אֶתְכֶם דְּבַר כַּאֲשֶׁר יִדְבַר יְהוָה אֵלָי וַיִּשְׁכְּבוּ שְׂרֵי־מוֹאָב עִם־בַּלְעָם:

וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל־בַּלְעָם וַיֹּאמְרוּ מִי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ:

וַיֹּאמְרוּ בַלְעָם אֶל־הָאֱלֹהִים בַּלֶּק בֶּן־צְפּוֹר מְלֻךְ מוֹאָב שְׁלַח אֵלָי:

הִנֵּה הָעָם הַיֹּצֵא מִמִּצְרַיִם וַיִּכַּס אֶת־עֵינָי הָאָרֶץ עֲתִידָה לַכּוֹת קִבְּהָ לִי אֹתוֹ אוּלַי אוּכַל לְהִלָּחֵם בּוֹ וּגְרַשְׁתִּיו:

וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהִים אֶל־בַּלְעָם לֹא תִלְךָ עִמָּהֶם לֹא תֵאָר אֶת־הָעָם כִּי בְרוּךְ הוּא:

וַיִּקָּם בַּלְעָם בַּבֹּקֶר וַיֹּאמְרוּ אֶל־שְׂרֵי בַּלֶּק לְכוּ אֶל־אַרְצְכֶם כִּי מֵאֵן יְהוָה לַתִּתִּי לְהִלָּךְ עִמָּכֶם:

[1] *

* [1]

[1] *

ש' [1]

שְׂרֵי מוֹאָב קָמוּ וּבָאוּ לְבָלָק וַאֲמָרוּ: בְּלַעַם סָרַב לְלַכֵּת אִתָּנוּ.

בְּלַק הוֹסִיף לְשַׁלּוֹחַ עוֹד שְׂרִים, רַבִּים וְנִכְבְּדִים מֵאֵלָה שִׁשְׁלַח קוֹדֵם.

הֵם בָּאוּ לְבְלַעַם וַאֲמָרוּ לוֹ: כִּי אָמַר בְּלַק בֶּן צְפּוֹר: אֲנִי, אֵל תִּמְנַע מִלְּכַת אֵלַי.

כִּי אֲנִי אֶכְבֵּד אוֹתָךְ מְאֹד וְאֶעֱשֶׂה כָּל מַה שִׁתְּאָמַר לִי, וְאֲנִי, לֶךְ קָלֵל לִי אֶת הָעָם הַזֶּה.

בְּלַעַם עָנָה וַאֲמַר לְעַבְדֵי בְלַק: גַּם אִם בְּלַק יִתֵּן לִי כֶסֶף וְזָהָב בְּכִמּוֹת שִׁיכּוּלָה לְמִלֵּא אֶת בֵּיתוֹ לֹא אוֹכַל לְעִבּוֹר עַל דְּבָרֵי ה' אֱלֹהָי לְעִשׂוֹת דְּבַר קִטְן אוֹ גְדוֹל.

וְעַכְשָׁיו בְּבִקְשָׁה, תִּתְאַכְסְנוּ כָּאֵן גַּם אִתֶּם הַלַּיְלָה, עַד שֶׁאֲדַע מַה ה' יִדְבֵּר אִתִּי עוֹד.

אֱלֹהִים בָּא לְבְלַעַם בְּלִילָה, וַאֲמַר לוֹ: אִם הָאֲנָשִׁים בָּאוּ רַק לְקַרְא לֶךְ קוֹם לֶךְ אִתָּם, אָבֵל רַק אֶת הַדְּבַר שֶׁאֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אוֹתוֹ תַעֲשֶׂה.

בְּלַעַם קָם בְּבוֹקֵר, רָתַם אֶת אֶתוֹנוֹ, וְהִלָּךְ עִם שְׂרֵי מוֹאָב.

אֱלֹהִים כָּעַס עַל זֶה שֶׁהוּא הוֹלֵךְ, מִלֵּאךְ ה' עֹמֵד בַּדֶּרֶךְ לְהַפְרִיעַ לוֹ, וְהוּא רוֹכֵב עַל אֶתוֹנוֹ וְשָׁנֵי נַעֲרָיו אִתּוֹ.

הָאֶתוֹן רָאֲתָה אֶת מִלֵּאךְ ה' עוֹמֵד בַּדֶּרֶךְ וְחָרְבוּ שְׁלוֹפָה בִּידּוֹ, הָאֶתוֹן סָטְתָה מִהַדֶּרֶךְ וְהִלְכָה בַשָּׂדֶה, בְּלַעַם הִכָּה אֶת הָאֶתוֹן כְּדֵי לְהַפְנוֹת אוֹתָה לַדֶּרֶךְ.

מִלֵּאךְ ה' עֹמֵד בַּשָּׂבִיל שְׁבִין הַכְּרָמִים, גָּדַר מִכָּאן וְגָדַר מִכָּאן.

הָאֶתוֹן רָאֲתָה אֶת מִלֵּאךְ ה', הִיא נִלְחָצָה לְקִיר וְלִחְצָה אֶת רִגְלָ בְלַעַם, הוּא הִכָּה אוֹתָה שׁוֹב.

מִלֵּאךְ ה' הִמְשִׁיךְ לְעִבּוֹר, וְעֹמֵד בְּמִקוֹם צָר שָׂאֵן בּוֹ דֶּרֶךְ לְסֻטּוֹת לִימִין אוֹ לְשִׁמְאֹל.

הָאֶתוֹן רָאֲתָה אֶת מִלֵּאךְ ה', וְרִבְצָה תַּחַת בְּלַעַם, בְּלַעַם כָּעַס וְהִכָּה אֶת הָאֶתוֹן בַּמִּקָּל.

וַיִּקְוִמוּ שְׂרֵי מוֹאָב וַיָּבִיאוּ אֶל-בְּלַק וַיֹּאמְרוּ מֵאֵן בְּלַעַם הִלָּךְ עִמָּנוּ:

וַיִּסָּף עוֹד בְּלַק שְׁלַח שְׂרִים רַבִּים וְנִכְבְּדִים מֵאֵלָה:

וַיָּבִיאוּ אֶל-בְּלַעַם וַיֹּאמְרוּ לוֹ כִּי אָמַר בְּלַק בֶּן-צְפּוֹר אֶל-נְאֻם תִּמְנַע מִהִלָּךְ אֵלַי:

כִּי-כִבֵּד אֶכְבְּדְךָ מְאֹד וְכָל אֲשֶׁר-תֹּאמַר אֵלַי אֶעֱשֶׂה וְלִכְהֵנָּה קָבַח-לִי אֶת הָעָם הַזֶּה:

וַיַּעַן בְּלַעַם וַיֹּאמַר אֶל-עַבְדֵי בְלַק אִם-יִתֵּן-לִי בְלַק מִלֵּא בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוֹכַל לְעִבּוֹר אֶת-דְּבָרֵי יְהוָה אֱלֹהָי לְעִשׂוֹת קִטְנָה אוֹ גְדוֹלָה:

וַעֲתָה שָׁבוּ נָא כְּזֶה גַם-אִתֶּם הַלַּיְלָה וְאֲדַעֶה מַה-יִּסָּף יְהוָה דְּבַר עִמִּי:

וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל-בְּלַעַם לַיְלָה וַיֹּאמַר לוֹ אִם-לִקְרֹא לֶךְ בָּאוּ הָאֲנָשִׁים קוֹם לֶךְ אִתָּם וְאֶךְ אֶת-הַדְּבַר אֲשֶׁר-אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אוֹתוֹ תַעֲשֶׂה:

וַיִּקָּם בְּלַעַם בַּבֹּקֶר וַיַּחֲבֹשׁ אֶת-אֶתוֹנוֹ וַיִּלָּךְ עִם-שְׂרֵי מוֹאָב:

וַיַּחֲרֹאֲף אֱלֹהִים כִּי-הוֹלֵךְ הוּא וַיִּתְנַצֵּב מִלֵּאךְ יְהוָה בַּדֶּרֶךְ לְשֹׁטֵן לוֹ וְהוּא רוֹכֵב עַל-אֶתוֹנוֹ וְשָׁנֵי נַעֲרָיו עִמּוֹ:

וַתֵּרָא הָאֶתוֹן אֶת-מִלֵּאךְ יְהוָה נֹצֵב בַּדֶּרֶךְ וְחָרְבוּ שְׁלוֹפָה בִּידּוֹ וַתֵּט הָאֶתוֹן מִן-הַדֶּרֶךְ וַתִּלָּךְ בַּשָּׂדֶה וַיִּךְ בְּלַעַם אֶת-הָאֶתוֹן לְהַטְטֶה הַדֶּרֶךְ:

וַיַּעֲמֵד מִלֵּאךְ יְהוָה בַּמִּשְׁעוֹל הַכְּרָמִים גָּדַר מִזֶּה וְגָדַר מִזֶּה:

וַתֵּרָא הָאֶתוֹן אֶת-מִלֵּאךְ יְהוָה וַתִּלְחָץ אֶל-הַקִּיר וַתִּלְחָץ אֶת-רִגְלָ בְּלַעַם אֶל-הַקִּיר וַיִּסָּף לְהַכֹּתָהּ:

וַיִּסָּף מִלֵּאךְ-יְהוָה עֹבֵר וַיַּעֲמֵד בְּמִקוֹם צָר אֲשֶׁר אֵין-דֶּרֶךְ לְנֻטוֹת יְמִין וְשִׁמְאֹל:

וַתֵּרָא הָאֶתוֹן אֶת-מִלֵּאךְ יְהוָה וַתִּרְבֵּץ תַּחַת בְּלַעַם וַיַּחֲרֹאֲף בְּלַעַם וַיִּךְ אֶת-

שליש

הָאֶתּוֹן בַּמִּקְלָה:

כח וַיִּפְתַּח יְהוָה אֶת־פִּי הָאֶתּוֹן וַתֹּאמֶר לְבַלְעָם מַה־עֲשִׂיתִי לָךְ כִּי הִכִּיתַנִּי זֶה שְׁלֹשׁ רִגְלַיִם:

כט וַיֹּאמֶר בַּלְעָם לְאֶתּוֹן כִּי הִתְעַלְלִית בִּי לֹא יִשְׁחַרְבֵנִי בְיָדֵי כִּי עֲתָה תִרְגַּמְדִּי:

ל ותֹּאמֶר הָאֶתּוֹן אֶל־בַּלְעָם הֲלוֹא אָנֹכִי אֲתֹנֶךָ אֲשֶׁר־רִכַּבְתָּ עָלַי מֵעוֹדְךָ עַד־ הַיּוֹם הַזֶּה הֲהִסְכַּן הִסְפַּנְתִּי לַעֲשׂוֹת לָךְ כֹּה וַיֹּאמֶר לֹא:

לא וַיַּגִּל יְהוָה אֶת־עֵינָיו בַּלְעָם וַיֵּרָא אֶת־ מַלְאָךְ יְהוָה נֹצֵב בְּדֶרֶךְ וַתִּרְבּוּ שְׁלֹפָה בְּיָדוֹ וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְאִפְּיוֹ:

לב וַיֹּאמֶר אֵלָיו מַלְאָךְ יְהוָה עַל־מָה הִפִּיתִי אֶת־אֲתֹנְךָ זֶה שְׁלוֹשׁ רִגְלַיִם הִנֵּה אָנֹכִי יִצְאָתִי לְשֹׁטֵן כִּי־יִרְט הַדֶּרֶךְ לְנִגְדִי:

לג וַתִּרְאַנִי הָאֶתּוֹן וַתֵּט לִפְנֵי זֶה שְׁלֹשׁ רִגְלַיִם אוֹיֵל נִטְתָה מִפְּנֵי כִּי עֲתָה גַם־ אַחְכָּה תִרְגַּמְתִּי וְאוֹתָהּ תִּחְיִיתִי:

לד וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל־מַלְאָךְ יְהוָה חֲטָאתִי כִּי לֹא יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה נֹצֵב לְקַרְאֹתִי בְּדֶרֶךְ וְעֲתָה אִם־רַע בְּעֵינֶיךָ אֲשׁוּבָה לִי:

לה וַיֹּאמֶר מַלְאָךְ יְהוָה אֶל־בַּלְעָם לָךְ עַם־ הָאֲנָשִׁים וְאַפְסֵ אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר־ אָדַבֵּר אֵלֶיךָ אֲתוֹ תִדְבֹּר וַיִּלְךְ בַּלְעָם עִם־שָׂרֵי בָלָק:

לו וַיִּשְׁמַע בָּלָק כִּי בָא בַלְעָם וַיֵּצֵא לְקַרְאָתוֹ אֶל־עֵיר מוֹאָב אֲשֶׁר עַל־גְּבוּל אֲרָנוֹן אֲשֶׁר בְּקִצֵּה הַנָּבוּל:

לז וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־בַּלְעָם הֲלֹא שְׁלַחַת שְׁלַחְתִּי אֵלֶיךָ לְקַרְאֲלְךָ לָמָּה לֹא־ הִלַּכְתָּ אֵלַי הָאֲמַנְנִים לֹא אוֹכַל כִּבְדְּךָ:

לח וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל־בָּלָק הִנֵּה־בָאתִי אֵלֶיךָ עֲתָה תִּכַּל אוֹכַל דְּבַר מְאוּמָה הַדְּבַר אֲשֶׁר יִשִּׁים אֱלֹהִים בְּפִי אֲתוֹ אָדַבֵּר:

לט וַיִּלְךְ בַּלְעָם עִם־בָּלָק וַיָּבֹאוּ קָרְנַת

ה' פתח את פי האתון והיא אמרה לבלעם: מה עשיתי לך שהכית אותי שלוש פעמים?

בַּלְעָם אָמַר לְאֶתּוֹן: כִּי הִתְעַלְלִית בִּי, אֵלּוּ הִיָּתָה חֲרַב בְּיָדֵי הַיִּיתִי עִכְשָׁיו הוֹרַג אֹתְךָ!

וַתֹּאמֶר הָאֶתּוֹן אֶמְרָה לְבַלְעָם: הֲרִי אָנִי אֲתוֹנְךָ שֶׁרִכַּבְתָּ עָלַי מֵאִזְ שֶׁהִתְחַלַּת לְרִכּוֹב וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, הֲאִם הַיִּיתִי רִגִּילָה לַעֲשׂוֹת לָךְ כִּי? אָמַר: לֹא.

ה' פקח את עיני בלעם והוא ראה את מלאך ה' עומד בדרך וחרבו שלופה בידו, הוא קד והשתחוה על פניו.

מַלְאָךְ ה' אָמַר לוֹ: לָמָּה הִפִּיתִי אֶת אֲתוֹנְךָ כִּבְר שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים? הֲרִי אָנִי הוּא שִׁיִּצְאָתִי לְהַפְרִיעַ, כִּי דִרְבַּךְ אֵינָה יִשְׂרָה בְּעֵינָי!

הָאֶתּוֹן רָאָתָה אוֹתִי וְסִטְתָּה מִלִּפְנֵי כִּבְר שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים, אִם לֹא הִיָּתָה סוֹטָה מִפְּנֵי הַיִּיתִי עִכְשָׁיו הוֹרַג אֹתְךָ, וְאוֹתָהּ הַיִּיתִי מִשְׂאִיר בַּחַיִּים.

בַּלְעָם אָמַר לְמַלְאָךְ ה': חֲטָאתִי כִּי לֹא יָדַעְתִּי שְׂאֵתָה עוֹמֵד מוּלִי בְּדֶרֶךְ, וְעִכְשָׁיו, אִם זֶה רַע בְּעֵינֶיךָ שֶׁהִלַּכְתִּי, אֲחִזּוֹר.

מַלְאָךְ ה' אָמַר לְבַלְעָם: לָךְ עַם הָאֲנָשִׁים, אָבֵל רַק אֶת הַדְּבַר שֶׁאָדַבֵּר אֵלֶיךָ אוֹתוֹ תִדְבֹּר! בַּלְעָם הִלְךְ עִם שָׂרֵי בָלָק.

בָּלָק שָׁמַע שֶׁבַלְעָם בָּא, הוּא יֵצֵא לְקַרְאָתוֹ לְעֵיר הַבִּירָה שֶׁל מוֹאָב שֶׁנִּמְצְאָת עַל גְּבוּל נַחַל אֲרָנוֹן שֶׁנִּמְצָא בְּקִצֵּה גְבוּל מוֹאָב.

בָּלָק אָמַר לְבַלְעָם: הֲרִי כִּבְר שְׁלַחְתִּי אֵלֶיךָ שְׁלִיחִים לְקַרְא לָךְ, לָמָּה לֹא הִלַּכְתָּ אֵלַי? הֲאִם בְּאִמַּת חֲשַׁבְתָּ שֶׁלֹּא אוֹכַל לְכַבֵּד אוֹתְךָ?

בַּלְעָם אָמַר לְבָלָק: הִנֵּה בָאתִי אֵלֶיךָ עִכְשָׁיו, הֲאִם אָנִי יָכוֹל לְדַבֵּר מִשְׁהוּא? רַק אֶת הַדְּבָרִים שֶׁאֱלֹהִים יִשִּׁים בְּפִי, אוֹתָם אָדַבֵּר.

בַּלְעָם הִלְךְ עִם בָּלָק, וְהִם בָּאוּ לְעֵיר -

לחיצות עיר הבירה.
 בַּלֵּק שָׁחַט בָּקָר וְצֹאן, וְשָׁלַח מֵהַבֶּשֶׂר לְבַלְעָם
 וְלַשָּׂרִים שְׂאֵתוֹ.
 בַּבּוֹקֵר, בַּלֵּק לָקַח אֶת בַּלְעָם וְהֵעֵלָה אוֹתוֹ
 לְרֶמֶה שֶׁעֲבָדוּ עָלֶיהָ אֶת הַבַּעַל, וְהוּא רָאָה
 מִשָּׁם אֶת קִצְהַ הָעָם.
 בַּלְעָם אָמַר לְבַלֵּק: בְּנֵה לִי כָּאֵן שְׂבָעָה
 מִזְבְּחוֹת וְהִכֵּן לִי כָּאֵן שְׂבָעָה פְּרִים וְשְׂבָעָה
 אֵילִים.
 בַּלֵּק עָשָׂה כְּמוֹ שֶׁבַלְעָם דִּבֶּר, וּבַלֵּק וּבַלְעָם
 הִקְרִיבוּ בְּכָל מִזְבֵּחַ פֶּר וְאֵיל לְעוֹלָה.
 בַּלְעָם אָמַר לְבַלֵּק: עֲמוּד לֵיד עוֹלֹתֶיךָ וְאֵלֶיךָ,
 אוֹלֵי בְמִקְרָה הִ' יָבוֹא לִקְרָאתִי וְיִרְאֶה לִי
 דָּבָר בְּנִבּוּאָה וְאֶגִּיד לְךָ, וְהוּא הֵלֵךְ לְבָד.
 אֱלֹהִים הִזְדַּמְּן לְבַלְעָם, אָמַר לוֹ: עֲרַכְתִּי אֶת
 שְׂבָעַת הַמִּזְבְּחוֹת וְהִקְרַבְתִּי בְּכָל מִזְבֵּחַ פֶּר
 וְאֵיל לְעוֹלָה.
 הִ' מָסַר דָּבָר נְבוּאָה לְבַלְעָם, וְאָמַר: שׁוּב
 לְבַלֵּק וְכֹד תִּדְבֹר.
 הוּא חָזַר אֵלָיו וְהִנֵּה הוּא עוֹמֵד לֵיד עוֹלֹתוֹ,
 וְכָל שָׂרֵי מוֹאָב אֵתוֹ.
 הוּא נָשָׂא אֶת נְאוֹמוֹ וְאָמַר: בַּלֵּק מִלֶּךְ מוֹאָב
 הוֹבִיל אוֹתִי מֵאֲרָם – מִהַרֵּי הַמִּדְּבָר, וּבִקֵּשׁ
 מִמֶּנִּי: לֶךְ קַלֵּל לִי אֶת יַעֲקֹב וְלֶךְ הִבֵּא זַעַם
 עַל יִשְׂרָאֵל.
 אֵיךְ אֶקְלֵל בְּשֵׂאִין קָלֶלֶת אֵל, וְאֵיךְ אֶבְיֵא
 זַעַם וְהִ' לֹא זַעַם!
 הָרִי אֲנִי רוֹאֶה אוֹתוֹ מֵרֹאשׁ הַצּוֹקִים וּמִבֵּיט בּוֹ
 מִגִּבְעוֹת – הִנֵּה עִם מִיּוּחַד שִׁיתִּישֵׁב בְּאֲרָצוֹ,
 וְאֵינוֹ נֹחֵשׁב כְּאַחַד מִהָעַמִּים.
 מִי יִכּוֹל לְמַנּוֹת אֶת צִאֲצָאֵי יַעֲקֹב הַמְרַבִּים
 כְּעֶפֶר, וּמִי יִכּוֹל לְסַפּוֹר אֶפְלוֹ רִבְעֵ אֶחָד שֶׁל
 מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל, הַלּוֹאֵי שְׂאֵמוֹת כְּצַדִּיק וְיִהְיֶה
 סוֹפִי כְּמוֹהוּ.
 בַּלֵּק אָמַר לְבַלְעָם: מַה עֲשִׂיתָ לִּי? לִקְחֹתִי
 אוֹתֶיךָ לְקַלֵּל אֶת אוֹיְבֵי וְהִנֵּה בִּרְכַתְּ אוֹתָם!
 עֲנֵה לוֹ וְאָמַר: הָרִי אֶת הַנְּבוּאָה שֶׁהִ' יָשִׁים

חֲצוֹת:
 מ וַיִּזְבַּח בַּלֵּק בָּקָר וְצֹאן וַיִּשְׁלַח לְבַלְעָם
 וְלַשָּׂרִים אֲשֶׁר אֵתוֹ:
 מא וַיְהִי כַּבֹּקֵר וַיִּקַּח בַּלֵּק אֶת-בַּלְעָם
 וַיַּעֲלֵהוּ בְּמֹת בַּעַל וַיִּרְא מִשָּׁם קִצְהַ
 הָעָם:
 כג וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל-בַּלֵּק בְּנֵה-לִי כֹזֵה
 שְׂבָעָה מִזְבְּחוֹת וְהִכֵּן לִי כֹזֵה שְׂבָעָה
 פְּרִים וְשְׂבָעָה אֵילִים:
 כ וַיַּעַשׂ בַּלֵּק כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר בַּלְעָם וַיַּעַל
 בַּלֵּק וּבַלְעָם פֶּר וְאֵיל בְּמִזְבְּחָם:
 ג וַיֹּאמֶר בַּלְעָם לְבַלֵּק הַתִּינִיב עַל-עֹלֹתֶיךָ
 וְאֵלֶיךָ אוֹלֵי יִקְרָה וְהִנֵּה לִקְרָאתִי
 וְדָבָר מִה־יִרְאֵנִי וְהִגַּדְתִּי לְךָ וַיִּלְךָ שְׂפִי:
 ד וַיִּקַּר אֱלֹהִים אֶל-בַּלְעָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו
 אֶת-שְׂבָעַת הַמִּזְבְּחוֹת עֲרַכְתִּי וְאָעַל פֶּר
 וְאֵיל בְּמִזְבְּחָם:
 ה וַיִּשֶׁם וְהִנֵּה דָּבָר בְּפִי בַלְעָם וַיֹּאמֶר
 שׁוּב אֶל-בַּלֵּק וְכֹה תִדְבֹר:
 ו וַיָּשָׁב אֵלָיו וְהִנֵּה נֹצֵב עַל-עֹלֹתוֹ הוּא
 וְכָל-שָׂרֵי מוֹאָב:
 ז וַיֵּשֶׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר מִן-אֲרָם יִנְחֵנִי בַּלֵּק
 מִלֶּךְ-מוֹאָב מִהַרְרֵי-קָדְשׁ לְכֹה אֲרַה־
 לִי יַעֲקֹב וְלִכֹּה זַעֲמָה יִשְׂרָאֵל:
 ח מַה אֶקְבֵּל לֹא קִבְיָה אֵל וְנִמָּה אֲזַעֵם לֹא
 זַעַם וְהִנֵּה:
 ט כִּי-מֵרֹאשׁ צֻרִים אֲרַאֲנִי וּמִגִּבְעוֹת
 אֲשׁוּרֵנִי הִנֵּה-עִם לְבָרְדָּ וְשִׁכָּן וּבְגוֹזִים לֹא
 יִתְחַשֵּׁב:
 י מִי מִנְּה עֶפֶר יַעֲקֹב וּמִסַּפֵּר אֶת-רִבְעֵ
 יִשְׂרָאֵל תִּמְתַּת נַפְשִׁי מוֹת יִשְׂרָאֵל וְתִהְיֶה
 אַחֲרֵיתִי כְּמֹהוּ:
 כא וַיֹּאמֶר בַּלֵּק אֶל-בַּלְעָם מַה עֲשִׂיתָ לִּי
 לְקַב אֵיבִי לִקְחֹתִיךָ וְהִנֵּה בִּרְכַתְּ כְּרֹךְ:
 כב וַיַּעַן וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֶת אֲשֶׁר יָשִׁים וְהִנֵּה

בְּפִי אַתּוֹ אֲשַׁמֵּר לְדַבֵּר :

וַיֹּאמֶר אֵלָיו בָּלָק לְדַבֵּר אֵת אֲלֵי מְקוֹם אַחֵר אֲשֶׁר תִּרְאֶנּוּ מִשָּׁם אַפְסֵי קַצְהוּ תִּרְאֶה וְכִלּוֹ לֹא תִרְאֶה וְקִבְּנוּ לִי מִשָּׁם : וַיִּקְחֵהוּ שָׂדֵה צִפִּים אֶל־רֹאשׁ הַפְּסִגָּה וַיִּבֶן שִׁבְעָה מִזְבְּחֹת וַיַּעַל פָּר וְאֵיל בַּמִּזְבֵּחַ :

וַיֹּאמֶר אֶל־בָּלָק הַתִּיַצֵּב כֹּה עַל־עֲלֹתֶיךָ וְאֲנֹכִי אֶקְרָה כֹּה :

וַיִּקַּר יְהוָה אֶל־בַּלְעָם וַיִּשֶׂם דְּבַר בְּפִיו וַיֹּאמֶר שׁוּב אֶל־בָּלָק וְכֹה תִדְבֹר :

וַיָּבֹא אֵלָיו וְהֵנּוּ נֹצֵב עַל־עֲלֹתוֹ וְשָׂרֵי מוֹאָב אִתּוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ בָּלָק מַה־דִּבַּר יְהוָה :

וַיֵּשֶׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר קוּם בָּלָק וְשִׁמְעֵ הַאֲזִינָה עֲדֵי בְנוֹ צִפּוֹר :

לֹא אִישׁ אֶל וַיִּכְזַב וּבֶן־אָדָם וַיִּתְנַחֵם הֵהוּא אָמַר וְלֹא יַעֲשֶׂה וְדַבֵּר וְלֹא יִקְיַמְנָה :

הִנֵּה בְהַר לְקַחְתִּי וּבְהַר וְלֹא אֲשִׁיבְנָה : לֹא־הִבִּישׁ אֹנֶן בִּיעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמַל בְּיִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵיו עִמּוֹ וּתְרוּעַת מִלְחָמָה בּוֹ :

אֵל מוֹצִיאֵם מִמִּצְרַיִם כְּתוֹעַפֶת רָאִם לוֹ :

כִּי לֹא־נָחַשׁ בִּיעֲקֹב וְלֹא־קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל כְּעֵת יֹאמֶר לְגַעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מַה־פָּעַל אֵל :

הַיּוֹעֵם כָּל־בְּיֹא יָקוּם וְכֹאֲרֵי יִתְנַשֵּׂא לֹא יִשְׁכַּב עַד־יֵאכַל טָרֶף וְדַם־חַלְלִים יִשְׁתֶּה :

וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־בַּלְעָם גַּם־קָב לֹא תִקְבְּנוּ גַם־בְּהַר לֹא תִבְרָכְנוּ :

וַיַּעַן בַּלְעָם וַיֹּאמֶר אֶל־בָּלָק הֲלֹא דִבַּרְתִּי אֵלֶיךָ לֵאמֹר כֹּל אֲשֶׁר־יִדְבַר יְהוָה אֵתוֹ אֶעֱשֶׂה :

וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־בַּלְעָם לִכְהֵנָּה אֶקְחֶיךָ

בְּפִי, רַק אֹתָהּ אֶקְפִּיד לֹמַר!

בָּלָק אָמַר לוֹ: לֵךְ בְּבִקְשָׁה אֵתִי לְמָקוֹם אַחֵר שֶׁתִּרְאֶה אוֹתוֹ מִשָּׁם, תִּרְאֶה רַק אֵת קַצְהוּ וְלֹא תִרְאֶה אֵת כָּלּוֹ, וְקִלְלֵ לִי אוֹתוֹ מִשָּׁם.

הוא לקח אוֹתוֹ לְשֵׂדֵה הַתְּצִפִּית לְרֹאשׁ הַפְּסִגָּה, הוא בָּנָה שִׁבְעָה מִזְבְּחוֹת וְהִקְרִיב בְּכָל מִזְבֵּחַ פָּר וְאֵיל לְעוֹלָה.

אָמַר לְבָלָק: עֲמוּד כָּאֵן לֵיד עוֹלֹתֶיךָ, וְאֲנִי תִזְדַּמֵּן לִי נְבוּאָה כָּאֵן.

ה' הִזְדַּמֵּן לְבַלְעָם וּמִסַּר לוֹ דְבַר נְבוּאָה, וְאָמַר לוֹ: חֲזוֹר לְבָלָק וְכֹךָ תִּדְבֹר.

הוא בא אֵלָיו וְהֵנָּה הוא עוֹמֵד לֵיד עוֹלֹתוֹ וְשָׂרֵי מוֹאָב אִתּוֹ, אָמַר לוֹ בָּלָק: מַה ה' דִּבַּר?

הוא נִשָּׂא אֵת נְאוּמוֹ וְאָמַר: קוּם בָּלָק וְשִׁמְעֵ הַקֹּשֶׁב אֵלֵי בְנוֹ שֶׁל צִפּוֹר.

הָאֵל אֵינוֹ אִישׁ שֶׁמְשַׁקֵּר, הוא אֵינוֹ בֶּן אָדָם שֶׁמִּתְחַרֵּט, הוא אָמַר – וְכִי לֹא יַעֲשֶׂה? הוא דִּבַּר – וְכִי לֹא יִקְיַם?!

הִנֵּה הִבַּאתִי בְרִכָּהּ, וְלֹא אֲחֻזֹּר בִּי מִלְּבָרְךָ. לֹא נִרְאָה בִּיעֲקֹב דְבַר שְׂאִינוֹ הַגּוֹן, וְלֹא נִרְאָה בְּיִשְׂרָאֵל דְבַר שֶׁקֶר, ה' אֱלֹהֵיו אִתּוֹ וּתְרוּעַת הַמִּלְחָמָה נִשְׁמַעַת בּוֹ בְּהַתְגַּלוֹתוֹ.

הָאֵל שֶׁהוֹצִיא אוֹתוֹ מִמִּצְרַיִם נּוֹתֵן לוֹ בַח כְּמוֹ שֶׁל שׂוֹר הַבֵּר הַגָּדוֹל.

הָרִי נִיחֹשׁ עֲתִידוֹת אֵינוֹ מִזִּיק לְיַעֲקֹב, וְחֻזִּי בְּקָסָם לֹא מִשְׁפִּיעַ עַל יִשְׂרָאֵל, עֲכָשָׁיו אוֹמֵר עַל יַעֲקֹב וְעַל יִשְׂרָאֵל אֵת מַה שֶׁהָאֵל יַעֲשֶׂה לוֹ:

הִנֵּה עִם זֶה יָקוּם וַיִּתְרוֹמֵם כְּמוֹ אֲרִיָּה, הוא לֹא יִשְׁכַּב לְנוּחַ עַד שֶׁיֵּאכַל טָרֶף וַיִּשְׁתֶּה אֵת דַּם הַחַרְוּגִים.

בָּלָק אָמַר לְבַלְעָם: גַּם אִם לֹא תִקְלַל אוֹתוֹ לְפָחוֹת אֵל תִּבְרָךְ אוֹתוֹ!

עָנָה בַּלְעָם וְאָמַר לְבָלָק: הָרִי דִבַּרְתִּי אֵלֶיךָ וְאִמְרָתִי: כֹּל מַה שֶׁה' יִדְבֹר – אוֹתוֹ אֶעֱשֶׂה.

בָּלָק אָמַר לְבַלְעָם: לֵךְ בְּבִקְשָׁה אֶקַּח אוֹתֶיךָ

יג חמישי

יד

טו

טז

יז

יח

יט

כ

כא

כב

כג

כד

כה

כו

כז

למקום אחר, אולי ייטב בעיני האלהים ותקלל לי אותו משם.

בלק לקח את בלעם לראש הגבעה שעבדו עליה לאיל פֶּעוֹר שמשקיפים משם למדבר. בלעם אמר לבלק: בנה לי כאן שבִּעָה מזבחות והכן לי כאן שבִּעָה פרים ושבִּעָה אילים.

בלק עשה כמו שבלעם אמר והקריב בכל מזבח פֶּר וָאֵיל לְעוֹלָה.

בלעם ראה שטוב בעיני ה' לברך את ישראל, לכן הוא לא השתמש באמצעים לניחוש עתידות כמו בפעמים הקודמות, אלא הפנה את פניו למדבר.

בלעם הרים את מבטו וראה את ישראל חונה מסדר לפי שבטיו, ושרתה עליו רוח אלהים. הוא נשא את נאֹמוֹ וְאָמַר: נאום בלעם בנו של פֶּעוֹר, נאום הגֹבֵר בַּעַל הָעֵינַן הַמִּתְבּוֹנֵנֶת הַיָּטֵב.

נאום השומע דבורי אל, שרואה מחזות שדי, נוֹפֵל בַּתְּרַדְמָה וּמִתְגַּלָּה לְעֵינָיו נְבוֹאָה.

כמה טובים אֹהֲלֵיךְ יַעֲקֹב, ומגוריך יִשְׂרָאֵל! כמו נחלים זורמים, כמו גנים על נהר, כמו בשמים שה' נטע, כמו ארזים על מים.

יטפטפו מים מענפיו, וזרעו יזרע במים רבים, מלכו יהיה מרום יותר מאנג מלך עמלק, ומלכותו תתעלה.

האל שהוציא אותו ממצרים נתן לו בַּח כְּמוֹ שֶׁל שׁוֹר הַבָּר הַגָּדוֹל, הוא יכבוש את העמים שונאיו וישבור את עצמותיהם וימחץ בהם את חציו.

ירבוץ יתישב וישבב כמו ארזה – מי יקים אותו! מברכיך מבורכים ומקלליך מקללים. בלק בעס על בלעם ומחה את כפיו בכעס, בלק אמר לבלעם: קראתי לך לקלל את אויבי והנה ברכת אותם כבר שלוש פעמים!

ועכשיו ברח לך למקומך! רציתי לכבד

אל־מקום אחר אולי יִישַׁר בְּעֵינֵי הָאֱלֹהִים וּקְבַלְתוּ לִי מִשָּׁם:

כח וַיִּקַּח בְּלָק אֶת־בַּלְעָם רֹאשׁ הַפְּעוֹר הַנֹּשֶׁקֶף עַל־פְּנֵי הַיְשִׁימוֹן:

כט וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל־בְּלָק בְּנֵה־לִי בַזָּה שְׂבַעָה מִזְבְּחֹת וְהִכֵּן לִי בַזָּה שְׂבַעָה פְּרִים וְשְׂבַעָה אֵילִם:

ל וַיַּעַשׂ בְּלָק כַּאֲשֶׁר אָמַר בַּלְעָם וַיַּעַל פֶּר וָאֵיל בַּמִּזְבֵּחַ:

כד וַיִּרְא בַלְעָם כִּי טוֹב בְּעֵינָיו יְהוָה לְבָרֵךְ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְלֹא־הִלָּךְ כְּפַעַם־בְּפַעַם לְקַבֵּאת נְחֻשִׁים וַיִּשֶׁת אֶל־הַמִּדְבָּר פָּנָיו:

ב וַיֵּשֶׂא בַלְעָם אֶת־עֵינָיו וַיִּרְא אֶת־יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לְשִׁבְטָיו וְנַתְּחֵי עָלָיו רוּחַ אֱלֹהִים:

ג וַיֵּשֶׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר נָאִם בַּלְעָם בְּנִי בְעוֹר וְנָאִם הַגֹּבֵר שֶׁתָּם הָעֵינַן:

ד נָאִם שָׁמַע אֲמַר־יֵאל אֲשֶׁר מַחֲזֶה שְׂדֵי יַחֲזֶה נָפֵל וְנִלְוֵי עֵינָיִם:

ה מַה־טוֹב אֹהֲלֵיךְ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֵיךְ יִשְׂרָאֵל: כְּנַחֲלִים נִשְׁוִי כְּנָתַת עָלַי נְהַר כְּאֹהֲלִים נִטַּע יְהוָה כְּאַרְזִים עָלַי־מִים:

ז יִזְל־מִים מִהַלְלוּ וְזָרְעוּ בְּמִים רַבִּים וַיִּרְם מֵאֲנָן מִלְכּוֹ וְתִנְשֵׂא מִלְכָּתוֹ:

ח אֵל מוֹצִיאֻו מִמִּצְרַיִם כְּתוֹעַפֶּת רָאִם לֹו יֵאֲכַל גּוֹיִם צָרִיו וְעַצְמֹתֵיהֶם יִנְרָם וְחֲצָיו יִמְחָץ:

ט כְּרַע שָׁכַב כְּאֲרֵי וּכְלָבִיא מִי יִקִּימֵנוּ מְבֹרְכֵיךְ בְּרוּךְ וְאֲרֻרֵיךְ אֲרוּר:

י וַיַּחֲרֹ־אֶף בְּלָק אֶל־בַּלְעָם וַיִּסְפַּק אֶת־כַּפָּיו וַיֹּאמֶר בְּלָק אֶל־בַּלְעָם לָקַב אֹיְבֵי קְרֵאתֶיךָ וְהִנֵּה בְרִכָּת בְּרַךְ זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:

יא וְעַתָּה בְּרַח־לָךְ אֶל־מְקוֹמֶךָ אֲמַרְתִּי

אֹתָךְ וְהִנֵּה ה' מִנַּע מִמֶּךָ כְּבוֹד.
בְּלָעַם אָמַר לְבָלָק: הֲרִי גַם לְשְׁלוּחֶיךָ
שִׁשְׁלַחְתָּ אֵלַי דְּבַרְתִּי וְאָמַרְתִּי כֹךְ:

גַּם אִם בָּלָק יִתֵּן לִי כֶסֶף וְזָהָב בְּכֹמוֹת
שֹׁאֲפָשָׁר לְמִלֵּא בַּה אֶת בֵּיתוֹ – לֹא אוֹכֵל
לְעֹבוֹר עַל דְּבַרֵי ה' אֱלֹהֵי וְלַעֲשׂוֹת מִלְּפִי טוֹב
אוֹ רָע – רַק אֶת מַה שֶּׁה' יְדַבֵּר אוֹתוֹ אֲדַבֵּר.

וְעַכְשָׁיו אֲנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי, בֹּא וְאִיעֶזֶר לְךָ מַה
לַעֲשׂוֹת וְאֶגְדֹּל לְךָ מַה יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמֶּךָ
בְּאַחֲרִית הַיָּמִים.

הוא נִשְׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר נָאִם בְּלָעַם בְּנֵנוּ בְּעַר
שֶׁל בְּעוֹר וְנֹאִים הַגֹּבֵר בְּעַל הָעֵינַן הַמִּתְבּוֹנְנֵת
הַיֵּטֵב.

נֹאִים הַשּׁוֹמֵעַ דְּבוּרֵי אֵל וְיֹדֵעַ דַּעַת עֲלִיּוֹן
עֲלִיּוֹן, הַרְוָאָה מַחְזוֹת שְׂדֵי, נוֹפֵל בְּתַרְדֵּמָה
וּמִתְגַּלֶּה לְעֵינָיו נְבוּאָה.

אֲנִי רוֹאֶה אוֹתוֹ וְלֹא עֹכְשִׁי, אֲנִי מְבִיט בּוֹ וְהוּא
אֵינִי קְרוֹב, בְּעַתִּיד יִזְרַח מֶלֶךְ עֲלִיּוֹן מִיַּעֲקֹב
וְיִקּוּם שְׁלִיט מִיִּשְׂרָאֵל, וְיִמְחֹץ אֶת מוֹאָב
שְׁיֹשְׁבִים בְּגִבּוּלוֹ, וְיִכְבּוֹשׁ אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם.

אָדָם יִהְיוּ לוֹ לִירוּשָׁה – שְׁעִיר אוֹיְבָיו יִהְיוּ לוֹ
לִירוּשָׁה, וְיִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה חֵיל.

וְאִישׁ מִיַּעֲקֹב יִשְׁלוֹט וְיִשְׁמִיד כָּל שְׂרִיד מִהָעִיר.
הוא רָאָה אֶת עַמְלָק, נִשְׂא אֶת נֹאִמוֹ וַיֹּאמֶר:
עַמְלָק הוּא הָעָם הָרֵאשׁוֹן שֶׁנִּלְחַם בְּיִשְׂרָאֵל,
וְסוֹפוֹ שְׂיֵאבֵד.

הוא רָאָה אֶת בְּנֵי יִתְרוֹ, נִשְׂא אֶת נֹאִמוֹ
וַיֹּאמֶר: חֲזֹק אֶת מְגוּרֶיךָ וְשִׂים בְּסַלְעַת אֶת בֵּיתְךָ.
כִּי אִם יִרְצוּ לְהַשְׁמִיד אֶת שְׁלֹטוֹן בְּנֵי יִתְרוֹ,
לְמָה שֹׁאשׂוֹר יִקְחוּ אוֹתְךָ בְּשִׁבְיָ?

הוא נִשְׂא אֶת נֹאִמוֹ וַיֹּאמֶר: אוֹיּוֹ מִי יִשְׂאָר
בַּחַיִּים כְּשֶׁהָאֵל יַעֲשֶׂה אֶת יִשְׂרָאֵל שְׁלִיטִים.

וְצִי אֲנִיּוֹת יֵצְאוּ מֵאַרְץ כְּתִים, יַעֲנוּ אֶת עַם
אֲשׁוֹר וְיַעֲנוּ אֶת עַם עֵבֶר, וְגַם הוּא – עַם כְּתִים
סוֹפוֹ שְׂיֵאבֵד.

בְּלָעַם קָם וְהֵלֵךְ וַחֲזוֹר לְמִקְוֹמוֹ, וְגַם בָּלָק הֵלֵךְ

כְּכֹד אֲכַבְדְּךָ וְהִנֵּה מִנַּעַךְ יִהְיֶה מִכְּבוֹד:
וַיֹּאמֶר בְּלָעַם אֶל-בָּלָק הֲלֹא גַם אֶל-
מִלְּאֲכֶיךָ אֲשֶׁר-שִׁלַּחְתָּ אֵלַי דְּבַרְתִּי
לֵאמֹר:

אִם יִתֵּן-לִי בָלָק מִלֵּא בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב
לֹא אוֹכֵל לְעֹבֵר אֶת-פִּי יִהְיֶה לַעֲשׂוֹת
טוֹבָה אוֹ רָעָה מִלְּפִי אֲשֶׁר-יְדַבֵּר יִהְיֶה
אִתּוֹ אֲדַבֵּר:

וְעַתָּה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי לְכַה אִיעֶזֶרְךָ
אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמֶּךָ בְּאַחֲרִית
הַיָּמִים:

וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר נָאִם בְּלָעַם בְּנֵנוּ בְּעַר
וְנֹאִם הַגֹּבֵר שְׂתָם הָעֵינַן:

נָאִם שָׁמַע אֲמַר־אֵל וְיָדַע דַּעַת עֲלִיּוֹן
מַחְזָה שְׂדֵי יִחְזֶה נֹפֵל וְנִלְוֵי עֵינָיִם:

אֲרֹאֵנוּ וְלֹא עַתָּה אֲשׁוּרֵנוּ וְלֹא קְרוֹב
דְּלֶךְ כּוֹכָב מִיַּעֲקֹב וְקָם שְׂבֵט מִיִּשְׂרָאֵל
וְיִמְחֹץ פְּאֵתֵי מוֹאָב וְקִרְקַר כָּל-בְּנֵי-שֵׁת:

וְהִנֵּה אָדָם יִרְשֶׁה וְהִנֵּה יִרְשֶׁה שְׁעִיר
אֲוִיְבָיו וְיִשְׂרָאֵל עֹשֶׂה חֵיל:

וַיִּרְדַּךְ מִיַּעֲקֹב וְהָאֲבִיד שְׂרִיד מִהָעִיר:
וַיִּרְא אֶת-עַמְלָק וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר
רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְלָק וְאַחֲרִיתוֹ עַדִּי
אֲבֵד:

וַיִּרְא אֶת-הַקִּינִי וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר
אֵיתָן מוֹשְׁבֶךָ וְשִׂים בְּסַלְעַת קַנְזֶךָ:
כִּי אִם-יִהְיֶה לְבַעַר קִין עַד-מָה אֲשׁוֹר
תִּשְׁבֶּךָ:

וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אוֹיּוֹ מִי יִחִיהַ מִשְׁמוֹ
אֵל:

וְצִים מִיַּד כְּתִים וְעַנּוּ אֲשׁוֹר וְעַנּוּ-עֵבֶר
וְגַם-הוּא עַדִּי אֲבֵד:

וַיִּקָּם בְּלָעַם וַיֵּלֶךְ וַיִּשָּׁב לְמִקְוֹמוֹ וְגַם-

בְּלַק הַלֵּךְ לְדַרְכוֹ: פ

לְדַרְכוֹ.

פְּרִשֶׁת קִנְאֵת פִּינְחָס
 וַיִּשָּׂא יִשְׂרָאֵל חֲנוּ בַשָּׁטִיִּם, וְהָעַם הִתְחִילוּ לַזְנוּת עִם
 בָּנוֹת מִזְרָאֵם.
 הֵן קָרְאוּ לָעַם לֵאמֹר מִקְרַבְנוֹת אֱלֹהֵיהֶן,
 וְהָעַם אָכְלוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לֵאלֹהֵיהֶן.
 עַם יִשְׂרָאֵל הִתְחַבֵּר לְאֵלִיל בַּעַל פְּעוֹר, וְהָיָה
 בָּעַם עַל יִשְׂרָאֵל.
 ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: קַח אֶתְךָ אֶת כָּל רְאִשֵׁי הָעַם
 וְתֵלֵה אֶת הַחוּטָאִים לְמוֹל הַשָּׁמֶשׁ לְמַעַן
 כְּבוֹד ה', וְכַף יַפְסֵק הַבַּעַס שֶׁל ה' מִיִּשְׂרָאֵל.
 מֹשֶׁה אָמַר לְשׁוֹפְטֵי יִשְׂרָאֵל: הֲרֹגוּ כָּל אִישׁ
 אֶת אֲנָשָׁיו שֶׁהִתְחַבְּרוּ לְבַעַל פְּעוֹר!
 וְהָיָה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּא וְקָרַב אֶל
 מִשְׁפַּחְתּוֹ אֶת הַבַּת הַמְדִינִית לְעֵינֵי מֹשֶׁה
 וּלְעֵינֵי כָּל הַקָּהָל שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהֵם בּוֹכִים
 לְפָנָיו פֶּתַח אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת.
 פִּינְחָס בֶּן אֱלֵעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן רְאָה, קָם
 מִתּוֹךְ הַצִּבּוֹר וְלָקַח רוֹמַח בְּיָדוֹ.
 הוּא בָּא אַחֲרֵי הָאִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאוֹהֶל
 שָׁבוּ שָׁכְבוּ, וְדָקַר אֶת שְׁנֵיהֶם – אֶת הָאִישׁ
 מִיִּשְׂרָאֵל וְאֶת הָאִשָּׁה בְּבִטְנָהּ, וְהַמְגִיפָה
 נִעְצְרָה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
 מִסְפַּר הַמֵּתִים בַּמְגִּפָּה הָיוּ עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה
 אָלֶף.

א וַיִּשָּׂא יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁטִיִּם וַיַּחֲלֵל הָעַם לַזְנוּת
 אֶל-בָּנוֹת מִזְרָאֵם:
 ב וַתִּקְרְאוּ לָעַם לִזְבְּחֵי אֱלֹהֵיהֶן וַיֹּאכְלֵם
 הָעַם וַיִּשְׁתַּחֲווּ לֵאלֹהֵיהֶן:
 ג וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעוֹר וַיִּחַר-אַף
 יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל:
 ד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה קַח אֶת-כָּל-
 רְאִשֵׁי הָעַם וְהוֹקֵעַ אוֹתָם לִיהוָה נִגְדֵם
 הַשָּׁמֶשׁ וַיִּשָּׁב חֲרוֹן אַף-יְהוָה מִיִּשְׂרָאֵל:
 ה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-שׁוֹפְטֵי יִשְׂרָאֵל הֲרֹגוּ
 אִישׁ אֲנָשָׁיו הַנִּצְמָדִים לְבַעַל פְּעוֹר:
 ו וְהָיָה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּא וַיִּקְרַב אֶל-
 אֲחִיו אֶת-הַמְדִינִית לְעֵינֵי מֹשֶׁה וּלְעֵינֵי
 ז כָּל-עַדְתַּת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְהָמָּה בָכִים פָּתַח
 אֶהֱל מוֹעֵד:
 ח וַיֵּרָא פִּינְחָס בֶּן-אֱלֵעָזָר בֶּן-אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן
 וַיִּקָּם מִתּוֹךְ הָעֵדָה וַיִּקַּח רוֹמַח בְּיָדוֹ:
 ט וַיָּבֹא אַחֲרָיִם-יִשְׂרָאֵל אֶל-הַקְּבֹה
 וַיִּדְקַר אֶת-שְׁנֵיהֶם אֶת אִישׁ יִשְׂרָאֵל
 וְאֶת-הָאִשָּׁה אֶל-קְבֹתָהּ וַתַּעֲצֹר הַמְגִיפָה
 מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
 טו וַיְהִיו הַמֵּתִים בַּמְגִּפָּה אַרְבָּעָה וְעֲשָׂרִים
 אָלֶף: פ

כה

מספור

פִּינְחָס

פִּרְשַׁת שֹׁכֵר פִּינְחָס
 ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:
 פִּינְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשְּׁקִיט אֶת
 בְּעֵסִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכֹף שֹׁנֵקִים אֶת נַקְמָתִי
 בְּתוֹכֵם, וְלֹכֵן לֹא הִשְׁמַדְתִּי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 בְּכַעֲסִי.

לִכֵּן אֲמֹר לֹו שְׂאֲנִי מִתְחַיֵּב לְהַעֲנִיק לֹו שְׁלוֹם.
 וְתִהְיֶה לֹו וּלְצִאֲצָאִיו אַחֲרָיו הַתְּחִיבוֹת מִמֶּנִּי
 שִׁיחִיו כְּהַנִּים לְעוֹלָם, כִּשְׁכַר עַל שֹׁנֵקִים עֹבֵר
 אֱלֹהִיו וְכִפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְשֵׁם הָאִישׁ מִיִּשְׂרָאֵל הַהֲרוֹג שְׁנֵהֲרַג עִם
 הַמְדִּינִית: זְמָרִי בֶן סְלוּא, נָשִׂיא עֵדָה בְּשֶׁבֶט
 שִׁמְעוֹן.

וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמְדִּינִית הַהֲרוֹגָה: כְּזָבִי בַת צוֹר,
 שֶׁהָיָה מִנְהֵיג שֶׁל מִסְפָּר שֶׁל שְׁבָטִים בְּמִדְיָן.

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:
 הִלַּחְמוּ בַּמְדִּינִים וְהֲרוּגוּ אוֹתָם.

כִּי הֵם נִלְחָמִים בָּכֶם בְּמִזְמוֹתֵיהֶם נִגְדְּכֶם
 בְּעֵינֵי פְעוֹר, וּבְעֵינֵי אַחוֹתֵם כְּזָבִי בַת נָשִׂיא
 מִדְיָן שְׁנֵהֲרַגָה בְּיוֹם הַמַּגֵּפָה שֶׁהִיְתָה עוֹנֵשׁ עַל
 עֵינֵי פְעוֹר.

פִּרְשַׁת הַפְּקוּדִים

אַחֲרֵי הַמַּגֵּפָה, ה' אָמַר לְמֹשֶׁה וּלְאֱלֶעָזָר בֶּן
 אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן:

סִפְרוּ אֶת כָּל הַצֹּבֹוֹר שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִגִּיל
 עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה לְפִי מִשְׁפּוֹחוֹתֵיהֶם, כָּל
 מִתְגַּיֵּס לְצִבָּא בְּיִשְׂרָאֵל.

מֹשֶׁה וְאֱלֶעָזָר הַכֹּהֵן דִּבְרוּ אֶל יִשְׂרָאֵל
 בְּמִישׁוֹרִים שֶׁל מוֹאָב עַל יַד יַרְדֵּן יְרִיחוֹ וְאָמְרוּ:
 מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה יִסְפְּרוּ, כְּמוֹ שֶׁ'
 צִוָּה אֶת מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי שִׁיִּצְאוּ
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם (בְּפִרְשַׁת בְּמִדְבָּר).

רְאוּבֵן – בְּכוֹר יִשְׂרָאֵל, בְּנֵי רְאוּבֵן: חֲנוּךְ – אָבִי
 מִשְׁפַּחַת הַחֲנוּכִי, לְפִלּוּא – מִשְׁפַּחַת הַפִּלּוּאִי.
 לַחֲצֹרֹן מִשְׁפַּחַת הַחֲצֹרוּנִי, לְכַרְמֵי מִשְׁפַּחַת

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

פִּינְחָס בֶּן־אֱלֶעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן
 הַשִּׁיב אֶת־חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 בְּקִנְאוֹ אֶת־קִנְאוֹתֵי בְּתוֹכֵם וְלֹא־כִלִּיתִי
 אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹתֵי:

לִכֵּן אֲמַר הַנִּי נָתַן לֹו אֶת־בְּרִיתִי שְׁלוֹם:
 וְהִתְחַה לֹו וּלְזֶרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנֶה
 עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאֱלֹהִיו וַיִּכְפֹּר
 עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמְכָּה אֲשֶׁר הִכָּה
 אֶת־הַמְדִּינִית זְמָרִי בֶן־סְלוּא נָשִׂיא
 בֵּית־אָב לְשִׁמְעוֹן:

וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמְכָּה הַמְדִּינִית כְּזָבִי בַת־
 צוֹר רֵאשׁ אִמּוֹת בֵּית־אָב בְּמִדְיָן הוּא: פ
 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

צַרוּר אֶת־הַמְדִּינִים וְהִכִּיתֶם אוֹתָם:
 כִּי צִרְרִים הֵם לָכֶם בְּנִכְלִיהֶם אֲשֶׁר־
 נִפְלוּ לָכֶם עַל־דִּבְרֵי־פְעוֹר וְעַל־דִּבְרֵי
 כְּזָבִי בַת־נָשִׂיא מִדְיָן אַחֲתֶם הַמְכָּה
 בְּיוֹם־הַמַּגֵּפָה עַל־דִּבְרֵי־פְעוֹר:

וַיְהִי אַחֲרֵי הַמַּגֵּפָה פ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־
 מֹשֶׁה וְאֶל אֱלֶעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן לֵאמֹר:

שְׂאוּ אֶת־רֵאשׁ ׀ כָּל־עַקְתַּת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה לְבֵית אֲבֹתָם
 כָּל־יִצָּא צִבָּא בְּיִשְׂרָאֵל:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְאֱלֶעָזָר הַכֹּהֵן אִתָּם
 בְּעַרְבַת מוֹאָב עַל־יַרְדֵּן יְרִחוֹ לֵאמֹר:

מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כְּאֲשֶׁר צִוָּה
 יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִיִּצְאוּ
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

רְאוּבֵן בְּכוֹר יִשְׂרָאֵל בְּנֵי רְאוּבֵן חֲנוּךְ
 מִשְׁפַּחַת הַחֲנוּכִי לְפִלּוּא מִשְׁפַּחַת הַפִּלּוּאִי:
 לַחֲצֹרֹן מִשְׁפַּחַת הַחֲצֹרוּנִי לְכַרְמֵי

משפחת הכרמי:

אלה משפחת הראובני ויהיו פקדיהם
שלושה וארבעים אלף ושבע מאות
ושלשים:

ובני פלוא אליאב:

ובני אליאב נמואל ודתן ואבירם הוא
דתן ואבירם קראי (קרואי) העדה
אשר הצו על-משה ועל-אהרן בעדת-
קרח בהצתם על-יהוה:

ותפתח הארץ את-פיה ותבלע אתם
ואת-קרח במות העדה באכל האש את
חמשים ומאתים איש ויהיו לגס:

ובני-קרח לא-מתו: ס

בני שמעון למשפחתם לנמואל
משפחת הנמואלי לזמין משפחת
הזימני לזכין משפחת הזכני:

לזרח משפחת הזרחי לשאול משפחת
השאולי:

אלה משפחת השמעני שנים ועשרים
אלף ומאתים: ס

בני גד למשפחתם לצפון משפחת
הצפוני לחגי משפחת החגי לשוני
משפחת השוני:

לאזני משפחת האזני לערי משפחת
הערי:

לארוד משפחת הארודי לאראלי
משפחת האראלי:

אלה משפחת בני-גד לפקדיהם
ארבעים אלף וחמש מאות: ס

בני יהודה ער ואונן וימת ער ואונן
בארץ כנען:

ויהיו בני-יהודה למשפחתם לשלה
משפחת השלני לפרץ משפחת הפרצי
לזרח משפחת הזרחי:

ויהיו בני-פרץ לחצרון משפחת
החצרני לחמול משפחת החמולי:

הכרמי.

אלה משפחות ראובן, מספר אנשיהם היה
ארבעים ושלושה אלף ושבע מאות
ושלושים.

ובני פלוא: אליאב.

ובני אליאב: נמואל ודתן ואבירם, הם דתן
ואבירם המופרים, נציגי הצבור באסיפות
ההנהגה, שהמרידו את העם נגד משה ואהרן
בקהל של קורח בשהמרידו לריב עם ה'.

הארץ פתחה את פיה ובלעה אותם ואת
קורח, בזמן מות הצבור של קורח, בשהאש
שרפה את מאתים וחמשים האנשים, והם
הפכו ליש דבר.

ובני קורח לא מתו.

בני שמעון למשפחותיהם: לנמואל משפחת
הנמואלי, לזמין משפחת הזימני, לזכין
משפחת הזכני.

לזרח משפחת הזרחי, לשאול משפחת
השאולי.

אלה משפחות השמעוני, ומספרם עשרים
ושנים אלף ומאתים.

בני גד למשפחותיהם: לצפון משפחת
הצפוני, לחגי משפחת החגי, לשוני משפחת
השוני.

לאזני משפחת האזני, לערי משפחת הערי.

לארוד משפחת הארודי, לאראלי משפחת
האראלי.

אלה משפחות בני גד שנספרו - ארבעים
אלף וחמש מאות.

בני יהודה: ער ואונן, ער ואונן מתו בארץ
כנען.

בני יהודה למשפחותיהם היו: לשלה משפחת
השלני, לפרץ משפחת הפרצי, לזרח
משפחת הזרחי.

בני פרץ היו: לחצרון משפחת החצרוני,
לחמול משפחת החמולי.

אלה משפחות יהודה שנספרו – שבעים וששה אלף וחמש מאות.
 בני יששכר למשפחותיהם: תולע משפחת התולעי, לפנה משפחת הפוני.
 לישוב משפחת הישבי לשמרון משפחת השמרני.
 אלה משפחות יששכר שנספרו – ששים וארבעה אלף ושלוש מאות.
 בני זבולון למשפחותיהם: לסרד משפחת הסרדי, לאלון משפחת האלוני, ליחלאל משפחת היחלללי.
 אלה משפחות הזבולוני שנספרו – ששים אלף וחמש מאות.
 בני יוסף למשפחותיהם: מנשה ואפרים.
 בני מנשה: למכיר משפחת המכירי ומכיר הוליד את גלעד, לגלעד משפחת הגלעדי.
 אלה בני גלעד: איעזר משפחת האייעזרי, לחלק משפחת החלקי.
 ואשריאל משפחת האשראלי, ושכם משפחת השכמי.
 ושמידע משפחת השמידעי, וחפר משפחת החפרי.
 וצלפחד בן חפר לא היו לו בנים אלא בנות, ושם בנות צלפחד: מחלה ונועה חגלה מלכה ותרצה.
 אלה משפחות מנשה, ומספרם חמשים ושנים אלף ושבע מאות.
 אלה בני אפרים למשפחותיהם: לשותלח משפחת השתלחי, לבכר משפחת הבכרי, לתחן משפחת התחני.
 ואלה בני שותלח: לערן משפחת הערני.
 אלה משפחות בני אפרים שנספרו – שלושים ושנים אלף וחמש מאות. אלה בני יוסף למשפחותיהם.

כב אלה משפחות יהודה לפקדיהם ששה ושבעים אלף וחמש מאות: ס
 כג בני יששכר למשפחותם תולע משפחת התולעי לפנה משפחת הפוני:
 כד לישוב משפחת הישבי לשמרון משפחת השמרני:
 כה אלה משפחת יששכר לפקדיהם ארבעה וששים אלף ושלוש מאות: ס
 כו בני זבולון למשפחותם לסרד משפחת הסרדי לאלון משפחת האלני ליחלאל משפחת היחלללי:
 כז אלה משפחת הזבולוני לפקדיהם ששים אלף וחמש מאות: ס
 כח בני יוסף למשפחותם מנשה ואפרים:
 כט בני מנשה למכיר משפחת המכירי ומכיר הוליד את-גלעד לגלעד משפחת הגלעדי:
 ל אלה בני גלעד איעזר משפחת האייעזרי לחלק משפחת החלקי:
 לא ואשריאל משפחת האשראלי ושכם משפחת השכמי:
 לב ושמידע משפחת השמידעי וחפר משפחת החפרי:
 לג וצלפחד בן-חפר לא-היו לו בנים כי אם-בנות ושם בנות צלפחד מחלה ונועה חגלה מלכה ותרצה:
 לד אלה משפחת מנשה ופקדיהם שנים וחמשים אלף ושבע מאות: ס
 לה אלה בני-אפרים למשפחותם לשותלח משפחת השתלחי לבכר משפחת הבכרי לתחן משפחת התחני:
 לו ואלה בני שותלח לערן משפחת הערני:
 לז אלה משפחת בני-אפרים לפקדיהם שנים ושלושים אלף וחמש מאות אלה בני-יוסף למשפחותם: ס
 לח בני בנימין למשפחותם לבלע משפחת הבלעי לאשביל משפחת האשבילי

מִשְׁפַּחַת הָאֲחִירָמִי:
 לְשׁוּפָם מִשְׁפַּחַת הַשׁוּפָמִי, לְחֹפֶם מִשְׁפַּחַת
 הַחֹפְמִי.
 בְּנֵי בֹלַע הָיוּ אֲרָד וְנַעֲמָן: לְאֲרָד מִשְׁפַּחַת
 הָאֲרָדִי, לְנַעֲמָן מִשְׁפַּחַת הַנַּעֲמִי.
 אֵלֶּה בְּנֵי בְנִימִין לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, וּמִסְפָּרָם
 אַרְבָּעִים וַחֲמִשָּׁה אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת.
 אֵלֶּה בְּנֵי דָן לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם: לְשׁוּחָם מִשְׁפַּחַת
 הַשׁוּחָמִי, אֵלֶּה מִשְׁפְּחוֹת דָן לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם.
 כָּל מִשְׁפַּחַת הַשׁוּחָמִי שְׁנִסְפְּרוּ – שְׁשִׁים
 וְאַרְבָּעָה אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת.
 בְּנֵי אֲשֵׁר לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם: לִימְנָה מִשְׁפַּחַת
 הַיִּמְנָה, לִישׁוּי מִשְׁפַּחַת הַיִּשׁוּי, לְבִרְיָעָה
 מִשְׁפַּחַת הַבְּרִיעִי.
 לְבְנֵי בְרִיעָה: לְחֶבֶר מִשְׁפַּחַת הַחֶבְרִי,
 לְמַלְכִּיאֵל מִשְׁפַּחַת הַמַּלְכִּיאֵלִי.
 וְשֵׁם הַבֵּת שֶׁל אֲשֵׁר – שָׂרָח.
 אֵלֶּה מִשְׁפְּחוֹת בְּנֵי אֲשֵׁר שְׁנִסְפְּרוּ – חֲמִשִּׁים
 וְשָׁלוֹשׁ אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת.
 בְּנֵי נַפְתָּלִי לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם: לִיחְצִאֵל מִשְׁפַּחַת
 הַיַּחְצִאֵלִי, לַגּוֹנִי מִשְׁפַּחַת הַגּוֹנִי.
 לַיִצֵּר מִשְׁפַּחַת הַיִּצְרִי, לְשֵׁלֶם מִשְׁפַּחַת
 הַשְּׁלֵמִי.
 אֵלֶּה מִשְׁפְּחוֹת נַפְתָּלִי לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם,
 וּמִסְפָּרָם אַרְבָּעִים וַחֲמִשָּׁה אֶלֶף וְאַרְבַּע
 מֵאוֹת.
 זֶה מִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנִסְפְּרוּ – שֵׁשׁ מֵאוֹת
 וְאַחַד אֶלֶף שֶׁבַע מֵאוֹת וְשָׁלוֹשִׁים.
 ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:
 הָאָרֶץ תִּתְחַלֵּק לְנַחֲלָה לְאַנְשֵׁי הָאֵלֶּה
 שְׁנִסְפְּרוּ לְפִי מִסְפַּר הַשְּׁמוֹת הָאֵלֶּה.
 לְשֶׁבֶט גְּדוּל תִּגְדִּיל אֶת נַחֲלָתוֹ, וְלִשְׁבֶּט קָטָן
 תִּקְטִין אֶת נַחֲלָתוֹ – לְפִי מִסְפַּר אַנְשֵׁי כָּל
 שֶׁבֶט כַּד תִּנְתֵּן נַחֲלָתוֹ.
 אֲבָל הָאָרֶץ תִּתְחַלֵּק בְּגוּרָל – לְפִי הַשְּׁמוֹת
 שְׁיַעֲלוּ בְּגוּרָל יִקְבַּע הַמָּקוֹם שְׁיִנְחָלוּ שְׁבִטֵי
 אֲבוֹתֵיהֶם.

לְאֲחִירָם מִשְׁפַּחַת הָאֲחִירָמִי:
 לְשׁוּפָם מִשְׁפַּחַת הַשׁוּפָמִי לְחֹפֶם
 מִשְׁפַּחַת הַחֹפְמִי:
 וַיְהִיו בְּנֵי-בֹלַע אֲרָד וְנַעֲמָן מִשְׁפַּחַת
 הָאֲרָדִי לְנַעֲמָן מִשְׁפַּחַת הַנַּעֲמִי:
 אֵלֶּה בְּנֵי-בְנִימִין לְמִשְׁפְּחוֹתָם וּפְקֻדֵיהֶם
 חֲמִשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת: ס
 אֵלֶּה בְּנֵי-דָן לְמִשְׁפְּחוֹתָם לְשׁוּחָם מִשְׁפַּחַת
 הַשׁוּחָמִי אֵלֶּה מִשְׁפְּחוֹת דָן לְמִשְׁפְּחוֹתָם:
 כָּל-מִשְׁפַּחַת הַשׁוּחָמִי לְפְקֻדֵיהֶם
 אַרְבָּעָה וְשִׁשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: ס
 בְּנֵי אֲשֵׁר לְמִשְׁפְּחוֹתָם לִימְנָה מִשְׁפַּחַת
 הַיִּמְנָה לִישׁוּי מִשְׁפַּחַת הַיִּשׁוּי לְבִרְיָעָה
 מִשְׁפַּחַת הַבְּרִיעִי:
 לְבְנֵי בְרִיעָה לְחֶבֶר מִשְׁפַּחַת הַחֶבְרִי
 לְמַלְכִּיאֵל מִשְׁפַּחַת הַמַּלְכִּיאֵלִי:
 וְשֵׁם בֵּת-אֲשֵׁר שָׂרָח:
 אֵלֶּה מִשְׁפְּחוֹת בְּנֵי-אֲשֵׁר לְפְקֻדֵיהֶם
 שְׁלֹשָׁה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: ס
 בְּנֵי נַפְתָּלִי לְמִשְׁפְּחוֹתָם לִיחְצִאֵל
 מִשְׁפַּחַת הַיַּחְצִאֵלִי לַגּוֹנִי מִשְׁפַּחַת הַגּוֹנִי:
 לַיִצֵּר מִשְׁפַּחַת הַיִּצְרִי לְשֵׁלֶם מִשְׁפַּחַת
 הַשְּׁלֵמִי:
 אֵלֶּה מִשְׁפְּחוֹת נַפְתָּלִי לְמִשְׁפְּחוֹתָם
 וּפְקֻדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף
 וְאַרְבַּע מֵאוֹת:
 אֵלֶּה פְּקוּדֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ-מֵאוֹת
 אֶלֶף וְאַחַד שֶׁבַע מֵאוֹת וְשָׁלוֹשִׁים: פ
 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 לְאֵלֶּה תִּחַלֵּק הָאָרֶץ בְּנַחֲלָה בְּמִסְפַּר
 שְׁמוֹת:
 לְרֹב תִּרְבֶּה נַחֲלָתוֹ וְלִמְעַט תִּמְעִיט
 נַחֲלָתוֹ אִישׁ לְפִי פְקֻדֵי יָתֵן נַחֲלָתוֹ:
 אֲדַבְּנוּרָל יִחַלֵּק אֶת-הָאָרֶץ לְשְׁמוֹת
 מִטּוֹת-אֲבֹתָם וַיִּנְחָלוּ:

טו

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מו

מז

מח

מט

נ

נא

נב

נג

נד

נה

שליש

על פי הגורל תתחלק הנחלה בין משפחה גדולה למשפחה קטנה. ואלה הנספרים משבט הלוי למשפחותיהם: לגרשון משפחת הגרשני, לקהת משפחת הקהתי, למררי משפחת המררי. אלה משפחות לוי: משפחת הלבני, משפחת החברוני, משפחת המחלי, משפחת המושי, משפחת הקרחי, וקהת הוליד את עמרם.

ושם אשת עמרם יוכבד בת לוי שאשת לוי ילדה ללוי במצרים, היא ילדה לעמרם את אהרן את משה ואת מרים אחותם.

לאהרן נולדו: נדב אביהוא אלעזר ואיתמר.

נדב ואביהוא מתו כשהקריבו לפני ה' אש שהיא לא רצה בה.

מספרם היה עשרים ושלושה אֶלֶף – כל זכר מגיל חודש ומעלה, ולא מגיל עשרים כי הם לא נספרו יחד עם בני ישראל כי לא נתנה להם נחלה יחד עם בני ישראל.

אלה האנשים שמשה ואלעזר הכהן ספרו – כשספרו את בני ישראל במישורים של מואב על יד הירדן שלידי יריחו.

ובאלה לא היה אף אחד מהאנשים שמשה ואהרן הכהן ספרו כשספרו את בני ישראל במדבר סיני.

כי ה' אמר עליהם שהם ימותו במדבר, ולא נשאר מהם אף אחד חוץ מבלב בן יפנה ויהושע בן נון.

פרשת בנות צלפחד

בנות צלפחד בן חפר בן גלעד בן מכיר בן מנשה ממשפחות מנשה בן יוסף נגשו, ואלה שמות בנותיו: מחלה נועה וחגלה ומלכה ותרצה.

הן עמדו לפני משה ולפני אלעזר הכהן ולפני הנשיאים וכל הצבור מול פתח אוהל

על־פי הגורל תחלק נחלתו בין רב למעט: ס

ואלה פקודי הלוי למשפחתם לגרשון משפחת הגרשני לקהת משפחת הקהתי למררי משפחת המררי:

אלה ו משפחת לוי משפחת הלבני משפחת החברוני משפחת המחלי משפחת המושי משפחת הקרחי וקהת הולד את־עמרם:

ושם ו אשת עמרם יוכבד בת־לוי אשר ילדה אתה ללוי במצרים ותלד לעמרם את־אהרן ואת־משה ואת מרים אחתם:

ויולד לאהרן את־נדב ואת־אביהוא את־אלעזר ואת־איתמר:

וימת נדב ואביהוא בהקריבם אש־זרה לפני יהוה:

ויחיו פקדיהם שלשה ועשרים אֶלֶף כֹּל־זכר מבן־חודש ומעלה כי ו לא התפקדו בתוך בני ישראל כי לא נתן להם נחלה בתוך בני ישראל:

אלה פקודי משה ואלעזר הכהן אשר פקדו את־בני ישראל בערבת מואב על ירדן ירחו:

ובאלה לא־תיה איש מפקודי משה ואהרן הכהן אשר פקדו את־בני ישראל במדבר סיני:

כי־אמר יהוה להם מות ימותו במדבר ולא־נותר מהם איש כי אם־בלב בן־יפנה ויהושע בן־נון: ס

ותקרבנה בנות צלפחד בן־חפר בן־גלעד בן־מכיר בן־מנשה למשפחת מנשה בן־יוסף ואלה שמות בנותיו מחלה נעה וחגלה ומלכה ותרצה:

ותעמדנה לפני משה ולפני אלעזר הכהן ולפני הנשיאים וכל־העדה פתח

אָה־לְמוֹעֵד לֵאמֹר:

אָבִינוּ מֵת בְּמִדְבָּר וְהוּא לֹא־הָיָה בְּתוֹךְ
הָעֵדָה הַנוֹעְדִים עַל־יְהוָה בְּעֵדֶת־קָרַח
כִּי־בַחֲטָא מֵת וּבָנִים לֹא־הָיוּ לוֹ:

לָמָּה יִגְרַע שֵׁם־אָבִינוּ מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ
כִּי אֵין לוֹ בֶּן תְּנַהֲלֵנוּ אַחֲזָה בְּתוֹךְ
אָחֵי אָבִינוּ:

וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יְהוָה: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

כֹּן בָּנוֹת צִלְפַּחַד דְּבַרְתְּ נָתַן תְּתֵן לָהֶם
אֲחֻזַּת נַחֲלָה בְּתוֹךְ אָחֵי אֲבִיהֶם
וְהִעֲבַרְתְּ אֶת־נַחֲלַת אֲבִיהֶן לָהֶן:

וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ כִּי־
יָמוּת וּבֶן אֵין לוֹ וְהִעֲבַרְתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ
לְבָתּוֹ:

וְאִם־אֵין לוֹ בֵּת וַנִּתְתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ
לְאָחִיו:

וְאִם־אֵין לוֹ אָחִים וַנִּתְתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ
לְאָחֵי אָבִיו:

וְאִם־אֵין אָחִים לְאָבִיו וַנִּתְתֶּם אֶת־
נַחֲלָתוֹ לְשֹׂארוֹ הַקָּרֹב אֵלָיו מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ
וַיִּקֶּשׂ אֹתָהּ וְהָיְתָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְחֶקֶת
מִשְׁפָּט כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲלֶה אֶל־הַר
הָעֵבְרָיִם הַזֶּה וּרְאֵה אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:

וּרְאִיתָהּ אֹתָהּ וְנֹאסַפְתָּ אֶל־עַמּוּדָן נֶסֶם־
אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר נֹאסַף אֶהֱרֹן אָחִיד:

כַּאֲשֶׁר מְרִיתֶם פִּי בְּמִדְבַר־צֹן בְּמַרְיֵבֶת
הָעֵדָה לְהַקְדִישֵׁנִי בְּמוֹם לְעֵינֵיהֶם הִם
מִי־מַרְיֵבֶת קִדַּשׁ מִדְבַר־צֹן: ס

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר:

הַהִתְכַּנְּסוּת, וְאָמְרוּ:

אָבִינוּ מֵת בְּמִדְבָּר וְהוּא לֹא הָיָה בְּקְבוּצָה
שֶׁהִתְאַסְפוּ לְהַפְגִּין נֶגֶד ה' בְּצַבּוּר שֶׁל קוֹרַח,
אֲלֵא מֵת בַּחֲטָא הַפְּרָטִי, וְלֹא הָיוּ לוֹ בָּנִים.

לָמָּה שִׁיעַלֶם שֵׁם אָבִינוּ מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ רַק
מִפְּנֵי שְׂאִין לוֹ בֶּן? תֵּן לָנוּ אַחֲזָה יַחַד עִם אָחֵי
אָבִינוּ!

מִשָּׁה הִגִּישׁ אֶת שְׂאֵלַת בְּרוּר תְּבִיעֶתָן לִפְנֵי ה'.

פְּרֻשַׁת הַנַּחֲלוֹת

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה:

דְּבַרֵי בָנוֹת צִלְפַּחַד נְכוּנִים – תֵּן לָהֶן אֲחֻזַּת
קֶרֶקַע לְנַחֲלָה יַחַד עִם אָחֵי אֲבִיהֶן – הֵעֵבֵר
אֶת נַחֲלַת אֲבִיהֶן לָהֶן.

וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר וְתֹאמַר: אִם אִישׁ
יָמוּת וְאֵין לוֹ בֶּן – תִּעֲבִירוּ אֶת נַחֲלָתוֹ לְבָתּוֹ.

וְאִם אֵין לוֹ בֵּת, תִּתְּנוּ אֶת נַחֲלָתוֹ לְאָחִיו.

וְאִם אֵין לוֹ אָחִים, תִּתְּנוּ אֶת נַחֲלָתוֹ לְאָחֵי
אָבִיו.

וְאִם אֵין לְאָבִיו אָחִים תִּתְּנוּ אֶת נַחֲלָתוֹ
לְקָרְבוֹ הַקָּרֹב אֵלָיו בְּיוֹתֵר מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וְהוּא
יִרְשׁ אֹתָהּ, דִּין זֶה יְהִי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְחֹזֶק
שִׁישְׁפֹּטוֹ כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת סְמִיכַת יְהוֹשֻׁעַ

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: עֲלֶה לְהַר מְעַבַר הַיַּרְדֵּן
הַזֶּה, וּרְאֵה אֶת הָאָרֶץ שְׁנַתִּיתִי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְאַחֲרֵי שֶׁתְּרַאֲהָ אֹתָהּ תֹּאסֹף גַּם נִשְׁמַתְךָ אֶל
מְקוֹם הַנְּשָׁמוֹת כְּמוֹ שֶׁנֹּאסַפְהָ נִשְׁמַת אֶהֱרֹן
אָחִיד.

עוֹנֵשׁ עַל שֶׁסְּרַבְתֶּם לְפַקְדֹתַי בְּמִדְבַר צֹן
בְּמַרְיֵבֶת הַצַּבּוּר, וְהָיָה עֲלֵיכֶם לְהַקְדִּישׁ אֶת
שְׁמִי בְּעֵנְנֵן הַמַּיִם לְעֵינֵיהֶם, אֵלֶּה הֵם מִי
הַמַּרְיֵבָה שֶׁהָיוּ בְּקִדְשׁ שְׁבַמְדְבַר צֹן.

מִשָּׁה דִּבֶּר אֶל ה' וְאָמַר:

ה' אֱלֹהֵי הַנְּשֻׁמוֹת שֶׁל כָּל בֶּשֶׂר וְדָם, יִמְנָה בְּבִקְשָׁה אִישׁ שִׁינְהִיג אֶת הַצְּבוּר.

שִׁינְיָא לַפְּנִיָּהם לַקְּרֵב, וְשִׁיבֹא לַפְּנִיָּהם בְּשׁוּבָם, וְשִׁינְיָא וְיָבִיא אוֹתָם לְהִנְהִיגָם, כְּדֵי שְׁלֵא יִהְיֶה קֶהֱל ה' כְּצֹאן שְׂאִין לוֹ רוּעָה.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: קַח לְךָ אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון – אִישׁ שִׁישׁ בּוֹ רוּחַ נְבוּאָה, וְתָשִׂים אֶת יָדְךָ עַל רֹאשׁוֹ.

וְתַעֲמִיד אוֹתוֹ לַפְּנֵי אֲלֻעֲזֹר הַכֹּהֵן וְלַפְּנֵי כָל הַצְּבוּר, וְתִמְנָה אוֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם.

וְתָשִׂים מִכְּבוֹדְךָ עָלָיו כְּדֵי שִׁישְׁמְעוּ בְּקוּלוֹ כָּל הַצְּבוּר שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְהוּא יַעֲמִיד לַפְּנֵי אֲלֻעֲזֹר הַכֹּהֵן שִׁישְׁאֵל עֲבוּרוֹ מִה' אֶת הוֹרָאת הָאֲבָנִים הַמְּאִירוֹת בְּחוֹשֶׁן שְׁעוֹנוֹת לְשִׂאלוֹת, לְפִי הוֹרָאוֹתָיו יִצְאוּ לַקְּרֵב וְלְפִי הוֹרָאוֹתָיו יִשׁוּבוּ הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִתּוֹ וְכָל הַצְּבוּר.

מֹשֶׁה עָשָׂה כִּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אוֹתוֹ, הוּא לָקַח אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְהַעֲמִיד אוֹתוֹ לַפְּנֵי אֲלֻעֲזֹר הַכֹּהֵן וְלַפְּנֵי כָל הַצְּבוּר.

הוּא שָׂם עָלָיו אֶת יָדָיו וּמְנָה אוֹתוֹ, כִּמוֹ שֶׁה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת הַמוֹסָפִים

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

צִוָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר לָהֶם: הַקְּפִידוּ לְהַקְרִיב לַפְּנֵי מַאֲכָל בְּזִמְנוֹ – הַקְּרִבְנָן הָעוֹלָה בְּאֵשׁ לְנַחַת רוּחַ לַפְּנֵי.

וְתֹאמַר לָהֶם: זֶה הַקְּרִבְנָן הָעוֹלָה בְּאֵשׁ שֶׁתִּקְרִיבוּ לַה' – כְּבָשִׂים שְׂגִילָם עַד שְׁנָה לְלֵא מוֹם, שְׁנַיִם בְּכָל יוֹם לְעוֹלָה תָּמִיד.

כְּבֶשֶׂת אֶחָד תִּקְרִיב בְּבוֹקֵר, וְאֶת הַכְּבֶשֶׂת הַשְּׁנִי תִקְרִיב אַחַר הַצְּהָרִים.

וּכְמוֹת שֶׁל עֲשִׂירִית אֵיפָה (2.165 ליטר) סוּלַת לְמִנְחָה מֵעֲרֵבָת בְּשֶׁמֶן כְּתוּשׁ בְּכְמוֹת שֶׁל רְבִיעִית הַהֵיזֵן (900 מ"ל).

עוֹלָה שֶׁתִּקְרֵב תָּמִיד, כִּמוֹ שֶׁהַקְּרִבָּה בְּהַר סִינַי, לְנַחַת רוּחַ – קְרִבְנָן עוֹלָה בְּאֵשׁ לַה'.

יִפְקֹד יִהְיֶה אֱלֹהֵי הַרוּחָת לְכָל-בֶּשֶׂר אִישׁ עַל-הָעֵדָה:

אֲשֶׁר-יִצְאָ לַפְּנִיָּהם וְאֲשֶׁר יָבֹא לַפְּנִיָּהם וְאֲשֶׁר יוֹצִיאָם וְאֲשֶׁר יָבִיאָם וְלֹא תִהְיֶה עֵדוּת יִהְיֶה כְּצֹאן אֲשֶׁר אֵין-לָהֶם רֹעֵה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה קַח-לְךָ אֶת-יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נֹון אִישׁ אֲשֶׁר-רוּחַ בּוֹ וְסִמַּכְתָּ אֶת-יָדְךָ עָלָיו:

וְהַעֲמַדְתָּ אוֹתוֹ לַפְּנֵי אֲלֻעֲזֹר הַכֹּהֵן וְלַפְּנֵי כָל-הָעֵדָה וְצִוִּיתָה אוֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם:

וְנִתְּתָה מִהוֹדְךָ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כָּל-עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וְלַפְּנֵי אֲלֻעֲזֹר הַכֹּהֵן יַעֲמִד וְשָׂאֵל לוֹ בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לַפְּנֵי יְהוָה עַל-פִּיו יִצְאוּ וְעַל-פִּיו יָבֹאוּ הוּא וְכָל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אִתּוֹ וְכָל-הָעֵדָה:

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אִתּוֹ וַיִּקַּח אֶת-יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמִדְהוּ לַפְּנֵי אֲלֻעֲזֹר הַכֹּהֵן וְלַפְּנֵי כָל-הָעֵדָה:

וַיִּסַּךְ אֶת-יָדָיו עָלָיו וַיִּצְוֶהוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד-מֹשֶׁה: פ

חֲמִישׁ

כַּח

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

צִוּ אוֹת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם אֶת-קְרִבְנֵי לַחֲמֵי לְאִשֵּׁי רִיחַ נִיחָחֵי תִשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ:

וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה כְּבָשִׂים בְּנֵי-שְׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָּמִיד:

אֶת-הַכְּבֶשֶׂת אֶחָד תַּעֲשֶׂה כְּבִקֵּר וְאֶת-הַכְּבֶשֶׂת הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֵבִים:

וְעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כְּתִית רְבִיעֵת הַהֵיזֵן:

עֹלַת תָּמִיד הָעֲשִׂיָה בְּהַר סִינַי לְרִיחַ נִיחָח אִשָּׁה לַיהוָה:

היין שמוזגים אתה יהיה בכמות של רביעית
ההיין (900 מ"ל) לכל כּבֵשׁ, ימזגו במקדש על
המזבח יין ישן לה'.

ואת הכּבֵשׁ השני תעשה בין הערבים
כמנחת הקֹרֶן וכנסכו תעשה אשה
ריח ניחח ליהוה: פ

וביום השבת תקריבו שני כבשים שגילם עד
שנה ללא מום, ושתי עשיריות האיפה (4/3
ליטר) של סולת מערבבת בשמן למנחה,
והיין שלו.

ועלת שבת בשבתו על-עלת התמיד
ונסכה: פ

ובראשי חדשיכם תקריבו עלה ליהוה
פרים בני-בקר שנים ואיל אחד
כבשים בני-שנה שבעה תמימים:

ושלשה עשרנים סלת מנחה בלולה
בשמן לפר האחד ושני עשרנים סלת
מנחה בלולה בשמן לאיל האחד:

ועשרון עשרון סלת מנחה בלולה
בשמן לכבש האחד עלה ריח ניחח
אשה ליהוה:

ונסביהם חצי ההין יהיה לפר ושלישת
ההין לאיל ורביעת ההין לכבש יין
זאת עלת חודש בחודשו לחדשי השנה:

ושעיר עזים אחד לחטאת ליהוה על-
עלת התמיד ועשה ונסכו: ס

ובחודש הראשון בארבעה עשר יום
לחודש פסח ליהוה:

ובחמשה עשר יום לחודש הזה חג
שבעת ימים מצות יאכל:

ביום הראשון מקרא-קדש כל-מלאכת
עבודה לא תעשו:

והקרבנותם אשה עלה ליהוה פרים
בני-בקר שנים ואיל אחד ושבעה
כבשים בני שנה תמימים והיו לכם:

ונסכו רביעת ההין לכבש האחד
בקרש הסוף גסוף שקר ליהוה:

ואת הכּבֵשׁ השני תעשה בין הערבים
כמנחת הקֹרֶן וכנסכו תעשה אשה
ריח ניחח ליהוה: פ

וביום השבת שני-כבשים בני-שנה
תמימים ושני עשרנים סלת מנחה
בלולה בשמן ונסכו:

עלת שבת בשבתו על-עלת התמיד
ונסכה: פ

ובראשי חדשיכם תקריבו עלה ליהוה
פרים בני-בקר שנים ואיל אחד
כבשים בני-שנה שבעה תמימים:

ושלשה עשרנים סלת מנחה בלולה
בשמן לפר האחד ושני עשרנים סלת
מנחה בלולה בשמן לאיל האחד:

ועשרון עשרון סלת מנחה בלולה
בשמן לכבש האחד עלה ריח ניחח
אשה ליהוה:

ונסביהם חצי ההין יהיה לפר ושלישת
ההין לאיל ורביעת ההין לכבש יין
זאת עלת חודש בחודשו לחדשי השנה:

ושעיר עזים אחד לחטאת ליהוה על-
עלת התמיד ועשה ונסכו: ס

ובחודש הראשון בארבעה עשר יום
לחודש פסח ליהוה:

ובחמשה עשר יום לחודש הזה חג
שבעת ימים מצות יאכל:

ביום הראשון מקרא-קדש כל-מלאכת
עבודה לא תעשו:

והקרבנותם אשה עלה ליהוה פרים
בני-בקר שנים ואיל אחד ושבעה
כבשים בני שנה תמימים והיו לכם:

ומנחותיהם סולת מערבבת בשמן שלוש עשיריות האיפה (6.5 ליטר) לכל פר ושתי עשיריות האיפה (4 1/3 ליטר) תעשו לכל איל.

עשירית איפה אחת (2.16 ליטר) תעשה לכל כבש לשבעת הכבשים.

ותיש אחד לחטאת לכפר עליכם.

תעשו את אלה נוסף על עולת הבוקר – העולה של קרבן התמיד.

כך תעשו בכל יום במשך שבועה ימים, קרבן עולה באש במאכל לנחת רוח לה, הוא יקרב בנוסף לעולה של קרבן התמיד עם שפיכת היין שאתו.

וביום השביעי יהיה לכם מאורע קדוש, אל תעשו שום מלאכה של עבודה.

וביום הבפורים בשתקריבו מנחה חדשה לה' בסוים ספירתכם את השבועות יהיה לכם מאורע קדוש – אל תעשו שום מלאכה של עבודה.

ותקריבו עולה לנחת רוח לה: שני פרים בני בקר איל אחד ושבעה כבשים שגילם עד שנה.

ומנחותיהם: סולת מערבבת בשמן, שלוש עשיריות האיפה (6.5 ליטר) לכל פר, ושתי עשיריות האיפה (4 1/3 ליטר) לכל איל.

עשירית איפה (2.16 ליטר) לכל כבש לשבעת הכבשים.

תיש אחד לכפר עליכם.

כך תעשו בנוסף לעולה של קרבן התמיד והיין שאתה, הם יהיו ללא מום כדי שיהיו רצויים בעיני ה' עבורכם, ועם היין שאתם.

ובחודש השביעי בראשון לחודש יהיה לכם מאורע קדוש – אל תעשו שום מלאכה של עבודה, יהיה לכם יום של תקיעת תרועות.

ותעשו עולה לנחת רוח לה' – פר אחד איל אחד ושבעה כבשים שגילם עד שנה ללא מום.

ומנחותיהם: סולת מערבבת בשמן, שלוש

ומנחותם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר ושני עשרנים לאיל תעשו:

עשרון עשרון תעשה לכבש האחד לשבעת הכבשים:

ושעיר חטאת אחד לכפר עליכם:

מלבד עלת התמיד אשר לעלת התמיד תעשו את-אלה:

כאלה תעשו ליום שבעת ימים לחם אשה ריח-ניחוח ליהוה על-עולת התמיד ועשה ונספו:

וביום השביעי מקרא-קדש יהיה לכם כל-מלאכת עבודה לא תעשו: ס

וביום הבפורים בהקריבכם מנחה חדשה ליהוה בשבעתיכם מקרא-קדש יהיה לכם כל-מלאכת עבודה לא תעשו:

והקרבתם עולה לריח ניחוח ליהוה פרים בני-בקר שנים איל אחד שבעה כבשים בני שנה:

ומנחותם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר האחד שני עשרנים לאיל האחד:

עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים:

שעיר עזים אחד לכפר עליכם:

מלבד עלת התמיד ומנחתו תעשו תמימם יהיו לכם ונספיהם: פ

ובחודש השביעי באחד לחודש מקרא-קדש יהיה לכם כל-מלאכת עבודה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם:

ועשיתם עלה לריח ניחוח ליהוה פר בן-בקר אחד איל אחד כבשים בני-שנה שבעה תמימם:

ומנחותם סלת בלולה בשמן שלשה

כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
כט
ב
ג

עשיריות האיפה (כֶּסֶס 6.5טו) לְכֹל פֶּר שְׁתֵּי
עשיריות האיפה (כֶּסֶס 4 $\frac{1}{3}$ ליטר) לְכֹל אֵיל.
ועשירית איפה (כֶּסֶס 2.16טו) לְכֹל כֶּבֶשׂ
משבעת הכבשים.

ותיש אחד חטאת לכפר עליכם.
נוסף על עולת ראש חודש ומנחתה והעולה
של קרבן התמיד ומנחתה ושפיכת היין שאתם
בדיניהם, קרבן עולה באש לנחת רוח לה'.

ובעשירי לחודש השביעי הזה יהיה לכם
מאורע קדוש, ותענו את נפשותיכם בצום
ואל תעשו שום מלאכה.

ותקריבו עולה לה' לנחת רוח: פר אחד איל
אחד ושבעה כבשים שגילם עד שנה ללא
מום בדי שיהיו רצויים בעיני ה' עבורכם.

ומנחותיהם סולת מערבבת בשמן שלוש
עשיריות האיפה (כֶּסֶס 6.5טו) לְכֹל פֶּר, ושתי
עשיריות האיפה (כֶּסֶס 4 $\frac{1}{3}$ ליטר) לְכֹל אֵיל.

ועשירית איפה (כֶּסֶס 2.16טו) לְכֹל כֶּבֶשׂ
משבעת הכבשים.

ותיש אחד חטאת, נוסף על חטאת הכפורים
והעולה של קרבן התמיד ומנחתה ושפיכת
היין שאתם.

וביום החמשה עשר לחודש השביעי יהיה
לכם מאורע קדוש – אל תעשו שום מלאכה
של עבודה, ותחגגו חג לה' שבעה ימים.

ותקריבו קרבן עולה לאש לנחת רוח לה':
שלושה עשר פרים, שני אילים, וארבעה
עשר כבשים שגילם עד שנה, ויהיו ללא מום.

ומנחותיהם סולת מערבבת בשמן: שלוש
עשיריות האיפה (כֶּסֶס 6.5טו) לְכֹל פֶּר
משלושה עשר הפרים, שתי עשיריות האיפה
(כֶּסֶס 4 $\frac{1}{3}$ ליטר) לְכֹל אֵיל משני האילים.

ועשירית איפה (כֶּסֶס 2.16טו) לְכֹל כֶּבֶשׂ
מארבעה עשר הכבשים.

ותיש אחד חטאת בנוסף לעולת התמיד

עשרנים לפר שני עשרנים לאיל:

ד ועשרון אחד לכבש האחד לשבעת
הכבשים:

ה ושעיר-עזים אחד חטאת לכפר עליכם:
מלבד עלת החדש ומנחתה ועלת
התמיד ומנחתה ונספיהם כמשפטם
לריח ניחח אשה ליהוה: ס

ז ובעשור לחדש השביעי הזה מקרא-
קדש יהיה לכם ועניתם את נפשותיכם
כל-מלאכה לא תעשו:

ח והקרבתם עלה ליהוה ריח ניחח פר
בן-בקר אחד איל אחד כבשים בני-
שנה שבעה תמימים יהיו לכם:

ט ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה
עשרנים לפר שני עשרנים לאיל
האחד:

י עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת
הכבשים:

יא ושעיר-עזים אחד חטאת מלבד חטאת
הכפרים ועלת התמיד ומנחתה
ונספיהם: ס

יב ובחמשה עשר יום לחדש השביעי
מקרא-קדש יהיה לכם כל-מלאכת
עבודה לא תעשו וחתתם חג ליהוה
שבעת ימים:

יג והקרבתם עלה אשה ריח ניחח ליהוה
פרים בני-בקר שלשה עשר אילים
שנים כבשים בני-שנה ארבעה עשר
תמימים יהיו:

יד ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה
עשרנים לפר האחד לשלשה עשר
פרים שני עשרנים לאיל האחד לשני
האילים:

טו ועשרון עשרון לכבש האחד לארבעה
עשר כבשים:

טז ושעיר-עזים אחד חטאת מלבד עלת

שביעי

התמיד מנחתה ונסכיה: ס

יז וביום השני פרים בני־בקר שנים עשר אילים שנים כבשים בני־שנה ארבעה עשר תמימים:

יח ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט:

יט ושעיר־עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכיהם: ס

כ וביום השלישי פרים עשתי־עשר אילים שנים כבשים בני־שנה ארבעה עשר תמימים:

כא ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט:

כב ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: ס

כג וביום הרביעי פרים עשרה אילים שנים כבשים בני־שנה ארבעה עשר תמימים:

כד מנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט:

כה ושעיר־עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד מנחתה ונסכה: ס

כו וביום החמישי פרים תשעה אילים שנים כבשים בני־שנה ארבעה עשר תמימים:

כז ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט:

כח ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: ס

כט וביום הששי פרים שמונה אילים שנים כבשים בני־שנה ארבעה עשר תמימים: ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט:

לא ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד מנחתה ונסכיה: ס

לב וביום השביעי פרים שבעה אילים שנים כבשים בני־שנה ארבעה עשר

מנחתה ושפיכת היין שאתה.

וביום השני שנים עשר פרים, שני אילים, ארבעה עשר כבשים שגילם עד שנה, ללא מום.

ומנחותיהם ושפיכת היין שאתם לפרים לאילים ולכבשים יהיו במספרם כדין.

ותיש אחד חטאת נוסף על עולת התמיד ומנחתה ושפיכת היין שאתם.

וביום השלישי אחד עשר פרים, שני אילים, ארבעה עשר כבשים שגילם עד שנה ללא מום.

ומנחותיהם ושפיכת היין שאתם לפרים לאילים ולכבשים יהיו במספרם כדין.

ותיש אחד לחטאת בנוסף לעולת קרבן התמיד ומנחתה ושפיכת היין שאתה.

וביום הרביעי עשרה פרים, שני אילים, ארבעה עשר כבשים שגילם עד שנה ללא מום.

מנחותיהם ושפיכת היין שאתם לפרים לאילים ולכבשים יהיו במספרם כדין.

ותיש אחד חטאת בנוסף לעולת קרבן התמיד מנחתה והיין שלה.

וביום החמישי תשעה פרים, שני אילים, ארבעה עשר כבשים שגילם עד שנה ללא מום.

ומנחותיהם ושפיכת היין שאתם לפרים לאילים ולכבשים יהיו במספרם כדין.

ותיש אחד לחטאת בנוסף לעולת התמיד ומנחתה והיין שלה.

וביום הששי שמונה פרים שני אילים, ארבעה עשר כבשים שגילם עד שנה ללא מום.

ומנחותיהם ושפיכת היין שאתם לפרים לאילים ולכבשים יהיו במספרם כדין.

ותיש אחד לחטאת בנוסף לעולת התמיד מנחתה ושפיכות היין שאתה.

וביום השביעי שבעה פרים, שני אילים, ארבעה עשר כבשים שגילם עד שנה ללא

מום.
 ומנחותיהם ושפיכת היין שאתם לפרים
 לאילים ולכבשים יהיו במספרם כדיניהם.
 ותיש אחד לחטאת בנוסף לעולת קרבן
 התמיד מנחתה והיין שלה.
 ביום השמיני תהיה לכם התבנסות חגיגית,
 אל תעשו שום מלאכה של עבודה,
 ותקריבו קרבן עולה לאש לנחת רוח לה,
 פר אחד, איל אחד, ושבעה כבשים שגילם
 עד שנה ללא מום.
 מנחותיהם ושפיכת היין שאתם לפר לאיל
 ולכבשים יהיו במספרם כדין.
 ותיש אחד לחטאת נוסף על עולת התמיד
 ומנחתה ושפיכת היין שאתה.
 קרבנות אלה תעשו לה' במועדיכם, בנוסף
 לעולותיכם, מנחותיכם, שפיכת היין שלכם,
 וקרבנות השלמים שלכם, שתקריבו
 לנדריכם ונדבותיכם.
 משה אמר לבני ישראל את כל מה שה' צוה
 אותו.

תמימם:
 ומנחתם ונסכהם לפרים לאילם
 ולכבשים במספרם כמשפטם:
 ושעיר חטאת אחד מלבד עלת
 התמיד מנחתה ונסכה: ס
 ביום השמיני עצרת תהיה לכם כל-
 מלאכת עבודה לא תעשו:
 והקרבתם עליה אשה ריח ניחח ליהנה
 פר אחד איל אחד כבשים בני-שנה
 שבעה תמימם:
 מנחתם ונסכיהם לפר לאיל ולכבשים
 במספרם כמשפט:
 ושעיר חטאת אחד מלבד עלת
 התמיד ומנחתה ונסכה:
 אלה תעשו ליהנה במועדיכם לבד
 מנדריכם ונדבותיכם לעלתיכם
 ולמנחתיכם ולנסכיכם ולשלמיכם:
 ויאמר משה אל-בני ישראל ככל
 אשר-צוה יהוה את-משה: פ

מפסיד

מטות

פרשת הפרת נדרים

משה דבר אל ראשי שבטי בני ישראל ואמר: זה הדבר אשר צוה יהוה:

אם איש ידור נדר לה, או ישבע שבועה לאסור על עצמו אסור – הוא לא יפר ויחלל את דברו, אלא יעשה ככל מה שיצא מפיו.

ואם אשה תדור נדר לה, בנעוריה או תאסור על עצמה אסור כשהיא בבית אביה.

ואביה ישמע את הנדר שלה או את האסור שאסרה על עצמה ואביה ישתוק לה – כל נדריה קימים וכל אסור שאסרה על עצמה קיים.

ואם אביה יבטל לה ביום שישמע, כל נדריה ואסוריה שאסרה על נפשה לא יתקיימו, וה' יסלח לה אם עברה על הנדר כי אביה בטל לה.

ואם היא תנשא לאיש אחרי שנדרה אסור על עצמה או אסרה על עצמה בשפתיה בשבועה.

ובעלה ישמע וישתוק לה ביום שישמע, אז נדריה קימים, ואסוריה שאסרה על נפשה קימים.

ואם ביום שבעלה ישמע הוא יבטל לה, הוא יפר את נדרה שעליה ואת השבועה שאסרה בשפתיה על עצמה, וה' יסלח לה אם עברה על הנדר.

ונדר של אלמנה וגרושה – כל מה שתאסור על עצמה יחול עליה.

ואם היא תנדר בבית בעלה, או תאסור על עצמה אסור בשבועה.

ובעלה ישמע וישתוק לה ולא יבטל לה, כל נדריה קימים וכל אסור שאסרה על עצמה קיים.

ואם בעלה יפר אותם ביום שישמע, כל מה שנדרה בשפתיה ואסרה על עצמה לא

ינדבר משה אל-ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה:

איש כי-ידר נדר ליהוה או-השבוע שבועה לאסור אסר על-נפשו לא יחל דברו ככל-היצא מפיו יעשה:

ואשה כי-תדר נדר ליהוה ואסרה אסר בבית אביה בנעוריה:

ושמע אביה את-נדרה ואסרה אשר אסרה על-נפשה והחריש לה אביה וקמו כל-נדריה וכל-אסר אשר-אסרה על-נפשה יקום:

ואם-הניא אביה אתה ביום שמעו כל-נדריה ואסוריה אשר-אסרה על-נפשה לא יקום ויהוה יסלח לה כיהניא אביה אתה:

ואם-היו תהיה לאיש ונדרה עליה או מבטא שפתיה אשר אסרה על-נפשה:

ושמע אישה ביום שמעו והחריש לה וקמו נדריה ואסרה אשר-אסרה על-נפשה יקמו:

ואם ביום שמע אישה ניא אותה והפר את-נדרה אשר עליה ואת מבטא שפתיה אשר אסרה על-נפשה ויהוה יסלח לה:

ונדר אלמנה וגרושה כל אשר-אסרה על-נפשה יקום עליה:

ואם-בית אישה נדרה או-אסרה אסר על-נפשה בשבועה:

ושמע אישה והחריש לה לא הניא אתה וקמו כל-נדריה וכל-אסר אשר-אסרה על-נפשה יקום:

ואם-הפר יפר אתם אישה ביום שמעו כל-מוצא שפתיה לנדריה ולאסר

יִתְקַיֵּם, בְּעֵלָה הַפָּר אֹתָם וְהִ' יִסְלַח לָהּ אִם עָבְרָה עַל הַנֶּדֶר.

כָּל נֶדֶר וְכָל שְׁבוּעַת אִסּוּר עַל עֲצֻמָּה שְׁגוּרִים לְעֵנוּי – בְּעֵלָה יִקָּיֵם וּבְעֵלָה יִפָּר.

וְאִם בְּעֵלָה יִשְׁתַּוֵּךְ מֵהַיּוֹם שֶׁשָּׁמַע עַד לַיּוֹם הַבָּא, הוּא יִקָּיֵם בְּזֶה אֵת כָּל נֶדְרֵיהָ אוֹ אֵת כָּל אִסּוּרֵיהָ שֶׁעָלֶיהָ – הוּא מְקַיֵּם אוֹתָם כִּי שֵׁתַק לָהּ בַּיּוֹם שֶׁשָּׁמַע.

וְאִם יִפָּר אוֹתָם אַחֲרֵי הַיּוֹם שֶׁשָּׁמַע וְלִכֵּן עָבְרָה עַל נֶדְרָהּ, הוּא שִׁיקְבַּל אֵת הָעוֹנֵשׁ עַל עוֹנָהּ.

אֵלֶּה הַחֻקִּים שֶׁה' צִוָּה אֵת מֹשֶׁה, בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, בֵּין אָב לְבִתּוֹ בְּנִעֻרֶיהָ כְּשֶׁנִּמְצְאוּ בְּבֵית אָבִיהָ.

פְּרֻשַׁת הַנִּקְמָה בַּמִּדְיָן

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

נָקֹם אֵת נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְיָנִים, וְאַחֲרַיִךְ תִּאָּסֵף נִשְׁמַתְךָ אֶל מְקוֹם הַנְּשֻׁמוֹת.

מֹשֶׁה דִּבֶּר אֶל הָעָם וְאָמַר: גִּיּוֹסוּ מֵאִתְּכֶם אַנְשִׁים לְצַבָּא, וְיִלְחֲמוּ בַּמִּדְיָן כְּדִי לְנָקוּם אֵת נִקְמַת ה' בַּמִּדְיָן.

תִּשְׁלְחוּ לְצַבָּא אֶלְפֵי אִישׁ מִכָּל שִׁבְט, מִכָּל שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל.

מֵאֲלֵפֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל נִשְׁלְחוּ אֶלְפֵי אִישׁ מִכָּל שִׁבְט – שְׁנַיִם עָשָׂר אֶלְפֵי מְגִיּוֹסִים לְצַבָּא.

מֹשֶׁה שָׁלַח אוֹתָם לְצַבָּא אֶלְפֵי אִישׁ מִכָּל שִׁבְט, אוֹתָם וְאֵת פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן, וְכָלִי הַקּוֹדֵשׁ מֵהַמִּשְׁכָּן וְחֲצוּצְרוֹת הַתְּרוּעָה בְּיָדוֹ.

הֵם נִלְחֲמוּ נֹגַד מִדְיָן כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֵת מֹשֶׁה, וְהֵם הָרְגוּ כָּל זָכָר.

וְהֵם הָרְגוּ אֵת מַלְכֵי מִדְיָן – אֵת אוֹי וְאֵת רָקִם וְאֵת צוּר וְאֵת חוּר וְאֵת רַבֵּעַ – חֲמֹשֶׁת מַלְכֵי מִדְיָן, בְּנוֹסֵף לְשֹׂאֵר הַרוֹגֵיהֶם בְּקִרְבּוֹ, וְאֵת בַּלְעָם בֶּן בְּעוֹר הָרְגוּ בַּחֲרָב.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָקְחוּ בְּשִׁבְי אֵת נְשׁוֹת מִדְיָן וְאֵת יְלִדֵיהֶן, וּבָזוּ אֵת כָּל בְּהֵמוֹתֵיהֶם וְאֵת כָּל עֲדָרֵיהֶם וְאֵת כָּל נִכְסֵיהֶם.

נִפְשָׁה לֹא יָקוּם אִישָׁה הַפְּלֹם וַיְהִי וַיִּסְלַח־לָהּ:

כָּל־נֶדֶר וְכָל־שְׁבוּעַת אִסּוּר לְעֵזַת נַפְשׁ אִישָׁה יִקִּימֶנּוּ וְאִישָׁה יִפְרֶנּוּ:

וְאִם־הִחֲרַשׁ יַחֲרִישׁ לָהּ אִישָׁה מִיּוֹם אֲלֵ־יוֹם וְהִקִּים אֶת־כָּל־נֶדְרֶיהָ אוֹ אֶת־כָּל־אִסּוּרֶיהָ אֲשֶׁר עָלֶיהָ הִקִּים אֹתָם כִּי־הִחֲרַשׁ לָהּ בַּיּוֹם שֶׁשָּׁמְעוּ:

וְאִם־הִפָּר יִפָּר אֹתָם אַחֲרֵי שֶׁשָּׁמְעוּ וַיִּנְשָׂא אֶת־עוֹנָהּ:

אֵלֶּה הַחֻקִּים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֵת מֹשֶׁה בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ בֵּין־אָב לְבִתּוֹ בְּנִעֻרֶיהָ בֵּית אָבִיהָ: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

נָקֹם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמִּדְיָנִים אַחֲרַיִךְ תִּאָּסֵף אֶל־עַמִּיךָ:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם לֵאמֹר הִחַלְצוּ מֵאִתְּכֶם אַנְשִׁים לְצַבָּא וַיְהִיו עַל־מִדְיָן לָתֵת נִקְמַת־יְהוָה בַּמִּדְיָן:

אֶלְפֵי לַמִּטָּה אֶלְפֵי לַמִּטָּה לְכָל־מִטּוֹת יִשְׂרָאֵל תִּשְׁלְחוּ לְצַבָּא:

וַיִּמְסְרוּ מֵאֲלֵפֵי יִשְׂרָאֵל אֶלְפֵי לַמִּטָּה שְׁנַיִם־עָשָׂר אֶלְפֵי חֲלוּצֵי צַבָּא:

וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה אֶלְפֵי לַמִּטָּה לְצַבָּא אֹתָם וְאֶת־פִּינְחָס בֶּן־אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן לְצַבָּא וְכָלִי הַקּוֹדֵשׁ וְחֲצוּצְרוֹת הַתְּרוּעָה בְּיָדוֹ:

וַיִּצְבְּאוּ עַל־מִדְיָן כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וַיְהַרְגוּ כָּל־זָכָר:

וְאֶת־מַלְכֵי מִדְיָן הָרְגוּ עַל־חַלְלֵיהֶם אֶת־אוֹנִי וְאֶת־רָקִם וְאֶת־צוּר וְאֶת־חוּר וְאֶת־רַבֵּעַ חֲמֹשֶׁת מַלְכֵי מִדְיָן וְאֵת בַּלְעָם בֶּן־בְּעוֹר הָרְגוּ בַּחֲרָב:

וַיִּשְׁבּוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־נְשֵׁי מִדְיָן וְאֵת טַפָּם וְאֵת כָּל־בְּהֵמָתָם וְאֵת־כָּל־מִקְנֵיהֶם וְאֵת־כָּל־חֵילָם בְּזוּזוֹ:

י

טו

טז

יז

טז

לא

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

וּשְׂרָפוּ בְּאֵשׁ אֶת כָּל הָעָרִים שֶׁהֵם הִתְיַשְּׁבוּ
בָהֶן וְאֵת כָּל מִבְּצָרֵיהֶם.

וְלָקְחוּ אֶת כָּל הַשְּׁלָל וְאֵת כָּל הָאֲנָשִׁים
וְהַבְּהֵמוֹת שֶׁלָּקְחוּ.

הֵם הֵבִיאוּ לְמֹשֶׁה וְלֵאלֹעָזָר הַכֹּהֵן וְלַצִּבּוֹר שֶׁל
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבוּיִים וְאֵת הַבְּהֵמוֹת
שֶׁלָּקְחוּ וְאֵת הַשְּׁלָל לַמַּחֲנֶה, לְמִישׁוֹרֵי מוֹאָב
שֶׁלִּיד הַיַּרְדֵּן מִגֹּל יְרִיחוֹ.

מֹשֶׁה וְאֵלֶעָזָר הַכֹּהֵן וְכָל נְשֵׂי הַצִּבּוֹר יָצְאוּ
לִקְרֹאתֶם אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה.

מֹשֶׁה בָּעַס עַל מִפְקְדֵי הַצָּבָא שְׂרֵי הָאֲלָפִים
וְשְׂרֵי הַמֵּאוֹת שֶׁבָּאוּ מִצָּבָא הַמְּלַחְמָה.

מֹשֶׁה אָמַר לָהֶם: הֲאִם הִשְׁאַרְתֶּם אֶת הַנְּשִׁים
בַּחַיִּים?!

הָרִי הֵן אֵלֶּה שֶׁהִכְשִׁילוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בַּעֲצַת בַּלְעָם, לַסֹּטוֹת וְלַמְרוֹד בַּה' בְּעִנְיַן
פְּעוֹר, וְהִיתָה אִזּוֹ הַמַּגִּפָּה בַּצִּבּוֹר שֶׁל ה'!

וְעַכְשָׁיו הִרְגוּ אֶת כָּל הַיְלָדִים הַזָּכָרִים, וְגַם כָּל
אִשָּׁה שֶׁשָּׁכְבָה עִם אִישׁ תַּהְרִגוּ!

וְתַחֲיוּ לָכֶם אֶת כָּל הַיְלָדוֹת שֶׁלֹּא שָׁכְבוּ עִם
זָכָר.

וְאַתֶּם חֲנוּ מַחוּץ לַמַּחֲנֶה שִׁבְעַת יָמִים, כָּל מִי
שֶׁהִרְג אָדָם וְכָל מִי שֶׁנִּגְעַע בַּמֵּת – תִּטְהָרוּ בַּיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, אַתֶּם וּשְׁבוּיֵיכֶם.

וְתִטְהָרוּ כָּל בְּגָד וְכָל כְּלִי עוֹר וְכָל דָּבָר עָשׂוּי
מִשֶּׁעַר עוֹיִם וְכָל כְּלִי עֵץ.

אֵלֶעָזָר הַכֹּהֵן אָמַר לְלוֹחָמִים שֶׁבָּאוּ
לַמְּלַחְמָה: זֶהוּ חוֹק הַתּוֹרָה שֶׁה' צִוָּה אֶת
מֹשֶׁה:

רַק אֶת הַזָּהָב וְאֶת הַכֶּסֶף אֶת הַנְּחוֹשֶׁת אֶת
הַבְּרָזָל אֶת הַבְּדִיל וְאֵת הָעוֹפְרֹת –

כָּל דָּבָר שֶׁאִפְשָׁר לְהַעֲבִירוֹ בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ
בְּאֵשׁ וְהִיָּה טְהוֹר, אֲבָל צְרִיךְ לִטְהַר אוֹתוֹ גַּם
בְּמֵי הַזָּאֵה, וְכָל דָּבָר שֶׁאִי אִפְשָׁר לְהַעֲבִירוֹ
בְּאֵשׁ תִּטְבִּילוּ רַק בַּמַּיִם.

וְאֵת כָּל-עֲרֵייהֶם בְּמוֹשְׁבֹתָם וְאֵת כָּל-
טִירְתָם שְׂרָפוּ בְּאֵשׁ:

וַיִּקְחוּ אֶת-כָּל-הַשְּׁלָל וְאֵת כָּל-
הַמְּלָקוֹחַ בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה:

וַיָּבֹאוּ אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן
וְאֶל-עֲרֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-הַשְּׁבִי וְאֶת-
הַמְּלָקוֹחַ וְאֶת-הַשְּׁלָל אֶל-הַמַּחֲנֶה אֶל-
עֲרֹבַת מוֹאָב אֲשֶׁר עַל-יַרְדֵּן יְרִיחוֹ: ס

וַיָּצְאוּ מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְכָל-נְשֵׂי
הָעֵדָה לִקְרֹאתֶם אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה:

וַיִּקְצָף מֹשֶׁה עַל פְּקוּדֵי הַחֵיָל שְׂרֵי
הָאֲלָפִים וְשְׂרֵי הַמֵּאוֹת הַבָּאִים מִצָּבָא
הַמְּלַחְמָה:

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה הַחַיִּיתֶם כָּל-
נַקְבָּה:

הֵן הִנֵּה הָיוּ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדַבַּר בַּלְעָם
לְמַסְר־מַעַל בִּיהוָה עַל-דְּבַר-פְּעוֹר
וַתְּהִי הַמַּגִּפָּה בַּעֲרֹת יְהוָה:

וַעֲתָה הִרְגוּ כָל-זָכָר בֶּטָף וְכָל-אִשָּׁה
יָדַעַת אִישׁ לְמִשְׁכַּב זָכָר הִרְגוּ:

וְכָל הַטָּף בְּנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא-יָדְעוּ מִשְׁכַּב
זָכָר הַחַיּוּ לָכֶם:

וְאַתֶּם חֲנוּ מַחוּץ לַמַּחֲנֶה שִׁבְעַת יָמִים
כָּל הַרְג נֶפֶשׁ וְכָל נִגְעַע בַּחֲלָל תִּתְחַטְּאוּ
בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי אַתֶּם
וּשְׁבִיכֶם:

וְכָל-בְּגָד וְכָל-כְּלִי-עוֹר וְכָל-מַעֲשֵׂה
עוֹיִם וְכָל-כְּלִי-עֵץ תִּתְחַטְּאוּ: ס

וַיֹּאמֶר אֵלֶעָזָר הַכֹּהֵן אֶל-אֲנָשֵׁי הַצָּבָא
הַבָּאִים לַמְּלַחְמָה זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה
אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה:

אֵךְ אֶת-הַזָּהָב וְאֶת-הַכֶּסֶף אֶת-הַנְּחוֹשֶׁת
אֶת-הַבְּרָזָל אֶת-הַבְּדִיל וְאֵת-הָעוֹפְרֹת:

כָּל-דָּבָר אֲשֶׁר-יָבֹא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ
וְטָהַר אֵךְ בְּמֵי נְדָה יִתְחַטָּא וְכָל אֲשֶׁר
לֹא-יָבֹא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בַּמַּיִם:

שליש
(ש)

וּתְטַבִּילוּ אֶת בְּגָדֵיכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְתִהְיוּ טְהוֹרִים, וְאַחַר כֵּן תָּבוֹאוּ לַמַּחֲנֶה.

פְּרֹשֶׁת חֲלוּקַת הַשְּׁלָל

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה:

סְפוּר, אֵתָּה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְרֵאשֵׁי אֲבוֹת הַעֲבֹדָה, אֶת הַלְּקוּחִים בְּשִׁבְי מֵהָאָדָם וּמִהַבְּהֵמָה.

וְתַחֲלֹק אֶת הַלְּקוּחִים בְּשִׁבְי בְּשׂוּה – בֵּין הַמְּשֻׁתָּפִים בַּמִּלְחָמָה שִׁיִּצְאוּ לְצָבָא וּבֵין שְׂאֵר הַעֲבֹדָה.

וּתְפָרִישׁ מִכֶּסֶּס לַה' מִחֲלֹקֶם שֵׁל אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה שִׁיִּצְאוּ לְצָבָא, נֶפֶשׁ אַחַת מִכָּל חֲמֵשׁ מֵאוֹת – מֵהָאָדָם מִהַבְּקָר מִהַחֲמוּרִים וּמִהַצֹּאֵן.

תִּקְחוּ מִהַחֲצִי שֵׁל מְשֻׁתָּפֵי הַמִּלְחָמָה וְתִתְּנוּ אוֹתָם לְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן כְּתְרוּמָה לַה'.

וּמִהַחֲצִי שֵׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּקַּח חֶלֶק אֶחָד מִכָּל חֲמִשִּׁים, מֵהָאָדָם מִהַבְּקָר מִהַחֲמוּרִים וּמִהַצֹּאֵן, מִכָּל הַבְּהֵמוֹת, וְתִתְּנוּ אוֹתָם לְלוֹוִיִּם הַשּׂוֹמְרִים בְּמִשְׁמֵר מִשְׁכַּן ה'.

מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן עָשׂוּ כִּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

וְאַלֶּה הַלְּקוּחִים בְּשִׁבְי שֶׁהוֹבֵאוּ לַחֲלוּקָה – הַנְּשָׂאָר מִמָּה שֶׁהִלּוּחִים בְּזוּז וְאָבְלוּ בַּמִּלְחָמָה: צֹאֵן – שֵׁשׁ מֵאוֹת שְׁבַעִים וְחֲמִשָּׁה אֶלֶף.

וּבְקָר – שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם אֶלֶף.

וְחֲמוּרִים – שָׁשִׁים וְאַחַד אֶלֶף.

וּנְפֹשׁ אָדָם מִהַנְּשִׁים שֶׁלֹּא שָׁכְבוּ עִם זָכָר – כָּל הַנְּפֹשׁוֹת – שְׁלוּשִׁים וּשְׁנַיִם אֶלֶף.

הַחֲצִי – הַחֶלֶק שֶׁל הַיּוֹצְאִים בְּצָבָא הִיָּה כֵּן: מִסְפַּר הַצֹּאֵן – שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלוּשִׁים וּשְׁבַעִה אֶלֶף וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת.

הַמִּכֶּסֶס לַה' מִהַצֹּאֵן הִיָּה שֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁבַעִים וְחֲמֵשׁ.

וְהַבְּקָר – שְׁלוּשִׁים וּשְׁשָׁה אֶלֶף, וְהַמִּכֶּסֶס מֵהֶם לַה' – שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם.

וְחֲמוּרִים – שְׁלוּשִׁים אֶלֶף וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת

וּכְבִּסְתֶּם בְּגָדֵיכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְיִטְהַרְתֶּם וְאַחַר תָּבוֹאוּ אֶל־הַמַּחֲנֶה: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

שָׂא אֵת אֶת־רֹאשׁ מִלְּקוּחַ הַשְּׁבִי בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה אֵתָּה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְרֵאשֵׁי אֲבוֹת הָעֵדָה:

וְחֲצִיתִּי אֶת־הַמִּלְּקוּחַ בֵּין תְּפִשֵׁי הַמִּלְּחָמָה הַיּוֹצְאִים לְצָבָא וּבֵין כָּל־הָעֵדָה:

וְהִרְמִית מִכֶּסֶס לַיהוָה מֵאֵת אַנְשֵׁי הַמִּלְּחָמָה הַיּוֹצְאִים לְצָבָא אֶחָד נֶפֶשׁ מִחֲמֵשׁ הַמֵּאוֹת מִן־הָאָדָם וּמִן־הַבְּקָר וּמִן־הַחֲמוּרִים וּמִן־הַצֹּאֵן:

מִמִּחְצִיתֶם תִּקְחוּ וְנִתְּתָה לְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן תְּרוּמַת יְהוָה:

וּמִמִּחְצֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל תִּקַּח אֶחָד אֶחָד מִן־הַחֲמִשִּׁים מִן־הָאָדָם מִן־הַבְּקָר מִן־הַחֲמוּרִים וּמִן־הַצֹּאֵן מִכָּל־הַבְּהֵמָה וְנִתְּתָה אֹתָם לְלוֹוִיִּם שְׂמֹרֵי מִשְׁמֵרַת מִשְׁכַּן יְהוָה:

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

וַיְהִי הַמִּלְּקוּחַ יָתֵר הַכֹּז אֲשֶׁר בְּזוּז עִם הַצָּבָא צֹאֵן שֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁבַעִים אֶלֶף וְחֲמִשָּׁת אֶלְפִים:

וּבְקָר שְׁנַיִם וּשְׁבַעִים אֶלֶף:

וְחֲמוּרִים אֶחָד וּשְׁשִׁים אֶלֶף:

וּנְפֹשׁ אָדָם מִן־הַנְּשִׁים אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ מִשְׁכַּב זָכָר כָּל־נֶפֶשׁ שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף:

וְתִהְיֶה הַמִּחְצָה חֶלֶק הַיּוֹצְאִים בְּצָבָא מִסְפַּר הַצֹּאֵן שֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף וּשְׁבַעֵת אֶלְפִים וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת:

וַיְהִי הַמִּכֶּסֶס לַיהוָה מִן־הַצֹּאֵן שֵׁשׁ מֵאוֹת חֲמֵשׁ וּשְׁבַעִים:

וְהַבְּקָר שְׁשָׁה וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף וּמִכֶּסֶס לַיהוָה שְׁנַיִם וּשְׁבַעִים:

וְחֲמוּרִים שְׁלֹשִׁים אֶלֶף וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת

רביעי

כו

כו

כח

כט

ל

לא

לב

לג

לד

לה

לו

לז

לח

לט

והמכס מהם לה' - ששים ואחד.
 ונפש אדם - ששה עשר אלף, והמכס מהם לה' - שלושים ושנים נפש.
 משה נתן את המכס שהפרישו לה' לאלעזר הכהן כמו שה' צוה את משה.
 ומהחצי של בני ישראל שמששה חצה מהחלק של הלוחמים -
 בחצי שקבלו הצבור היה: מהצאן - שלוש מאות ושלושים ושבעה אלף וחמש מאות.

ובקר - שלושים וששה אלף.
 וחמורים - שלושים אלף וחמש מאות.
 ונפש אדם - ששה עשר אלף.
 משה לקח מהחצי של בני ישראל חלק אחד מכל חמשים מהאדם ומהבהמה ונתן אותם ללוויים ששומרים במשמר משפן ה', כמו שה' צוה את משה.

פרשת קרבן הפקודים

המפקדים של אלפי הלוחמים - שרי האלפים ושרי המאות, נגשו למשה.
 ואמרו למשה: עבדיך ספרו את מספר הלוחמים שבפקודינו, ולא נחסר מאתנו אף אחד.
 לכן הבאנו קרבן לה', כל אחד מאתנו שמצא תכשיט של זהב - אצעדה לרגל, צמיד, טבעת, עגיל, או מחוך, הבאנו כדי לכפר על נפשותינו לפני ה'.

משה ואלעזר הכהן לקחו מהם את הזהב - כל כלי יצוק.
 כל הזהב שהפרישו תרומה לה' היה במשקל ששה עשר אלף ושבע מאות וחמשים שקל (2363 קילו) - שהתקבל משרי האלפים ומשרי המאות.

הלוחמים בזו במלחמה כל אחד לעצמו.
 משה ואלעזר הכהן לקחו את הזהב משרי האלפים ושרי המאות, והביאו אותו לאוהל ההתכנסות שיהיה זכרון לבני ישראל לפני

ומכסם ליהוה אחד וששים:
 ונפש אדם ששה עשר אלף ומכסם ליהוה שנים ושלשים נפש:
 ויתן משה את-מכס תרומת יהוה לאלעזר הכהן כאשר צוה יהוה את-משה:
 וממחצית בני ישראל אשר חצה משה מן-האנשים הצבאים:
 ונתתי מחצת העדה מן-הצאן שלש-מאות אלף ושלשים אלף שבעת אלפים וחמש מאות:

ובקר ששה ושלשים אלף:
 וחמורים שלשים אלף וחמש מאות:
 ונפש אדם ששה עשר אלף:
 ויקח משה ממחצת בני-ישראל את-האחוז אחד מן-החמשים מן-האדם ומן-הבהמה ויתן אתם ללוויים שמרי משמרת משפן יהוה כאשר צוה יהוה את-משה:

ויקרבו אל-משה הפקדים אשר לאלפי הצבא שרי האלפים ושרי המאות:
 ויאמרו אל-משה עבדיך נשאו את-ראש אנשי המלחמה אשר בידנו ולא-נפקד מומנו איש:
 ונקרב את-קרבן יהוה איש אשר מצא כלי-זהב אצעקה וצמיד טבעת עגיל וכוונז לכפר על-נפשתינו לפני יהוה:

ויקח משה ואלעזר הכהן את-הזהב מאתם כל כלי מעשה:
 ויהי כל-זהב התרומה אשר הלימו ליהוה ששה עשר אלף שבע-מאות וחמשים שקל מאת שרי האלפים ומאת שרי המאות:

אנשי הצבא בזו איש לו:
 ויקח משה ואלעזר הכהן את-הזהב מאת שרי האלפים והמאות ויבאו אתו אל-אוהל מועד זכרון לבני-ישראל

לפני יהוה: פ

שש
(שלישי)
לב

ה'.

פרשת בני גד ובני ראובן

לבני ראובן ולבני גד היה עדר בהמות גדול ועצום מאוד, הם ראו את ארץ יעזר ואת ארץ גלעד והנה המקום מקום טוב למרעה. בני גד ובני ראובן באו ואמרו למשה ולא־לעזר הכהן ולנשיאי הצבור:

עטרות ודיבון ויעזר ונמרה וחשבון ואלעלה ושכם ונבו ובעון –

הארץ שה' הכה לפני הצבור של ישראל היא ארץ טובה למרעה, ולעבדיך יש עדרי בהמות. הם אמרו: אם מצאנו חן בעיניך הארץ הזאת תנתן לעבדיך לאחוזתנו, אל תעביר אותנו את הירדן.

משה אמר לבני גד ולבני ראובן: האם אחיכם יבאו למלחמה ואתם תשובו פה? למה אתם מסיתים את בני ישראל שלא לעבור לארץ שה' נתן להם?

כך עשו אבותיכם כששלחתי אותם מקדש ברנע לראות את הארץ. הם עלו עד נחל אשכול וראו את הארץ והסיתו את בני ישראל לא לעבור לארץ שה' נתן להם. ה' בעס באותו יום ונשבע ואמר:

האנשים שיצאו ממצרים מגיל עשרים שנה ומעלה לא יראו את האדמה שנשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב, כי הם לא קימו את מצותי.

חיוץ מפלב בן יפנה ממשפחת קנז, ויהושע בן נון, כי הם קימו את מצות ה'.

ה' בעס על ישראל וטלטל אותם במדבר ארבעים שנה עד שכל הדור שעשה את הרע בעיני ה' מתו.

והנה קמתם במקום אבותיכם – מחונכים

ומקנה. רב היה לבני ראובן ולבני גד עצום מאוד ויראו את־ארץ יעזר ואת־ארץ גלעד והנה המקום מקום מקנה: ויבאו בני־גד ובני ראובן ויאמרו אל־משה ואל־לעזר הכהן ואל־נשיאי העדה לאמר:

עטרות ודיבון ויעזר ונמרה וחשבון ואלעלה ושכם ונבו ובעון:

הארץ אשר הכה יהוה לפני עבת ישראל ארץ מקנה הוא ולעבדיך מקנה: ויאמרו אם־מצאנו חן בעיניך יתן את־הארץ הזאת לעבדיך לאחזה אל־תעברנו את־הירדן:

ויאמר משה לבני־גד ולבני ראובן האחיכם יבאו למלחמה ואתם תשובו פה: ולמה תניאון (תנואון) את־לב בני ישראל מעבר אל־הארץ אשר־נתן להם יהוה:

כה עשו אבותיכם כששלחתי אתם מקדש ברנע לראות את־הארץ: ויעלו עד־נחל אשכול ויראו את־הארץ ויניאו את־לב בני ישראל לבלתי־בא אל־הארץ אשר־נתן להם יהוה: ויחר־אף יהוה ביום ההוא וישבע לאמר:

אם־יראו האנשים העלים ממצרים מבן עשרים שנה ומעלה את האדמה אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב כי לא־מלאו אחרי:

בלתי פלב בן־יפנה הקנזי ויהושע בן־נון כי מלאו אחרי יהוה:

ויחר־אף יהוה בישׂראל וינגעם במדבר ארבעים שנה עד־הם כל־הדור העשה הרע בעיני יהוה:

והנה קמתם וחת אבותיכם תרבות

בְּאֲנָשִׁים חֹטְאִים, לְהוֹסִיף עוֹד עַל הַכַּעַס שֶׁל ה' עַל יִשְׂרָאֵל.

שָׁבַן אַתֶּם סָרִים מִלְּקִיָּם אֶת מִצְוֹתַי, וְהוּא יִמְשִׁיךְ עוֹד לְהַשְׁאִיר אֶת הָעַם בַּמִּדְבָּר, וְתִקְלְקְלוּ לְכָל הָעַם הַזֶּה!

הֵם נִגְשׁוּ אֵלָיו וְאָמְרוּ: נִבְנָה פַּה דִּירִים שֶׁל צֶאֱן לְבַהֲמוֹתֵנוּ, וְעָרִים לִילְדָנוּ.

וְאִנְחָנוּ נִתְגַּס וְנִסְתַּעַר לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁנִּבְיָא אוֹתָם לְמִקּוֹמָם, וְיִלְדָנוּ יְגוּרוּ בְּעָרֵי הַמִּבְצָר הַמְּגֻנָּים מִפְּנֵי תוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ.

לֹא נִחְזוֹר לְבִתְיֵנוּ עַד שֶׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִקְבְּלוּ כָּל אֶחָד אֶת נַחֲלָתוֹ.

כִּי לֹא נִתְחַלַּק בְּנַחֲלָה אַתֶּם מֵעַבְר לִירֵדוֹן, כִּי כָּבֵר קִבְּלֵנוּ אֶת נַחֲלָתֵנוּ בְּעַבְר הִירֵדוֹן הַמְזֻרְחִי.

מִשָּׁה אָמַר לָהֶם: אִם תַּעֲשׂוּ אֶת הַדְּבָר הַזֶּה – אִם תִּתְגַּיְסוּ לִפְנֵי עַם ה' לְמַלְחָמָה.

וְכָל הַלּוֹחָמִים שְׁלִבְכֶם יַעֲבְרוּ אֶת הַיַּרְדֵּן לִפְנֵי עַם ה' עַד שֶׁה' יִשְׁמִיד אֶת אוֹיְבֵי מִפְּנֵיו.

וְהָאָרֶץ תִּכְבַּשׁ לִפְנֵי עַם ה' וְאַחַר כֵּךְ תִּחְזְרוּ, תִּהְיוּ זָכָאִים בְּעֵינֵי ה' וּבְעֵינֵי יִשְׂרָאֵל וְהָאָרֶץ הַזֹּאת תִּהְיֶה לְכֶם לְחֵלֶקְכֶם בְּנַחֲלָה לִפְנֵי ה'.

וְאִם לֹא תַעֲשׂוּ כֵּךְ – הִנֵּה חֲטַאתֶם לַה', וְדַעוּ שִׁיגִיעַ אֵלֵיכֶם הַעוֹנֵשׁ שְׂמִיגִיעַ לְכֶם.

בְּנוּ לְכֶם עָרִים לִילְדֵיכֶם וְדִירִים לְצִאֲנֵכֶם, וְתַעֲשׂוּ אֶת מַה שְּׂאֲמַרְתֶּם.

בְּנֵי גֵד וּבְנֵי רְאוּבֵן אָמְרוּ לְמֹשֶׁה: עֲבָדִיךָ יַעֲשׂוּ אֶת מַה שְּׂאֲדוֹנֵי מִצְוָה.

יִלְדָנוּ, נִשְׁיֵנוּ, רְכוּשֵׁנוּ, וְכָל בְּהֵמוֹתֵנוּ יִהְיוּ שֵׁם בְּעָרֵי הַגִּלְעָד.

וְעֲבָדִיךָ – כָּל לּוֹחֵם בְּצַבָּא, יַעֲבְרוּ לִפְנֵי עַם ה' לְמַלְחָמָה, כְּמוֹ שְׂאֲדוֹנֵי אוֹמֵר.

מֹשֶׁה מָנָה עֲלֵיהֶם אֶת אֱלֻעָזָר הַכֹּהֵן וְאֵת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נּוּן וְאֵת רְאִשֵׁי הַמִּשְׁפָּחוֹת שֶׁל שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל.

וְאָמַר לָהֶם מֹשֶׁה: אִם כָּל לּוֹחָמֵי בְּנֵי גֵד וּבְנֵי

אֲנָשִׁים חֹטְאִים לִסְפוֹת עוֹד עַל חֲרוֹן אַף יְהוָה אֶל־יִשְׂרָאֵל:

כִּי תִשׁוּבֶן מֵאֲחֵרָיו וְיִסַּף עוֹד לְהִנִּיחוֹ בַּמִּדְבָּר וְשַׁחַתְתֶּם לְכָל־הָעַם הַזֶּה: ס

וַיִּגְשׁוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ גִדְרַת צֶאֱן נִבְנָה לְמִקְנֵנוּ פַּה וְעָרִים לְטַפְּנוּ:

וְאִנְחָנוּ נִחְלַץ חֲשִׁים לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַד אֲשֶׁר אִם־הִבְיֵאנֶם אֶל־מִקּוֹמָם וְיָשָׁב טַפְּנוּ בְּעָרֵי הַמִּבְצָר מִפְּנֵי יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ:

לֹא נִשׁוּב אֶל־בְּתִינוּ עַד הַתְּנַחֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ נַחֲלָתוֹ:

כִּי לֹא נִנְחַל אַתֶּם מֵעַבְר לִירֵדוֹן וְהִלָּא כִּי בָּאָה נַחֲלָתֵנוּ אֵלֵינוּ מֵעַבְר הַיַּרְדֵּן מְזֻרְחָה: פ

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה אִם־תַּעֲשׂוּן אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה אִם־תִּחְלְצוּ לִפְנֵי יְהוָה לְמַלְחָמָה:

וְעַבְר לְכֶם כָּל־חַלּוּץ אֶת־הַיַּרְדֵּן לִפְנֵי יְהוָה עַד הוֹרִישׁוּ אֶת־אֵיְבוֹ מִפְּנֵיו:

וְנִכְבְּשָׁה הָאָרֶץ לִפְנֵי יְהוָה וְאַחַר תִּשְׁבוּ וְהָיִיתֶם נִקְיִים מִיְהוָה וּמִיִּשְׂרָאֵל וְהָיִיתָ הָאָרֶץ הַזֹּאת לְכֶם לְאֶחָזָה לִפְנֵי יְהוָה: וְאִם־לֹא תַעֲשׂוּן כֵּן הִנֵּה חֲטַאתֶם לַיהוָה וְדַעוּ חֲטַאתְכֶם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶתְכֶם:

בְּנוּ־לְכֶם עָרִים לְטַפְּכֶם וּגְדֵרַת לְצִאֲנֵכֶם וְהִצָּא מִפִּיכֶם תַּעֲשׂוּ:

וַיֹּאמֶר בְּנֵי־גֵד וּבְנֵי רְאוּבֵן אֶל־מֹשֶׁה לֹא־מִר עֲבָדִיךָ יַעֲשׂוּ כְּאֲשֶׁר אָדְנִי מִצְוָה:

טַפְּנוּ נִשְׁיֵנוּ מִקְנֵנוּ וְכָל־בְּהֵמוֹתֵנוּ יִהְיוּ שֵׁם בְּעָרֵי הַגִּלְעָד:

וְעֲבָדִיךָ יַעֲבְרוּ כָּל־חַלּוּץ צַבָּא לִפְנֵי יְהוָה לְמַלְחָמָה כְּאֲשֶׁר אָדְנִי דִּבֶּר:

וַיִּצְוֵה לָהֶם מֹשֶׁה אֶת אֱלֻעָזָר הַכֹּהֵן וְאֵת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נּוּן וְאֶת־רְאִשֵׁי אֲבוֹת הַמִּטּוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִם־יַעֲבְרוּ בְנֵי־גֵד

טו

טז

יז

יח

יט

כ
שביע
(רביעי)

כא

כב

כג

כד

כה

כו

כז

כח

כט

וּבְנֵי־רְאוּבֵן וְ אֶתְכֶם אֶת־הַיַּרְדֵּן כָּל־
 חֲלוּץ לַמַּלְחָמָה לִפְנֵי יְהוָה וּנְכַבְּשָׁה
 הָאָרֶץ לִפְנֵיכֶם וַיִּתְּתֶם לָהֶם אֶת־אֶרֶץ
 הַגִּלְעָד לְאֶחָהּ:

וְאִם־לֹא יַעֲבְרוּ חֲלוּצִים אִתְּכֶם וְנֹאחֲזוּ
 בְתַכְכֶם בְּאֶרֶץ כְּנָעַן:

וַיִּשְׁעוּ בְנֵי־גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן עֲנוּ: אֵת מֵה שֶׁה' דִּבֶּר אֶל
 עֲבָדֶיךָ - כִּי נַעֲשֶׂה.

אֲנַחְנוּ נַעֲבֹר בְּלוּחֲמִים לִפְנֵי עִם ה' אֶל אֶרֶץ
 כְּנָעַן, וְנִקְבַּל אֶת חֲלֻקְנוּ בַּנְּחֻלָּה מֵעֵבֶר
 לַיַּרְדֵּן.

מִשֶׁה נָתַן לָהֶם - לְבְנֵי גָד וּלְבְנֵי רְאוּבֵן וּלְחֻצֵי
 שִׁבְט מְנַשֶּׁה בֶּן יוֹסֵף, אֵת מַמְלַכַת סִיחֹן מֶלֶךְ
 הָאֲמֹרִי וְאֵת מַמְלַכַת עֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן, וְחֵלֶק
 בְּיַנְיָהִם אֵת הָאָרֶץ וְאֵת עֲרִיָּה וְצִנַּן אֵת
 הַגְּבוּלוֹת, וְאֵת כָּל עֲרֵי הָאָרֶץ שִׁמְסָבִיב.

בְּנֵי גָד בָּנוּ אֵת דִּיבּוּן וְאֵת עֶטְרוֹת וְאֵת
 עֲרוּעַר.

וְאֵת עֶטְרוֹת שׁוֹפָן וְאֵת יַעֲזֹר וְהֶרְמָה שְׁלֵה.
 וְאֵת בֵּית נַמְרָה וְאֵת בֵּית הָרֶן - כָּלֵן עֲרֵי
 מִבְּצָר וְדִירִים שֶׁל צֶאֱן.

וּבְנֵי רְאוּבֵן בָּנוּ אֵת חֶשְׁבּוֹן וְאֵת אֶלְעָלָא וְאֵת
 קַרְיָתִים.

וְאֵת נָבוּ וְאֵת בַּעַל מְעוֹן - וְשֵׁנוּ אֵת
 שְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁנִּקְרְאוּ עַל שֵׁם אֱלִילִים, וְאֵת
 שִׁבְמָה, וְנָתַנוּ שְׁמוֹת חֲדָשִׁים לְעָרִים שֶׁבָּנוּ.

בְּנֵי מְכִיר בֶּן מְנַשֶּׁה הָלְכוּ לְגִלְעָד וּכְבָּשׁוּ
 אוֹתוֹ, וְהִשְׁמִידוּ אֵת הָאֲמֹרִי שָׁבוּ.

מִשֶׁה נָתַן אֵת הַגִּלְעָד לְמְכִיר בֶּן מְנַשֶּׁה וְהוּא
 גֵּר בָּהּ.

וַיֵּאִיר בֶּן מְנַשֶּׁה הֵלֶךְ וּכְבָּשׁ אֵת חַחוּוֹת
 שֶׁשְׁבִיבָם וְקָרָא לָהֶן חַחוּוֹת יֵאִיר.

וְנוּבַח הֵלֶךְ וּכְבָּשׁ אֵת קִנְתָּ וְאֵת כְּפָרִיָּה, וְקָרָא
 לָהּ נוּבַח בְּשֵׁמוֹ.

וְאִם־לֹא יַעֲבְרוּ חֲלוּצִים אִתְּכֶם וְנֹאחֲזוּ
 בְתַכְכֶם בְּאֶרֶץ כְּנָעַן:

וַיִּשְׁעוּ בְנֵי־גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן לֵאמֹר אֵת
 אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־עֲבָדֶיךָ כִּן נַעֲשֶׂה:

נַחֲנוּ נַעֲבֹר חֲלוּצִים לִפְנֵי יְהוָה אֶרֶץ
 כְּנָעַן וְאֲחֲנוּ אֶחָהּ נַחֲלֹתֵנוּ מֵעֵבֶר
 לַיַּרְדֵּן:

וַיִּתֵּן לָהֶם וּ מֹשֶׁה לְבְנֵי־גָד וּלְבְנֵי
 רְאוּבֵן וּלְחֻצֵי וּ שִׁבְט וּ מְנַשֶּׁה בֶּן־יוֹסֵף
 אֶת־מַמְלַכַת סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי וְאֶת־
 מַמְלַכַת עֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן הָאָרֶץ לְעֲרִיָּה
 בְּנִבְלַת עֲרֵי הָאָרֶץ סָבִיב:

וַיִּבְנוּ בְנֵי־גָד אֶת־דִּיבּוּן וְאֶת־עֶטְרוֹת וְאֵת
 עֲרוּעַר:

וְאֶת־עֶטְרוֹת שׁוֹפָן וְאֶת־יַעֲזֹר וַיִּנְבְּהָהּ:

וְאֶת־בֵּית נַמְרָה וְאֶת־בֵּית הָרֶן עֲרֵי
 מִבְּצָר וְנִדְרַת צֶאֱן:

וּבְנֵי רְאוּבֵן בָּנוּ אֶת־חֶשְׁבּוֹן וְאֶת־
 אֶלְעָלָא וְאֵת קַרְיָתִים:

וְאֶת־נָבוּ וְאֶת־בַּעַל מְעוֹן מוֹסַפֵּת שֵׁם
 וְאֶת־שִׁבְמָה וַיִּקְרְאוּ בְשֵׁמֹת אֶת־שְׁמוֹת
 הָעָרִים אֲשֶׁר בָּנוּ:

וַיִּלְכּוּ בְנֵי מְכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה גִלְעָדָה
 וַיִּלְכְּדוּהָ וַיִּזְרְשׁ אֶת־הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר־בָּהּ:

וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־הַגִּלְעָד לְמְכִיר בֶּן־
 מְנַשֶּׁה וַיֵּשֶׁב בָּהּ:

וַיֵּאִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה הֵלֶךְ וַיִּלְכְּדוּ אֶת־
 חַחוּוֹתֵיהֶם וַיִּקְרְאוּ אֹתָהֶן חַחוּוֹת יֵאִיר:

וְנוּבַח הֵלֶךְ וַיִּלְכְּדוּ אֶת־קִנְתָּ וְאֶת־כְּפָרִיָּה
 וַיִּקְרְאוּ לָהּ נוּבַח בְּשֵׁמוֹ: פ

ל

לא

לב

לג

לד

לה

לו

לז

לח

לט

מפסוק

מא

מב

מסעי

פרשת המסעות
 אלה הם מסעות בני ישראל שיצאו עם כל קהלותיהם מארץ מצרים, מונהגים בידי משה ואהרן.
 משה כתב את שמות המקומות שמשם יצאו למסעותיהם על פי צווי ה', ואלה הם מסעותיהם על פי מקומות המוצא:
 הם נסעו מרעמסס בחודש הראשון – ביום החמשה עשר לחודש הראשון, בני ישראל יצאו למחרת הפסח קרבן הפסח, ביד מורמת בגאווה לעיני כל מצרים.
 ומצרים קוברים את כל הבכורות שה' הרג בהם, וה' העניש את אליליהם.
 בני ישראל נסעו מרעמסס וחנו בסכות. הם נסעו מסכות וחנו באתם שבקצה המדבר.
 הם נסעו מאתם וחרו אל ליד 'פי החירות' שלפני 'בעל צפון', וחנו לפני מגדול.
 הם נסעו מ'פי החירות' ועברו בתוך הים למדבר, והלכו דרך של שלוש ימים במדבר אתם וחנו במרה.
 הם נסעו ממרה ובאו לאילים, ובאילים היו שתים עשרה מעינות מים ושבעים עצי תמר, והם חנו שם.
 הם נסעו מאילים וחנו על יד ים סוף.
 הם נסעו מים סוף וחנו במדבר סין.
 הם נסעו ממדבר סין וחנו בדפקה.
 הם נסעו מדפקה וחנו באלוש.
 הם נסעו מאלוש וחנו ברפידים, ולא היה שם מים לעם לשתות.
 הם נסעו מרפידים וחנו במדבר סיני.
 הם נסעו ממדבר סיני וחנו בקברות התאווה.
 הם נסעו מקברות התאווה וחנו בחצרות.
 הם נסעו מחצרות וחנו ברתמה.

א אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן:
 ב ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי יהוה ואלה מסעיהם למוצאייהם:
 ג ויסעו מרעמסס בחדש הראשון בחמשה עשר יום לחדש הראשון ממחרת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים:
 ד ומצרים מקברים את אשר הפה יהוה בהם כל בכור ובאלהיהם עשה יהוה שפטים:
 ה ויסעו בני ישראל מרעמסס ויחנו בסכות:
 ו ויסעו מסכות ויחנו באתם אשר בקצה המדבר:
 ז ויסעו מאתם וישב על פי החירות אשר על פני בעל צפון ויחנו לפני מגדול:
 ח ויסעו מפני החירות ויעברו בתוך הים המדברה וילכו דרך שלשת ימים במדבר אתם ויחנו במרה:
 ט ויסעו ממרה ויבאו אילמה ובאילים שתים עשרה עינות מים ושבעים התמרים ויחנו שם:
 י ויסעו מאילם ויחנו על ים סוף:
 יא ויסעו מים סוף ויחנו במדבר סין:
 יב ויסעו ממדבר סין ויחנו בדפקה:
 יג ויסעו מדפקה ויחנו באלוש:
 יד ויסעו מאלוש ויחנו ברפידים ולא היה שם מים לעם לשתות:
 טו ויסעו מרפידים ויחנו במדבר סיני:
 טז ויסעו ממדבר סיני ויחנו בקברות התאווה:
 יז ויסעו מקברות התאווה ויחנו בחצרות:
 יח ויסעו מחצרות ויחנו ברתמה:

יט הם נסעו מרתמה וחנו ברמון פריץ.
 כ הם נסעו מרמון פריץ וחנו בלבנה.
 כא הם נסעו מלבנה וחנו ברסה.
 כב הם נסעו מרסה וחנו בקהל־תה.
 כג הם נסעו מקהל־תה וחנו בהר־שפר.
 כד הם נסעו מהר־שפר וחנו בחרדה.
 כה הם נסעו מחרדה וחנו במקהלות.
 כו הם נסעו ממהלות וחנו בתחת.
 כז הם נסעו מתחת וחנו בתרח.
 כח הם נסעו מתרח וחנו במתקה.
 כט הם נסעו ממתקה וחנו בחשמונה.
 ל הם נסעו מחשמונה וחנו במסרות.
 לא הם נסעו ממסרות וחנו בבני יעקן.
 לב הם נסעו מבני יעקן וחנו בחור הגדגד.
 לג הם נסעו מחור הגדגד וחנו ביטבתה.
 לד הם נסעו מיטבתה וחנו בעברונה.
 לה הם נסעו מעברונה וחנו בעציון גבר.
 לו הם נסעו מעציון גבר וחנו במדבר צין היא קדש.
 לז הם נסעו מקדש וחנו בהור־ההר – בקצה ארץ אדום.
 לח ואהרן הכהן עלה להור־ההר על פי צווי ה', הוא מת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים, בחודש החמישי ביום הראשון לחודש.
 לט ואהרן היה בן מאה עשרים ושלוש שנים בשמת בהור־ההר.
 מ מלך ערד הכנעני שגר בנגב בארץ כנען שמע שבני ישראל הגיעו.
 מא הם נסעו מהור־ההר וחנו בצלמונה.
 מב הם נסעו מצלמונה וחנו בפונין.
 מג הם נסעו מפונין וחנו באובות.
 מד הם נסעו מאובות וחנו בחרבות המעברים בגבול עם מואב.
 מה הם נסעו מחרבות וחנו בדיבון גד.
 מו הם נסעו מדיבון גד וחנו בעלמון דבלתימה.

יט ויִסְעוּ מִרְתֻמָּה וַיַּחֲנוּ בְרֵמֹן פְּרִיץ:
 כ ויִסְעוּ מִרֵמֹן פְּרִיץ וַיַּחֲנוּ בַלְבָנָה:
 כא ויִסְעוּ מִלְבָנָה וַיַּחֲנוּ בְרִסָּה:
 כב ויִסְעוּ מִרִסָּה וַיַּחֲנוּ בְקַהֲל־תֵּה:
 כג ויִסְעוּ מִקַּהֲל־תֵּה וַיַּחֲנוּ בְהַר־שֹפֵר:
 כד ויִסְעוּ מִהַר־שֹפֵר וַיַּחֲנוּ בְחֶרֶדָה:
 כה ויִסְעוּ מִחֶרֶדָה וַיַּחֲנוּ בְמַקְהֵלוֹת:
 כו ויִסְעוּ מִמַּקְהֵלוֹת וַיַּחֲנוּ בְתַחַת:
 כז ויִסְעוּ מִתַּחַת וַיַּחֲנוּ בְתֹרַח:
 כח ויִסְעוּ מִתֹרַח וַיַּחֲנוּ בְמִתְקָה:
 כט ויִסְעוּ מִמִּתְקָה וַיַּחֲנוּ בְחַשְׁמוֹנָה:
 ל ויִסְעוּ מִחַשְׁמוֹנָה וַיַּחֲנוּ בְמִסְרוֹת:
 לא ויִסְעוּ מִמִּסְרוֹת וַיַּחֲנוּ בְבְנֵי יַעֲקֹן:
 לב ויִסְעוּ מִבְנֵי יַעֲקֹן וַיַּחֲנוּ בְחֹר הַגְּדָגָד:
 לג ויִסְעוּ מִחֹר הַגְּדָגָד וַיַּחֲנוּ בְיִטְבַּתָּה:
 לד ויִסְעוּ מִיִּטְבַּתָּה וַיַּחֲנוּ בְעֵבְרוֹנָה:
 לה ויִסְעוּ מִעֵבְרוֹנָה וַיַּחֲנוּ בְעֲצִיּוֹן גִּבֹר:
 לו ויִסְעוּ מִעֲצִיּוֹן גִּבֹר וַיַּחֲנוּ בְמִדְבַר־צִין הוּא קֹדֶשׁ:
 לז ויִסְעוּ מִקֹדֶשׁ וַיַּחֲנוּ בְהַר הַהָר בְּקֶצֶה אֶרֶץ אֲדוּם:
 לח וַיַּעַל אֶהֱרֹן כַּהֵן אֶל־הַר הַהָר עַל־פִּי יְהוָה וַיָּמָת שָׁם בְּשָׁנַת הָאַרְבָּעִים לְצֵאת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ:
 לט וַאֲהֲרֹן בֶּן־שָׁלֹשׁ וְעֶשְׂרִים וּמֵאֵת שָׁנָה בָּמָוֶתוֹ בְּהַר הַהָר: ס
 מ וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עֶרְד וְהוּא־יֹשֵׁב בְּנֹגֵב אֶרֶץ כְּנַעַן בָּבֹא בְנֵי יִשְׂרָאֵל:
 מא ויִסְעוּ מִהַר הַהָר וַיַּחֲנוּ בְצַלְמוֹנָה:
 מב ויִסְעוּ מִצַּלְמוֹנָה וַיַּחֲנוּ בְפוֹנִין:
 מג ויִסְעוּ מִפוֹנִין וַיַּחֲנוּ בְאוֹבוֹת:
 מד ויִסְעוּ מֵאוֹבוֹת וַיַּחֲנוּ בְעֵבְרִים הַמְעַבְרִים בְּגִבּוֹל מוֹאָב:
 מה ויִסְעוּ מֵעֵיִם וַיַּחֲנוּ בְדִיבּוֹן גָּד:
 מו ויִסְעוּ מִדִּיבּוֹן גָּד וַיַּחֲנוּ בְעַלְמוֹן דְּבַלְתִּימָה:

הם נסעו מעלמון דבִּלְתִּימָה וַחֲנוּ בְּהַרֵי
'מַעֲבַר הַיַּרְדֵּן' לִפְנֵי נָבוֹ.

הם נסעו מהרי מעבר הַיַּרְדֵּן וַחֲנוּ בְּמִישׁוֹרִים
שֶׁל מוֹאָב עַל יַד הַיַּרְדֵּן שְׁמוֹל יִרְחוֹ.

והם חנו על יד הַיַּרְדֵּן – מִבֵּית הַיְשִׁימוֹת' עַד
מִישׁוֹר עֲצֵי הַשֵּׁטָה הַנִּקְרָא 'אַבְל', בְּמִישׁוֹרִים
שֶׁל מוֹאָב.

פְּרַשְׁת הוֹרֶשֶׁת הָאָרֶץ

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה בְּמִישׁוֹרִים שֶׁל מוֹאָב עַל יַד
הַיַּרְדֵּן שְׁמוֹל יִרְחוֹ וְאָמַר:

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר לָהֶם: כְּשֶׁתַּעֲבְרוּ
אֶת הַיַּרְדֵּן לָאָרֶץ כְּנָעַן,

תִּשְׁמִידוּ אֶת כָּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם,
וְתֹאבְדוּ אֶת כָּל מְקוֹמוֹת הַהִשְׁתַּחֲוִיָּה שְׁלָהֶם,
וְתֹאבְדוּ אֶת כָּל הַפְּסָלִים הַיְצוּקִים שְׁלָהֶם,
וְתִשְׁמִידוּ אֶת כָּל הַמִּזְבְּחוֹת שְׁלָהֶם.

כַּבְּשׂוּ אֶת הָאָרֶץ וְתִגְוְרוּ בָּהּ, כִּי לָכֶם נָתַתִּי
אֶת הָאָרֶץ לְנַחֲלָה.

וְתַחֲלְקוּ אֶת הָאָרֶץ בְּגוּרֵל לְנַחֲלוֹת
לְמִשְׁפְּחוֹתֵיכֶם – לְמִשְׁפַּחַתְּךָ גְּדוּלָה תִתְּנֶנּוּ
נַחֲלָה גְּדוּלָה וְלְמִשְׁפַּחַת קִטְנָה תִתְּנֶנּוּ נַחֲלָה
קִטְנָה, הַמְּקוֹם שֶׁיֵּצֵא לָהּ שֵׁם הַגּוּרֵל – שְׁלָהּ
יְהִי, לְפִי שְׁבָטֵי אֲבוֹתֵיכֶם תִּנְחַלוּ.

וְאִם לֹא תִסְלְקוּ אֶת יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם,
אֵלֶּה שֶׁתִּשְׁאִירוּ מֵהֶם יְהִיוּ כְּמוֹ סְבִינִים
בְּעֵינֵיכֶם וְכְמוֹ קוֹצִים סְבִיבְכֶם, וַיַּעֲשׂוּ לָכֶם
צָרוֹת בְּאֶרֶץ שְׂאֵתָם יוֹשְׁבִים בָּהּ.

וְכִמוֹ שֶׁחֲשַׁבְתִּי לַעֲשׂוֹת לָהֶם כְּדָ אֲעֲשֶׂה לָכֶם.

פְּרַשְׁת הַגְּבוּלוֹת

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

צַוֵּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַר לָהֶם: כְּשֶׁתְּבוֹאוּ
לָאָרֶץ – אָרֶץ כְּנָעַן, זֹאת הָאָרֶץ שֶׁתְּהִיָּה לָכֶם
לְנַחֲלָה – אָרֶץ כְּנָעַן לְגְבוּלוֹתֶיהָ.

הַגְּבוּל הַדְּרוּמִי יְהִיָּה לָכֶם מִמִּדְבַּר צִין שֶׁעַל יַד
אֲדוּם, וְיְהִיָּה לָכֶם קֶצֶה גְבוּל הַדְּרוֹם מִקְצֵה יָם

וַיִּסְעוּ מֵעַלְמוֹן דְּבִלְתִּימָה וַיַּחֲנוּ בְּהַרֵי
הַמַּעֲבָרִים לִפְנֵי נָבוֹ:

וַיִּסְעוּ מִהַרְי הַמַּעֲבָרִים וַיַּחֲנוּ בְּעַרְבַת
מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יִרְחוֹ:

וַיַּחֲנוּ עַל-הַיַּרְדֵּן מִבֵּית הַיְשִׁמוֹת עַד
אַבְל הַשֵּׁטָיִם בְּעַרְבַת מוֹאָב: ס

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה בְּעַרְבַת מוֹאָב
עַל-יַרְדֵּן יִרְחוֹ לֵאמֹר:

דִּבֶּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי
אַתֶּם עֹבְרִים אֶת-הַיַּרְדֵּן אֶל-אָרֶץ כְּנָעַן:

וְהוֹרֶשְׁתֶּם אֶת-כָּל-יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם
וְאִבְדַתֶּם אֶת כָּל-מִשְׁכֵּי־תֵימָה וְאֶת כָּל-
צִלְמֵי מִסְכַּתְהֶם תֹּאבְדוּ וְאֶת כָּל-בְּמוֹתֶם
תִּשְׁמִידוּ:

וְהוֹרֶשְׁתֶּם אֶת-הָאָרֶץ וַיִּשְׁכַּתֶּם-בָּהּ כִּי
לָכֶם נָתַתִּי אֶת-הָאָרֶץ לְרֶשֶׁת אֲתָהּ:

וְהַתְּנַחֲלֶתֶם אֶת-הָאָרֶץ בְּגוּרֵל
לְמִשְׁפַּחְתֵיכֶם לְרֹב תִּרְבּוּ אֶת-נַחֲלֹתֵי
וְלַמַּעַט תִּמְעִיט אֶת-נַחֲלֹתֵי אֵל אֲשֶׁר-
יֵצֵא לוֹ שֵׁמָה הַגּוּרֵל לוֹ יְהִיָּה לְמִטּוֹת
אֲבֹתֵיכֶם תִּתְּנַחֲלוּ:

וְאִם-לֹא תוֹרִישׂוּ אֶת-יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם
וְהָיָה אֲשֶׁר תּוֹתִירוּ מֵהֶם לְשָׂכִים בְּעֵינֵיכֶם
וְלְצִנִּינִים בְּצַדִּיקֶם וְצָרְרוּ אֶתְכֶם עַל-
הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם יֹשְׁבִים בָּהּ:

וְהָיָה כַּאֲשֶׁר דִּמְיַתִּי לַעֲשׂוֹת לָהֶם
אֲעֲשֶׂה לָכֶם: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

צִוֵּה אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי-
אַתֶּם בָּאִים אֶל-הָאָרֶץ כְּנָעַן זֹאת הָאָרֶץ
אֲשֶׁר תִּפְּל לָכֶם בְּנַחֲלָה אָרֶץ כְּנָעַן
לְנַכְלָתֶיהָ:

וְהָיָה לָכֶם פְּאֵת-נֹגֵב מִמִּדְבַּר-צִין עַל-
יְדֵי אֲדוּם וְהָיָה לָכֶם גְּבוּל נֹגֵב מִקְצֵה

מז
מח
מט
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
לד

יִסְמַח הַמֶּלֶךְ קִדְמָה:

וְנֹסֵב לָכֶם הַגְּבוּל מִמִּנְבֵּי לַמַּעֲלָה עֲקֵרִימִים וְעֵבֶר צְנָה וְהָיוּ (וְהָיָה) הַתּוֹצְאֹתַיִם מִמִּנְבֵּי לַקֹּדֶשׁ בְּרַנֵּעַ וַיֵּצֵא חֲצֵר־אֹדֶר וְעֵבֶר עֲצֻמָּה:

וְנֹסֵב הַגְּבוּל מֵעֲצֻמֹּן נַחֲלָה מִצְרָיִם וְהָיוּ תוֹצְאֹתַיִם הַיַּמָּה:

וְגָבוּל יָם וְהָיָה לָכֶם הַיָּם הַגָּדוֹל וְגָבוּל זְהִי־יְהִיָּה לָכֶם גָּבוּל יָם:

וְזֶה־יְהִיָּה לָכֶם גָּבוּל צְפוֹן מִן־הַיָּם הַגָּדוֹל וְתִתָּנוּ לָכֶם הָרִי הַהָר:

מִתַּר הַהָר תִּתָּנוּ לְבֵא חֲמַת וְהָיוּ תוֹצְאֹת הַגְּבוּל צְדָדָה:

וַיֵּצֵא הַגְּבוּל זְפֹרְנָה וְהָיוּ תוֹצְאֹתַיִם חֲצֵר עֵינָן זְהִי־יְהִיָּה לָכֶם גָּבוּל צְפוֹן:

וְהַתּוֹאִיֹּתֶם לָכֶם לְגָבוּל קִדְמָה מַחְצֵר עֵינָן שְׂפָמָה:

וַיֵּלֶךְ הַגְּבוּל מִשְׂפָּם הַרְבֵּלָה מִקְדָּם לְעֵינָן וַיֵּלֶךְ הַגְּבוּל וַיִּמָּחֶה עַל־כַּתֵּף יָם־כְּנָרֶת קִדְמָה:

וַיֵּלֶךְ הַגְּבוּל הַיַּרְדֵּנָה וְהָיוּ תוֹצְאֹתַיִם יָם הַמֶּלֶח זֹאת תְּהִיָּה לָכֶם הָאָרֶץ לְגָבֹל־תִּיָּה סָבִיב:

וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּתְּנַחֲלוּ אֹתָהּ בְּגוֹרָל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לַתֵּת לַתְּשַׁעַת הַמִּטּוֹת וַחֲצֵי הַמִּטָּה:

כִּי לָקַחְוּ מִטָּה בְּנֵי הָרְאוּבֵנִי לְבֵית אֲבֹתָם וּמִטָּה בְּנֵי־הַנֹּדִי לְבֵית אֲבֹתָם וַחֲצֵי מִטָּה מִנְּשֵׂה לָקַחוּ נַחֲלָתָם:

שְׁנֵי הַמִּטּוֹת וַחֲצֵי הַמִּטָּה לָקַחוּ נַחֲלָתָם מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן יִרְחוּ קִדְמָה מִזְרָחָה: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־יִנְחִלוּ לָכֶם אֶת־הָאָרֶץ אֲלַעְזֵר הַכֹּהֵן וַיהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן:

הַמֶּלֶח בְּצַד מִזְרָח.

הַגְּבוּל הַדְּרוֹמִי יָקוּף לָכֶם לַמַּעֲלָה עֲקֵרִימִים וַיַּעֲבֹר לְצִיֹּן, וַיְהִיָּה קִצְהוּ דְרוֹמִית לַקֹּדֶשׁ בְּרַנֵּעַ, וַיִּמְשִׁיךְ לַחֲצֵר אֹדֶר וַיַּעֲבֹר לְעֲצֻמֹּן.

הַגְּבוּל יָקוּף מֵעֲצֻמֹּן וַיִּמְשִׁיךְ אֶל נַחֲלֵ מִצְרָיִם, וְקִצְהוּ יְהִיָּה בָיִם.

וְגָבוּל מֵעֵרֶב – הַיָּם הַגָּדוֹל יְהִיָּה לָכֶם לְגָבוּל, זֶה יְהִיָּה לָכֶם גָּבוּל מֵעֵרֶב.

וְזֶה יְהִיָּה לָכֶם גָּבוּל הַצְּפוֹן – מֵהַיָּם הַגָּדוֹל תִּכְוֶנוּ לָכֶם אֶת הַגְּבוּל אֶל הַפְּסָגָה הַגְּבוּוּהָ שֶׁל הָרִי אֲמֹנֹן.

מִהַפְּסָגָה הַגְּבוּוּהָ תִכְוֶנוּ אֶת הַגְּבוּל לְכוּוֹן אֲנָטוֹיֹבִיא, וַיְהִיָּה קִצְהוּ הַגְּבוּל בְּצַדָּה.

הַגְּבוּל יֵצֵא לְזְפֹרְנָה וַיְהִיָּה קִצְהוּ בַחֲצֵר עֵינָן, זֶה יְהִיָּה לָכֶם גָּבוּל צְפוֹן.

וְתִכְוֶנוּ לָכֶם אֶת גָּבוּל הַמִּזְרָח מַחְצֵר עֵינָן אֶל שְׂפָם.

הַגְּבוּל יֵרֵד מִשְׂפָּם לְרֵבֵלָה, מִזְרָחִית לְמַעַן, הַגְּבוּל יֵרֵד וַיִּגְיעַ לַפְּנֵה הַמִּזְרָחִית שֶׁל יָם כְּנָרֶת.

הַגְּבוּל יֵרֵד לְיַרְדֵּן וְקִצְהוּ יְהִיָּה בָיִם הַמֶּלֶח. זֹאת תְּהִיָּה לָכֶם הָאָרֶץ לְגָבֹלוֹתֶיהָ מִסָּבִיב.

מֹשֶׁה צִוָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲמַר: זֹאת הָאָרֶץ שֶׁתִּחַלְקוּ אוֹתָהּ לַנְּחִלָּה בְּגוֹרָל, שְׁהִי צִוָּה לַתֵּת לַתְּשַׁעַת וַחֲצֵי הַשְּׂבָטִים.

כִּי שָׁבַט בְּנֵי רְאוּבֵן לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם וּשְׁבַט בְּנֵי גַד לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, וַחֲצֵי שְׁבַט מְנַשֶּׁה כָּבֵר לָקַחוּ אֶת נַחֲלָתָם.

שְׁנַיִם וַחֲצֵי הַשְּׂבָטִים כָּבֵר קָבְלוּ אֶת נַחֲלָתָם בְּעֵבֶר הַמִּזְרָחִי שֶׁל הַיַּרְדֵּן שְׂמוּל יִרְחוּ.

פְּרֻשַׁת הַמִּנְחִילִים

ה' דָּבַר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:

אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים שֶׁיִּנְחִילוּ לָכֶם אֶת הָאָרֶץ: אֲלַעְזֵר הַכֹּהֵן, וַיהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן.

רביע (ש)

יח וְנָשִׂיא אֶחָד נָשִׂיא אֶחָד מִמִּטָּה תִקְחוּ לְנַחַל אֶת־הָאָרֶץ:
 יט וְאֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים לְמִטָּה יְהוּדָה כָּלֵב בֶּן־יִפְנֹה:
 כ וְלִמִּטָּה בְנֵי שִׁמְעוֹן שְׁמוּאֵל בֶּן־עַמִּיהוּד:
 כא לְמִטָּה בְנֵימִן אֱלִיָּדָד בֶּן־כְּסִלּוֹן:
 כב וְלִמִּטָּה בְנֵי־דָן נָשִׂיא בְּקִי בֶן־יִגְלִי:
 כג לְבִנֵי יוֹסֵף לְמִטָּה בְנֵי־מְנַשֶּׁה נָשִׂיא חֲנִיָּאל בֶּן־אֶפְדֹּ:
 כד וְלִמִּטָּה בְנֵי־אֶפְרַיִם נָשִׂיא קִמּוּאֵל בֶּן־שַׁפְטָן:
 כה וְלִמִּטָּה בְנֵי־זְבוּלֹן נָשִׂיא אֱלִיצָפָן בֶּן־פְּרֻזֶּה:
 כו וְלִמִּטָּה בְנֵי־יִשָּׁשְׁכָר נָשִׂיא פְּלִטְיָאֵל בֶּן־עֲזָן:
 כז וְלִמִּטָּה בְנֵי־אֲשֶׁר נָשִׂיא אַחִיהוּד בֶּן־שְׁלֹמִי:
 כח וְלִמִּטָּה בְנֵי־נַפְתָּלִי נָשִׂיא פְּדֵהָאֵל בֶּן־עַמִּיהוּד:
 כט אֵלֶּה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לְנַחַל אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן: פ

פרשת ערי הלויים

ה' דַּבֵּר אֶל מֹשֶׁה בְּמִישׁוֹרִים שֶׁל מוֹאָב עַל יַד הַיַּרְדֵּן שְׁמוֹל יְרִיחוֹ וְאָמַר:
 צוּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁתְּנֶנּוּ לְלוֹיִים חֶלֶק מִנְחֻלָּתָם לְעָרִים לְמִגּוּרִים, וְתִתְּנֶנּוּ לְלוֹיִים גַּם מִגְרָשׁ סָבִיב כָּל עִיר.
 הָעָרִים יִהְיוּ לָהֶם לְמִגּוּרִים, וּמִגְרָשֵׁיהֶם יִהְיוּ לְבִהמֹתֵיהֶם וּלְרִכּוּשָׁם וּלְכָל חַיֹּתֵיהֶם.
 וּמִגְרָשֵׁי הָעָרִים שִׁתְּנֶנּוּ לְלוֹיִים לְשִׁמוּשָׁם – אֶלֶף אַמָּה מִסָּבִיב, מִחוּמַת הָעִיר כָּלִפִּי חוּץ.
 וְתִמְדְּדוּ מִחוּץ לְעִיר לְצַד מִזְרַח אֲלֵפִים אַמָּה, וּלְצַד דְּרוֹם אֲלֵפִים אַמָּה, וּלְצַד מַעְרָב אֲלֵפִים אַמָּה, וּלְצַד צְפוֹן אֲלֵפִים אַמָּה לְמִגְרָשׁ וּלְחֻקְלָאוֹת, וְהָעִיר בְּמִרְכָּזָּהּ, זֶה יִהְיֶה לָהֶם מִגְרָשֵׁי הָעָרִים.
 הָעָרִים שִׁתְּנֶנּוּ לְלוֹיִים – בְּנוֹסֵף לְשֵׁשׁ עָרֵי

יח וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּעַרְבַת מוֹאָב עַל־יַרְדֵּן יְרִחוֹ לֵאמֹר:
 כ צוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַנּוּ לְלוֹיִם מִנְחֻלָּת אַחֲזָתָם עָרִים לְשִׁבְתָּ וּמִגְרָשׁ לְעָרִים סָבִיב־תִּיהֶם תִּתְּנֶנּוּ לְלוֹיִם:
 ג וְהָיוּ הָעָרִים לָהֶם לְשִׁבְתָּ וּמִגְרָשֵׁיהֶם יִהְיוּ לְבִהמֹתָם וּלְרִכּוּשָׁם וּלְכָל חַיֹּתָם: וּמִגְרָשֵׁי הָעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנֶנּוּ לְלוֹיִם מִקִּיר הָעִיר וְחוּצָה אֶלֶף אַמָּה סָבִיב:
 ד וּמִדְּתָם מִחוּץ לְעִיר אֶת־פְּאֵת־קִדְמָה אֲלֵפִים בְּאַמָּה וְאֶת־פְּאֵת־נֹגֵב אֲלֵפִים בְּאַמָּה וְאֶת־פְּאֵת־יָם אֲלֵפִים בְּאַמָּה וְאֶת פְּאֵת צְפוֹן אֲלֵפִים בְּאַמָּה וְהָעִיר בְּתוֹךְ זֶה יִהְיֶה לָהֶם מִגְרָשֵׁי הָעָרִים:
 ה וְאֵת הָעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנֶנּוּ לְלוֹיִם אֶת־שֵׁשׁ

חמישי

לה

המקלט שתתנו לרוצחים בטעות שיברחו לשם, תוסיפו עליהם ותתנו עוד ארבעים ושתים ערים.

כל הערים שתתנו ללויים ארבעים ושמונה ערים, תתנו אותן ואת מגרשיהן.

והערים שתתנו מנחלת בני ישראל – משבט גדול תקחו ערים רבות, ומשבט קטן תקחו מעט – כל שבט לפי גדול נחלתו שיקבל כף יתן מעריו ללויים.

פרשת הרוצח

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל ותאמר להם: כשתעברו את הירדן לארץ כנען, תבינו לכם ערים שתהיינה לכם ערי מקלט – שינוסו לשם רוצח שהרג אדם בטעות.

הערים תהיינה למקלט מגואל הדם, והרוצח לא יהרג עד שהוא יעמוד למשפט לפני הדינים.

והערים שתבינו לכך – יהיו לכם שש ערי מקלט.

את שלוש הערים הראשונות תשימו מעבר לירדן ממזרח, ואת שלוש הערים האחרות תשימו בארץ כנען, והן תהיינה ערי מקלט.

שש הערים האלה תהיינה למקלט לבני ישראל ולגר ולתושב שבתוכם, שיברח לשם כל מי שהרג אדם בטעות.

ואם הוא הכה אותו בכלי ברזל והוא מת – הוא רוצח במזיד, הרוצח יהרג.

ואם הכה אותו באבן בגודל של כף יד – שבה הוא עלול למות, והוא אכן מת, הוא רוצח במזיד, הרוצח יהרג.

או אם הכה אותו בכלי עץ בגודל של כף יד – שבו הוא עלול למות, והוא אכן מת, זהו רוצח במזיד, הרוצח יהרג.

גואל הדם הוא יהרוג את הרוצח, הוא יהרוג אותו כשיפגוש אותו.

ערי המקלט אשר תתנו לנס שמה הרצח ועליהם תתנו ארבעים ושתים עיר:

כל הערים אשר תתנו ללויים ארבעים ושמונה עיר אתהן ואת מגרשיהן:

והערים אשר תתנו מאחזת בני ישראל מאת הרב תרבו ומאת המעט תמעטו איש כפי נחלתו אשר ינחלו יתן מעריו ללויים: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר:

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי אתם עברים את הירדן ארצה כנען:

והקרייתם לכם ערים ערי מקלט תהיינה לכם ונס שמה רצח מכה נפש בשגגה:

והיו לכם הערים למקלט מגואל ולא ימות הרצח עד עמרו לפני העדה למשפט:

והערים אשר תתנו שש ערי מקלט תהיינה לכם:

את שלש הערים תתנו מעבר לירדן ואת שלש הערים תתנו בארץ כנען ערי מקלט תהיינה:

לבני ישראל ולגר ולתושב בתוכם תהיינה ששה ערים האלה למקלט לנס שמה כל מכה נפש בשגגה:

ואם בכלי ברזל והכהו וימת רצח הוא מות ימת הרצח:

ואם באבן יד אשר ימות בה הכהו וימת רצח הוא מות ימת הרצח:

או בכלי עץ יד אשר ימות בו הכהו וימת רצח הוא מות ימת הרצח:

גואל הדם הוא ימית את הרצח בפגועו בו הוא ימתנו:

שש (שבע)

וְאִם הָיָה דָחַף אוֹתוֹ בְּשִׁנְאָה, אוֹ זָרַק עָלָיו בְּכוֹנָה וְהוּא מֵת.

אוֹ אִם הוּא הִכָּה אוֹתוֹ בְּיָדוֹ בְּשִׁנְאָה וְהוּא מֵת – הַמִּכָּה יִהְרַג, הוּא רוֹצֵחַ, גּוֹאֵל הַדָּם יִהְרֹג אֶת הַרוֹצֵחַ כִּשְׂהוּא יַפְגֹּשׂ אוֹתוֹ.

וְאִם הוּא דָחַף אוֹתוֹ בְּטַעוּת, בְּלִי שִׁנְאָה, אוֹ זָרַק עָלָיו אֵיזָה בְּלִי בּוֹנָה.

אוֹ הִרְגוּ אוֹתוֹ בְּאֶבֶן בְּלִשְׂתֵּי שָׂהוּא עָלָיו לְמוֹת מִמָּנָה, בְּלִי שְׂרָאָה אוֹתוֹ, וְהוּא הַפִּיל עָלָיו וְהוּא מֵת, וְהוּא לֹא אוֹיֵב שְׁלוֹ וְלֹא מִחַפֵּשׂ אֶת רַעְתּוֹ –

הַדֵּינִים יִשְׁפְּטוּ בֵּין הַמִּכָּה וּבֵין גּוֹאֵל הַדָּם עַל פִּי הַמְשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה.

הַדֵּינִים יַעֲלִי אֶת הַרוֹצֵחַ מִיַּד גּוֹאֵל הַדָּם, וְיַחְזִירוּ אוֹתוֹ לְעִיר מִקְלָטוֹ שֶׂהוּא בֵּרַח לְשָׂם, וְהוּא יִגֹּר בָּהּ עַד שֶׁהִכְהֵן הַגְּדוֹל שֶׁנִּמְשַׁח בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ יָמוּת.

וְאִם הַרוֹצֵחַ יֵצֵא מִגְּבוּל עִיר מִקְלָטוֹ שֶׂהוּא בֵּרַח לְשָׂם.

וְגּוֹאֵל הַדָּם יִמְצֵא אוֹתוֹ מִחוּץ לְגְבוּל עִיר מִקְלָטוֹ – גּוֹאֵל הַדָּם רִשְׁאֵי לְהִרְגוֹ אֶת הַרוֹצֵחַ, אֵין אִסוּר רְצִיחָה בְּהִרְגָתוֹ.

לְכֵן הוּא צָרִיף לְגוֹר בְּעִיר מִקְלָטוֹ עַד שֶׁהִכְהֵן הַגְּדוֹל יָמוּת, וְאַחֲרֵי שֶׁהִכְהֵן הַגְּדוֹל יָמוּת הַרוֹצֵחַ יַחְזוֹר לְאֶרֶץ שְׂקֵבֵל בְּחֵלְקוֹ.

דֵּינִים אֵלֶּה יִהְיוּ לָכֶם לְחֹק מִשְׁפָּט לְדוֹרוֹת בְּכָל מְקוֹמוֹת מְגוּרֵיכֶם.

כָּל הוֹרֵג נֶפֶשׁ – יִהְרַג אֶת הַרוֹצֵחַ עַל פִּי עֵדִים, וְעַד אַחַד לֹא יַעֲיִד נֶגֶד אָדָם כְּדִי לְהִרְגוֹ אוֹתוֹ.

וְאֵל תִּקְחוּ בֶסֶף כְּכֹפֶר – נֶפֶשׁ לְרוֹצֵחַ שֶׂהוּרֶשַׁע בְּבֵית דִּין לְהִהְרַג, אֵלֹא הוּא יִהְרַג.

וְאֵל תִּקְחוּ בֶסֶף כְּכֹפֶר לְמִי שֶׁחַיִּיב לְבִרוּחַ לְעִיר מִקְלָטוֹ כְּדִי שְׂיִכַּל לְחַזוֹר וּלְגוֹר בְּאֶרְצוֹ לְפָנֵי מוֹת הַכֹּהֵן.

וְכַד לֹא תִרְשִׁיעוּ אֶת הָאֶרֶץ שְׂאֲתֶם בָּהּ, כִּי עוֹזֵן רְצִיחָה מִרְשִׁיעַ אֶת הָאֶרֶץ, וְלֹאֲרֵץ לֹא

וְאִם-בְּשִׁנְאָה יִהְדַּפְנוּ אוֹ-הַשְּׁלִיף עָלָיו בְּצַדִּיקָה וְיָמָת:

אוֹ כִּי אֵיזָה הִכָּהוּ בְּיָדוֹ וְיָמָת מוֹת-יוֹמָת הַמִּכָּה רֹצֵחַ הוּא גּוֹאֵל הַדָּם יָמִית אֶת-הַרֹצֵחַ בַּפְּגוּעוֹ-בּוֹ:

וְאִם-בַּפְּתָע בְּלֹא-אֵיבָה הִדְפּוּ אוֹ-הַשְּׁלִיף עָלָיו כְּלֹא-כְלִי בְּלֹא צַדִּיקָה:

אוֹ כִּכְל-אֶבֶן אֲשֶׁר-יָמוּת בָּהּ בְּלֹא רְאוּת וְיִפֹּל עָלָיו וְיָמָת וְהוּא לֹא-אוֹיֵב לּוֹ וְלֹא מִבְּקֶשׁ רַעְתּוֹ:

וְשִׁפְטוּ הָעֵדָה בֵּין הַמִּכָּה וּבֵין גּוֹאֵל הַדָּם עַל הַמְשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה:

וְהִצִּילוּ הָעֵדָה אֶת-הַרֹצֵחַ מִיַּד גּוֹאֵל הַדָּם וְהִשִּׁיבוּ אוֹתוֹ הָעֵדָה אֶל-עִיר מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר-נָס שָׂמָה וְיָשֵׁב בָּהּ עַד-מוֹת הַכֹּהֵן הַגְּדוֹל אֲשֶׁר-מִשַּׁח אוֹתוֹ בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ:

וְאִם-יֵצֵא יֵצֵא הַרֹצֵחַ אֶת-גְּבוּל עִיר מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר יָנוּס שָׂמָה:

וְיִמְצֵא אוֹתוֹ גּוֹאֵל הַדָּם מִחוּץ לְגְבוּל עִיר מִקְלָטוֹ וְרֹצֵחַ גּוֹאֵל הַדָּם אֶת-הַרֹצֵחַ אֵין לּוֹ דָם:

כִּי בְעִיר מִקְלָטוֹ יֵשֵׁב עַד-מוֹת הַכֹּהֵן הַגְּדוֹל וְאַחֲרֵי מוֹת הַכֹּהֵן הַגְּדוֹל יָשׁוּב הַרֹצֵחַ אֶל-אֶרֶץ אַחֲזוֹתוֹ:

וְהָיוּ אֵלֶּה לָכֶם לְחֻקֵּי מִשְׁפָּט לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם:

כְּלֹא-מִכָּה-נֶפֶשׁ לְפִי עֵדִים יִרְצַח אֶת-הַרֹצֵחַ וְעַד אַחַד לֹא-יַעֲנֶה בְּנֶפֶשׁ לְמוֹת:

וְלֹא-תִקְחוּ כְּפָר לְנֶפֶשׁ רֹצֵחַ אֲשֶׁר-הוּא רִשָּׁע לְמוֹת כִּי-מוֹת יוֹמָת:

וְלֹא-תִקְחוּ כְּפָר לָנוּס אֶל-עִיר מִקְלָטוֹ לְשׁוּב לְשִׁבְתָּהּ בְּאֶרֶץ עַד-מוֹת הַכֹּהֵן:

וְלֹא-תַחַנְּפוּ אֶת-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם בָּהּ כִּי הַדָּם הוּא יַחַנְּיף אֶת-הָאֶרֶץ וְלֹאֲרֵץ

יִתְּכַפֵּר עַל הַדָּם שֶׁל מִי שֶׁנִּרְצַח בָּהּ אֱלֹא רַק בְּשִׁפְכַת דַּם הַרוּצָח.

וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת-הָאָרֶץ שְׂאתֶם יוֹשְׁבֵים בָּהּ, שְׂאֵנִי שׁוֹכֵן בְּתוֹכָהּ, שְׁחָרִי אֲנִי ה' שׁוֹכֵן בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

פְּרַשְׁת נַחֲלַת צֶלְפָּחַד

רֵאשִׁי הַמִּשְׁפָּחוֹת שֶׁל בְּנֵי גִלְעָד בֶּן מְכִיר בֶּן מְנַשֶּׁה מִמִּשְׁפַּחוֹת בְּנֵי יוֹסֵף נִגְשׂוּ וַדְּבָרוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנֵי הַנְּשִׂאִים – רֵאשִׁי הַמִּשְׁפָּחוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

הֵם אָמְרוּ: ה' צִוָּה אֶת אֲדוֹנָי לָתֵת אֶת הָאָרֶץ לְנַחֲלָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּגוֹרָל, וְאֲדָנִי נִצְטָוָה בַּדְּבָר ה' לָתֵת אֶת נַחֲלַת צֶלְפָּחַד אֶחָיו לְבָנוֹתָיו.

וְכִשְׁהוּ יִנְשְׂאוּ לְאָחֵד מִבְּנֵי שְׁבֻטֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל – נַחֲלָתָן תַּחֲסֹר מִנַּחֲלַת אֲבוֹתֵינוּ וְתִתְנוֹסֵף לְנַחֲלַת הַשְּׁבֻט שֶׁהוּא יִנְשְׂאוּ לָהֶם לְנָשִׁים, וַיַּחֲסֹר מֵהַחֲלֹק שֶׁקִּבְּלָנוּ לְנַחֲלָה בְּגוֹרָל.

וְגַם בְּשִׂיחָהּ הַיּוֹבֵל לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, תִּתְנוֹסֵף נַחֲלָתָן עַל נַחֲלַת הַשְּׁבֻט שֶׁהוּא יִנְשְׂאוּ לָהֶם, וּמִנַּחֲלַת שְׁבֻט אֲבוֹתֵינוּ תַּחֲסֹר נַחֲלָתָן!

מֹשֶׁה צִוָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל פִּי דְבַר ה' וְאָמַר: שְׁבֻט בְּנֵי יוֹסֵף מִדְּבָרִים דְּבָרִים נְכוֹנִים. זֶה הַדְּבָר שֶׁה' צִוָּה לֹאמַר לְבָנוֹת צֶלְפָּחַד: הֵן יִנְשְׂאוּ לְאִישׁ שְׂטוּב בְּעִינֵיהֶן, אֲבָל רַק לְאִישׁ מִמִּשְׁפַּחַת שְׁבֻט אֲבִיהֶן הֵן יִנְשְׂאוּ.

וְכֵן לֹא תַעֲבוֹר נַחֲלָה שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִשְׁבֻט לְשְׁבֻט, אֱלֹא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִדְּבְקוּ כָּל אֶחָד בְּנַחֲלַת שְׁבֻט אֲבוֹתָיו.

וְכֵל בַּת שְׂוִירֶשֶׁת נַחֲלָה מִשְׁבֻטֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּנְשֵׂא רַק לְאָחֵד מִמִּשְׁפַּחַת שְׁבֻט אֲבִיהָ, כְּדִי שְׁשֻׁבֵטֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִירָשׁוּ כָּל אֶחָד אֶת נַחֲלַת אֲבוֹתָיו.

וְכֵן לֹא תַעֲבוֹר נַחֲלָה מִשְׁבֻט לְשְׁבֻט אַחֵר, אֱלֹא שְׁבֻטֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִדְּבְקוּ כָּל אֶחָד בְּנַחֲלָתוֹ.

לֹא יִכְפֹּר לְדָם אֲשֶׁר שִׁפְדָּבָה כִּי־אִם בְּדָם שִׁפְכוּ:

וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם יוֹשְׁבִים בָּהּ אֲשֶׁר אֲנִי שׁוֹכֵן בְּתוֹכָהּ כִּי אֲנִי יְהוָה שׁוֹכֵן בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

וַיִּקְרְבוּ רֵאשֵׁי הָאֲבוֹת לַמִּשְׁפָּחַת בְּנֵי־גִלְעָד בֶּן־מְכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה מִמִּשְׁפַּחַת בְּנֵי יוֹסֵף וַיִּדְּבָרוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנֵי הַנְּשִׂאִים רֵאשֵׁי אֲבוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיֹּאמְרוּ אֶת־אֲדָנִי צִוָּה יְהוָה לָתֵת אֶת־הָאָרֶץ בְּנַחֲלָה בְּגוֹרָל לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲדָנִי צִוָּה בִּיהוָה לָתֵת אֶת־נַחֲלַת צֶלְפָּחַד אֶחָיו לְבָנוֹתָיו:

וְהָיוּ לְאָחֵד מִבְּנֵי שְׁבֻטֵי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְנָשִׁים וּנְגִרְעָה נַחֲלָתָן מִנַּחֲלַת אֲבוֹתֵינוּ וְנוֹסֵף עַל נַחֲלַת הַמִּטָּה אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה לָהֶם וּמִגִּרְל נַחֲלָתָנוּ יִגְרַע:

וְאִם־תִּהְיֶינָה הַיּוֹבֵל לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנוֹסֵפָה נַחֲלָתָן עַל נַחֲלַת הַמִּטָּה אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה לָהֶם וּמִנַּחֲלַת מִטָּה אֲבוֹתֵינוּ יִגְרַע נַחֲלָתָן:

וַיִּצַו מֹשֶׁה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְהוָה לֵאמֹר כֵּן מִטָּה בְּנֵי־יוֹסֵף דְּבָרִים:

זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לְבָנוֹת צֶלְפָּחַד לֵאמֹר לְטוֹב בְּעִינֵיהֶם תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים אֵד לַמִּשְׁפַּחַת מִטָּה אֲבִיהֶם תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים:

וְלֹא־תִסָּב נַחֲלָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּטָּה אֶל־מִטָּה כִּי אִישׁ בְּנַחֲלַת מִטָּה אֲבוֹתָיו יִדְּבְקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וְכֹל־בַּת יִרְשֶׁת נַחֲלָה מִמִּטּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאָחֵד מִמִּשְׁפַּחַת מִטָּה אֲבִיהָ תִּהְיֶינָה לְאִשָּׁה לְמַעַן יִירָשׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ נַחֲלַת אֲבוֹתָיו:

וְלֹא־תִסָּב נַחֲלָה מִמִּטָּה לְמִטָּה אַחֵר כִּי־אִישׁ בְּנַחֲלָתוֹ יִדְּבְקוּ מִטּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

לד

שביעי

א

לו

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

פרשת מסעי

כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה כִּד עֲשׂוּ בְּנוֹת
צִלְפָּחֵד.

מִחֲלֵה תְּרֻצָּה חֲגֵלָה מְלֶכָה וְנוֹעָה בְּנוֹת
צִלְפָּחֵד נִשְׂאוּ לְבָנֵי דֹדֵיהֶן.

הֵן נִשְׂאוּ לְאֲנָשִׁים מִמִּשְׁפַּחֹת בְּנֵי מְנַשֶּׁה בֶּן
יוֹסֵף, וְנִחְלָתָן נִשְׂאָרָה אֲצֵל שְׁבֵט מִשְׁפַּחַת
אֲבֵיהֶן.

אֵלֶּה הַמִּצְוֹת וְהַמְשָׁפְטִים שֶׁה' צִוָּה אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּאֲמָצְעוֹת מֹשֶׁה, בְּמִישׁוֹרִים שֶׁל
מוֹאָב עַל יַד הַיַּרְדֵּן שְׁמוֹל יְרִיחוֹ.

כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֲשׂוּ
בְּנוֹת צִלְפָּחֵד:

וַתְּהַיְיֶנָּה מִחֲלֵה תְּרֻצָּה וְחֲגֵלָה וּמְלֶכָה
וְנוֹעָה בְּנוֹת צִלְפָּחֵד לְבָנֵי דֹדֵיהֶן לְנָשִׁים:

מִמִּשְׁפַּחַת בְּנֵי־מְנַשֶּׁה בֶּן־יוֹסֵף הָיוּ
לְנָשִׁים וַתְּהִי נִחְלָתָן עַל־מִטָּה מִשְׁפַּחַת
אֲבֵיהֶן:

אֵלֶּה הַמִּצְוֹת וְהַמְשָׁפְטִים אֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יְרִיחוֹ:

י
א
ב
ג

מפסוק

דְּבָרִים

פְּרֶשֶׁת הַחֲטָאִים

אֵלֶּה הַדְּבָרִים שֶׁמֹּשֶׁה דִּבֶּר אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּמִדְבַּר שְׁבַע־עֵרְבָה, מוֹל יַם סוּף בֵּין פָּאָרָן וּבֵין תּוֹפֵל וּלְבָן וַחֲצֵרוֹת וְדִי זֶהָב.

הַמִּרְחָק מִחוּרֵב לְקֹדֶשׁ בְּרִנֵּעַ דְּרָדָּה הִר שְׁעִיר הוּא אֶחָד עֶשְׂרֵי יָמֵי הַלִּיכָה.

אִף רַק בְּשָׁנָה הָאֶרְבָּעִים בַּחוּדֶשׁ הָאֶחָד עֶשְׂרֵי בַיּוֹם הָרִאשׁוֹן בַּחוּדֶשׁ מֹשֶׁה דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל מַה שֶּׁה' צִוָּה אוֹתוֹ לֵאמֹר לָהֶם.

אֲחֵרֵי שֶׁנִּצַּח אֶת סִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי שִׁיּוֹשֵׁב בַּחֲשִׁבוֹן וְאֵת עוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן שִׁיּוֹשֵׁב בְּעִשְׂתָרוֹת שְׁבַמְלָכוֹת אֲדָרְעִי.

מֹשֶׁה הִתְחִיל לְבַאֵר אֶת הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּאֶרֶץ מוֹאָב, וְאָמַר:

ה' אֱלֹהֵינוּ דִּבֶּר אֵלֵינוּ בְּהַר חוֹרֵב וְאָמַר: מִסְפִּיק לָכֶם לְשִׁבֹת בְּהַר הַזֶּה.

פָּנּוּ מִכָּאן וְסַעְדוּ לָכֶם וּבּוֹאוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְהַר הָאֲמֹרִי וְאֵל כָּל שְׁכֵנָיו שְׁבַע־עֵרְבָה בְּהַר וּבְשִׁפְלָה וּבְנִגְבַּ וּבְחֹוֹף הַיָּם, אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַלְבֹּנוֹן עַד-הַנְּהַר הַגָּדוֹל – נְהַר פְּרָת.

עַם יִשְׂרָאֵל, רֵאֵהוּ נָתַתִּי לְפָנֶיכֶם אֶת הָאֶרֶץ, בּוֹאוּ וּכְבֹּשׁוּ אֶת הָאֶרֶץ שֶׁה' נִשְׁבַּע לְאֲבוֹתֵיכֶם – לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לְתַת לָהֶם, וּלְעֵאצָּאִיָּהֶם אַחֲרֵיהֶם.

אֲמַרְתִּי לָכֶם בְּאוֹתוֹ זְמַן: לֹא אוּכַל לְשִׂאת אֶתְכֶם לְבַדִּי.

ה' אֱלֹהֵיכֶם הִרְבָּה אֶתְכֶם וְהִנֵּה אַתֶּם הַיּוֹם רַבִּים כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם.

ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם יוֹסִיף עֲלֵיכֶם פִּי אֶלֶף מִמָּה שֶׁהִנַּחְתֶּם, וְהוּא יִבְרַךְ אֶתְכֶם כְּמוֹ שֶׁאָמַר לָכֶם.

בַּיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁא וְאֶסְבּוֹל לְבַדִּי אֶת הַטְּרָחָה וְאֵת הַמִּשָּׂא הַכְּבֵד לְהַנְהִיג אֶתְכֶם וּלְהַתְעַשֵּׂק וְרִיבְכֶם:

א * אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּמִדְבַּר שְׁבַע־עֵרְבָה מוֹל סוּף בֵּין-פָּאָרָן וּבֵין-תּוֹפֵל וּלְבָן וַחֲצֵרֹת וְדִי זֶהָב:

ב אֶחָד עֶשְׂרֵי יוֹם מִחוּרֵב דְּרָדָּה הִר-שְׁעִיר עַד קֹדֶשׁ בְּרִנֵּעַ:

ג וַיְהִי בְּאֶרְבָּעִים שָׁנָה בְּעִשְׂתֵּי-עֶשְׂרֵי חֹדֶשׁ בְּאֶחָד לְחֹדֶשׁ דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אוֹתוֹ אֲלֵהֶם:

ד * אַחֲרֵי הַכְּתוֹת אֵת סִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בַּחֲשִׁבוֹן וְאֵת עוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן אֲשֶׁר-יוֹשֵׁב בְּעִשְׂתָרוֹת בְּאֲדָרְעִי:

ה בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּאֶרֶץ מוֹאָב הוֹאִיל מֹשֶׁה בָּאֵר אֶת-הַתּוֹרָה הַזֹּאת לְאֹמְרֵי:

ו יְהוָה אֱלֹהֵינוּ דִּבֶּר אֵלֵינוּ בְּחָרֵב לְאֹמְרֵי רַב־לָכֶם שְׁבֹת בְּהַר הַזֶּה:

ז פָּנּוּ וְסַעְדוּ לָכֶם וּבּוֹאוּ הַר הָאֲמֹרִי וְאֶל-כָּל-שְׁכֵנָיו בְּעֵרְבָה בְּהַר וּבְשִׁפְלָה וּבְנִגְבַּ וּבְחֹוֹף הַיָּם אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַלְבֹּנוֹן עַד-הַנְּהַר הַגָּדוֹל נְהַר-פְּרָת:

ח * רֵאֵה נָתַתִּי לְפָנֶיכֶם אֶת-הָאֶרֶץ בָּאוּ וַיִּרְשׁוּ אֶת-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאֲבוֹתֵיכֶם לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לְתַת לָהֶם וּלְזֵרַעֲם אַחֲרֵיהֶם:

ט וְאָמַר אֲלֵכֶם בְּעַת הַהוּא לְאֹמְרֵי לֹא-אוּכַל לְבַדִּי שִׂאת אֶתְכֶם:

י יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הִרְבָּה אֶתְכֶם וְהִנַּחְתֶּם הַיּוֹם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרַב:

יא * יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתְכֶם יוֹסִף עֲלֵיכֶם כְּכֹם אֶלֶף פְּעֻמִּים וַיִּבְרַךְ אֶתְכֶם כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם:

יב * אִיכָּה אֲשֶׁא לְבַדִּי טְרָחְכֶם וּמִשָּׂאֲכֶם וְרִיבְכֶם:

במריבותיכם?

הביאו לכם אנשים חכמים ונבנים וידועים מכל שבטיכם ואמנה אותם שיהיו מנהיגים. עניתם לי ואמרתם: טוב לעשות את הדבר שאמרת.

לקחתי את ראשי שבטיכם – אנשים חכמים וידועים, ומניתי אותם למנהיגים עליכם, מכל שבט – שרים הממנים על אלפים, שרים הממנים על מאות, שרים הממנים על חמשים ושרים הממנים על עשרות, ושוטרים.

צויתי את שופטיכם באותו זמן ואמרתיו: שמעו את התלנות שבין אחיכם ושפטו בצדק בין איש לבין אחיו ובין בן המיעוטים.

אל תתנו עדיפות לאחד הצדדים במשפט, תשמעו לקטן כמו לגדול, אל תפחדו משום איש, כי המשפט הוא לאלהים, ודבר שיהיה קשה לכם להכריע תגישו אלי ואשמע אותו.

ואז צויתי אתכם את כל הדברים וסדרי הדינים שתעשו במשפט.

ונסענו מהר חורב והלכנו את כל המדבר הגדול והנורא שהוא שראיתם, בדרך להר האמורי, כמו שה' אלהינו צוה אותנו, ובאנו עד לקדש ברנע.

אמרת לי לך: הנה באתם עד להר האמורי שה' אלהינו נותן לנו.

ראה, ה' אלהיך נתן לפניך את הארץ, עלה וכבוש כמו שה' אלהי אבותיך דבר אליך, אל תפחד ואל תשבר.

נגשתם אלי בלכם ואמרתם: נשלח אנשים לפנינו שיחפשו וירגלו עבורנו בארץ, ויחזירו לנו תשובות על הדרך שנעלה בה ועל הערים שנבוא אליהן.

הדבר נראה טוב בעיני, לקחתי מכם שנים עשר אנשים – איש אחד מכל שבט.

הם פנו ללכת ועלו להר, ובאו עד נחל אשכל, ורגלו בארץ.

י' הָבִי לָכֶם אַנְשִׁים חֲכָמִים וְנִבְנִים וְיָדוּעִים לְשִׁבְטֵיכֶם וְאִשְׁמֶם בְּרָאשֵׁיכֶם:

יד וַתַּעֲנוּ אֹתִי וַתֹּאמְרוּ טוֹב הַדָּבָר אֲשֶׁר-דִּבַּרְתָּ לַעֲשׂוֹת:

טו וָאֶקַּח אֶת-רָאשֵׁי שְׁבֻטֵיכֶם אַנְשִׁים חֲכָמִים וְיָדוּעִים וָאֶתֵּן אוֹתָם רָאשִׁים עֲלֵיכֶם שְׂרֵי אֲלָפִים וְשְׂרֵי מֵאוֹת וְשְׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשְׂרֵי עֶשְׂרֵת וְשׁוֹטְרִים לְשִׁבְטֵיכֶם:

טז וָאֲצַוָּה אֶת-שְׁפֹטֵיכֶם בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר שִׁמְעוּ בֵּין-אֲחֵיכֶם וּשְׁפֹטֶתֶם צְדָק בֵּין-אִישׁ וּבֵין-אֲחִיו וּבֵין גֵּר:

יז לֹא-תִכְרֹוּ פָנִים בַּמִּשְׁפָּט פְּקֹטֵן כַּגְּדֹל תִּשְׁמָעוּן לֹא תִגְדְּרוּ מִפְּנֵי-אִישׁ כִּי הַמִּשְׁפָּט לְאֱלֹהִים הוּא וְהַדָּבָר אֲשֶׁר יִקְשֶׁה מִכֶּם תִּקְרְבוּן אֵלַי וְשִׁמְעֵתִיו:

יח וָאֲצַוָּה אֶתְכֶם בְּעַת הַהוּא אֵת כָּל-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן:

יט וְנִסַּע מִחֹרֵב וְגַלְדָּה אֵת כָּל-הַמִּדְבָּר הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַהוּא אֲשֶׁר רִאִיתֶם דֶּרֶךְ הַר הָאֲמֹרִי כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲתָנוּ וְנָבֵא עַד קִדְשׁ בְּרַנֵּעַ:

כ ואָמַר אֲלֵכֶם בְּאַתֶּם עַד-הַר הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר-יְהוּנָה אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ:

כא רְאֵה נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָנֶיךָ אֶת-הָאָרֶץ עֲלֶיהָ רָשׁ כַּאֲשֶׁר דִּבַּר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לֵךְ אֶל-תִּירָא וְאַל-תַּחַת:

כב וַתִּקְרְבוּן אֵלַי בְּלָכֶם וַתֹּאמְרוּ נִשְׁלַח אַנְשִׁים לְפָנֵינוּ וְיַחְפְּרוּ-לָנוּ אֶת-הָאָרֶץ וְיִשְׁבוּ אֹתָנוּ דִּבַּר אֶת-הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נַעֲלֶה-בָּהּ וְאֵת הָעָרִים אֲשֶׁר נָבֵא אֱלֹהֵינוּ:

כג וַיִּיטֵב בְּעֵינַי הַדָּבָר וָאֶקַּח מִכֶּם שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אַנְשִׁים אִישׁ אֶחָד לְשִׁבְט:

כד וַיִּפְּנוּ וַיַּעֲלוּ הַהָרָה וַיָּבֹאוּ עַד-נַחַל אֲשַׁכָּל וַיַּרְגְּלוּ אֹתָהּ:

שלש

הם לקחו בידם מפרי הארץ ויורדו אלינו, וענו לנו ואמרו: הארץ שה' אלהינו נתן לנו – טובה.

ולא רציתם לעלות, ועברתם על צווי ה' אלהיכם.

התלוננתם באהליכם ואמרתם: ה' הוציא אותנו מארץ מצרים מפני שהוא שונא אותנו, כדי למסור אותנו לידי האמורי להשמיד אותנו.

לאן אנחנו עולים?! אחינו המיסו את לבנו והפחידו אותנו באמרם שראו עם גדול וגבוה מאתנו, ערים גדולות ומבצרות, גבוהות "עד לשמים", ואמרו: ראינו שם גם בני ענקים!

אמרתי לכם: אל תשברו ואל תפחדו מהם!

ה' אלהיכם שהולך לפניכם הוא ילחם עבורכם כמו כל מה שעשה אתכם במצרים לעיניכם.

וכמו כל מה שעשה במדבר כמו שראית, שה' אלהיך נשא אותך כמו שאיש נושא את בנו, בכל הדרך שהלכתם עד שבאתם למקום הזה.

ובדבר הזה – שהוא יביא אתכם לארץ ישראל, אינכם מאמינים בה' אלהיכם.

שהולך לפניכם בדרך לחפש עבורכם מקום לחנייתכם – בלילה הולך בעמוד אש כדי להראות לכם את הדרך שתלכו בה, וביום בעמוד ענן.

ה' שמע את קול דבריכם, וכעס ונשבע:

אף אחד מהאנשים האלה – הדור הרע הזה, לא יראה את הארץ הטובה שנשבעתי לתת לאבותיכם.

חוץ מקלב בן יפנה, הוא יראה אותה ולו ולבניו אתן את הארץ שדרך בה – שבר על שקים את מצות ה'.

כי ויקחו בידם מפרי הארץ ויורדו אלינו וישבו אהנו דבר ויאמרו טובה הארץ אשר יהנה אלהינו נתן לנו:

כו ולא אביתם לעלת ותמרו אתפי יהנה אלהיכם:

כו ותרגנו באהליכם ותאמרו בשנאת יהנה אתנו הוציאנו מארץ מצרים לתת אתנו ביד האמורי להשמידנו:

כח אנה | אנחנו עלים אחינו המסו את- לבבנו לאמר עם גדול ורם ממנו ערים גדלות ובצורות בשמים ונם-בני ענקים ראינו שם:

כט ואמר אלכם לא-תערצון ולא-תיראון מהם:

ל יהנה אלהיכם ההלך לפניכם הוא ילחם לכם ככל אשר עשה אתכם במצרים לעיניכם:

לא ובמדבר אשר ראית אשר נשאך יהנה אלהיך כאשר ישא-איש את-בנו בכל- הדרך אשר הלכתם עד-באכם עד- המקום הזה:

לב ובדבר הזה אינכם מאמינים ביהנה אלהיכם:

לג ההלך לפניכם בדרך לתור לכם מקום לחניתכם באש | לילה לראתכם בדרך אשר תלכו-בה ובענן יומם:

לד וישמע יהנה את-קול דבריכם ויקצף וישבע לאמר:

לה אם-יראה איש באנשים האלה הדור הרע הזה את הארץ הטובה אשר נשבעתי לתת לאבותיכם:

לו זולתי קלב בן-יפנה הוא יראה ולו- אתן את-הארץ אשר הדרך-בה ולבניו יען אשר מלא אחרי יהנה:

גם עלי ה' בעס בגללכם, ואמר לי: גם אתה לא תבוא לשם.

יהושע בן נון התלמיד והמשרת שלך הוא יבוא לשם, אותו תחזק ותעודד כי הוא ינחיל אותה לישראל.

וילדיכם שאמרתם שיהיו שבויים, ובניכם הקטנים שאינם יודעים היום להבחין בין טוב לרע, הם שיבואו לשם ולהם אתן אותה והם יכבשו אותה.

ואתם פנו לכם וסעו למדבר הרך ים סוף.

עניתם ואמרתם לי: חטאנו לה, אנחנו נעלה ונלחם ככל מה שה' אלהינו צוה אותנו! חגרתם כל אחד את כלי מלחמתו והתחלתם מיד לעלות להר.

ה' אמר אלי, אמור להם: אל תעלו ואל תלחמו כי אינני אתכם, ולא תפסידו בקרב לפני אויביכם.

דברתי אליכם ולא שמעתם, סרבתם לצווי ה', והרשעתם ועליתם להר.

האמורי שגר בהר ההוא יצא לקראתכם, הם רדפו אתכם כמו שעושות הדבורים, וכתשו אתכם בשעיר ורדפו אחריכם עד השמדה.

חזרתם ובכיתם לפני ה', וה' לא שמע בקולכם, ולא האזין אליכם.

ישבתם בקדש ימים רבים – כמספר הימים שידוע לכם שישבתם.

פנינו ונסענו למדבר הרך ים סוף כמו שה' דבר אלי, והקפנו את הר שעיר ימים רבים.

פרשת שעיר

ה' אמר לי:

מספיק הקפתם את ההר הזה, פנו לכם צפונה.

גם בי התאנף יהנה בגללכם לאמר גם-אתה לא-תבא שם:

יהושע בן-נון העמד לפניך הוא יבא שמה אתו חזק כיהוא ינחלנה את-ישראל:

וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה ובניכם אשר לא-ידעו היום טוב ורע המה יבאו שמה ולהם אתננה והם יירשונה:

ואתם פנו לכם וסעו המדברה הרך ים-סוף:

ותענו ותאמרו אלי חטאנו ליהנה אנחנו נעלה ונלחמנו ככל אשר-צונו יהנה אלהינו ותחגרו איש את-כלי מלחמתו ותהינו לעלת ההרה:

ויאמר יהנה אלי אמר להם לא תעלו ולא-תלחמו כי אינני בקרבכם ולא תנפפו לפני אויביכם:

ואדבר אליכם ולא שמעתם ותמרו את-פי יהנה ותזרו ותעלו ההרה:

ויצא האמורי הישב בהר ההוא לקראתכם וירדפו אתכם כאשר תעשינה הדברים ויכתו אתכם בשעיר עד-חרמה:

ותשבו ותבכו לפני יהנה ולא-שמע יהנה בקלכם ולא האזין אליכם:

ותשבו בקדש ימים רבים כימים אשר ישבתם:

ונפן ונסע המדברה הרך ים-סוף כאשר דבר יהנה אלי ונגסב את-הר-שעיר ימים רבים: ס

ויאמר יהנה אלי לאמר:

רב-לכם סב את-ההר הזה פנו לכם צפנה:

לו

לח

לש רביעי

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מו

א

ב

חמישי

ג

וְאַתְּהֵעַם צִוּוּ לֵאמֹר אַתֶּם עֹבְרִים בְּגִבּוֹל אַחֵיכֶם בְּנֵי עֲשׂוֹ שֹׁגְרִים בְּשַׁעִיר, הֵם יִפְחָדוּ מִכֶּם וְלֹא יִלְחָמוּ בָכֶם, הִזְהָרוּ מְאֹד –

אֵל תִּתְגַּדְּרוּ בָהֶם, כִּי לֹא אֶתֶן לָכֶם מֵאֲרָצְם אֲפֹלוּ מִקֹּום לְדָרִיכַת כַּף רִגְלִי, כִּי אֵת הַר שַׁעִיר נָתַתִּי יִרְשָׁה לְעֲשׂוֹ.

קִנּוּ מֵאֵתֶם אוֹכֵל בְּכֶסֶף וְתֹאכְלוּ, וְגַם מִים תִּקְנּוּ מֵאֵתֶם בְּכֶסֶף וְתִשְׁתּוּ, וְאֵל תִּגְזְלוּ מֵהֶם.

אֵל תִּחַשְׁשׁוּ לְשָׁלֵם, כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּרַךְ אוֹתְךָ בְּכֹל מַעֲשֵׂה יָדְךָ, הוּא יָדַע תְּמִיד אֵת צְרֻכֶיךָ בְּזִמְנֵי הַלִּיכֹתְךָ בַּמִּדְבָּר הַגָּדוֹל הַזֶּה, זֶה אַרְבַּעִים שָׁנָה שְׁהוּ אֱלֹהֶיךָ אִתְּךָ וְלֹא חָסַר לְךָ דָּבָר.

עֲבַרְנוּ מֵאֲחֵינוּ בְּנֵי עֲשׂוֹ שְׂוִישְׁבִים בְּשַׁעִיר מִדְּרָךְ הָעֲרָבָה מֵאֵילַת וּמַעְצִיֹן גָּבַר, וּפְנִינוּ וְעֲבַרְנוּ דְרָךְ מִדְּבַר מוֹאָב.

פְּרַשַׁת מוֹאָב

ה' אָמַר לִי: אֵל תַּעֲשֶׂה מְצֹר עַל מוֹאָב וְאֵל תִּתְגַּדְּרָה בָהֶם בְּמִלְחָמָה, כִּי לֹא אֶתֶן לְךָ מֵאֲרָצוֹ יִרְשָׁה, כִּי לְבָנֵי לוֹט נָתַתִּי אֵת עַר לִירְשָׁה.

עַם הָאֲמֹתָנִים יֵשְׁבוּ בָהּ פַּעַם – עַם חָזֵק וְגָדוֹל וְגִבּוֹהַּ בְּעַנְקִים.

הֵם – הַרְפָּאִים, נִחְשְׁבוּ גַם הֵם בְּעַנְקִים, וְהַמּוֹאָבִים קוֹרְאִים לָהֶם "הָאֲמֹתָנִים".

וּבְשַׁעִיר יֵשְׁבוּ פַעַם הַחֹרִים, וּבְנֵי עֲשׂוֹ כָּבְשׁוּ אוֹתָם וְהִשְׁמִידוּ אוֹתָם מִפְּנֵיהֶם וַיֵּשְׁבוּ בְּמִקְוָם, בְּמוֹ שִׁישְׂרָאֵל עָשָׂה לְאָרֶץ יִרְשָׁתוֹ שְׁה' נָתַן לָהֶם.

עֲבָשׂוּ, קוֹמוּ וְעֲבְרוּ לָכֶם אֵת נַחַל זָרַד, וְעֲבַרְנוּ אֵת נַחַל זָרַד.

וְהַזְמַן שֶׁהִלְכְנוּ מִקֹּדֶשׁ בְּרַנֵּעַ עַד שֶׁעֲבַרְנוּ אֵת נַחַל זָרַד הָיָה שְׁלוֹשִׁים וּשְׁמוֹנֶה שָׁנִים, עַד שֶׁנִּגְמְרוּ כָּל דוֹר הָאֲנָשִׁים הַלּוֹחֲמִים מִתּוֹךְ הַמַּחֲנֶה, כְּמוֹ שְׁה' נִשְׁבַּע לָהֶם.

וְאַתְּהֵעַם צִוּוּ לֵאמֹר אַתֶּם עֹבְרִים בְּגִבּוֹל אַחֵיכֶם בְּנֵי-עֲשׂוֹ הַיֹּשְׁבִים בְּשַׁעִיר וַיִּרְאוּ מִכֶּם וְנִשְׁמַרְתֶּם מְאֹד:

אֲל־תִּתְגַּדְּרוּ בָּם כִּי לֹא-אֶתֶן לָכֶם מֵאֲרָצְם עַד מִדְּרָךְ כַּף-רִגְלִי כִי-יִרְשָׁה לְעֲשׂוֹ נָתַתִּי אֶת-הַר שַׁעִיר:

אָכַל תִּשְׁבְּרוּ מֵאֵתֶם בְּכֶסֶף וְאָכְלֶתֶם וְגַם-מִים תִּכְרוּ מֵאֵתֶם בְּכֶסֶף וּשְׁתִּיתֶם:

כִּי יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ בְּרַכְךָ בְּכֹל מַעֲשֵׂה יָדְךָ יָדַע לְכַתֹּף אֶת-הַמִּדְבָּר הַגָּדוֹל הַזֶּה וְזֶה אַרְבַּעִים שָׁנָה יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ לֹא חָסַרְתָּ דָבָר:

וְנִעְבַר מֵאֵת אֲחֵינוּ בְּנֵי-עֲשׂוֹ הַיֹּשְׁבִים בְּשַׁעִיר מִדְּרָךְ הָעֲרָבָה מֵאֵילַת וּמַעְצִיֹן גָּבַר וְנִפְּן וְנִעְבַר דְּרָךְ מִדְּבַר מוֹאָב:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי אֲל־תִּצַר אֶת-מוֹאָב וְאֲל־תִּתְגַּדְּרָ בָם מִלְחָמָה כִּי לֹא-אֶתֶן לְךָ מֵאֲרָצוֹ יִרְשָׁה כִּי לְבָנֵי-לוֹט נָתַתִּי אֶת-עַר יִרְשָׁה:

הָאֲמִים לְפָנַי יֵשְׁבוּ בָהּ עַם גָּדוֹל וְרַב וְרַם בְּעַנְקִים:

רְפָאִים יִחַשְׁבוּ אֶפְ-הֶם בְּעַנְקִים וְהַמּוֹאָבִים יִקְרְאוּ לָהֶם אֲמִים:

וּבְשַׁעִיר יֵשְׁבוּ הַחֹרִים לְפָנַי וּבְנֵי עֲשׂוֹ יִירְשׁוּם וַיִּשְׁמִדוּם מִפְּנֵיהֶם וַיֵּשְׁבוּ תַחְתָּם כַּאֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאָרֶץ יִרְשָׁתוֹ אֲשֶׁר-נָתַן יְהוָה לָהֶם:

עָתָה קִמוּ וְעֲבְרוּ לָכֶם אֶת-נַחַל זָרַד וְנִעְבַר אֶת-נַחַל זָרַד:

וְהַיָּמִים אֲשֶׁר-הִלְכְנוּ מִקֹּדֶשׁ בְּרַנֵּעַ עַד אֲשֶׁר-עֲבַרְנוּ אֶת-נַחַל זָרַד שְׁלֹשִׁים וּשְׁמוֹנֶה שָׁנָה עַד-תֶּם כָּל-הַדּוֹר אֲנָשֵׁי הַמִּלְחָמָה מִקְרֵב הַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לָהֶם:

וְגַם יִדְ-יְהוָה הִיטָה כָּם לְהִמָּם מִקֶּרֶב
הַמַּחֲנֶה עַד תָּמָם:

וַיְהִי כַאֲשֶׁר-תָּמוּ כָל-אֲנָשֵׁי הַמִּלְחָמָה
לְמוֹת מִקֶּרֶב הָעָם: ס

פְּרֹשֶׁת עֲמוּן

ה' דבר אלי ואמר:

אתה עובר היום את גבול מואב את ער.
תתקרב אל מול בני עמון, אל תעשה
עליהם מצור ואל תתגרה בהם, כי לא אתן
לך ירשה מארץ בני עמון, כי לבני לוט נתתי
אותה לירשה.

גם היא נחשבת ארץ רפאים, הרפאים ישבו
בה פעם והעמונים קראו להם 'זמזמים'.

הם היו עם חזק וגדול וגבוה בענקים, ה'
השמיד אותם מפניהם, והעמונים כבשו
אותם והתיישבו במקומם,

כמו שה' עשה לבני עשו שיושבים בשעיר –
שהשמיד את החורי מפניהם, הם כבשו
אותם, והתיישבו במקומם עד היום.

והעוים שישבו ברפיח עד עזה, כפתורים
שיצאו מברתים השמידו אותם והתיישבו
במקומם.

פְּרֹשֶׁת סִיחֹן

קומו סעו ועברו את נחל ארנון ראה נתתי
בידך את סיחון מלך חשבון האמורי ואת
ארצו, התחל לכבוש, ותתגרה בו כדי
לעשות מלחמה.

היום הזה אתחיל להפיל את פחדך ואת
יראתך על כל העמים שתחת השמים,
שישמעו עליך ויפחדו וירעדו ממך.

שלחתי שליחים ממדבר קדמות אל סיחון
מלך חשבון, ואמרתי דברי שלום:

אעבור בארצה, בדרך בדרך הראשית –
לא אסטה לימין או לשמאל.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר:

אֲתָה עֹבֵר הַיּוֹם אֶת-גְּבוּל מוֹאָב אֶת-עַר:

וְקִרְבַּת מוֹל בְּנֵי עַמּוּן אֶל-הַצָּרֶם וְאֶל-
הַתְּנַזַּר כָּם כִּי לֹא-אֶתֶן מְאָרֶץ בְּנֵי-עַמּוּן
לְךָ יִרְשָׁה כִּי לִבְנֵי-לוֹט נָתַתִּיהָ יִרְשָׁה:

אֲרֶץ-רְפָאִים תַּחֲשֹׁב אֶרֶץ-הַיּוֹם רְפָאִים
יִשְׁבוּ-בָהּ לְפָנִים וְהַעֲמוּנִים יִקְרְאוּ לָהֶם
זִמְזָמִים:

עַם גָּדוֹל וְרַב וְרַם כְּעַנְקִים וַיִּשְׁמִדֵם
יְהוָה מִפְּנֵיהֶם וַיִּירָשֵׁם וַיִּשְׁבּוּ תַחְתָּם:

כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לִבְנֵי עֵשָׂו הַיּוֹשְׁבִים בְּשַׁעִיר
אֲשֶׁר הִשְׁמִיד אֶת-הַחֹרִי מִפְּנֵיהֶם
וַיִּירָשֵׁם וַיִּשְׁבּוּ תַחְתָּם עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

וְהָעוֹיִם הַיּוֹשְׁבִים בַּחֲצָרִים עַד-עֵזָה
כַּפְתָּרִים הִיִּצְאוּ מִכְּפַתֵּר הַשְּׁמִידִם
וַיִּשְׁבּוּ תַחְתָּם:

קומו סעו ועברו את-נחל ארנון ראה
נתתי בידך את-סיחון מלך-חשבון
האמורי ואת-ארצו התחל רש והתגר בו
מלחמה:

הַיּוֹם הַזֶּה אֶחֱלֶה תַת פַּחַדְךָ וַיִּירָאֲתֶךָ
עַל-פְּנֵי הָעַמִּים תַּחַת כָּל-הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר
יִשְׁמְעוּן שִׁמְעֶךָ וְרָגְזוּ וַחֲלוּ מִפְּנֶיךָ:

וְאֶשְׁלַח מַלְאָכַיִם מִמֶּדְבַּר קְדֻמוֹת אֶל-
סִיחֹן מֶלֶךְ חֲשְׁבוֹן דְּבַרִי שְׁלוֹם לֵאמֹר:

אֵעֱבֹר בְּאַרְצֶךָ בְּדֶרֶךְ בְּדֶרֶךְ אֲלֶיךָ
לֹא אֶסוּר יְמִין וּשְׁמֹאל:

תִּמְכֹּר לִי אוֹכֵל בַּכֶּסֶף וְאוֹכֵל, וְתָתֵן לִי מִים תְּמוֹרֵת כֶּסֶף וְאַשְׁתֵּה, רַק אֶעֱבֹר בְּרַגְלִי,

– כְּמוֹ שֶׁעָשׂוּ לִי בְּנֵי עִשׂוֹ שָׂגָרִים בְּשַׁעִיר וְהַמִּזְבֵּחַ שָׂגָרִים בְּעֵר, עַד שֶׁאֶעֱבֹר אֶת הַיַּרְדֵּן אֶל הָאָרֶץ שֶׁה' אֱלֹהֵינוּ נֹתֵן לָנוּ.

וְסִיחֹן מֶלֶךְ חִשְׁבֹּן לֹא רָצָה לְהַעֲבִיר אוֹתָנוּ בְּאֶרְצוֹ כִּי ה' אֱלֹהֵיךָ הִקְשִׁית אוֹתוֹ וְנָתַן לוֹ אוֹמֵץ בְּלִבּוֹ כְּדֵי לְתַת אוֹתוֹ בַּיַּדְךָ כְּמוֹ שֶׁקָּרָה.

ה' אָמַר לִי: רֹאֵה הַתְּחִלְתִּי לְתַת לְפָנֶיךָ אֶת סִיחֹן וְאֶת אֶרְצוֹ, הַתְּחִל לְכַבּוֹשׁ, כְּדֵי לְכַבּוֹשׁ אֶת אֶרְצוֹ.

סִיחֹן יֵצֵא עִם כָּל עַמּוֹ לְקַרְאֲתָנוּ לְיַחַץ לְמִלְחָמָה.

ה' אֱלֹהֵינוּ נָתַן אוֹתוֹ בַּיַּדְנוּ, וְנִצַּחְנוּ אוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו וְאֶת כָּל עַמּוֹ.

לְכַדְנוּ אֹז אֶת כָּל עַרְוֵי וְהַשְׂמַדְנוּ אֶת כָּל תּוֹשְׁבֵי עַרְוֵי וְהַנָּשִׁים וְהַיְלָדִים, לֹא הִשְׁאֲרָנוּ שְׂרִיד.

רַק אֶת הַבְּהֵמָה לְקַחְנוּ לָנוּ לְשִׁלָּל וְאֶת שְׁלַל הָעָרִים שֶׁלְכַדְנוּ.

מִעֲרוּעַר שֶׁעַל שִׁפְתַי נִחַל אֲרָנוֹן וְהָעִיר שְׁבַנְחַל וְעַד הַגִּלְעָד, לֹא הָיְתָה עִיר שֶׁהָיְתָה חִזְקָה מֵאֲתָנוּ, אֶת הַכֹּל ה' אֱלֹהֵינוּ נָתַן לְפָנֵינוּ.

רַק אֶל אֶרֶץ בְּנֵי עַמּוֹן לֹא נִגְשַׁתְּ – כָּל הָאָזוּר עַל יַד נַחַל יְבוֹק וְעַרְי הָהָר, וְכָל מַה שֶׁה' אֱלֹהֵינוּ עֹזֵה שְׁלֹא נִלְחַם בָּהֶם.

פְּרַשַׁת עוֹג

פָּנִינוּ וְעֵלֵינוּ צְפוּנָה דֶרֶךְ הַבְּשָׁן, עוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן יֵצֵא לְקַרְאֲתָנוּ לְאֲדָרְעִי לְמִלְחָמָה הוּא וְכָל עַמּוֹ.

ה' אָמַר לִי: אֵל תִּפְחַד מִמֶּנּוּ, כִּי נָתַתִּי בַּיַּדְךָ

כח אֶכֶל בַּכֶּסֶף תִּשְׁבְּרֵנִי וְאֶכְלֹתִי וּמִים בַּכֶּסֶף תִּתֶּן-לִי וְשִׁתִּיתִי רַק אֶעֱבֹרָה בְּרַגְלִי:

כט כַּאֲשֶׁר עָשׂוּ-לִי בְּנֵי עִשׂוֹ הַיֹּשְׁבִים בְּשַׁעִיר וְהַמִּזְבֵּחַ הַיֹּשְׁבִים בְּעֵר עַד אֲשֶׁר-אֶעֱבֹר אֶת-הַיַּרְדֵּן אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ:

ל וְלֹא אָבָה סִיחֹן מֶלֶךְ חִשְׁבֹּן הַעֲבֹרָנוּ בּוֹ כִּי-הִקְשִׁית יְהוָה אֱלֹהֵיךָ אֶת-רוּחֹוֹ וְאֹמֵץ אֶת-לִבּוֹ לְמַעַן תִּתּוֹ בַּיַּדְךָ כַּיּוֹם הַזֶּה: ס

לא שש וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי רֹאֵה הַתְּחִלְתִּי תַת לְפָנֶיךָ אֶת-סִיחֹן וְאֶת אֶרְצוֹ הַתְּחִל לְרַשׁ לְרִשְׁתָּ אֶת-אֶרְצוֹ:

לב וַיֵּצֵא סִיחֹן לְקַרְאֲתָנוּ הוּא וְכָל-עַמּוֹ לְמִלְחָמָה יְהֻצָה:

לג וַיִּתְּנָהוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְפָנֵינוּ וַנִּגַּד אֹתוֹ וְאֶת-בְּנָיו וְאֶת-כָּל-עַמּוֹ:

לד וַנִּלְכְּדוּ אֶת-כָּל-עַרְוֵי בְּעֵת הַהוּא וַנַּחֲרֵם אֶת-כָּל-עִיר מֹתָם וְהַנָּשִׁים וְהַטָּף לֹא הִשְׁאֲרָנוּ שְׂרִיד:

לה רַק הַבְּהֵמָה בְּזַנְנוּ לָנוּ וְשִׁלָּל הָעָרִים אֲשֶׁר לְכַדְנוּ:

לו מִעֲרֹטָר אֲשֶׁר עַל-שִׁפְתַי-נַחַל אֲרָנוֹן וְהָעִיר אֲשֶׁר בְּנַחַל וְעַד-הַגִּלְעָד לֹא הָיְתָה קְרוּיָה אֲשֶׁר שְׁנָבָה מִמֶּנּוּ אֶת-הַכֹּל נָתַן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְפָנֵינוּ:

לז רַק אֶל-אֶרֶץ בְּנֵי-עַמּוֹן לֹא קָרַבְתָּ כָּל-יַד נַחַל יְבוֹק וְעַרְי הָהָר וְכָל אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:

א ג וַנִּפְּן וְנַעַל דֶרֶךְ הַבְּשָׁן וַיֵּצֵא עוֹג מֶלֶךְ-הַבְּשָׁן לְקַרְאֲתָנוּ הוּא וְכָל-עַמּוֹ לְמִלְחָמָה אֲדָרְעִי:

ב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי אַל-תִּירָא אֹתוֹ כִּי

אותו ואת כל עמו ואת ארצו, עשה לו כמו שעשית לסיחון מלך האמורי שגר בחשבון.

ה' אלהינו נתן בידנו גם את עוג מלך הבשן ואת כל עמו, הכינו אותו עד שלא נשאר ממנו שריד.

לכדנו אז את כל עריו, לא היתה עיר שלא לקחנו מאתם, ששים עיר היו בכל חבל ארצוב, שהוא ממלכת עוג בבשן.

כל אלה היו ערים מבצרות עם חומה גבוהה דלתות וברית, ובנוסף היו גם הרבה מאוד ערים ללא חומה.

השמדנו אותם כמו שעשינו לסיחון מלך חשבון – השמדת כל תושבי הערים והנשים והילדים.

ואת כל הבהמות ושלל הערים לקחנו לנו לשלל.

לקחנו אז את הארץ מיד מלכי האמורי שבעבר הידדן מנחל ארנון עד הר חרמון.

צידונים קראו לחרמון 'שריון', והאמורי קראו לו 'המשלג'.

לקחנו את כל ערי המישור וכל הגלעד וכל הבשן עד סלכה ואדרעי ערי ממלכת עוג בבשן.

הרי רק עוג מלך הבשן נשאר משארית הרפאים, הנה משתו משת ברזל, הרי היא ברבת בני עמון, ארבה תשע אמות ורחבה ארבע אמות של אמת איש ממוצע.

וכבשנו אז את הארץ הזאת, נתתי לראובני ולגדי – מערוער שעל יד נחל ארנון, וחצי הר הגלעד, ועריו.

ושאר הגלעד וכל הבשן ממלכת עוג – נתתי לחצי שבט המנשה, כל חבל הארצוב שבכל הבשן, האזור ההוא נקרא ארץ רפאים.

בדרך נתתי אתו ואת כל עמו ואת ארצו ועשית לו כאשר עשית לסיחון מלך האמורי אשר יושב בחשבון:

ניתן יהיה אלהינו בידנו גם את עוג מלך הבשן ואת כל עמו ונכהו עד-בלתי השאיר-לו שריד:

ונלכד את כל עריו בעת שהוא לא היתה קרויה אשר לא לקחנו מאתם ששים עיר כל חבל ארצוב ממלכת עוג בבשן:

כל אלה ערים בצרת חומה גבוהה דלתים וברית לבר מערי הפרוזי הרבה מאד:

ונחרם אותם כאשר עשינו לסיחון מלך חשבון החרם כל עיר מתם הנשים והטף:

וכל הבהמה ושלל הערים בזונו לנו:

ונקח בעת שהוא את הארץ מיד שני מלכי האמורי אשר בעבר תירדן מנחל ארנון עד-הר חרמון:

צידונים וקראו לחרמון שריון והאמורי יקראו-לו שגיר:

כל ערי המישור וכל הגלעד וכל הבשן עד-סלכה ואדרעי ערי ממלכת עוג בבשן:

כי רק-עוג מלך הבשן נשאר מיתר הרפאים הנה ערשו ערש ברזל הלה הוא ברבת בני עמון תשע אמות ארובה וארבע אמות רחבה באמת-איש:

ואת הארץ הזאת ירשנו בעת שהוא מערוער אשר-על-נחל ארנון וחצי הר הגלעד ועריו נתתי לראובני ולגדי:

ויתר הגלעד וכל הבשן ממלכת עוג נתתי לחצי שבט המנשה כל חבל הארצוב לכל הבשן ההוא וקרא ארץ

רפאים:

יֵאִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה לָקַח אֶת כָּל־חַבְלֵי אַרְגוּב עַד גְּבוּל הַגִּשּׁוּרִי וְהַמַּעַכְתִּי וַקְרָא לָהֶן לַחַיּוֹת הַבָּשָׂן, עַל שְׁמוֹ – 'חַיּוֹת יֵאִיר', וְכַף שָׁמֶם עַד הַיּוֹם.

וּלְמַכִּיר נָתַתִּי אֶת־הַגְּלָעָד.

וְלְרְאוּבֵנִי וְלְגָדִי נָתַתִּי מִהַגְּלָעָד וְעַד נַחַל אַרְנוֹן כּוֹלֵל תַּחֲוִים שְׁפַת הַנַּחַל, וְעַד נַחַל יַבּוּק שֶׁהוּא גְבוּל בְּנֵי עַמּוֹן.

וְאֵת הָעֲרָבָה, וְהַיַּרְדֵּן כּוֹלֵל תַּחֲוִים שְׁפַתוֹ, מִכְּנַרְתַּי וְעַד יַם הָעֲרָבָה – יַם הַמֶּלַח, לְמַרְגְּלוֹת הַמַּפְלָיִם שֶׁמִּהָהָר שְׂמֹמְזוֹרַח.

פְּרֻשַׁת צוּוֵי הַנְּלַחְמִים

צוִיתִי אֶתְכֶם בְּזִמְן הַהוּא – בְּנֵי רְאוּבֵן וְגַד, כְּדָ: ה' אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָכֶם אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ, אַתֶּם כָּל הַלּוֹחֲמִים תַּעֲבְרוּ רְאוּשׁוֹנִים לְפָנַי אַחֲיִכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

רַק נְשִׁיכֶם וְיַלְדֵיכֶם וְעַדְרֵיכֶם, וְאֲנִי יוֹדֵעַ שִׁישׁ לָכֶם עַדְרִים רַבִּים, יֵשְׁבוּ בְּעָרֵיכֶם שְׁנַתַּי לָכֶם.

עַד שֶׁה' יִתֵּן לְאַחֲיִכֶם נַחֲלָה לְמִנְחָה כְּמוֹ שְׁנַתֵּן מִנְחָה לָכֶם, וְיִכְבְּשׁוּ גַם הֵם אֶת הָאָרֶץ שֶׁה' אֱלֹהֵיכֶם נוֹתֵן לָהֶם בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן, וְאִז תֵּשׁוּבוּ אִישׁ לְנַחֲלָתוֹ שְׁנַתַּי לָכֶם.

וְאֵת יְהוֹשֻׁעַ צוִיתִי אִז: עֵינֶיךָ רָאוּ אֶת כָּל־מַה שֶׁה' אֱלֹהֵיכֶם עָשָׂה לְשָׁנַי הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה, כְּדָ ה' יַעֲשֶׂה לְכָל־הַמַּמְלָכוֹת שֶׁתַּעֲבֹר לָשֶׁם.

אֵל תִּפְחָדוּ מֵהֶם, כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הוּא הַנְּלַחֵם עִבּוּרְכֶם!

יֵאִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה לָקַח אֶת־כָּל־חַבְלֵי אַרְגָּב עַד־גְּבוּל הַגִּשּׁוּרִי וְהַמַּעַכְתִּי וַיִּקְרָא אֹתָם עַל־שְׁמוֹ אֶת־הַבָּשָׂן חַיּוֹת יֵאִיר עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

וּלְמַכִּיר נָתַתִּי אֶת־הַגְּלָעָד:

וְלְרְאוּבֵנִי וְלְגָדִי נָתַתִּי מִן־הַגְּלָעָד וְעַד־נַחַל אַרְנוֹן תּוֹךְ הַנַּחַל וְגַבּוּל וְעַד יַבּוּק הַנַּחַל גְּבוּל בְּנֵי עַמּוֹן:

וְהָעֲרָבָה וְהַיַּרְדֵּן וְגַבּוּל מִכְּנַרְתַּי וְעַד יַם הָעֲרָבָה יַם הַמֶּלַח תַּחַת אֲשֶׁרֶת הַפְּסוּגָה מִזֹּרְחָה:

וְאַצְוֶה אֶתְכֶם בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָכֶם אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְרִשְׁתָּהּ חִלּוּצִים תַּעֲבְרוּ לְפָנַי אַחֲיִיכֶם בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־בְּנֵי־חֵיל:

רַק נְשִׁיכֶם וְטַפְכֶם וּמִקְנֵיכֶם יִדְעֵתִי כִּי־מִקְנֵה רֶבֶךְ לָכֶם יֵשְׁבוּ בְּעָרֵיכֶם אֲשֶׁר־נָתַתִּי לָכֶם:

עַד אֲשֶׁר־יָנִיחַ יְהוָה לְאַחֲיִיכֶם כָּכֶם וַיִּרְשׁוּ גַם־הֵם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָהֶם בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן וְשִׁבְתֶּם אִישׁ לְיְרֻשָּׁתוֹ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם:

וְאֵת־יְהוֹשֻׁעַ צוִיתִי בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר עֵינֶיךָ הִרְאֵת אֶת־כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְשָׁנַי הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה כִּן־יַעֲשֶׂה יְהוָה לְכָל־הַמַּמְלָכוֹת אֲשֶׁר אִתָּה עִבְרֵ שְׂמָה:

לֹא תִירָאוּם כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא הַנְּלַחֵם לָכֶם: ס

יד

טו שביעי

טז

יז

יח

יט

כ מפטור

כא

כב

וְאֶתְחַנֵּן

פְּרֶשֶׁת תְּפִלַּת מֹשֶׁה

בְּאוֹתוֹ הַיּוֹמָן הִתְחַנַּנְתִּי אֵל ה' וְאָמַרְתִּי:

ה' אֱלֹהִים, אַתָּה הִתְחַלַּת לְהִרְאוֹת לְעַבְדְּךָ אֶת גְּדֻלַּתְךָ וְאֵת יְדְךָ הַחֲזָקָה – שְׂאִין אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ שִׁיעֶשֶׂה כַּמַּעֲשִׂיךָ וּכְגִבּוֹרוֹתֶיךָ! יַעֲשֶׂה כַּמַּעֲשִׂיךָ וּכְגִבּוֹרְתֶיךָ:

אֲפֹשֶׁר לִי בְּבִקְשָׁה לְעִבּוֹר וּלְרִאוֹת אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה שֶׁמַּעֲבֵר לְיַדְךָ, אֶת הַהָר הַטּוֹב הַזֶּה וְאֶת הַלְּבָנוֹן.

ה' כַּעַס עָלַי בְּגַלְלַכֶּם וְלֹא שָׁמַע לִי, ה' אָמַר לִי: מִסְפִּיק! אֵל תִּמְשִׁיךְ לְדַבֵּר אֵלַי עוֹד בְּעִנְיָן הַזֶּה!

עֲלֵה לְרֹאשׁ הַפְּסָגָה וְהִבַּט לְמַעֲרָב, לְצַפּוֹן, לְדָרוֹם, וּלְמִזְרָח, וּרְאֵה בְּעֵינֶיךָ אֶת הָאָרֶץ, כִּי אַתָּה לֹא תַעֲבֹר אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה.

וְצוּה אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְחֹזֵק אוֹתוֹ שִׁיְהִי אַמִּיץ, כִּי הוּא יַעֲבֹר בְּרֹאשׁ הָעָם הַזֶּה, וְהוּא יִנְחִיל אוֹתָם אֶת הָאָרֶץ שֶׁתִּרְאֶה.

יֵשְׁבֵנו בְּעֵמֶק מוֹל בֵּית פְּעוֹר.

פְּרֶשֶׁת הַזְּהֵרֶת הַבְּרִית

וְעַכְשָׁיו יִשְׂרָאֵל, צִיַּת לַחֲקִים וְלִמְשַׁפְּטִים שְׂאִי מִלְּמַד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת, בְּשִׁבִיל שְׁתַּחֲוִי וְתִבּוֹאוּ וְתִכְבְּשׁוּ אֶת הָאָרֶץ שֶׁה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם נוֹתֵן לָכֶם.

אֵל תּוֹסִיפוּ עַל הַמְּצֻוֹת שְׂאִי מְצוּה אֶתְכֶם, וְאֵל תַּחְסִירוּ מֵהֶם, שְׁמְרוּ אֶת מְצֻוֹת ה' אֱלֹהֵיכֶם שְׂאִי מְצוּה אֶתְכֶם.

עֵינֵיכֶם רְאוּ אֶת מַה שֶׁה' עָשָׂה לְבַעַל פְּעוֹר, שִׁבַּל אִישׁ שֶׁהֵלֵךְ אַחֲרָי בַּעַל פְּעוֹר – ה' אֱלֹהֵיךָ הַשְּׁמִידוּ אוֹתוֹ מִתּוֹכְךָ.

וְאֵלּוּ אַתֶּם שׁוֹדְבִיקִים בָּה' אֱלֹהֵיכֶם – בְּלָכֶם

וְאֶתְחַנֵּן אֶל־יְהוָה בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר:

אֲדַגֵּי יְהוָה אַתָּה הִחַלּוֹת לְהִרְאוֹת אֶת־עַבְדְּךָ אֶת־גְּדֻלַּתְךָ וְאֶת־יְדְךָ הַחֲזָקָה אֲשֶׁר מִי־אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה כַּמַּעֲשִׂיךָ וּכְגִבּוֹרְתֶיךָ:

אֲעִבְרֶה־נָּא וְאֶרְאֶה אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן הַהַר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְּבָנוֹן:

וַיִּתְעַבֵּר יְהוָה בִּלְמַעַנְכֶם וְלֹא שָׁמַע אֵלַי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי רַב־לֵךְ אֶל־חֹזֵק דַּבֵּר אֵלַי עוֹד בַּדְּבַר הַזֶּה:

עֲלֵה וּרְאֵה הַפְּסָגָה וְשֵׂא עֵינֶיךָ וּרְאֵה וּצַפְנָה וְתִמְנְנָה וּמִזְרָחָהּ וּרְאֵה בְּעֵינֶיךָ כִּי־לֹא תַעֲבֹר אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה:

וְצוּ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וְחֹזְקוֹ וְאִמְצָהוּ כִּי־הוּא יַעֲבֹר לְפָנַי הָעָם הַזֶּה וְהוּא יִנְחִיל אוֹתָם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּרְאֶה:

וַנִּשָּׁב בְּנִיָּא מוֹל בֵּית פְּעוֹר: פ

וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל שָׁמַע אֶל־הַחֲקִים וְאֶל־הַמְּשַׁפְּטִים אֲשֶׁר אֲנִי מִלְּמַד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תַּחֲוִי וּבִאתֶם וִירְשַׁתֶּם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם נָתַן לָכֶם:

לֹא תִסְפוּ עַל־הַדְּבָר אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם וְלֹא תִנְרְעוּ מִמֶּנּוּ לְשִׁמֹּר אֶת־מְצֻוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם:

עֵינֵיכֶם הִרְאוֹת אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה יְהוָה בְּבַעַל פְּעוֹר כִּי כָל־הָאִישׁ אֲשֶׁר הֵלֵךְ אַחֲרָי בַּעַל־פְּעוֹר הַשְּׁמִידוּ יְהוָה אֱלֹהֵיךָ מִקִּרְבְּךָ:

וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם תִּיִּים

כז
כח
כח
כו
כו
כח
כח
כז
ד
א
ב
ג
ד

כְּלַכֶּם הַיּוֹם:

ה ראה | למדתי אתכם חקים ומשפטים כאשר צונו יהוה אלהי לעשות כן בקרב הארץ אשר אתם באים שמה לרשתה:

ו ושמרתם ועשיתם כי הוא חקמתכם ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעון את כל החקים האלה ואמרו רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה:

ז כי מירגוי גדול אשר לו אלהים קרבים אליו פיהנה אלהינו בכל-קראנו אליו:

ח ומי גוי גדול אשר לו חקים ומשפטים צדיקים ככל התורה הזאת אשר אנכי נתן לפניכם היום:

ט רק השמר לה' ושמר נפשך מאד פן-תשכח את-הדברים אשר-ראו עיניך ופן-יסורו מלבבך כל ימי חגיך והודעתם לבניך ולבני בניך:

י יום אשר עמדת לפני יהוה אלהיך בחרב באמר יהוה אלי הקהל לי את-העם ואשמעם את-דברי אשר ילמדון ליראה אתי כל-הימים אשר הם חיים על-הארצה ואת-בניהם ילמדון:

יא ותקבון ותעמדון תחת ההר וההר בער באש עד-לב השמים חשך ענן וערפל:

יב וידבר יהוה אליכם מתוך האש קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם ראים זולתי קול:

יג ויגד לכם את-בריתו אשר צוה אתכם לעשות עשרת הדברים ויכתבם על-שני לוחות אבנים:

יד ואתי צוה יהוה בעת ההוא ללמד אתכם חקים ומשפטים לעשתכם אתם בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה:

חיים היום.

ראה למדתי אתכם חקים ומשפטים כמו שה' אלהי צוה אותי, שתעשו אותם בתוך הארץ שאאתם באים לשם לכבוש אותה.

הקפידו וקיימו את התורה כי היא חקמתכם ובינתכם לעיני העמים, שישמעו את כל החקים האלה ויאמרו: רק העם הגדול הזה הוא עם חכם ונבון!

הרי מי עוד עם גדול כזה שיש לו אלהים קרובים אליו, כה' אלהינו ששומע את תפלותנו בכל קריאותינו אליו!

ומי עם גדול כזה שיש לו חקים ומשפטים הגונים כמו התורה הזאת שאני נתן לכם היום!

רק הזהר לה' ושמר את נפשך מאד שלא תשכח את הדברים שענייך ראו - שלא יסורו מלבבך כל ימי חייך, ותודיע אותם לבניך ולבני בניך -

את היום שעמדת לפני ה' אלהיך בחרב, כשה' אמר לי: אסוף אלי את העם ואשמיע להם את דברי, כדי שילמדו לכבד אותי כל הימים שהם חיים על הארצה, וילמדו גם את בניהם.

נגשתם ועמדתם למרגלות ההר, וההר בוער באש עד לב השמים, והיה חושך ענן וערפל.

ה' דבר אליכם מתוך האש, שמעתם קול של דבור, אבל לא ראיתם צורה אלא רק קול.

הוא הודיע לכם את ההסכם אתו, את מה שצוה אתכם לעשות - עשרת הדברות, והוא כתב אותם על שני לוחות אבנים.

ואותי ה' צוה בזמן ההוא ללמד אתכם חקים ומשפטים, שתעשו אותם בארץ שאאתם עוברים לשם לכבוש אותה.

הזָהָרוּ מֵאוֹד עַל נִפְשׁוֹתֵיכֶם וְאֵל תַּעֲבֹדוּ לְגוֹף גְּשָׁמִי, שֶׁהָיָה לֹא רְאִיתֶם שׁוֹם צוּרָה בַּיּוֹם שֶׁהָיָה דִבֶּר אֵלֵיכֶם בַּחוּרֵב מִתּוֹךְ הָאֵשׁ.

הזָהָרוּ שְׁלֵא תִקְלְקְלוּ אֶת מַעֲשֵׂיכֶם, וְתַעֲשׂוּ לָכֶם פֶּסֶל, דְּמוּת שֶׁל אִיזוֹ צוּרָה, צוּרַת זָכָר אוֹ נְקֵבָה.

– צוּרָה שֶׁל אַחַת מִכָּל הַבְּהֵמוֹת שֶׁבָּאָרֶץ אוֹ מִכָּל הַצְּפוּרִים – בַּעֲלֵי בָנָף שְׁעָפִים בְּשָׁמַיִם.

אוֹ צוּרָה שֶׁל אֶחָד מִכָּל הַזּוֹחֲלִים עַל הָאָדָמָה אוֹ מִכָּל הַדְּגָיִם שֶׁבַּמַּיִם מִתַּחַת לַגּוֹבָה הַיְבֵשָׁה.

וְשְׁלֵא תָרִים אֶת מִבְטָד לְשָׁמַיִם, וְתִרְאֶה אֶת הַשָּׁמַשׁ וְאֶת הַיָּרֵחַ וְאֶת הַכּוֹכָבִים – כֹּל גְּרָמֵי הַשָּׁמַיִם, וְתַטְעֶה וְתִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְתַעֲבֹד אוֹתָם, אֶת אֱלֹהֵי שָׁה׳ אֱלֹהֵיךָ חֵלֶק לְכֹל הָעַמִּים שֶׁתַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם, לְטַעוֹת אַחֲרֵיהֶם.

וְאֵלֹהֵי אֶתְכֶם הִ' לִקַּח וְהוֹצִיא אֶתְכֶם מִכְּבֹשׁ הַתּוֹךְ וַיַּצֹּר הַבְּרָזֶל – מִמִּצְרַיִם, שֶׁתִּהְיֶה לוֹ עֵמוּ וְנִחַלְתוּ, כְּמוֹ הַיּוֹם.

וְהִ' בָּעַס עָלַי בְּגִלְלַתְכֶם, הוּא נִשְׁבַּע שְׁלֵא אֶעֱבֹד אֶת הַיָּרֵדִן, וְשְׁלֵא אָבוֹא לְאָרֶץ הַטּוֹבָה, שֶׁהִ' אֱלֹהֵיךָ נוֹתֵן לָךְ נַחֲלָה.

אֵלֹהֵי אֲנִי אֲמוֹת בָּאָרֶץ הַזֹּאת, אֵינִי עוֹבֵר אֶת הַיָּרֵדִן, וְאֵלֹהֵי אֶתְכֶם תַּעֲבֹדוּ וְתִכְבְּשׁוּ אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת.

הַזָּהָרוּ לָכֶם שְׁלֵא תִשְׁכַּחוּ אֶת הַהֶסֶכֶם עִם הִ' אֱלֹהֵיכֶם שֶׁעָשָׂה אֶתְכֶם, וְתַעֲשׂוּ לָכֶם פֶּסֶל שֶׁל כָּל צוּרָה שֶׁהִיא, שֶׁהִ' אֱלֹהֵיךָ צוּרָה אוֹתָךְ שְׁלֵא תַעֲשֶׂה.

כִּי הִ' אֱלֹהֵיךָ מַעֲנִישׁ כְּמוֹ אִשׁ אוֹכֵלֶת – הוּא אֵל נֹקֵם.

פְּרֻשַׁת הַזְהָרַת הַגְּלוּת

אִם תּוֹלִיד בָּנִים וּבָנִים, וְתִהְיֶה וְתִקִּים בָּאָרֶץ, וְתִקְלְקְלוּ אֶת מַעֲשֵׂיכֶם, וְתַעֲשׂוּ פֶסֶל שֶׁל כָּל צוּרָה שֶׁהִיא, וְתַעֲשׂוּ אֶת הַרַע בְּעֵינֵי

וְנִשְׁמַרְתֶּם מֵאֹד לְנַפְשׁוֹתֵיכֶם כִּי לֹא רְאִיתֶם כָּל-תְּמוּנָה בַּיּוֹם דִּבֶּר יְהוָה אֵלֵיכֶם בַּחוּרֵב מִתּוֹךְ הָאֵשׁ:

פֶּן-תִּשְׁחַתּוּן וַעֲשִׂיתֶם לָכֶם פֶּסֶל תְּמוּנַת כָּל-סִמּוֹל תְּבֻנֵית זָכָר אוֹ נְקֵבָה:

תְּבֻנֵית כָּל-בְּהֵמָה אֲשֶׁר בָּאָרֶץ תְּבֻנֵית כָּל-צְפוּר כְּנֹף אֲשֶׁר תַּעֲוֹף בְּשָׁמַיִם:

תְּבֻנֵית כָּל-רֶמֶשׂ בָּאָדָמָה תְּבֻנֵית כָּל-דְּגָה אֲשֶׁר-בַּמַּיִם מִתַּחַת לְאָרֶץ:

וּפְנֵי-תֵשֵׁא עֵינֶיךָ הַשְּׁמַיְמָה וְרְאִיתָ אֶת-הַשָּׁמַשׁ וְאֶת-הַיָּרֵחַ וְאֶת-הַכּוֹכָבִים כֹּל צְבָא הַשָּׁמַיִם וְנִדְחַת וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ לָהֶם וַעֲבַדְתֶּם אֲשֶׁר חֵלֶק יְהוָה אֱלֹהֵיךָ אִתְּם לְכֹל הָעַמִּים תַּחַת כָּל-הַשָּׁמַיִם:

וְאַתְכֶם לִקַּח יְהוָה וַיּוֹצֵא אֶתְכֶם מִכְּבוֹר הַבְּרָזֶל מִמִּצְרַיִם לַהֲיוֹת לוֹ לְעַם נַחֲלָה בַּיּוֹם הַזֶּה:

וַיְהוֶה הַתְּאֵנָף-בִּי עַל-דְּבָרֵיכֶם וַיִּשְׁבַּע לְבַלְתִּי עֲבֹרִי אֶת-הַיָּרֵדִן וּלְבַלְתִּי-בֹא אֶל-הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה:

כִּי אֲנֹכִי מֵת בָּאָרֶץ הַזֹּאת אֵינִי עוֹבֵר אֶת-הַיָּרֵדִן וְאַתְּם עוֹבְרִים וִירִשְׁתֶּם אֶת-הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת:

הַשְּׁמַרְוּ לָכֶם פֶּן-תִּשְׁכַּחוּ אֶת-בְּרִית יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּכֶם וַעֲשִׂיתֶם לָכֶם פֶּסֶל תְּמוּנַת כָּל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיךָ:

כִּי יְהוֶה אֱלֹהֵיךָ אִשׁ אוֹכֵלָה הוּא אֵל קָנָא: פ

כִּי-תוֹלִיד בָּנִים וּבָנִים בָּנִים וְנִשְׁנַתֶּם בָּאָרֶץ וְהִשְׁחַתְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם פֶּסֶל תְּמוּנַת כָּל נְעֻשֵׂי־הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה-אֱלֹהֵיךָ

להכעיסו:

כו העידתו בכם היום את השמים ואת הארץ כראבד האבדון מהר מעל הארץ אשר אתם עבדים את הנהו שמה לרשתה לא תאריכו ימים עליה כי השמר תשמדו:

כו והפיץ יהוה אתכם בעמים ונשארם מתי מספר בגוים אשר ינהג יהוה אתכם שמה:

כח ועבדתם שם אלהים מעשה ידי אדם עץ ואבן אשר לא יראו ולא ישמעו ולא יאכלו ולא יריחו:

כט ובקשתם משם את יהוה אלהיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך:

ל בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עדי יהוה אלהיך ושמעת בקלו:

לא כי אל רחום יהוה אלהיך לא ירפה ולא ישחיתך ולא ישבח את ברית אבותיך אשר נשבע להם:

לב כי שאלנא לימים ראשונים אשר יהיו לפניך למונה היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים הגדולה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמהו:

לג השמע עם קול אלהים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי:

לד או הנסה אלהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסת באתת ובמופתים ובמלחמה ובנד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה לכם יהוה אלהיכם במצרים לעיניך:

לה אתה הראת לדעת כי יהוה הוא האלהים אין עוד מלבדו:

לו מן השמים השמיעה את קולו ליסרה

ה' אלהיך, להכעיס אותו.

אני מעיד בכם היום את השמים ואת הארץ, שתאבדו מהר מהארץ שאתם עוברים את הירדן לשם לכבוש אותה, לא תתקיימו עליה זמן רב, אלא תשמדו.

ה' יפוז אתכם בין העמים ותשארו מעט אנשים, בעמים שה' יוליך אתכם לשם.

ותעבדו שם עובדי אילים מעשה ידי אדם, עשויים עץ ואבן, שלא רואים ולא שומעים ולא אוכלים ולא מריחים.

ותחפשו משם את הדרך לה' אלהיך, ותמצא, כי תחפש אותו בכל לבב ובכל רצונך.

בשיהיו לך צרות ויקרו לך כל הדברים האלה, באחרית הימים, תשוב אל ה' אלהיך ותשמע בקולו.

כי ה' אלהיך אל רחום - הוא לא יעזוב אותך ולא ישמיד אותך, ולא ישבח את ההסכם עם אבותיך שהוא נשבע להם.

הרי, שאל נא על הימים הראשונים שהיו לפניך - מהיום שאלהים ברא אדם על הארץ, ומקצה השמים ועד קצה השמים, האם היה כדבר הגדול הזה, או האם נשמע כמהו?

האם עם שמע קול אלהים מדבר מתוך האש כמו שמעת אתה, ונשאר חי?

או האם נסה איוה אלהים לבוא לקחת לו עם מתוך עם אחר, בנסים בסימנים ובהוכחות ובמלחמה ובנד חזקה ובזרוע מונפת להכות ובמראות גדולים, ככל מה שה' אלהיכם עשה לכם במצרים לעיניך?

הוא הראה לך את כל זאת כדי שתדע שה' הוא האלהים - אין עוד מלבדו.

מהשמים הוא השמיע לך את קולו כדי

ללמד אותך מוסר, ועל הארץ הוא הראה לך את האש הגדולה שלו, ואת דבריו שמעת מתוך האש.

וכיון שאהב את אבותיך הוא בחר בצאצאיהם שיהיו המשכם, והוציא אותך ברצונו הטוב בכוח הגדול ממצרים.

לאפשר לך לכבוש עמים גדולים ועצומים ממך, להביא אותך ולתת לך את ארצם לנחלה, כמו שעשה היום – שכבשתם את סיחון ועוג.

ועליך לדעת היום ולהפנים בלבך, שה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, ואין עוד אלהים.

הקפד לקיים את חקיו ואת מצוותיו שאני מצוה אותך היום, כדי שייטב לך ולבניך אחריך, וכדי שתאריך ימים תמיד על האדמה שה' אלהיך נתן לך.

פרשת עבר הירדן

משה הבדיל אז שלוש ערים בעבר הירדן המזרחי.

כדי שמי שהרג את חברו בלי כוונה והוא לא שונא אותו מאתמול ושלשום יוכל לברוח לשם – הוא יברח לאחת מהערים האלה וישאר חי.

לשבת ראובן את העיר בצר במדבר בארץ המישור, לשבת גד את רמות בגלעד, ולשבת מנשה את גולן בבשן.

הדברים האלה – זאת התורה שמושה שם לפני בני ישראל.

אלה האזהרות החקים והמשפטים שמושה דבר עליהם אל בני ישראל כשיצאו ממצרים.

בעבר הירדן בעמק מול בית-פעור בארץ סיחון מלך האמורי שישב בחשבון, שמושה

ועל הארץ הראה את-אשו הגדולה ודבריו שמעת מתוך האש:

ותחת כי אהב את-אבותיך ויבחר בזרעו אחריו ויצאך בפניו בכחו הגדול ממצרים:

להוריש גוים גדולים ועצומים ממך מפניך להביאך לתת-לך את-ארצם לנחלה כיום הנה:

וידעת היום והשבת אל-לכבך כי יהנה הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד:

ושמרת את-חקיו ואת-מצותיו אשר אנכי מצוה היום אשר ייטב לך ולבניך אחריך ולמען תאריך ימים על האדמה אשר יהנה אל-היך נתן לך כל-הימים: פ

לו

לח

לט

מ

מא שלישי

מב

מו

מד

מה

מו

ובני ישראל הביסו כשיצאו ממצרים.

הם כבשו את ארצו ואת ארץ עוג מלך הבשן – שני מלכי האמורי שבעבר הירדן המזרחי.

מערוער שעל שפת נחל ארנון, ועד הר שיאון הוא החרמון.

וכל המישור שבעבר הירדן במזרחו, ועד ים המלח, למרגלות המפלים שמההר.

פרשת מעמד הר סיני

משה קרא לכל ישראל ואמר להם: שמע עם ישראל את החקים ואת המשפטים שאני מדבר באזניכם היום, ותלמדו אותם ותקפידו לקיים אותם.

ה' אלהינו עשה אתנו הסכם בחורב.

לא רק עם אבותינו עשה ה' את ההסכם הזה, אלא גם אתנו – אנחנו שנמצאים פה היום, בלנו חיים.

ה' דבר אתכם פנים אל פנים בהר מתוך האש.

אני עמדתי באותו זמן לתוך בין ה' ובניכם להגיד לכם את דבר ה', כי פחדתם מהאש ולא עלייתם בהר, והוא אמר:

אני ה' אלהיך שהוצאתי אותך מארץ מצרים מבית עבדים, לא יהיה לך אלהים אחרים חוץ ממני.

אל תעשה לך פסל, או כל צורה של דבר שבשמים למעלה ושבארץ למטה ושבמים מתחת לגובה היבשה.

אל תשתחוה להם ואל תעבוד אותם, כי אני ה' אלהיך אל נוקם, שזוכר עוון של אבות, ומביא עונש על בנים ועל נינים ועל בני נינים, לשונאי.

ועושה חסד לאלפי דורות, לאוהבי ולשומרי מצוותי.

בחשבון אשר הכה משה ובני ישראל בצאתם ממצרים:

ויירשו את-ארצו ואת-ארץ | עוג מלך-
הבשן שני מלכי האמורי אשר בעבר
הירדן מזרח שמש:

מערער אשר על-שפת-נחל ארנון ועד-
הר שיאון הוא חרמון:

וכל הערבה עבר הירדן מזרחה ועד
ים הערבה תחת אשדות הפסגה: פ

מז
מח
מט
רביעי

ויקרא משה אל-כל-ישראל ויאמר
אלהם שמע ישראל את-החקים ואת-
המשפטים אשר אנכי דבר באזניכם
היום ולמדתם אתם ושמרתם לעשתם:

יהנה אלהינו כרת עמנו ברית בחורב:

לא את-אבותינו כרת יהנה את-הברית
הזאת כי אתנו אנחנו אלה פה היום
כלנו חיים:

פנים | בפנים דבר יהנה עמכם בהר
מתוך האש:

אנכי עמד בין-יהנה ובניכם בעת ההוא
להגיד לכם את-דבר יהנה כי וראתם
מפני האש ולא-עלייתם בהר לאמר: ס

אנכי יהנה אלהיך אשר הוצאתיך
מארץ מצרים מבית עבדים לא-יהנה
לך אלהים אחרים על-פני:

לא-תעשה לך פסל כל-תמונה אשר
בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת
ואשר במים מתחת לארץ:

לא-תשתחוה להם ולא תעבדם כי
אנכי יהנה אלהיך אל קנא פקד עון
אבות על-בנים ועל-שלשים ועל-
רבעים לשנאי:

ועושה חסד לאלפים לאהבי ולשומרי
מצוותי (מצותו): ס

ה
א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט

אל תזכיר את שם ה' אלהיך בשבועה לחנם, כי ה' לא יוותר למי שישבע בשמו לחנם.

זכור את יום השבת לקדשו כאשר צוה אלהיך.

ששה ימים תעבוד ותעשה את כל מלאכתך.

ויום השביעי יהיה יום שבתה עבור ה' אלהיך, אל תעשה שום מלאכה, אתה, ובנך ובתך, ועבדך ושפחתך, ושורך וחמורך וכל בהמותיך, וגרך שבעריך, כדי שינוחו עבדך ושפחתך כמוך.

וזכור שהיית עבד בארץ מצרים, וה' אלהיך הוציא אותך משם ביד חזקה, ובזרוע מונפת להכות, לכן ה' אלהיך צוה אותך לעשות את יום השבת.

כבד את אביך ואת אמך כמו שה' אלהיך צוה אותך, כדי שיתארכו חייך, וכדי שיהיה לך טוב על האדמה שה' אלהיך נותן לך.

אל תרצח, ואל תשכב עם אשת איש, ואל תגנוב, ואל תעיד נגד חברך עדות שקר.

ואל תחשוק באשת חברך, ואל תתאוה לקבל את בית חברך, שדהו, ועבדו ושפחתו, שורו וחמורו, וכל הרכוש של חברך.

את הדברים האלה ה' דבר אל כל קהלכם בהר מתוך האש הענן והערפל, קול גדול שלא המשיך אחר כך, והוא כתב אותם על שני לוחות אבנים ומסר אותם אלי.

בששמעתם את הקול מתוך החושך וההר בוער באש, נגשתם אלי כל ראשי שבטיכם וזקניכם.

ואמרתם, הרי ה' אלהינו הראה לנו את כבודו ואת גדלותו, ושמענו את קולו מתוך האש, היום הזה ראינו שאפשרי שאלהים ידבר אל אדם והוא יחיה.

לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקח יהוה את אשר ישא את שמו לשוא: ס

שמור את יום השבת לקדשו כאשר צוה יהוה אלהיך:

ששת ימים תעבד ועשית כל-מלאכתך:

ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל-מלאכה אתה ובנך ובתך ועבדך ונאמתך ושורך וחמורך וכל-בהמתך וגרך אשר בשעריך למען ינוח עבדך ונאמתך כמוך:

וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויצאך יהוה אלהיך משם ביד חזקה ובזרוע נטויה על-כן צוה יהוה אלהיך לעשות את-יום השבת: ס

כבד את-אביך ואת-אמך כאשר צוה יהוה אלהיך למען יאריך ימך ולמען ייטב לך על האדמה אשר-יהוה אלהיך נתן לך: ס

לא תרצח ס ולא תנאף ס ולא תגנב ס ולא-תענה ברעך עד שוא: ס

ולא תחמד אשת רעך ס ולא תחאוה בית רעך שדהו ועבדו ונאמתו שורו וחמורו וכל אשר לרעך: ס

את-הדברים האלה דבר יהוה אל-כל-קהלכם בהר מתוך האש הענן והערפל קול גדול ולא יסף ויכתבם על-שני לוחות אבנים ויתנם אלי:

ויהי בשמעכם את-הקול מתוך החושך וההר בוער באש ותקרבוני אלי כל-ראשי שבטיכם וזקניכם:

ותאמרו תן הראנו יהוה אלהינו את-כבודו ואת-גדלו ואת-קלו שמענו מתוך האש היום הזה ראינו כי-ידיבר אלהים את-האדם וחי:

ועתה למה נמות כי תאכלנו האש הגדולה הזאת אם יספיקו לנו לשמע את קול יהוה אלהינו עוד ומתנו:

כי מי מכל בשר ודם שמע קול אלהים חיים מדבר מתוך האש כמונו ונשאר בחיים?

גש אתה ושמע את כל מה שה' אלהינו יאמר, ואתה תדבר אלינו את כל מה שה' אלהינו ידבר אליך, ונשמע ונעשה.

ה' שמע את קול דבריכם בשדברתם איתי, ואמר לי ה': שמעתי את קול דברי העם הזה שדברו אתך, וכל הדברים שדברו טובים.

הלואי שרצונם זה – לכבד אותי ולשמור את כל מצוותי, ישאר אצלם כל הימים, כדי שייטב להם ולבניהם לעולם.

לך אמור להם חזרו לכם לאהליכם. ואתה עמוד פה אתי, ואומר לך את כל המצוות והחקים והמשפטים שתלמד אותם, שיעשו אותם בארץ שאני נותן להם לכבוש אותה.

הקפידו לעשות כמו שה' אלהיכם צוה אתכם, אל תסטו לימין או לשמאל.

לכו בכל הדרך שה' אלהיכם צוה אתכם, כדי שתחיו ויהיה לכם טוב, ותייכם יתארכו בארץ שתכבשו.

אלה המצוות החקים והמשפטים שה' אלהיכם צוה אותי ללמד אתכם שתקימו אותם בארץ שאאתם עוברים לשם לכבוש אותה.

כדי שתכבד את ה' אלהיך ותקפיד לקיים את כל חקיו ומצוותיו שאני מצוה אותך, אתה ובנך ונכדך כל ימי חייך, וכדי שיתארכו ימי חייך.

שמע אותם, עם ישראל, והקפד לעשות אותם, כדי שיהיה לך טוב ושתתרבו מאוד,

כי מי מכל בשר אשר שמע קול אלהים חיים מדבר מתוך האש כמונו ונחיו:

קרב אתה ושמע את כל אשר יאמר יהוה אלהינו ואתה תדבר אלינו את כל אשר ידבר יהוה אלהינו אליך ושמענו ועשינו:

וישמע יהוה את קול דבריכם בדברכם אלי ויאמר יהוה אלי שמעתי את קול דברי העם הזה אשר דברו אליך היטיבו כל אשר דברו:

מיראתו והיה לכם זה להם ליראה אתי ולשמור את כל מצוותי כל הימים למען ייטב להם ולבניהם לעלם:

לך אמר להם שובו לכם לאהליכם: ואתה פה עמד עמדי ואדברה אליך את כל המצוה והחקים והמשפטים אשר תלמדם ועשו בארץ אשר אנכי נתן להם לרשתה:

ושמרתם לעשות כאשר צוה יהוה אלהיכם אתכם לא תסרו ימין ושמאל: בכל הדרך אשר צוה יהוה אלהיכם אתכם תלכו למען תחיו וטוב לכם והארכתם ימים בארץ אשר תירשון:

וזאת המצוה החקים והמשפטים אשר צוה יהוה אלהיכם ללמד אתכם לעשות בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה:

למען תירא את יהוה אלהיך לשמר את כל חקתיו ומצותיו אשר אנכי מצוה אתה ובנך ובן בנך כל ימי חייך ולמען יארכו ימיה:

וישמעת ישראל ושמרת לעשות אשר ייטב לך ואשר תרבו מאד כאשר

כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
א
ב
ג

כמו שה' אלהי אבותיך הבטיח לך - ארץ שופעת חלב ודבש.

פרשת שמע

שמע ישראל, ה' הוא אלהינו, ה' הוא היחיד. אהוב את ה' אלהיך בכל לבך ובכל רצונך ובכל רכושך. הדברים האלה שאני מצוה אותך היום יהיו שמורים בלבך. שגן אותם לבניך ודבר בהם בשאתה יושב בביתך ובשאתה הולך בדרךך ובשאתה שוכב ובשאתה קם. קשור אותם לסימן על ירך, ויהיו תכשיט בין עיניך. כתוב אותם על מזוזות ביתך, ובשעריך.

פרשת הזהרת עבודה זרה

בשה' אלהיך יביא אותך לארץ שהוא נשבע לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב לתת לך - ערים גדולות וטובות שלא בנית. ובתים מלאים כל טוב שלא מלאת ובורות חצובים שלא חצבת, פרמים וזיתים שלא נטעת, ותאכל ותשבוע. הזהר לך שלא תשכח את ה' שהוציא אותך מארץ מצרים מבית עבדים. כבד את ה' אלהיך ואותו תעבוד ורק בשמו תשבוע. אל תלכו אחרי אלהים אחרים מאלהי העמים שסביבותיכם לעבוד אותם. כי ה' אלהיך שנמצא בתוךך הוא אל נוקם - שה' אלהיך לא יכעס עליך וישמיד אותך מעל פני האדמה. אל תנסו את ה' אלהיכם כמו שנסייתם במסה ומריבה, שאמרתם: "האם יש ה' בתוכנו או לא".

דבר יהוה אלהי אבותיך לך ארץ זבת חלב ודבש: פ

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד: ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך: והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה היום על לבבך: ושננתם לבניך ודברתם בהם בשבתך בביתך ובילכתך בדרךך ובשכבך ובקומך: וקשרתם לאות על ירך ויהיו לטטפת בין עיניך: וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך: ס

והיה כי יביאך יהוה אלהיך אל- הארץ אשר נשבע לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב לתת לך ערים גדולות וטבת אשר לא בנית: ובתים מלאים כל-טוב אשר לא-מלאת וברת חצובים אשר לא-חצבת פרמים וזיתים אשר לא-נטעת ואכלת ושבעת: השמר לך פן-תשכח את-יהוה אשר הוציאך מארץ מצרים מבית עבדים: את-יהוה אלהיך תירא ואתו תעבד ובשמו תשבוע: לא תלכו אחרי אלהים אחרים מאלהי העמים אשר סביבותיכם: כי אל קנא יהוה אלהיך בקרבך פן- יחרה אף-יהוה אלהיך בך והשמידך מעל פני האדמה: ס לא תנסו את-יהוה אלהיכם כאשר נסיתם במסה:

ש
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז

י"ז הקפידו לקיים את מצוות ה' אלהיכם ואת אזהרותיו וחקיו שצוה אותך.

י"ח עשה את הישר והטוב בעיני ה' כדי שייטב לך, שתבוא ותכבוש את הארץ הטובה שה' נשבע לאבותיך.

י"ט ותהדוף את כל אויביך מפניך כמו שה' הבטיח.

כ אם בנדך ישאל אותך בעתיד: לשם מה האזהרות החקים והמשפטים שה' אלהינו צוה אתכם?

כא אמור לבנדך: היינו עבדים לפרעה במצרים, וה' הוציא אותנו ממצרים ביד חזקה.

כב ה' עשה לעינינו סימנים והוכחות גדולים ורעים במצרים – בפרעה ובכל ביתו.

כג ואותנו הוציא משם כדי להביא אותנו לתת לנו את הארץ שנשבע לאבותינו.

כד ה' צוה אותנו לעשות את כל החקים האלה – לכבד את ה' אלהינו, כדי להטיב לנו כל הימים, להחיות אותנו כמו היום הזה.

כה ותהיה לנו זכות בכך שנקפיד לקיים את כל המצוות האלה לפני ה' אלהינו כמו שהוא צוה אותנו.

פרשת הזהרת שבעת העמים

כז כשה' אלהיך יביא אותך לארץ שאתה בא לשם לכבוש אותה, ויגרש מפניך עמים רבים – את החתי הגרזשי האמורי הכנעני הפרזי החוי והיבوسی, שבעה עמים גדולים וחקקים ממך.

כח וה' אלהיך יתן אותם לפניך ותביס אותם – השמד אותם! אל תעשה אתם הססם ואל תרחם עליהם.

כט אל תתחנתן אתם – את בתך אל תתן לבנו ואת בתו אל תקח לבנדך.

ל שלא יסיט את בנדך מללכת אחרי לעבוד

י"ז שמוך תשמרון את מצות יהנה אלהיכם ועדתיו וחקיו אשר צוה:

י"ח ועשית הישר והטוב בעיני יהנה למען ייטב לך ובאת וירשת את הארץ הטובה אשר נשבע יהנה לאבותיך:

י"ט לתדוף את כל אויביך מפניך כאשר דבר יהנה: ס

כ כיישאלך בנדך מחר לאמר מה העדות וחקים והמשפטים אשר צוה יהנה אלהינו אתכם:

כא ואמרת לבנדך עבדים היינו לפרעה במצרים ויציאנו יהנה ממצרים ביד חזקה:

כב ויתן יהנה אותך ומפתים גדלים ורעים במצרים בפרעה ובכל ביתו לעינינו:

כג ואותנו הוציא משם למען הביא אתנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו:

כד ויצונו יהנה לעשות את כל החקים האלה ליראה את יהנה אלהינו לטוב לנו כל הימים לחיתנו כהיום הזה:

כה וצדקה תהיה לנו כיינשמר לעשות את כל המצוה הזאת לפני יהנה אלהינו כאשר צונו: ס

א ז כי יביאך יהנה אלהיך אל הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה ונשל גוים רבים מפניך חתי והגרזשי והאמורי והכנעני והפרזי והחוי והיבوسی שבעה גוים רבים ועצומים ממך:

ב ונתנם יהנה אלהיך לפניך והפיתם חחרם תחרים אתם לא תכרת להם ברית ולא תחנם:

ג ולא תתחנתן בם בתך לא תתן לבנו ובתו לא תקח לבנדך:

ד כייסיר את בנדך מאחרי ועבדו

שביע

אותי, ויעבדו אלהים אחרים, וה' יכעס עליכם וישמיד אותך מחר.

אֵלֶּיךָ תִּשָׁבֵר וְתִשְׁמָעוּ לְהִיטֵב לָהֶם: תִּנְתְּנוּ אֶת מִזְבְּחֹתֵיהֶם וְתִשְׁבְּרוּ אֶת מִצְבֹּתֵיהֶם וְתִגְדְּעוּ אֶת הָעֵצִים שֶׁהֵם עֹבְדִים וְתִשְׂרְפוּ בְּאֵשׁ אֶת פְּסָלֵיהֶם.

כִּי אִתָּהּ עִם קְדוֹשׁ לַה' אֱלֹהֶיךָ, בְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ בָּחַר מִכָּל הָעַמִּים שֶׁעַל פְּנֵי הָאָדָמָה שֶׁתִּהְיֶה לוֹ הָעַם הַחָבִיב.

ה' לֹא חָשַׁק בָּכֶם וּבָחַר בָּכֶם מִפְּנֵי שְׂאֵתֶם מֵרַבִּים מִכָּל הָעַמִּים, שִׁהְיֶה אִתְּם דְּוָקָא הַמְּעֻטִּים מִכָּל הָעַמִּים.

אֵלֶּיךָ מֵתוֹךְ אֲהַבֵּת ה' אֶתְכֶם וּמִהִקְפְּדוֹת לִקְיָם אֶת הַשְּׁבוּעָה שֶׁנִּשְׁבַּע לְאַבְרָהָם – ה' הוֹצִיא אֶתְכֶם בְּיַד חֲזָקָה וּפְדָה אוֹתְךָ מִבֵּית עֲבָדִים מִיַּד פְּרַעַה מֶלֶךְ מִצְרַיִם.

דַּע שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ הוּא הָאֵל הַשּׁוֹלֵט, הָאֵל הַנְּאֻמָּן – מְקִיִּם הַבְּטָחוֹת וְחֲסָדִים לְאוֹהֲבָיו וּלְשׂוֹמְרֵי מִצְוֹתָיו לְאַלְפֵי דוֹרוֹת.

וּמִשְׁלֵם לְשׂוֹנְאָיו אֶת שְׂכָרוֹ הַמוּעַט בְּחַיּוֹ בְּדֵי לְהַאֲבִיד אוֹתוֹ מִהָעוֹלָם הַבָּא, הוּא לֹא יִשְׁמֹר לְשׂוֹנְאוֹ אֶת הַשְּׂכָר לְעוֹלָם הַבָּא, אֵלֶּיךָ יִשְׁלַם לוֹ בְּחַיּוֹ.

הַקֶּפֶד לִקְיָם אֶת הַמִּצְוֹת וְאֶת הַחֻקִּים וְאֶת הַמְּשַׁפְּטִים שֶׁאֲנִי מְצַוֶּה אוֹתְךָ הַיּוֹם לַעֲשׂוֹת אוֹתָם.

אֵלֶּיךָ אַחֲרָיִם וְחָרָה אַף־יְהוָה בְּכֶם וְהִשְׁמִידְךָ מִחַר:

כִּי־אִם־כָּה תַעֲשׂוּ לָהֶם מִזְבְּחֹתֵיהֶם תִּחַצְּוּ וּמִצְבֹּתֵיהֶם תִּשְׁבְּרוּ וְאֲשִׁירֵיהֶם תִּגְדְּעוּ וּפְסָלֵיהֶם תִּשְׂרְפוּ בְּאֵשׁ:

כִּי עִם קְדוֹשׁ אִתָּהּ לִיהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּךָ בָּחַר וְיִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ לְהִיטֵב לוֹ לְעַם סְגֻלָּה מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה:

לֹא מֵרַבִּים מִכָּל־הָעַמִּים חָשַׁק יְהוָה בְּכֶם וַיִּבְחַר בְּכֶם כִּי־אִתְּם הַמְּעֻטִּים מִכָּל־הָעַמִּים:

כִּי מֵאֲהַבֵּת יְהוָה אֶתְכֶם וּמִשְׁמְרוּ אֶת־הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם הוֹצִיא יְהוָה אֶתְכֶם בְּיַד חֲזָקָה וַיִּפְדֶּךָ מִבֵּית עֲבָדִים מִיַּד פְּרַעַה מֶלֶךְ־מִצְרַיִם:

וַיִּגְדַּעַתְּ כִּי־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הָאֵל־הַיּוֹם הָאֵל הַנְּאֻמָּן שֹׁמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לְאוֹהֲבָיו וּלְשׂוֹמְרֵי מִצְוֹתָיו לְאַלְפֵי דוֹר:

וּמִשְׁלֵם לְשׂוֹנְאָיו אֶל־פְּנֵי לְהַאֲבִידוֹ לֹא יִשְׁמֹר לְשׂוֹנְאוֹ אֶל־פְּנֵי יִשְׁלַם־לוֹ:

וּשְׁמַרְתָּ אֶת־הַמִּצְוָה וְאֶת־הַחֻקִּים וְאֶת־הַמְּשַׁפְּטִים אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם לַעֲשׂוֹתָם: פ

מפסיד

עקב

פְּרַשְׁת הַבְּרִכוֹת

בְּעִקְבוֹת שֶׁתִּשְׁמְעוּ בְּקוֹל הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה וְתִקְפִּידוּ לַעֲשׂוֹת אוֹתָם, ה' אֱלֹהֶיךָ יִקַּים לְךָ אֵת הַהֶסֶכֶם וְאֵת הַחֲסָדִים כְּפִי שְׁנִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם.

הוא יאהב אותך ויברך וירבה אותך, וישים בְּרָכָה בִּילְדֶיךָ, פְּרוֹת אֲדַמְתֶּךָ – הַתְּבוּאָה הַזֶּה וְהַשֶּׁמֶן שֶׁלֶךָ, וְלִדּוֹת שׁוֹרֶיךָ וְעֲדְרֵי צֹאנֶךָ, עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לָתֵת לְךָ.

תהיה מבורך יותר מכל העמים, לא יהיה בך ובבְּהֵמָתֶךָ מִי שְׁאִינוּ יָכוֹל לְהוֹלִיד אוֹ שְׁאִינָה יָכוֹלָה לָלֶדֶת.

ה' יסיר ממך את כל המחלות, ולא ישים בך את כל מחלות מצרים הרעות שהִכַּרְתָּ, אֲלֵא יִשִּׁים אוֹתָם בְּכָל שׁוֹנְאֵיךָ.

אתה תכבוש את כל העמים שה' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לְךָ, אֵל תִּרְחַם עֲלֵיָם, וְאֵל תַּעֲבֹד אֵת אֱלֹהֵיהֶם כִּי הֵם מְלֻבְּדֵי עֲבוּרָךְ.

פְּרַשְׁת הוֹרֶשֶׁת הַגּוֹיִם

אם יעלה על דעתך בך: הָעַמִּים הָאֵלֶּה רַבִּים יוֹתֵר מִמֶּנִּי, אֵיךְ אוּכַל לְכַבּוֹשׁ אוֹתָם!?

אל תפחד מהם! זכור את מה שה' אֱלֹהֶיךָ עָשָׂה לְפָרְעָה וּלְכָל מִצְרַיִם –

את הנסים הגדולים שעִינִיךָ רָאוּ, וְהַסִּמְנִים וְהַהוֹכָחוֹת, וְהַיָּד הַחֲזָקָה וְהַזְרֹעַ הַמּוֹנֶפֶת לְהַכּוֹת, שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ הוֹצִיא אוֹתְךָ בְּעֶזְרָתָם, בְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ יַעֲשֶׂה לְכָל הָעַמִּים שֶׁאַתָּה פּוֹחֵד מֵהֶם.

וה' אֱלֹהֶיךָ יִשְׁסֶה בָּהֶם גַּם אֵת הַצָּרְעוֹת, עַד שֶׁהַנְּשָׂאִים וְהַמְּסַתְּרִים מִפְּנֵיךָ יֵאבְדוּ.

אל תִּשְׁבַּר מִפְּנֵיהֶם, כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אִתְּךָ, הוּא אֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא.

וְהָיָה | עַקֵּב תִּשְׁמְעוּן אֵת הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה וְשָׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם אִתְּם וְשָׁמַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֵת־הַבְּרִית וְאֵת־הַחֲסֵד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָם:

וְאַתְּ בָרְכֵךָ וְהַרְבֵּךְ וַיְבָרֶךְ פְּרִי־בִטְנְךָ וּפְרִי־אֲדָמָתְךָ דְגָנְךָ וְתִירְשֶׁנְךָ וַיְצַהֲרֶךָ שְׁנֵי־אֲלָפִיךָ וַעֲשִׂיתָ צֹאנֶךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לְאַבְרָם לָתֵת לְךָ:

בְּרִיךְ תִּהְיֶה מִכָּל־הָעַמִּים לֹא־יִהְיֶה בְּךָ עֶקֶר וְעֶקְרָה וּבְבֵהֶמְתְּךָ:

וְהִסִּיר יְהוָה מִמֶּךָ כָּל־חֲלִי וְכָל־מַדּוּנִי מִצָּרִים הָרְעִים אֲשֶׁר יִדְעֶתָ לֹא יִשִּׁימְךָ בְּךָ וְנִתְּנָם בְּכָל־שׁוֹנְאֵיךָ:

וְאָכַלְתָּ אֶת־כָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ לֹא־תַחּוֹס עֵינֶךָ עֲלֵיהֶם וְלֹא תַעֲבֹד אֶת־אֱלֹהֵיהֶם כִּי־מוֹקֵשׁ הוּא לְךָ: ס

כִּי תֹאמַר בְּלִבִּיךָ רַבִּים הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִמֶּנִּי אוּכַל לְהוֹרִישָׁם:

לֹא תִירָא מֵהֶם זָכַר תִּזְכֹּר אֵת אֲשֶׁר־עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָרְעָה וּלְכָל־מִצְרַיִם:

הַמִּסֹּת הַגְּדֹלֹת אֲשֶׁר־רָאוּ עֵינֶיךָ וְהַאֲתַת וְהַמְּפֹתִים וְהַיָּד הַחֲזָקָה וְהַזְרֹעַ הַמּוֹנֶיָה אֲשֶׁר הוֹצִיאָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כְּנִיעוּשָׁה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְכָל־הָעַמִּים אֲשֶׁר־אַתָּה יִרָא מִפְּנֵיהֶם:

וְגַם אֶת־הַצָּרְעָה יִשְׁלַח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּם עַד־אֲבֹד הַנְּשָׂאִים וְהַמְּסַתְּרִים מִפְּנֵיךָ:

לֹא תַעֲרֹץ מִפְּנֵיהֶם כִּי־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּקִרְבְּךָ אֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא:

ה' אֱלֹהֶיךָ יָסִיר אֶת הָעַמִּים הָאֵלֶּה מִפְּנֵיךָ
מֵעַט מֵעַט, לֹא תֹכַל לְהַשְׁמִיד אוֹתָם מֵהָרַר
בְּדֵי שְׁחִית הַשָּׂדֶה לֹא תִתְרַבֶּה אֲצִלְךָ
בְּשֶׂהֶאָרֶץ תִּהְיֶה רִיקָה מִתּוֹשָׁבִים.

ה' אֱלֹהֶיךָ יִמְסֹר אוֹתָם לְפָנֶיךָ, וַיְבַלְבַּל אוֹתָם
בְּמַהוּמָה גְדוֹלָה עַד שִׁישְׁמְדוּ.

הוא יתן את מלביהם בידך, ותשמיד את
שָׁמֶם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם, אִישׁ לֹא יַעֲמֹד בְּפָנֶיךָ
עַד שֶׁתִּשְׁמִיד אוֹתָם.

את פסלי אלהיהם תשרפו באש, אל תחשוק
בַּכֶּסֶף וּבַזָּהָב שְׁעֲלֵיהֶם לְקַחַת אוֹתוֹ לַעֲצֹמֶךָ בְּדֵי
שְׁלֵא תִכְשַׁל בוֹ, כִּי הוּא תוֹעֵבֶת ה' אֱלֹהֶיךָ.

ואל תביא אליל תועבה לביתך שלא
תִתְחַיֵּב בְּלִיָּה בְּמֹהוּ, אֲלֵא תִמָּאֵס אוֹתוֹ
וְתִשָּׂא אוֹתוֹ כִּי חוֹבָה לְהַשְׁמִידוֹ.

פְּרַשְׁת וְזִכֵּרַת הַשֵּׁם

הַקְּפִידוּ לְקַיֵּם אֶת כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁאֲנִי מַצְוֶה
אִתְּכֶם הַיּוֹם, בְּדֵי שֶׁתַּחֲיוּ וְתִתְרַבּוּ וְתִבְּאוּ
וְתִכְבְּשׁוּ אֶת הָאָרֶץ שֶׁה' נִשְׁבַּע לְאַבוֹתֵיכֶם.

זְכוֹר אֶת כָּל הַדְּרָךְ שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ הוֹלִיכְךָ אוֹתְךָ
זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה בַּמִּדְבָּר, בְּדֵי לְהַכְנִיעַ אוֹתְךָ
– לְבוֹחַן אוֹתְךָ לְדַעַת אֶת מַה שֶּׁבִּלְבָב – אִם
תִּשְׁמֹר אֶת מִצְוֹתַי אוֹ לֹא.

הוא הכניע אותך והרעיב אותך והאכיל
אוֹתְךָ אֶת הַמֶּן שְׁלֵא הִפְרַת וְאַבוֹתֶיךָ לֹא
הִפְרִי, בְּדֵי לְהוֹדִיעַ לְךָ שֶׁהָאָדָם לֹא יַחֲיֶה רַק
עַל הַלֶּחֶם, אֲלֵא הָאָדָם יַחֲיֶה עִם כָּל דָּבָר
שֶׁה' יֹאמֵר.

זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה שֶׁבִּגְדֶיךָ לֹא בָּלוּ עַד
שֶׁנִּצְרַכְתָּ לְפִשְׁטָם מַעֲלִיךְ, וְרַגְלְךָ לֹא הִתְנַפְּחָה.
דַּע בְּלִבְךָ, שֶׁכִּמוֹ שְׂאִישׁ מִיִּסֵּר אֶת בְּנוֹ בֶּן ה'
אֱלֹהֶיךָ מִיִּסֵּר אוֹתְךָ.

שְׁמֹר אֶת מִצְוֹת ה' אֱלֹהֶיךָ – לְלַכֵּת בְּדַרְכֵי
וּלְכַבֵּד אוֹתוֹ.

וְנִשְׁלַ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־הַגּוֹיִם הָאֵלֶּל
מִפְּנֵיךָ מֵעַט מֵעַט לֹא תֹכַל כִּלְתֶּם
מֵהָרַר פֶּן־תִּרְבֶּה עָלֶיךָ חַיַּת הַשָּׂדֶה:

וּנְתַנֶּם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָנֶיךָ וְהִמָּם
מַהוּמָה גְדוֹלָה עַד הַשְׁמָדָם:

וְנָתַן מִלְכֵיהֶם בְּיָדְךָ וְהִאֲבִדְתָּ אֶת־שָׁמֶם
מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא־יִתְצַב אִישׁ בְּפָנֶיךָ
עַד הַשְׁמָדָה אִתָּם:

פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בְּאֵשׁ לֹא־
תִּחְמֹד כֶּסֶף וְזָהָב עֲלֵיהֶם וּלְקַחַת לְךָ פֶּן
תִּנְקֹשׁ בוֹ כִּי תוֹעֵבֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא:

וְלֹא־תִבְיֵא תוֹעֵבָה אֶל־בֵּיתְךָ וְהִיָּיתָ
חָרָם כְּמֹהוּ שִׁקְץ | תִּשְׁקָצְנוּ וְתַעֲבוּ
תִתְעַבְבוּ כִּי־חָרָם הוּא: פ

כָּל־הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אֲנִי מַצְוֶה הַיּוֹם
תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תַּחֲיוּן וְרִבִּיתֶם
וּבִאתֶם וִירִשְׁתֶּם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע
יְהוָה לְאַבְתִּיכֶם:

וְזָכַרְתָּ אֶת־כָּל־הַדְּרָךְ אֲשֶׁר הוֹלִיכְךָ
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה בַּמִּדְבָּר
לְמַעַן עֲנֹתְךָ לְנִסְתֹךָ לְדַעַת אֶת־אֲשֶׁר
בְּלִבְבְּךָ תִּתְשַׁמֵּר מִצְוֹתַי אִם־לֹא:

וַיַּעֲנֶךָ וַיַּרְעִבְךָ וַיֹּאכְלֶךָ אֶת־הַמֶּן אֲשֶׁר
לֹא־יָדַעְתָּ וְלֹא יָדְעוּן אֲבוֹתֶיךָ לְמַעַן
הוֹדִיעֶךָ כִּי לֹא עַל־הַלֶּחֶם לְבַדּוֹ יַחֲיֶה
הָאָדָם כִּי עַל־כָּל־מוֹצָא כִּי־יְהוָה יַחֲיֶה
הָאָדָם:

שְׁמַלְתְּךָ לֹא בִלְתָּה מַעֲלִיךְ וְרַגְלְךָ לֹא
בִצְנָקָה זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה:

וַיָּדַעְתָּ עִם־לִבְבְּךָ כִּי כַּאֲשֶׁר יִיָּסֵר אִישׁ
אֶת־בְּנוֹ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִיִּסְרֶךָ:

וְשָׁמַרְתָּ אֶת־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְלַכֵּת
בְּדַרְכֵי וּלְיִרְאָה אֹתוֹ:

* [1] כב כג כד כה כו ח א ב ג ד ה י

כי ה' אלהיך מביא אותך לארץ טובה -
 ארץ נחלי מים מעינות ותהומות, שנובעים
 בפקעה ובהר.

ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון, ארץ
 זיתי שמן, ודבש תמרים.

ארץ שלא תאכל בה לחם בעניות - לא
 יחסר לך בה שום דבר, ארץ שיש באבניה
 ברזל, ומהריה תחצוב נחושת.

אתה תאכל ותשבע, ותברך את ה' אלהיך
 על הארץ הטובה שנתן לך.

הזהר לך שלא תשכח את ה' אלהיך, בכך
 שלא תשמוד את מצוותיו ומשפטי וחקיו
 שאני מצוה אותך היום.

שלא תאכל ותשבע ותבנה בתים טובים
 ותגור בהם,

ובקרך וצאנך יתרבו, ויתרבה לך כסף וזהב,
 וכל מה שיש לך יתרבה.

ותתנאה בלבך, ותשכח את ה' אלהיך
 שהוציא אותך מארץ מצרים מבית עבדים.

שהולך אותך במדבר הגדול והנורא שיש בו
 נחשים ארסיים ועקרבים, וצמאון - שאין בו
 מים, שהוציא לך מים מהסלע הקשה.

שהאכיל אותך במדבר מן שלא הכירו
 אבותיך, כדי להכניע אותך וכדי לבחון
 אותך, כדי שייכל לבסוף להיטיב לך.

שלא תאמר לעצמך: כוחי ועצמתי ידי עשו
 לי את העושר הזה.

אלא זכור את ה' אלהיך, שהוא שנותן לך
 כח לעשות עושר, כדי לקיים את ההסכם
 שנשבע לאבותיך, כמו שהוא מקים כיום.

אם תשכח את ה' אלהיך, ותלך אחרי
 אלהים אחרים ותעבוד אותם ותשתחוה
 להם, אני מעיד בכם היום שתאבדו.

כמו העמים שה' משמיד מפניכם כך תאבדו,
 כתוצאה מכך שלא תשמעו בקול ה'

כי יהנה אלהיך מביאך אל-ארץ
 טובה ארץ נחלי מים עינות ותהומות
 יצאים בפקעה ובהר:

ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון
 ארץ-זית שמן ודבש:

ארץ אשר לא במסכנת תאכל-בה
 לחם לא-תחסר כל בה ארץ אשר
 אבניה ברזל ומהריה תחצב נחושת:

ואכלת ושבעת וברכת את-יהוה
 אלהיך על-הארץ הטובה אשר נתן-לך:

השמר לך פן-תשכח את-יהוה אלהיך
 לבלתי שמר מצותיו ומשפטי וחקתיו
 אשר אנכי מצוה היום:

פן-תאכל ושבעת ובתים טובים תבנה
 וישבת:

ובקרך וצאנך ירבין וכסף וזהב
 ירבה-לך וכל אשר-לך ירבה:

ורם ללבך ושכחת את-יהוה אלהיך
 המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים:

המוליכך במדבר ו הנדל והנורא
 נחשו שרף ועקרב וצמאון אשר אין-
 מים המוציא לך מים מצור החלמיש:

המאכלך מן במדבר אשר לא-ידעון
 אבותיך למען ענתך ולמען נסתך
 להיטבה באחרייתך:

ואמרת בלבבך כחי ועצם ידי עשה
 לי את-החיל הזה:

וזכרת את-יהוה אלהיך כי הוא הנתן
 לך כח לעשות חיל למען הקים את
 בריתו אשר-נשבע לאבותיך כיום הזה: פ

והיה אם-שכח תשכח את-יהוה
 אלהיך והלכת אחרי אלהים אחרים
 ועבדתם והשתחנית להם הערתי בכם
 היום כי אבד תאבדון:

כגוים אשר יהוה מאביד מפניכם כן
 תאבדון עקב לא תשמעון בקול יהוה

אלהיכם: פ

אלהיכם.

פרשת זכירת החטאים

שמע ישראל, אתה עובר היום את הירדן לבוא לכבוש עמים גדולים ועצומים יותר ממך, ערים גדולות ומבצרות בחומות – כאלו עד השמים.

עם גדול וגבוה – בני ענקים, הרי אתה ידעת ואתה שמעת – וכי מי יכול להתייבב לפני בני ענק!

דע היום, שה' אלהיך הוא שעובר לפניך, בוחו – אש שורפת, הוא ישמיד אותם והוא יכניע אותם לפניך, כבוש אותם ואבד אותם מהר, כמו שה' אמר לך.

בשה' אלהיך יהדוף אותם מלפניך אל תחשוב ותאמר: "גם בזכות צדקתי ה' הביא אותי לכבוש את הארץ הזאת וגם בגלל רשעת העמים האלה ה' מגרש אותם מלפניך".

לא בזכות צדקתך ויושר לבך אתה בא לכבוש את ארצם, אלא רק בגלל רשעת העמים האלה ה' אלהיך מגרש אותם מלפניך, וכדי לקיים את מה שה' נשבע לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב.

דע שלא בזכות צדקתך ה' אלהיך נותן לך את הארץ הטובה הזאת לכבוש אותה, כי אתה הרי עם עקשן וסרבן.

זכור אל תשכח את זה שהכעסת את ה' אלהיך במדבר, מהיום שיצאת מארץ מצרים עד שבאתם עד המקום הזה הייתם מסרבים לדברי ה'.

ובהר חורב הכעסתם את ה', וה' כעס עליכם ורצה להשמיד אתכם.

בשעליתי להר לקחת את לוחות האבנים – לוחות ההסכם שה' עשה אתכם, ישבתי בהר ארבעים יום וארבעים לילה, לא אכלתי

שמע ישראל אתה עובר היום את הירדן לבא לרשת גוים גדולים ועצומים ממך ערים גדולות ובצרות בשמים:

עם גדול ורם בני ענקים אשר אתה ידעת ואתה שמעת מי יתייבב לפני בני ענק:

וידעת היום כי יהנה אלהיך הוא העבר לפניך אש אכלה הוא ישמידם והוא יכניעם לפניך והורשתם והאבדתם מהר כאשר דבר יהנה לך:

אלתאמר בלבבך בתוך יהנה אלהיך אתם מלפניך לאמר בצדקתי הביאני יהנה לרשת את הארץ הזאת וברשעת הגוים האלה יהנה מורישם מפניך:

לא בצדקתך ובישר ללבבך אתה בא לרשת את ארצם כי ברשעת הגוים האלה יהנה אלהיך מורישם מפניך ולמען הקים את הדבר אשר נשבע יהנה לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב:

וידעת כי לא בצדקתך יהנה אלהיך נתן לך את הארץ הטובה הזאת לרשתה כי עם קשה-ערה אתה:

זכר אל-תשכח את אשר-הקצפת את יהנה אלהיך במדבר למו-היום אשר-יצאת מארץ מצרים עד-באכם עד-המקום הזה ממרים הייתם עם-יהנה:

ובחרב הקצפתם את-יהנה ויתאנף יהנה בכם להשמיד אתכם:

בעלתי הקרה לקחת לוחות האבנים לוחות הברית אשר-כרת יהנה עמכם ואשב בהר ארבעים יום וארבעים

ט

שליש

לִילָה לַחֵם לֹא אָכַלְתִּי וּמַיִם לֹא שָׁתִיתִי:

י וַיִּתֵּן יְהוָה אֵלַי אֶת־שְׁנֵי לוחות האבנים כתובים באצבע אלהים, ועליהם כתובים כל הדברים הדברים אשר דבר יהוה עמכם בהר מתוך האש ביום הקהל:

יא ויהי מקץ ארבעים יום וארבעים לילה נתן יהוה אלי את־שְׁנֵי לוחות האבנים ללוחות הברית:

יב ויאמר יהוה אלי קום רד מהר מזה כי שחת עמך אשר הוצאת ממצרים סרו מהר מן־הדרך אשר צויתם עשו להם מסכה:

יג ויאמר יהוה אלי לאמר ראיתי את־העם הזה והנה עם־קשה־עָרֵף הוא:

יד הרף ממני ואשמידם ואמחה את־שְׁמֵם מתחת השמים ואעשה אותך לגוי־עצום ורב ממנו:

טו ואפן וארד מן־ההר וההר בער באש ושני לוחות הברית על שתי ידי:

טז וארא והנה חטאתם ליהוה אלהיכם עשיתם לכם עגל מסכה סרתם מהר מן־הדרך אשר־צוה יהוה אתכם:

יז ואתפש בשני הלחת ואשלכם מעל שתי ידי ואשברם לעיניכם:

יח ואתנפל לפני יהוה כראשנה ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכלתי ומים לא שתיתי על כל־חטאתכם אשר חטאתם לעשות הרע בעיני יהוה להכעיסו:

יט כי יגדתי מפני האף ותחמה אשר קצף יהוה עליכם להשמיד אתכם וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא:

כ ובאתרן התאנף יהוה מאד להשמידו ואתפלל גם־בעד אתרן בעת ההוא:

כא ואת־חטאתכם אשר־עשיתם את־העגל לקחתי ואשרף אתו באש ואכלת אתו

לחם ולא שתיתי מים.

ה' נתן לי את שני לוחות האבנים כתובים באצבע אלהים, ועליהם כתובים כל הדברים שה' דבר אתכם בהר מתוך האש ביום התבנסות הקהל.

בסוף ארבעים יום וארבעים לילה, ה' נתן לי את שני לוחות האבנים – לוחות ההסכם.

ה' אמר לי: קום רד מכאן מהר, כי עמך שהוצאת ממצרים קלל, הם סטו מהר מהדרך שצויתי אותם, עשו להם פסל ממתכת.

ה' אמר לי: ראיתי את העם הזה והנה הוא עם עקשן וסרבל.

עזוב אותי ואשמיד אותם, ואמחוק את שמם מתחת לשמים, ואעשה מך עם עצום וגדול יותר מהם:

פניתי וירדתי מההר, וההר בוער באש, ושני לוחות ההסכם על שתי ידי.

ראיתי שהנה חטאתם לה' אלהיכם – עשיתם לכם עגל ממתכת, סטיתם מהר מהדרך שה' צוה אתכם.

תפשתי בשני הלוחות והשלכתי אותם מעל שתי ידי, ושברתי אותם לעיניכם.

השתטחתי לפני ה' ארבעים יום וארבעים לילה כמו בפעם הראשונה, לא אכלתי לחם ולא שתיתי מים, ובקשתי סליחה על כל החטא שלכם שחטאתם – לעשות את הרע בעיני ה', להכעיסו.

כי חששתי מהפעם והרגזו שה' בעס עליכם ורצה להשמיד אתכם, ה' שמע אלי גם בפעם ההיא.

ה' בעס מאוד על אתרן ורצה להשמיד אותן, התפללתי באותו זמן גם על אתרן.

ואת החטא שלכם שעשיתם – את העגל, לקחתי ושרפתי אותו באש, וטחנתי אותו

היטב, עד שנהיה דק ונעשה אבקה, והשלכתי את עפרו לנחל שיורד מההר.

ובתבערה, ובמסה ובקברת התאווה, ובקברות התאווה, הכעסתם את ה'.

וכש'ה שלח אתכם מקדש ברנע ואמר: עלו וכבשו את הארץ שנתתי לכם, סרבתם לצווי ה' אלהיכם ולא האמנתם לו ולא שמעתם בקולו.

הייתם מסרבים לצווי ה' מהיום שהפרתיו אתכם.

השתטחתי לפני ה' באותם ארבעים יום וארבעים לילה שהשתטחתי, כי ה' רצה להשמיד אתכם.

התפללתי אל ה' ואמרתי: ה' אלהים, אל תהרוס את עמך ונחלתך שגאלת בגדלותך – שהוצאת ממצרים ביד חזקה.

זכור את השבועה שנשבעת לאברהם ויצחק ויעקב עבדיך, אל תפנה להביט על עקשנות העם הזה ועל רשעותו ועל חטאו.

שלא יאמרו תושבי הארץ שהוצאת אותנו משם: ה' הוציא אותם למדבר להרוג אותם, בגלל חוסר יכולתו להביא אותם לארץ שהבטיח להם ובגלל שנאתו אותם.

והרי הם עמך ונחלתך שהוצאת בכוחך הגדול ובזרועה המורמת בגאווה!

פרשת לקחי חטא העגל

בזמן שהוא ה' אמר אלי: פסול לך שני לוחות אבנים כמו הראשונים, ועלה אלי להר, ועשה לך ארון עץ.

ואכתוב על הלוחות את הדברים שהיו כתובים על הלוחות הראשונים שבברת, ותשים אותם בארון.

עשיתי ארון מעצי שטה, ופסלתי שני לוחות אבנים כמו הראשונים, ועליתי להר בששני הלוחות בידי.

טחון היטב עד אשר-הק לעפר ואשלך את-עפרו אל-הנחל הירד מן-ההר:

ובתבערה ובמסה ובקברת התאווה מקצפים הייתם את-יהוה:

ובשלח יהוה אתכם מקדש ברנע לאמר עלו ורשו את-הארץ אשר נתתי לכם ותמרו את-פי יהוה אלהיכם ולא האמנתם לו ולא שמעתם בקלו:

ממרים הייתם עם-יהוה מיום דעתי אתכם:

ואתנפל לפני יהוה את ארבעים היום ואת-ארבעים הלילה אשר התנפלתי כ-אמר יהוה להשמיד אתכם:

ואתפלל אל-יהוה ואמר אדני יהוה אל-תשחת עמך ונחלתך אשר פדית בגדלך אשר-הוצאת ממצרים ביד חזקה:

זכר לעבדיך לאברהם ויצחק וליעקב אל-תפן אל-קשי העם הזה ואל-רשעו ואל-חטאתו:

פן-יאמרו הארץ אשר הוצאתנו משם מבלי וכלת יהוה להביאם אל-הארץ אשר-דבר להם ומשנאתו אותם הוציאם להמתם במדבר:

והם עמך ונחלתך אשר הוצאת בכוחך הגדול ובזרועה הנטויה: פ

כב

כג

כד

כה

כו

כז

כח

כט

רביעי

א

ב

ג

בעת שהוא אמר יהוה אלי פסל-לך שני-לוחות אבנים כראשונים ועלה אלי התרה ועשית לך ארון עץ:

ואכתב על-הלוחות את-הדברים אשר היו על-הלוחות הראשונים אשר שברת ושמתם בארון:

ואעש ארון עצי שטים ואפסל שני-לוחות אבנים כראשונים ואעל התרה ושני הלוחות בידי:

הוא כתב על הלחית כמכתב הראשון את עשרת הדברים אשר דבר יהוה אליכם בהר מתוך האש ביום הקהל ויתגם יהוה אלי: ^ד

פניתי וירדתי מההר, ושמתני את הלוחות בארון שעשיתי, והם היו שם כמו שה' צוה אותי. ^ה

ובני ישראל נסעו מבארות בני יעקן למוסרה, שם אהרן מת ונקבר שם, ואלעזר בנו בהן תחתיו. ^ו

משם נסעו לגדגוד, ומגדגוד ליטבת - ארץ נחלי מים. ^ז

באותו הזמן - אחרי חטא העגל, ה' הבדיל את שבט הלוי שרק הוא ישא את ארון ברית ה' ויעמוד לפני ה' לשרת אותו ויברך בשמו כמו שהם עושים עד היום. ^ח

לכן אין ללוי חלק ונחלה עם אחיו, עבודת ה' היא נחלתו כמו שה' אלהיך דבר לגביו. ^ט

ואני עמדתי בהר כמספר הימים הראשונים - ארבעים יום וארבעים לילה, ה' שמע אלי גם בפעם ההיא - ה' לא רצה להשמיד אותך. ^י

ה' אמר לי: קום, לך הנהג את העם, ויבואו ויכבשו את הארץ שנשבעתי לאבותיהם לתת להם. ^{יא}

פרשת אהבת השם

ועשיו ישראל, מה ה' אלהיך מבקש ממך, רק לכבוד את ה' אלהיך ללכת בכל דרכיו ולאהוב אותו ולעבוד את ה' אלהיך בכל לבך ובכל רצונך, ^{יב}

לשמור את מצוות ה' ואת חקיו שאני מצוה אותך היום, וכל זאת כדי שיהיה לך טוב. ^{יג}

הרי לה' אלהיך שיכים השמים ומה ^{יד}

ניכתב על הלחית כמכתב הראשון את עשרת הדברים אשר דבר יהוה אליכם בהר מתוך האש ביום הקהל ויתגם יהוה אלי: ^ד

ואפן וארד מן ההר ואשם את הלחית בארון אשר עשיתי ויהיו שם כאשר צונו יהוה: ^ה

ובני ישראל נסעו מבארות בני יעקן למוסרה שם מת אהרן ונקבר שם ויכתו אלעזר בנו תחתיו: ^ו

משם נסעו הגדגוד ומן הגדגוד יטבתה ארץ נחלי מים: ^ז

בעת ההוא הבדיל יהוה את שבט הלוי לשאת את ארון ברית יהוה לעמוד לפני יהוה לשרתו ולברך בשמו עד היום הזה: ^ח

על כן לא יהיה ללוי חלק ונחלה עם אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר דבר יהוה אלהיך לו: ^ט

ואנכי עמדתי בהר כמים הראשונים ארבעים יום וארבעים לילה וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא לא אבה יהוה השחיתך: ^י

ויאמר יהוה אלי קום לך למסע לפני העם ויבאו וירשו את הארץ אשר נשבעתי לאבתם לתת להם: פ ^{יא}

ועתה ישראל מה יהוה אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה את יהוה אלהיך ללכת בכל דרכיו ולאהבה אתו ולעבד את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך: ^{יב}

לשמור את מצוות יהוה ואת חקתיו אשר אנכי מצוה היום לטוב לך: ^{יג}

הן ליהוה אלהיך השמים ושמי ^{יד}

חמישי

שָׁמַעְלֵיהֶם, הָאָרֶץ, וְכָל מַה שֶּׁבָהוּ
אָבֵל רַק בְּאֲבוֹתֶיךָ ה' חָשַׁק לְאַהֲבֹב אוֹתָם,
וּבְחַר בָּכֶם - בְּצִאֲצָאֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם מִתּוֹךְ כָּל
הָעַמִּים, כְּמוֹ שְׂאֵתֶם רוֹאִים כִּיּוֹם.

הַסִּירוּ אֶת אֲטִימוֹת לְבַבְכֶם - וְאַל תִּתְעַקְשׁוּ
עוֹד.

כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וְאֲדוֹנֵי
הָאֲדוֹנִים, הוּא הָאֵל הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא
שְׁלֵא יִתֵּן עֲדִיפוֹת שְׁלֵא כַּדִּין וְלֹא יִקַּח שׂוֹחֵד.

הוּא עוֹשֶׂה מִשְׁפָּט צְדָק עֲבוּר יָתוּם וְאִלְמָנָה,
וְאוֹהֵב גֵּר לְתַת לוֹ אוֹכֵל וּבֹגְדִים.

אַהֲבוּ אֶת הַגֵּר כִּי גַם אַתֶּם הֵייתֶם תּוֹשָׁבִים
יָרִים בְּאָרֶץ מִצְרַיִם.

כַּבֵּד אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, אוֹתוֹ תַעֲבֹד, בּוֹ תִדְבָּק,
וּתְשַׁבַּע רַק בְּשִׁמוֹ.

הוּא מְקוֹר גְּאוּתְךָ וְהוּא אֱלֹהֶיךָ, שְׁעֲשֵׂה לְךָ
אֶת הַנִּפְלְאוֹת הַגְּדוֹלוֹת וְהַמְפָּחִידוֹת הָאֵלֶּה
שְׁעֵינֶיךָ רְאוּ.

שִׁבְעִים אֲנָשִׁים הָיוּ אֲבוֹתֶיךָ כְּשִׁירְדוּ לְמִצְרַיִם,
וְעַכְשָׁיו ה' אֱלֹהֶיךָ עֲשֵׂה אִתְּכֶם רַבִּים כְּכּוֹכְבֵי
הַשָּׁמַיִם.

אַהֲבֹב אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, הַקָּפֵד לְקַיֵּם אֶת חֻקֵּי
מִשְׁפָּטָיו וּמִצְוֹתָיו, תָּמִיד.

דַּעוּ וְהִפְנִימוּ הַיּוֹם, כִּי לֹא לְצִאֲצָאִיכֶם אָנִי
פּוֹנֵה - שְׁלֵא הִכִּירוּ וְשְׁלֵא רְאוּ אֶת מוֹסֵר
הַהִשְׁבֵּל שֶׁה' אֱלֹהֵיכֶם לָמַד אִתְּכֶם, אֶת
גְּדֻלַּתוֹ, אֶת יְדוֹ הַחֲזָקָה וְזִרְעוֹ שֶׁמוֹנֶפֶת לְהַבֹּת.
וְאֶת סִימְנָיו, וְאֶת מַעֲשָׂיו שְׁעֲשֵׂה בְּמִצְרַיִם
לְפָרְעָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְלְכָל אֲרָצוֹ.

וְאֶת מַה שְׁעֲשֵׂה לְחִיל מִצְרַיִם - לְסוּסָיו
וְלְרִכְבּוֹ, שֶׁהֲצִיף אֶת מִי יָם סוֹף עַל פְּנֵיהֶם,
כְּשִׁרְדָּפוּ אַחֲרֵיכֶם, וְה' אֵבֵד אוֹתָם, וְהֵם לֹא
חִזְרוּ לְעוֹצְמַתֶם עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

וְאֶת מַה שְׁעֲשֵׂה לָכֶם בַּמִּדְבָּר עַד שִׁבְאַתֶּם

הַשָּׁמַיִם הָאָרֶץ וְכָל-אֲשֶׁר-בָּהּ:

רַק בְּאֲבוֹתֶיךָ חָשַׁק יְהוָה לְאַהֲבֹב אוֹתָם
וַיִּבְחַר בְּזֶרְעִם אַחֲרֵיהֶם בְּכֶם מִכָּל-
הָעַמִּים כִּיּוֹם הַזֶּה:

וּמִלְתֶּם אֶת עַרְלַת לְבַבְכֶם וְעַרְפְּכֶם
לֹא תִקְשׁוּ עוֹד:

כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים
וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים הָאֵל הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא
אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא פָנָיִם וְלֹא יִקַּח שֹׂחֵד:

עֹשֶׂה מִשְׁפָּט יָתוּם וְאִלְמָנָה וְאוֹהֵב גֵּר
לְתַת לוֹ לֶחֶם וּשְׂמֵלָה:

וְאַהֲבַתֶּם אֶת-הַגֵּר כִּי-גֵרִים הֵייתֶם
בְּאָרֶץ מִצְרַיִם:

אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא אֹתוֹ תַעֲבֹד וּבּוֹ
תִדְבָּק וּבְשִׁמוֹ תִשָּׁבַע:

הוּא תְהִלַּתְךָ וְהוּא אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר-עֲשֵׂה
אִתְּךָ אֶת-הַגְּדֻלָּת וְאֶת-הַנּוֹרָאֹת הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר רְאוּ עֵינֶיךָ:

בְּשִׁבְעִים נַפְשׁ יָרְדוּ אֲבוֹתֶיךָ מִצְרַיִמָה
וְעַתָּה שְׂמֹךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כְּכּוֹכְבֵי
הַשָּׁמַיִם לְרַב:

וְאַהֲבֹב אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְרַתְּ
מִשְׁמֵרְתּוֹ וְחֻקָּתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וּמִצְוֹתָיו
כָּל-הַיָּמִים:

וַיִּדְעַתֶּם הַיּוֹם כִּי לֹא אֶת-בְּנֵיכֶם אֲשֶׁר
לֹא-יָדְעוּ וְאֲשֶׁר לֹא-רְאוּ אֶת-מוֹסֵר
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֶת-גְּדֻלּוֹ אֶת-יְרֵדוֹ
הַחֲזָקָה וְזִרְעוֹ הַנְּטוּיָה:

וְאֶת-אֲתָתָיו וְאֶת-מַעֲשָׂיו אֲשֶׁר עֲשֵׂה
בְּתוֹךְ מִצְרַיִם לְפָרְעָה מֶלֶךְ-מִצְרַיִם
וְלְכָל-אֲרָצוֹ:

וְאֲשֶׁר עֲשֵׂה לְחִיל מִצְרַיִם לְסוּסָיו
וְלְרִכְבּוֹ אֲשֶׁר הֲצִיף אֶת-מִי יָם-סוֹף
עַל-פְּנֵיהֶם בְּרִדְפָם אַחֲרֵיכֶם וַיֵּאבְדוּם
יְהוָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

וְאֲשֶׁר עֲשֵׂה לָכֶם בַּמִּדְבָּר עַד-בְּאַכֶם

עַד-הַמָּקוֹם הַזֶּה:

וְאֲשֶׁר עָשָׂה לְדָתְךָ וּלְאֲבִיךָ בְּנֵי אֱלֹאֲבִי בֶן-רְאוּבֵן אֲשֶׁר פָּצְתָה הָאָרֶץ אֶת-פִּיהָ וַתַּבְלַעַם וְאֶת-כַּתִּיבָתָהּ וְאֶת-אֶהְלִיהֶם וְאֶת בְּרִגְלֵיהֶם בְּקֶרֶב כָּל-יִשְׂרָאֵל:

למקום הזה.

וְאֵת מֵה שְׁעָשָׂה לְדָתְךָ וּלְאֲבִירֶם בְּנֵי אֱלִיאָב בֶּן רְאוּבֵן - שֶׁהָאָרֶץ פָּתְחָה אֶת פִּיהָ וּבִלְעָה אוֹתָם וְאֵת כַּתִּיבָתָהּ וְאֵת אֶהְלִיהֶם וְאֵת כָּל הַנְּכֹסִים שְׂאֵתָם, בְּמִרְכְּזוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל.

אֵלָּא עֵינֵיכֶם הֵן שָׂאוּ אֶת כָּל מַעֲשֵׂה הַיְּהוָה הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה.

הַקְּפִידוּ לָקִים אֶת כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁאֲנִי מִצְוֶה אוֹתְךָ הַיּוֹם, כִּדְבַר שֶׁתַּחֲזִיקוּ וּתְבוֹאוּ וּתְכַבְּשׁוּ אֶת הָאָרֶץ שְׂאֵתָם עוֹבְרִים לְשֵׁם לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ.

וּכְדֵי שֶׁתַּתְּקִימוּ זְמַן רַב עַל הָאֲדָמָה שֶׁהִ' נֹשֵׁב לְאֲבוֹתֵיכֶם לְתֵת לָהֶם וּלְצִאֲצָאֵיהֶם - אָרֶץ שׁוֹפֵעַת חֶלֶב וְדָבָשׁ.

כִּי עֵינֵיכֶם הִרְאִיתֶם אֶת-כָּל-מַעֲשֵׂה יְהוָה הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה:

וּשְׁמֵרְתֶם אֶת-כָּל-הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה הַיּוֹם לְמַעַן תַּחֲזִיקוּ וּבִאֲתֶם וִירִשְׁתֶּם אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתֶם עוֹבְרִים שָׂמָּה לְרִשְׁתָּהּ:

וּלְמַעַן תִּאֲרִיכוּ יָמִים עַל-הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נֹשֵׁב יְהוָה לְאֲבוֹתֵיכֶם לְתֵת לָהֶם וּלְזֶרְעָם אָרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ: ס

פְּרַשְׁת שִׁבַח הָאָרֶץ

כִּי הָאָרֶץ שְׂאֵתָה בָּא לְשֵׁם לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ, הִיא לֹא כְּאָרֶץ מִצְרַיִם שִׁיִּצְאֲתֶם מִשָּׁם שֶׁהָיִיתָ זוֹרֵעַ אֶת זֶרְעֶךָ וּמִשְׁקָהּ בְּעֶצְמֶךָ כְּמוֹ שֶׁמִּשְׁקִים גֵּן יָרֵק.

הָאָרֶץ שְׂאֵתָם עוֹבְרִים לְשֵׁם לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ הִיא אָרֶץ הָרִים וּבְקַעוֹת, הִיא תִשָּׂתָה מִיַּם מִמַּטֵּר הַשָּׁמַיִם.

אָרֶץ שֶׁהִ' אֱלֹהֶיךָ דוֹרֵשׁ בְּשִׁלוּמָהּ, עֵינֵי הִ' אֱלֹהֶיךָ מִשְׁגִּיחוֹת וּמִבִּיטוֹת בָּהּ תָּמִיד, מִתְחַלֵּת הַשָּׁנָה וְעַד סוֹף הַשָּׁנָה.

פְּרַשְׁת וְהָיָה אִם שָׁמַעַ

אִם תִּשְׁמָעוּ לְמִצְוֹתַי שֶׁאֲנִי מִצְוֶה אֶתְכֶם הַיּוֹם - לְאֵהוֹב אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם, וּלְעִבּוֹד אוֹתוֹ בְּכָל לַבְּנֵים וּבְכָל רְצוֹנְכֶם,

אֲתֵן אֶת הַגֶּשֶׁם בְּאַרְצְכֶם בְּזִמְנוֹ מִהַגֶּשֶׁם הָרִאשׁוֹן בַּחוּרֶף וְעַד לְאַחֲרוֹן, וְתִאֶסְפוּ אֶת תְּבוּאָתְךָ וַיִּינֶף וַיִּשְׁמַנֶּךָ.

אֲתֵן עֹשֶׂב בְּשָׂדוֹתֶיךָ לְבַהֲמֹתֶיךָ, וְתֹאכַלְתָּ

כִּי הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתֶם בְּאֶ-שָׂמָּה לְרִשְׁתָּהּ לֹא כְּאָרֶץ מִצְרַיִם הִיא אֲשֶׁר יִצְאֲתֶם מִשָּׁם אֲשֶׁר תִּזְרַע אֶת-זֶרְעֶךָ וְהִשְׁקִיתָ בְּרִגְלֶךָ כְּגֵן הַיָּרֵק:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתֶם עוֹבְרִים שָׂמָּה לְרִשְׁתָּהּ אָרֶץ הָרִים וּבְקַעַת לְמַטֵּר הַשָּׁמַיִם תִּשָּׂתָה-מִיָּם:

אָרֶץ אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ דֹרֵשׁ אֶתָּה תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּהּ מְרִשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה: ס

וְהָיָה אִם-שָׁמַעַ תִּשְׁמָעוּ אֶל-מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאֵהְבָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעִבְדוֹ בְּכָל-לְבַבְכֶם וּבְכָל-נַפְשְׁכֶם:

וְנָתַתִּי מִטֵּר-אַרְצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמִלְקוֹשׁ וְאֶסְפַּת דְּגַנְךָ וְתִירֹשֶׁךָ וַיִּצְהַרְךָ:

וְנָתַתִּי עֹשֶׂב בְּשָׂדֶךָ לְבַהֲמֹתֶיךָ וְאָכַלְתָּ

וּשְׁבַעַת:

טז השִׁמְרוּ לָכֶם פֶּן יִפְתָּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וְעַבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם:

יז וְחָרָה אַף־יְהוָה בְּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וְאֲבַרְתֶּם מִזֶּרֶחַ מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נָתַן לָכֶם:

יח וּשְׁמַתֶּם אֶת־דְּבָרֵי אֱלֹהֵי עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשֵׁיכֶם וְקִשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יְדֵיכֶם וְהָיוּ לְטוֹשֶׁפֶת בֵּין עֵינֵיכֶם:

יט וְלִמְדַתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּכֶם בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ:

כ וּכְתַבְתֶּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וְיָמֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְתִּיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ: ס

וּתְשַׁבַּע:

הִזְהָרוּ לָכֶם שְׁלֹבְכֶם לֹא יִתְפַּתֶּה, וְתִסְטּוּ מִהֲדַרְךָ הַנִּכְוָנָה וְתַעֲבֹדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְתִשְׁתַּחֲוּוּ לָהֶם.

ה' יִכְעַס עֲלֵיכֶם, וְיַעֲצוֹר אֶת הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִרְדּוּ גֶשֶׁם, וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת יְבוּלָהּ, וְתִאֲבֹדוּ בְּמַהֲרֹת מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה שֶׁה' נָתַן לָכֶם.

הִפְנִימוּ אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהֵי בְלִבְכֶם וּבְרַצוֹנְכֶם, קִשְׁרוּ אוֹתָם לְתַעֲוֹד עַל הַיָּד שְׁלֹבְכֶם, וְהָיוּ לְתִכְשִׁיט בֵּין עֵינֵיכֶם.

לְמַדּוּ אוֹתָם אֶת בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּהֶם, בְּשִׁאֲתָהּ יוֹשֵׁב בְּבֵיתְךָ וּבְשִׁאֲתָהּ הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ, בְּשִׁאֲתָהּ שׁוֹכֵב וּבְשִׁאֲתָהּ קָם.

כְּתוֹב אוֹתָם עַל מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ. כְּדֵי שְׂתַיִיכֶם וְחַיֵּי בְנֵיכֶם יִתְאַרְכוּ עַל הָאֲדָמָה שֶׁה' נִשְׁבַּע לְאַבְתִּיכֶם לָתֵת לָהֶם, כְּמִשְׁךָ שְׁנוֹת הַשָּׁמַיִם מֵעַל הָאָרֶץ.

פְּרַשַׁת הַיְרֵשָׁה הַשְּׁלֵמָה

כז כִּי אִם תִּקְפִּידוּ לְקוֹם אֶת כָּל הַמִּצְוֹת הָאֵלֹהֵי שֶׂאֲנִי מִצְוֶה אֹתְכֶם לַעֲשׂוֹת אוֹתָן – לְאַהֲבֹב אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם לְלַכֵּת בְּכָל דְּרָכָיו וּלְדַבּוֹק בּוֹ.

ח' יִגְרַשׁ אֶת כָּל הָעַמִּים הָאֵלֹהֵי מִלְּפָנֵיכֶם, וְתִכְבְּשׁוּ עַמִּים גְּדוּלִים וְעַצוּמִים יוֹתֵר מִכֶּם.

כח כָּל מְקוֹם שֶׁכָּף רַגְלְכֶם תִּדְרֹךְ בּוֹ יִהְיֶה שְׁלֹבְכֶם, גְּבוּלְכֶם יִהְיֶה מִהַמְדַּבֵּר וְהַלְבָּנוֹן מִן הַנְּהַר נְהַר־פָּרָת וְעַד הַיָּם הָאֲחֵרֹן יִהְיֶה גְבוּלְכֶם:

כט אִישׁ לֹא יַעֲמוֹד בְּפָנֵיכֶם, ה' אֱלֹהֵיכֶם יִשְׁרֶה פָּחוּד וְכָבוֹד מִכֶּם בְּכָל הָאָרֶץ שֶׁתִּדְרֹכוּ בָּהּ כְּמוֹ שֶׁהִבְטִיחַ לָכֶם.

שביעי
מפסוק

כב כִּי אִם־שָׁמַר תִּשְׁמְרוּן אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה אֹתְכֶם לַעֲשׂוֹתָהּ לְאַהֲבָהּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְלַכֵּת בְּכָל־דְּרָכָיו וּלְדַבְּקָה־בּוֹ:

כז וְהוֹרִישׁ יְהוָה אֶת־כָּל־הַגּוֹיִם הָאֵלֹהֵי מִלְּפָנֵיכֶם וִירְשַׁתֶּם גּוֹיִם גְּדוּלִים וְעַצוּמִים מִכֶּם:

כח כָּל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ כַּף־רַגְלְכֶם בּוֹ לָכֶם יִהְיֶה מִן־הַמְדַּבֵּר וְהַלְבָּנוֹן מִן הַנְּהַר נְהַר־פָּרָת וְעַד הַיָּם הָאֲחֵרֹן יִהְיֶה גְבוּלְכֶם:

כט לֹא־יִתְנַצֵּב אִישׁ בְּפָנֵיכֶם פָּחוּדִים וּמוֹרָאָם יִתֵּן וְיִהְיֶה אֱלֹהֵיכֶם עַל־פָּנָי כָּל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּדְרֹכוּ־בָּהּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּר לָכֶם: ס

ראה

פרשת הברכה והקללה

ראה: אני נותן לפניכם היום ברכה וקללה.

את הברכה תקבלו אם תקימו את מצוות ה' אלהיכם שאני מצוה אתכם היום.

ואת הקללה תקבלו אם לא תקימו את מצוות ה' אלהיכם ותסטו מהדרך שאני מצוה אתכם היום, ותלכו אחרי אלהים אחרים שלא הברתם.

כשה' אלהיך יביא אותך לארץ שאתה בא לשם לכבוש אותה, יאמרו את הברכה לעבר הר גרזים ואת הקללה יאמרו לעבר הר עיבל.

הרים אלה הם מעבר לירדן אחרי הדרך מערבה (כביש 57 מגשר אדם) שבארץ הכנענים שגרים בבקעה – מול הגלגל ליד אלון מורה.

הרי אתם עוברים את הירדן לבוא לכבוש את הארץ שה' אלהיכם נותן לכם – כבשו אותה והתישבו בה.

הקפידו לקיים את כל החקים ואת המשפטים שאני נותן לפניכם היום.

פרשת אבוד עבודה זרה והקמת המקדש

אלה החקים והמשפטים שתקפידו לקיים בארץ שה' אלהי אבותיך נתן לך לכבוש אותה, כל הימים שאתם חיים על האדמה.

השמידו את כל המקומות שהעמים שאתם כובשים אותם עבדו שם את אלהיהם – על ההרים הגבוהים ועל הגבעות ומתחת לכל עץ רענן.

תנתצו את מזבחותיהם ותשברו את מצבותיהם, ותשרפו באש את עצי האשרה שלהם, ותגדעו את פסלי אלהיהם, ותמחו

ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה:

את הברכה אשר תשמעו אל מצוות יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום:

ותקללה אם לא תשמעו אל מצוות יהוה אלהיכם וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם: ס

והיה כי יביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה ונתתה את הברכה על-הר גרזים ואת הקללה על-הר עיבל:

הלא-המה בעבר הירדן אחרי הדרך מבוא השמש בארץ הכנעני הישב בערבה מול הגלגל אצל אלוני מרה:

כי אתם עברים את הירדן לבא לרשת את הארץ אשר יהוה אלהיכם נתן לכם וירשתם אתה וישבתם בה:

ושמרתם לעשות את כל החקים ואת המשפטים אשר אנכי נתן לפניכם היום:

אלה החקים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ אשר נתן יהוה אלהי אבותיך לך לרשתה כל הימים אשר אתם חיים על האדמה:

אבדו ואבדו את כל המקומות אשר עבדו שם הגוים אשר אתם ירשים אתם את אלהיהם על ההרים הרמים ועל הגבעות ותחת כל עץ רענן:

ונתצתם את מזבחותם ושברתם את מצבתם ואשריהם תשרפון באש ופסילי אלהיהם תגדעון ואבדתם את

שָׁמָּה מִן־הַמָּקוֹם הַהוּא:

לֹא־תַעֲשׂוּן כֹּן לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

כִּי אִם־אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל־שִׁבְטֵיכֶם לְשׂוֹם אֶת־שְׁמוֹ שָׁם לְשַׁכְּנוֹ תִדְרָשׁוּ וּבָאתָ שָׁמָּה:

וַהֲבֵאתֶם שָׁמָּה עֹלֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם וְאֵת מַעֲשְׂרֹתֵיכֶם וְאֵת תְּרוּמַת יְדְּכֶם וְנִדְרֵיכֶם וְנִדְבֹתֵיכֶם וּבְכֹרֹת בְּקִרְבְּכֶם וּצְאֹנְכֶם:

וְאָכַלְתֶּם־שָׁם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּשְׂמֹחֶתֶם בְּכֹל מַשְׁלַח יְדְּכֶם אִתֶּם וּבִתְיֹכֶם אֲשֶׁר בִּרְכָה יְהוָה אֱלֹהֵיךָ:

לֹא תַעֲשׂוּן כְּכֹל אֲשֶׁר אָנַחְנוּ עֹשִׂים פֶּה הַיּוֹם אִישׁ כָּל־הַיִּשְׂרָאֵל בְּעֵינָיו:

כִּי לֹא־בָאתֶם עַד־עַתָּה אֶל־הַמְנוּחָה וְאֶל־הַנַּחֲלָה אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵיךָ נָתַן לָךְ:

וְעַבְרַתֶּם אֶת־הַיַּרְדֵּן וּיִשְׁבַּתֶּם בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִנְחִיל אֶתְכֶם וַהֲנִיחַ לָכֶם מִכָּל־אֵיבֵיכֶם מִסָּבִיב וַיִּשְׁבַּתֶּם־בְּטוֹחַ:

וַהֲנִיחַ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בּוֹ לְשַׁכְּנוֹ שְׁמוֹ שָׁמָּה תָּבִיאוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה אֶתְכֶם עוֹלֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם מַעֲשְׂרֹתֵיכֶם וְתְרֹמֹת יְדְּכֶם וְכֹל מִבְּתֵר נִדְרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּדְרֹו לַיהוָה:

וּשְׂמֹחֶתֶם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אִתֶּם וּבְנִיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם וְעַבְדֵיכֶם וְאִמְהַתֵיכֶם וְחֵלְוֵי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֵיכֶם כִּי אֵין לּוֹ חֵלֶק וּנְחִלָּה אִתְּכֶם:

הַשְּׁמֹר לָךְ בְּ־תַעֲלֶה עֲלֵיךָ בְּכָל־מָקוֹם אֲשֶׁר תִּרְאֶה:

כִּי אִם־בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה בְּאַחַד שִׁבְטֵיךָ שָׁם תַּעֲלֶה עֲלֵיךָ וְשָׁם תַּעֲשֶׂה כָּל אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה:

רַק בְּכָל־אוֹת נִפְשָׁךְ תִּזְבַּח וְאָכַלְתָּ

אֵת זִכְרֶם מִהַמָּקוֹם הַהוּא.

אֵל תַּעֲשׂוּ בְךָ לֵה' אֱלֹהֵיכֶם.

אֵלֶּא רַק בַּמָּקוֹם שֶׁה' אֱלֹהֵיכֶם יִבְחַר מִכָּל שִׁבְטֵיכֶם לְהִשְׁרוֹת שָׁם אֵת שְׁכִינָתוֹ – תִּתְאֲמְצוּ לְהִקִּים אֵת מִשְׁכְּנוֹ וּתְבִיאוּ לְשָׁם.

הִבִּיאוּ לְשָׁם אֵת עוֹלוֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם וְאֵת מַעֲשְׂרוֹתֵיכֶם וְאֵת תְּרוּמוֹתֵיכֶם וְנִדְרֵיכֶם וְנִדְבֹתֵיכֶם וּבְכוֹרוֹת בְּקִרְבְּכֶם וּצְאֹנְכֶם.

וְתֹאכְלוּ אוֹתָם שָׁם – לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם, וְתִשְׂמְחוּ אִתָּם וּמִשְׂפָּחוֹתֵיכֶם בְּכֹל מַעֲשֵׂיכֶם שֶׁה' אֱלֹהֵיךָ בִּרְךָ אוֹתְךָ בָּהֶם.

אֵל תַּעֲשׂוּ כְּכֹל מִה שֶׁאָנַחְנוּ עוֹשִׂים פֶּה הַיּוֹם – שְׁכַל אֶחָד עוֹשֶׂה אֵת הַיִּשְׂרָאֵל בְּעֵינָיו.

כִּי עַד עַכְשָׁיו עַדִּין לֹא הִגַּעְתֶּם לַמְנוּחָה וְלַנַּחֲלָה שֶׁה' אֱלֹהֵיךָ נָתַן לָךְ.

עֲבְרוּ אֵת הַיַּרְדֵּן וְהִתְיַשְׁבוּ בְּאֶרֶץ שֶׁה' אֱלֹהֵיכֶם מִנְחִיל אֶתְכֶם, וְהוּא יִתֵּן לָכֶם מְנוּחָה מִכָּל אוֹיְבֵיכֶם מִסָּבִיב וְתִשְׁבוּ בְּבִטְחוֹן.

וְהַמָּקוֹם שֶׁה' אֱלֹהֵיכֶם יִבְחַר בּוֹ לְהִשְׁרוֹת שָׁם אֵת שְׁכִינָתוֹ, לְשָׁם תְּבִיאוּ אֵת כָּל מִה שֶׁאָנֹכִי מִצְוֶה אֶתְכֶם – עוֹלוֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם מַעֲשְׂרוֹתֵיכֶם וְתְרוּמוֹתֵיכֶם, וְכֹל נִדְרֵיכֶם שֶׁתִּדְרֹו לֵה' מִהַמּוֹבָחַר שֶׁבְּנִכְסֵיכֶם.

וְתִשְׂמְחוּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם בְּאִכִּילַת הַקֶּרְבָּנוֹת, אִתֶּם וּבְנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם וְעַבְדֵיכֶם וּשְׂפָחוֹתֵיכֶם, וְחֵלְוֵי שְׁבָעְרֵיכֶם כִּי אֵין לוֹ חֵלֶק וּנְחִלָּה אִתְּכֶם.

הִזְהַר לָךְ שֶׁלֹּא תַעֲלֶה אֵת עוֹלוֹתֵיךָ בְּכָל מָקוֹם שֶׁתִּרְאֶה.

אֵלֶּא רַק בַּמָּקוֹם שֶׁה' יִבְחַר – בְּנַחֲלַת אֶחָד מִשִּׁבְטֵיךָ, שָׁם תַּעֲלֶה עוֹלוֹתֵיךָ וְשָׁם תַּעֲשֶׂה אֵת כָּל מִה שֶׁאָנֹכִי מִצְוֶה אוֹתְךָ.

אֲבָל בְּשִׂתְתָאוֹה לֶאֱכוֹל בְּשָׂר שְׂאִינוֹ קֶרֶבָן,

ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו

תִּשְׁחַט וְתֹאכַל בְּכָל עֲרִיף, כְּבִרְפַת ה' אֱלֹהֶיךָ שָׁנְתָן לָךְ, גַּם טֶמְאָה וְגַם טְהוֹר מִתְּרִים לְאוֹכְלוֹ, כְּמוֹ שֶׁהֵם אוֹכְלִים אֶת הַצְּבִי וְהָאֵיל.

רק את הדם אל תאכלו, אלא תשפוך אותו על הארץ כמו מים.

אין לך רשות לאכול בעריף את המעשר של התבואה והזין והשמן שלך, ואת בכורות הבקר והצאן שלך, ואת כל נדריך שתדור, והנדבות והתרומות שלך.

אלא תאכל אותם רק לפני ה' אלהיך – במקום שה' אלהיך יבחר בו, אתה ובנך ובתך ועבדך ושפחתך והלוי שבְּעֲרִיף, ותשמח לפני ה' אלהיך בכל מעשיך.

זההר לך שלא תעזב את הלוי, כל ימיו בשאתה על אדמתך.

פרשת בשר תאווה

כִּשְׁה' אֱלֹהֶיךָ יִרְחִיב אֶת גְּבוּלְךָ כְּמוֹ שֶׁהִבְטִיחַ לָךְ, וְתִרְצֶה לְאוֹכַל בָּשָׂר פִּי תִתְּאוּה לְאוֹכַל בָּשָׂר – מוֹתֵר לָךְ לְאוֹכַל בָּשָׂר בְּכָל שְׁתַּרְצָה.

אם המקום שה' אלהיך יבחר להשרות שם את שכנותו יהיה רחוק ממך, תוכל לשחוט מבקרך ומצאנך שה' נתן לך כמו שצויתי אותך, ותאכל בעריף בכל שתרצה.

אין חובה להקריבם, אלא, כמו שאוכלים את הצבי ואת האיל – כך תאכל גם אותם, הטמא והטהור יכולים לאוכלם יחד.

רק תתחזק שלא לאכול את הדם כי הדם הוא הנפש, ואל תאכל את הנפש עם הבשר. אל תאכל אותו – שפוך אותו לארץ כמו מים. אל תאכל אותו – כדי שייטב לך ולבניך אחריו בשתעשה את הישר בעיני ה'.

רק את הקדשים שיהיו לך ואת הנדרים שלך

בָּשָׂר כְּבִרְפַת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לָךְ בְּכָל־שְׁעָרֶיךָ הַטֶּמְאָה וְהַטְּהוֹר יֹאכְלֶנּוּ כַּצְּבִי וְכָאֵיל:

רק הדם לא תאכלו על-הארץ תשפכנו כמים:

לא-תוכל לאכול בשעריך מעשר הנגף ותירשון ויצחקך ובכרות בקרך וצאנך וכל-נדריך אשר תדר ונדבתיה ותרומת ידך:

כי אם-לפני יהוה אלהיך תאכלנו במקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו אתה ובנך ובתך ועבדך ופחתך והלוי אשר בשעריך ושמתה לפני יהוה אלהיך בכל משלח ידך:

השמר לך פן-תעזב את-הלוי כל-ימיו על-אדמתך: ס

כִּי־יִרְחִיב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־גְּבוּלְךָ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּךְ וְאִמְרַת אֲכֹלָה בָּשָׂר כִּי־תִתְּאוּה נַפְשֶׁךָ לְאוֹכַל בָּשָׂר בְּכָל־אֶרֶץ נַפְשֶׁךָ תֹאכַל בָּשָׂר:

כִּי־יִרְחַק מִמֶּךָ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹם שְׁמוֹ שָׁם וְזִבְחֶתָּ מִבְּקָרְךָ וּמִצֹּאֲנֶךָ אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה לָךְ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתְךָ וְאָכַלְתָּ בִשְׁעָרֶיךָ בְּכָל־אֶרֶץ נַפְשֶׁךָ:

אִךְ כַּאֲשֶׁר יֹאכַל אֶת־הַצְּבִי וְאֶת־הָאֵיל כֵּן תֹאכְלֶנּוּ הַטֶּמְאָה וְהַטְּהוֹר יַחְדָּו יֹאכְלֶנּוּ:

כִּי חִזַּק לְבַלְתִּי אֲכַל הַדָּם כִּי הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ וְלֹא־תֹאכַל הַנֶּפֶשׁ עִם־הַבָּשָׂר: לֹא תֹאכְלֶנּוּ עַל־הָאָרֶץ תִּשְׁפַּכְנּוּ כַּמַּיִם:

לֹא תֹאכְלֶנּוּ לְמַעַן יִיטַב לָךְ וּלְבְנֶיךָ אַחֲרָיִךְ כִּי־תַעֲשֶׂה הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה:

כִּי קָדְשֶׁךָ אֲשֶׁר־יְהִי לָךְ וְנִדְרֶיךָ תִּשְׂא

תקח אתך ותבוא למקום שה' יבחר. הקרב את עולותיך הבשר והדם על המזבח של ה' אלהיך, והדם של הזבחים שלך ישפך על המזבח של ה' אלהיך ותאכל את הבשר. הקפד לקיים את כל הדברים האלה שאני מצוה אותך, כדי שייטב לך ולבניך אחריך לעולם, כשתעשה את הטוב והישר בעיני ה' אלהיך.

פרשת חקות הגוים

כשה' אלהיך ישמיד מפניך את העמים שאיתה בא לשם לכבוש אותם – תכבוש אותם ותתישב בארצם.

הזהר לך שלא תבשל ותלך אחריהם אחרי שישמדו מפניך, ושלא תחקור על אלהיהם ותאמר: איך העמים האלה היו עובדים את אלהיהם? – אעשה כך גם אני.

אל תעשה לפני ה' אלהיך בעבודותיהם, כי הם עשו לאלהיהם את כל תועבת ה' שהוא שנא, הרי גם את בניהם ואת בנותיהם הם שורפים באש לאלהיהם.

כל הדבר שאני מצוה אתכם – הקפידו לקיים אותו, אל תוסיף עליו ואל תחסיר ממנו.

פרשת נביא השקר

אם יקום אצלך נביא או חולם חלום נבואה, ויתן לך סימן או נס להוכחת נבואתו.

והסימן או הנס שהוא דבר אליך יתקיים, והוא יאמר: גלף אחרי אלהים אחרים שאינך מכיר ונעבוד אותם.

אל תקשיב לדברי הנביא שהוא או חולם החלום שהוא, כי ה' אלהיכם מנסה אתכם לדעת אם אתם אוהבים את ה' אלהיכם בכל לבכם ובכל רצונכם.

לכו אחרי ה' אלהיכם, כבדו אותו, שמרו

ובאת אל המקום אשר יבחר יהוה: ועשית על תיך הבשר והדם על מזבח יהוה אלהיך ודם זבחיך ישפך על מזבח יהוה אלהיך והבשר תאכל:

שמר ושמעת את כל הדברים האלה אשר אנכי מצוה למען ייטב לך ולבניך אחריך עד-עולם כי תעשה הטוב והישר בעיני יהוה אלהיך: ס

כי יבכרית יהוה אלהיך את-הגוים אשר אתה בא-שמה לרשת אותם מפניך וירשת אתם וישבת בארצם:

השמר לך פן-תנקש אחריהם אחרי השמדם מפניך ופן-תדרש לאלהיהם לאמר איכה יעבדו הגוים האלה את-אלהיהם ואעשה-כן גם-אני:

לא-תעשה כן ליהוה אלהיך כי כל-תועבת יהוה אשר שנא עשו לאלהיהם כי גם את-בניהם ואת-בנותיהם ישרפו באש לאלהיהם:

את כל-הדבר אשר אנכי מצוה אתכם אתו תשמרו לעשות לא-תסר עליו ולא תגרע ממנו: פ

כי יקום בקרבך נביא או חולם חלום ונתן אליך אות או מופת:

ובא האות והמופת אשר-דבר אליך לאמר גלף אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם ונעבדם:

לא תשמע אל-דברי הנביא שהוא או אל-חולם החלום שהוא כי מנסה יהוה אלהיכם אתכם לדעת הישכם אוהבים את-יהוה אלהיכם בכל-לבבכם ובכל-נפשכם:

אחרי יהוה אלהיכם תלכו ואתו

כו

כח

שליש כט

ל

לא

א יג

ב

ג

ד

ה

את מצוותיו, שמעו בקולו, עבדו אותו, והדמו לו בתכונותיו.

והנביא ההוא או חולם החלום ההוא יומת כי הסית נגד ה' אלהיכם שהוציא אתכם מארץ מצרים ופדה אותך מבית עבדים - להסיט אותך מהדרך שה' אלהיך צוה אותך ללכת בה, ותבער מתוכך את הרע.

פרשת מסית ומדיח

אם אחיך בן אמה או בנה או בתך או אשתך שישנינה בחיקך או חברך שאהוב עליך כנפשך, יסית אותך ויאמר בסתרה: גלף ונעבוד אלהים אחרים שלא הכרת אתה ואבותיך.

מאלהי העמים שסביבותיכם הקרובים אליך או הרחוקים ממך, מקצה העולם ועד קצה העולם.

אל תסבים לו ואל תשמע בקולו, אל תרחם עליו ואל תחמול ואל תגן עליו.

אלא הרוג אותו - אתה תושיט את ידך תחלה להרוג אותו, וכל העם אחר כך.

סקול אותו באבנים ומת כי הוא נסה להסיט אותך מה' אלהיך שהוציא אותך מארץ מצרים מבית עבדים.

וכל ישראל ישמעו ויפחדו, ולא יעשו שוב את הדבר הרע הזה אצלך.

פרשת עיר הנדחת

אם תשמע שבאחת עריך שה' אלהיך נותן לך לגור שם קרה כך:

יצאו מתוכך אנשים בלי עול אלהים, והסיטו את יושבי עירם ואמרו: גלף ונעבוד אלהים אחרים שלא הכרתם.

ותדרוש ותחקור ותברר היטב והתברר

תיראו ואת מצוותיו תשמרו ויבקלו תשמעו ואתו תעבדו וכו' תדבקו:

והנביא ההוא או חולם החלום ההוא יומת כי דבר סרה על-יחנה אלהיכם המוציא אתכם מארץ מצרים והפדה מבית עבדים להדיחך מן-הדרך אשר צוה יחנה אלהיך ללכת בה ובערת הרע מקרבך: ס

כי יסיתך אחיך בן-אמה או-בנה או-בתך או אשת חיקך או רעה אשר כנפשך בסתרה לאמר גלף ונעבדה אלהים אחרים אשר לא ידעת אתה ואבותיך:

מאלהי העמים אשר סביבותיכם הקרובים אליך או הרחוקים ממך מקצה הארץ ועד-קצה הארץ:

לא-תאבה לו ולא תשמע אליו ולא-תחוס עינך עליו ולא-תחמל ולא-תכסה עליו:

כי הרג תהרגנו גרך תהנה-בו בקראשונה להמיתו וגר כל-העם באחרונה:

ויסקלתו באבנים ומת כי בקש להדיחך מעל יחנה אלהיך המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים:

וכל-ישראל ישמעו ויראון ולא-יוספו לעשות כדבר הרע הזה בקרבך: ס

כי-תשמע באחת עריך אשר יחנה אלהיך נתן לך לישבת שם לאמר:

יצאו אנשים בני-בליעל מקרבך וידיחו את-יושבי עירם לאמר גלף ונעבדה אלהים אחרים אשר לא-ידעתם:

וידרשת וחקרת ושאלת היטב והנה

שֹׁאֲמֵת וְנִכּוֹן הַדְּבָר, נְעִשְׂתָה אֶעֱלֶךָ הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת.

הַרוֹג אֶת יוֹשְׁבֵי הָעִיר הַהִיא בְּלֶהֱב הַחֶרֶב, הַשֹּׂמֵד אוֹתָהּ וְאֶת כָּל מִה שְׁבָה וְאֶת הַבְּהֵמוֹת שְׁלָה בְּלֶהֱב הַחֶרֶב.

וְאֶת כָּל הַשְּׁלֵל שְׁלַח תֹּאסוֹף אֶל תּוֹךְ הַרְחֵבָה שְׁלַח, וְתִשְׂרֹף בְּאֵשׁ אֶת הָעִיר וְאֶת כָּל הַשְּׁלֵל שְׁלַח – הַכֹּל, לֵה' אֱלֹהֶיךָ, וְהִיא תִהְיֶה חֶרֶבָה לְעוֹלָם – לֹא תִבְנֶה עוֹד.

אֵל תִּקַּח בְּיָדְךָ שׁוֹם דָּבָר מִהַשְּׁלֵל הַמוֹחֲרָם, כְּדֵי שֶׁה' בְּכִיכּוֹל יִרְגַע מִכַּעֲסוֹ וְיִתְמַלֵּא עֲלֶיךָ בְּרַחֲמִים וּיְרַחֵם עֲלֶיךָ וְיִרְבֶּה אוֹתְךָ, כְּמוֹ שֶׁנִּשְׁבַּע לְאַבְרָהָם.

כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ לְהַקְפִּיד לְקַיֵּם אֶת כָּל הַמִּצְוֹת שְׁלוֹ שֶׁאֵנִי מְצַוֶּה אוֹתְךָ הַיּוֹם, לַעֲשׂוֹת רַק דְּבָרִים יְשָׁרִים בְּעֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ.

פְּרֹשֶׁת גְּדִידָה וְקִרְחָה

אַתֶּם בְּנֵים לֵה' אֱלֹהֵיכֶם – אֵל תִּשְׁרְטוּ אֶת עֲצָמְכֶם וְאֵל תַּעֲשׂוּ קִרְחַת בְּרֹאשְׁכֶם מֵעַל בֵּין עֵינֵיכֶם, מִתּוֹךְ עֲצָבוֹת עַל מַת.

כִּי אִתָּה עִם קְדוֹשׁ לֵה' אֱלֹהֶיךָ וּבָחַר ה' לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם חֲבִיב, יוֹתֵר מִכָּל הָעַמִּים שֶׁעַל פְּנֵי הָאָדָמָה.

פְּרֹשֶׁת הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה

אֵל תֹּאכַל שׁוֹם תּוֹעֵבָה. זֹאת הַבְּהֵמָה שֶׁתֹּאכְלוּ: שׁוֹר, טָלָה שֶׁל כְּבָשִׂים, וּגְדֵי עִזִּים.

אֵיל וְצִבִי וְנַחְמוֹר וְנֶעַל וְרֹאֵם וְשׁוֹר בָּר וְגִירְפָּה.

וְכֹל בְּהֵמָה שֵׁישׁ לָהּ פְּרֹסָה שֶׁהִיא מְחוּלְקֶת לְשֵׁנֵי פְּרֹסוֹת וְהִיא בְּהֵמָה מְעַלֵּת גֵּרָה – אוֹתָהּ תֹּאכְלוּ.

רַק אֶת זֶה אֵל תֹּאכְלוּ מִמַּעֲלֵי הַגֵּרָה וּמִמַּפְרִיֵי הַפְּרֹסָה הַשְּׂסוּעָה: אֶת הַגִּמְלָה וְאֶת הָאֲרָנְבָת וְאֶת הַשֶּׁפָּן הַסְּלָעִים כִּי הֵם מְעַלֵּי גֵרָה

אֶת נִכּוֹן הַדְּבָר נְעִשְׂתָה הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת בְּקִרְבְּךָ:

הַכָּה תִכֶּה אֶת־יוֹשְׁבֵי הָעִיר הַהִיא לְפִי־חֶרֶב תַחֲרֹם אֹתָהּ וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּהּ וְאֶת־בְּהֵמָתָהּ לְפִי־חֶרֶב:

וְאֶת־כָּל־שְׁלֵלָהּ תִקְבֹץ אֶל־תּוֹךְ רְחֵבָהּ וְשִׂרְפָתָהּ בְּאֵשׁ אֶת־הָעִיר וְאֶת־כָּל־שְׁלֵלָהּ כְּלִיל לִיהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִיְתָה תֵל עוֹלָם לֹא תִבְנֶה עוֹד:

וְלֹא־יִדְבַק בְּיָדְךָ מְאוּמָה מִן־הַחֶרֶם לְמַעַן יָשׁוּב יְהוָה מִחֶרְוֹן אִפּוֹ וְגִתְּוֹ לְךָ רַחֲמִים וְרַחֲמֶיךָ וְהִרְבֵּךְ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם:

כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹמֵר אֶת־כָּל־מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם לַעֲשׂוֹת תִּישָׂר בְּעֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: ס

רביעי

יד

בְּנֵים אַתֶּם לִיהוָה אֱלֹהֵיכֶם לֹא תִתְגַּדְּדוּ וְלֹא־תִשְׂמִימוּ קִרְחָה בֵּין עֵינֵיכֶם לְמַת:

כִּי עִם קְדוֹשׁ אַתָּה לִיהוָה אֱלֹהֶיךָ וּבָחַר ה' לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סְגֻלָּה מִכָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה: ס

לֹא תֹאכַל כָּל־תּוֹעֵבָה:

זֹאת הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ שׁוֹר שֶׁה כְּשָׂבִים וְשֶׁה עִזִּים:

אֵיל וְצִבִי וְנַחְמוֹר וְנֶעַל וְרֹאֵם וְשׁוֹר בָּר וְגִירְפָּה:

וְכֹל־בְּהֵמָה מִפְּרֹסֶת פְּרֹסָה וְשִׂסְעַת שִׂסְעַ שְׁנֵי פְּרֹסוֹת מְעַלֵּת גֵּרָה בְּבֵהֵמָה אֹתָהּ תֹּאכְלוּ:

אֲךָ אֶת־זֶה לֹא תֹאכְלוּ מִמַּעֲלֵי הַגֵּרָה וּמִמַּפְרִיֵי הַפְּרֹסָה הַשְּׂסוּעָה אֶת־הַגִּמְלָה וְאֶת־הָאֲרָנְבָת וְאֶת־הַשֶּׁפָּן כִּי־מְעַלֵּה

ואינם מפריסים פרסה – הם טמאים לכם.

ואת החזיר, כי הוא מפריס פרסה ולא מעלה גרה – הוא טמא לכם, אל תאכלו מבשרם ולא תגעו ובנבלתם בשאסור להיות טמא.

פרשת הדג הטהור

את זה תאכלו מכל מה שבמים: כל בעל חי שיש לו סנפירים וקשקשים תאכלו. וכל שאין לו סנפירים וקשקשים – אל תאכלו – הוא טמא לכם.

פרשת העוף הטהור

תאכלו כל צפור טהורה. וזה מה שלא תאכלו מהצפורים: הנשר והפרס והעזניה.

והראיה והאייה, והדייה למיניה.

ואת כל סוגי העורב למינו.

ואת בת היענה ואת התחמס ואת השחף ואת הנץ למינו.

את הכוס ואת הינשוף והתנשמת.

והקאת ואת הרחמה ואת השקאף.

והחסידה והאנפה למיניה והדוכיפת והעטלף.

וכל שרץ מעופף הוא טמא לכם – לא יאכלו.

כל עוף טהור תאכלו.

אל תאכלו שום נבלה, תתן אותה לבן מיעוטים שבעריך והוא יאכל אותה או שתמכור אותה לגוי, כי אתה עם קדוש לה' אלהיך, אל תבשל ואל תאכל בשר בהמה בשרה בחלב בהמה בשרה.

פרשת מעשר שני

עשר את כל התבואה הגדלה מהזרעים שאתה מוציא לשדה וזרע בכל שנה ושנה.

ותאכל לפני ה' אלהיך – במקום שיבחר

גרה המזה ופרסה לא הפריסו טמאים הם לכם:

ואת החזיר כיו מפריס פרסה הוא ולא גרה טמא הוא לכם מבשרם לא תאכלו ובנבלתם לא תגעו: ס

את זה תאכלו מכל אשר במים כל אשר לו סנפיר וקשקשת תאכלו:

וכל אשר אין לו סנפיר וקשקשת לא תאכלו טמא הוא לכם: ס

כל צפור טהרה תאכלו:

וזה אשר לא תאכלו מהם הנשר והפרס והעזניה:

והראיה ואת האייה והדייה למיניה:

ואת כל עורב למינו:

ואת בת היענה ואת התחמס ואת השחף ואת הנץ למיניהו:

את הכוס ואת הינשוף והתנשמת:

והקאת ואת הרחמה ואת השקאף:

והחסידה והאנפה למיניה והדוכיפת והעטלף:

וכל שרץ מעופף טמא הוא לכם לא יאכלו:

כל עוף טהור תאכלו:

לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מכר לנכרי כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך לא תבשל גרי בחלב אמו: פ

עשר תעשר את כל תבואת זרעך היצא השדה שנה שנה:

ואכלת לפני ה' ויהנה אלהיך במקום

חמישי

להשרות שם את שבינתו, את המעשר מהתבואה והיין והשמן שלך ואת בכורות בקרך וצאנך, כדי שתלמד לכבד את ה' אלהיך כל הימים.

ואם הדרך ארבה מדי עבורך ולא תוכל להביא אותו, כי המקום שה' אלהיך יבחר להשרות את שבינתו שם יהיה רחוק ממך, כי ה' אלהיך יברך אותך בארץ גדולה –

תפדה את המעשר בכסף, תצרוך את הכסף בידך, ותלך למקום שה' אלהיך יבחר בו.

ותקנה בכסף מכל מה שתתאוה אליו: בקר, צאן, יין, משקה משבר, וכל מה שתרצה, ותאכל שם לפני ה' אלהיך, ותשמח אתה ומשפחתך.

והלוי שבְּעֵרֶיךָ – אל תעזוב אותו, תן לו את המעשר המגיע לו כי אין לו חלק ונחלה באדמה אתך.

פרשת מעשר עני

בסוף כל שלוש שנים תוציא את כל מעשרות תבואתך בשנה ההיא, ותניח בעֵרֶיךָ.

ויבואו הלוי – כי אין לו חלק ונחלה בארץ אתך, והגר והיתום והאלמנה שבְּעֵרֶיךָ, ויאכלו וישבעו, כדי שה' אלהיך יברך אותך בכל מעשה ידך שתעשה.

פרשת שמטת בספים

בסוף שבע שנים תעשה שמטה. וזה דין השמטה: כל בעל חוב שתובע חוב מחברו, יותר על חובו ולא יתבע את חברו ואת אחיו כי הכרזה שמטה לה.

מהנכרי תגבה, ומהחוב שחוב לך אחיך – סלק את ידך.

בזכות זה לא תהיה בך עניית, כי ה' יברך אותך בארץ שה' אלהיך נותן לך לנחלה

אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר דגנך תירשן ויצהרך ובכרת בקרך וצאנך למען תלמד ליראה את יהוה אלהיך כל הימים:

וכי ירבה ממך הדרך כי לא תוכל שאתו פירחק ממך המקום אשר יבחר יהוה לשים שמו שם כי יברכה יהוה אלהיך:

ונתתה בכסף וצרת הכסף בדרך והלכת אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו:

ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך בבקר ובצאן ובין ובשכר ובכל אשר תשא לך נפשך ואכלת שם לפני יהוה אלהיך ושמחת אתה וביתך:

והלוי אשר בשעריך לא תעזבו כי אין לו חלק ונחלה עמך: ס

מקצה | שלש שנים תוציא את כל מעשר תבואתך בשנה ההיא והנחת בשעריך:

ובא הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך ויאכלו וישבעו למען יברכה יהוה אלהיך בכל מעשה ידך אשר תעשה: ס

מקץ שבע שנים תעשה שמטה:

וזה דבר השמטה שמוט כל בעל משה ידו אשר ישה ברעהו לא יגש את רעהו ואת אחיו פירקרא שמטה ליהוה:

את הנכרי תגש ואשר יהיה לך את אחיך תשמט ידך:

אפס כי לא יהיה בך אביון פירברך יברכה יהוה בארץ אשר יהיה אלהיך

כד

כה

כו

כז

כח

כט

ש

ס

ב

ג

ד

נתן-לך נחלה לרשתה:

לכבוש אותה -

ה רק אם-שמע תשמע בקול יהנה אלהיך לשמר לעשות את-כל-המצוה הזאת אשר אנכי מצוה היום:

ו כי-יהנה אלהיך ברכך כאשר דבר-לך והעבטת גוים רבים ואתה לא תעבט ומשלת בגוים רבים וכה לא ימשלו: ס

פרשת הצדקה

אם אחד מאחיה שאצלך יהיה עני באחת הערים שבארצך שה' אלהיך נתן לך, אל תקשיח את לבך ואל תקמוץ את ידך מאחיה העני.

ז כי-יהיה בך אביון מאחד אחיה באחד שעריך בארצך אשר-יהנה אלהיך נתן לך לא תאמץ את-לבבך ולא תקפץ את-ידך מאחיה האביון:

פתח לו את ידך ותלוה לו כדי שישפיק לצרכיו החסרים לו.

ח כי-פתח תפתח את-ידך לו והעבט תעביטנו די מחסרו אשר יחסר לו:

הזהר לך שלא יהיה בלבך דבר רשעות - שתתקרב השנה השביעית שנת השמטה ותהיה קמצן כלפי אחיה האביון ולא תתן לו, הוא יתפלל אל ה' נגדך ויהיה בך חטא.

ט השמר לך פו-יהנה דבר עם-לבבך בלועל לאמר קרבה שנת-השבע שנת השמטה ורעה עינך באחיה האביון ולא תתן לו וקרא עליך אל-יהנה והנה בך חטא:

אלא תן לו, ואל תרגיש רע בך שאתה נותן לו, כי בזכות הדבר הזה ה' אלהיך יברך אותך בכל מעשיך ובכל מה שתושיט את ידך לעסוק בו.

י נתון תתן לו ולא-יגרע לבבך בתתך לו פי בגלל הדרך הזה יברכך יהנה אלהיך בכל-מעשך ובכל משלח ידך:

כי לא יפסקו אביונים בארץ לכן אני מצוה אותך: פתח את ידך לאחיה לעני ולאביון שבארצך.

יא פי לא-יחבל אביון מקרב הארץ על-כן אנכי מצוה לאמר פתח תפתח את-ידך לאחיה לעני ולאביון בארצך: ס

פרשת ההענקה לעבד

אם אחיה העברי או העבריה ימכר לך, הוא יעבוד עבורך שש שנים, ובשנה השביעית שחרר אותו לחפשי מעבודתך.

ב כי-ימכר לך אחיה העברי או העבריה ועבדך שש שנים ובשנה השביעית תשלחנו חפשי מעמך:

וכשתשחרר אותו לחפשי מעבודתך אל תשחרר אותו בידים רקות.

ג וכי-תשלחנו חפשי מעמך לא תשלחנו ריקם:

תן לו מצאנך, מתבואת הגורן שלך ומהיין שביקב שלך, תתן לו ממה שה' אלהיך בריך

ד העניק תעניק לו מצאנך ומגורנך ומיקבך אשר ברכך יהנה אלהיך

תתן-לו:

וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
וַיִּפְדֶּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל-כֵּן אֲנֹכִי מְצַוֶּה
אֶת-הַדָּבָר הַזֶּה הַיּוֹם:

וְהָיָה כִּי-יֵאמֶר אֵלֶיךָ לֹא אֵצֶא מֵעַמְּךָ
כִּי אֶהְבֶּדְךָ וְאֶת-בֵּיתְךָ כִּי-טוֹב לֹא עָמַד:

וְלִקְחַתָּ אֶת-הַמְרֻצֵּעַ וְנִתְתָּה בְּאֲזִנֹּךָ
וּבִדְלַת וְהָיָה לְךָ עֶבֶד עוֹלָם וְאָף
לְאִמָּתְךָ תַעֲשֶׂה-כֵן:

לֹא יִקְשֶׁה בְּעֵינֶיךָ בְשִׁלְחֶךָ אֹתוֹ חֲפָזִי
מֵעַמְּךָ כִּי מִשְׁנֵה שֶׁכַר שִׁכִּיר עֲבָדְךָ שֵׁשׁ
שָׁנִים וּבִרְכֶךָ יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל אֲשֶׁר
תַעֲשֶׂה: פ

שביע יט פֶּלֶא-הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יוֹלֵד בְּבִקְרָךָ
וּבְצֹאנֶךָ הַזָּכָר תִּקְדֹּשׁ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ
לֹא תַעֲבֹד בְּבִכֹּר שׁוֹרְךָ וְלֹא תִגְזֹז בְּכוֹר
צֹאנֶךָ:

לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תֹאכְלֶנּוּ שְׁנָה בְשָׁנָה
בְּמָקוֹם אֲשֶׁר-יִבְחַר יְהוָה אֶתְּךָ וּבֵיתְךָ:

וְכִי-יְהִי בּוֹ מוֹם פֶּסַח אוֹ עוֹר כָּל מוֹם
רָע לֹא תִזְבְּחֶנּוּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ:

בְּשַׁעֲרֶיךָ תֹאכְלֶנּוּ הַטָּמֵא וְהַטְּהוֹר יַחְדָּו
כַּצִּבִּי וְכַאֲיֵל:

רַק אֶת-דָּמּוֹ לֹא תֹאכַל עַל-הָאָרֶץ
תִּשְׁפְּכֶנּוּ כַּמַּיִם: פ

טז א שְׁמֹר אֶת-חֹדֶשׁ הָאָבִיב וְעֲשִׂיתָ פֶּסַח
לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי בַחֹדֶשׁ הָאָבִיב
הוֹצִיאָךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם לַיֵּל:

וְזָבַחְתָּ פֶסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבִקְרָ
בְּמָקוֹם אֲשֶׁר-יִבְחַר יְהוָה לְשִׁכְּוֹ שְׁמוֹ
שָׁם:

לֹא-תֹאכַל עָלָיו חֲמִין שִׁבְעַת יָמִים
הַתֹּאכַל-עָלָיו מִצֹּאת לָחֶם עֲנִי כִּי בַחֲפוּזִן

אוֹתְךָ.

וְזָכוֹר שֶׁהָיִיתָ עֶבֶד בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהִ' אֱלֹהֶיךָ
פָּדָה אוֹתְךָ, לְכֵן אֲנִי מְצַוֶּה אוֹתְךָ הַיּוֹם אֵת
הַדָּבָר הַזֶּה.

וְאִם יֵאמֶר לְךָ: לֹא אֵצֶא מִמֶּךָ, כִּי הוּא אוֹהֵב
אוֹתְךָ וְאֵת בֵּיתְךָ, כִּי טוֹב לוֹ אֶתְךָ.

קַח אֵת הַמְרֻצֵּעַ וְתִדְקֹדוּ בְּאֲזִנֹּךָ וּבִדְלַת, וְהוּא
יְהִי לְךָ עֶבֶד לְעוֹלָם, וְגַם לְשִׁפְחָתְךָ תַעֲשֶׂה
כָּךְ - לְהַעֲנִיק לָהּ.

לֹא יְהִי קֶשֶׁה בְּעֵינֶיךָ בְשִׁתְּשַׁחֲרֵר אוֹתוֹ
לְחֲפָזִי מֵאֶתְךָ, כִּי הוּא עֶבֶד אוֹתְךָ שֵׁשׁ
שָׁנִים, שָׁהֵם פִּי שָׁנִים מִתְקוּפַת פּוֹעַל רְגִיל,
וְהִ' אֱלֹהֶיךָ יִבְרַךְ אוֹתְךָ בְּכָל מַה שֶׁתַעֲשֶׂה.

פְּרֻשַׁת הַבְּכוֹר

תִּקְדֹּשׁ לַה' אֱלֹהֶיךָ כָּל בְּכוֹר זָכָר שֶׁיֹּלֵד
בְּבִקְרָךָ וּבְצֹאנֶךָ, אֵל תַעֲבֹד עִם בְּכוֹר שׁוֹרְךָ
וְאֵל תִּגְזֹז אֵת בְּכוֹר צֹאנֶךָ.

תֹאכַל אֵת הַבְּכוֹרוֹת אֶתְּךָ וּמִשִּׁפְחָתְךָ בְּכָל
שָׁנָה וְשָׁנָה לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם שֶׁה' יִבְחַר.
וְאִם יְהִי בּוֹ מוֹם - קֶטַע אוֹ עוֹר, אוֹ כָּל מוֹם
רָע, אֵל תִּקְרִיב אוֹתוֹ לַה' אֱלֹהֶיךָ.

אֲלֹא תֹאכַל אוֹתוֹ בְּכָל עָרִיךָ, הַטָּמֵא וְהַטְּהוֹר
יַחַד בְּדִין הַצִּבִּי וְהַאֲיֵל.

רַק אֵל תֹּאכַל אֵת דָּמוֹ, אֲלֹא שְׁפוּךְ אוֹתוֹ
לְאָרֶץ כְּמוֹ מַיִם.

פְּרֻשַׁת הַפֶּסַח

זָכוֹר אֵת חוֹדֶשׁ הָאָבִיב וְעֲשֶׂה אִז פֶּסַח לַה'
אֱלֹהֶיךָ, כִּי בַחֹדֶשׁ הָאָבִיב הִ' אֱלֹהֶיךָ הוֹצִיא
אוֹתְךָ מִמִּצְרַיִם בַּלַּיֵּל.

תִּשְׁחַט קָרְבַּן פֶּסַח לַה' אֱלֹהֶיךָ וְצֹאן וּבִקְרָ,
בְּמָקוֹם שֶׁה' יִבְחַר לְהַשְׁרוֹת אֵת שְׁכִינָתוֹ שָׁם.

אֵל תֹּאכַל עִם קָרְבַּן הַפֶּסַח חֲמִין, שִׁבְעָה יָמִים
תֹּאכַל בְּנוֹסֶף אֵלָיו מִצֹּאת - לָחֶם עֲנִי, כִּי

יֵצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְמַעַן תִּזְכֹּר אֶת-
 יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כָּל יְמֵי
 חַיֶּיךָ:

וְלֹא-יֵרָאֶה לְךָ שֹׂאֵר בְּכָל-נֹבֶלֶךְ שִׁבְעַת
 יָמִים וְלֹא-יִלְוֶינָךְ מִן-הַבֶּשֶׂר אֲשֶׁר תִּזְבַּח
 בְּעֶרְבֹךָ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן לַבֶּקֶר:

לֹא תֹכַל לִזְבַּח אֶת-הַפֶּסַח בְּאֶחָד
 שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר-יְהִינָה אֱלֹהֶיךָ נְתֹן לְךָ:

כִּי אִם-אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-יִבְחַר יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם תִּזְבַּח אֶת-
 הַפֶּסַח בְּעֶרְבֹךָ כִּבּוֹא הַשֶּׁמֶשׁ מוֹעֵד
 צֵאתְךָ מִמִּצְרַיִם:

וּבִשְׁלַת וְאָכַלְתָּ בַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ וּפְנִיתָ בַבֶּקֶר וְהִלַּכְתָּ
 לְאֹהֲלֶיךָ:

שֵׁשֶׁת יָמִים תֹּאכַל מִצֹּת וּבַיּוֹם הַשְּׂבִיעִי
 עֲצַרְתָּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה
 מְלָאכָה: ס

פְּרַשַׁת חַג הַשְּׁבוּעוֹת

תִּסְפֹּר לְךָ שִׁבְעָה שְׁבוּעוֹת, תִּתְחִיל לְסַפֹּר
 שִׁבְעָה שְׁבוּעוֹת מִתְחִלַּת קְצִירַת הַשְּׁבוּלִים
 בַּמַּגֵּל:

עֲשֵׂה לַה' אֱלֹהֶיךָ חַג שְׁבוּעוֹת, וְהָבֵא קֹרְבָנוֹת
 כַּמִּדַּת נְדִיבוֹתֶיךָ שֶׁתִּתֵּן, כְּפִי שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ
 יְבָרֶךְ אוֹתְךָ:

שִׂמַּח לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ - אֶתְּךָ וּבִנְךָ
 וְעַבְדְּךָ וְשִׁפְחֹתֶיךָ וְהַלְוִי שִׁבְעָרֶיךָ, וְהַגֵּר וְהִיתוּם
 וְהַאֲלֻמְנָה שְׂאֲצִלְךָ, בַּמָּקוֹם שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ יִבְחַר
 לַהֲשִׁרוֹת אֶת שְׂכִינְתוֹ שָׁם:

זְכוֹר שֶׁהֵייתָ עֶבֶד בְּמִצְרַיִם, וְהִקְפֵּד לְקַיֵּם אֶת
 הַחֻקִּים הָאֵלֶּה:

פְּרַשַׁת חַג הַסְּכוֹת

תַּעֲשֶׂה לְךָ אֶת חַג הַסְּכוֹת שִׁבְעָה יָמִים
 בְּשֶׁת־אֲסוּף אֶת תְּבוּאת הַגֹּרֶן וְהִיָּקֵב שְׂלֶכֶךָ:

יֵצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְמַעַן תִּזְכֹּר אֶת-
 יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כָּל יְמֵי
 חַיֶּיךָ:

וְלֹא-יֵרָאֶה לְךָ שֹׂאֵר בְּכָל-נֹבֶלֶךְ שִׁבְעַת
 יָמִים וְלֹא-יִלְוֶינָךְ מִן-הַבֶּשֶׂר אֲשֶׁר תִּזְבַּח
 בְּעֶרְבֹךָ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן לַבֶּקֶר:

לֹא תֹכַל לִזְבַּח אֶת-הַפֶּסַח בְּאֶחָד
 שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר-יְהִינָה אֱלֹהֶיךָ נְתֹן לְךָ:

כִּי אִם-אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-יִבְחַר יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם תִּזְבַּח אֶת-
 הַפֶּסַח בְּעֶרְבֹךָ כִּבּוֹא הַשֶּׁמֶשׁ מוֹעֵד
 צֵאתְךָ מִמִּצְרַיִם:

וּבִשְׁלַת וְאָכַלְתָּ בַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ וּפְנִיתָ בַבֶּקֶר וְהִלַּכְתָּ
 לְאֹהֲלֶיךָ:

שֵׁשֶׁת יָמִים תֹּאכַל מִצֹּת וּבַיּוֹם הַשְּׂבִיעִי
 עֲצַרְתָּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה
 מְלָאכָה: ס

שִׁבְעָה שִׁבְעַת תִּסְפֹּר-לְךָ מֵהַחֵל חֶרְמֵשׁ
 בַּקֶּמֶה תִּחַל לְסַפֵּר שִׁבְעָה שְׁבוּעוֹת:

וְעֲשִׂיתָ חַג שְׁבוּעוֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ מִסֵּת
 נְדָבַת יְדֶךָ אֲשֶׁר תִּתֵּן כַּאֲשֶׁר יְבָרַכְךָ
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

וְשִׂמַּחְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶתְּךָ וּבִנְךָ
 וְעַבְדְּךָ וְעַבְדֶּיךָ וְהַלְוִי אֲשֶׁר
 בְּשַׁעְרֶיךָ וְהַגֵּר וְהִיתוּם וְהַאֲלֻמְנָה אֲשֶׁר
 בְּקִרְבְּךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם:

וְזָכַרְתָּ כִּי-עֶבֶד הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וְשִׂמַּרְתָּ
 וְעֲשִׂיתָ אֶת-הַחֻקִּים הָאֵלֶּה: פ

חַג הַסְּכֹת תַּעֲשֶׂה לְךָ שִׁבְעַת יָמִים
 בְּאֲסוּף מִגֹּרְנֶךָ וּמִיָּקֵבֶךָ:

מפסיר

וְשָׂמַחְתָּ בְּחֻגֵי אֶתָּה וּבְנֵךְ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ
וְעַבְדָּתְךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלְוֵי וְהַגֵּר וְהַיְתוּם וְהָאֱלֻמִּנָּה
וְהָאֱלֻמִּנָּה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ:

שְׁבַעַת יָמִים תַּחֲנוּג לַה' אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם שֶׁה'
יִבְחַר, כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ יִבְרַךְ אוֹתְךָ בְּכָל
תְּבוּאֹתֶיךָ וּבְכָל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ, וְתִהְיֶה רַק שְׂמֵחַ.

שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאוּ כָּל הַזְּכָרִים שְׁלֹכֶם
לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם שֶׁיִּבְחַר – בְּחַג הַמִּצּוֹת
וּבְחַג הַשְּׁבוּעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת, וְלֹא יָבוֹאוּ
לְהִרְאוֹת לִפְנֵי ה' בַּיָּדַיִם רַקוֹת לִלְאֵי קָרְבָּן.
כָּל אֶחָד יִתֵּן כְּפִי שִׂיטָן – כְּבָרְכַת ה' אֱלֹהֶיךָ
שִׁנְתָן לָךְ.

וְשָׂמַחְתָּ בְּחֻגֵי אֶתָּה וּבְנֵךְ וּבִתְּךָ
וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלְוֵי וְהַגֵּר וְהַיְתוּם
וְהָאֱלֻמִּנָּה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ:

שְׁבַעַת יָמִים תַּחֲנוּג לִיהוָה אֱלֹהֶיךָ
בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה כִּי יִבְרַכְךָ
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל תְּבוּאֹתֶיךָ וּבְכָל
מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְתִהְיֶה אַךְ שְׂמֵחַ:

שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים | בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זְכוּרְךָ
אֶת־פָּנָי | יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר
יִבְחַר בְּחַג הַמִּצּוֹת וּבְחַג הַשְּׁבוּעוֹת וּבְחַג
הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פָּנָי יְהוָה רִיקִים:
אִישׁ כַּמִּתְנַת יָדוֹ כְּבָרְכַת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
אֲשֶׁר נָתַן לָךְ: ס

שפטים

פרשת השופטים

מנה שופטים ושופרים לשבטיך בכל עריך
שה' אלהיך נותן לך, והם ישפטו את העם
במשפט צדק.

אל תעוץ משפט, אל תתן עדיפות לחבר,
ואל תקח שוחד כי השוחד יעור עיני חכמים
ויסלף דברי צדקים.

תרדוף אחר הצדק כדי שתחיה ותכבוש את
הארץ שה' אלהיך נותן לך.

פרשת דרך עבודת ה'

אל תטע לך אשרה - שום מין של עץ, ליד
מזבח ה' אלהיך שתעשה לך.

ואל תזקוף אבן לצורך עבודה לאל - מה
שה' אלהיך שונא.

אל תשחט לה' אלהיך שור או שה שיש בו
מום - כל דבר רע, כי זה תועבה לה' אלהיך.

פרשת עבודה זרה

אם ימצא אצלך באחת מעריך שה' אלהיך
נותן לך, איש או אשה שייעשה את הרע
בעיני ה' אלהיך לעבוד על ההסכם אתו.

והלך ועבד אלהים אחרים והשתחוה להם -
לשמש או לידח או לכל גרמי השמים
שצויתי לא לעבוד אותם.

וספרו לך ושמעת, וחקרת היטב והנה הדבר
אמת ונכון - התועבה הזאת נעשתה
בישראל.

תוציא לבית הדין את האיש ההוא או את
האשה היא שישעשו את הדבר הרע הזה,
ותסקול אותם באבנים ומותו.

על פי שני עדים או שלושה עדים יהרג הנדון
למיתה, הוא לא יהרג על פי עד אחד.

שפטים ושופרים תתן לך בכל-שעריך
אשר יהנה אלהיך נתן לך לשבטיך
ושפטו את העם משפט צדק:

לא תטה משפט לא תכיר פנים ולא-
תקח שחד כי השחד יעור עיני חכמים
ויסלף דברי צדקים:

צדק צדק תרדף למען תחיה ותרשת
את הארץ אשר יהנה אלהיך נתן לך: ס

לא תטע לך אשרה כל-עץ אצל
מזבח יהנה אלהיך אשר תעשה לך:

ולא-תקים לך מצבה אשר שגא יהנה
אלהיך: ס

לא תזבח ליהנה אלהיך שור ושה
אשר יהנה בו מום כל דבר רע כי
תועבת יהנה אלהיך הוא: ס

כי-ימצא בקרבך באחד שעריך אשר-
יהנה אלהיך נתן לך איש או-אשה
אשר יעשה את-הרע בעיני יהנה-
אלהיך לעבד בריתו:

יילך ויעבד אלהים אחרים וישתחו
להם ולשמש או לידח או לכל-צבא
השמים אשר לא-צויתי:

והגד-לך ושמעת ודרשת היטב והנה
אמת נכון הדבר נעשתה התועבה
הזאת בישראל:

והוצאת את-האיש ההוא או את-האשה
ההוא אשר עשו את-הדבר הרע הזה
אל-שעריך את-האיש או את-האשה
וסקלתם באבנים ומתו:

על-פי שנים עדים או שלשה עדים
יומת המת לא יומת על-פי עד אחד:

יד העדים תפגע בו תחלה להרגו ואחר כך יד כל העם, ותבער מתוכך את הרע.

פרשת בית דין הגדול

אם יעלם ממך מה הדין במשפט, אם להמית או לא, או אם לחייב ממון או לא, או בין נגע טמא לטהור, או שתפול מחלוקת בבית דין בעירך, תקום ותעלה למקום שה' אלהיך יבחר בו.

תבוא לכהנים הלויים ולשופט שיהיה בימים ההם, תשאל ויגידו לך את דבר המשפט.

תנהג על פי הדבר שיגידו לך מהמקום ההוא שה' יבחר, ותקפיד לעשות ככל מה שיורו.

על פי ההוראה שיורו לך ולפי המשפט שיאמרו לך – תעשה, אל תסור מהדבר שיגידו לך ימינה או שמאלה.

והאיש שיעשה ברשות ולא ישמע לכהן שעומד שם לשרת את ה' אלהיך, או לשופט – האיש ההוא ימות, ותבער את הרע מישראל.

וכל העם ישמעו ויפחדו ולא ירשעו עוד.

פרשת המלך

כשתבוא לארץ שה' אלהיך נותן לך, ותכבוש אותה ותתישב בה, ותאמר אמליך עלי מלך ככל העמים שסביבי.

מנה עליך מלך שה' אלהיך יבחר בו, תשים עליך מלך מתוך אחיך – אינך רשאי למנות עליך איש זר שאינו אחיך.

רק שלא ירבה לו סוסים, כדי שלא יחזיר את העם למצרים כדי להרבות סוסים, וה'

יד העדים תהיה בו בראשנה להמיתו ויד כל העם באחרונה ובערת הרע מקרבך: פ

[*]

כי יפלא ממך דבר למשפט בין-ך | לרם בין-ך | ודין ודין ונגע לנגע דברי ריבת בשעריך וקמת ועליית אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו:

ובאת אל הכהנים הלויים ואל השופט אשר יהיה בימים ההם ודרשת והגידו לך את דבר המשפט:

ועשית על-פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא אשר יבחר יהוה ושמרת לעשות ככל אשר יורו:

על-פי התורה אשר יורו ועל- המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל:

והאיש אשר יעשה כדון לבלתי שמע אל הכהן העמד לשרת שם את יהוה אלהיך או אל השופט ומת האיש ההוא ובערת הרע מישראל:

וכל העם ישמעו ויראו ולא יזדון עוד:

ס

כי-תבא אל הארץ אשר יהנה אלהיך נתן לך וירשתה וישבתה בה ואמרת אשימה עלי מלך ככל הגוים אשר סביבתי:

שום תשים עליך מלך אשר יבחר יהוה אלהיך בו מקרב אחיך תשים עליך מלך לא תוכל לתת עליך איש נכרי אשר לא אחיך הוא:

רק לא ירבה-לו סוסים ולא ישוב את-העם מצרימה למען הרבות סוס

ח

ט

י

יא

יב

יג

יד

טו

טז

אמר לכם אל תחזרו בדרך הזו שוב.

וְלֹא יִרְבֶּה לוֹ נָשִׁים כְּדִי שְׂלֵא יִתְפַּתֵּה לְעִבּוֹר עֲבֹרוֹת בְּגִלְלִן, וְלֹא יִרְבֶּה לוֹ מְאֹד כֶּסֶף וְזָהָב.

וּכְשִׁישֵׁב עַל כֶּסֶף מִמְלַכְתּוֹ וְיִתּוֹב לוֹ עֹתֶק שֶׁל הַתּוֹרָה הַזֹּאת עַל סֵפֶר – מִהַסְפֵּר שֶׁלִּפְנֵי הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּים.

וְהַתּוֹרָה תִּהְיֶה אִתּוֹ וְהוּא יִקְרָא בַסֵּפֶר כָּל יְמֵי חַיָּו, כְּדִי שִׁילְמַד לְכַבֵּד אֶת ה' אֱלֹהָיו וְיִקְפִּיד עַל כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְעַל הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לַעֲשׂוֹת אוֹתָם.

כְּדִי שְׂלֵא יִתְנַאֵה בְּלִבּוֹ עַל אָחִיו וְשְׂלֵא יִסְטֶה מִקִּוּיֵּי הַמִּצְוֹת יְמִינָה אוֹ שְׂמֹאלָהּ, כְּדִי שִׁיאָרִיד יָמִים עַל מִמְלַכְתּוֹ הוּא וּבָנָיו בְּתוֹךְ יִשְׂרָאֵל.

פְּרֻשַׁת מִתְנַת כְּהֵנָה

לַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּים וּלְכָל שֹׁבֵט לִוי לֹא יִהְיֶה חֵלֶק וְנִחְלָה בְּאֶרֶץ עַם יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא הֵם יֹאכְלוּ מִקְרָבָנוֹת ה' וּמִחֶלְקוֹ.

לֹא יִהְיֶה לְשֹׁבֵט לִוי נִחְלָה שֶׁל קֶרֶקַע בְּתוֹךְ אָחִיו, אֲלֵא ה' הוּא נִחְלָתוֹ כְּמוֹ שְׂצֻדָה עָלָיו.

וְזֶה יִהְיֶה דִּין הַכֹּהֲנִים שִׁיקְבְּלוּ מֵהָעַם – מֵאֵלֶּה שִׁשׁוֹחֲטִים שׁוֹר אוֹ שֶׁה: הַשׁוֹחֵט יִתֵּן לַכֹּהֵן אֶת הַזָּרוֹעַ הַלְחָיִים וְהַקֶּבֶה.

תִּתֵּן לוֹ תִּחְלָה מִתְּבוֹאָתָךְ וְיִינָד וְשִׁמְנָךְ, וְאֶת תְּחִלַּת גִּזְיוֹת צֹאנֶךָ.

כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ בָּחַר בּוֹ מִכָּל שֹׁבְטֵיךָ לְעֹמֵד לְשֵׁרֵת בְּשֵׁם ה' – הוּא וּבָנָיו, כָּל הַיָּמִים.

כְּשִׁלּוֹי יָבוֹא מֵאַחַת מֵעָרֶיךָ שֶׁבְּכָל יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא גֵר שָׁם לְמִקּוֹם שֶׁה' יִבְחַר – הוּא יָבוֹא בְּכָל שִׁחְפוּץ.

וְהוּא יִשְׁרֵת בְּשֵׁם ה' אֱלֹהָיו כְּכָל אָחִיו הַלְוִיִּים שְׁעוֹמְדִים שָׁם לִפְנֵי ה'.

וַיְהִי וְאָמַר לְכֶם לֹא תִסְפּוּן לָשׁוּב בְּדֶרֶךְ הַזֶּה עוֹד:

וְלֹא יִרְבֶּה-לוֹ נָשִׁים וְלֹא יִסּוֹר לְכַבּוֹ וְכֶסֶף וְזָהָב לֹא יִרְבֶּה-לוֹ מְאֹד:

וְהָיָה כְּשִׁבְתּוֹ עַל כֶּסֶף מִמְלַכְתּוֹ וְכָתַב לוֹ אֶת-מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת עַל-סֵפֶר מִלִּפְנֵי הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּים:

וְהָיְתָה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ כָּל-יְמֵי חַיָּיו לְמַעַן יִלְמַד לִירְאֵה אֶת-יְהוָה אֱלֹהָיו לְשֹׁמֵר אֶת-כָּל-דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְאֶת-הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לַעֲשׂוֹתָם:

לְבַלְתִּי רוּם-לְכַבּוֹ מֵאָחִיו וּלְבַלְתִּי סוֹר מִן-הַמִּצְוָה יְמִין וּשְׂמֹאל לְמַעַן יֵאָרִיד יָמִים עַל-מִמְלַכְתּוֹ הוּא וּבָנָיו בְּקֶרֶב יִשְׂרָאֵל: ס

לֹא-יִהְיֶה לַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּים כָּל-שֹׁבֵט לִוי חֵלֶק וְנִחְלָה עִם-יִשְׂרָאֵל אֲשֵׁי יְהוָה וְנִחְלָתוֹ יֹאכְלוּ:

וְנִחְלָה לֹא-יִהְיֶה-לוֹ בְּקֶרֶב אָחִיו יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר-לוֹ: ס

וְזֶה יִהְיֶה מוֹשֵׁפֵט הַכֹּהֲנִים מֵאֵת הָעַם מֵאֵת זְבָחֵי הַזֶּבַח אִם-שׁוֹר אִם-שֶׁה וְנִתֵּן לַכֹּהֵן הַזֶּרֶע וְהַלְחָיִים וְהַקֶּבֶה:

רֵאשִׁית דִּגְנֶךָ תִּירֹשֶׁךָ וְיִצְהָרֶךָ וְרֵאשִׁית גִּזְ צֹאנֶךָ תִּתֵּן-לוֹ:

כִּי בּוֹ בָּחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִכָּל-שֹׁבְטֵיךָ לְעֹמֵד לְשֵׁרֵת בְּשֵׁם-יְהוָה הוּא וּבָנָיו כָּל-הַיָּמִים: ס

וְכִי-יָבֹא הַלְוִי מֵאַחַד שְׁעָרֶיךָ מִכָּל-יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר-הוּא גֵר שָׁם וּבָא בְּכָל-אַנַּת נַפְשׁוֹ אֶל-הַמִּקּוֹם אֲשֶׁר-יִבְחַר יְהוָה:

וְשִׁרְתָּ בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהָיו כְּכָל-אָחִיו הַלְוִיִּים הַעֹמְדִים שָׁם לִפְנֵי יְהוָה:

שליש

יח

ב

ג

ד

ה

ו רביעי

ז

הבוהנים יתחלקו בְּשׂוּה בְּאֵכִילת הַקֶּרְבָּנוֹת, חוץ ממה שהמשפחות מוכרות זו לזו שיקבלו את חלקם בתורם.

פרשת תועבות הגוים

בְּשִׁתְּבוּא לְאֶרֶץ שְׁה' אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ, אֵל תִּלְמַד לַעֲשׂוֹת כְּמוֹ הַתּוֹעֲבוֹת שֶׁל אוֹתָם עַמִּים.

לֹא יִהְיֶה בְכֶם מִי שֶׁמַּעֲבִיר אֶת בְּנוֹ אוֹ בַתּוֹ בְּאִשׁ, מַגִּיד עֲתִידוֹת, אוֹחֲזֵי עֵינַיִם, נֹתֵן הַדְּרָכוֹת עַל פִּי סִימָנִים, אוֹ מְכַשֵּׁף.

מִהַפְּנֵט נְחָשִׁים, מַעֲלֵה רוּחוֹת שֶׁל מֵתִים, מַגִּיד עֲתִידוֹת בְּכַשׁוֹף, אוֹ פּוֹנֵה אֶל מֵתִים.

כִּי כָל עוֹשֵׂי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הֵם תּוֹעֲבָה לַה', וּבְגִלָּל הַתּוֹעֲבוֹת הָאֵלֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מְשַׁמֵּד אוֹתָם מִלְּפָנָיִךְ.

יְהִי שְׁלֵם בְּאַמוּנָתְךָ בַּה' אֱלֹהֶיךָ.

כִּי הָעַמִּים הָאֵלֶּה שִׁאֲתָה כּוֹבֵשׁ אוֹתָם שׁוֹמְעִים בְּקוֹל אוֹחֲזֵי עֵינַיִם וּמַגִּידֵי עֲתִידוֹת, וְאֵלוֹ אֲתָה – לֹא כִּף נֹתֵן לְךָ ה' אֱלֹהֶיךָ.

אֵלֶּה, ה' אֱלֹהֶיךָ יָקִים לְךָ נְבִיא מִתּוֹךְ אֲנָשֶׁיךָ מֵאַחֶיךָ – כְּמוֹנִי, אֵלָיו תִּשְׁמָעוּ.

כְּמוֹ שֶׁבִקְשַׁתְּ מִה' אֱלֹהֶיךָ בְּחוֹרֵב בְּיוֹם הַתְּבַנְּסוֹת הַקֶּלֶל: "לֹא אוֹסִיף לְשִׁמּוֹעַ אֶת קוֹל ה' אֱלֹהֵי וְלֹא אֶרְאֶה עוֹד אֶת הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, וְלֹא אֲמוֹת".

וְה' אָמַר לִי: טוֹב עָשׂוּ בְּמַה שִׁאֲמָרוּ.

לְכֵן אֶעֱמִיד לָהֶם נְבִיא מִתּוֹךְ אַחֵיהֶם – כְּמוֹךָ, וְאֲשִׁים אֶת דְּבָרֵי בְּפִיו וְהוּא יְדַבֵּר אֵלֵיהֶם אֶת כָּל מַה שִׁאֲצִוֶּה אוֹתוֹ.

וְהָאִישׁ שֶׁלֹּא יִשְׁמַע לְדְבָרֵי שֶׁהִנְבִּיא יְדַבֵּר בְּשִׁמִּי, אֲנִי אֶתְּבַע אֶת עַנְשׁוֹ.

אֲבָל הִנְבִּיא שִׁירְשִׁיעַ וְיִדְבֵּר בְּשִׁמִּי דְבַר שֶׁלֹּא צִוִּיתִי אוֹתוֹ לְדַבֵּר, אוֹ שִׁידְבֵּר בְּשֵׁם אֱלֹהִים אַחֵרִים – הִנְבִּיא הוּא יָמוּת.

ח חֶלֶק כְּחֶלֶק יֵאָכְלוּ לְבַד מִמִּכְרֵיו עַל-הָאֲבוֹת: ס

ט כִּי אֲתָה בָּא אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר-יְהִיָּה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ לֹא-תִלְמַד לַעֲשׂוֹת כְּתוֹעֲבַת הַגּוֹיִם הֵהֱם:

י לֹא-יִמָּצֵא בְּךָ מַעֲבִיר בְּנוֹ-וּבַתּוֹ בְּאִשׁ קֶסֶם קֶסָמִים מַעוֹנֵן וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֵּׁף:

יא וְחֹבֵר חֹבֵר וְשֹׂאֵל אוֹב וְיִדְעָנִי וְדַרְשׁ אֶל-הַמָּתִים:

יב כִּי-תוֹעֲבַת יְהוָה כָּל-עֲשֵׂה אֵלֶּה וּבְגִלָּל הַתּוֹעֲבַת הָאֵלֶּה יְהִיָּה אֱלֹהֶיךָ מוֹרִישׁ אוֹתָם מִפְּנֵיךָ:

יג תָּמִים תְּהִיָּה עִם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

יד כִּי הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲתָה יוֹרֵשׁ אוֹתָם אֶל-מַעֲנָנִים וְאֶל-קֶסָמִים יִשְׁמָעוּ וְאֲתָה לֹא כֵן נֹתֵן לְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

טו נְבִיא מִקִּרְבְּךָ מֵאַחֶיךָ כְּמוֹנִי יָקִים לְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵלָיו תִּשְׁמָעוּ:

טז כָּכֵל אֲשֶׁר-שִׁאֲלַת מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּחוֹרֵב בְּיוֹם תִּקְהַל לֵאמֹר לֹא אֶסֶף לְשִׁמּוֹעַ אֶת-קוֹל יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֶת-הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה תִּזְאֹת לֹא-אֶרְאֶה עוֹד וְלֹא אֲמוֹת:

יז וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו הִשִּׁיבוּ אֲשֶׁר דִּבַּרוּ:

יח נְבִיא אָקִים לָהֶם מִקִּרְבִּי אַחֵיהֶם כְּמוֹךָ וְנִתְּתִי דְבָרֵי בְּפִיו וְדַבֵּר אֵלֵיהֶם אֶת כָּל-אֲשֶׁר אֲצִוֶּנּוּ:

יט וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא-יִשְׁמַע אֶל-דְּבָרֵי אֲשֶׁר יְדַבֵּר בְּשִׁמִּי אֲנִכִּי אֶדְרֹשׁ מֵעַמּוֹ:

כ אֵךְ הִנְבִּיא אֲשֶׁר יִזְדַּר לְדַבֵּר דְּבַר בְּשִׁמִּי אֶת אֲשֶׁר לֹא-צִוִּיתִיו לְדַבֵּר וְאֲשֶׁר יְדַבֵּר בְּשֵׁם אֱלֹהִים אַחֵרִים וּמֵת הִנְבִּיא הוּא:

חמיש

וְאִם תִּשְׁאַל אֶת עֲצֻמָּךְ: אִיךָ נִזְחָה אֶת הַדָּבָר
שֶׁה' לֹא אָמַר אוֹתוֹ?

דָּבָר שֶׁהִנְבִּיא יֹאמַר בְּשֵׁם ה' וְלֹא יִתְקַיֵּם וְלֹא
יִקְרָה - הוּא דָּבָר שֶׁלֹּא ה' אָמַר, הִנְבִּיא אָמַר
אוֹתוֹ בְּרָשָׁעוֹת, אֵל תִּפְחַד מִמֶּנּוּ לְהַרְגוֹ.

פְּרֻשַׁת הַרֹצֵחַ

בְּשֶׁה' אֱלֹהֶיךָ יִשְׁמִיד אֶת הָעַמִּים שֶׁהוּא נוֹתֵן
לְךָ אֶת אֶרֶצְךָ וְתִכְבּוֹשׁ אוֹתָם וְתִתְיַשְׁבּ
בְּעָרֵיהֶם וּבְכַתְיֵיהֶם.

תִּבְדִּיל לְךָ שְׁלוֹשׁ עָרִים בְּתוֹךְ אֶרֶצְךָ שֶׁה'
אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לְךָ לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ.

תִּכְיֶן לְךָ דֶּרֶךְ נֹחָה אֲלֵיהֶם, וְתַחֲלַק אֶת שְׂטַח
אֶרֶצְךָ שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ יִנְחִיל לְךָ לְשְׁלוֹשָׁה - עִיר
לְכָל חֵלֶק, וְכָל רוֹצֵחַ יִכָּל לְבָרוּחַ לְשֵׁם.

וְזֶה דִּין הַרֹצֵחַ שִׁיבְרַח לְשֵׁם וַיִּחִי, מִי שִׁיבָה
אֶת חִבְרוֹ בְּלֵי כּוֹנֵה וְהוּא לֹא שׁוֹנֵא אוֹתוֹ
מֵאֲתָמוֹל שֶׁלְשׁוֹם.

וּמִי שִׁיבּוֹא עִם חִבְרוֹ לַיַּעַר לְחַטּוֹב עֲצִים
וְתִשְׁמַט יָדוֹ שְׂאוֹחֲזוֹת בְּגִרְזֵן לְכָרוֹת אֶת הָעֵץ,
וְהַבְרִיז לַיַּעַר יִשְׁמַט מֵהָעֵץ וַיִּפּוֹל עַל חִבְרוֹ וַיָּמוּת,
הוּא יִבְרַח לְאַחַת הָעָרִים הָאֵלֶּה וַיִּחִי.

כְּדֵי שֶׁלֹּא יִרְדּוּף גּוֹאֵל הַדָּם אַחֲרֵי הַרֹצֵחַ
כְּשִׁיבְרַח בְּכַעֲסוֹ וַיִּשְׁיֵג אוֹתוֹ כְּשֶׁהִדְרִיךְ תִּהְיֶה
אֲרוּכָה, וַיִּהְרֹג אוֹתוֹ; וְאִין לוֹ דִּין מוֹת, כִּי
הוּא לֹא הִיָּה שׁוֹנֵא אוֹתוֹ מֵאֲתָמוֹל וְשֶׁלְשׁוֹם.

לְכֵן אֲנִי מְצַוֶּה אוֹתְךָ וְאוֹמֵר: תִּבְדִּיל לְךָ
שְׁלוֹשׁ עָרִים.

וְאִם יִרְחִיב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ יִרְחִיב אֶת גְּבוּלְךָ כְּמוֹ שֶׁנִּשְׁבַּע
לְאַבְרָהָם, וַיִּתֵּן לְךָ אֶת כָּל הָאָרֶץ שֶׁאָמַר
שִׁיתֵן לְאַבְרָהָם.

כְּשֶׁתִּקְפִּיד לְקַיֵּם אֶת כָּל הַמְצָוֹת הָאֵלֶּה
שֶׁאֲנִי מְצַוֶּה אוֹתְךָ הַיּוֹם - לְאַהֲבֹב אֶת ה'
אֱלֹהֶיךָ וּלְלַכֵּת כָּל הַיָּמִים בְּדַרְכָּיו, תוֹסִיף לְךָ
עוֹד שְׁלוֹשׁ עָרִים בְּנוֹסָף לְשְׁלוֹשׁ הָאֵלֶּה.

וְכִי תֹאמַר בְּלִבְבְּךָ אֵיכָה נִגְרַע אֶת-
הַדָּבָר אֲשֶׁר לֹא דִבְרָו יְהוָה:

אֲשֶׁר יִדְבַר הַנְּבִיא בְשֵׁם יְהוָה וְלֹא-
יְהִי הַדָּבָר וְלֹא יָבֹא הוּא הַדָּבָר אֲשֶׁר
לֹא דִבְרָו יְהוָה בְּדוֹן דִּבְרָו הַנְּבִיא לֹא
תִּגּוֹר מִמֶּנּוּ: ס

כִּי-יִכְרִית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת-הַגּוֹיִם
אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ אֶת-אֶרֶצְךָ
וַיִּרְשָׁתָם וַיִּשְׁבַּתְתָּ בְּעָרֵיהֶם וּבְכַתְיֵיהֶם:

שְׁלוֹשׁ עָרִים תִּבְדִּיל לְךָ בְּתוֹךְ אֶרֶצְךָ
אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ לְרִשְׁתָּהּ:

תִּכְיֶן לְךָ הַדֶּרֶךְ וְשִׁלְשַׁת אֶת-גְּבוּל
אֶרֶצְךָ אֲשֶׁר יִנְחִילְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהָיָה
לְנוֹס שְׂמֹה כָּל-רֹצֵחַ:

וְזֶה דִּבְרַת הַרֹצֵחַ אֲשֶׁר-יָנוֹס שְׂמֹה וַחֲיוֹ
אֲשֶׁר יָבִיחַ אֶת-רַעְיוֹ בְּבַלְי־דַעַת וְהוּא
לֹא שׁוֹנֵא לוֹ מֵאֲתָמוֹל שֶׁלְשׁוֹם:

וְאֲשֶׁר יָבֹא אֶת-רַעְיוֹ בַּיַּעַר לְחַטּוֹב עֲצִים
וַיִּנְדָּחַה יָדוֹ בְּגִרְזֵן לְכָרוֹת הָעֵץ וַיִּשְׁלַח
הַבְרִיז לְמִן-הָעֵץ וַיִּמָּצֵא אֶת-רַעְיוֹ וַמָּת,
הוּא יָנוֹס אֶל-אַחַת הָעָרִים הָאֵלֶּה וַחֲיוֹ:

כְּדֵי-יִרְדּוּף גּוֹאֵל הַדָּם אַחֲרָי הַרֹצֵחַ כִּי-
יָחֵם לְכַבּוֹ וְהִשְׁיִנּוּ כִּי-יִרְבֶּה הַדֶּרֶךְ
וְהַכְּרוֹת נֶפֶשׁ וְלוֹ אֵין מִשְׁפַּט-מוֹת כִּי לֹא
שׁוֹנֵא הוּא לוֹ מֵאֲתָמוֹל שֶׁלְשׁוֹם:

עַל-כֵּן אֲנִי מְצַוֶּה לְאֹמֵר שְׁלֹשׁ עָרִים
תִּבְדִּיל לְךָ:

וְאִם-יִרְחִיב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת-גְּבוּלְךָ
כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם וַנִּתֵּן לְךָ אֶת-
כָּל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר דִּבַּר לְתֵת לְאַבְרָהָם:

כִּי-תִשְׁמַר אֶת-כָּל-הַמְצָוֹת הַזֹּאת
לַעֲשׂוֹתָהּ אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם
לְאַהֲבָהּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּלְלַכֵּת
בְּדַרְכָּיו כָּל-הַיָּמִים וְנִסְפַּתְתָּ לְךָ עוֹד

שָׁלַשׁ עָרִים עַל הַשְּׁלֹשׁ הָאֲלֵהָ:

וְכִּי הָרוּצַח יִסְפִּיק לְהַמְלִיט, וְלֹא יִשְׁפֹּף דָּם נָקִי בְּתוֹךְ אֲרָצֶךָ שֶׁהִי אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לְךָ לְנַחֵלָה וּתְתַחֲיֵב אֹז עַל הָרָצַח.

וְלֹא יִשְׁפֹּף דָּם נָקִי בְּקִרְבֵּי אֲרָצֶךָ אֲשֶׁר יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לְךָ נַחֲלָה וְהָיָה עִלְיֶיךָ דְּמַיִם: פ

וְאִם יִהְיֶה אִישׁ שְׂשׂוּנָא אֶת חֲבֵרוֹ וַיֵּאָרֹב לוֹ וַיִּקּוּם עָלָיו וַיַּכֶּה אוֹתוֹ בְּדִי לְהַרְגוֹ וְהוּא יָמוּת, וְהוּא יִבְרַח לְאַחַת מֵהָעָרִים הָאֵלֶּה.

וְכִי־יִהְיֶה אִישׁ שֶׁנֶּאֱרָא לְרֵעֵהוּ וַאֲרַב לוֹ וַקָּם עָלָיו וַיַּכֶּהוּ גִפְשׁ וּמָת וְלֹא אֶל־אַחַת הָעָרִים הָאֵלֶּה:

חֲכָמֵי עִירוֹ יִשְׁלַחוּ שְׁלִיחִים שְׂיִקְחוּ אוֹתוֹ מִשָּׁם, וַיִּמְסְרוּ אוֹתוֹ לְיַד גּוֹאֵל הַדָּם, וְהוּא יוּמָת.

וְשִׁלְחוּ זִקְנֵי עִירוֹ וְלָקְחוּ אוֹתוֹ מִשָּׁם וְנָתְנוּ אוֹתוֹ בְּיַד גּוֹאֵל הַדָּם וּמָת:

אֵל תִּרְחַס עָלָיו, תִּבְעַר מִיִּשְׂרָאֵל אֶת רוּצַח הַחַף מִפְּשָׁע, וַיִּהְיֶה לְךָ טוֹב.

לֹא־תַחֲוֶס עֵינֶיךָ עָלָיו וּבְעֵרַת הַסֵּה־נִקְוִי מִיִּשְׂרָאֵל וְטוֹב לְךָ: ס

פְּרֻשַׁת הַסֵּגַת גְּבוּל

אֵל תִּזְוֶי לְאַחֹר אֶת הַגְּבוּל שֶׁל חֲבֵרֶךָ שֶׁמִּחְלָקֵי הַנַּחֲלוֹת הִרְאִיחוּ סִימְנֵי, בְּנַחֲלַתְכֶם שֶׁתִּנְחַלוּ בְּאֶרֶץ שֶׁהִי אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לְךָ לְכַבוֹשׁ אוֹתָהּ.

לֹא תִסְיֵג גְּבוּל רֵעֶךָ אֲשֶׁר גְּבֻלוֹ רֵאשִׁינִים בְּנַחֲלַתְךָ אֲשֶׁר תִּנְחַל בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לְךָ לְרִשְׁתָּהּ: ס

פְּרֻשַׁת מִשְׁפַּט הָעֵדִים

עַד יָחִיד לֹא יָבוֹא לְהַעֲיֵד עַל אִישׁ עַל שׁוֹם עוֹזֵן וְשׁוֹם חֲטָא – בְּשׁוֹם חֲטָא שְׂיִחְטָא, רַק עַל פִּי שְׁנַי עֵדִים אוֹ עַל פִּי שְׁלוֹשָׁה עֵדִים יִתְקַיֵּם דְּבָר.

לֹא־יִקּוּם עַד אֶחָד בְּאִישׁ לְכָל־עוֹן וְלְכָל־חַטָּאת בְּכָל־חֲטָא אֲשֶׁר יַחְטָא עַל־פִּי שְׁנַי עֵדִים אוֹ עַל־פִּי שְׁלֹשָׁה־עֵדִים יִקּוּם דְּבָר:

אִם עַד רָשָׁע יִקּוּם עַל אִישׁ לְהַעֲיֵד נִגְדוֹ עֵדוֹת.

כִּי־יִקּוּם עַד־חָמָס בְּאִישׁ לַעֲנוֹת בּוֹ סָרָה:

שְׁנַי הָאֲנָשִׁים שְׂבִינִיָּהֶם הָרִיב יַעֲמְדוּ לִפְנֵי ה' – לִפְנֵי הַכֹּהֲנִים וְהַשּׁוֹפְטִים שְׂיִהְיוּ בְּאוֹתָם הַיָּמִים.

וְעַמְדוּ שְׁנֵי־הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־לָהֶם הָרִיב לִפְנֵי יְהוָה לִפְנֵי הַכֹּהֲנִים וְהַשּׁוֹפְטִים אֲשֶׁר יִהְיוּ בַיָּמִים הָהֵם:

הַשּׁוֹפְטִים יַחְקְרוּ הַיָּטֵב, וְהֵנָּה הָעַד שֶׁקָּרַן – הוּא הָעֵיד שֶׁקָּרַע עַל אַחֵיו.

וְדָרְשׁוּ הַשּׁוֹפְטִים הַיָּטֵב וְהֵנָּה עַד־שֶׁקָּרַע הָעַד שֶׁקָּרַע עֲנָה בְּאֶחָיו:

תַּעֲשׂוּ לוֹ כְּמוֹ שֶׁהוּא תִכְנֵן לַעֲשׂוֹת לְאַחֵיו, וְתִסְלַק אֶת הָרָע מֵאֶצְלֶךָ.

וַעֲשִׂיתֶם לוֹ כְּאֲשֶׁר זָמַם לַעֲשׂוֹת לְאַחֵיו וּבְעֵרַת הָרָע מִקִּרְבְּךָ:

וְהַנְּשֹׂאָרִים יִשְׁמְעוּ וַיִּרְאוּ וְלֹא־יִסְפוּ לַעֲשׂוֹת אֶצְלֶךָ עוֹד כְּמוֹ הַדְּבָר הָרָע הַזֶּה.

וְהַנְּשֹׂאָרִים יִשְׁמְעוּ וַיִּרְאוּ וְלֹא־יִסְפוּ לַעֲשׂוֹת עוֹד כְּדְבַר הָרָע הַזֶּה בְּקִרְבְּךָ:

אֵל תִּרְחַס, תַּעֲנִישׁ נֶפֶשׁ עַל נֶפֶשׁ, עֵינַי עַל עֵינַי, שֵׁן עַל שֵׁן, יָד עַל יָד, רֵגֶל עַל רֵגֶל.

וְלֹא תַחֲוֶס עֵינֶיךָ גִּפְשׁ בְּגִפְשׁ עֵינַי בְּעֵינַי שֵׁן בְּשֵׁן יָד בְּיָד רֵגֶל בְּרֵגֶל: ס

פרשת יציאה למלחמה

בְּשֵׁתִּיצֵא לְמִלְחָמָה מוֹל אוֹיְבֶיךָ וְתִרְאֶה סוֹסִים וּמִרְכָּבוֹת – עִם גְּדוֹל מִמֶּךָ, אֵל תִּפְחַד מֵהֶם, כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ שֶׁהֶעֱלָה אוֹתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם נִמְצָא אִתָּךְ.

וּכְשֵׁתִגָּשׁוּ לְמִלְחָמָה, הִכְהִין יָגֵשׁ וַיִּדְבֹּר אֶל הָעָם.

וַיֹּאמֶר לָהֶם: שִׁמְעוּ יִשְׂרָאֵל, אַתֶּם מִתְקַרְבִּים הַיּוֹם לְמִלְחָמָה עַל-אוֹיְבֵיכֶם, אֵל תִּהְיוּ תִּפְחָדִים, אֵל תִּפְחָדוּ וְאֵל תִּלְחָצוּ וְאֵל תִּשָּׁבְרוּ מִפְּנֵיהֶם.

כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הוּא שֶׁהוֹלֵךְ אִתְּכֶם לְהִלָּחֵם עִבּוּרְכֶם נֶגֶד אוֹיְבֵיכֶם וְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם.

וְהַשּׁוֹטְרִים יִדְבְּרוּ אֶל הָעָם וַיֹּאמְרוּ: מִי הָאִישׁ שֶׁבָּנָה בַּיִת חֲדָשׁ וְלֹא הִתְחִיל לְגוֹר בּוֹ – יֵלֶךְ וַיַּחְזוֹר לְבֵיתוֹ, שְׂלֵא יָמוּת בְּמִלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִגּוֹר בּוֹ.

וּמִי הָאִישׁ שֶׁנָּטַע כַּרְם וְלֹא פָדָה אוֹתוֹ בַּשָּׁנָה הַרְבִּיעִית – יֵלֶךְ וַיַּחְזוֹר לְבֵיתוֹ שְׂלֵא יָמוּת בְּמִלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִפְדֶּה אוֹתוֹ.

וּמִי הָאִישׁ שֶׁקָּדַשׁ אִשָּׁה וְלֹא נָשָׂא אוֹתָהּ – יֵלֶךְ וַיַּחְזוֹר לְבֵיתוֹ, שְׂלֵא יָמוּת בְּמִלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִשָּׂא אוֹתָהּ.

וְהַשּׁוֹטְרִים יִמְשִׁיכוּ לְדַבֵּר אֶל הָעָם וַיֹּאמְרוּ: מִי הָאִישׁ שֶׁפּוֹחַד וְרָגִישׁ – יֵלֶךְ וַיָּשׁוּב לְבֵיתוֹ, וְלֹא יָמִיס אֶת הַלֵּב שֶׁל אָחִיו כְּמוֹ לְבוֹ.

וּכְשֵׁיִגְמְרוּ הַשּׁוֹטְרִים לְדַבֵּר אֶל הָעָם יִמְנוּ מִפְּקָדִים בְּרֵאשׁוֹת הָעָם.

פרשת המלחמה

בְּשֵׁתִגָּשׁ אֶל עִיר לְהִלָּחֵם בָּהּ, קְרָא לָהּ לְשָׁלוֹם.

אִם הִיא תִּשָּׁב לָךְ בְּשָׁלוֹם וְתִפְתַּח לָךְ אֶת שַׁעְרֶיהָ, כָּל הָעָם שֶׁנִּמְצָא בָּהּ יִהְיוּ מְשֻׁעָבְדִים לָךְ וַעֲבָדוּ עִבּוּרָךְ.

וְאִם הִיא לֹא תִשָּׁב לָךְ תִּשְׁלִים אֶתָּךְ וְתַעֲשֶׂה אִתָּךְ

כ * כִּי-תִצָּא לְמִלְחָמָה עַל-אוֹיְבֶיךָ וְרִאִיתָ סוֹס וְרִכָּב עִם רֵב מִמֶּךָ לֹא תִירָא מֵהֶם כִּי-יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ הַמַּעֲלֶה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

ב וְהָיָה פִּקְרְבְּכֶם אֶל-הַמִּלְחָמָה וּנְגַשׁ הִכְהִין וַיִּדְבֹּר אֶל-הָעָם:

ג וַאֲמַר אֱלֹהִים שִׁמְעוּ יִשְׂרָאֵל אַתֶּם קֹרְבִים הַיּוֹם לְמִלְחָמָה עַל-אוֹיְבֵיכֶם אֶל-יְיָ לְבַבְכֶם אֶל-תִּירְאוּ וְאֶל-תִּחַפְּזוּ וְאֶל-תַּעֲרֹצוּ מִפְּנֵיהֶם:

ד כִּי יִהְיֶה אֱלֹהֵיכֶם הַהוֹלֵךְ עִמְכֶם לְהִלָּחֵם לָכֶם עִם-אוֹיְבֵיכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם:

ה וַיִּדְבְּרוּ הַשּׁוֹטְרִים אֶל-הָעָם לֵאמֹר מִי הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּנָה בַּיִת-חֲדָשׁ וְלֹא חֲנָכוֹ יֵלֶךְ וַיָּשׁוּב לְבֵיתוֹ פֶּן-יָמוּת בְּמִלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִחַנְכֶנּוּ:

ו וּמִי-הָאִישׁ אֲשֶׁר-נָטַע כַּרְם וְלֹא חִלְּלוֹ יֵלֶךְ וַיָּשׁוּב לְבֵיתוֹ פֶּן-יָמוּת בְּמִלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִחְלָלְנּוּ:

ז וּמִי-הָאִישׁ אֲשֶׁר-אַרְשׁ אִשָּׁה וְלֹא לָקַחְתָּהּ יֵלֶךְ וַיָּשׁוּב לְבֵיתוֹ פֶּן-יָמוּת בְּמִלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִקַּחְתָּהּ:

ח וַיִּסְפוּ הַשּׁוֹטְרִים לְדַבֵּר אֶל-הָעָם וַאֲמְרוּ מִי-הָאִישׁ הַיָּרֵא וְרֵב הַלֵּב יֵלֶךְ וַיָּשׁוּב לְבֵיתוֹ וְלֹא יָמִס אֶת-לֵבָב אָחִיו כְּלִבָּבוֹ:

ט וְהָיָה כִּכְלֵת הַשּׁוֹטְרִים לְדַבֵּר אֶל-הָעָם וַפְּקָדוּ שְׂרֵי צְבָאוֹת בְּרֵאשׁ הָעָם: ס

י כִּי-תִקְרַב אֶל-עִיר לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ וַקְּרָאתָ אֵלֶיהָ לְשָׁלוֹם:

יא וְהָיָה אִם-שָׁלוֹם תַּעֲנֶךָ וּפְתַחְתָּהּ לָךְ וְהָיָה כָּל-הָעָם הַנִּמְצָא-בָּהּ יִהְיוּ לָךְ לְמַס וַעֲבָדוּךָ:

יב וְאִם-לֹא תִשָּׁב לָךְ תִּשְׁלִים עִמָּךְ וַעֲשֵׂתָהּ עִמָּךְ

שביע

מלחמה וצרת עליה:

מלחמה, תעשה עליה מצור.

וה' אלהיך נתן אותה בידך, ותבה את כל הזכרים שבה בלהב החרב.

י ונתנה יהוה אלהיך בידך והכית את כל זכורה לפי חרב:

תקח לך רק את הנשים הילדים והבהמות ואת כל מה שיהיה בעיר – כל שללה, ותשתמש בשלל של אויביך שה' אלהיך נתן לך.

יד רק הנשים והטף והבהמה וכל אשר יהיה בעיר כל שללה תבו לך ואכלת את שלל אויביך אשר נתן יהוה אלהיך לך:

כך תעשה לכל הערים שרחוקות ממך מאוד שאינן מערי העמים האלה.

טו כן תעשה לכל הערים הרחוקות ממך מאד אשר לא מערי הגוים האלה הנה:

אבל מערי העמים האלה שה' אלהיך נתן לך נחלה אל תשאיר בחיים שום איש.

טז רק מערי העמים האלה אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה לא תחיה כל נשמה:

תשמיד אותם, את החתי והאמורי הכנעני והפרזי החוי והיבوسی, כמו שה' אלהיך צוה אותך.

יז כיהתכם תחרימם החתי והאמורי הכנעני והפרזי החוי והיבوسی כאשר צוה יהוה אלהיך:

כדי שלא ילמדו אתכם לעשות ככל התועבות שלהם שעשו לאלהיהם, ותחטאו לה' אלהיכם.

יח למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות ככל תועבתם אשר עשו לאלהיהם ונחטאתם ליהוה אלהיכם: ס

כשתעשה מצור על עיר ימים רבים להלחם עליה לכבוש אותה, אל תשחית את העצים שלה להבות בהם בגרזן, תאכל מהם ואל תכרות אותם, וכי עץ השדה הוא כמו אדם שםסתתר מפניך במצור!

יט כיהצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה לא תשחית את עציה לגדת עליו גרזן כי ממנו תאכל ואתו לא תכרת כי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור:

רק עץ שתדע שהוא אינו עץ מאכל – אותו תשחית ותכרות, ותבנה מצור על העיר שעושה אתך מלחמה עד שהיא תפול בידך.

כ רק עץ אשר תדע כיה לא עץ מאכל הוא אתו תשחית וכרת ובנית מצור על העיר אשר הוא עשה עמך מלחמה עד רדתה: פ

פרשת עגלה ערופה

אם ימצא הרוג נופל בשדה באדמה שה' אלהיך נתן לך לכבוש אותה, ולא ידוע מי הבה אותו למות.

א כיה ימצא חלל באדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך לרשתה נפל בשדה לא נודע מי הבהו:

וקניף ושופטיף יצאו ומדדו אל הערים שנמצאות סביב לחלל.

ב ויצאו וקניף ושפטיף ומדדו אל הערים אשר סביבת החלל:

העיר הקרובה לחלל – וקני אותה העיר יקחו

ג והיה העיר הקרובה אל החלל ולקחו

עגלה של בקר שלא עבדו אתה - שלא משכה בעול.

זקני העיר ההיא יורידו את העגלה אל שפת נחל שאדמתו קשה - שאין מעבדים אותו ואינו נזרע, ויערפו שם את העגלה בנחל.

והכהנים בני לוי יגשו, כי בהם ה' אלהיך בחר לשרת אותו ולברך בשם ה', ועל פיהם ידונו כל משפט וכל נגע צרעת.

וכל זקני העיר ההיא הקרובים לחלל, ירחצו את ידיהם מעל העגלה הערופה, בנחל.

ויענו ויאמרו: ידונו לא שפכו את הדם הזה ועינינו לא ראו מי עשה את זה.

ה', כפר לעמך ישראל שפדית ממצרים, ואל תחייב את עמך ישראל ברוצחי חף מפשע, ואז יתכפר להם על הרצח.

ואתה תבער את רוצח החף מפשע מתוכך, כי עליך לעשות את מה שישר בעיני ה'.

זקני העיר ההיא עגלת בקר אשר לא עבד בה אשר לא משכה בעל:

והורדו זקני העיר ההיא את העגלה אל נחל איתן אשר לא יעבד בו ולא יזרע ויערפושם את העגלה בנחל:

והגשו הכהנים בני לוי כי הם בחר יהוה אלהיך לשרתו ולברך בשם יהוה ועל פיהם יהיה כל ריב וכל נגע:

וכל זקני העיר ההיא הקרובים אל החלל ירחצו את ידיהם על העגלה הערופה בנחל:

ויענו ויאמרו ידונו לא שפכו (שפכה) את הדם הזה ועינינו לא ראו:

כפר לעמך ישראל אשר פדית יהוה ואל תתן דם נקי בקרב עמך ישראל ונכפר להם הדם:

ואתה תבער הדם הנקי מקרבך כי תעשה הישר בעיני יהוה: ס

מפטיר

כִּי תֵצֵא

פְּרֹשֶׁת אֵשֶׁת יִפֶּת תּוֹאֵר

אם תצא למלחמה על אויביך והי' אליהיך יתן אותו בידך ותשובה ממנו שבוים.

ותראה בשבי אשה יפת תואר ותחשוק בה, תקח אותה לך לאשה.

תביא אותה לתוך ביתך והיא תגלח את ראשה ותקצוץ את צפרניה.

היא תפשוט מעליה את הבגדים שנשבתה בהם ותגור בביתך, ותבכה על אביה ועל אמה חודש ימים, ואחר כך תבוא אליה ותשכב אתה והיא תהיה לך לאשה.

ואם לא תחפוץ בה תשחרר אותה לנפשה ואל תמכור אותה תמורת כסף, אל תסחור בה כי השפלת אותה.

פְּרֹשֶׁת הַבְּכוֹר

אם תהיינה לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת שנואה, והן ילדו לו בנים – האהובה והשנואה, והבן הבכור יהיה של השנואה.

ביום שינחיל לבניו את הרכוש שלו, הוא לא יוכל להעדיף את הבן של האהובה על פני הבן של השנואה שהוא הבכור.

אלא יביר בזכותו של הבכור בן השנואה ויתן לו פי שנים מכל מה שיש לו, כי הוא הראשון שנולד מכוחו – לו דין הבכורה.

פְּרֹשֶׁת בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה

אם יהיה לאיש בן לא ממשמע ומורד – שאינו שומע בקול אביו ובקול אמו, והם ייסרו אותו והוא לא ישמע אליהם.

אביו ואמו יתפשו אותו ויוציאו אותו אל זקני עירו ולבית הדין של עיר מגוריו.

ויאמרו לזקני עירו: בננו זה אינו ממשמע ומורד, אינו שומע בקולנו, זולל ומשתכר.

כי תצא למלחמה על-אויביך ונתנו יהנה אליהיך בידך ושביית שביו:

וראית בשביה אשת יפת-תואר וחשקת בה ולקחת לך לאשה:

ותבאתה אל-תוך ביתך וגלחת את-ראשה ועשית את-צפרניה:

והסירה את-שמלת שביה מעליה וישבה בביתך ובכתה את-אביה ואת-אמה ירח ימים ואחר כן תבוא אליה ובעלתה והיתה לך לאשה:

והיה אם-לא חפצת בה ושלחתה לנפשה ומכר לא-תמכרנה בכסף לא-תעמר בה תחת אשר עניתה: ס

כי-תהיון לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת שנואה וילדו-לו בנים האהובה והשנואה והנה הבן הבכור לשנואה:

והיה ביום הנחילו את-בניו את אשר-יהיה לו לא יוכל לבכר את-בן האהובה על-פני בן-השנואה הבכר:

כי את-הבכר בן-השנואה יביר לתת לו פי שנים בכל אשר-ימצא לו כי-הוא ראשית אנו לו משפט הבכרה: ס

כי-יהיה לאיש בן סורר ומורה איננו שמע בקול אביו ובקול אמו ויסרו אותו ולא ישמע אליהם:

ותפשו בו אביו ואמו והוציאו אתו אל-זקני עירו ואל-שער מקמו:

ויאמרו אל-זקני עירו: בננו זה סורר ומורה איננו שמע בקולנו זולל וסבא:

כא כָּל אַנְשֵׁי עִירוֹ יִרְגְּמוּ אוֹתוֹ בְּאֲבָנִים וְהוּא יָמוּת, וּתְבַעַר אֶת הָרֶעַ מִתּוֹכָךְ, וְכָל יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וַיִּפְחָדוּ.

פְּרֻשַׁת הַלֵּנַת הַתְּלוּי

וְאִם אִישׁ יִתְחַיֵּב בְּמוֹת וַיּוֹמַת, תִּתְּלֶה אוֹתוֹ עַל עֵץ.

אל תשאיר את נבלתו בלילה על העץ, אלא קבור אותו באותו יום, כי אדם תלוי הוא זלוול באלהים, ואל תטמא את אדמתך שה' אלהיך נתן לך לנחלה.

פְּרֻשַׁת הַשְּׁבֵת אֲבֹדָה, וּטְעִינָה

אם תראה את שור אחיך או את השה שלו תועים בדרך, אל תתעלם מהם, אלא תחזיר אותם לאחיק.

וְאִם אַחִיךָ אִינוּ קְרוֹב אֵלֶיךָ אוֹ שְׂאִינְךָ מְכִיר אוֹתוֹ, תֵּאֶסֹף אוֹתוֹ לְתוֹךְ בֵּיתְךָ וַיְהִיֶּה אִתְּךָ עַד שְׂאִינְךָ יִדְרוֹשׁ אוֹתוֹ וְתִחְזֹר לוֹ אוֹתוֹ.

וכך תעשה לחמורו וכך תעשה לבגדו וכך תעשה לכל אבדה של אחיך שתאבד ממנו ותמצא אותה – אינך רשאי להתעלם.

אם תראה חמור של אחיך או שורו נופלים בדרך אל תתעלם מהם, אלא הקם אותם אתו.

פְּרֻשַׁת לֹא יִלְבַּשׁ

לא יהיה בגד של גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת אשה, כי העושים את כל הדברים האלה הם תועבה לה' אלהיך.

פְּרֻשַׁת שְׁלוּחַ הַקָּזָן

אם יזדמן לפניך קזן של צפור בדרך או על עץ פלשהו או על הארץ ובו אפרוחים או ביצים, והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים, אל תקח את האם עם הבנים.

אלא גרש את האם ואז תקח לך את הבנים

כא וַיִּרְגְּמוּהוּ כָּל-אֲנָשֵׁי עִירוֹ בְּאֲבָנִים וְמוֹת וּבַעֲרַת הָרֶעַ מִקְרִבְךָ וְכָל-יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וַיִּרְאוּ: ס

כב וְכִי-יְהִיֶּה בְאִישׁ חֲטָא מִשְׁפַּט-מוֹת וְהוּמַת וְתִלִּית אֹתוֹ עַל-עֵץ:

כג לֹא-תִלִּין נְבִלָתוֹ עַל-הָעֵץ כִּי-קְבוּר תִּקְבְּרֶנּוּ בַיּוֹם הַהוּא כִּי-קִלְלַת אֱלֹהִים תְּלוּי וְלֹא תִטְמֵא אֶת-אֲדָמַתְךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה: ס

כד לֹא-תִרְאֶה אֶת-שׁוֹר אַחִיךָ אוֹ אֶת-שׁוֹי נֹדָדִים וְהִתְעַלַּמְתָּ מֵהֶם הֲשִׁב תְּשִׁיבֵם לְאִחִיךָ:

כה וְאִם-לֹא קְרוֹב אַחִיךָ אֵלֶיךָ וְלֹא יִדְעָתוּ וְאֶסְפָּתוֹ אֶל-תּוֹךְ בֵּיתְךָ וְתִהְיֶה עִמָּךְ עַד דִּרְשׁ אַחִיךָ אוֹתוֹ וְהִשְׁבִּתוֹ לוֹ:

כו וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְחִמּוֹרוֹ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְשִׁמְלָתוֹ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְכָל-אֲבֹדַת אַחִיךָ אֲשֶׁר-תֵּאֲבֹד מִמֶּנּוּ וּמִצְאָתָהּ לֹא תוֹכֵל לְהִתְעַלֵּם: ס

כז לֹא-תִרְאֶה אֶת-חִמּוֹר אַחִיךָ אוֹ שׁוֹרוֹ נֹפְלִים בְּדֶרֶךְ וְהִתְעַלַּמְתָּ מֵהֶם הִקַּם תְּקִיֵם עִמּוֹ: ס

כח לֹא-יְהִיֶּה כְּלִי-גִבּוֹר עַל-אִשָּׁה וְלֹא-יִלְבַּשׁ גִּבּוֹר שְׁמֹלֶת אִשָּׁה כִּי תוֹעֵבַת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כָּל-עֲשֵׂה אֵלֶּה: פ

כט כִּי יִקְרָא קוֹץ-צְפוּר וּלְפָנָיִךְ בְּדֶרֶךְ בְּכָל-עֵץ אוֹ עַל-הָאָרֶץ אֲפֹרֹחִים אוֹ בִיצִים וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל-הָאֲפֹרֹחִים אוֹ עַל-הַבִּיצִים לֹא-תִקַּח הָאֵם עִם-הַבָּנִים:

ל שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת-הָאֵם וְאֶת-הַבָּנִים תִּקַּח-

לך למען ייטב לך והארכת ימים: ס

בדי שייטב לך ותאריך ימים.

פרשת מעקה

אם תבנה בית חדש תעשה לגג שלך מעקה
ואל תעמיד בביתך סכנת מות כי עלול
לפול ממנו אדם.

כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך
ולאתשים דמים בביתך כייפול
הנפל ממנו:

פרשת בלאים

אל תזרע בכרמך כמה מינים מערבבים בדי
שגדולי הזרע שתזרע ותבואת הפרס לא
יאסרו.

לא תזרע כרמך בלאים פן תקדש
המלאה הזרע אשר תזרע ותבואת
הפרס: ס

אל תחרוש בשור ובחמור ביחד.

לא תחלש בשור ובחמור יחדו:

אל תלבש שעמנו, כלומר צמר ופשתן
מחברים יחד.

לא תלבש שעמנו צמר ופשתים יחדו: ס

תעשה לך ציציות קלועות על ארבע בנפות
בגדך שתלביש בו.

גדלים תעשה לך על-ארבע בנפות
כסותך אשר תכסה בה: ס

פרשת מוציא שם רע

אם איש יקדש אשה וישבב אתה וישנא אותה.
ויעליל עליה עלילות שוא ויוציא עליה שם
רע, ויאמר: נשאתי את האשה הזאת ונגשתי
אליה ולא מצאתי שהיה לה דם בתולים.

כייקח איש אשה ויבא אליה וישנאה:
ושם לה עלילות דברים והוצא עליה
שם רע ואמר את-האשה הזאת לקחתי
ואקרב אליה ולא מצאתי לה בתולים:

אבי הנערה ואמה יקחו את דם הבתולים של
הנערה ויוציאו לבית הדין אל זקני העיר.

ולקח אבי הנערה ואמה והוציאו את-
בתולי הנערה אל-זקני העיר השערה:

ואבי הנערה יאמר לזקנים: נתתי את בתי
לאיש הזה לאשה והוא שונא אותה.

ואמר אבי הנערה אל-הזקנים את-בתי
נתתי לאיש הזה לאשה וישנאה:

והוא העליל עליה עלילות ואמר: לא
מצאתי לבתך דם בתולים. והנה דם
הבתולים של בתי ופרשו את השמלה שלה
לפני זקני העיר.

והנה-הוא שם עלילות דברים לאמר
לא מצאתי לבתך בתולים ואלה
בתולי בתי ופרשו השמלה לפני זקני
העיר:

זקני העיר יהיה יקחו את האיש ויסרו אותו.

ולקחו זקני העיר-הוא את-האיש
ויסרו אתו:

ויענישו אותו לשלם כסף במשקל מאה
שקלים (1.41 קילו) ויתנו לאבי הנערה כי הוא
הוציא שם רע על בתולה בישראל, ואם היא
תרצה היא תהיה לו לאשה – הוא לא יוכל
לגרש אותה בכל חייו.

וענישו אתו מאה כסף ונתנו לאבי
הנערה כי הוציא שם רע על בתולת
ישראל ולו-תהיה לאשה לא-יוכל
לשלקח כל-ימיו: ס

שליש

פְּרָשׁוֹת הַזֹּנוֹת

וְאִם הִדְבַּר הַזֶּה הָיָה אִמֶּת וְלֹא נִמְצְאוּ דָמָי בְּתוֹלָיִם לְנַעֲרָה.

וְיֹצִיאוּ אֶת הַנַּעֲרָה אֶל פֶּתַח בֵּית אָבִיהָ, וְאִנְשֵׁי עִירָה יִסְקְלוּ אוֹתָהּ בְּאֲבָנִים וְהִיא תָמוּת, כִּי עָשְׂתָה מַעֲשֵׂה חֲרָפָה בְּיִשְׂרָאֵל – לְזוֹנוֹת בְּהִיּוֹתָהּ בְּבֵית אָבִיהָ, וְתִבְעַר אֶת הָרֶעַ מִתּוֹכָךְ.

אִם יִמְצָא אִישׁ שׁוֹכֵב עִם אִשָּׁה נְשׂוּאָה, שְׁנֵיהֶם יָמוּתוּ, גַּם הָאִישׁ הַשׁוֹכֵב עִם הָאִשָּׁה וְגַם הָאִשָּׁה, וְתִבְעַר אֶת הָרֶעַ מִיִּשְׂרָאֵל.

אִם תִּהְיֶה נַעֲרָה בְּתוֹלָה מִקִּדְשֵׁי לַאִישׁ, וְיִמְצָא אוֹתָהּ אִישׁ בְּעִיר וְיִשְׁכַּב אִתָּהּ.

תּוֹצִיאוּ אֶת שְׁנֵיהֶם לְבֵית הַדִּין שֶׁל הָעִיר הַהִיא וְתִסְקְלוּ אוֹתָם בְּאֲבָנִים וְהֵם יָמוּתוּ – אֶת הַנַּעֲרָה מִפְּנֵי שְׁלֹא צִעֲקָה בְּעִיר, וְאֶת הָאִישׁ – מִפְּנֵי שֶׁהִשְׁפִּיל אֶת הָאִשָּׁה שֶׁל חֲבֵרוֹ, וְתִבְעַר אֶת הָרֶעַ מִתּוֹכָךְ.

וְאִם הָאִישׁ יִמְצָא אֶת הַנַּעֲרָה הַמִּקִּדְשֵׁי בַשָּׂדֶה, וְהָאִישׁ יִתְפּוֹשׂ אוֹתָהּ וְיִשְׁכַּב אִתָּהּ – רַק הָאִישׁ שִׁשְׁכַּב אִתָּהּ יָמוּת.

וְלַנַּעֲרָה אֵל תַּעֲשֶׂה דָבָר – אִין לַנַּעֲרָה חֲטָא שֶׁל עוֹנֵשׂ מוֹת, כִּי הִדְבַּר הַזֶּה הוּא כְּמוֹ שְׂאִישׁ יָקוּם עַל חֲבֵרוֹ וְיִרְצַח אוֹתוֹ.

כִּי הוּא מִצָּא אוֹתָהּ בַשָּׂדֶה – הַנַּעֲרָה הַמִּקִּדְשֵׁי צִעֲקָה וְלֹא הָיָה לָהּ מוֹשִׁיעַ.

אִם אִישׁ יִמְצָא נַעֲרָה בְּתוֹלָה שְׁלֹא הִתְקַדְּשָׁה עֲדוּן, וְיִתְפּוֹס אוֹתָהּ וְיִשְׁכַּב אִתָּהּ, וְהֵם יִתְגַּלוּ.

הָאִישׁ שִׁשְׁכַּב אִתָּהּ יִתֵּן לָאֵב שֶׁל הַנַּעֲרָה כֶּסֶף בְּמִשְׁקַל חֲמִשִּׁים שֶׁקֶלִים (705 גרם), וְאִם הִיא תִרְצֶה הִיא תִּהְיֶה לוֹ לְאִשָּׁה מִפְּנֵי שֶׁהוּא הִשְׁפִּיל אוֹתָהּ, הוּא לֹא יוּכַל לְגַרֵּשׁ אוֹתָהּ בְּכָל חַיָּיו.

פְּרָשַׁת אֶסְרֵי בִיָּאָה

שׁוֹם אִישׁ לֹא יִשָּׂא אֶת אִשְׁתּוֹ אָבִיו וְלֹא יִגְלֶה וְיִבְזֶה בְּכֹף אֶת צְנִיעוּתוֹ שֶׁל אָבִיו.

וְאִם־אִמֶּת הָיָה הַדְּבָר הַזֶּה לֹא־נִמְצְאוּ בְּתוֹלָיִם לְנַעֲרָה:

וְהוֹצִיאוּ אֶת־הַנַּעֲרָה אֶל־פֶּתַח בֵּית־אָבִיהָ וְסִקְלוּהָ אִנְשֵׁי עִירָהּ בְּאֲבָנִים וְנִמְתָּה כִּי־עָשְׂתָה נִבְלָה בְּיִשְׂרָאֵל לְזוֹנוֹת בְּבֵית אָבִיהָ וּבִעֲרַתְּ הָרֶעַ מִקִּרְבְּךָ: ס

כִּי־יִמְצָא אִישׁ שׁוֹכֵב עִם־אִשָּׁה בְּעִלְתָּ־בַעַל וּמִתּוֹ נִסְ־שְׁנִיָּהֶם הָאִישׁ הַשׁוֹכֵב עִם־הָאִשָּׁה וְהָאִשָּׁה וּבִעֲרַתְּ הָרֶעַ מִיִּשְׂרָאֵל: ס

כִּי יִהְיֶה נַעֲרָה בְּתוֹלָה מִאֲרָשָׁה לַאִישׁ וְיִמְצָאָהּ אִישׁ בְּעִיר וְשָׁכַב עִמָּהּ:

וְהוֹצִיאֲתֶם אֹת־שְׁנֵיהֶם אֶל־שַׁעַר הָעִיר הַהִיא וְסִקְלֹתֶם אֹתָם בְּאֲבָנִים וּמִתּוֹ אֶת־הַנַּעֲרָה עַל־דְּבַר אֲשֶׁר לֹא־צִעֲקָה בְּעִיר וְאֶת־הָאִישׁ עַל־דְּבַר אֲשֶׁר־עָנָה אֶת־אִשְׁתּוֹ רַעְהוּ וּבִעֲרַתְּ הָרֶעַ מִקִּרְבְּךָ: ס

וְאִם־בַּשָּׂדֶה יִמְצָא הָאִישׁ אֶת־הַנַּעֲרָה הַמִּאֲרָשָׁה וְהִחֲזִיק־בָּהּ הָאִישׁ וְשָׁכַב עִמָּהּ וּמִתּוֹ הָאִישׁ אֲשֶׁר־שָׁכַב עִמָּהּ לְבָדוֹ:

וְלַנַּעֲרָה לֹא־תַעֲשֶׂה דָבָר אִין לַנַּעֲרָה חֲטָא מוֹת כִּי כְּאֲשֶׁר יָקוּם אִישׁ עַל־רַעְהוּ וְיִרְצֶהוּ נַפְשׁוֹ בֶּן־הַדְּבָר הַזֶּה:

כִּי בַשָּׂדֶה מִצָּאָה צִעֲקָה הַנַּעֲרָה הַמִּאֲרָשָׁה וְאִין מוֹשִׁיעַ לָהּ: ס

כִּי־יִמְצָא אִישׁ נַעֲרָה בְּתוֹלָה אֲשֶׁר לֹא־אֲרָשָׁה וְהִתְפָּשָׂה וְשָׁכַב עִמָּהּ וְנִמְצְאוּ:

וְנָתַן הָאִישׁ הַשׁוֹכֵב עִמָּהּ לְאָבִי הַנַּעֲרָה חֲמִשִּׁים כֶּסֶף וְלֹא־תִהְיֶה לְאִשָּׁה תַּחַת אֲשֶׁר עָנָה לֹא־יוּכַל שְׁלַחָה כָּל־יָמָיו: ס

א לֹא־יִקַּח אִישׁ אֶת־אִשְׁתּוֹ אָבִיו וְלֹא יִגְלֶה כְּגַף אָבִיו: ס

מי שהוא פצוע ומעוֹף בביצו או שנכרת לו אבר שפיכת השתן לא ישא אשה מעם ישראל - קהל ה'.

מי שנולד באסור ערוה לא יבוא להנשא עם קהל ה', גם אחד מצאצאיו אפלו עד דור עשירי לא יתחתן עם קהל ה'.

עמוני או מואבי לא יבוא להתחתן עם קהל ה', גם אחד מצאצאיהם אפלו עד דור עשירי לא יתחתנו עם קהל ה' לעולם.

עמון - מפני שלא יצאו לקראתכם עם לחם ומים בדרך בצאתכם ממצרים, ומואב - מפני ששכר נגדך את בלעם בן בעור מפתור ארם נהרים לקלל אותך.

וה' אלהיך לא הסכים לשמוע לבלעם, ה' אלהיך הפך לך את הקללה לברכה, פי ה' אלהיך אהב אותך.

אל תעשה דבר לשלומם וטובתם בכל חייך לעולם.

אל תשנא ותתעב אדומי כי הוא אחיך, אל תתעב מצרי כי גרת בארצו.

לבני הדור השלישי שיולדו להם מתר להתחתן עם קהל ה'.

פרשת המחנה

אם תצא במחנה צבאי מול אויביך תזהר מכל דבר רע:

אם יהיה אצלך איש שלא יהיה טהור בגלל קרי בלילה, הוא יצא אל מחוץ למחנה ולא יכנס לתוך המחנה.

לפנות ערב הוא יטבול במים, ובשקיעת השמש יוכל לבוא לתוך המחנה.

יהיה לך מקום מחוץ למחנה ותצא לשם לחוץ.

ויהיה לך יתר, בנוסף לכלי הנשק, ובשתשב מחוץ למחנה לעשות צרכיך תחפור בה ותשוב ותכסה את צואתך.

ב לא יבא פצוע דבא וכרות שפכה בקהל יהוה: ס

ג לא יבא ממזר בקהל יהוה גם דור עשירי לא יבא לו בקהל יהוה: ס

ד לא יבא עמוני ומואבי בקהל יהוה גם דור עשירי לא יבא להם בקהל יהוה עד-עולם:

ה על-דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים בדרך בצאתכם ממצרים ואשר שכר עליך את-בלעם בן-בעור מפתור ארם נהרים לקללה:

ו ולא-אבה יהוה אלהיך לשמע אל-בלעם וינפך יהוה אלהיך לך את-הקללה לברכה כי אהבה יהוה אלהיך:

ז לא-תדרש שלמם וטבתם כל-ימיה לעולם: ס

ח לא-תתעב אדמי כי אחיך הוא לא-תתעב מצרי פי-גד היות בארצו:

ט בנים אשר-יולדו להם דור שלישי יבא להם בקהל יהוה: ס

י פיר-תצא מחנה על-אויביך ונשמרת מכל דבר רע:

יא פיר-יהיה בך איש אשר לא-יהיה טהור מקרה-לילה ויצא אל-מחוץ למחנה לא יבא אל-תוך המחנה:

יב והיה לפנות-ערב ירתץ במים וכבא השמש יבא אל-תוך המחנה:

יג ויד תהיה לך מחוץ למחנה ויצאת שמה חוץ:

יד ויתר תהיה לך על-אזניך והיה בשבתך חוץ ותפרתה בה ושבתך וכסית את-צאתך:

כי ה' אלהיך מתהלך בתוך המחנה שלך להציל אותך ולמסור בידך את אויביך, לכן המחנה שלך יהיה קדוש, והוא לא יראה בך דבר מגנה ועזוב אותך.

פרשת מסגיר עבד

אל תסגיר אל אדונו עבד מעם אחר שינצל מאדונו ויברח אליך לארץ.

אלא הוא גור אצלך במקום שיבחר באחת מעריד במקום שטוב לו, אל תצער אותו.

פרשת קדש ואתנן

לא תהיה זונה מבנות ישראל ולא יהיה זונה מבני ישראל.

אל תקריב לבית ה' אלהיך בתשלום עבור כל נדר בהמה שנתנה בתשלום לזונה או שהחלפה תמורת כלב, כי שניהם תועבה בעיני ה' אלהיך.

פרשת הנשף

אל תלוה ברבית לאחיה, בין רבית של כסף, בין רבית של אוכל, או רבית של כל דבר שיגבה יותר מהחוב.

לנכרי תוכל להלוות ברבית ולאחיה אל תלוה ברבית, כדי שה' אלהיך יברך אותך בכל מה שתעשה בארץ שאתה בא לשם לכבוש אותה.

פרשת נדרים

אם תדור נדר לה' אלהיך אל תתעבב מלשלים אותו, כי ה' אלהיך ידרוש אותו ממך ויהיה בך חטא.

ואם לא תדור לא יהיה בך חטא.

הקפד לקים את מה שיוציא משפתיך – כמו שנדרת נדבה לה' אלהיך, שדברת בפיה.

פרשת פועל

אם תבוא להיות פועל בכרם חברך, אכול

כי יהנה אלהיך מתהלך בקרב מחנה להצילך ולתת איביך לפניך והנה מחנה קדוש ולא יראה בך ערנות דבר ושב מאחריך: ס

לא תסגיר עבד אל-אדונו אשר-ינצל אליך מעם אדונו:

עמך ישב בקרבך במקום אשר-יבחר באחד שעריך בטוב לו לא תוננו: ס

לא תהנה קדשה מבנות ישראל ולא יהיה קדש מבני ישראל:

לא תביא אתנן זונה ומחיר כלב בית יהנה אלהיך לכל-נדר כי תועבת יהנה אלהיך גם-שניהם: ס

לא תשיף לאחיה נשף כסף נשף אכל נשף כל-דבר אשר ישף:

לנכרי תשיף ולאחיה לא תשיף למען יברכך יהנה אלהיך בכל משלח ידך על הארץ אשר-אתה בא שמה לרשתה: ס

כי-תדר נדר ליהנה אלהיך לא תאחר לשלמו כי-דרש ידרשנו יהנה אלהיך מעמך והנה בך חטא:

וכי תחבל לנדר לא-יהנה בך חטא:

מוציא שפתיך תשמר ועשית כאשר נדרת ליהנה אלהיך נדבה אשר דברת בפיה: ס

כי תבא בכרם רעך ואכלת ענבים

חמישי

ענבים כרצונך עד שתשבע, אך אל תשים בתיקה.

אם תבוא בפועל לעבוד בתבואה של חברך, קטוף שבולים בידיך ותאכל שם, ואל תניף מגל על שבולי חברך כדי לקחת.

פרשת גרושה

אם איש ישא אשה ויהיה בעלה, אם היא לא תמצא חן בעיניו כי הוא יראה בה דבר מגנה, הוא יכתוב לה מכתב גרושין, יתן בידה, ויוציא אותה מביתו.

היא תצא מביתו ותלך ותנשא לאיש אחר. אם האיש האחרון ישנא אותה ויכתוב לה מכתב גרושין ויתן בידה ויוציא אותה מביתו, או אם ימות האיש האחרון שלקח אותה לו לאשה.

בעלה הראשון שגרש אותה לא יוכל לשאת אותה שוב שתהיה לו לאשה אחרי שטמאו אותה, כי זה תועבה לפני ה', ואל תכתים בחטא את הארץ שה' אלהיך נותן לך לנחלה.

פרשת אסורי צער

כשאישה ישא אשה חדשה, הוא לא יצא לצבא כדי שלא יקרה לו שום דבר, אלא יהיה פנוי לביתו שנה אחת וישמח את אשתו שנשא.

אדם לא ימשכן רחים או את חלקם העליון, כי בכך הוא ממשכן את נפש הלוח – ברעב.

אם יתפש איש שגנב אדם מאחיו מבני ישראל וסחר בו ומכר אותו, הגנב ההוא ימות, ותבער את הרע מתוכך.

פרשת הצרעת

הזהר בנגע הצרעת להקפיד מאוד ולעשות – את כל מה שזוהו לכם הכהנים הלויים כמו שצויתני אותם, הקפידו לקיים.

זכור את הצרעת שה' אלהיך עשה למרים

כנפשך שבעך ואל-כליך לא תתן: ס

כי תבא בקמת רעך וקטפת מלילת בידיך וחרמל לא תניף על קמת רעך: ס

כי יקח איש אשה ובעלה והיה אם-לא תמצא חן בעיניו כי מצא בה ערות דבר וכתב לה ספר פריתת ונתן בידה ושלחה מביתו:

ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש-אחר: וישנאה האיש האחרון וכתב לה ספר פריתת ונתן בידה ושלחה מביתו או כי ימות האיש האחרון אשר לקחה לו לאשה:

לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה להיות לו לאשה אחרי אשר הטמאה כיתועבה הוא לפני יהוה ולא תחטא אתה-ארץ אשר יהנה אלהיך נתן לך נחלה: ס

כי יקח איש אשה חדשה לא יצא בצבא ולא יעבר עליו לכל-דבר נקי יהיה לביתו שנה אחת ושמח את-אשתו אשר לקח:

לא יחבל רחים ורכב כנגפש הוא חבל: ס

כי ימצא איש גנב גפש מאחיו מבני ישראל והתעמר-בו ומכרו ומת הגנב ההוא ובערת הרע מקרבך: ס

השמר בנגע-הצרעת לשמר מאד ולעשות ככל אשר-יורו אתכם הכהנים הלויים כאשר צויתם תשמרו לעשות:

זכור את אשר-עשה יהוה אלהיך

בגלל חשד שוא, בדרך בצאתכם ממצרים.

פרשת המשכון

אם תגבה מחברך חוב בלשהו, אל תבוא לביתו לגבות משכון.

תעמוד בחוץ, והאיש שאתה גובה ממנו יוציא אליך את המשכון החוצה.

ואם הוא איש עני אל תשכב לישון בשמשונו אצלך.

החזר לו את המשכון בשקיעת השמש, והוא יישן עם שמיכתו ויברך אותך, ולך תהיה זכות לפני ה' אלהיך.

פרשת ביומו תתן שכרו

אל תגזול שכיר עני ואביון מאחיך או מגרך שבארץ בעריך.

תתן לו את שכרו ביום עבודתו, שלא תשקע השמש לפניו, כי הוא עני ונפשו משתוקקת לשכרו, וכך לא יתפלל לה' על הצער שגרמת לו ויהיה בך חטא.

פרשת רחמי יתום ואלמנה

אבות לא יומתו בגלל חטא בניהם, ובנים לא יומתו בגלל חטא אבותם, אדם יומת רק בחטאו.

אל תענת פסק דין של משפט גר או יתום, ואל תקח למשכון בגד של אלמנה.

זכור שהיית עבד במצרים וה' אלהיך פדה אותך משם, לכן אני מצוה אותך לעשות את הדבר הזה.

אם תקצור את קצירך בשדה ותשכח אלמנה בשדה אל תחזור לקחת אותה, אלא היא תהיה לגר ליתום ולאלמנה, כדי שה' אלהיך יברך אותך בכל מעשה ידיך.

בשתחבוט בעץ הזית שלך להפיל את פרותיו, אל תקח את הזתים הגדלים בחלק העליון, הם יהיו לגר ליתום ולאלמנה.

למרים בדרך בצאתכם ממצרים: ס

א כי-תשה ברעה משאת מאומה לא-תבא אל-ביתו לעבט עבטו:

א" בחוץ תעמד והאיש אשר אתה נשה בו יוציא אליך את-העבט החוצה:

ב ואם-איש עני הוא לא תשכב בעבטו:

ג השב תשיב לו את-העבט כבוא השמש ושכב בשלמתו וברכך ולך תהיה צדקה לפני יהוה אלהיך: ס

ד לא-תעשק שכיר עני ואביון מאחיך או מגרך אשר בארץ בעריך:

ה ביומו תתן שכרו ולא-תבוא עליו השמש כי עני הוא ואליו הוא נשא את-נפשו ולא-יקרא עליך אל-יהוה והנה בך חטא: ס

ו לא-יומתו אבות על-בנים ובנים לא-יומתו על-אבות איש בחטאו יומתו: ס

ז לא תטה משפט גר יתום ולא תחבל בגד אלמנה:

ח וזכרת כי עבד היית במצרים ויפדה יהוה אלהיך משם על-כן אנכי מצוה לעשות את-הדבר הזה: ס

ט כי תקצר קצירך בשדה ושכחת עמר בשדה לא תשוב לקחתו לגר ליתום ולאלמנה יהיה למען יברכך יהוה אלהיך בכל מעשה ידיך: ס

כ כי תחבט זיתך לא תפאר אחריו לגר ליתום ולאלמנה יהיה:

כִּי תִבְצֹר כְּרֻמָּךְ לֹא תַעֲלֵל אֶחָדֶיךָ לַגֵּר לִיתְמוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה יְהִיָּה׃

זְכוּרָתְךָ כִּי־עֲבַד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־כֵּן אֲנִי מִצְוֶה אוֹתְךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה׃

פְּרֻשֵׁת מִלְּקוֹת

אִם יִהְיֶה רֵיב בֵּין אֲנָשִׁים וּנְגִשׁוּ אֶל־הַמִּשְׁפָּט וּשְׁפָטוּם וְהִצְדִּיקוּ אֶת־הַצְּדִיק וְהִרְשִׁיעוּ אֶת־הַרְשָׁע׃

אִם הִרְשָׁע יִתְחַיֵּב מִלְּקוֹת, הַשׁוֹפֵט יִפִּילוּ וַיִּבֶה אוֹתוֹ לִפְנֵי בְּמִסְפַּר הַמִּלְּקוֹת שִׁיתְחַיֵּב בָּהֶן כְּפִי רִשְׁעוֹ׃

הוא יבֶה אותו אֲרַבְעִים מִבּוֹת וְלֹא יוֹסִיף, שְׁלֹא יוֹסִיף לְהַכּוֹתוֹ הַכָּאָה רַבָּה יוֹתֵר מִזֶּה וְאֶחָד יִתְבַּזֶּה לְעֵינֶיךָ׃

אֵל תַּחֲסוּם פֶּה שֶׁל שׂוֹר בְּזִמְן שְׂדֵשׁ תְּבוּאָה כְּדֵי שְׁלֹא יֵאכַל׃

פְּרֻשֵׁת יְבוּם

אִם אָחִים יִגְדּוּ יַחַד וְאָחַד מֵהֶם יָמוּת וְאֵין לוֹ בֵּן, אִשְׁתְּ הַמֵּת לֹא תִנָּשֵׂא לְאִישׁ מִחוּץ לַמִּשְׁפָּחָה, אָחִי בַעֲלָהּ יָבֹא אֵלֶיהָ וַיִּקַּח אוֹתָהּ לוֹ לְאִשָּׁה וַיִּבְּם אוֹתָהּ׃

הַבְּכוֹר שֶׁתֵּלֵד יָקוּם בְּמָקוֹם אָחִיו הַמֵּת וְכִּדְ שְׁמוֹ לֹא יִמָּחֶה מִיִּשְׂרָאֵל׃

וְאִם הָאִישׁ לֹא יִרְצֶה לְשֵׂאת אֶת גִּיסְתּוֹ, גִּיסְתּוֹ תַעֲלֶה לְבֵית הַדִּין לְזֻקְנִים, וְתֹאמַר: גִּיסִי מִסְרַב לְהִקָּים לְאָחִיו שֵׁם בְּעַם יִשְׂרָאֵל – הוּא לֹא הִסְכִּים לִיבֹם אוֹתִי׃

זֻקְנֵי עִירוֹ יִקְרְאוּ לוֹ וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו, הוּא יַעֲמוֹד וַיֹּאמֶר: אֵינֶנִּי רוֹצֵה לְשֵׂאת אוֹתָהּ׃

גִּיסְתּוֹ תִגָּשׁ אֵלָיו לְעֵינֵי הַזֻּקְנִים, תַּחֲלוּץ אֶת נַעֲלֹ מַעַל רַגְלוֹ, תִירֶק לִפְנֵי לְבִישׁוֹ, וְתַעֲנֶה וְתֹאמַר: כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ שְׁלֹא יִבְנֶה אֶת בֵּית אָחִיו׃

וַיִּכְנוּ בְיִשְׂרָאֵל אֶת שְׁמוֹ מִשְׁפַּחַת חֲלוּץ הַנֶּעֱל׃

כא כִּי תִבְצֹר כְּרֻמָּךְ לֹא תַעֲלֵל אֶחָדֶיךָ לַגֵּר לִיתְמוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה יְהִיָּה׃

כב זְכוּרָתְךָ כִּי־עֲבַד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־כֵּן אֲנִי מִצְוֶה אוֹתְךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה׃

א כי־יִהְיֶה רֵיב בֵּין אֲנָשִׁים וּנְגִשׁוּ אֶל־הַמִּשְׁפָּט וּשְׁפָטוּם וְהִצְדִּיקוּ אֶת־הַצְּדִיק וְהִרְשִׁיעוּ אֶת־הַרְשָׁע׃

ב וְהָיָה אִם־בֶּן הַכּוֹת הִרְשָׁע וְהִפִּילוּ הַשֹּׁפֵט וְהִכְהִיּוּ לִפְנֵי כְּדֵי רִשְׁעוֹ בְּמִסְפַּר׃

ג אֲרַבְעִים יִכְנוּ לֹא יוֹסִיף פְּנֵי־יֹסִיף לְהַכּוֹתוֹ עַל־אַלְהָה מִכָּה רַבָּה וְנִקְלָה אֶחָד לְעֵינֶיךָ׃

ד לֹא־תַחֲסוּם שׂוֹר בְּדִישׁוֹ׃

ה כִּי־יָשְׁבוּ אָחִים יַחַד וְיָמוּת אֶחָד מֵהֶם וּבֶן אֵין־לוֹ לֹא־תִהְיֶה אִשְׁת־הַמֵּת תִּחְוָצֶה לְאִישׁ זָר וַיִּבְמֶה יָבֹא עָלֶיהָ וַיִּלְקַחָהּ לוֹ לְאִשָּׁה וַיִּבְּמָה׃

ו וְהָיָה הַבְּכוֹר אֲשֶׁר תֵּלֵד יָקוּם עַל־שֵׁם אָחִיו הַמֵּת וְלֹא־יִמָּחֶה שְׁמוֹ מִיִּשְׂרָאֵל׃

ז וְאִם־לֹא יִחְפֹּץ הָאִישׁ לְקַחַת אֶת־יְבוּמָתוֹ וְעָלְתָהּ יְבוּמָתוֹ הַשְּׂעֵרָה אֶל־הַזֻּקְנִים וְאָמְרָהּ מֵאֵן יִבְמִי לְהִקָּים לְאָחִיו שֵׁם בְּיִשְׂרָאֵל לֹא אָבִה יִבְמִי׃

ח וַיִּקְרְאוּ־לוֹ זֻקְנֵי־עִירוֹ וַדַּבְּרוּ אֵלָיו וְעָמַד וַאֲמַר לֹא חָפְצִי לְקַחַתָּהּ׃

ט וּנְגִשָּׁה יְבוּמָתוֹ אֵלָיו לְעֵינֵי הַזֻּקְנִים וְחֲלוּצָה נַעֲלָה מַעַל רַגְלוֹ וַיִּרְקֶה בְּפָנָיו וְעָנְתָהּ וְאָמְרָהּ כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר לֹא־יִבְנֶה אֶת־בֵּית אָחִיו׃

י וַיִּקְרְאוּ שְׁמוֹ בְיִשְׂרָאֵל בֵּית חֲלוּץ הַנֶּעֱל׃

פרשת הבושה

אם אנשים יאבדו אחד בשני, ואשת אחד מהם תגש להציל את בעלה מיד מכהו ותשלח את ידה ותחזיק באבר הבושה שלו – בבציו. קצוץ את כף ידה או שהיא תשלם את פדיונה, אל תרחם.

פרשת מדות ומשקולות

לא יהיה לך בכיסף אבן ואבן גדולה וקטנה: לא יהיה לך בביתך איפה ואיפה גדולה וקטנה: לא יהיה לך בביתך שתי מדות שונות למדידת נפח – גדולה וקטנה, כדי לרמות. אלא משקולת שלמה של צדק יהיה לך, מדה שלמה של צדק יהיה לך, ובשכר זה ימי חייך ותארכו על האדמה שה' אלהיך נותן לך. כי כל מי שעושה רמאויות באלה הוא תועבה בעיני ה' אלהיך – כל מי שעושה עול.

פרשת עמלק

זכור את מה שעמלק עשה לך בדרך כשיצאתם ממצרים. שפגש אותך בדרך והרג באחרונים שבך – את כל החלשים שמאחרים אחריך, ואתה היית עף ונגע, והוא לא פחד מאלהים. כשה' אלהיך יתן לך מנוחה מכל אויביך מסביב בארץ שה' אלהיך נותן לך נחלה לכבוש אותה – תשמיד כל זכר של עמלק מתחת לשמים, אל תשכח!

א קיינצו אנשים יחדו איש ואחיו וקרבה אשת האחד להציל את-אישה מיד מכהו ושלחת ידה והחזיקה במבשיו:

ב וקצתה את-כפה לא תחוס עינה: ס

ג לא-יהיה לך בכיסף אבן ואבן גדולה וקטנה:

ד לא-יהיה לך בביתך איפה ואיפה גדולה וקטנה:

ה אבן שלמה וצדק יהיה-לך איפה שלמה וצדק יהיה-לך למען יארכו ימיה על האדמה אשר-יתנה אלהיך נתן לך:

ו כי תועבת יהיה אלהיך כל-עשה אלה כל עשה עול: פ

ז זכור את אשר-עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים:

ח אשר קרף בדרך ויגוב בך כל-הנחשלים אחריך ואתה ענף ונגע ולא ירא אלהים:

ט והיה בהניח יתנה אלהיך ו לך מכל-אויביך מסביב בארץ אשר יתנה-אלהיך נתן לך נחלה לרשתה תמחה את-זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח: פ

מפס"ד

כִּי תִבּוֹא

פְּרֹשֶׁת הַבְּבוּרִים

כִּשְׁתִּבּוֹא לְאֶרֶץ שְׁה' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לְךָ לִירוּשָׁה וּתְכַבּוֹשׁ אֹתָהּ וּתְתַנְּשׁ בָּהּ.

תִּקַּח מִהֶרְאִשׁוֹנִים בְּכָל פְּרוֹת הָאָדָמָה שְׁתִּבֵּיא מֵאֶרֶץ שְׁה' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לְךָ וּתְשִׂים בְּסֵל, וּתְלַךְ לְמָקוֹם שְׁה' אֱלֹהֶיךָ יִבְחַר לְהַשְׂרוֹת שָׁם אֶת שְׂכִינְתּוֹ.

תִּבּוֹא לִפְהֵן שִׁיְהִיָּה בְּאוֹתָם הַיָּמִים וּתֹאמַר לוֹ: אֲנִי מְכָרְיָ הַיּוֹם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ שְׂבָאֵתִי לְאֶרֶץ שְׁה' נִשְׁבַּע לְאַבְוֹתַיִנוּ לָתֵת לָנוּ.

הַפְּהֵן יִקַּח מִיָּדְךָ אֶת הַסֵּל וַיִּנְיַחוּ לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ שֶׁל ה' אֱלֹהֶיךָ.

תִּכְרִיז וּתֹאמַר לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ: לְבֵן הָאֲרָמִי רָצָה לְהַשְׁמִיד אֶת יַעֲקֹב אֲבִינוּ, וַיַּעֲקֹב יָרַד לְמִצְרַיִם וְגַר שָׁם עִם מִשְׁפַּחַת קַטְנָה, וַנַּעֲשֶׂה שָׁם עִם גְּדוֹל עֲצוֹם וּמְרָבָה.

הַמִּצְרַיִם הִרְעוּ לָנוּ וְהַשְׁפִּילוּ אוֹתָנוּ וְנָתְנוּ לָנוּ עֲבוּדָה קָשָׁה.

צַעֲקָנוּ אֵל ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתַיִנוּ, ה' שָׁמַע אֶת קוֹלָנוּ וַרְאָה אֶת הַשְּׁפָלְתֵינוּ וְאֶת עַמְלָנוּ וְאֶת לַחֲצֵנוּ.

ה' הוֹצִיא אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה, בְּזִרְע מוֹנִפֶת לְהַפּוֹת, בְּהַפְּחָדוֹת גְּדוֹלוֹת, בְּסִימָנִים לְכוּחוֹ, וּבְנִסִּים.

וְהִבִּיא אוֹתָנוּ לְמָקוֹם הַזֶּה וְנָתַן לָנוּ אֶת הָאֶרֶץ הַזֹּאת – אֶרֶץ שׁוֹפַעַת חֶלֶב וּדְבַשׁ.

וְעַכְשָׁיו ה', הִנֵּה הִבֵּאתִי אֶת הָרֵאִשׁוֹנִים בְּפְרוֹת הָאָדָמָה שְׁנַתְתָּה לִּי. תִּנְיַח אוֹתוֹ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ וּתְשַׁתַּחֲוֶה לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ.

וּתְשַׁמַּח בְּכָל הַטּוֹב שְׁה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ וּלְמִשְׁפַּחְתְּךָ, אִתָּהּ עִם הַלֵּוִי וְעִם הַגֵּר שְׂאֲצִלְךָ.

וְהָיָה כִּי־תִבּוֹא אֶל־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה וּירְשִׁתָּהּ וַיִּשְׁבַּתְּ בָּהּ:

וּלְקַחְתָּ מֵרֵאשִׁיתָּ כָּל־פְּרֵי הָאָדָמָה אֲשֶׁר תִּבְיֵא מֵאֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ וּשְׂמַתָּ בְּטָנָא וְהִלַּכְתָּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׂכַן שְׁמוֹ שָׁם:

וּבֹאֲתָ אֶל־הַפְּהֵן אֲשֶׁר יְהוָה בְּיָמֵים הָהֵם וְאָמַרְתָּ אֵלָיו הִגְדַּתִּי הַיּוֹם לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי־בֹאֲתִי אֶל־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְוֹתַיִנוּ לָתֵת לָנוּ:

וּלְקַח חֶפְזְךָ הַטָּנָא מִיָּדְךָ וְהִנְיַחוּ לִפְנֵי מִזְבֵּחַ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

וְעָנִיתָ וְאָמַרְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲרָמִי אֲבִד אֲבִי וַיְגַדֵּד מִצְרַיִמָה וַיַּגֵּר שָׁם בְּמַתִּי מַעֲט וַיְהִי־שָׁם לְגוֹי גְּדוֹל עֲצוֹם וָרֹב:

וַיַּרְעוּ אֹתָנוּ הַמִּצְרַיִם וַיַּעֲנוּנוּ וַיַּהֲנוּ עֲלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה:

וַנִּצְעַק אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתַיִנוּ וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת־קוֹלָנוּ וַיִּרְא אֶת־עַנְיָנוּ וְאֶת־עַמְלָנוּ וְאֶת־לַחֲצֵנוּ:

וַיּוֹצֵאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה וּבְזִרְע נְטוּיָה וּבְמִרְאָ גְּדוֹל וּבְאֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים:

וַיִּבְאֵנוּ אֶל־הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיַּתֵּן־לָנוּ אֶת־הָאֶרֶץ הַזֹּאת אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ:

וְעַתָּה הִנֵּה הִבֵּאתִי אֶת־רֵאשִׁית פְּרֵי הָאָדָמָה אֲשֶׁר־נָתַתָּה לִּי יְהוָה וְהִנַּחְתָּנוּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

וּשְׂמַחְתָּ בְּכָל־הַטּוֹב אֲשֶׁר נָתַן־לְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּלְבֵיתְךָ אִתָּהּ וְהַלְוִי וְהַגֵּר אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ: ס

כו

ו

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

פְּרַשְׁת ודוי מעשרות

בְּשֵׁת־שָׁלִים לְעֶשֶׂר אֶת כָּל הַמַּעֲשֹׂרוֹת שֶׁל תִּבְּוֹאתְךָ בַּשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁית שְׁנַת הַמַּעֲשֹׂר וְנִתְּתָה לְלוֹי לַגֵּר לִיתוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה וַיֹּאכְלוּ בְּעָרֶיךָ וּשְׂבָעוּ –

תִּכְרִיז לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ: הַפְּרַשְׁתִּי אֶת הַקּוֹדֶשׁ מִהַבֵּית וְגַם נָתַתִּי אוֹתוֹ לְלוֹי לַגֵּר לִיתוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה כְּכָל הַצּוּוֹי שְׂצוּיֹת אוֹתִי, לֹא עֲבַרְתִּי עַל מִצְוֹתֶיךָ וְלֹא שִׁכַחְתִּי.

לֹא אֶכְלָתִי מִמֶּנּוּ בַשַּׁעַת צַעְרֵי בְּיוֹם מוֹת קְרוֹבִי וְלֹא הַפְּרַשְׁתִּי אוֹתוֹ בְּהִיְתִי טָמֵא וְלֹא נָתַתִּי מִמֶּנּוּ לְצָרְכֵי מַת, שְׁמַעְתִּי בְּקוֹל ה' אֱלֹהֵי עֲשִׂיתִי כְּכָל מַה שְׂצוּיֹת אוֹתִי.

הַבַּט מִמְּקוֹם מִשְׁבֵּן קֹדֶשׁךָ – מִהַשָּׁמַיִם, וּבְרַךְ אֶת עַמְּךָ – אֶת יִשְׂרָאֵל, וְאֶת הָאֲדָמָה שְׁנִתְּתָה לָנוּ, כְּמוֹ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם – אֲרֻץ שׁוֹפַעַת חֶלֶב וְדָבָשׁ.

פְּרַשְׁת קדוש עם סגולה

הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מִצְוָה אוֹתְךָ לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאֶת הַמִּשְׁפָּטִים, הַקֶּפֶד וַעֲשֵׂה אוֹתָם בְּכָל לַבָּרָה וּבְכָל רְצוֹנְךָ.

הַכְּתַרְתָּ הַיּוֹם אֶת ה' שִׁיחֶיהָ לָךְ לֵאלֹהִים – לְלַכֵּת בְּדַרְכָיו לְהַקְפִּיד לְקַיֵּם אֶת חֻקָיו מִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְלִשְׁמוֹעַ בְּקוֹלוֹ.

וְה' הַכְּתִיר אוֹתְךָ הַיּוֹם שִׁתְּהִיָּה עֲבוּרוֹ הָעַם הַמְּיוֹחָד וְהַמְּקוֹרֵב אֵלָיו כְּמוֹ שֶׁהִבְטִיחַ לָךְ – הָעַם שִׁישְׁמֹר אֶת כָּל מִצְוֹתָיו.

וְהוּא שֵׁם אוֹתְךָ עֲלִיּוֹן עַל כָּל הָעַמִּים שְׁעֲשֵׂה, שִׁיחֶלְלוּ אוֹתְךָ וְתִתְּפָרֵס לְתַפְאֲרָתְךָ, וְשִׁתְּהִיָּה עִם קְדוֹשׁ לְה' אֱלֹהֶיךָ כְּמוֹ שְׂדָבָר.

פְּרַשְׁת מִזְבַּח הַר עֵיבָל

מִשֵּׁה וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל צִוּוּ אֶת הָעַם וְאָמְרוּ: הַקְּפִידוּ עַל כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁאֲנִי מִצְוָה אֶתְכֶם

כִּי תִכְלֶה לְעֶשֶׂר אֶת־כָּל־מַעֲשֶׂר תִּבְּוֹאתְךָ בַּשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁית שְׁנַת הַמַּעֲשֹׂר וְנִתְּתָה לְלוֹי לַגֵּר לִיתוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה וַיֹּאכְלוּ בְּעָרֶיךָ וּשְׂבָעוּ:

וְאָמַרְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּעֲרַתִּי הַקּוֹדֶשׁ מִן־הַבַּיִת וְגַם נָתַתִּיו לְלוֹי וְלַגֵּר לִיתוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה כְּכָל־מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר צִוִּיתַנִּי לֹא־עֲבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ וְלֹא שִׁכַחְתִּי:

לֹא־אֶכְלָתִי בְּאֲנִי מִמֶּנּוּ וְלֹא־בְעֲרַתִּי מִמֶּנּוּ בְּטָמֵא וְלֹא־נָתַתִּי מִמֶּנּוּ לְמַת שְׁמַעְתִּי בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵי עֲשִׂיתִי כְּכָל אֲשֶׁר צִוִּיתַנִּי:

הַשְׁקִיפָה מִמַּעוֹן קֹדֶשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבְרַךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כְּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אֲרֻץ זֶבֶת חֶלֶב וְדָבָשׁ: ס

הַיּוֹם הַזֶּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִצְוָה לַעֲשׂוֹת אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים וְשִׁמְרַתָּ וְעֲשִׂיתָ אוֹתָם בְּכָל־לַבְבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ:

אֶת־יְהוָה הָאֵמַרְתָּ הַיּוֹם לֵהִיּוֹת לָךְ לֵאלֹהִים וּלְלַכֵּת בְּדַרְכָיו וּלְשַׁמֵּר חֻקָיו וּמִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וּלְשַׁמֵּעַ בְּקוֹלוֹ:

וַיְהִי־הָאֵמִירְךָ הַיּוֹם לֵהִיּוֹת לוֹ לְעַם סֹגְלָה כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לָךְ וּלְשַׁמֵּר כָּל־מִצְוֹתָיו:

וְלִתְתֶךָ עֲלִיּוֹן עַל כָּל־הָעוֹלָם אֲשֶׁר עֲשֵׂה לְתַהֲלָה וּלְשֵׁם וּלְתַפְאֲרָתְךָ וְלִהְיֹתְךָ עִם־קְדוֹשׁ לִיהוָה אֱלֹהֶיךָ כְּאֲשֶׁר דִּבַּר: פ

וַיִּצְוּ מֹשֶׁה וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הָעַם לְאֹמַר שִׁמְרוּ אֶת־כָּל־הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנִי

מצוה אתכם היום:

והיה ביום אשר תעברו את הירדן אל-
הארץ אשר יתנה אלהיך נתן לך והקמת
לך אבנים גדולות ושרת אתם בשיר:

וכתבת עליהן את-פלדברי התורה
הזאת בעברך למען אשר תבא אל-
הארץ אשר יתנה אלהיך נתן לך
ארץ זבת חלב ודבש כאשר דבר
יתנה אלהי-אבותיך לך:

והיה בעברכם את-הירדן תקימו את-
האבנים האלה אשר אנכי מצוה אתכם
היום בחר עיבל ושרת אותם בשיר:

ובנית שם מזבח ליהוה אלהיך מזבח
אבנים לא-תניף עליהם ברזל:

אבנים שלמות תבנה את-מזבח יהוה
אלהיך והעלית עליו עולת ליהוה
אלהיך:

וזבחת שלמים ואכלת שם ושמת
לפני יהוה אלהיך:

וכתבת על-האבנים את-פלדברי
התורה הזאת באר היטב: ס

וידבר משה והכהנים הלויים אל כל-
ישראל לאמר הספת ושמע ישראל
היום הנה נהנית לעם ליהוה אלהיך:

ושמעת בקול יהוה אלהיך ועשית את-
מצותו ואת-חקיו אשר אנכי מצוה
היום: ס

ויצו משה את-העם ביום ההוא לאמר:
אלה יעמדו לברך את-העם על-הר
גרים בעברכם את-הירדן שמעון ולוי
ויהודה ויששכר ויוסף ובנימן:

ואלה יעמדו על-הקללה בחר עיבל
ראובן גד ואשר וזבולון דן ונפתלי:

וענו הלויים ואמרו אל-כל-איש ישראל
קול רם: ס

היום.

ביום שתעברו את הירדן לארץ שה' אלהיך
נותן לך, תעמיד אבנים גדולות ותסיד אותם
בסיד.

ותכתוב עליהן את כל דברי התורה הזאת
בשתעבור לארץ, כדי שתבוא לארץ שה'
אלהיך נותן לך - ארץ שופעת חלב ודבש,
כמו שה' אלהי אבותיך דבר אליך.

בשתעברו את הירדן, תעמידו בחר עיבל
את האבנים האלה שאני מצוה אתכם היום,
ותסיד אותם בסיד.

ותבנה שם מזבח לה' אלהיך - מזבח אבנים,
אל תניף עליהם ברזל.

תבנה את מזבח ה' אלהיך מאבנים שלמות,
ותקריב עליו עולות לה' אלהיך.

תשחט שלמים ותאכל שם, ותשמח לפני ה'
אלהיך.

תכתוב על האבנים את כל דברי התורה
הזאת מבוארים היטב.

משה והכהנים הלויים דברו אל כל ישראל
ואמרו: ישראל, הקשב ושמע! היום הנה
נעשית עם לה' אלהיך.

שמע בקול ה' אלהיך ועשה את מצותיו
ואת חקיו שאני מצוה אותך היום.

משה צוה את העם באותו יום ואמר:
אלה השבטים שיעמדו לשמוע את ברפת
העם על הר גרים בשתעברו את הירדן:
שמעון ולוי ויהודה ויששכר ויוסף ובנימן.

ואלה יעמדו לשמוע את הקללה בחר עיבל:
ראובן גד ואשר וזבולון דן ונפתלי.

והלויים יכריזו ויאמרו אל כל אנשי ישראל
בקול רם:

חמישי

אָרוֹר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסְכָּה תוֹעֵבֶת יִהְיֶה מַעֲשֵׂה יְדֵי חָרָשׁ וְשֵׁם בְּסֻתֵּר וְעָנִי כָל־הָעָם וְאָמְרוּ אָמֵן: ס

אָרוֹר מִקְלָה אָבִיו וְאִמּוֹ וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: ס

אָרוֹר מִי שִׁמְזִיז לְאַחֹר אֶת גְּבוּל הָאֲחֻזָּה שֶׁל חֵבְרוֹ, וְיֹאמַר כָּל הָעָם: אָמֵן.

אָרוֹר מִטְעֵה עוֹר בַּדְּרֹךְ, וְיֹאמַר כָּל הָעָם: אָמֵן.

אָרוֹר מַעֲוֵת פֶּסֶק דִּין שֶׁל מִשְׁפַּט גֵּר יְתוֹם וְאֶלְמָנָה, וְיֹאמַר כָּל הָעָם: אָמֵן.

אָרוֹר שׁוֹכֵב עִם אִשְׁתּוֹ אָבִיו כִּי גִלָּה בְּנֶפֶס בְּכַף אֶת צְנִיעוּתוֹ שֶׁל אָבִיו, וְיֹאמַר כָּל הָעָם: אָמֵן.

אָרוֹר שׁוֹכֵב עִם כָּל בְּהֵמָה, וְיֹאמַר כָּל הָעָם: אָמֵן.

אָרוֹר שׁוֹכֵב עִם אֲחֹתוֹ – בַּת אָבִיו אוֹ בַת אִמּוֹ, וְיֹאמַר כָּל הָעָם: אָמֵן.

אָרוֹר שׁוֹכֵב עִם חֲמוֹתוֹ, וְיֹאמַר כָּל הָעָם: אָמֵן.

אָרוֹר מִי שִׁמְכָה אֶת חֵבְרוֹ בְּסֻתֵּר, וְיֹאמַר כָּל הָעָם: אָמֵן.

אָרוֹר מִי שִׁלֹּקַח שׁוֹחֵד כְּדֵי לְהַרְגֵּם חָף מִפְּשַׁע, וְיֹאמַר כָּל הָעָם: אָמֵן.

אָרוֹר מִי שֶׁלֹּא יִקְיָם אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת וַיַּעֲשֶׂה אוֹתָם, וְיֹאמַר כָּל הָעָם: אָמֵן.

פְּרֻשַׁת הַבְּרָכוֹת

אִם תִּשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ וְתִקְפִּיד לְקַיֵּם אֶת כָּל מִצְוֹתָיו שֶׁאֵינִי מַצְוֶה אוֹתָךְ הַיּוֹם, ה' אֱלֹהֶיךָ יַעֲשֶׂה שְׂתִיחָה עֲלֶיךָ מֵעַל כָּל עַמֵּי הָעוֹלָם.

כָּל הַבְּרָכוֹת הָאֵלֶּה יָבֹאוּ עֲלֶיךָ וְיִגְיֵעוּ אֵלֶיךָ כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ.

בְּרוּךְ אַתָּה בְּעִיר וּבְרוּךְ אַתָּה בְּשָׂדֶה.

אָרוֹר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסְכָּה תוֹעֵבֶת יִהְיֶה מַעֲשֵׂה יְדֵי חָרָשׁ וְשֵׁם בְּסֻתֵּר וְעָנִי כָל־הָעָם וְאָמְרוּ אָמֵן: ס

אָרוֹר מִקְלָה אָבִיו וְאִמּוֹ וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: ס

אָרוֹר מִי שִׁמְזִיז לְרַעְהוֹ וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: ס

אָרוֹר מִשְׁנֵה עוֹר בַּדְּרֹךְ וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: ס

אָרוֹר מִטְעֵה מִשְׁפַּט גֵּר־יְתוֹם וְאֶלְמָנָה וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן:

אָרוֹר שׁוֹכֵב עִם־אִשְׁתּוֹ אָבִיו כִּי גִלָּה בְּנֶפֶס אָבִיו וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: ס

אָרוֹר שׁוֹכֵב עִם־כָּל־בְּהֵמָה וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: ס

אָרוֹר שׁוֹכֵב עִם־אֲחֹתוֹ בַּת־אָבִיו אוֹ בַּת־אִמּוֹ וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: ס

אָרוֹר שׁוֹכֵב עִם־חֲמוֹתוֹ וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: ס

אָרוֹר מִכָּה רַעְהוֹ בְּסֻתֵּר וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: ס

אָרוֹר לִקְחַ שׁוֹחֵד לְהַכּוֹת גֹּפֶשׁ דָּם נָקִי וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: ס

אָרוֹר אֲשֶׁר לֹא־יִקְיָם אֶת־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה־הַזֹּאת לַעֲשׂוֹת אוֹתָם וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן: פ

וְהָיָה אִם־שָׁמַעַתָּה בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹמֵר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנִי מַצְוֶה הַיּוֹם וּנְתַנֶּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עֲלֶיךָ עַל כָּל־גּוֹי הָאָרֶץ:

וּבָאוּ עֲלֶיךָ כָּל־הַבְּרָכוֹת הָאֵלֶּה וְהִשְׁגִּיחַ כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

בְּרוּךְ אַתָּה בְּעִיר וּבְרוּךְ אַתָּה בְּשָׂדֶה:

ברוכים ילידי בטנך ופרות אדמתך וולדות
בהמותיך – וולדות שוריה ועדרי צאנה.

ברוך תהיה בפרות הסל שלך ובבצק שלך.
ברוך אתה בכניסתך וברוך אתה בצאתך.

ה' יעשה שאוביך העומדים נגדך יבסו
לפניך, הם יצאו אליך בדרך אחת, ויברחו
ויתפזרו מלפניך בשבעה דרכים.

ה' יצוה את הברכה שתהיה אתך באסמיה
ובכל משלח ידך וברכך בארץ אשר-
יהנה אליה נתן לך.

ה' יעשה אותך לעם הקדוש שלו כמו
שנשבע לך, כי תשמור את מצוות ה' אליה
ותלך בדרךיו.

כל עמי העולם יראו ששם ה' נקרא עליך,
ויכבדו אותך.

ה' יוסיף לך טובה – בילדיך בולדות
בהמותיך ובפרות אדמתך, על האדמה שה'
נשבע לאבותיך לתת לך.

ה' יפתח לך את המחסן של טובו – את
השמים, כדי להוריד את הגשם לארצך
בזמנו, ולברך את כל מעשה ידך, תלוה
לעמים רבים ואתה לא תזדקק להלוואה.

ה' יעשה שתהיה שולט ולא נשלט, ותהיה
רק למעלה בחשיבות ולא תהיה למטה, כי
אתה תצית למצוות ה' אליה שאתה מצוה
אותך היום להקפיד לקיים,

ולא תסור מכל הדברים שאני מצוה אתכם
היום לימין או לשמאל ללכת אחרי אלהים
אחרים לעבוד אותם.

פרשת הקללות

ואם לא תשמע בקול ה' אליה להקפיד
לקיים את כל המצוות והחוקים שלו שאני
מצוה אותך היום, כל הקללות האלה יבואו

ברוך פרי-בטנה ופרי אדמתך ופרי
בהמתך שגר אלפיך ועשתרות צאנה:

ברוך טנאה ומשאתך:

ברוך אתה בבואך וברוך אתה
בצאתך:

יתן יהוה את-אוביך הקמים עליך
נגפים לפניך בדרך אחד יצאו אליך
ובשבעה דרכים ינוסו לפניך:

יצו יהוה אתה את-הברכה באסמיה
ובכל משלח ידך וברכך בארץ אשר-
יהנה אליה נתן לך:

יקימך יהוה לו לעם קדוש כאשר
נשבע לך כי תשמר את-מצוות יהוה
אליה והלכת בדרךיו:

וראו כל-עמי הארץ כי שם יהוה
נקרא עליך ויראו ממוך:

והותרך יהוה לטובה בפרי בטנה
ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך על
האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיך
לתת לך:

יפתח יהוה לך את אוצרו הטוב את-
השמים לתת מטרארצך בעתו
ולברך את כל-מעשה ידך והלוית
גוים רבים ואתה לא תלואה:

ונתנה יהוה לראש ולא לזנב והיית רק
למעלה ולא תהיה למטה כיתשמע
אל-מצוות ה' יהנה אליה אשר אנכי
מצוה היום לשמר ולעשות:

ולא תסור מכל-הדברים אשר אנכי
מצוה אתכם היום ימין ושמאל ללכת
אחרי אלהים אחרים לעבדם: פ

והיה אם-לא תשמע בקול יהוה
אליה לשמר לעשות את-כל-מצותיו
וחקתיו אשר אנכי מצוה היום ובאו

שש

עֲלִיף וְגִיעוּ אֵלָיִךְ.
 אָרוּר אֶתְּךָ בְּעִיר, וְאָרוּר אֶתְּךָ בַשָּׂדֶה.
 אָרוּר תְּהִיָּה בְּפִרוֹת סִלְךָ וּבְבִצָּק שְׁלֶךְ.
 אָרוּרִים יְלִידֵי בִטְנְךָ וּפְרוֹת אֲדָמָתְךָ, וְלִדּוֹת
 שְׁוֹרֶיךָ וְעֹדְרֵי צֹאנְךָ.
 אָרוּר אֶתְּךָ בְּכִנְיֹסֶתְךָ, וְאָרוּר אֶתְּךָ בְּצֹאתְךָ.
 ה' יִשְׁלַח עֲלֶיךָ אֶת הַקֶּלֶל אֶת הַבְּהֵלָה וְאֶת
 הַגְּעֵרָה בְּכֹל מַעֲשֵׂי יָדְךָ שֶׁתַּעֲשֶׂה, עַד
 שֶׁתִּשְׁמַד וְעַד שֶׁתֵּאבֵד מֵהָר, בְּגִלְל מַעֲשֵׂיךָ
 הָרָעִים – שֶׁעֲזַבְתָּ אוֹתִי.

ה' יִדְבִיק אוֹתְךָ בְּדַבֵּר עַד שֶׁיִּשְׁמַד אוֹתְךָ
 מֵעַל הָאָדָמָה שֶׁאַתָּה בָּא לְשֵׁם לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ.

ה' יָבֵה אוֹתְךָ בְּמַחֲלַת הַשְּׁחַפְתָּ וְהַקִּדְחַת
 וְהַדִּלְקַת וּבַחֹס גְבוּהַ וּבְמַלְחָמָה וּבִיבוּשׁ
 וּבְרִקְבוֹן הַתְּבוּאָה, וְצֹרוֹת אֵלֶּה יִרְדְּפוּ אוֹתְךָ
 עַד שֶׁתִּשְׁמַד.

הַשָּׁמַיִם מֵעַל רֹאשְׁךָ יִהְיוּ יְבֹשִׁים מִגֶּשֶׁם
 בְּנִחוּשְׁתָּ, וְהָאָרֶץ תַּחֲתֶיךָ תִּהְיֶה יְבֹשָׁה בְּבָרָזַל.
 ה' יִהְפּוֹךְ אֶת מִטֵּר אֲרָצְךָ לְאֵבֶק וְעַפְרָה שֶׁיִּרְד
 עֲלֶיךָ מִהַשָּׁמַיִם עַד שֶׁתִּשְׁמַד.

ה' יַעֲשֶׂה שְׁתוּבֵס לִפְנֵי אוֹיְבֶיךָ, תֵּצֵא אֵלָיו
 בְּדָרֶךְ אַחַת וְתִבְרַח מִפְּנֵיו וְתִתְפַּזֵּר מִפְּנֵיו
 בְּשִׁבְעָה דְרָכִים, תִּהְיֶה דְגָמָה לְזוּעָה לְכָל
 מַמְלְכוֹת הָעוֹלָם.

נִבְלַתְךָ תִּהְיֶה לְמֵאֲכָל לְכָל עוֹפוֹת הַשָּׁמַיִם
 וּלְבַהֲמוֹת הָאָרֶץ, וְאִין מִי שֶׁיִּפְחִיד וְיִגְרַשׁ
 אוֹתָם.

ה' יָבֵה אוֹתְךָ בְּשַׁחֲזֵן מִצְרִים וּבְמַחֲלַת
 הַטְּחוּרִים וּבְאֲבַעְפוּעוֹת וּבְגִרְדַּת, שְׁלֵא תוּכַל
 לְהִתְרַפֵּא.

ה' יָבֵה אוֹתְךָ בְּשַׁעֲזוֹן בְּעוֹרוֹן וּבַהֲלֵם.

תִּהְיֶה מִמַּשֵּׁשׁ בְּצִהְרִים כְּמוֹ שֶׁהָעוֹר מִמַּשֵּׁשׁ

עֲלִיף כָּל-הַקֶּלֶלֹת הָאֵלֶּה וְהַשִּׁיגוֹף:
 אָרוּר אֶתְּךָ בְּעִיר וְאָרוּר אֶתְּךָ בַשָּׂדֶה:
 אָרוּר טְנֵאָתְךָ וּמִשְׁאֲרֹתֶיךָ:
 אָרוּר פְּרִי-בִטְנְךָ וּפְרֵי אֲדָמָתְךָ שֶׁגֵּר
 אֶלְפֶיךָ וְעִשְׂתֵּרֶת צֹאנְךָ:
 אָרוּר אֶתְּךָ בְּכֹאֵךְ וְאָרוּר אֶתְּךָ בְּצֹאתְךָ:
 יִשְׁלַח יְהוָה בְּךָ אֶת-הַמֵּאֲכָה אֶת-
 הַמְּהוּמָה וְאֶת-הַמְּגִעֵרָת בְּכֹל-מַשְׁלַח
 יָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה עַד הַשְּׁמֹדָה וְעַד-
 אֲבֻדָּה מֵהָר מִפְּנֵי רַע מַעֲלֶלֶיךָ אֲשֶׁר
 עֲזַבְתָּנִי:

יִדְבֶּק יְהוָה בְּךָ אֶת-הַדְּבַר עַד כִּלְתּוֹ
 אֶתְךָ מֵעַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר-אַתָּה בָּא-
 שָׂמָה לְרִשְׁתָּהּ:

יִכְבֶּה יְהוָה בְּשַׁחֲפַת וּבְקִדְחַת וּבְדִלְקַת
 וּבְחַרְחֹר וּבְחִרְבַּ וּבְשִׁדְפוֹן וּבִירְקוֹן
 וּרְדִפוֹ עַד אֲבֻדָּה:

וְהָיוּ שָׁמַיִךְ אֲשֶׁר עַל-רֹאשְׁךָ נִחֻשֶׁת
 וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר-תַּחֲתֶיךָ בְּרָזַל:

וְתֵן יְהוָה אֶת-מִטֵּר אֲרָצְךָ אֵבֶק וְעַפְרָה
 מִן-הַשָּׁמַיִם יִרְד עֲלֶיךָ עַד הַשְּׁמֹדָה:

וְתִגַּף יְהוָה וְנִגַּף לִפְנֵי אוֹיְבֶיךָ בְּדָרֶךְ
 אַחַד תֵּצֵא אֵלָיו וּבִשְׁבַעַה דְרָכִים תִּנּוֹס
 לִפְנֵיו וְתִינֵת לְזוּעָה לְכָל מַמְלְכוֹת
 הָאָרֶץ:

וְהָיְתָה נִבְלַתְךָ לְמֵאֲכָל לְכָל-עוֹף
 הַשָּׁמַיִם וּלְבַהֲמֹת הָאָרֶץ וְאִין מִחֲרִיד:

יִכְבֶּה יְהוָה בְּשַׁחֲזֵן מִצְרִים וּבְשַׁחֲרִים
 (וּבַעֲפָלִים) וּבְגִרְבַּ וּבְחִרְס אֲשֶׁר לֹא-
 תוּכַל לְהִתְרַפֵּא:

יִכְבֶּה יְהוָה בְּשַׁעֲזוֹן וּבְעוֹרוֹן וּבַתְּמָהוֹן
 לְקַב:

וְהָיְתָ מִמַּשֵּׁשׁ בְּצִהְרִים כְּאֲשֶׁר יִמַּשֵּׁשׁ

בלי לראות, ולא תצליח בדרךכי, ותהיה כל הזמן רק עשוק וגזול ואין מושיע.

תאָרס אַשֶׁה וְאִישׁ אַחַר יִשְׁכַּב אֹתָהּ, תִּבְנֶה בַּיִת וְלֹא תִשָּׁב בוֹ, תִּטַּע כֶּרֶם וְלֹא תִפְדֶּה אוֹתוֹ בַּשָּׁנָה הַרְבִּיעִית כְּדֵי לֶאֱכֹל מִמֶּנּוּ.

שׁוֹרֶךְ שְׁחוּט לְעֵינֶיךָ וְלֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, חֲמֹרֶךָ גְּזוּל מִלְּפָנֶיךָ וְהוּא לֹא יִחְזוֹר אֵלֶיךָ, צֹאנֶךָ נִתְּנוֹת לְאֹיְבֶיךָ וְאִין לָךְ מוֹשִׁיעַ.

בְּנֵיךָ וּבְנֹתֶיךָ שְׂבוּיִים אֲצֶל עַם אַחֵר, וְעֵינֶיךָ רְאוּת וְכָלוֹת אֲלֵיהֶם כָּל-הַיּוֹם וְאִין לְאֵל יִדְּךָ:

פְּרִי אֲדָמְתְךָ יֹאכַל עִם אֲשֶׁר לֹא-יְדַעַת וְהָיִיתָ חֵק עֲשׂוּק וְרִצּוּן כָּל-הַיָּמִים:

וְהָיִיתָ מִשְׁגָּע מִמֶּרְאֵה עֵינֶיךָ אֲשֶׁר תִּרְאֶה:

יִכְכֶּה יְהוָה בְּשַׁחֲזֵן רָע עַל-הַבְּרָכִים וְעַל-הַשְּׂקוּם אֲשֶׁר לֹא-תוּכַל לְהִרְפֹּא מִכָּף רִגְלֶךָ וְעַד קֶדְקֶדְךָ:

ה' יוֹלִיד אוֹתְךָ וְאֵת מִלְכָּךְ שֶׁתִּקֵּם עֲלֶיךָ אֵל עִם שְׁלֹא הַכְרַת אֹתָהּ וְאִבּוֹתֶיךָ, וְתַעֲבֹד שֵׁם עוֹבְדֵי אֱלֹהִים אַחֵרִים שְׁעֲשׂוּיִים מֵעַז וְאִבָּן.

וְתִהְיֶה לְפִלְיָאָה לְדוֹגְמָה וְלִשְׂחָה בְּכָל הָעַמִּים שֶׁה' יוֹבִיל אוֹתְךָ לְשֵׁם.

הַשָּׂדֶה תַּעֲזִיב הַרְבֵּה תִּבּוּאָהּ, וְאֹתָהּ תִּאֲסֹף מֵעַט כִּי הָאֲרָבָה יַחֲסֵל אוֹתָהּ.

תִּטַּע כֶּרֶמִים וְתַעֲבֹד, וְלֹא תִשְׁתֶּה וְלֹא תִאָּגוֹד וְיֵן כִּי תִתְּלַעַת תֹּאכַל אוֹתוֹ.

יְהִיו לָךְ זֵיתִים בְּכָל גְּבוּלְךָ, וְלֹא תִמְרַח שֶׁמֶן עַל גֹּפְךָ כִּי זֵיתֶיךָ יִנְשְׂרוּ.

תוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת, וְהֵם לֹא יְהִיו שְׁלֶךְ כִּי יִלְכוּ בְּשָׂבִי.

הַחֲגָבִים יִכְלוּ אֶת כָּל עֲצִיף וּפְרוֹת אֲדָמְתְךָ.

הַגּוֹי שֶׁגָּר בְּאַרְצְךָ יַעֲלֶה עֲלֶיךָ מֵעֵלָה מֵעֵלָה

הַעוֹר בְּאַפְלָה וְלֹא תִצְלִיחַ אֶת-דְּרִכְךָ וְהָיִיתָ אֶךְ עֲשׂוּק וְגְזוּל כָּל-הַיָּמִים וְאִין מוֹשִׁיעַ:

אֲשֶׁה תֹאֲרֵשׁ וְאִישׁ אַחֵר יִשְׁכַּבְנָה (ישגלנה) בַּיִת תִּבְנֶה וְלֹא-תִשָּׁב בוֹ כְּרֶם תִּטַּע וְלֹא תִחַלְלֶנּוּ:

שׁוֹרֶךְ שְׁחוּט לְעֵינֶיךָ וְלֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ חֲמֹרֶךָ גְּזוּל מִלְּפָנֶיךָ וְלֹא יָשׁוּב לָךְ צֹאנֶךָ נִתְּנוֹת לְאֹיְבֶיךָ וְאִין לָךְ מוֹשִׁיעַ:

בְּנֵיךָ וּבְנֹתֶיךָ נִתְּנוּ לְעַם אַחֵר וְעֵינֶיךָ רְאוּת וְכָלוֹת אֲלֵיהֶם כָּל-הַיּוֹם וְאִין לְאֵל יִדְּךָ:

פְּרִי אֲדָמְתְךָ וְכָל-יְגִיעֶךָ יֹאכַל עִם אֲשֶׁר לֹא-יְדַעַת וְהָיִיתָ חֵק עֲשׂוּק וְרִצּוּן כָּל-הַיָּמִים:

וְהָיִיתָ מִשְׁגָּע מִמֶּרְאֵה עֵינֶיךָ אֲשֶׁר תִּרְאֶה:

יִכְכֶּה יְהוָה בְּשַׁחֲזֵן רָע עַל-הַבְּרָכִים וְעַל-הַשְּׂקוּם אֲשֶׁר לֹא-תוּכַל לְהִרְפֹּא מִכָּף רִגְלֶךָ וְעַד קֶדְקֶדְךָ:

יִוֹלֵךְ יְהוָה אֹתְךָ וְאֵת-מִלְכָּךְ אֲשֶׁר תִּקֵּם עֲלֶיךָ אֵל-זָוִי אֲשֶׁר לֹא-יְדַעַת אֹתָהּ וְאִבּוֹתֶיךָ וְעִבְדֵת שֵׁם אֱלֹהִים אַחֵרִים עִץ וְאִבָּן:

וְהָיִיתָ לְשִׁמָּה לְמִשְׁלַל וְלִשְׁנִינָה בְּכָל הָעַמִּים אֲשֶׁר-יִנְהַגְךָ יְהוָה שִׁמָּה:

זָרַע רַב תּוֹצִיא הַשָּׂדֶה וּמֵעַט תִּאֲסֹף כִּי יַחֲסִלְנוּ הָאֲרָבָה:

כְּרֶמִים תִּטַּע וְעִבְדֵת וְיֵן לֹא-תִשְׁתֶּה וְלֹא תִאָּגֵר כִּי תֹאכְלְנוּ תִתְּלַעַת:

זֵיתִים יְהִיו לָךְ בְּכָל-גְּבוּלְךָ וְשֶׁמֶן לֹא תִסְוֶךָ כִּי יִשַׁל זֵיתְךָ:

בָּנִים וּבָנוֹת תוֹלִיד וְלֹא-יְהִינוּ לָךְ כִּי יִלְכוּ בְּשָׂבִי:

כָּל-עֲצִיף וּפְרִי אֲדָמְתְךָ יִירֵשׁ הַצִּלְצַל:

הַגּוֹר אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ יַעֲלֶה עֲלֶיךָ מֵעֵלָה

מְעֵלָה וְאֵתָהּ תֵרַד מִטָּה מִטָּה:

הוא ילודך ואתה לא תלוננו הוא יהנה
לראש ואתה תהנה לזנב:

ובאו עליך כל-הקללות האלה
וירדפוך והשיגוך עד השמדה כי-לא
שמעת בקול יהנה אלהיך לשמר
מצותיו וחקתיו אשר צוה:

והיו בך לאות ולמופת וברעף עד-
עולם:

תחת אשר לא-עבדת את-יהנה אלהיך
בשמחה ובטוב לבב מרב כל:

ועבדת את-איביך אשר שלחנו ונהה בך
ברעב ובצמא ובעירם ובחסר כל ונתן
על ברזל על-צוארך עד השמידו אתך:

ישא יהנה עליך גוי מרחק מקצה
הארץ כאשר ידאה הנשר גוי אשר
לא-תשמע לשנו:

גוי עז פנים אשר לא-ישא פנים לזקן
ונער לא יחן:

ואכל פרי בהמתך ופרי-אדמתך עד
השמדה אשר לא-ישאיר לך דגן
תירוש ויצהר שגר אלפיך ועשתרת
צאנך עד האבירו אתך:

והצר לך בכל-שעריך עד רדת
חמתיך הגבהות והבצרות אשר אתה
בטח בהן בכל-ארצך והצר לך בכל-
שעריך בכל-ארצך אשר נתן יהנה
אלהיך לך:

ואכלת פרי-בטנך בשר בניך ובנותיך
אשר נתן-לך יהנה אלהיך במצור
ובמצוק אשר יציק לך איבה:

האיש הרך בך והענג מאד תרע עינו
באחיו ובאשת חיקו וביותר בניו אשר
יוותר:

מתת לאחד מהם מבשר בניו אשר יאכל
מבלי השאיר-לו כל במצור ובמצוק

בחשיבות, ואתה תרד מטה מטה.

הוא ילודך ואתה לא תלונה לו, הוא יהנה
השולט ואתה תהנה הנשלט.

ויבואו עליך כל הקללות האלה וירדפו
אחרריך וישיגו אותך עד שתשמד, כי לא
שמעת בקול ה' אלהיך לשמור את המצוות
והחקים שלו שצוה אותך.

והם יהיו בך ובצאצאיך עד עולם לסימן
ולהוכחה,

בעונש על בך שלא עבדת את ה' אלהיך
בשמחה ובטוב לבב בשהיה לך הרבה מהכל.

תהיה משעבד לאויביך שה' יביא עליך,
ברעב ובצמא ובמחסור ובגדים ובחוסר כל,
ויתן עול ברזל על צוארך עד שישמיד אותך.

ה' יעלה עליך עם מרחק מקצה העולם
במהירות כמו שנשר עף, עם שלא תבין את
שפתו.

עם חצוף, שלא יכבד זקן ולא ירחם על נער.

והוא יאכל את ולדות בהמותיך ופרות
אדמתך עד שתשמד – שלא ישאיר לך
תבואה יין ושמן, ולדות שרייך ועדרי צאנך,
עד שישמיד אותך.

הוא יעשה עליך מצור בכל עריך בכל ארצך
עד לנפילת חומותיך הגבוהות והבצורות
שאתה בוטח בהן, הוא יעשה עליך מצור
בכל עריך בכל ארצך שה' אלהיך נתן לך.

ותאכל את פרות בטנך – בשר הבנים
והבנות שלך שה' אלהיך נתן לך – תאכל
אותם במצור ובמצוקה שאויבך יציק לך.

האיש הרך ביותר שאצלך והמפנק מאוד,
יתאכזר מלאת לאחיו ולאשתו הישנה
בחיקו ולשאר בניו שנשארו,

מלאת לאחד מהם מבשר בניו שיאכל, כי
לא נשאר לו כלום, במצור ובמצוקה

אֲשֶׁר יֵצִיק לָךְ אִיבָהּ בְּכָל־שַׁעֲרֶיךָ :

הַרְבֵּה בָּךְ וְהֶעֱנָה אֲשֶׁר לֹא־נִסְתָּה ^{טו}
 כַּף־רִגְלָהּ הִצָּנַן עַל־הָאָרֶץ מִהֲתַעֲנַנּוּ
 וּמִרָף תִּרְעַע עֵינָהּ בְּאִישׁ חֵיקָהּ וּבִבְנֵיהּ
 וּבִבְתֵּיהּ :

וּבִשְׁלֵלֶתָהּ הַיּוֹצֵת | מִבֵּין רִגְלֶיהָ וּבִבְנֵיהָ ^{טז}
 אֲשֶׁר תֵּלַד כִּי־תֵאָכְלֶם בְּחֶסֶר־כָּל
 בְּסֶטֶר בְּמִצּוֹר וּבְמִצּוֹק אֲשֶׁר יֵצִיק לָךְ
 אִיבָהּ בְּשַׁעֲרֶיךָ :

אִם־לֹא תִשָּׁמֵר לַעֲשׂוֹת אֶת־כְּלַד־בְּרִי ^{טז}
 הַתּוֹרָה הַזֹּאת הַכְּתוּבִים בְּסֵפֶר תּוֹרָה
 לִירְאָה אֶת־הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא תִּזְהַר
 אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ :

וְהַפְּלֵא יְהוָה אֶת־מִכְתָּרְךָ וְאֶת מִכּוֹת ^{טז}
 זְרַעְךָ מִכּוֹת גְּדֹלֹת וְנֶאֱמָנוֹת וְחֻלָּים
 רָעִים וְנֶאֱמָנִים :

וְהַשִּׁיב בָּךְ אֶת כָּל־מִדְּוָה מִצָּרִים אֲשֶׁר ^{טז}
 יִגְרֹת מִפְּנֵיהֶם וְדַבְּקוּ בָּךְ :

גַּם כָּל־חֲלִי וְכָל־מַכָּה אֲשֶׁר לֹא כְּתוּב ^{טז}
 בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֹּאת יַעֲלֶם יְהוָה עֲלֶיךָ
 עַד הַשְּׂמֵדָה :

וְנִשְׁאַרְתֶּם בְּמַתִּי מִעֵט תַּחַת אֲשֶׁר ^{טז}
 הָיִיתֶם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרֹב כִּי־לֹא
 שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ :

וְהָיָה כְּאֲשֶׁר־שָׁשׂ יְהוָה עֲלֵיכֶם לְהִיטִיב ^{טז}
 אֶתְכֶם וּלְהַרְבּוֹת אֶתְכֶם כֵּן יֵשִׁישׁ יְהוָה
 עֲלֵיכֶם לְהַאֲבִיד אֶתְכֶם וּלְהַשְׂמִיד
 אֶתְכֶם וּנְסַחְתֶּם מֵעַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר־
 אָתָּה בָּא־שָׁמָּה לְרַשְׁתָּהּ :

וְהַפְּיִצְךָ יְהוָה בְּכָל־הָעַמִּים מִקְּצֵה ^{טז}
 הָאָרֶץ וְעַד־קְצֵה הָאָרֶץ וְעַבְדְּתָ שָׁם
 אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא־יְהִדְעֹתָ אֶתָּה
 וְאַבְתִּיךָ עֵץ וְאֶבֶן :

וּבְנוּיִם הָהֵם לֹא תִרְוִיעַ וּלֹא־יִהְיֶה ^{טז}
 מְנוּחַ לְכַף־רִגְלֶךָ וְנִתַּן יְהוָה לָךְ שֵׁם
 לֵב רָזוֹ וּכְלִיזוֹן עֵינָיִם וְדֹאבּוֹן גִּפְשׁ :

שְׂאוּיבָךְ יֵצִיק לָךְ בְּכָל עָרֶיךָ.

הַרְבֵּה בְּיוֹתֵר שְׂאֲצֵלְךָ וְהַמְּפַנְקֶת - שְׁלֹא
 נִסְתָּה לְהַנִּיחַ אֶת כַּף רִגְלָהּ יַחְפָּה עַל הָאָרֶץ
 מְרֹב פְּנוּק וְרַבּוֹת, תִּתְקַמְצֵן מִלְּתֵת לְבַעֲלָהּ
 שִׁישָׁן בְּחֵיקָהּ וּלְבָנֶיהָ וּלְבִתֶּיהָ,

וּלְתַנוּקָהּ הַיּוֹצֵא מִבֵּין רִגְלֶיהָ וּלְבְנֵיהָ שְׂתֵלַד,
 אֲלֵא תֵאָכְל אוֹתָם בְּסֶטֶר מִחוּסֵר כָּל, בְּמִצּוֹר
 וּבְמִצּוֹקָהּ שְׂאוּיבָךְ יֵצִיק לָךְ בְּעָרֶיךָ.

אִם לֹא תִקְפִיד לְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה
 הַזֹּאת הַכְּתוּבִים בְּסֵפֶר הַזֶּה, לְכַבֵּד אֶת הַשֵּׁם
 הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא הַזֶּה - אֶת שְׁמוֹ שֶׁל ה' ^{טז}
 אֱלֹהֶיךָ.

ה' יִחַזַק מְאוֹד אֶת הַמְּכּוֹת בָּךְ וּבִילְדֶיךָ -
 מִכּוֹת גְּדֹלוֹת וּמְמוּשְׁכוֹת וּמַחְלוֹת רְעוֹת
 וּמְמוּשְׁכוֹת.

וְיָבִיא עֲלֶיךָ שׁוֹב אֶת כָּל מִכּוֹת מִצָּרִים ^{טז}
 שְׂפַחְדָּת מִפְּנֵיהֶם, וְיִדְבְּקוּ בָּךְ.

גַּם כָּל מַחְלָה וְכָל מַכָּה שְׁלֹא כְּתוּבִים בְּסֵפֶר ^{טז}
 הַתּוֹרָה הַזֹּאת, ה' יָבִיא אוֹתָם עֲלֶיךָ עַד
 שְׂתִשְׂמֵד.

וְתִשְׁאָרוּ אֲנָשִׁים מְעֻטִים, בְּמִקּוֹם שֶׁהָיִיתֶם ^{טז}
 רַבִּים כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם, כִּי לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל ה'
 אֱלֹהֶיךָ.

כְּמוֹ שֶׁה' שָׂמַח לְהִיטִיב לָכֶם וּלְהַרְבּוֹת ^{טז}
 אֶתְכֶם, בָּךְ ה' יִשְׂמַח אֶת אוֹיְבֵיכֶם לְחַסֵּל
 אֶתְכֶם וּלְהַשְׂמִיד אֶתְכֶם, וְתַעֲקְרוּ מֵעַל
 הָאָדָמָה שְׂאֵתָהּ בָּא לְשֵׁם לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ.

ה' יַפְזֵר אוֹתְךָ בְּכָל הָעַמִּים מִקְּצֵה הָעוֹלָם וְעַד ^{טז}
 קְצֵה הָעוֹלָם, וְתַעֲבֹד שֵׁם עוֹבְדֵי אֱלֹהִים
 אֲחֵרִים עֲשׂוּיִים מֵעֵץ וְאֶבֶן שְׁלֹא הִכְרַתְתָּ אֶתָּה
 וְאַבְוֹתֶיךָ.

וּבְעַמִּים הָהֵם לֹא יִהְיֶה לָךְ מְרָגוּעַ וּלֹא תִהְיֶה ^{טז}
 מְנוּחָה לְכַף רִגְלֶךָ, ה' יִתֵּן לָךְ שֵׁם עֲצָבֻנוֹת
 וְצַפְיָהּ וְאִכְזוּבָהּ.

ימי חייך יהיו מוטלים בספק, תפחד בלילה וביום ולא יהיה לך בטחון בהמשך חייך.

בבוקר תאמר הלואי שכבר יגיע ערב ובערב תאמר הלואי שכבר יגיע בוקר, מפחד לברך שתפחד וממראה עיניך שתראה.

ה' יחזיר אותך למצרים באניות, בדרך שאמרתי לך שלא תראה אותה עוד שוב, ותציעו את עצמכם שם למכירה לעבדים ולשפחות לאויביך ואין קנה: ס

אלה דברי הברית שה' צוה את משה לברות עם בני ישראל בארץ מואב, בנוסף לברית שברת אתם בחורב.

פרשת הזהרת הברית

משה קרא לכל ישראל ואמר להם: אתם ראייתם את כל מה שה' עשה לעיניכם בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו.

הנסים הגדולים שעניך ראו, הסימנים וההוכחות הגדולים ההם.

וה' לא נתן לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע להכיר בגדלות ה' עד ליום הזה. הולכתי אתכם ארבעים שנה במדבר, בגדיכם שעליכם לא בלו ונעלף שעל רגלך לא בלתה.

לא אכלתם לחם ולא שתיתם יין ומשקה משבר, כדי שתדעו שאני ה' אלהיכם.

באתם למקום הזה, וסיוח מלך חשבון ועוג מלך הבשן יצאו לקראתנו למלחמה והבינו אותם.

לקחנו את ארצם, ונתנו אותה לנחלה לראובני ולגדי ולחצי שבט מנשה.

הקפידו על דברי הברית הזאת ועשו אותם, כדי שתצליחו בכל מה שתעשו.

והיו חייך תלאים לך מנגד ופחדת לילה ויוםם ולא תאמין בחייך:

בבקר תאמר מיייתן ערב ובערב תאמר מיייתן בקר מפחד לבקד אשר תפחד וממראה עיניך אשר תראה:

והשיבך יהנה מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא תסיף עוד לראתה והתמכרתם שם לאיביך לעבדים ולשפחות ואין קנה: ס

אלה דברי הברית אשר צוה יהוה את משה לברות את בני ישראל בארץ מואב מלבד הברית אשר כרת אתם בחורב: פ

שביע

כט

ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אלהם אתם ראייתם את כל אשר עשה יהוה לעיניכם בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו:

המסות הגדלות אשר ראו עיניך האתת והמפתים הגדלים ההם:

ולא נתן יהוה לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמע עד היום הזה:

ואולף אתכם ארבעים שנה במדבר לא בלו שלמתיכם מעליכם ונעלף לא בלתה מעל רגלך:

לחם לא אכלתם ויין ושקר לא שתיתם למען תדעו כי אני יהוה אלהיכם:

ותבאו אליהם מקום הזה ויצא סיוח מלך חשבון ועוג מלך הבשן לקראתנו למלחמה ונכסם:

ונקח את ארצם ונתנה לנחלה לראובני ולגדי ולחצי שבט המנשי:

ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם למען תשכילו את כל אשר תעשון: פ

מפסיד

נצבים

פרשת בריתת הברית

אתם עומדים היום בלכם לפני ה' אלהיכם – מנהיגי שבטיכם וזקניכם ושוטריכם, וכל אנשי ישראל.

ילדיכם, נשיכם, והגרים שאתכם בתוך מחניכם – מחוטב עציף עד שואב מימיו.

כדי לעשות הסכם ושבועה עם ה' אלהיך, שה' אלהיך עושה אתך היום.

כדי לעשות היום שאתה תהיה עמו והוא יהיה האלהים שלך כמו שהבטיח לך, וכמו שנשבע לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב.

ולא אתכם בלבד אני עושה את ההסכם הזה ואת השבועה הזאת.

אלא, גם עם מי שנמצא פה – שעומד אתנו היום לפני ה' אלהינו, וגם עם צאצאיכם – כל מי שאיננו פה אתנו היום.

כי אתם ידעתם את כל מה שהיה בשגרנו בארץ מצרים, וכשעברנו בתוך העמים שעברתם בתוכם.

וראיתם את פסליהם המשקצים והמאוסים שיש להם, שעשויים מעץ ואבן או כסף וזהב.

שמה יש בכם איש או אשה או משפחה או שבט שבלבו הוא פונה היום מלעבוד את ה' אלהינו ללכת לעבוד את אלהי העמים ההם, שמה יש בכם איש שמצמיח חטאים כמו ארס ועשב מר.

וכששמע את דברי הקללה הזאת יברך את עצמו בלבו ויאמר: "יהיה לי טוב כשאתנהג כמו שיראה לי", כדי להוסיף על חטאי התאוות גם מרידה להכעיס את ה'.

ה' לא ירצה לסלוח לו, ה' יכעס אז ורגזו יפגע באיש שהוא וידבקו בו כל הקללות שבתובות בספר הזה, וה' ימחוק את זכרו

אתם נצבים היום בלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם שבטיכם וזקניכם ושוטריכם כל איש ישראל:

טפכם נשיכם וגרף אשר בקרב מחניך מחוטב עציף עד שאב מימיו:

לעברך בברית יהוה אלהיך ובאלתו אשר יהוה אלהיך כרת עמך היום:

למען הקים אתך היום | לו לעם והוא יהיה לך לאלהים כאשר דבר לך וכאשר נשבע לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב:

ולא אתכם לבדכם אנכי כרת את הברית הזאת ואת האלה הזאת:

כי את אשר ישנו פה עמנו עמד היום לפני יהוה אלהינו ואת אשר איננו פה עמנו היום:

כי אתם ידעתם את אשר ישבנו בארץ מצרים ואת אשר עברנו בקרב הגוים אשר עברתם:

ותראו את שקוציהם ואת גלליהם עץ ואבן כסף וזהב אשר עמהם:

פגיש בכם איש ארשה או משפחה או שבט אשר לבבו פנה היום מעם יהוה אלהינו ללכת לעבד את אלהי הגוים ההם פגיש בכם שרש פרה ראש ולענה:

והיה בשמעו את דברי האלה הזאת והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשררות לבי אלה למען ספות הקנה את הצמאה:

לא יאבה יהוה סלח לו כי אז יעשו אף יהוה וקנאתו באיש שהוא ורכצה בו כל האלה הכתובה בספר הזה

ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט

מתחת לשמים.
 ה' יבדיל אותו לרעה מכל שבטי ישראל
 בכל הקללות שבהסכם שבתובות בספר
 התורה הזה.

ויאמרו הדור האחרון - בניכם שיבואו
 אחריכם, והנכרי שיבוא מארץ רחוקה,
 כשיראו את מכות הארץ ההיא ואת
 מחלותיה שה' ישים בה:

גפרית ומלח - שרפה בכל ארצה - לא
 תזרע ולא תצמיח ולא יעלה בה שום עשב,
 כמהפכת סדום ועמורה אדמה וצבאים שה'
 הפך ברגזו ובכעסו.

וכל העמים יאמרו: למה ה' עשה כן לארץ
 הזאת, מה הכעס הגדול הזה?

ויאמרו: על שעזבו את ההסכם עם ה' אלהי
 אבותיהם, שעשה אתם כשהוציא אותם
 מארץ מצרים.

והלכו ועבדו אלהים אחרים והשתחוו להם -
 אלהים שלא ידוע בהם שום בתי, וה' לא חלק
 אותם להם לעבוד אותם.

ה' כעס על הארץ ההיא והחליט להביא
 עליה את כל הקללות שבתובות בספר הזה.
 וה' הגלה אותם מעל אדמתם ברוגז ובכעס
 ובקצף גדול, והשליך אותם לארץ אחרת
 כמו המצב היום.

העוונות הנסתרים מסורים לה' אלהינו
 להעניש עליהם, והגלויים נתונים לנו ולבנינו
 עד עולם לדון את החוטאים, כדי לקים את
 כל דברי התורה הזאת.

פרשת התשובה

כשיבואו עליך כל הדברים האלה - הברכה
 והקללה שאמרתי לפניך, תפנים את
 הדברים, כשתהיה בין כל העמים שה'
 אלהיך הגלה אותך לשם.

ומחה יהנה את-שמו מתחת השמים:
 והבדילו יהנה לרעה מכל שבטי
 ישראל ככל אלות הברית הפתובה
 בספר התורה הזה:

ואמר הדור האחרון בניכם אשר יקומו
 מאחריכם והנכרי אשר יבא מארץ
 רחוקה וראו את-מכות הארץ ההיא
 ואת-תחלואיה אשר-חלה יהנה בה:

גפרית ומלח שרפה כל-ארצה לא
 תזרע ולא תצמיח ולא יעלה בה כל-
 עשב כמהפכת סדום ועמורה אדמה
 וצבאים אשר הפך יהנה באפו ובחמתו:

ויאמרו כל-הגוים על-מה עשה יהנה
 ככה לארץ הזאת מה חרי האף
 הגדול הזה:

ויאמרו על אשר עזבו את-ברית יהנה
 אלהי אבתם אשר כרת עמם בהוציא
 אתם מארץ מצרים:

ויילכו ויעבדו אלהים אחרים וישתחוו
 להם אלהים אשר לא-ידעום ולא
 חלק להם:

ויחראף יהנה בארץ ההיא להביא עליה
 את-כל-הקללה הפתובה בספר הזה:

ויתשם יהנה מעל אדמתם באף
 ובחמה ובקצף גדול וישלכם אל-ארץ
 אחרת כיום הזה:

הנסתרת ליהנה אלהינו והנגלת לנו
 ולבנינו עד-עולם לעשות את-כל-
 דברי התורה הזאת: ס

והיה כשיבואו עליך כל-הדברים
 האלה הברכה והקללה אשר נתתי
 לפניך והשבת אל-לבבך בכל-הגוים
 אשר הדיחתך יהנה אל-היך שמה:

רביעי
 (שנ)
 ל

תחזור בתשובה אל ה' אלהיך ותשמע בקולו, ותעשה את כל מה שאני מצוה אותך היום, אתה ובניך, בכל לבך ובכל רצונך.

וה' אלהיך יחזיר אותך חזרה לארץ, וירחם עליך, וישוב ויאסוף אותך מכל העמים שה' אלהיך פזר אותך שם.

אם אחד הגולים יהיה בקצה העולם, גם משם ה' אלהיך יאסוף אותך ומשם יקח אותך.

ה' אלהיך יביא אותך לארץ שאבותיך ירשו ותכבוש אותה, ויטיב לך, וירבה אותך יותר מאבותיך.

ה' אלהיך יסיר את האטימות מלבך ומלב צאצאיך, שתאהב את ה' אלהיך בכל לבך ובכל רצונך, למען חייך.

ה' אלהיך יביא את כל הקללות האלה על אויביך ועל שונאיך שרדפו אותך.

ואתה תחזור בתשובה ותשמע בקול ה' ותעשה את כל מצוותיו שאני מצוה אותך היום.

ה' אלהיך יוסיף לך טובה בכל מעשיך – בילדיך, ובולדות בהמותיך, וביבול אדמתך, כי ה' ישוב לשמוח בך שיהיה לך טוב, כמו ששמח אצל אבותיך.

כי תשמע בקול ה' אלהיך לשמור את מצוותיו ואת חקיו שכתובים בספר התורה הזו, כי תשוב אל ה' אלהיך בכל לבך ובכל רצונך.

כי הצווי הזה שאני מצוה אותך היום הוא לא פלאי למעלה מיכולתך, והוא לא רחוק.

הוא לא בשמים שתוכלו לטעון: מי יעלה לנו לשמים ויקח אותו עבורנו וישמיע לנו אותו ונעשה אותו.

והוא לא מעבר לים שתאמרו: מי יעבור לנו אל מעבר לים ויקח אותו עבורנו וישמיע לנו אותו ונעשה אותו.

אלא הדבר קרוב אליך מאד – בפיך ובלבך לעשותו.

ושבת עדיהנה אלהיך ושמעת בקלו ככל אשר אנכי מצוה היום אתה ובניך בכל לבבך ובכל נפשך:

ושב יהנה אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל תעמים אשר הפיצה יהנה אלהיך שמה:

אסיתנה נדחה בקצה השמים משם יקבצך יהנה אלהיך ומשם יקחה:

והביאך יהנה אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה והיטבת והרבה מאבותיך:

ומל יהנה אלהיך את לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את יהנה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך למען חייך:

ונתן יהנה אלהיך את כל האלות האלה על אויביך ועל שונאיך אשר רדפו:

ואתה תשוב ושמעת בקול יהנה ועשית את כל מצוותיו אשר אנכי מצוה היום:

והותירך יהנה אלהיך בכל מעשה ידך בפרי בטנך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטבה כי ישוב יהנה לשוב עליך לטוב כאשר שש על אבותיך:

כי תשמע בקול יהנה אלהיך לשמור מצוותיו וחקיו הכתובה בספר התורה הזו כי תשוב אל יהנה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך: ס

כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוה היום לא נפקאת הוא ממך ולא רחקה הוא:

לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשה:

ולא מעבר לים הוא לאמר מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשה:

כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשתו: ס

חמישי (שלישי)

שש

פְּרַשְׁת הַבְּחִירָה הַחֲפָשִׁית

רְאֵה, נָתַתִּי לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת־הַחַיִּים וְאֶת־
הַטּוֹב וְאֶת־הַמָּוֹת וְאֶת־הָרָע –

שְׂאֵנִי מִצְוָה אוֹתָךְ הַיּוֹם לְאַהֲבֹת אֶת ה'
אֱלֹהֶיךָ, לְלַכֵּת בְּדַרְכָּיו וּלְשָׁמֹר אֶת מִצְוֹתָיו
וּחְקָיו וּמִשְׁפָּטָיו, וְתַחֲיָה וְתִתְרַבֶּה וְה' אֱלֹהֶיךָ
יְבָרֶכְךָ אוֹתָךְ בְּאָרֶץ שְׂאֵתָה בָּא לְשֵׁם לְכַבּוֹשׁ
אוֹתָהּ.

וְאִם לֹא תִרְצֶה, וְלֹא תִשְׁמַע בְּקוֹלִי, וְתִסָּטֵה
וְתִשְׁתַּחֲוֶה לְאֱלֹהִים אֲחֵרִים וְתַעֲבֹד אוֹתָם.

אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם הַיּוֹם שְׁתֵּאבְדוּ, לֹא תִתְקַיְמוּ
זְמַן רַב עַל הָאָדָמָה שְׂאֵתָה עוֹבֵר אֶת הַיַּרְדֵּן
לְבוֹא לְשֵׁם לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ.

אֲנִי מַעֲיֵד בְּכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ:
נָתַתִּי לְפָנֶיךָ אֶת הַחַיִּים וְהַמָּוֹת – הַבְּרָכָה
וְהַקְּלָלָה, בְּחַר בַּחַיִּים כִּדְבַר שְׂתַחֲוֶי אוֹתָהּ
וְצִאצְאִיךָ.

אֶהוֹב אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, שְׁמַע בְּקוֹלִי וְהִדְבַק בּוֹ,
כִּי הוּא מִטְרַת חַיִּים וְרַבּוּי שְׁנוֹתֶיךָ, וְכִךְ
תִּתְיַשֵּׁב עַל הָאָדָמָה שֶׁה' נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם
לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לְתֵת לָהֶם.

רְאֵה נָתַתִּי לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת־הַחַיִּים
וְאֶת־הַטּוֹב וְאֶת־הַמָּוֹת וְאֶת־הָרָע:

אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶיךָ הַיּוֹם לְאַהֲבֹת אֶת־
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְלַכֵּת בְּדַרְכָּיו וּלְשָׁמֹר
מִצְוֹתָיו וּחְקָתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְתִנִּית וְרַבִּית
וּבְרָכָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּאָרֶץ אֲשֶׁר־אֵתָהּ
בְּאֲשֶׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:

וְאִם־יִפְנֶה לְכַבֵּךְ וְלֹא תִשְׁמַע וּנְדַחְתָּ
וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ לְאֱלֹהִים אֲחֵרִים וַעֲבַדְתָּם:

הַנִּדְתִּי לָכֶם הַיּוֹם כִּי אֶבֶד תֵּאבְדוּן לֹא־
תֵּאֲרִיכּוּ יָמַיִם עַל־הָאָדָמָה אֲשֶׁר אֵתָהּ
עַבַר אֶת־הַיַּרְדֵּן לְבוֹא שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:

הַעֲדִיתִי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ הַחַיִּים וְהַמָּוֹת לְפָנֶיךָ
הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה וּבְחַרְתָּ בַּחַיִּים לְמַעַן
תַּחֲוֶה אֵתָהּ וְזִרְעָךָ:

לְאַהֲבֹת אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמַע בְּקוֹלִי
וּלְדַבְּקָה־בּוֹ כִּי הוּא חַיִּים וְאֶרֶץ יְמִיךָ
לְשַׁבֵּת עַל־הָאָדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה
לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לְתֵת לָהֶם
לְתֵת לָהֶם: פ

טו
שבוע
מפסוד
(רביע)

טז

יז

יח

יט

כ

וַיֵּלֶךְ

פְּרַשְׁתַּי צִוְּיֹת מֹשֶׁה
 מֹשֶׁה הֵלֵךְ וַדְּבַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל כָּל
 יִשְׂרָאֵל.

אָמַר לָהֶם: אֲנִי הַיּוֹם בֵּין מַאֲהָ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה
 לֹא אוֹכֵל עוֹד לְהַנְהִיגְכֶם בְּיַצִּיֵּאָה לְמַלְחָמָה
 וּבַחֲזָרָה, וְהִי אָמַר אֵלַי: אַתָּה לֹא תַעֲבֹר אֶת
 הַיַּרְדֵּן הַזֶּה.

הָרִי ה' אֱלֹהֶיךָ הוּא זֶה שִׁמְנֵהִיג אֶתְכֶם, הוּא
 יִשְׁמִיד אֶת הָעַמִּים הָאֵלֶּה מִלְּפָנֶיךָ וְתִכְבֹּשׁ
 אוֹתָם, וַיהוֹשֻׁעַ הוּא שִׁינֵהִיג אֶתְכֶם בְּמִקוּמֵי
 כְּמוֹ שֶׁה' דִּבֶּר.

ה' יַעֲשֶׂה לָהֶם כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה לְסִיחֹן וּלְעוֹג
 מַלְכֵי הָאֱמֹרִי וּלְאַרְצָם, שֶׁהִשְׁמִיד אוֹתָם.

ה' יִתֵּן אוֹתָם בְּיַדְכֶם – עֲשׂוּ לָהֶם כְּכֹל הַמְצֻוָּה
 שִׁצְוִיתִי אֶתְכֶם.

חֲזְקוּ וְאַמְצוּ אֶל תַּפְחָדּוֹ וְאֶל תִּשְׁבְּרוֹ מִפְּנֵיהֶם
 כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ הוּא הַהוֹלֵךְ אִתְּךָ, הוּא לֹא
 יַעֲזוֹב וְלֹא יִנְטוֹשׁ אוֹתְךָ.

מֹשֶׁה קָרָא לַיהוֹשֻׁעַ וְאָמַר לוֹ לְעֵינַי כָּל
 יִשְׂרָאֵל: חֲזַק וְאַמְצֵ! כִּי אַתָּה תָּבוֹא עִם הָעַם
 הַזֶּה לְאַרְצָא שְׁה' נִשְׁבַּע לְאַבֹּתֵיהֶם לָתֵת לָהֶם
 וְאַתָּה תִּנְחִיל לָהֶם אוֹתָהּ.

וְהִי הוּא הַמְּנַהֵג אוֹתְךָ, הוּא יְהִי אִתְּךָ, הוּא
 לֹא יַעֲזוֹב וְלֹא יִנְטוֹשׁ אוֹתְךָ, אֶל תַּפְחָדּוֹ וְאֶל
 תִּשְׁבְּרוֹ.

פְּרַשְׁתַּי מִצְוֹת הַקְּהָל

מֹשֶׁה כָּתַב אֶת הַתּוֹרָה הַזֹּאת וַיִּתְּנָהּ
 לְכַהֲנָיִם בְּנֵי לׁוֹי שְׁנוּשָׂאִים אֶת אַרְוֹן בְּרִית ה',
 וּלְכָל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל.

מֹשֶׁה צִוָּה אוֹתָם וְאָמַר: בְּסוֹף שֶׁבַע שָׁנִים
 בְּזִמְנֵי שָׁנַת הַשְּׁמִטָּה בַּחַג הַסְּכּוֹת,

כְּשֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל יָבוֹאוּ לְהִרְאוֹת לְפָנַי ה'

וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל:

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם בֵּין-מַאֲהָ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה
 אֲנֹכִי הַיּוֹם לֹא-אוֹכֵל עוֹד לְצִוְּיֹת וּלְבֹאוֹ
 וַיְהִי וְאָמַר אֵלַי לֹא תַעֲבֹר אֶת-הַיַּרְדֵּן
 הַזֶּה:

וַיְהִי אֱלֹהֶיךָ הוּא | עֲבַר לְפָנֶיךָ הוּא-
 יִשְׁמִיד אֶת-הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלְּפָנֶיךָ
 וַיִּרְשָׁתָם וַיהוֹשֻׁעַ הוּא עֲבַר לְפָנֶיךָ
 כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה:

וַעֲשֵׂה יְהוָה לָהֶם כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לְסִיחֹן
 וּלְעוֹג מַלְכֵי הָאֱמֹרִי וּלְאַרְצָם אֲשֶׁר
 הִשְׁמִיד אֹתָם:

וַיִּתְּנֵם יְהוָה לְפָנֶיכֶם וַעֲשִׂיתֶם לָהֶם
 כְּכֹל-הַמְצֻוָּה אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶתְכֶם:

חֲזְקוּ וְאַמְצוּ אֶל-תִּירְאֵי וְאֶל-תַּעֲרָצוֹ
 מִפְּנֵיהֶם כִּי | יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הַהוֹלֵךְ
 עִמָּךְ לֹא יִרְפָּךְ וְלֹא יַעֲזֹבְךָ: ס

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לַיהוֹשֻׁעַ וַיֹּאמֶר אֵלָיו
 לְעֵינַי כָּל-יִשְׂרָאֵל חֲזַק וְאַמְצֵ כִּי אַתָּה
 תָּבוֹא אֶת-הָעַם הַזֶּה אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְתָּם לָתֵת לָהֶם וְאַתָּה
 תִּנְחִילָנָה אוֹתָם:

וַיְהִי וְהוּא | תְּהַלֵּךְ לְפָנֶיךָ הוּא יְהִי
 עִמָּךְ לֹא יִרְפָּךְ וְלֹא יַעֲזֹבְךָ לֹא תִירָא
 וְלֹא תַחַת:

וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת-הַתּוֹרָה הַזֹּאת וַיִּתְּנָהּ
 אֶל-הַכַּהֲנָיִם בְּנֵי לׁוֹי הַנְּשָׂאִים אֶת-אַרְוֹן
 בְּרִית יְהוָה וְאֶל-כָּל-זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּצְוֶה מֹשֶׁה אוֹתָם לֵאמֹר מִקֵּץ | שֶׁבַע
 שָׁנִים בְּמַעַד שָׁנַת הַשְּׁמִטָּה בַּחַג הַסְּכּוֹת:

כְּבֹאוֹ כָּל-יִשְׂרָאֵל לְרְאוֹת אֶת-פְּנֵי יְהוָה

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

שליש
(חשיב)
*

אלהיך במקום אשר יבחר, תקרא את התורה הזאת מול כל ישראל באזניהם.

הקהל את העם – האנשים והנשים והילדים והגרים שבְּעֵרֶיךָ, כדי שישמעו וכדי שילמדו ויכבדו את ה' אלהיכם, ויקפידו לקיים את כל דברי התורה הזאת.

ובניהם שלא ידעו, ישמעו וילמדו לכבד את ה' אלהיכם, כל הימים שאתם חיים על האדמה שאתם עוברים את הירדן לשם לכבוש אותה.

פרשת נבואת הגלות

ה' אמר למשה: הרי זמן מותך מתקרב, קרא ליהושע ותתיצבו באוהל ההתבנסות ואצוה אותו, משה ויהושע הלכו והתיצבו באוהל ההתבנסות.

כבוד ה' התגלה באוהל בעמוד ענן, ועמוד הענן עמד מעל פתח האוהל.

ה' אמר למשה: הנה אתה מת ומצטרף לאבותיך, והעם הזה יקום ויטעה אחרי אלילי גווי הארץ שהוא בא לשם בתוכם, והוא יעזוב אותי ויפר את ההסכם שלי שעשיתי אתו.

ואכעס עליו באותו זמן ואעזוב אותם ואסתיר את פני מהם והגוים יכבשו אותם, ויקרו לו רעות רבות וצרות, והוא יאמר באותו זמן: הרי בגלל שאלהי אינו שוכן בתוכי קרו לי הרעות האלה.

ואני אסתיר את פני באותו זמן, בגלל כל הרעה שעשה, שפנה אל אלהים אחרים.

ועכשיו, כתבו לכם את השירה הזאת, ולמד אותה את בני ישראל – שים אותה בפיהם, כדי שהשירה הזאת תשמש לי כעוד שייעיד בפני בני ישראל.

כשאביא אותו לאדמה שנשבַעתי לאבותי – ארץ שופעת חלב ודבש, ויאכל וישבע

אלהיך במקום אשר יבחר תקרא את התורה הזאת נגד כל-ישראל באזניהם:

הקהל את העם האנשים והנשים והפרך ונרדף אשר בשְׁעָרֶיךָ למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את-יהוה אלהיכם ושמרו לעשות את-כל-דברי התורה הזאת:

ובניהם אשר לא-ידעו ישמעו ולמדו ליראה את-יהוה אלהיכם כל-הימים אשר אתם חיים על-האדמה אשר אתם עברים את-הירדן שמה לרשתה: פ

ויאמר יהוה אל-משה הן קרבו ימיו למות קרא את-יהושע והתיצבו באוהל מועד ואצונו בילך משה ויהושע ויתיצבו באוהל מועד:

וירא יהוה באהל בעמוד ענן ויעמד עמוד הענן על-פתח האוהל:

ויאמר יהוה אל-משה הנה שכב עם-אבותיך וקם העם הזה וזנה ו אחרי ו אלהי נכר-הארץ אשר הוא בא-שמה בקרב ו ועזבני והפר את-בריתי אשר כרתתי אתו:

וחרה אפי בו ביום-ההוא ועזבתים והסתרתני פני מהם והיה לאכל ומצאחו רעות רבות וצרות ואמר ביום ההוא הלא על כן-אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה:

ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על-כל-הרעה אשר עשה כי פנה אל-אלהים אחרים:

ועתה כתבו לכם את-השירה הזאת ולמדה את-בני-ישראל שימה בפיהם למען תהיה-לי השירה הזאת לעד בבני ישראל:

כי-אביאנו אל-האדמה אשר-נשבַעתי לאבותי וזבת חלב ודבש ויאכל וישבע

חמישי (שש)

טז

טז

יז

יח

יט

כ
שש (שביעי)

וַיִּתְפַּנְקוּ, וַיִּפְנֶה אֱלֹהִים אַחֲרֵיהֶם וַיַּעֲבֹדוּ
אוֹתָם, וַיִּרְגְּזוּ אוֹתִי, וַיִּפְרוּ אֶת הַהִסָּכָם אֵתִי.

בְּשִׁיקְרוּ לֹו רַעוֹת רַבּוֹת וְצָרוֹת, תַּעֲנֶה אֲנִי
הַשִּׁירָה הַזֹּאת לִפְנֵי וְתַעֲיֵד שֶׁהִזְהַרְתִּי אוֹתָם,
שֶׁבֶן הַיָּמִים לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי צִאֲצָאִיו; כִּי יִדְעַתִּי
אֶת יִצְרוֹ הָרַע וְאֶת מַה שֶּׁהוּא עוֹשֶׂה כְּבָר
הַיָּמִים – לִפְנֵי שֶׁהִבֵּאתִי אוֹתוֹ לְאֶרֶץ שְׁנַשְׁבַּעְתִּי.
מִשֶּׁה פָּתַח אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת בַּיּוֹם הַהוּא,
וְלָמַד אוֹתָהּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

הוּא צִוָּה אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון, וַאֲמַר: חֹזֵק וְאִמָּץ!
כִּי אַתָּה תָּבִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ
שְׁנַשְׁבַּעְתִּי לָהֶם וְאֲנִי אֶהְיֶה אִתְּךָ.

בְּשִׁמְשָׁה גָמַר לְכַתּוֹב אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת
עַל סֵפֶר עַד סוֹפָם,

מִשֶּׁה צִוָּה אֶת הַלְוִיִּים נוֹשְׂאֵי אַרְוֹן בְּרִית ה'
וַאֲמַר:

קָחוּ אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה וְשִׂימוּ אוֹתוֹ בְּצַד
אַרְוֹן בְּרִית ה' אֱלֹהֵיכֶם, וַיְהִי שֵׁם אֲצֻלְכֶם
לְעַד שֶׁהִזְהַרְתִּי אֶתְכֶם.

כִּי אֲנִי יִדְעַתִּי אֶת סִרְבֹּנוֹתְכֶם וְאֶת
עֲקֻשְׁנוֹתְכֶם, הָרִי גַם הַיּוֹם בְּשִׂאֲנֵי עֲדִין חַי
אֶתְכֶם הַיִּיתֶם מוֹרְדִים בְּצִוּוֵי ה', וְכָל שֶׁבֶן
שִׁיחִיהַ כֶּף אַחֲרֵי מוֹתִי.

אִסְפוּ אֵלַי אֶת כָּל זְקֵנֵי שְׁבֻטֵיכֶם וְשׁוֹטְרֵיכֶם,
וְאִדְבַר בְּאָזְנוֹהֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְאִתְּרָה
בְּהֶם בְּפָנֵי הָעֵדִים – הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ.

כִּי יִדְעַתִּי שְׂאֲחָרֵי מוֹתִי תִשְׁחִיתוּ וְתִסָּטוּ
מִהַדְרֹךְ שְׂצוּיֹתֵי אֶתְכֶם, וְהִרְעָה שְׂאֲמַרְתִּי
תִּקְרָה לְכֶם לְאַחַר זְמַן, בְּשִׁתְעִשׂוּ אֶת הָרַע
בְּעֵינֵי ה' לְהַכְעִיס אוֹתוֹ בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם.

מִשֶּׁה דִּבֶּר בְּאָזְנֵי כָל קְהַל יִשְׂרָאֵל אֶת דְּבָרֵי
הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד סוֹפָם.

וַיִּדְשֵׁן וַיִּפְנֶה אֱלֹהִים אַחֲרֵיהֶם וַיַּעֲבֹדוּ
וַיִּנְאֲצוּנִי וְהִפָּר אֶת-בְּרִיתִי:

וְהָיָה כִּי-תִמְצָאֲנָן אֹתוֹ רַעוֹת רַבּוֹת
וְצָרוֹת וְעָנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לִפְנֵי
לְעַד כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ כִּי יִדְעַתִּי
אֶת-יִצְרוֹ אֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה הַיּוֹם בְּטֶרְם
אֲבִיאֲנֹו אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי:

וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת-הַשִּׁירָה הַזֹּאת בַּיּוֹם
הַהוּא וַיְלַמְדָהּ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּצְוֵ אוֹתִי-יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נֹון וַיֹּאמֶר חֹזֵק
וְאִמָּץ כִּי אַתָּה תָּבִיא אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-נִשְׁבַּעְתִּי לָהֶם וְאֲנִי
אֶהְיֶה עִמָּךְ:

וַיְהִי | כְּכֹלֹות מֹשֶׁה לְכַתּוֹב אֶת-דְּבָרֵי
הַתּוֹרָה-הַזֹּאת עַל-סֵפֶר עַד תָּמָם:

וַיִּצְוֵ מֹשֶׁה אֶת-הַלְוִיִּים נוֹשְׂאֵי אַרְוֹן
בְּרִית-יְהוָה לֵאמֹר:

לְקַח אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה וְשִׁמְתֶם
אוֹתוֹ מִצַּד אַרְוֹן בְּרִית-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
וְהָיָה-שֵׁם בְּךָ לְעַד:

כִּי אֲנִי יִדְעַתִּי אֶת-מִרְיָדָה וְאֶת-עֲרֻפָה
הַקָּשָׁה הֵן בְּעוֹדֵנִי חַי עִמָּכֶם הַיּוֹם
מִמֵּרִים הָיִיתֶם עִם-יְהוָה וְאָף כִּי-אַחֲרֵי
מוֹתִי:

תִּקְהִילוּ אֵלַי אֶת-כָּל-זְקֵנֵי שְׁבֻטֵיכֶם
וְשׁוֹטְרֵיכֶם וְאִדְבַרְתֶּם בְּאָזְנוֹהֶם אֶת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאִעִידָה בְּכֶם אֶת-
הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ:

כִּי יִדְעַתִּי אַחֲרֵי מוֹתִי כִּי-הִשְׁחַת
תִּשְׁחַתּוּן וְסִרְתֶּם מִן-הַדְרֹךְ אֲשֶׁר צִוִּיתִי
אֶתְכֶם וְקִרְאתֶם אֶתְכֶם הִרְעָה בְּאַחֲרִית
הַיָּמִים כִּי-תַעֲשׂוּ אֶת-הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה
לְהַכְעִיסוּ בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בְּאָזְנֵי כָל-קְהַל יִשְׂרָאֵל
אֶת-דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד תָּמָם: פ

כא

כב

כג

כד

שביעי

כו

כז

מפטיר

כח

כ

האזינו

פרשת שירת האזינו
האזינו השמים ואדברה, והארץ תשמע את דברי פי.
דבר המוסר שלי ינטוף כמו מטר מרוה, אמרתי תנוול כמו הטל, כמו טפות זעירות על דשא, וכטפות גדולות על עשב.
בשאקרא בשם ה', תנו גדלה לאלהינו.
האל החזק פעולותיו צודקות כי כל דרכיו הם ביושר, הוא אל נאמן ואין במעשיו עול, הוא צדיק וישר.
וכי עם ישראל מפריע בעונו לה? לא! אין זה אלא המום של בניו – דור עקשן ומתחכם.
למה אתם גומלים כף לה', עם כפוי טובה ולא חכם?! הרי הוא אביך ואתה שלו, הוא עשה אותך ובסס אותך!
זכור את הימים שהיו מאז ומעולם, התבוננו בשנים של כל הדורות, שאל את אביך והוא יגיד לך, שאל את זקניך והם יאמרו לך.
בזמן שהאל העליון חלק נחלות לגוים, בשהפריד בין עמי בני אדם, הוא הציב את שבעים גבולות העמים כמספר בני ישראל.
כי החלק של ה' זה עמו, יעקב הוא כמו חבל הארץ של נחלתו.
הוא מצא אותו בארץ מדבר, במקום של יללות תנים ומדבר שממה, הוא עמד סביבו במדבר להגן עליו, נתן בו בינה, ושמר אותו כמו את האישון של עינו.
כמו נשר שמעיר את קנו בעדינות, מרחף על גוזליו לשמור עליהם, פורש את כנפיו ולוקח אותם ונושא אותם על כנפיו.
כך ה' לבדו מוביל אותו, ואין אתו אל אחר.
ה' הושיב אותו בארץ חשוכה, והוא אכל יבולי שדה, הניק אותו דבש מסלע, ושמן מסלע קשה.

א האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי-פי:
ב יערף כמטר לקחי תגל כטל אמרתי כשעירם עלי-דשא וכרביבים עלי-עשב:
ג כי שם יתוה אקרא הבו גדל לאלהינו:
ד הצור תמים פעלו כי כל-דרכיו משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא:
ה שחת לו לא בניו מומם דור עקש ופתלתל:
ו ליהוה תגמלו-זאת עם נבל ולא חכם הלוא-הוא אביך קנך הוא עשה ויכונןך:
ז זכר ימות עולם בינו שנות דר-ודר שאל אביך ויגידך זקניך ויאמרו לך:
ח בהנחל עליון גוים בהפרידו בני אדם יצב גבולת עמים למספר בני ישראל:
ט כי חלק יהוה עמו יעקב חבל נחלתו:
י ומצאהו בארץ מדבר ובתהו יגל ישמן יסבכנהו יבוננהו יצרנהו כאישון עינו:
יא כנשר יעיר קנו על-גוזליו ירחף יפרש כנפיו יקחהו ישאהו על-אברתו:
יב יתוה ככד ינחנו ואין עמו אל נכר:
יג ירכבהו על-כמתי (במותי) ארץ ייאכל הנובת שדי וינקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור:

לב א ב ג ד ה ו ז ח ט י יא יב יג שליש

חמאה מבקר וחלב מצאן, עם שומן כבשים ואילים בגיבשן ועתודים עם-חלב כליות חטה ודם-עגב תשתה-חמר:

וישמן ישרון ויבטט שמנת עבית כשית וישט אלוה עשהו ויגבל צור ישעתו:

הרגיו אותו בעבודת אלים זרים – הכעיסו אותו בתועבות.

שחטו קרבנות לשדים – שאינם אל, לאלים שלא הכירו מעולם, חדשים שבאו לאחרונה, אבותיכם לא התעסקו בהם.

עזבת את האל החזק שילד אותך, שכחת את האל שעשה אותך.

ה' ראה וכעס ממה שהכעיסוהו בניו ובנותיו. אמר: אסתיר את פני מהם, אני צופה מה יהיה עתידם, כי הם דור הפכפך – בנים שאין בהם אמון.

הם הרגיו אותי באיל ש אין בו כח – הכעיסו אותי בהבליהם, לכן אני ארגיו אותם בשבט שאינו עם – אכעיס אותם בעם רע.

כי מפעסי בערה אש ודלקה עד עומק התהום, השמידה ארץ ויבולה ושרפה יסודות הרים.

אוסף עליהם רעות, אידה בהם את כל חצי. הם יהיו מפי רעב וחולים בחום גבוה ומות מר, ואששה בהם שן של חיות רעות עם ארס של זוחלי עפר.

מחוץ לעיר תהיה מלחמה שתהרוג את בניהם, ובחדרים הפנימיים תהיה אימה, ימותו גם בחור וגם בתולה, יונק עם איש זקן.

אמרת: אשמיד אותם ברגזו! לא אשאיר מהם זכר בין האנשים.

כך הייתי עושה אם לא הייתי חושש שהאויב יכעיס אותי, שמא יתגאו צורריהם – שמא יאמרו: ידינו חזקה, ולא ה' עשה את כל זה.

יד חמאת בקר וחלב צאן עם-חלב פרים ואילים בגיבשן ועתודים עם-חלב כליות חטה ודם-עגב תשתה-חמר:

וישמן ישרון ויבטט שמנת עבית כשית וישט אלוה עשהו ויגבל צור ישעתו:

יגנאוהו בזרים בתועבת וכעיסוהו:

יזבחו לשדים לא אלה אלהים לא ידעום חדשים מקרב באו לא שערום אבתיכם:

יח צור ילדך תשי ותשבח אל מחללקך:

יט יגרא יהוה ויגאץ מכעס בניו ובנותיו:

כ ויאמר אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם כי דור תהפכת המה בנים לא אמן בהם:

כא הם קנאוני בלא-אל כעסוני בהבליהם ואני אקניאם בלא-עם בניו נבל אכעיסם:

כב כי-אש קדחה באפי ותיקד עד-שאול תחתית ותאכל ארץ ויבולה ותלהט מוסדי הרים:

כג אספה עלימו רעות חצי אכלה-בהם:

כד מזו רעב ולחמי רשף וקטב מרירי ושן-בהמת אשלח-בהם עם-חמת זחלי עפר:

כה מחוץ תשכל-חרב ומחדרים אימה גם-בחור גם-בתולה יונק עם-איש שיבה:

כו אמרתי אפאיהם אשביתה מאנוש זכרם:

כז לולי כעס אויב אגור פן-ינקרו צרימו פן-יאמרו ידנו רמה ולא יהנה פעל כל-זאת:

כח כי האויבים הם עם חסר חכמה, ואין בהם תבונה.

כט אלו היו חכמים היו יודעים זאת, היו מבינים שאם יחטאו יקרה כך גם להם בסופם.

ל איך יתכן שאחד מהם רודף אלף ושנים מברחים עשרת אלפים, אם לא שהאל החזק של ישראל מכר אותם, וה' הסגיר אותם?

לא הרי אלילים אינו כמו האל החזק שלנו, ובכל זאת אויבינו עושים בנו שפטים.

לב אבל לבסוף הגפן שלהם תענש כמו גפן סדום ושדות עמורה, ענביהם יהיו פענבי העשב המר, יהיו להם אשכולות מרים.

לג יינם יהיה כמו ארס נחשים, וכרעל פתן אכזר.

לד הרי זה שמור אצלי, נעול במחסנים שלי – הנקמה והתגמול מוכנים אצלי לזמן שרגלם תתמוטט, שכן קרוב יום שבירתם, ואמהר את העתיד לבוא עליהם.

לו בשה' ידון את עמו ויתחרט מלהעניש את עבדיו, בשיראה שעזבה אותם היד המסיעת ואין בהם נעזר ונתמך.

לז ה' יאמר: איפה אליליהם? – אלילים החזק שפטחו בו?

לח אליליהם האוכלים את חלב ובחיהם ושותים את היין ששפכו להם? שיקומו ויעזרו לכם! שיהיו לכם למסתור מאויב!

לט ראו עתה פי אני אני הוא ואין אלהים עמדי אני אמית ואחיה, אני מחצתי ואני ארפא ואין מי שיכול להציל מדי.

מ בשארים אל השמים את ידי, ואשבע בשמי – 'חי אני לעולם' שפך אעשה:

מא אשחיז את חרבי המבריקה וידי תאחז במדת הדין, אשיב נקמה לצוררי ואשלם לשונאי.

מב ארוה את חצי בדם עד שישתכרו, וחרבי תאכל בשר, מדם הרוגים ושבוים,

כח פייגוי אבד עצות המה ואין בהם תבונה:

כט לז חכמו ושפילו זאת יבינו לאחריתם:

ל איכה ירדף אחד אלף ושנים יניסו רבבה אם-לא פיצוכם מכלם ויהנה הסוהרם:

לא כי לא כצוהנו צוכם ואיבינו פלילים:

לב פיימגפן סדם נפנם ומשדמת עמרה ענבמו ענבי-רוש אשפלת מרלת למו:

לג חמת תנינם יינם וראש פתנים אכזר:

לד תלא-הוא כמס עמדי חתום באוצרתי:

לה לי נקם ושלם לעת תמוט רגלם פי קרוב יום אידם וחס עתדת למו:

לו פיידין ויהנה עמו ועל-עבדיו יתנחם פי יראה פייאזלת יד ואפס עצור ועזוב:

לז ואמר אי אלהימו צור חסיו בו:

לח אשר חלב ובחיומו יאכלו ושתו יין נסיכם יקומו ויעזרכם יהי עליכם סתרה:

לט ראו עתה פי אני אני הוא ואין אלהים עמדי אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא ואין מדי מציל:

מ פייאשא אל-שמים ידי ואמרתני תי אנכי לעלם:

מא אס-שנותי ברק חרבי ותאחז במשפט ידי אשיב נקם לצרי ולמשנאי אשלם:

מב אשכיר חצי מדם וחרבי תאכל בשר מדם חלל ושביה מראש פרעות אויב:

חמישי

שש

ומהראשים השסועים של האויב.

שבחו גוים את עמו, כי ה' ינקום את דם עבדיו, וישיב נקמה לצורדיו והוא יכפר על אדמתו ועמו.

פרשת הצווי על השירה

משה בא, ודבר את כל דברי השירה הזאת באזני העם, הוא והושע בן נון.

משה גמר לדבר את כל הדברים האלה אל כל ישראל.

ואמר להם: שימו לבכם לכל הדברים שאני מזהיר אתכם היום, כדי שתצוו אותם את בניכם, להקפיד לקום את כל דברי התורה הזאת.

כי הוא לא דבר ריק מתוכן עבורכם, אלא הוא חייכם, ובזכות הדבר הזה תתקיימו זמן רב על האדמה שאאתם עוברים את הירדן לשם לכבוש אותה.

פרשת צווי העליה להר נבו

ה' דבר אל משה ביום הזה עצמו ואמר:

עלה על הר המעבר הזה – הר נבו שבארץ מואב שמול יריחו, וראה את ארץ כנען שאני נתן לבני ישראל לאחזה.

ומות בהר אשר אתה עלה שמה והאסף אל עמך כאשר-מת אהרן אחיד בהר ההר ויאסף אל-עמיו:

על זה שמעלתם בי בכך שלא קדשתם את שמי בתוך בני ישראל בפרשת מי מריבה בקדש במדבר צין.

תעמוד רק ממול ותראה את הארץ, ולא תבוא לשם – לארץ שאני נתן לבני ישראל.

הרגינו גוים עמו כי דם-עבדיו יקום ונקם ישיב לצדיו וכפר אדמתו עמו: פ

ויבא משה וידבר את-כל-דברי השירה הזאת באזני העם הוא והושע בן-נון:

ויכל משה לדבר את-כל-הדברים האלה אל-כל-ישראל:

ויאמר אלהם שימו לבבכם לכל-הדברים אשר אשר אנכי מעיד בכם היום אשר תצו את-בניכם לשמר לעשות את-כל-דברי התורה הזאת:

כי לא-דבר רק הוא מכם כיהוא חייכם וכדבר הזה תאריכו ימים על-האדמה אשר אתם עברים את-הירדן שמה לרשתה: פ

וידבר יהוה אל-משה בעצם היום הזה לאמר:

עלה אל-הר העברים הזה הר-נבו אשר בארץ מואב אשר על-פני יריחו וראה את-ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל לאחזה:

ומת בהר אשר אתה עלה שמה והאסף אל-עמך כאשר-מת אהרן אחיד בהר ההר ויאסף אל-עמיו:

על אשר מעלתם בי בתוך בני ישראל כמי-מריבת קדש מדבר-צין על אשר לא-קדשתם אותי בתוך בני ישראל:

כי מנגד תראה את-הארץ ושמה לא תבוא אל-הארץ אשר-אני נתן לבני ישראל: פ

כג

מד שביעי

מה

מו

מז

מפסוק מד

מט

נ

נא

נב

וְזֹאת הַבְּרָכָה

פְּרֹשֶׁת בְּרַכַּת מֹשֶׁה

וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בִּרְךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים בְּרַךְ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מוֹתוֹ.

הוא אָמר: ה' בָּא מְסִינֵי בְּמִתַּן תּוֹרָה, וְהָאִיר לְיִשְׂרָאֵל מְשַׁעֵיר וְהוֹפִיעַ מֵהַר פֶּאֶרְזַן הַקְּרוּבִים לְסִינֵי, וּבָא מְלוֹה בְּרַבּוּת מִלְּאֲכֵי קוֹדֶשׁ, כְּשֶׁבִימֵינוּ דַּת הַתּוֹרָה כְּתוּבָה בְּאֵשׁ לְיִשְׂרָאֵל.

ה' גַּם חִבֵּב אֶת הַשְּׁבֵטִים – לְקַח בְּיָדוֹ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל קְדוּשָׁיו, הֵם הִכְנִסוּ תַּחַת כַּנְּפֵי הַשְּׂכִינָה – מְרוֹמָמִים עַל יְדֵי דְבִרְיוֹ.

מֹשֶׁה צָוָה לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה, יִרְשָׁה לְקַהֲלַת יַעֲקֹב.

מֹשֶׁה הָיָה מְלֻךְ בְּיִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁהִתְאַסְּפוּ רְאֵשֵׁי הָעָם, שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל נִשְׁמְעוּ לוֹ יַחַד.

יְחִי רְאוּבֵן וְלֹא יָמוּת בְּצֵאתוֹ לְקֶרֶב רְאִשׁוֹן לִפְנֵי הַמַּחֲנֶה, וְאַנְשָׁיו יָשׁוּבוּ מִהַקֶּרֶב בְּמִסְפָּר שְׂיָצְאוּ.

וְזֹאת לִיהוּדָה – אָמַר: שָׁמַע יְהוָה קוֹל תְּפִלַּת יְהוּדָה בְּצֵאתוֹ לְקֶרֶב וְתַחֲזִיר אוֹתוֹ בְּשָׁלוֹם לְעָמוֹ, הוּא יַצְלִיחַ מְאֹד בְּמַעֲשָׂיו, וְתַעֲזֹר לוֹ מִצְוֹרְרָיו.

וְעַל לְוֵי אָמַר: ה', אֶת הָאֲבָנִים הַמְּאִירוֹת שְׁעוֹנוֹת לְשִׂאלוֹת נְתַתְּ לְאַהֲרֹן – הָאִישׁ הַצַּדִּיק שְׁלֵף, נִסִּיתָ אוֹתוֹ בְּנִסְיוֹן וּבַחֲנֻת אוֹתוֹ בְּאַרְוַע שָׁל מִי מְרִיבָה.

כְּשֶׁצָּרִיךְ הָיָה לְהַעֲנִישׁ וּלְהַרְוֵג בְּחֹטָא הָעֵגֶל – שִׁבַּט לְוֵי הַתִּיחַס לְאֲבִיו וְאָמוֹ כְּאֵלּוֹ לֹא רָאָה אוֹתָם מְעוֹלָם וְלֹא הִכִּיר אֶת אֲחִיו וְלֹא יָדַע מִי הֵם בְּנָיו, כִּי הֵם הִקְפִּידוּ עַל מִצְוֹתֶיךָ וְהֵם יְקִימוּ אֶת הַחֻסָּם אִתְּךָ.

הֵם יִלְמְדוּ אֶת מִצְוֹתֶיךָ לְיַעֲקֹב וְאֶת תּוֹרַתְךָ לְיִשְׂרָאֵל, הֵם יִשְׁמְרוּ בְּמִקְדָּשׁ קְטוֹרֶת בְּאַפְךָ וְקֶרֶבֶן עַל מִזְבִּיחֶךָ.

בְּרַךְ ה' אֶת נְכֹסָיו, וְאֶת מַעֲשֵׂה יְדָיו תִּקְבַּל

לג * וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בִּרְךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מוֹתוֹ:

ב וַיֹּאמֶר יְהוָה מְסִינֵי בָּא וְזָרַח מְשַׁעֵיר לָמוֹ הוֹפִיעַ מֵהַר פֶּאֶרְזַן וְאֶתְּהָ מִרַבְּבוֹת קְדֹשׁ מִימֵינוּ אֵשׁ דָּת (אֲשֶׁר־תָּ) לָמוֹ:

ג אַף חִבֵּב עַמִּים כָּל־קְדֹשָׁיו בְּיָדְךָ וְהֵם תָּבוּ לְרַגְלֶךָ וַיֵּשֶׁא מִדְּבַר־תִּיךָ:

ד [ז] תּוֹרָה צְוָה־לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרְשָׁה קַהֲלַת יַעֲקֹב:

ה וַיְהִי בִישְׂרׁוּן מְלֻךְ בְּהִתְאַסְּפֵי הָאֲשִׁי עִם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל:

ו יְחִי רְאוּבֵן וְאֵל־יָמוּת וַיְהִי מִתְּיוֹ מִסְפָּר: ס

ז וְזֹאת לִיהוּדָה וַיֹּאמֶר שָׁמַע יְהוָה קוֹל יְהוּדָה וְאֵל־עָמּוֹ תְּבִיאֲנֵנוּ יְדָיו רַב לָנוּ וְעֲזָר מִצְּרָיו תִּהְיֶה: פ

ח [ח] וּלְלֵוִי אָמַר תִּמְיֶדָה וְאוֹרֶיךָ לְאִישׁ חֲסִידֶךָ אֲשֶׁר נִסִּיתוֹ בְּמִסָּה תְּרִיבָהוּ עַל־מֵי מְרִיבָה:

ט הָאָמַר לְאֲבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא רְאִיתִיו וְאֶת־אֲחָיו לֹא הִכִּיר וְאֶת־בָּנָיו לֹא יָדַע כִּי שָׁמְרוּ אִמְרֹתֶיךָ וּבְרִיתֶךָ יִנְצְרוּ:

י יוֹרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לְיַעֲקֹב וְתוֹרַתְךָ לְיִשְׂרָאֵל יִשְׁמְרוּ קְטוֹרֶה בְּאַפְךָ וְכָלִיל עַל־מִזְבִּיחֶךָ:

יא בְּרַךְ יְהוָה חִילּוֹ וּפְעַל יְדָיו תִּרְצָה

בְּרָצוֹן, מִחֵץ אֶת הַמִּתְנִים שֶׁל הַקָּמִים לְהִלָּחֵם בוֹ, וְשׁוֹנְאֵיו לֹא יִקּוּמוּ מֵהַתְּבוּסָה.

עַל בְּנֵימִין אָמַר שֶׁהוּא אֱהוּב לֵה, הוּא יִשְׁכֹּן בְּאַרְצוֹ בְּבִטְחוֹן בְּה', ה' מְגַן עָלָיו כָּל הַיּוֹם, וּבֵית מִקְדָּשׁוֹ שׁוֹכֵן בֵּין הָרִיו.

וּלְיוֹסֵף אָמַר: אֲרָצוֹ מְבֹרָכַת בְּבִרְכַת ה' – בְּפִירוֹת מִתּוֹקִים שְׁמוֹשָׁקִים מִטֵּל הַשָּׁמַיִם וּמִמְעֵינוֹת הַתְּהוֹם שְׁמֵתַחַת לְאָרֶץ.

וּבְפִירוֹת מִתּוֹקִים מִהַשְּׁפַעַת הַשָּׁמֶשׁ, וּבְפִירוֹת מִתּוֹקִים מִהַשְּׁפַעַת הַיָּרֵחַ.

וּבְהָרִים שְׁפִירוֹתֵיהֶם מִקְדִּימִים לְהַבְשִׁיל רֵאשׁוֹנִים, וּבְגִבְעוֹת שְׁמִצְמִיחוֹת תְּמִיד פִּירוֹת מִתּוֹקִים.

וּמִטּוֹב אֲרֶץ וּמִלֹּאָה מְרָצוֹן ה' שְׁנַגְלָה אֵלַי בְּסֵנָה, תְּבוּא בְּרָכָה זוֹ לְרֵאשׁ יוֹסֵף – לְקַדְקוֹד שֶׁל הַמְּרוֹמֵם שְׁבָאֲחָיו.

הוּא כְּמוֹ שׁוֹר בְּכוֹר חֶזֶק בְּעַל יוֹפֵי וְהָדָר, וְקִרְנָיו הֵם קִרְנֵי רֵאִים בְּהֵם יִגַּח יַחַד אֶת עַמִּי אוֹיְבָיו עַד סוֹף הָאָרֶץ, וְהֵם רִבְבוֹת לִוְחָמֵי אֲפָרִים וְאֶלְפֵי לִוְחָמֵי מִנְשָׁה.

וְלִזְבוּלוֹן אָמַר: שְׁמַח זְבוּלוֹן בְּצִאתָךְ לְקָרֵב וְלִמְסַחֵר, וְיִשְׁשַׁכֵּר בְּשִׁבְתָּךְ בְּאוֹהֶלֶיךָ.

אֲנִשִּׁי זְבוּלוֹן יִקְרָאוּ לְעַמִּים לְהֵר הַבַּיִת, שֵׁם יִקְרִיבוּ זְבָחֵי אֲמַת, כִּי הֵם יִינְקוּ שְׁפַע מִהַיָּמִים, וְאוֹצְרוֹת שְׁמֵחָבָאִים וְטִמוּנִים בְּחוּל.

וְלֵגָד אָמַר: בְּרוּךְ ה' שְׁמֵרְחִיב אֶת גְּבוּלוֹ שֶׁל גָּד, הוּא שׁוֹכֵן בְּבִטְחוֹן בְּאַרְיָה וְיִטְרוֹף אֶת אוֹיְבָיו – זְרוּעַ עִם הָרֵאשׁ.

הוּא בָחַר לְעַצְמוֹ אֶת הַחֶלֶק הָרֵאשׁוֹן שְׁנִכְבָּשׁ, שְׁשָׁם חֶלְקַת הַקָּבֵר שְׁבָה טִמוֹן מִשָּׁה מוֹסֵר הַתּוֹרָה, הוּא יֵצֵא בְּרֵאשׁ הָעָם וּבְכָף יָקִים אֶת הַבְּטָחָתוֹ לֵה' וְאֶת הַתְּחִיבוֹתוֹ לְיִשְׂרָאֵל.

וְלֵדָן אָמַר: דָּן גֹּיֹר אֲרִיָּה יִזְנַק מִהַבְּשָׁן.

וְלִנְפֹתְלֵי אָמַר: נִפְתְּלֵי שְׁבַע וּמְרוֹצָה וּמִלֵּא בְּבִרְכַת ה', הוּא יִירֵשׁ אֶת הַכְּנֵרֶת וְאֶת הָעֵמֶק שֶׁלְדָרוּמָה.

מִחֵץ מִתְנִים קָמִיו וּמִשְׁנֵאָיו מִן־יִקּוּמוּן: ס

לְבִנְיָמִן אָמַר יָדִיד יִהְיֶה יִשְׁכֹּן לְבִטְחָה עָלָיו חֶפֶץ עָלָיו כָּל־הַיּוֹם וּבֵין כַּתְּפוֹי שְׁכֹן: ס

וּלְיוֹסֵף אָמַר מְבֹרָכַת יְהוָה אֲרָצוֹ מִמְּגֹד שָׁמַיִם מִטֵּל וּמִתְהוֹם רִבְצַת תַּחַת: ט

וּמִמְּגֹד תְּבוּאֹת שְׁמֶשׁ וּמִמְּגֹד גִּרְשׁ יָרְחִים: י

וּמִרֵּאֵשׁ הַרְרֵי־קָדָם וּמִמְּגֹד גִּבְעוֹת עוֹלָם: יא

וּמִמְּגֹד אֲרֶץ וּמִלֹּאָה וּרְצוֹן שְׁכֵנֵי סֵנָה תְּבוּאֹתֶיהָ לְרֵאֵשׁ יוֹסֵף וּלְקַדְקֹד גִּזִּיר אֲחָיו: יב

בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ וְקִרְנֵי רֵאִים קִרְנָיו בְּהֵם עַמִּים יִגַּח יַחַדוֹ אֶפְסֵי־אֲרֶץ וְהֵם רִבְבוֹת אֲפָרִים וְהֵם אֶלְפֵי מִנְשָׁה: ס

וְלִזְבוּלוֹן אָמַר שְׁמַח זְבוּלוֹן בְּצִאתָךְ וְיִשְׁשַׁכֵּר בְּאוֹהֶלֶיךָ: יג

עַמִּים הִרְיָקְלוּ אוֹ שֵׁם יִזְבְּחוּ זְבָחֵי־צֶדֶק כִּי שְׁפַע יָמִים יִינְקוּ וּשְׁפָנֵי טִמוּנֵי חוּל: ס

וְלֵגָד אָמַר בְּרוּךְ מִרְחִיב גָּד כְּלָבִיא שְׁכֹן וְטִרְפֵּי זְרוּעַ אֶף־קַדְקֹד: יד

וְיֵרֵא רֵאשִׁית לוֹ כִּי־שָׁם חֶלְקַת מוֹחֶקֶק סָפוֹן וַיִּחַא רֵאשִׁי עִם צֶדֶקַת יְהוָה עֲשֵׂה וּמִשְׁפָּטָיו עִם־יִשְׂרָאֵל: ס

וְלֵדָן אָמַר דָּן גֹּיֹר אֲרִיָּה יִזְנַק מִן־הַבְּשָׁן: טו

וְלִנְפֹתְלֵי אָמַר נִפְתְּלֵי שְׁבַע רְצוֹן וּמִלֵּא בְּבִרְכַת יְהוָה יֵם וְדָרוֹם יִרְשָׁה: ס

שליש

רביעי

חמישי

וּלְאֲשֶׁר אָמַר בְּרוּךְ מִבְּנֵי, יִהְיֶה רְצוֹי
לְאֲחֵיו וְלֹא יִקְנָאוּ בוֹ, וְהוּא טוֹבֵל אֶת רַגְלוֹ
בְּשֶׁמֶן בְּתַפְנוּקֵי מְלָכִים.

מְנַעֲוֵלֵי שְׁעָרֶיךָ חֻזְקִים כְּבָרְזֶל וְנַחוּשֶׁת, וְכִימֵי
צְעִירוֹתֶיךָ כִּי יִהְיוּ יְמֵי זְקֻנֹתֶיךָ.

אִין כְּאֵלֵי יִשְׂרָאֵל, הַרוֹכֵב בְּשָׁמַיִם הוּא
שְׁעוֹזֵר לְךָ, וְכַבֹּדוֹ בִּשְׁחָקִים.

אֱלֹהִים שְׁהִיָּה מְאֹז וּמְקַדֵּם הוּא מַחְסֶה לְהֵם
מִלְמַעְלָה, וְרוּעוֹתָיו מִתַּחַת שׁוֹמְרוֹת לְעוֹלָם,
הוּא גֹרֵשׁ מִפְּנֵיךָ אוֹיֵב וְאָמַר לְהִשְׁמִידוֹ.

יִשְׂרָאֵל שָׁכֵן בְּבִטְחוֹן לֹלֵא אוֹיְבִים – כְּמוֹ
שֶׁבְרַכְסָם יַעֲקֹב, הֵם יִגְיעוּ לְאָרֶץ מְגֹדֶלֶת דְּגָן
וַיֵּין, גַּם הַשָּׁמַיִם יִנְטְפוּ עָלָיו טַל.

אֲשֶׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ עִם שְׁהִי מוֹשִׁיעוֹ,
הוּא מְגֹן עֲלֶיךָ וְעוֹזֵר לְךָ וְבוֹ אֵתָה מִתְגַּאֲהָה
בְּנַצְחוֹנוֹתֶיךָ, הַגּוֹיִם וְכַחֲשׂוֹ שְׁהֵם הֵיוּ אוֹיְבֶיךָ
כְּדֵי לְהַחֲנִיף לְךָ, וְאֵתָה תִּדְרֹךְ עַל בְּמוֹתֵיהֶם.

פְּרַשְׁת הַעֲלִיָּה לְהַר נֹבֹ

מֹשֶׁה עָלָה מֵעֲרֹבוֹת מוֹאָב לְהַר נֹבֹ – לְרֹאשׁ
הַפְּסָגָה הַפּוֹנֶה לְמוֹל יְרִיחוֹ, הִי הָרְאָה לוֹ אֶת
כָּל הָאָרֶץ – אֶת הַגִּלְעָד עַד הַבְּנֵיָם.

וְאֵת כָּל נִפְתְּלֵי וְאֵת אֶרֶץ אַפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה וְאֵת
כָּל אֶרֶץ יְהוּדָה עַד הַיָּם הַמְּעַרְבִי.

וְאֵת הַנֶּגֶב וְאֵת בְּקַעַת הַיַּרְדֵּן בְּקַעַת יְרִיחוֹ
עִיר הַתְּמָרִים, עַד צוּעֵר.

ה' אָמַר לוֹ: זֹאת הָאָרֶץ שְׁנַשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם
לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב: "אֵתָנָה אוֹתָהּ לְצִאֲצִיאֶיךָ",
הָרְאִיתִי לְךָ אוֹתָהּ בְּעֵינֶיךָ, וְלֹא תַעֲבֹר לְשָׁם.

מֹשֶׁה עָבַד ה' מֵת שָׁם בְּאֶרֶץ מוֹאָב עַל פִּי
גְזִירַת ה'.

ה' קָבַר אוֹתוֹ בְּעֵמֶק בְּאֶרֶץ מוֹאָב מוֹל בֵּית
פְּעוֹר, וְאָף אִישׁ לֹא יָדַע אֶת מְקוֹם קְבוּרָתוֹ

וּלְאֲשֶׁר אָמַר בְּרוּךְ מִבְּנֵים אֲשֶׁר יִהְיֶה
רְצוֹי אֲחֵיו וְטוֹבֵל בְּשֶׁמֶן רַגְלוֹ:

כַּח בְּרַזֵּל וְנַחוּשֶׁת מְנַעֲלֶיךָ וְכִימֵיךָ דְּכַבָּאָה:

כַּו אִין כְּאֵל יִשְׂרָוִן רַכֵּב שָׁמַיִם בְּעֻזְרֶךָ
וּבְנִאֲוֹתוֹ שְׁחָקִים:

כַּז מְנַעֵה אֱלֹהֵי קֹדֶם וּמִתַּחַת זֹרַעַת עוֹלָם
וַיִּגְרֹשׁ מִפְּנֵיךָ אוֹיֵב וַיֹּאמֶר הַשְׁמֵד:

כַּח וַיִּשְׁכֵּן יִשְׂרָאֵל בְּטַח כְּדָל עֵין יַעֲקֹב
אֶל-אֶרֶץ דְּגָן וְתִירוֹשׁ אֶף-שָׁמִי וְעַרְפוֹ
טַל:

כַּט אֲשֶׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ עִם נוֹשָׁע
כִּיִּהְיֶה מְגֹן עוֹרֶיךָ וְאֲשֶׁר-חָרַב בְּאֹתְךָ
וַיִּכְחָשׁוּ אוֹיְבֶיךָ לְךָ וְאֵתָה עַל-בְּמוֹתֵימֹ
תִּדְרֹךְ: ס

שביעי
לד

א וַיַּעַל מֹשֶׁה מֵעֲרֹבֹת מוֹאָב אֶל-הַר נֹבֹ
רֹאשׁ הַפְּסָגָה אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי יְרִיחוֹ
וַיִּרְאֶהוּ יְהוָה אֶת-כָּל-הָאָרֶץ אֶת-
הַגִּלְעָד עַד-הַיָּם:

ב וְאֵת כָּל-נִפְתְּלֵי וְאֵת-אֶרֶץ אַפְרַיִם
וּמְנַשֶּׁה וְאֵת כָּל-אֶרֶץ יְהוּדָה עַד הַיָּם
הַמְּעַרְוִן:

ג וְאֵת-הַנֶּגֶב וְאֵת-הַכְּפָר בְּקַעַת יְרִיחוֹ עִיר
הַתְּמָרִים עַד-צוּעֵר:

ד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב
לֵאמֹר לְזַרְעֶךָ אֵתְנָנָה הָרְאִיתִיךָ
כְּעֵינֶיךָ וְשָׁמָּה לֹא תַעֲבֹר:

ה וַיָּמָת שָׁם מֹשֶׁה עָבַד-יְהוָה בְּאֶרֶץ מוֹאָב
עַל-פִּי יְהוָה:

ו וַיִּקְבַּר אוֹתוֹ בְּנִי בְּאֶרֶץ מוֹאָב מוֹל בֵּית
פְּעוֹר וְלֹא-יָדַע אִישׁ אֶת-קְבוּרָתוֹ עַד

היום הזה:

ז ומשה בן-מאה ועשרים שנה במותו
לא-כהתה עינו ולא-גס להה:

עד היום הזה.

ומשה היה בן מאה ועשרים שנה במותו,
ולמרות זאת עינו לא נחלשו ולחות נעוריו
לא הסתלקה.

ח

ויבפו בני ישראל את-משה בערב
מואב שלשים יום ויתמו ימי ככי אבל
משה:

בני ישראל בכו על משה בערבות מואב
שלשים יום, והסתימו ימי הבכי של האבל
על משה.

ט

ויהושע בן-נון מלא רוח חכמה כ-
סמך משה את-ידיו עליו וישמעו אליו
בני-ישראל ויעשו כאשר צוה יהוה
את-משה:

ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי משה סמך
עליו את ידיו, בני ישראל שמעו בקולו ועשו
כמו שה' צוה את משה.

י

ולא-קם נביא עוד בישראל כמשה
אשר ידעו יהוה פנים אל-פנים:

ולא קם בישראל עוד נביא כמו משה - שה'
נפגש אתו פנים אל פנים.

יא

לכל-האמת והמופתים אשר שלחו
יהוה לעשות בארץ מצרים לפרעה
ולכל-עבדיו ולכל-ארצו:

ושעשה את כל סימני ההוכחה לבוחו ואת
כל הנסים שה' שלח אותו לעשות בארץ
מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו.

יב

ולכל הניד החזקה ולכל המורא
הנדול אשר עשה משה לעיני כל-
ישראל: פ

וכל מעשי הניד החזקה וכל הדברים
המעוררים הערצה, כמו שמשה עשה לעיני
כל ישראל.

הפטרות

בראשית

אשכנזים: ישעיהו מב, ה - מג, י
ספרדים: ישעיהו מב, ה-כא

כֹּה־אָמַר הָאֱלֹהִים יְהוָה בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיחֵם רַקַּע הָאָרֶץ וְצֹאצְאֶיהָ נִתְּן נִשְׁמָה לָעָם עֲלֵיהָ וְרוּחַם לְהַלְכֵימָם בָּהּ: אֲנִי יְהוָה קְרֹאתֶיהֶם בְּצֹדֵק וְאֶחָזֵק בִּיְהוָה וְאֶחְנֹךְ לְבִרְיֹת עִם לְאוֹר גּוֹיִם: לִפְקֹת עֵינַיִם עוֹרוֹת לְהוֹצִיא מִמִּסְגָּר אֶסִּיר מִבַּיִת כְּלֵא יִשְׁבִי חֹשֶׁךְ: אֲנִי יְהוָה הוּא שְׁמִי וְכִבְדוֹדִי לֹא אֶחָר לֹא אֶתֵּן וְתַהֲלֹתַי לִפְסִילִים: הִרְאֵשְׁנוֹת הַגְּהֵבָבוֹ וְחִדְשׁוֹת אֲנִי מִזִּיד בְּטָרָם תִּצְמַחְנָה אֲשִׁמִּיעַ אֶתְכֶם: שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חֲדָשׁ תַּהֲלִתוּ מִקְצֵה הָאָרֶץ יוֹרְדֵי הַיָּם וּמֵלֵאוֹ אֵיִים וַיִּשְׁבִּיהֶם: יִשְׂאוּ מִדְּבַר וְעֲרִיוּ חֲצֵרִים תִּשָּׁב קֶדֶר יִרְנֹל יִשְׁבִי סֹלַע מֵרֹאשׁ הָרִים יִצְחָחוּ: יִשְׂמוּ לַיהוָה כְּבוֹד וְתַהֲלִתוֹ בְּאֵיִים וְגִידוֹ: יְהוָה כְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יַעִיר קִנְיָה יִרְיעַ אֶף־יִצְרִיחַ עַל־אֵיבָיו וְתִגְבֹּר: הַחֲשִׁיתִי מַעֲלָם אַחֲרִישׁ אֶתְאַפֵּק בַּיּוֹלָדָה אֶפְעֶה אֲשֶׁם וְאֶשְׂאֵף יָחַד: אַחֲרִיב הָרִים וְנִבְעוֹת וְכָל־עֲשָׂבִים אוֹבִישׁ וְשִׁמְתִי נְהוֹת לְאֵיִים וְאֲנַמִּים אוֹבִישׁ: וְהוֹלַכְתִּי עוֹרִים בְּדֶרֶךְ לֹא יִדְעוּ בְּנִתִּיבוֹת לֹא־יִדְעוּ אֲדָרִיכֶם אֲשִׁים מִחֲשֹׁךְ לִפְנֵיהֶם לְאוֹר וּמַעַקְשִׁים לְמִישׁוֹר אֵלֶּה הַדְּבָרִים עֲשִׂיתֶם וְלֹא עֲזַבְתֶּם: נִסְגּוּ אַחֹר יִבְשׁוּ בִשֶׁת הַבְּטָחִים בַּפֶּסֶל הָאֲמָרִים לְמַסְכָּה אַתֶּם אֱלֹהֵינוּ: הַחֲרָשִׁים שָׁמְעוּ וְהַעֲרִים הִבִּיטוּ לְרְאוֹת: מִי עוֹר כִּי אִם־עַבְדִּי וְחָרַשׁ כְּמִלְאָכִי אֲשַׁלַּח מִי עוֹר כְּמִשְׁלָם וְעוֹר כְּעַבְדִּי יְהוָה: רְאוֹת (רֵאִית) רַבּוֹת וְלֹא תִשְׁמַר פְּקוּחַ אֲזַנִּים וְלֹא יִשְׁמַע: יְהוָה חֲפִץ לְמַעַן צִדְקוֹ וְגִדְלִיל תּוֹרָה וַיֹּאדִיר:

כאן מסיימים הספרדים

וְהוּא עִם־בְּנוֹיו וְשׁוֹי הַפֶּח בַּחוּרִים כָּלֶם וּבִבְתִי כְלָאִים הַחֲבָאוּ הֵיוּ לְבוֹ וְאִין מְצִיל מִשְׁפָּה וְאִין־אִמֵּר הַשֵּׁב: מִי בְכֶם יִצְוֶן זֹאת יִקְשֹׁב וַיִּשְׁמַע לְאַחֹר: מִי־נִתְּן לְמִשְׁפָּה (לְמִשׁוּסָה) יַעֲקֹב וַיִּשְׂרָאֵל לְבְנוֹיִם הַלְּוֹא יְהוָה זֶו חֲטָאנוּ לוֹ וְלֹא־אָבוּ בְּדֶרְכֵי הַלְּוִי וְלֹא שָׁמְעוּ בְּתוֹרָתוֹ: וַיִּשְׁפָּד עָלָיו חֲמָה אִפּוֹ וְעִזּוֹ מִלְחָמָה וְתַלְהִטְהוּ מִסְבִּיב וְלֹא יִדַּע וְתִבְעַר־בוֹ וְלֹא־יִשִּׁים עַל־לֵב: וְעֵתָה כֹּה־אָמַר יְהוָה בְּרֹאֵךְ יַעֲקֹב וַיִּצְרָךְ יִשְׂרָאֵל אֶל־תִּירָא כִּי גֵאל־תִּיךָ קְרֹאתִי בְּשִׁמְךָ לִי־אֶתָּה: כִּי־תַעֲבֹר בְּמַיִם אֶתָּה־אֲנִי וּבְנִהְרוֹת לֹא יִשְׁטָפוּךָ כִּי־תִלָּךְ בְּמוֹ־אֵשׁ לֹא תִכְנֹה וְלֹהֲבָה לֹא תִבְעַר־בְּךָ: כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל מוֹשִׁיעַךָ נִתְּתִי כְּפָרְךָ מִצְרַיִם כּוֹשׁ וּסְבָא תַחֲתֶיךָ: מֵאֲשֶׁר יִקְרָת בְּעֵינֵי נִכְבְּדָת וְאֲנִי אֶתְבָּרַךְ וְאַתָּן אֲדָם תַּחֲתֶיךָ וְלֹא־מַיִם תַּחַת נַפְשְׁךָ: אֶל־תִּירָא כִּי אֶתָּה־אֲנִי מִמִּזְרַח אֲבִיא וְרָעַד וּמִמַּעַרְב אֶקְבְּצֶךָ: אִמֵּר לְצַפּוֹן תִּנְּנִי וּלְתִימָן אֶל־תִּכְלָאִי הִבִּיא כְּנִי מִרְחוֹק וּבְנִיתִי מִקְצֵה הָאָרֶץ: כָּל הַנִּקְרָא בְּשִׁמִּי וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאתוֹ וַיִּצְרָתוֹ אֶף־עֲשִׂיתוֹ: הוֹצִיא עִם־עוֹר וְעֵינַיִם גִּשׁ וְחָרָשִׁים וְאֲזַנִּים לְמוֹ: כָּל־הַגּוֹיִם נִקְבְּצוּ וַיַּחֲדוּ וַיִּאֲסְפוּ לְאִמִּים מִי כְּהֵם יִגִּיד זֹאת וְרֵאשֻׁנוֹת יִשְׁמַעְנּוּ וְתִנּוּ עֲדֵיהֶם וַיִּצְדְּקוּ וַיִּשְׁמְעוּ וַיִּאֲמְרוּ אִמְת: אַתֶּם עַדִּי נֹאִם־יְהוָה וְעַבְדִּי אֲשֶׁר בְּחִרְתִּי לְמַעַן תִּדְעוּ וְתִאֲמִינוּ לִי וְתִבְיִנוּ כִּי־אֲנִי הוּא לְפָנַי לֹא־נּוֹצֵר אֵל וְאַחֲרֵי לֹא יְהוָה:

נח

אשכנזים: ישעיהו נד, א - נה, ה
ספרדים: ישעיהו נד, א - י

רְנִי עֲקָרָה לֹא יִלְדָה פִּצְחֵי רִנָּה וְצִהְלִי לֹא-חֲלֵה כִּי-רָבִים בְּנֵי-שׁוֹמְמָה מִבְּנֵי כְּעוֹלָה אָמַר יְהוָה: הֲרַחֲמֵנִי מִקּוֹם אֲחִילָךְ וִירֵעוּת מִשְׁכִּנְוֹתֶיךָ וְטוֹ אֶל-תַּחֲשִׁכֵי הָאָרֶץ כִּי מִיִּתְרֹךְ וִיִּתְרַנֵּךְ תִּזְקֵי: כִּי-יָמִין וְשִׁמְאוֹל תִּפְרָצִי וְזָרְעֶךָ גּוֹנִים יִירָשׁוּ וְעָרִים נִשְׁמֹת יוֹשִׁיבוּ: אֶל-תִּירָאִי כִּי-לֹא תִבּוֹשִׁי וְאֶל-תִּכְלָמֵי כִּי לֹא תַחֲפִירֵי כִּי בִשֵׁת עֲלוּמֹךְ תִּשְׁפָּחִי וְחֲרַפְתִּי אֶלְמִנּוּתֶיךָ לֹא תִזְכְּרֵי-עוֹד: כִּי בַעֲלִיךָ עֲשִׂיךָ יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ וְגֹאֲלֶךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי כָל-הָאָרֶץ יִקְרָא: כִּי-כֹאשְׁשָׁה עֲזוּבָה וְעֲצוּבַת רוּחַ קָרָאךָ יְהוָה וְאַשֶׁת נְעוּרַיִם כִּי תִמְאָס אָמַר אֱלֹהֶיךָ: בְּרַנֵּעַ קָטָן עֲזוּבְתֶיךָ וּבְכֻרְמַיִם גְּדֹלִים אֶקְבָּצֶךָ: בְּשִׁצְפָךָ קָצַף הִסְתַּרְתִּי פָנַי לִנְעַל מַמְדָךָ וּבְחֶסֶד עוֹלָם רַחֲמֹתֶיךָ אָמַר גֹּאֲלֶךָ יְהוָה: כִּי-יָמִי נָח זֹאת לִי אֲשֶׁר נִשְׁפַּעְתִּי מֵעֵבֶר מִיַּנַּח עוֹד עַל-הָאָרֶץ כֹּן נִשְׁפַּעְתִּי מִקְצָף עֲלֶיךָ וּמִנְעֵר-בְּךָ: כִּי הֲחָרִים יִמּוּשׁוּ וְהַנְּבָעוֹת תִּמּוּטְנָה וְחֶסְדִּי מֵאֲתָךְ לֹא-יִמּוּשׁ וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט אָמַר מֶרְחַמְךָ יְהוָה:

כאן מסיימים הספרדים

עֲנִיָּה סַעֲרָה לֹא נַחֲמָה הַזֶּה אֲנֹכִי מִרְבִּיץ בַּפּוֹד אֲבִנֶיךָ וְיִסְדֹתֶיךָ בַּסְּפִירִים: וְשִׁמְתִי כְּדָכָד שִׁמְשֹׁתֶיךָ וְיִשְׁעֶיךָ לֹא-בִנִי אֶקְרָה וְכָל-גְּבוּלֶךָ לֹא-בִנִי-חֲפִץ: וְכָל-בְּנֵיךָ לְמוֹתֵי יְהוָה וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ: בַּצְדָקָה תִּכְוֶנֶנִי רַחֲמֵי מַעֲשֶׂךָ כִּי-לֹא תִירָאִי וּמִמַּחֲתָה כִּי לֹא-תִקְרַב אֵלֶיךָ: תָּן גֹּדֵר יְגוּר אֶפֶס מֵאוֹתֵי מִי-גֵר אֲתָךְ עֲלֶיךָ יְפוּל: הִנֵּה (הוֹן) אֲנֹכִי בְּרֵאתִי חֲדָשׁ נִפְחַל בְּאֵשׁ פִּחָם וּמוֹצִיא כָלִי לַמַּעֲשֶׂה וְאֲנֹכִי בְּרֵאתִי מִשְׁחִית לַחֲבַל: כָּל-כְּלִי יוֹצֵר עֲלֶיךָ לֹא יִצְלַח וְכָל-לְשׁוֹן תִּקּוּם-אֲתָךְ לַמַּשְׁפָּט תִּרְשִׁיעֵי זֹאת נַחֲלַת עֲבָדֶי יְהוָה וְצִדְקָתָם מֵאֵתִי נֹאם-יְהוָה: הוֹי כָּל-צִמָּא לְכוּ לַמַּיִם וְאֲשֶׁר אֵין-לוֹ פֶסֶף לְכוּ שִׁבְרוּ וְאֶכְלוּ וּלְכוּ שִׁבְרוּ בְּלוֹא-כֶסֶף וּבְלוֹא מַחִיר גֵּין וְחֲלָב: לָמָּה תִשְׁקְלוּ-כֶסֶף בְּלוֹא-לֶחֶם וַיִּנְעַעְכֶם בְּלוֹא לְשִׁבְעָה שִׁמְעוּ שְׁמוֹעַ אֵלַי וְאֶכְלוּ-טוֹב וְתַחֲעַנְג בְּדָשׁן נִפְשְׁכֶם: הֵטוּ אֲזַנְכֶם וּלְכוּ אֵלַי שִׁמְעוּ וּתְחִי נִפְשְׁכֶם וְאֶכְרַתְהָ לְכֶם בְּרִית עוֹלָם חֶסְדִּי דוֹד הַנְּאֻמָּנִים: תָּן עַד לְאוֹמִים נִתְחַוּוּ נְגִיד וּמִצְנֵה לְאֻמִּים: תָּן גּוֹי לֹא-תִדְרַע תִּקְרָא וְגוֹי לֹא-יִדְעוּךָ אֲלֶיךָ רְיוּצוֹ לַמַּעַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּלְקַדּוֹשׁ יִשְׂרָאֵל כִּי פִאֲרָךְ:

לך לך

ישעיה מ, כו - מא, ט

לָמָּה תֹאמַר וְעַקֵּב וּתְדַבֵּר יִשְׂרָאֵל נִסְתַּרְהָ דְרָכֶי מִיְהוָה וּמֵאֱלֹהֵי מִשְׁפָּטֵי יַעֲבֹר: תִּלּוֹא יִדְעָת אִם-לֹא שִׁמְעָת אֱלֹהֵי עוֹלָם | יְהוָה בּוֹרֵא קְצוֹת הָאָרֶץ לֹא יִשְׁפָךְ וְלֹא יִנְעַע אֵין חֶקֶר לַחֲבוּנָתוֹ: נָתַן לַיִּשְׂרָאֵל כֶּחַ וּלְאֵין אוֹנִים עֲצָמָה יִרְבֶּה: וַיַּעֲפּוּ נְעָרִים וַיִּנְעֻעוּ וּבַחֲזוּרִים כְּשׁוֹל יִכְשְׁלוּ: וְקוֹן יְהוָה יַחֲלִיפוּ כֶחַ יַעֲלוּ אֲבָר כַּנְּשָׁרִים יִרְוּצוּ וְלֹא יִנְעֻעוּ וּלְכוּ וְלֹא יַעֲפּוּ: תַּחֲרִישׁוּ אֵלַי אֵיִים וּלְאֻמִּים יַחֲלִיפוּ כֶחַ וַיִּגְשׁוּ אֵין יִדְבְּרוּ וַיַּחֲדוּ לַמַּשְׁפָּט נִקְרָבָה: מִי הַעִיר מִמּוֹרָח צָדֵק יִקְרָאוּהוּ לְרַגְלוֹ יִתֵּן לַפְּנֵי גּוֹזִים וּמַלְכִים יִרְדֵּי יִתֵּן כַּעֲפָר חֲרָבוֹ כַּקֶּשׁ נִהַף קִשְׁתּוֹ: יִרְדָּפֶם יַעֲבֹר שְׁלוֹם אֶרֶץ בְּרַגְלֵי לֹא יָבֹא: מִי-פָעַל וְעָשָׂה קִרָּא הַדְּרוֹת מִרֹּאשׁ אֲנִי יְהוָה רֹאשׁוֹן וְאֶת-אֲחֵרָנִים אֲנִי-הוּא: רְאוּ אֵיִים וַיִּרְאוּ קְצוֹת הָאָרֶץ וַיַּחֲבְדוּ קִרְבֵּי

וַיֵּאמְרוּ: אִישׁ אֶת־רַעְהוּ יַעֲזְרוּ וְלֹא־חָיו יֹאמֶר חֲזֹק: וַיַּחֲזֵק חָרַשׁ אֶת־צַרְף מִחֲלִיק פְּטִישׁ אֶת־
הוֹלֵם פַּעַם אָמַר לְדָבָק טוֹב הוּא וַיַּחֲזִקְהוּ בְּמַסְמְרִים לֹא יָמוּט: וְאַתָּה יִשְׂרָאֵל עַבְדִּי יַעֲקֹב
אֲשֶׁר בְּחַרְתִּיךָ זָרַע אֲבָרְהָם אֲהַבִּי: אֲשֶׁר הַחֲזַקְתִּיךָ מִקְצוֹת הָאָרֶץ וּמֵאֲצִילֶיהָ קְרֵאתִיךָ
וַאֲמַר לְךָ עַבְדִּי־אַתָּה בְּחַרְתִּיךָ וְלֹא מֵאֲסִתִּיךָ: אֶל־תִּירָא כִּי עִמָּךְ־אֲנִי אֶל־תִּשְׁתַּע כִּי־אֲנִי
אֶל־תִּיךָ אֲמַצְתִּיךָ אַף־עֲזַרְתִּיךָ אַף־תִּמְכַתִּיךָ בְּיָמִין צְדָקָי: הֵן יָבִשׁוּ וַיִּכְלְמוּ כָּל הַנְּחָרִים בְּךָ
יִהְיוּ כְּאֵין וַיֹּאבְדוּ אֲנָשֵׁי רִיבְךָ: תִּבְקָשֶׁם וְלֹא תִמְצָאֵם אֲנָשֵׁי מִצְתֶךָ יִהְיוּ כְּאֵין וַיִּכְאַפֵּס אֲנָשֵׁי
מִלְחַמְתֶּךָ: כִּי אֲנִי יִהְיֶה אֶל־תִּיךָ מִחֲזִיק יְמִינְךָ הֵאמֵר לְךָ אֶל־תִּירָא אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ: אֶל־
תִּירָאִי תוֹלַעַת יַעֲקֹב מִתִּי יִשְׂרָאֵל אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ נְאֻם־יְהוָה וְגֵאלְךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: הִנֵּה
שְׂמַתִּיךָ לְמוֹרֵג חֲרוֹץ חֲדָשׁ בְּעַל פִּיפְיוֹת תְּדוֹשׁ הָרִים וְתִדָּק וַיִּבְבְּעוֹת כַּמָּץ תַּשִּׁים: תִּזְרַם
וְרוּחַ תִּשָּׂאֵם וְסִעְרָה תִּפְיֵץ אוֹתָם וְאַתָּה תִּגְיֵל בִּיהוָה בְּקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל תִּתְהַלָּל:

וִירָא

אשכנזים: מלכים ב' ד, א - ו
ספרדים: מלכים ב' ד, א - כ

וְאִשָּׁה אֶתְּ מִנְשֵׁי בְנֵי־הַנְּבִיאִים צַעֲקָה אֶל־אֵלִישֶׁע לֵאמֹר עַבְדְּךָ אִישִׁי מֵת וְאַתָּה יָדַעְתָּ כִּי
עַבְדְּךָ הִנֵּה יָרָא אֶת־יְהוָה וְהַנְּשִׂיָה בָּא לְקַחַת אֶת־שֵׁנִי יִלְכֵי לֹו לְעַבְדִּים: וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ
אֵלִישֶׁע מַה אַעֲשֶׂה־לְךָ הַגִּידִי לִי מַה־יִּשְׁלַחַךְ (לְכִי) בְּבָיִת וּתֹאמְרִי אֵין לְשַׁפְּחָתְךָ כָּל בְּבִיִת
כִּי אִם־אֶסּוּד שָׁמֶן: וַיֹּאמֶר לְכִי שְׂאֵל־לְךָ כְּלִים מִן־הַחוּץ מֵאֵת כָּל־שְׂכַנְיֶךָ (שְׂכַנְיֶיךָ) כְּלִים
רַקִּים אֶל־תִּמְעָשִׂי: וּבָאת וְסָגַרְתָּ הַדְּלָת בַּעֲדֶךָ וּבַעֲד־בְּנֶיךָ וַיִּצְקֶתָ עַל כָּל־הַכְּלִים הָאֵלֶּה
וְהַמֶּלֶא תִסָּעִי: וְתִלְךְ מֵאֵתוֹ וְתִסְגְּרִי הַדְּלָת בַּעֲדָהּ וּבַעֲד־בְּנֵיהָ הֵם מִגִּישִׁים אֵלֶיהָ וְהִיא
מוֹצֶקֶת (מוֹצֶקֶת): וַיְהִי כִּמְלֶאכֶת הַכְּלִים וּתֹאמְרִי אֶל־בְּנֵיהָ הַגִּישִׂיָה אֵלַי עוֹד כְּלִי וַיֹּאמֶר
אֵלֶיהָ אֵין עוֹד כְּלִי וַיַּעֲמֵד הַשָּׁמֶן: וְתִבֵּא וְתִגְדֵּל לְאִישׁ הָאֵלֶּהִים וַיֹּאמֶר לְכִי מִכְרִי אֶת־הַשָּׁמֶן
וְשִׁלְמִי אֶת־נִשְׁגֶּךָ (נִשְׁכִּי) וְאַתָּ וּבְנֶיךָ (בְּנִיכִי) תַחֲזִי בְנוֹתְךָ:

וַיְהִי הַיּוֹם וַיַּעֲבֵר אֵלִישֶׁע אֶל־שׁוֹנָם וְשָׁם אִשָּׁה גְדוֹלָה וְתַחֲזִקְבּוֹ לְאֶכְל־לֶחֶם וַיְהִי מִדֵּי
עַבְדּוֹ יָסַר שָׁמָּה לְאֶכְל־לֶחֶם: וּתֹאמְרִי אֶל־אִשָּׁה הַגְּדוֹלָה יָדַעְתִּי כִּי אִישׁ אֱלֹהִים קְדוֹשׁ הוּא
עָבַר עָלֵינוּ תְּמִיד: נַעֲשֶׂה־נָּא עֲלֵית־קִיר קִטְנָה וְנִשִּׁים לֹו שָׁם מִטָּה וְשִׁלְחָן וְכִסֵּא וּמְנוּרָה
וְהִנֵּה בְּבֹאוֹ אֵלֵינוּ יָסוּר שָׁמָּה: וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּבֵּא שָׁמָּה נִיסָר אֶל־הָעֵלֶיָה וַיִּשְׁכַּב־שָׁמָּה: וַיֹּאמֶר
אֶל־גִּיחֲזִי נַעֲזְרוּ קְרָא לְשׁוֹנְמֵיִת הַזֹּאת וַיִּקְרָא־לָהּ וַתַּעֲמֵד לְפָנָיו: וַיֹּאמֶר לֹו אָמַר־נָּא אֵלֶיךָ
הִנֵּה חֲבֵדָה וְאֵלֵינוּ אֶת־כָּל־הַחֲרָבָה הַזֹּאת מַה לַּעֲשׂוֹת לְךָ הַיּוֹם לְדַבְּר־לְךָ אֶל־הַמֶּלֶךְ אוֹ
אֶל־אֲשֶׁר הַצָּבָא וְהֵאמֵר בְּתוֹךְ עַמִּי אֲנִכִי יִשְׁבֵּת: וַיֹּאמֶר וּמַה לַּעֲשׂוֹת לָהּ וַיֹּאמֶר גִּיחֲזִי אֲבָל
בֵּן אֵין־לָהּ וַאִישָׁהּ זָקֵן: וַיֹּאמֶר קְרָא־לָהּ וַיִּקְרָא־לָהּ וַתַּעֲמֵד בַּפֶּתַח: וַיֹּאמֶר לְמוֹעֵד הַזֶּה
כָּעֵת חַיָּה אַתְּ (אֵתִי) חֲבַקְתָּ בֵּן וּתֹאמְרִי אֶל־אֲדָנָי אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל־תִּכְזֹּב בְּשַׁפְּחָתְךָ: וְתִתֵּר
הָאִשָּׁה וְתִלְדֵּ בֵּן לְמוֹעֵד הַזֶּה כָּעֵת חַיָּה אֲשֶׁר־דָּבַר אֵלֶיהָ אֵלִישֶׁע: וַיִּגְדֵּל הַיְלֵד וַיְהִי הַיּוֹם
וַיִּצָּא אֶל־אָבִיו אֶל־הַקְּצָרִים: וַיֹּאמֶר אֶל־אָבִיו רֵאשִׁי וְרֵאשִׁי וַיֹּאמֶר אֶל־הַנְּעַר שְׂאֵהוּ אֶל־
אֲמוֹ: וַיִּשְׂאֵהוּ וַיְבִיאֵהוּ אֶל־אֲמוֹ וַיִּשָּׁב עַל־בְּרַכְיָה עַד־הַצְּהָרִים וַיָּמָת: וְתַעֲלֵ וְתִשְׁכַּבְּהוּ עַל־
מִטַּת אִישׁ הָאֱלֹהִים וְתִסְגְּרִי בַּעֲדוֹ וְתִצָּא: וְתִקְרָא אֶל־אִישָׁהּ וְתֹאמְרִי שְׁלַחָה נָּא לִי אֶתְּדֵ מִן־
הַנְּעָרִים וְאַחַת הָאֶתְּנֶנָּה וְאֶרְצֶנָּה עַד־אִישׁ הָאֱלֹהִים וְאֶשׁוּבָה: וַיֹּאמֶר מְדוּעַ אַתְּ (אֵתִי)

הלכת (הלכתי) אליו היום לא-חדש ולא שבת ותאמר שלום:

כאן מסיימים הספרדים

ותחשב האתון ותאמר אל-נערה נתג וליך אל-תעצר-לי לר'כב כי אם-אמרתי לך: ותליך ותבא אל-איש האלהים אל-הר הפרמל ויהי פראות איש האלהים אתה מנגד ויאמר אל-גיחזי נערו הנה השונמית הלו: עתה רויץ-נא לקראתה ויאמר-לה השלום לך השלום לאישך השלום לילך ותאמר שלום: ותבא אל-איש האלהים אל-ההר ותחזק ברגליו וישג גיחזי להרפה ויאמר איש האלהים הרפה-לה כי-נפשה מרה-לה ויהנה העלים ממני ולא הגיד לי: ותאמר השאלתי בן מאת אדני הלא אמרתי לא תשלה אתי: ויאמר לגיחזי חגר מתניך וקח משענתי בידך וליך כי-תמצא איש לא תבר'כנו וכי-יבר'כך איש לא תעננו ושמת משענתי על-פני הנער: ותאמר אם הנער חי-יהנה וחי-נפשה אם-אעזבך ויקם וילך אחריה: ונחזי עבר לפניהם וישם את-המשענת על-פני הנער ואין קול ואין קשב וישב לקראתו ונגד-לו לאמר לא הקיץ הנער: ויבא אלישע הביתה והנה הנער מת משכב על-מפתו: ויבא ויסגר הדלת בעד שניהם ויתפלל אל-יהוה: ויעל וישכב על-הילך וישם פיו על-פיו ועינו על-עיניו וכפיו על-כפו ויגהר עליו ויחם בשר הילך: וישב וילך בבית אחת הנה ואחת הנה ויעל ויגהר עליו ויזכר הנער עד-שבע פעמים ויפקח הנער את-עיניו: ויקרא אל-גיחזי ויאמר קרא אל-השונמית הזאת ויקראה ותבא אליו ויאמר שאי בנה: ותבא ותפל על-רגליו ותשתחו ארצה ותשא את-בנה ותצא:

חיי שרה

מלכים א' א - לא

והמליך דוד זקן בא בימים ויכסוהו בבגדים ולא יחם לו: ויאמרו לו עבדיו יבקשו לאדני המליך נערה בתולה ועמדה לפני המליך ותהי-לו סכנת ושכבה בחיקך ויחם לאדני המליך: ויבקשו נערה יפה בכל גבול ישראל וימצאו את-אבישג השונמית ויבאו אתה למליך: והנערה יפה עד-מאד ותהי למליך סכנת ותשרתהו והמליך לא ידעה: ואדניה בן-חגית מתנשא לאמר אני אמליך ויעש לו רכב ופרשים וחמשים איש רצים לפניו: ולא עזבו אביו מקומו לאמר מדוע ככה עשית וגם-הוא טוב-תאר מאד ואתו ילדה אחרי אבשלום: ויהנו דבדיו עם יואב בן-צרויה ועם אבינתה הכהן ויעזרו אחרי אדניה: וצדוק הכהן ובניהו בן-יהוידע ונתן הנביא ושמעי ורעי והגבורים אשר לדוד לא היו עם אדניה: ויזבח אדניהו צאן וקרב ומריא עם אבן הזולת אשר-אצל עין רגל ויקרא את-פל-אחיו בני המליך ולכל-אנשי יהודה עבדי המליך: ואת-נתן הנביא ובניהו ואת הגבורים ואת-שלמה אחיו לא קרא: ויאמר נתן אל-בת-שבע אם-שלמה לאמר הלווא שמעת כי מליך אדניהו בן-חגית ואדניו דוד לא ידע: ועתה לכי איעצך נא עצה ומלטי את-נפשך ואת-נפש בנה שלמה: לכי ובאי אל-המליך דוד ואמרת אליו הלא אתה אדני המליך נשבעת לאמתך לאמר כי-שלמה בנה ימליך אחרי והוא ישב על-כסאי ומדוע מליך אדניהו: הנה עורך מדברת שם עם-המליך ואני אבוא אחריך ומלאתי את-דבריך: ותבא בת-שבע אל-המליך תחדרהו והמליך זקן מאד ואבישג השונמית משרת את-המליך: ותקד בת-שבע ותשתחו למליך ויאמר המליך מה-לך: ותאמר לו אדני אתה נשבעת

ביתהוה אלהיה לאמתה כִּי־שְׁלֹמֹה בָנָךְ יִמְלֹךְ אַחֲרַי וְהוּא יֵשֵׁב עַל־כִּסְאִי וְעִתָּה הִנֵּה אֲדַנְיָה מֶלֶךְ וְעִתָּה אֲדַנְיָה מֶלֶךְ לֹא יִדְעָתָּה וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא־וּצֹאן לֶרֶב וַיִּקְרָא לְכָל־בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וּלְאַבְיָתָר הַכֹּהֵן וּלְיָאָב שָׂר הַצֹּבָא וּלְשֹׁלֹמֹה עַבְדְּךָ לֹא קָרָא וְאַתָּה אֲדַנְיָה מֶלֶךְ עֵינֵי כָל־יִשְׂרָאֵל עָלֶיךָ לְהַגִּיד לָהֶם מִי יֵשֵׁב עַל־כִּסֵּא אֲדַנְיָה־הַמֶּלֶךְ אַחֲרָיו וְהִנֵּה כַּשְׂכָּב אֲדַנְיָה־הַמֶּלֶךְ עִם־אַבְתָּיו וְהִיָּיתִי אֲנִי וּבְנֵי שְׁלֹמֹה חֲטָאִים וְהִנֵּה עוֹדְנָה מִדְּבָרְתָּ עִם־הַמֶּלֶךְ וְנָתַן הַנְּבִיא בָּא וַיִּגִּידוּ לַמֶּלֶךְ לֵאמֹר הִנֵּה נָתַן הַנְּבִיא וַיָּבֵא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁתַּחוּ לַמֶּלֶךְ עַל־אִפְיוֹ אֲרָצָה וַיֹּאמֶר נָתַן אֲדַנְיָה הַמֶּלֶךְ אֶתָּה אֲמַרְתָּ אֲדַנְיָהוּ וּמֶלֶךְ אַחֲרָי וְהוּא יֵשֵׁב עַל־כִּסְאִי כִּי וַיְבַד הַיּוֹם וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא־וּצֹאן לֶרֶב וַיִּקְרָא לְכָל־בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וּלְשָׂרֵי הַצֹּבָא וּלְאַבְיָתָר הַכֹּהֵן וְהַנָּשִׁים אֲכָלִים וְשֵׁתִים לִפְנֵיו וַיֹּאמְרוּ יְחִי הַמֶּלֶךְ אֲדַנְיָהוּ וְלִי אֲנִי־עַבְדְּךָ וּלְצִדִּיק הַכֹּהֵן וּלְבַנְיָהוּ בֶן־יְהוֹיָדָע וּלְשֹׁלֹמֹה עַבְדְּךָ לֹא קָרָא אִם מֵאֵת אֲדַנְיָה הַמֶּלֶךְ נָתַתָּה הַדְּבָר הַזֶּה וְלֹא הוֹדַעְתָּ אֶת־עַבְדְּךָ (עַבְדֶּיךָ) מִי יֵשֵׁב עַל־כִּסֵּא אֲדַנְיָה־הַמֶּלֶךְ אַחֲרָיו וַיֵּצֵן הַמֶּלֶךְ דָּוִד וַיֹּאמֶר קְרָאוּ־לִי לְבַת־שֶׁבַע וַתָּבֵא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַתַּעֲמֵד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּשָּׁבַע הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר חַי־יְהוָה אֲשֶׁר־פָּדָה אֶת־נַפְשִׁי מִכָּל־צָרָה כִּי כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לָךְ בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר כִּי־שְׁלֹמֹה בָנְךָ יִמְלֹךְ אַחֲרָי וְהוּא יֵשֵׁב עַל־כִּסְאִי תַחְתָּי כִּי כֵּן אַעֲשֶׂה הַיּוֹם הַזֶּה וְתִקַּד בַּת־שֶׁבַע אַפָּיִם אַרְצָ וַתִּשְׁתַּחוּ לַמֶּלֶךְ וַתֹּאמֶר יְחִי אֲדַנְיָה הַמֶּלֶךְ דָּוִד לְעַלְמֵי:

תולדות

מלאכי א. א. - ב. ו.

מִשָּׂא דְבַר־יְהוָה אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל בְּיַד מְלֹאכֵי אֶהְבְּתִי אֶתְכֶם אָמַר יְהוָה וְאַמַּרְתֶּם בְּמַה אֶהְבְּתֵנוּ הַלּוֹא־אֵח עֲשׂו לְעַקֵּב נֹאם־יְהוָה וְאַהֲב אֶת־עַקֵּב וְאַת־עֲשׂו שְׂנֵאתִי וְאָשִׁים אֶת־הָרִיו שְׁמִמָּה וְאַת־נַחֲלָתוֹ לְתַנּוּת מִדְּבָר כִּי־תֹאמַר אֲדוֹם רִשְׁשָׁנוּ וְנָשׁוּב וּנְבַנֶּה חֲרֻבוֹת כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת הַמָּוָה יִבְנוּ וְאֲנִי אֶהְרֹס וּקְרָאוּ לָהֶם נְבִיל רִשְׁעָה וְהָעַם אֲשֶׁר־זָעַם יְהוָה עַד־עוֹלָם וְעֵינֵיכֶם תִּרְאִינָה וְאַתֶּם תֹּאמְרוּ יְגַדֵּל יְהוָה מֵעַל לְנִבּוֹל יִשְׂרָאֵל בֶּן וְכַבֵּד אָב וְעַבְד אֲדַנְיָה וְאַס־אָב אֲנִי אֵינָה כְבוֹדִי וְאַס־אֲדוֹנִים אֲנִי אֵינָה מוֹרָאִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת לָכֶם הַכְּהֻנִים בּוֹזֵי שְׁמִי וְאַמַּרְתֶּם בְּמַה בּוֹזֵינוּ אֶת־שְׁמֹךְ מוֹגִישִׁים עַל־מִזְבְּחֵי לָחֶם מִגָּאֵל וְאַמַּרְתֶּם בְּמַה גֹּאֲלֵנוּךְ בְּאַמַּרְכֶם שְׁלָתָן יְהוָה נִבְזָה הוּא וְכִי־תִגִּישׁוּן עֵנַר לְזִבְחָ אֵין רָע וְכִי תִגִּישׁוּ פֶסֶח וְחֹלֶה אֵין רָע הַקְרִיבֵהוּ נֹא לְפַחְתְּךָ תִּרְצֶךָ אוֹ תִישָׂא פְנֵיךָ אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וְעִתָּה חֲלוּגָא פְנֵי־אֵל וַיִּחַנְנוּ מִיָּדְכֶם תִּיתָה זֹאת תִישָׂא מִכֶּם פָּנִים אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת מִי נִס־בְּכֶם וַיִּסְגַּר דְּלָתִים וְלֹא־תֹאִירוּ מִזְבְּחֵי תְנִים אֵין־לִי חֲפִיץ בְּכֶם אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וּמִנְחָה לֹא־אֲרָצָה מִיָּדְכֶם כִּי מִמְזַח־שֶׁמֶשׁ וְעַד־מְבוֹאוֹ גְדוֹל שְׁמִי בְּגוֹיִם וּבְכָל־מְקוֹם מִקְטֹר מִגִּשׁ לְשִׁמִּי וּמִנְחָה טְהוֹרָה כִּי־גְדוֹל שְׁמִי בְּגוֹיִם אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וְאַתֶּם מִחֲלָלִים אוֹתוֹ בְּאַמַּרְכֶם שְׁלָתָן אֲדַנְיָה מִגָּאֵל הוּא וְנִיבּוֹ נִבְזָה אֲכָלוּ וְאַמַּרְתֶּם הִנֵּה מִתְלָאָה וְהַפַּחְתֶּם אוֹתוֹ אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וְהַבַּאֲתֶם גְּזוּל וְאַת־הַפַּסֵּחַ וְאַת־הַחֹלֶה וְהַבַּאֲתֶם אֶת־הַמִּנְחָה הָאֲרָצָה אוֹתָהּ מִיָּדְכֶם אָמַר יְהוָה וְאָרְוֵר גּוֹכַל וַיֵּשׁ בְּעַדְרוֹ זָכַר וְנָדַר וְזָבַח מִשְׁחַת לֹאֲדַנְיָה כִּי מֶלֶךְ גְּדוֹל אֲנִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וְשְׁמִי נוֹרָא בְּגוֹיִם וְעִתָּה אֲלִיכֶם הַמַּצְנָה הַזֹּאת הַכְּהֻנִים אִם־לֹא תִשְׁמְעוּ וְאַס־לֹא תִשְׁמְעוּ עַל־לֵב לְתַת כְּבוֹד לְשְׁמִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וְשִׁלַּחְתִּי בְכֶם

את-המאִלה וְאֶרְתִּי וְאֶת-בְּרֻכּוֹתֵיכֶם וְגַם אֶרְתִּיהָ כִּי אֵינְכֶם שְׂמִים עַל-לֵב: הִנְנִי גֵר לְכֶם אֶת-הַזֶּרַע וְזִרְתִּי פָּרַשׁ עַל-פְּנֵיכֶם פָּרַשׁ חַיִּיכֶם וְנָשָׂא אֶתְכֶם אֵלָיו: וַיִּדְעֵתֶם כִּי שְׁלַחְתִּי אֵלֵיכֶם אֶת הַמִּצְוָה הַזֹּאת לְהִזוֹת בְּרִיתִי אֶת-לֹאִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: בְּרִיתִי | הִיְתָה אִתּוֹ חַיִּים וְהַשְׁלוֹם וְאֵתְנֶם-לוֹ מוֹרָא וַיִּירָאֵנִי וּמִפְּנֵי שְׁמִי נַחַת הוּא: תּוֹרַת אֲמֶת הִיְתָה בְּפִיהוּ וְעוֹלָה לֹא-נִמְצָא בְּשִׁפְתָיו בְּשָׁלוֹם וּבְמִישׁוֹר הַלֵּךְ אִתִּי וּרְבִים הָשִׁיב מֵעוֹן: כִּי-שִׁפְתֵי כַהֵן יִשְׁמְרוּ-דַּעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׂוּ מִפִּיהוּ כִּי מִלֶּאֶךְ יְהוָה-צְבָאוֹת הוּא:

ויצא

אשכנזים: הושע יב, ג - יד, י

וַיִּבְרַח יַעֲקֹב שָׂדֶה אֲרָם וַיַּעֲבֹד יִשְׂרָאֵל בְּאִשָּׁה וּבְאִשָּׁה שָׁמֵר: וּבִנְבִיא הַעֲלָה יְהוָה אֶת-יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וּבִנְבִיא נִשְׁמָר: הַכַּעֲס אֲפָרַיִם תַּמְרוּרִים וְדָמְיוֹ עָלָיו יָפוּשׁ וְחִרְפָּתוֹ יָשִׁיב לוֹ אֲדָנָיו: כַּדָּבָר אֲפָרַיִם רָתַת נָשָׂא הוּא כִּי-יִשְׂרָאֵל וַיֵּאָשֶׁם בִּבְעַל וַיִּמָּת: וְעַתָּה | יוֹסֵפוֹ לַחֲטָא וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם מַסְכָּה מִפַּסְפָּס כַּתּוּבָנָם עֲצָבִים מַעֲשֵׂה חֲרָשִׁים כָּלָה לָהֶם הֵם אֲמָרִים זִבְחֵי אָדָם עֲגָלִים יִשְׁקֹון: לָכֵן יִהְיוּ כַּעֲנוּ-בִקְרָ וְכַטֵּל מִשְׁכִּים הַלֵּךְ כְּמִץ וְסַעַר מִזֶּרֶן וְכַעֲשָׁן מֵאֲרָבָה: וְאֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מֵאֲרֶץ מִצְרַיִם וְאֱלֹהִים זִוְלָתִי לֹא תִדַע וּמוֹשִׁיעַ אֵין בְּלִתִּי: אֲנִי יִדְעֵתִיךָ בַּמִּדְבָּר בְּאֲרֶץ תְּלָאבוֹת: כְּמִרְעִיתָם וַיִּשְׁבְּעוּ וַיִּשְׁבְּעוּ וַיִּרְם לָבָם עַל-כֵּן שָׁכַחוּנִי: וְאֵהִי לָהֶם כְּמוֹ-שֶׁחַל כְּנֹמֵר עַל-דְּרָךְ אֲשׁוּר: אֲפֹנָשׁ כְּדָב שְׂכוּל וְאֲקָרַע סִנּוֹר לָבָם וְאֲכַלֵּם שֶׁם כְּלָבִיא חֵית הַשָּׂדֶה תִּבְקַעֶם: שַׁחַתְךָ יִשְׂרָאֵל כִּי-כִי בַעֲזָרְךָ: אֵהִי מִלְכָּךְ אֲפֹאֵ וַיּוֹשִׁיעֶךָ בְּכָל-עֲרִיךָ וְשִׁפְטִיךָ אֲשֶׁר אֲמַרְתָּ תְּנַהֲלֵי מִלְכָּ וְשָׂרִים: אֶתְּוֹלְךָ מִלְכָּ בְּאִפִּי וְאֲקַח בְּעִבְרָתִי:

צָרוּר עֲזָן אֲפָרַיִם צְפוּנָה חֲטָאָתוֹ: חֲבִלֵי יוֹלָדָה יָבֹאוּ לוֹ הוּא-בֵן לֹא חָכָם כִּי-עַת לֹא-יַעֲמֹד בְּמִשְׁבֵּר בְּנִים: מִיָּד שְׂאוֹל אֲפָדֶם מִמָּוֶת אֲנֹאֵלֶם אֵהִי דְבַרְיְךָ מָוֶת אֵהִי קִטְבְּךָ שְׂאוֹל גַּחַם יִסְתַּר מֵעֵינַי: כִּי הוּא בֵּין אֲחִים יִפְרִיא יָבֹוא קָדִים רִיחַ יְהוָה מִמִּדְבָּר עָלָה וַיִּבּוֹשׁ מִקוֹרוֹ וַיִּחַרֵּב מֵעֵינָו הוּא יִשְׁסָה אוֹצֵר כָּל-כְּלֵי חַמְדָּה: תֵּאָשֶׁם שְׁמֵרוֹן כִּי מָרַתָּה בְּאֵלֵהֶיךָ בַּחֲרֵב יַפְלוּ עַל-לֵיתֶם יִרְטָשׁוּ וְהִרְיוֹתִיו יִבְקַעוּ:

שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי כִשְׁלֵתָ בַעֲנוּךָ: קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל-יְהוָה אֲמַרוּ אֵלָיו כָּל-תִּשְׂא עוֹן וְקַח-טוֹב וְנִשְׁלַמָּה פָּרִים שִׁפְתֵינוּ: אֲשׁוּר | לֹא יוֹשִׁיעֵנו עַל-סוּס לֹא גִרָב וְלֹא-נֹאמַר עוֹד אֱלֹהֵינוּ לְמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ אֲשֶׁר-רָבָה יִרְתָּם יָתוּם: אֲרַפֵּא מְשׁוֹבְתָם אֶתְכֶם נִדְבָה כִּי שָׁב אִפִּי מִמְנוּ: אֵהִיָּה כַטֵּל לְיִשְׂרָאֵל יִפְרַח פְּשׁוּשָׁנָה וְגַם שְׂרָשׁוּי פִלְבָּגוֹן: יִלְכוּ וַיִּקְוֹתִיו וַיְהִי כַזֵּית הוֹדוֹ וְרִיחַ לוֹ פִלְבָּגוֹן: יִשְׁבוּ יִשְׁבִּי בְצֵלֹו יִחְיוּ דָגָן וַיִּפְרַחְתִּי כַגִּפֶן וְזָכוּ כְּגִין לְבָנוֹן: אֲפָרַיִם מֵהַלִּי עוֹד לְעֲצָבִים אֲנִי עֲנִיתִי וְאֲשׁוּרֵנוּ אֲנִי כַבְּרוּשׁ רַעֲזָן מִמְנוּ פָּרִיךָ נִמְצָא: מִי חָכָם וַיִּבֶן אֵלָה נְבוֹן וַיִּדְעֶם כִּי-יִשְׂרָיִם דְּרָכֵי יְהוָה וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָּם:

ספרדים: הושע יא, ז - יב, יב

וְעַמִּי תְלוּאִים לְמִשׁוֹבְתֵי וְאֶל-עַל יִקְרָאֵהוּ יַחַד לֹא יְרוּמוּם: אֵיךְ אֶתְנַתְּ אֲפָרַיִם אֲמַנְנָה יִשְׂרָאֵל אֵיךְ אֶתְנַתְּ כְּאֲדָמָה אֲשִׁמְךָ כְּצִבְאִים נְהַפְךָ עָלַי לְבִי יַחַד נִכְמְרוּ נַחוּמִי: לֹא אַעֲשֶׂה חֲרוֹן אִפִּי לֹא אָשׁוּב לְשַׁחַת אֲפָרַיִם כִּי אֵל אֲנֹכִי וְלֹא-אִישׁ בְּקִרְבְּךָ קְדוֹשׁ וְלֹא אָבוּא בְּעִיר:

אחרי יתנה ילכו כארניה ישאג כיהוא ישאג ויחרדו בנים מים: ויחרדו כצפור ממצרים וכוונה מארץ אשור והושבתים על-בתיהם נאם-יהוה: סבבני בלחש אפרים ובמרמה בית ישראל ויהודה עד רד' עם-אל ועם-קדושים נאמן: אפרים רעה לוח ורדף קדים כל-היום כזב ושר רבה וברית עם-אשור יכרתו ושמן למצרים יובל: וריב ליתנה עם-יהודה ולפקד על-יעקב כדרךיו כמעלליו ישיב לו: בפטן עקב את-אחיו ובאונו שרה את-אלהים: וישר אל-מלאך ויכל בכה ויתחנן לו בית-אל ומצאנו ושם ידבר עמנו: ויהוה אלתי הצבאות יהוה זכרו: ואתה באלהיה תשוב חסד ומשפט שמר וקנה אל-אלהיה תמיד: כנען בידו מאזני מרמה לעשק אהב: ויאמר אפרים אך עשרתי מצאתי און לי כל-יניעי לא ומצאולי עון אשר-חטא: ואנכי יהוה אל-היה מארץ מצרים עד אושיבה באלהים פימי מועד: ודברתי על-הנביאים ואנכי חזון הרביתי וביד הנביאים אדמה: אם-גלעד און אד-שוא היו בגלגל שגרים זבחו גם מזבחותרם כנלים על תלמי שדי:

וישלה

עובדיה א, א-כא

חזון עבדיה כה-אמר אדני יהוה לאדום שמועה שמענו מאת יהוה וציר בגוים שלח קומו ונקומה עליה למלחמה: הנה קטן נתתיה בגוים בזוי אתה מאד: ודון לבך השיאך שכני בחנוי-סלע מרום שבתו אמר בלבו מי יורדני ארץ: אם-תנביה כנשר ואם-בין כוכבים שים קנה משם אורידך נאם-יהוה: אם-נגבים באו-לך אם-שודדי לילה איה נדמיתה הלוא ינבו דים אם-בצרים באו לך הלוא ישארו עללות: איה נחפשו עשו נבעו מצפוני: עד-הגביל שלחוק כל אנשי בריתה השיאוך וכלו לך אנשי שלמך לחמך ישימו מזור תחתיך אין תבונה בו: הלוא ביום ההוא נאם-יהוה והאבדתי חכמים מאדום ותבונה מהר עשו: וחתו גבוריה תימן למען יכרת-איש מהר עשו מקטל: מחמס אחיה יעקב תכסף בושח ונכרת לעולם: ביום עמדה מנגד ביום שבות זרים חילו ונכרים באו שערו ועל-ירושלם ידו גורל גם-אתה כאתד מהם: ואל-תרא ביום-אחיה ביום נכרו ואל-תשמח לבני-יהודה ביום אבדם ואל-תגדל פיך ביום צרה: אל-תבוא בשער-עמי ביום אידם אל-תרא גם-אתה ברעתו ביום אידו ואל-תשלחנה בחילו ביום אידו: ואל-תעמד על-הפרק להכרית את-פליטיו ואל-תסגר שרידיו ביום צרה: כיה-קרוב יום-יהוה על-כל-הגוים כאשר עשית ועשה לך גמלה ישוב בראשך: כי כאשר שתיתם על-תר קדשי ישתו כל-הגוים תמיד ושתו ולעו והיו כלוא היו: ובהר ציון תהיה פליטה ותיה קדש וירשו בית יעקב את מורשיהם: והיה בית-יעקב אש ובית יוסף להכה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום ולא-יהיה שריד לבית עשו כי יהוה דבר: וירשו הנגב את-הר עשו והשפלה את-פלטתים וירשו את-שרה אפרים ואת שרה שמרון ובנמן את-הגלעד: ונגלת החל-תזה לבני ישראל אשר-כנענים עד-צרפת ונגלת ירושלם אשר בספרד ורשו את ערי הנגב: ועלו מושעים בתר ציון לשפט את-תר עשו והיתה ליהוה המלוכה:

וישב

עמוס ב, ו - ג, ח

בַּה אָמַר יְהוָה עַל-שְׁלֹשָׁה פְּשָׁעֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל-אַרְבָּעָה לֹא אָשִׁיבֶנּוּ עַל-מִכְרָם בַּכֶּסֶף צְדִיק וְאֲבִיוֹן בַּעֲבוּר נְעֻלִים: הַשְּׂאֵפִים עַל-עַפְר־אֶרֶץ בְּרֹאשׁ דָּלִים וְדָרָךְ עַנְיִים יָטוּ וְאִישׁ וְאִישׁ וְאָבִיו יִלְכּוּ אֶל-הַנְּעֻלָּה לְמַעַן חַלֵּל אֶת-שֵׁם קֹדְשִׁי: וְעַל-בְּגָדִים חֲבִלִים יָטוּ אֶצֶל כָּל-מוֹזְבַח וַיִּזְן עֲנוּשִׁים יִשְׁתּוּ בַּיּוֹם אֶל-הֵיהָם: וְאֲנֹכִי הַשְּׂמַדְתִּי אֶת-הָאֱמֹרִי מִפְּנֵיהֶם אֲשֶׁר כָּנְבָה אַרְזִים גִּבְהוֹ וְחֶסֶן הוּא כְּאֲלוֹנִים וְאֲשַׁמֵּד פְּרִיָו מִמַּעַל וְשִׂרְשׁוּ מִתַּחַת: וְאֲנֹכִי הֶעֱלִיתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְאוֹלָךְ אֶתְכֶם בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה לָרֶשֶׁת אֶת-אֶרֶץ הָאֱמֹרִי: וְאִקְוִים מִבְּנֵיכֶם לְנָבִיאִים וּמִבְּחֹרֵיכֶם לְנֹזְרִים הֲאֵף אִין-זֹאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נֹאם-יְהוָה: וְתִשְׁקֹוּ אֶת-הַנְּזֻרִים וַיִּזְן וְעַל-הַנְּבִיאִים צְוִיתֶם לֵאמֹר לֹא תִנְבְּאוּ: הִנֵּה אֲנֹכִי מַעֲיֵק תַּחְתִּיכֶם כַּאֲשֶׁר תַּעֲיֵק הַעֲנָלָה הַמְּלֹאָה לָהּ עֲמִיר: וְאָבֵד מְנוּס מִקֵּל וְחֹזֵק לֹא יֵאֱמָץ כָּחוֹ וּגְבוּר לֹא יִמְלֹט נַפְשׁוֹ: וְחַפְשׁ הַקֶּשֶׁת לֹא יַעֲמֵד וְקַל בְּדִגְלוֹ לֹא יִמְלֹט וְרֹכֵב הַסּוּס לֹא יִמְלֹט נַפְשׁוֹ: וְאֲמִין לִבּוֹ בַּגְּבוּרִים עָרוֹם יָנוּס בַּיּוֹם-הַהוּא נֹאם-יְהוָה:

שָׁמַעְנוּ אֶת-הַדְּבָר הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה עֲלֵיכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל כָּל-הַמִּשְׁפָּחָה אֲשֶׁר הֶעֱלִיתִי מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר: רַק אֶתְכֶם יִדְעִיתִי מִכָּל מִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה עַל-כֵּן אֶפְקֹד עֲלֵיכֶם אֶת כָּל-עֲוֹנוֹתֵיכֶם: הִילַכְוּ שְׁנַיִם יַחְדָּו בְּלַתִּי אִם-נִוְעָדוּ: הִישָׁאֵג אַרְיָה בַּיַּעַר וְטָרַף אִין לוֹ הַיּוֹמָן כַּפִּיר קוֹלוֹ מִמְעַנְתּוֹ בְּלַתִּי אִם-לִכְדֹ: הַתַּפֵּל צַפּוֹר עַל-פַּח הָאֶרֶץ וּמוֹקֵשׁ אִין לָהּ תַּעֲלֶה-פַח מִן-הָאֲדָמָה וְלִכְוֹד לֹא יִלְכּוֹד: אִם-יִתְקַע שׁוֹפָר בְּעִיר וְעַם לֹא יַחְרְדוּ אִם-תִּהְיֶה רָעָה בְּעִיר וַיְהִי לֹא עֲשָׂה: כִּי לֹא יַעֲשֶׂה אֲדָנִי יְהוָה דְּבַר כִּי אִם-גִּלְגָּה סוּדוֹ אֶל-עַבְדָּיו הַנְּבִיאִים: אַרְיָה שָׁאֵג מִי לֹא יִירָא אֲדָנִי יְהוָה דְּבַר מִי לֹא יִנְבֵּא:

מקץ

מלכים א', ט - י, א

וַיִּקֶץ שְׁלֹמֹה וְהִנֵּה חֲלוֹם וַיָּבֹאוּ יְרוּשָׁלַם וַיַּעֲמֵד | לִפְנֵי | אַרְוֹן בְּרִית-אֲדָנִי וַיַּעַל עֹלוֹת וַיַּעַשׂ שְׁלָמִים וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּה לְכָל-עַבְדָּיו:

אִז תִּבְאֵה שְׁתַּיִם נָשִׁים זָנוֹת אֶל-הַמֶּלֶךְ וַתַּעֲמֹדְנָה לִפְנָיו: וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הָאֶחָת כִּי אֲדָנִי אָנִי וְהָאִשָּׁה הַזֹּאת יֹשֶׁבֶת בְּבַיִת אֶחָד וְאֵלֶּךְ עִמָּה בְּבַיִת: וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לְלִדְתִּי וַתֵּלֶד גַּם-הָאִשָּׁה הַזֹּאת וַאֲנַחְנוּ יַחְדָּו אִין-זָר אֲתָנוּר אֲתָנוּר בְּבַיִת זֹלַתִּי שְׁתַּיִם-אֲנַחְנוּ בְּבַיִת: וַיָּמַת בְּיַד-הָאִשָּׁה הַזֹּאת לַיְלָה אֲשֶׁר שָׁכְבָה עִלָּיו: וַתִּקֶּם בְּתוֹךְ הַלַּיְלָה וַתִּקַּח אֶת-בְּנֵי מֵאֲצִלִּי וַאֲמַתָּה יִשְׁנָה וַתִּשְׁפִּיכֵהוּ בַּחֲקִיקָה וְאֶת-בְּנֵה הַמֵּת הַשְּׂכִיבָה בַּחֲקִיקָה: וְאִקְוִים בַּבֶּקֶר לְהִינִיק אֶת-בְּנֵי וְהִנֵּה-מֵת וְאֲתַבְּנֶנּוּ אֵלָיו בַּבֶּקֶר וְהִנֵּה לֹא-הִיָּה בְנֵי אֲשֶׁר יִלְדֵתִי: וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הָאֶחָת לֹא כִּי בְנֵי הַחַי וּבְנֵי הַמֵּת וְזֹאת אֲמַרְתִּי לֹא כִּי בְנֵי הַמֵּת וּבְנֵי הַחַי וַתִּדְבַר-בְּנָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ זֹאת אֲמַרְתִּי זֶה-בְּנֵי הַחַי וּבְנֵי הַמֵּת וְזֹאת אֲמַרְתִּי לֹא כִּי בְנֵי הַמֵּת וּבְנֵי הַחַי:

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ קַחְו לִי-חֶרֶב וַיָּבֹאוּ הַחֶרֶב לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ וַיִּזְרוּ אֶת-הַיֶּלֶד הַחַי לְשָׁנַיִם וַתִּגְו אֶת-הַחֲצִי לְאֶחָת וְאֶת-הַחֲצִי לְאֶחָת: וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֲשֶׁר-בְּנָה הַחַי אֶל-הַמֶּלֶךְ כִּי-יִנְכַמְרוּ רַחֲמֵיָהּ עַל-בְּנֵה וַתֹּאמֶר | כִּי אֲדָנִי תִנּוּ-לָהּ אֶת-הַיֶּלֶד הַחַי וְהַמֵּת אֶל-תְּמִיתָהוּ

וַזֹּאת אִמְרַת גַּם־לִי גַם־לְךָ לֹא יִהְיֶה גְזֵרִי: וַיַּעַן הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר תַּגִּידֵנָה אֶת־הַיְלֹד הַחַי וְהַמֵּת לֹא תִמְיָתְהוּ הִיא אִמּוֹ: וַיִּשְׁמְעוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר שִׁפְטָה הַמֶּלֶךְ וַיֵּרְאוּ מִפְּנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי רָאוּ כִּי־חִכְמַת אֱלֹהִים בְּקִרְבּוֹ לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט: וַיְהִי הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מֶלֶךְ עַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל:

ויגש

יחזקאל לו, טו - טז

וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: וְאַתָּה בֶן־אָדָם קַח־לְךָ עֵץ אֶחָד וּכְתֹב עָלָיו לִיהוּדָה וּלְבְנֵי יִשְׂרָאֵל חִבְרוּ וּלְקַח עֵץ אֶחָד וּכְתֹב עָלָיו לְיוֹסֵף עֵץ אֶפְרַיִם וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל חִבְרוּ: וְקִלֵּב אַתֶּם אֶחָד אֶל־אֶחָד לָךְ לַעֲזֹב אֶחָד וְהָיוּ לְאַחֲרַיִם בְּיַדְךָ: וְכַאֲשֶׁר יֹאמְרוּ אֵלֶיךָ בְּנֵי עַמֶּךָ לֵאמֹר הַלּוֹא־תִגִּיד לָנוּ מַה־אֵלֶּה לְךָ: דַּבֵּר אֲלֵיהֶם כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִנֵּה אֲנִי לִקַּח אֶת־עֵץ יוֹסֵף אֲשֶׁר בְּיַד־אֶפְרַיִם וּשְׁבַטֵי יִשְׂרָאֵל חִבְרוּ וְנִתְּתִי אוֹתָם עָלָיו אֶת־עֵץ יְהוּדָה וְעֲשִׂיתֶם לַעֲזֹב אֶחָד וְהָיוּ אֶחָד בְּיַדִּי: וְהָיוּ הָעֲצִים אֲשֶׁר־תִּכְתֹּב עֲלֵיהֶם בְּיַדְךָ לְשִׁינֵיהֶם: וְדַבֵּר אֲלֵיהֶם כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִנֵּה אֲנִי לִקַּח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבֵּין חַגּוּזִים אֲשֶׁר הִלְכוּ־שָׁם וּקְבַצְתִּי אֹתָם מִסְּבִיב וְהִבַּאתִי אוֹתָם אֶל־אֲדָמָתָם: וְעֲשִׂיתִי אִתָּם לְגוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ בְּהָרֵי יִשְׂרָאֵל וּמֶלֶךְ אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם לְמֶלֶךְ וְלֹא יִהְיֶה (יְהוּדָה) עוֹד לְשֵׁנֵי גוֹזִים וְלֹא יִחַצּוּ עוֹד לְשֵׁנֵי מַמְלָכוֹת עוֹד: וְלֹא יִטְמְאוּ עוֹד בְּגִלּוּלֵיהֶם וּבִשְׁקוּצֵיהֶם וּבְכָל פְּשָׁעֵיהֶם וְהוֹשַׁעְתִּי אֹתָם מִכָּל מוֹשְׁבֵיתֵיהֶם אֲשֶׁר חִטְּאוּ בָהֶם וְטַהַרְתִּי אוֹתָם וְהָיוּ־לִי לְעָם וְאֲנִי אֶהְיֶה לָהֶם לְאֱלֹהִים: וְעַבְדֵי דוֹד מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם וְרוּעֵה אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם וּבְמִשְׁפָּטֵי יִלְכוּ וְחֻקוֹתַי יִשְׁמְרוּ וְעָשׂוּ אוֹתָם: וַיִּשְׁבוּ עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְעַבְדֵי לְיַעֲקֹב אֲשֶׁר יִשְׁבוּ־בָהּ אֲבוֹתֵיכֶם וַיִּשְׁבוּ עָלֶיהָ הַמָּה וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי עַד־עוֹלָם וְדוֹד עַבְדֵי נָשִׂיא לָהֶם לְעוֹלָם: וְכִרְתִּי לָהֶם בְּרִית שְׁלוֹם בְּרִית עוֹלָם יִהְיֶה אוֹתָם וְנִתְּתִים וְהִרְבִּיתִי אוֹתָם וְנִתְּתִי אֶת־מִקְדָּשִׁי בְּתוֹכָם לְעוֹלָם: וְהָיָה מִשְׁכְּנֵי עֲלֵיהֶם וְהָיִיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים וְהָמָּה וְהָיוּ־לִי לְעָם: וַיְדַעוּ הַגּוֹזִים כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדֵּשׁ אֶת־יִשְׂרָאֵל בַּהֲיוֹת מִקְדָּשִׁי בְּתוֹכָם לְעוֹלָם:

ויחי

מלכים א' ב, א - יב

וַיִּקְרְבוּ וַיִּמְדְּדוּ לְמוֹת וַיִּצְּנוּ אֶת־שְׁלֹמֹה בְּנוֹ לֵאמֹר: אֲנִכִּי הִלַּךְ בְּדַרְךָ כָּל־הָאָרֶץ וְחֻזְקָתָ וְהִנֵּיתָ לְאִישׁ: וְשִׁמְרָתָ אֶת־מִשְׁמֶרֶת | יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְלִכְתּ בְּדַרְכֵיךָ לְשֹׁמֵר חֻקְתָּיו מִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְעוֹדוֹתָיו וְעָתִידוֹתָיו בְּכָתוּב מוֹשֶׁה בְּתוֹרַת מוֹשֶׁה לְמַעַן תִּשְׁכִּיל אֶת כָּל־אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר תַּפְנֶה שָׁם: לְמַעַן יָקִים יְהוָה אֶת־דְּבָרֹוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר עָלָי לֵאמֹר אִם־יִשְׁמְרוּ בְּנֵיךָ אֶת־דַּרְכֶּם לְלִכְתּ לְפָנַי בְּאַמֶּת בְּכָל־לִבְבָם וּבְכָל־נַפְשָׁם לֵאמֹר לֹא־יִכְרַת לְךָ אִישׁ מֵעַל כִּסֵּא יִשְׂרָאֵל: וְגַם אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה לִי וַיָּאָב בֶּן־צְרוּיָה אֲשֶׁר עָשָׂה לְשִׁנֵּי־שָׁרֵי צְבָאוֹת יִשְׂרָאֵל לְאַבְנֵר בֶּן־נֹר וְלַעֲמֹשָׁא בֶן־יִתְר וַיַּהַרְגוּם וַיִּשְׁשֵׁם דְּמֵי־מִלְחָמָה בְּשֵׁלֶם וַיִּתְּנוּ דְמֵי מִלְחָמָה בַּחֲגֹרְתוֹ אֲשֶׁר בְּמִתְנָיו וּבְנַעֲלוֹ אֲשֶׁר בְּרִגְלָיו: וְעָשִׂיתָ כְּחֻקְמִתְךָ וְלֹא־תוֹרַד שִׁיבְתוּ בְּשֵׁלֶם שְׂאֵל: וְלְבְנֵי בְרוּזַי הַגִּלְעָדִי תַעֲשֶׂה־חֶסֶד וְהָיוּ בְּאִכְלֵי שְׁלַחְנֶךָ כִּי־כֹן קָרְבוּ אֵלַי בְּבִרְחֵי

מפני אבשלום אחיד: והנה עמד שמעי בן-נריא בן-הימני מבחרים והוא קללני קללה נמרצת ביום לכותי מחננים והוא יכרד לקראתי תירדן ואשבע לו ביהנה לאמר אסאמיתך בחרב: ועתה אל-תנקהו כי איש חכם אתה ונדעת את אשר תעשה-לו והורדת את שיבתו בדם שאול: וישבב דוד עם-אבתיו ויקבר בעיר דוד: והימים אשר מלך דוד על-ישראל ארבעים שנה בחברון מלך שבע שנים ובירושלם מלך שלשים ושלש שנים: ושלמה ישב על-כסא דוד אביו ותכן מלכותו מאד:

שמות

אשכנזים: ישעיהו כז, ו - כח, יג

הבאים ישרש יעקב יציץ ופרח ישראל ומלאו בני-תבל תנובה: הפמפת מפהו הפהו אם-כתיג הרגיו הרג: בסאפאה בשלחה תריבנה הנה ברוחו הקשה ביום קדים: לכן בזאת וכפר עון-יעקב וזה כל-פרי הסר חטאתו בשומו ו כל-אבני מזבח פאבני-גר מנפצות לא-יקמו אשרים וחמנים: כי עיר בצורה בדר גוה משלח ונעוב פמדבר שם ירעה עגל ושם ירביץ וכלה סעפיה: ביבש קצירה תשברנה נשים באות מאירות אותה כי לא עם-בינות הוא על-כן לא-ירחמנו עשהו ויצרו לא יחננו: והנה ביום תהוא יחבט יתנה משפלת הנחר עד-נחל מצרים ואתם תלקטו לאחד אחד בני ישראל:

והנה ו ביום תהוא יתקע בשופר גדול וכוו האבדים בארץ אשר והנדרחים בארץ מצרים והשתחוו ליהנה בחר הקדש בירושלם:

הוי עטרת גאות שכרי אפרים וציץ נבל צבי תפארתו אשר על-ראש גיא-שמנים הלומי גון: הנה חזק ואמץ לאדני פזרם בדר שער קטב פזרם מים כפירים שטפים הניח לארץ ביד: ברנלים תרמסנה עטרת גאות שפוכי אפרים: והיתה ציצת נבל צבי תפארתו אשר על-ראש גיא שמנים ככבודה בטרם קיץ אשר יראה הראה אותה בעודה בכפו ובלענה: ביום תהוא יהנה צבאות לעטרת צבי ולצפירת תפארתה לשאר עמו: וקרוי משפט לישוב על-המשפט ולגבורה משיבי מלחמה שערה: וגם-אלה בנין שגו ובשכר תעו ונתן ונביא שגו בשכר נבלעו מן-הינין תעו מן-השכר שגו בראה פקו פליליה: כי כל-שלחנות מלאו קיא צאה בלי מקום:

את-מי יזרה דעה ואת-מי יבין שמועה גמולי מחלב עתיקי משדים: כי צו לצו צו לצו קו לקו קו לקו זעיר שם זעיר שם: כי בלעני שפה ובלשון אחרת ידבר אל-העם הנה: אשר ו אמר אליהם זאת המנוחה הניחו לעיף וזאת המרגעה ולא אבוא שמוע: והנה להם דבר-יהנה צו לצו צו לקו קו לקו זעיר שם זעיר שם למען ילכו וכשלו אחרל ונשברו ונוקשו ונלכדו:

ישעיהו כט, כב - כג

לכן כה-אמר יהוה אל-בית יעקב אשר פדה את-אברהם לא-עתה יבוש יעקב ולא עתה פגיו יחורו: כי בראתו ילדיו מעשה ידי בקרבו יקדישו שמי והקדישו את-קדוש יעקב ואת-אלהי ישראל יעריצו:

דַּבְּרִי יִרְמְיָהוּ בְּחִלְקֵיהֶוּ מִן־הַכְּהֻנִּים אֲשֶׁר בַּעֲנֹתוֹת בְּאֶרֶץ בְּנִימִן: אֲשֶׁר הִנֵּה דִבְרַיְהוֹנָה אֵלָיו בִּימֵי יִאֲשִׁיהוּ בֶן־אֲמוֹן מֶלֶךְ יְהוּדָה בִּשְׁלֹשׁ־עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְמָלְכוֹ: וַיְהִי בִימֵי יְהוֹנָקִים בֶּן־יִאֲשִׁיהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַד־תָּם עֲשֵׂתִי עֲשֵׂרֵה שָׁנָה לְצַדְקִיָּהוּ בֶן־יִאֲשִׁיהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַד־גְּלוֹת יְרוּשָׁלַם בַּחֲדָשׁ הַחֲמִישִׁי:

וַיְהִי דִבְרַיְהוֹנָה אֵלָי לֵאמֹר: בְּטָרֵם אֲצַרְךָ (אֲצוּרְךָ) בְּכַטָּן יִדְעֲתִיךָ וּבְטָרֵם תִּצָּא מִרְחֹם הַקִּדְשִׁיךָ נְבִיא לַגּוֹיִם נְתִיבֶךָ: וְאָמַר אֶתְּהָ אֲדַגֵּי יְהוָה הִנֵּה לֹא־יִדְעֲתִי דַבָּר כִּי־נֶעַר אָנֹכִי: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָי אַל־תֹּאמַר נֶעַר אָנֹכִי כִּי עַל־כָּל־אֲשֶׁר אֲשַׁלְחֶךָ תִּלְךָ וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר אֲצַוְךָ תִּדְבֹר: אַל־תִּירָא מִפְּנֵיהֶם כִּי־אֵתְּהָ אָנֹכִי לְהַצִּילֶךָ נְאֻם־יְהוָה: וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת־יָדוֹ וַיַּגֵּעַ עַל־פִּי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָי הִנֵּה נְתִיב דְּבָרִי בְּפִיךָ: רֹאֵה הַפְּקֻדֹתֶיךָ וְהַזִּיּוֹם הַזֶּה עַל־הַגּוֹיִם וְעַל־הַמַּמְלָכוֹת לְנֹתוֹשׁ וּלְנֹתוֹץ וּלְהֶאֱבִיד וּלְהַרוֹס לְבָנוֹת וּלְנֹשׁוֹעַ:

וַיְהִי דִבְרַיְהוֹנָה אֵלָי לֵאמֹר מַה־אַתָּה רֹאֵה יִרְמְיָהוּ וַאֲמַר מִקַּל שִׁקְדָּא אָנֹכִי רֹאֵה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָי הִיטַבְתָּ לְרָאוֹת כִּי־שִׁקְדָּא אָנֹכִי עַל־דְּבָרִי לַעֲשׂוֹתוֹ: וַיְהִי דִבְרַיְהוֹנָה וְאֵלָי שְׁנִית לֵאמֹר מַה אַתָּה רֹאֵה וַאֲמַר סִיר נְפוּחָא אָנֹכִי רֹאֵה וּפְנֵיו מִפְּנֵי צְפוּנָה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָי מִצְפוֹן תִּפְתַּח הַרְּעָה עַל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: כִּי וְהִנְנִי קֹרֵא לְכָל־מִשְׁפָּחוֹת מִמְּלָכוֹת צְפוּנָה נְאֻם־יְהוָה וּבָאוּ וְנִתְּנוּ אִישׁ כִּסְאוֹ פֶתַח וְשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַם וְעַל כָּל־חוֹמֹתֶיהָ סָבִיב וְעַל כָּל־עָרֵי יְהוּדָה: וּדְבַרְתִּי מִשְׁפָּטֵי אוֹתָם עַל כָּל־דַּעְתָּם אֲשֶׁר עֲזָבוּנִי וַיִּקְטְרוּ לְאַלְהִים אֲחֵרִים וַיִּשְׁתַּחֲווּ לַמַּעֲשֵׂי יְדֵיהֶם: וְאַתָּה תֹּאזֵר מִתְּנִיךָ וּקְמַת וּדְבַרְתָּ אֵלֵיהֶם אֵת כָּל־אֲשֶׁר אָנֹכִי אֲצַוְךָ אַל־תַּחַת מִפְּנֵיהֶם פּוֹן־אַחַתְךָ לַפְּנֵיהֶם: וְאָנֹכִי הִנֵּה נְתִיבֶךָ הַיּוֹם לְעִיר מִבְּצָר וּלְעָמוּד בְּרוּז וּלְחֻמוֹת נְחֹשֶׁת עַל־כָּל־הָאָרֶץ לְמַלְכֵי יְהוּדָה לְשָׂרֵיהָ לְכַהֲנֵיהָ וּלְעַם הָאָרֶץ: וְגַלְחָמוֹ אֵלֶיךָ וְלֹא־יִוָּכְלוּ לָךְ כִּי־אֵתְּהָ אָנֹכִי נְאֻם־יְהוָה לְהַצִּילֶךָ:

וַיְהִי דִבְרַיְהוֹנָה אֵלָי לֵאמֹר: הֲלֹךְ וּקְרֵאתָ בְּאָזְנֵי יְרוּשָׁלַם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אֶהְבֵּת כְּלוּלֵתֶיךָ לְכַתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לִיהוָה רֹאשִׁית תְּבוּאָתָה כָּל־אֲכָלֵיו יֵאֲשָׁמוּ רַעַה תִּבָּא אֵלֵיהֶם נְאֻם־יְהוָה:

וּאֵרָא

יחזקאל כח, כה - כט, כא

כֹּה־אָמַר אֲדַגֵּי יְהוָה בְּקַבְצֵי וְאֵת־בֵּית יִשְׂרָאֵל מִן־הָעַמִּים אֲשֶׁר נִפְצְוּ בָּם וּנְקַדְשִׁי בָּם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם וַיִּשְׁבוּ עַל־אֲדָמָתָם אֲשֶׁר נְתַתִּי לְעַבְדֵי לַיַּעֲקֹב: וַיִּשְׁבוּ עַל־יָדָי לְבַטַח וַיִּבְנוּ בָתִּים וַיִּטְעוּ כִרְמִים וַיִּשְׁבוּ לְבַטַח בַּעֲשׂוֹתֵי שְׁפָטִים בְּכָל הַשָּׂאטִים אֲתָם מִסְבִּיבוֹתָם וַיַּדְּעוּ כִּי אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם:

בַּשָּׁנָה הַעֲשֵׂרִית בַּעֲשָׂרֵי בַשָּׁנִים עָשָׂר לַחֲדָשׁ הִנֵּה דִבְרַיְהוֹנָה אֵלָי לֵאמֹר: בְּוֹאֲדָם שִׁים פְּנִיךָ עַל־פְּרֹעָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְהִנְבֵּא עָלָיו וְעַל־מִצְרַיִם כֻּלָּה: דַּבָּר וְאָמַרְתָּ כֹּה־אָמַר וְאֲדַגֵּי יְהוָה הִנְנִי עֹלֶיךָ פְּרֹעָה מֶלֶךְ־מִצְרַיִם תִּתְּנִים הַגְּדוֹל הַרְּבִץ בְּתוֹךְ יִאֲרִיו אֲשֶׁר אָמַר לִי יִאֲרִי וְאָנֹכִי עֲשִׂיתִנִּי: וְנִתְּנִי חַחִים (חַחִיִּים) בְּלִחְיֶיךָ וְהִרְבַּקְתִּי דַגְתֵי־יִאֲרִיךָ בְּקִשְׁקֻשְׁתִּיךָ וְהַעֲלִיתִיךָ מִתּוֹךְ יִאֲרִיךָ וְאֵת כָּל־דַּגְתֵי יִאֲרִיךָ בְּקִשְׁקֻשְׁתִּיךָ תִּדְבֹּק: וַיִּטְשֵׁתִיךָ הַמִּדְבָּרָה אוֹתְךָ וְאֵת כָּל־דַּגְתֵי יִאֲרִיךָ עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה תִּפּוֹל לֹא תֵאָסֵף וְלֹא תִקְבָּץ לַחֲנִית הָאָרֶץ וּלְעוֹף הַשָּׁמַיִם נְתַתִּיךָ

לאֲכֹלָה: וַיִּדְעוּ כָּל־יֹשְׁבֵי מִצְרַיִם כִּי אֲנִי יְהוָה יֵשֶׁן הַיּוֹתֶם מִשְׁעֵנֶת קִנְיָה לְבַיִת יִשְׂרָאֵל:
 בְּחַפְזָם בָּךְ בַּכַּף (בַּכַּפָּךְ) תִּלְוִיץ וּבִקְעֵת לָהֶם כָּל־כַּתֵּף וּבִהֲשִׁעֲנֶם עָלֶיךָ תִּשְׁכַּר וְהַעֲמִדְתָּ
 לָהֶם כָּל־מִתְנַיִם:
 מִמֶּדֶ אָדָם וּבִהֲמָה: וְהִיְתָה אֶרֶץ־מִצְרַיִם לְשִׁמְמָה וְחֲרָבָה וַיִּדְעוּ כִּי־אֲנִי יְהוָה יֵשֶׁן אָמַר יָאֵר
 לִי וְאֲנִי עֲשִׂיתִי: לָכֵן הִנְנִי אֹלֶיךָ וְאֶל־יְאֹרֶיךָ וְנִתְתִּי אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם לְחֲרָבוֹת חֲרָב שִׁמְמָה
 מִמְּגִדָּל סוּנָה וְעַד־נְבוּל כּוּשׁ: לֹא תַעֲבֹר־בָּהּ הַגֹּל אָדָם וְהַגֹּל בְּהִמָּה לֹא תַעֲבֹר־בָּהּ וְלֹא
 תִּשָּׁב אַרְבָּעִים שָׁנָה: וְנִתְתִי אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם שִׁמְמָה בְּתוֹךְ אֲרָצוֹת נִשְׁמוֹת וְעַרְיָה בְּתוֹךְ
 עָרִים מְחֻרְבוֹת תִּהְיֶינָה שִׁמְמָה אַרְבָּעִים שָׁנָה וְהַפַּצְתִּי אֶת־מִצְרַיִם בְּגוֹיִם וְזֵרִיתִים בְּאֶרְצוֹת:
 כִּי כֹה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה מִקֵּץ אַרְבָּעִים שָׁנָה אֶקְבֹּץ אֶת־מִצְרַיִם מִן־הָעַמִּים
 אֲשֶׁר־נִפְצוּ שָׁמָּה: וְשִׁבְתִּי אֶת־שְׁבוֹת מִצְרַיִם וְהִשְׁבַּתִּי אֹתָם אֶרֶץ פְּתוּס עַל־אֶרֶץ מְכוֹרְתָם
 וְהָיוּ שָׁם מִמְּלִכָה שְׁפֵלָה: מִן־הַמְּמַלְכוֹת תִּהְיֶה שְׁפֵלָה וְלֹא־תִתְנַשֵּׂא עוֹד עַל־הַגּוֹיִם
 וְהַמַּעֲטָתִים לְבַלְתִּי רְדוֹת בְּגוֹיִם: וְלֹא יִהְיֶה־עוֹד לְבַיִת יִשְׂרָאֵל לְמִבְטָח מִזְבִּיר עוֹן בְּפָנֹתָם
 אַחֲרֵיהֶם וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי אֲדֹנָי יְהוָה:
 וַיְהִי בַעֲשָׂרִים וְשֶׁבַע שָׁנָה בְּרֵאשׁוֹן בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַיְּהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּיָדֶיךָ
 נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל הֵעֲבִיד אֶת־חֵילוֹ עִבְדָּה גְדוּלָּה אֶל־צֹר כָּל־רֹאשׁ מְקֻלָּח וְכָל־
 כַּתֵּף מְרוּטָה וְשֹׁכֵר לֹא־הָיָה לוֹ וּלְחֵילוֹ מִצֹּר עַל־הַעֲבָדָה אֲשֶׁר־עָבַד עָלֶיךָ: לָכֵן
 כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִנְנִי נֹתֵן לְנְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם וְנִשְׂא הַמְּנָה וְשָׁלַל
 שְׁלָלָהּ וּבָזַז בָּזָה וְהִיְתָה שֹׁכֵר לְחֵילוֹ: פְּעַלְתוּ אֲשֶׁר־עָבַד בָּהּ נִתְתִי לוֹ אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם
 אֲשֶׁר עָשׂוּ לִי נֶאֱמַר אֲדֹנָי יְהוָה: בְּיָוֶם הַזֶּה אֲצַמִּים קֶרֶן לְבַיִת יִשְׂרָאֵל וְלֹךְ אֶתֵּן פִּתְחוֹן־בָּהּ
 בְּתוֹכָם וַיִּדְעוּ כִּי־אֲנִי יְהוָה:

בא

ירמיהו מו, יג - כח

הַדְּבַר אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־יְרֵמְיָהוּ הַנְּבִיא לְבוֹא נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל לְחַפּוֹת אֶת־אֶרֶץ
 מִצְרַיִם: הִגִּידוּ בְּמִצְרַיִם וְהִשְׁמִיעוּ בְּמִגְדוֹל וְהִשְׁמִיעוּ בְּנֶף וּבַתְּחַפְּנָחַס אִמְרוּ הַתִּנְצֵב וְהַכֵּן
 לָךְ כִּי־אֲכַלְהָ חֲרָב סְבִיבֶיךָ: מִדּוּעַ נִסְתַּף אֲבִירֶיךָ לֹא עָמַד כִּי יְהוָה תִּדְבֹּר: הַרְבָּה כּוֹשֵׁל
 נִסְפַל אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ וַיֹּאמְרוּ קוּמָה וּנְשַׁבְהָ אֶל־עַמְּנוּ וְאֶל־אֶרֶץ מוֹלְדֵתֵנוּ מִפְּנֵי חֲרָב
 הַיּוֹנָה: קִרְאוּ שָׁם פִּרְעָה מֶלֶךְ־מִצְרַיִם שְׁאוֹן הַעֲבִיר הַמוֹעֵד: חִי־אֲנִי נֶאֱמַר מֶלֶךְ יִתְּנָה
 צְבָאוֹת שְׁמוֹ כִּי כְתוּבָה בְּהַרִים וּכְכֹרֶמֶל בְּיָם יְבוּא: כְּלִי גוֹלָה עָשִׂי לָךְ יוֹשֵׁבֶת בַּת־מִצְרַיִם
 כִּי־נָף לְשִׁמְמָה תִּהְיֶה וְנִצַּתָּה מֵאֵין יוֹשֵׁב: עֲגֹלָה יִפְהַפְּיָה מִצְרַיִם קֶרֶץ מִצְפּוֹן בָּא בָּא: נִסְ־
 שְׁכַרְיָה בְּקַרְבָּה כְּעֹגְלֵי מִרְבֵּק כִּי־נִסְחָמָה הַפְּנֵי נִסּוּ וְחֲדָיו לֹא עָמְדוּ כִּי יוֹם אִיְדָם בָּא
 עֲלֵיהֶם עַת פִּקְדָתָם: קוֹלָה כְּנִתְשׁ גֹּלָד כִּי־בַחִיל יִלְכּוּ וּבְקַרְדָּמוֹת בָּאוּ לָהּ כַּחֲטָבֵי עֲצִים:
 כָּרְתוּ יַעֲרָה נֶאֱמַר־יְהוָה כִּי לֹא יַחְקֹר כִּי רַבּוּ מֵאַרְבֶּה וְאֵין לָהֶם מִסְפָּר: הַבִּישָׁה בַּת־מִצְרַיִם
 נִתְּנָה בְיַד עַם־צְפּוֹן: אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִנְנִי פּוֹקֵד אֶל־אֲמוֹן מִזָּא וְעַל־פִּרְעָה
 וְעַל־מִצְרַיִם וְעַל־אֱלֹהֵיהֶם וְעַל־מְלֻכֵיהֶם וְעַל־פִּרְעָה וְעַל הַבְּשָׁתִים בּוֹ: וְנִתְתִים בְּיַד מִבְּקָשֵׁי
 נַפְשָׁם וּבְיַד נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל וּבְיַד־עַבְדָּיו וְאַחֲרֵי־כֵן תִּשְׁכֹּן כִּי־מִי־קָדָם נֶאֱמַר־יְהוָה:

וְאֵתָהּ אֶל־תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְאֶל־תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשְׁעֶךָ מִרְחֹק וְאֶת־זַרְעֶךָ מֵאֶרֶץ שְׂבִיבִים וְשִׁב יַעֲקֹב וְשָׁקֵט וְשָׁאֲנָן וְאִין מַחְרִיד: אֵתָהּ אֶל־תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב נֹאס־יְהוָה כִּי אַתָּה אֲנִי כִּי אַעֲשֶׂה כָּל־הַגּוֹיִם וְאֲשֶׁר הִדְחַתִּידָּךְ שָׁמָּה וְאַתָּה לֹא־אַעֲשֶׂה כָּל־הַיּוֹסֵר־יָד לְמוֹשֶׁפֶט וְנִקְהָ לֹא אֲנַקֶּה:

בשלה

אשכנזים: שופטים ד, ה - ה, לא
ספרדים: שופטים ה, א - לא
כאן מתחילים האשכנזים:

וְדַבְּרָה אֲשֶׁה נְבִיאָה אֲשֶׁת לַפִּידוֹת הִיא שֹׁפֵטָה אֶת־יִשְׂרָאֵל בְּעַת הַהִיא: וְהִיא יוֹשֶׁבֶת תַּחַת־תֹּמֶר דְּבוּרָה בֵּין הַרְמָה וּבֵין בֵּית־אֵל בְּתַר אַפְרַיִם וַיַּעֲלוּ אֵלֶיהָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמוֹשֶׁפֶט: וַתִּשְׁלַח וַתִּקְרָא לְבָרַק בֶּן־אֲבִינֵעַם מִקְדָּשׁ נַפְתָּלִי וַתֹּאמֶר אֵלָיו הֲלֹא צִנְהָ | יְהוָה אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל לָךְ וּמִשְׁכַּת בְּתַר תְּבוּר וְלִקְחַתָּ עִמָּךְ עֲשֶׂרֶת אֲלָפִים אִישׁ מִבְּנֵי נַפְתָּלִי וּמִבְּנֵי זְבֻלֹן: וּמִשְׁכַּתִּי אֵלֶיךָ אֶל־גַּחַל קִישוֹן אֶת־סִסְרָא שֶׁר־צָבָא יָבִין וְאֶת־רַכְבּוֹ וְאֶת־הַמוֹנֵה וְנִתְתִּיהוּ בִּידְךָ: וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ בָּרַק אִם־תִּלְכִי עִמִּי וְהִלַּכְתִּי וְאִם־לֹא תִלְכִי עִמִּי לֹא אֵלָיִךְ: וַתֹּאמֶר הֲלֹךְ אֵלָיִךְ עִמָּךְ אֶפְסֵי כִּי לֹא תִהְיֶה תַפְאֲרְתֶּךָ עַל־הַיָּדָיִךְ אֲשֶׁר אַתָּה הוֹלֵךְ כִּי בִיד־אֲשֶׁה יִמְכַר יְהוָה אֶת־סִסְרָא וְתִקֵּם דְּבוּרָה וְתִלְךָ עִם־בָּרַק קְדָשָׁה: וַיִּזְעַק בָּרַק אֶת־זְבוּלוֹן וְאֶת־נַפְתָּלִי קְדָשָׁה וַיַּעַל בְּרַגְלָיו עֲשֶׂרֶת אֲלָפֵי אִישׁ וַתַּעַל עִמּוֹ דְּבוּרָה: וַחֲבַר הַקִּינִי נִפְרָד מִקְּיוֹן מִבְּנֵי חֶבֶב חֲתָן מֹשֶׁה וַיֵּט אֶהָלוֹ עַד־אֵילוֹן בְּצַעֲנָנִים (בְּצַעֲנִים) אֲשֶׁר אֶת־קְדָשׁ: וַיַּגִּדוּ לְסִסְרָא כִּי עָלָה בָרַק בֶּן־אֲבִינֵעַם הַר־תְּבוּר: וַיִּזְעַק סִסְרָא אֶת־כָּל־רַכְבּוֹ תִשַׁע מֵאוֹת רֶכֶב בְּרוֹזַל וְאֶת־כָּל־הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ מִחֶרֶשֶׁת הַגּוֹיִם אֶל־גַּחַל קִישוֹן: וַתֹּאמֶר דְּבוּרָה אֶל־בָּרַק קוּם כִּי זֶה הַיּוֹם אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֶת־סִסְרָא בְּיָדְךָ הֲלֹא יְהוָה יֵצֵא לְפָנֶיךָ וַיַּרְדּ בָּרַק מִתַּר תְּבוּר וְעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים אִישׁ אַחֲרָיו: וַיִּהְיֶה אֶת־סִסְרָא וְאֶת־כָּל־הָרֶכֶב וְאֶת־כָּל־הַמַּחֲנֶה לְפִי־חֶרֶב לְפָנֵי בָרַק וַיַּרְדּ סִסְרָא מֵעַל הַמַּרְכָּבָה וַיִּנָּס בְּרַגְלָיו: וּבָרַק רָדַף אַחֲרָיִה רֶכֶב וְאַחֲרָיִה הַמַּחֲנֶה עַד חֶרֶשֶׁת הַגּוֹיִם וַיִּפֹּל כָּל־מַחֲנֶה סִסְרָא לְפִי־חֶרֶב לֹא נִשְׁאָר עַד־אֶחָד: וְסִסְרָא נָס בְּרַגְלָיו אֶל־הָאֵהָל יַעַל אֲשֶׁת חֶבֶר הַקִּינִי כִּי שְׁלוֹם בֵּין יָבִין מִלֶּד־חֲצוֹר וּבֵין בֵּית חֶבֶר הַקִּינִי: וַתֵּצֵא יַעַל לְקִבְרַת סִסְרָא וַתֹּאמֶר אֵלָיו סוּרָה אֲדֹנָי סוּרָה אֵלַי אֶל־תִּירָא וַיִּסֵּר אֵלֶיהָ הָאֵהָלָה וַתִּכְסְּהוּ בְּשִׂמְכָה: וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הַשְׁקִינִי־נָא מֵעַט־מַיִם כִּי צָמְאֵתִי וַתַּפְתָּח אֶת־נְאוֹד הַחֶלֶב וַתִּשְׁקֶהוּ וַתִּכְסְּהוּ: וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ עֲמֹד פְּתַח הָאֵהָל וְהִנֵּה אִם־אִישׁ יָבֹא וְשָׁאֵלְךָ וְאָמַר הִישַׁפְּהָ אִישׁ וְאָמַרְתְּ אִין: וַתִּקַּח יַעַל אֲשֶׁת־חֶבֶר אֶת־יָתֵד הָאֵהָל וַתִּשֶׂם אֶת־הַמַּקְבֵּת בְּיָדָהּ וַתִּבּוֹא אֵלָיו בַּלֵּאֵט וַתִּתְקַע אֶת־הַיָּתֵד בְּרַקְתּוֹ וַתִּצְנַח בְּאֶרֶץ וְהוּא־נִרְדָּם וַיַּעַף וַיָּמָת: וְהִנֵּה בָרַק רָדַף אֶת־סִסְרָא וַתֵּצֵא יַעַל לְקִבְרָתוֹ וַתֹּאמֶר לוֹ לָךְ וְאֶרְאֶךָ אֶת־הָאִישׁ אֲשֶׁר־אַתָּה מִבְּקָשׁ וַיָּבֹא אֵלֶיהָ וְהִנֵּה סִסְרָא נָפַל מֵת וְהַיָּתֵד בְּרַקְתּוֹ: וַיִּכְנַע אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יָבִין מִלֶּד־כְּנָעַן לְפָנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַתִּלְךָ יָד בְּגִיד־יִשְׂרָאֵל הַלּוֹךְ וְקָשָׁה עַל יָבִין מִלֶּד־כְּנָעַן עַד אֲשֶׁר הִכְרִיתוּ אֶת יָבִין מִלֶּד־כְּנָעַן:

כאן מתחילים הספרדים:

ותשר דבורה וברק בן-אבינעם ביום ההוא לאמר: בפלע פּרעות בּישראל בהתנדב עם ברכו יהוה: שמעו מלכים האזינו רוגים אנכי ליהוה אנכי אשירה אזמיר ליהוה אלהי ישראל: יהוה בצאתה משעיר בצעדה משדה אדום ארץ רעשה גם-שמים נטפו גם-עבים נטפו מים: הרים נזלו מפני יהוה זה סיני מפני יהוה אלהי ישראל: בימי שמגר בן-ענת בימי יעל חדלו ארחות והלכי נתיבות ילכו ארחות עקלקלות: חדלו פרזון בישראל חדלו עד שקמתי דבורה שקמתי אם בישראל: יבחר אלהים חדשים אז לחם שערים מגן אם-יראה ולמח בארבעים אלף בישראל: לפי לחוקקי ישראל המתנדבים בעם ברכו יהוה: רכבי אתנות צחרות ישבי על-מדון והלכי על-דרך שיחו: מקול מחצצים בין משאבים שם יתנו צדקות יהוה צדקת פרזונו בישראל אז ירדו לשערים עם יהוה: עורי עורי דבורה עורי עורי דברי-שיר קום בַּרְק וּשְׁבַח שְׁבִיחַ בן-אבינעם: אז ירד שריד לאדירים עם יהוה ירדלי בגבורים: מני אפרים שרשם בעמלק אחריה בנימין בעממיה מני מכיר ירדו מחקקים ומזבולן משכים בשבט ספר: ושרי ביששכר עם דברה ויששכר בן בַּרְק בעמק שלח ברגליו בפלגות ראובן גדלים חקקי לב: למה ישבת בין המשפטים לשמע שרקות עדרים לפלגות ראובן גדולים חקקי-לב: גלעד בעבר הירדן שכן ודן למה יגור אניות אשר ישב לחוף ימים ועל מפרציו ישכון: זבלון עם חרף נפשו למות ונפתלי על מרומי שדה: באו מלכים גלחמו אז גלחמו מלכי כנען בתענה על-מי מגדו בצע כסף לא לקחו: מן-שמים גלחמו הכוכבים ממסלותם גלחמו עם-סיסרא: גחל קישון גרפם גחל קדומים גחל קישון תדרכי נפשי עז: אז הלמו עקבי-סוס מדהרות דהרות אביריו: אורו מרוז אמר מלאך יהוה ארו ארו ישיבה כי לא-באו לעזרת יהוה לעזרת יהוה בגבורים: תברך מנשים ועל אשת חבר הקיני מנשים באהל תברך: מים שאל חלב נתנה בספל אדירים הקריבה חמאה: ידה ליתד תשלחנה וימינה לתלמות עמלים והלמה סיסרא מתקה ראשו ומחצה וחלפה רקתו: בין רגליה כרע נפל שקב בין רגליה כרע נפל באשר כרע שם נפל שדוד: בעד החלון נשקפה ותיגב אם סיסרא בעד האשנב מרוע בישש רכבו לבוא מדוע אחרו פעמי מרדכבותיו: חממות שרותיה תענינה אף-היא תשיב אמריה לה: הלא ימצאו יחלקו שלל רחם רחמתיים לראש גבר שלל צבעים לסיסרא שלל צבעים רקמה צבע רקמתיים לצוארי שלל: כן יאבדו כל-אויביה יהוה ואהביו כצאת השמש בגברתו ותשקט הארץ ארבעים שנה:

יתרו

אשכנזים: ישעיה ו, א - ו, ז

ספרדים: ישעיה ו, א - י

בשנת-מות המלך עזיהו ואראה את-אדני ישב על-כסא רם ונשא ושוליו מלאים את ההיכל: שרפים עמדים | ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד בשתיים | וכסה פניו ובשתיים | וכסה רגליו ובשתיים | ועופף: וקרא זה אל-זה ואמר קדוש | קדוש קדוש יהוה צבאות מלא כל-הארץ כבודו: ויגעו אמות הספים מקול הקורא והבית ימלא עשן: ואמר אוי-לי כי-נדמיתי כי איש טמא-שפתיים אנכי ובתוך עם-טמא שפתיים אנכי יושב כי את המלך יהוה צבאות ראו עיני: ויגעף אלי אחד מן-השרפים ובידו רצפה במלקתים לקח

מעל המזבח: ויגע על־פּי ויאמר הנה נגע זה על־שפתיך וסר עונך וחסאתך תכפר: ואשׁמע את־קול אדני אמר את־מי אשׁלח ומי ילד־לנו ואמר הנני שלחני: ויאמר לך ואמרת לעם הזה שמעו שמוע ואל־תבינו וראו ראו ואל־תדעו: השמן לביהעם הזה ואזניו הכבד ועיניו השׁע פן־יראה בעיניו ובאזניו ישׁמע ולבבו יבין ושׁב ורפא לו: ואמר עד־מתי אדוני ויאמר עד אשר אם־שאו ערים מאין יושׁב ובתים מאין אדם והאדמה תשאה שממה: ורחק יהנה את־האדם ורבה העזובה בקרב הארץ: ועוד בה עשרה ושׁבה והיתה לבער פאלה וכאלון אשר בשלכת מצבת פם זרע קדש מצבתה:

כאן מסיימים הספרים.

ויהי בימי אחז בן־יותם בן־עזיהו מלך יהודה עלה רצין מלך־אֲרָם ופקח בן־רמליהו מלך־ישראל וירושלם למלחמה עליה ולא יכל להלחם עליה: ויגד לבית דוד לאמר נחה אֲרָם על־אפריים ויגע לבבו ולבב עמו פנוע עצי־יער מפני־רוח: ויאמר יהנה אל־ישׁעיהו צא־נא לקראת אחז אתה ושאר ישוב בנה אל־קצה תעלת הברכה העליונה אל־מסלת שדה כובס: ואמרת אליו השמר והשקט אל־תירא ולבבך אל־ירד משני זנבות האודים העשנים האלה בחר־אף רצין ואֲרָם ובן־רמליהו: זען פני־יעץ עליך אֲרָם רעה אפריים ובן־רמליהו לאמר: נעלה ביהודה ונקיצנה ונבקענה אלינו ונמליך מלך בתוכה את בן־טבאל:

ישעיה ט, ה-ו

פירגלד ילד־לנו בן נתן־לנו ותהי המשרה על־שכמו ויקרא שמו פלא יועץ אל גבור אבי־ער שר־שלום: למרבה (לם רבה) המשרה ולשלום אין־קץ על־כפס דוד ועל־ממלכתו להכין אתה ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועד־עולם קנאת יהנה צבאות תעשה־זאת:

משפטים

ירמיהו לד, ה-כ

הדבר אשר־הנה אל־ירמיהו מאת יהנה אחרי כרת המלך צדקיהו ברית את־כל־העם אשר בירושלם לקרא להם דרור: לשלח איש את־עבדו ואיש את־שפחתו העברי והעבריה חפשים לבלתי עבדכם ביהודי אחיהו איש: וישמעו כל־השרים וכל־העם אשר־באו בברית לשלח איש את־עבדו ואיש את־שפחתו חפשים לבלתי עבדכם עוד וישמעו וישלחו: וישׁבו אחרי־כן וישׁבו את־העבדים ואת־השפחות אשר שלחו חפשים ויכבשו (ויכבישום) לעבדים ולשפחות:

ויהי דבר־יהנה אל־ירמיהו מאת יהנה לאמר: כה־אמר יהנה אלי וישׁאל אנכי כרתי ברית את־אבותיכם ביום הוצאי אותם מארץ מצרים מבית עבדים לאמר: מקץ שבע שנים תשלחו איש את־אחיו העברי אשר־ימכר לך ועבדך שש שנים ושלחתו חפשי מעמד ולא־שמעו אבותיכם אלי ולא הטו את־אזנם: ותשׁבו אתם היום ותעשו את־הישר בעיני לקרא דרור איש לרעהו ותכרתו ברית לפני בבית אשר־נקרא שמי עליו: ותשׁבו ותחלקו את־שמי ותשׁבו איש את־עבדו ואיש את־שפחתו אשר־שלחתם חפשים לנפשם ותכבשו אתם להנות לכם לעבדים ולשפחות: לכן כה־אמר יהנה אתם לא־

שמעתם אלי לקרא דרור איש לאחיו ואיש לרעהו הנני קרא לכם דרור נאם יהוה אל-
החרב אל-הדבר ואל-הרעב ונתתי אתכם לזעזעה (לזועה) לכל ממלכות הארץ: ונתתי
את-האנשים העברים את-ברתי אשר לא-הקימו את-דברי הברית אשר כרתו לפני העגל
אשר כרתו לשנים ויעברו בין בתריו: שרי יהודה ושרי ירושלים הפרסים והפתינים וכל
עם הארץ העברים בין בתרי העגל: ונתתי אותם ביד איביהם וביד מבקשי נפשם והיתה
גבלתם למאכל לעוף השמים ולבהמת הארץ: ואת-צדקיהו מלך-יהודה ואת-שריו אתן
ביד איביהם וביד מבקשי נפשם וביד חיל מלך בבל העלים מעליכם: הנני מצנה נאם-
יהוה והשבתים אל-העיר הזאת ונלחמו עליה ולכדוה ושרפה באש ואת-ערי יהודה אתן
שמה מאין ישב:

ירמיהו לג כה-ט

פה אמר יהוה אם-לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא-שמת: גם-זרע יעקוב
ודור עבדי אמאס מקחת מזרעו משלים אל-זרע אברהם ישחק ויעקב כפי-אשבי (אשוב)
את-שבותם ורחמתיים:

תרומה

מלכים א' ה טו - ו י

ויהוה נתן חכמה לשלמה כאשר דבר-לו ויהי שלם בין חירם ובין שלמה ויכרתו ברית
שניהם: ויעל המלך שלמה מס מכל-ישראל ויהי המס שלשים אלף איש: וישלחם
לבנונה עשרת אלפים בחודש חליפות חודש יהיו בלבנון שנים חדשים בביתו ואדנירם
על-המס: ויהי לשלמה שבעים אלף נשא סבל ושמונים אלף חצב בהר: לבוד
משרי הנצבים לשלמה אשר על-המולאכה שלשת אלפים ושלוש מאות הרדים בעם
העשים במולאכה: ויצו המלך ויסעו אבנים גדולות אבנים יקרות ליסד הבית
אבני גזית: ויפסלו בני שלמה ובני חירום והגבלים ויכינו העצים והאבנים לבנות הבית:
ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני-ישראל מארץ-מצרים בשנה הרביעית
בחודש זו הוא החודש השני למלך שלמה על-ישראל ויבן הבית ליהוה: והבית אשר בנה
המלך שלמה ליהוה ששים-אמה ארפו ועשרים רחבו ושלשים אמה קומתו: והאולם על-
פני היכל הבית עשרים אמה ארפו על-פני רחב הבית עשר באמה רחבו על-פני הבית:
ויגש לבית חלוני שקפים אטומים: ויבן על-קיר הבית יציע (יצוע) סביב את-קירות
הבית סביב להיכל ולדביר ויגש צלעות סביב: היציע (היצוע) התחתונה חמש באמה
רחבה והתיכונה שש באמה רחבה והשלישית שבע באמה רחבה פי מנרעות נתן לבית
סביב חוצה לבלתי אחז בקירות-הבית: והבית בהבנתו אבן-שלמה מסע נבנה ומקבות
והנרזן כל-כלי ברזל לא-נשמע בבית בהבנתו: פתח הצלע התיכונה אל-כתף הבית
הימנית ובלולים יעלו על-התיכונה ומן-התיכונה אל-השלשים: ויבן את-הבית ויכלהו
ויספן את-הבית גבים ושדרת בארזים: ויבן את-היציע (היצוע) על-כל-הבית חמש
אמות קומתו ויחזו את-הבית בעצי ארזים:

ויהי דבר־יהוה אל־שלמה לאמר: הבית הזה אשר־אתה בנה אם־תלך בחקתי ואת־משפטי תעשה ושמרת את־כל־מצותי ללכת בהם והקמתני את־דברי אתך אשר דברתי אל־דוד אביך: ושכנתו בתוך בני ישראל ולא אעזב את־עמי ישראל:

תצוה

יחזקאל מג, י - כז

אתה בן־אדם הנגד את־בית־ישראל את־הבית ויכלמו מעונותיהם ומדניו את־תכנית: ואם־נכלמו מכל אשר־עשו צורת הבית ותכונתו ומוצאיו וכל־צורתו ואת כל־חקתיו וכל־צורתו וכל־תורתו הודע אותם וכתב לעיניהם וישמרו את־כל־צורתו ואת־כל־חקתיו ועשו אותם: זאת תורת הבית על־ראש החר כל־גבולו סביב וסביב קדש קדשים הגדה זאת תורת הבית: ואלה מדות המזבח באמות אמה וטפח וחיך האמה ואמה־רחב וגבולה אל־שפתה סביב זרת האחד וזה גב המזבח: ומחיך הארץ עד־העזרה התחתונה שתים אמות ורחב אמה אחת ומהעזרה הקטנה עד־העזרה הגדולה ארבע אמות ורחב האמה: וההראל ארבע אמות ומהאראל ולמעלה הקרנות ארבע: והאראל שתים עשרה ארץ בשתים עשרה רחב רבוע אל ארבעת רבועי: והעזרה ארבע עשרה ארץ בארבע עשרה רחב אל ארבעת רבועי והגבול סביב אותה חצי האמה והחיק־לה אמה סביב ומעלתהו פנות קדים: ויאמר אלי בן־אדם כה אמר אדני יהוה אלה חקות המזבח ביום העשותו להעלות עליו עולה ולזרק עליו דם: ונתתה אל־הפנהים הלויים אשר הם מזרע צדוק הקרבים אלי נאם אדני יהוה לשרתני פך בן־בקר לחטאת: ולקחת מדמו ונתתה על־ארבע קרנתיו ואל־ארבע פנות העזרה ואל־הגבול סביב וחטאת אותו וכפרתו: ולקחת את הפך החטאת ושרפו במפקד הבית מחוץ למקדש: וביום השני תקריב שעיר־עזים תמים לחטאת וחטאו את־המזבח כאשר חטאו בפר: בכלותך מחטא תקריב פך בן־בקר תמים ואיל מן־הצאן תמים: והקרבתם לפני יהוה והשליכו הפנהים עליהם מלח והעלו אותם עלה ליהוה: שבעת ימים תעשה שעיר־חטאת ליום ופר בן־בקר ואיל מן־הצאן תמימים יעשו: שבעת ימים יכפרו את־המזבח וטהרו אותו ומלאו ידו: ויכלו את־הימים והיה ביום השמיני והלאת יעשו הפנהים על־המזבח את־עולותיכם ואת־שלמיכם ורצאתי אתכם נאם אדני יהוה:

כי תשא

אשכנזים: מלכים א' יח, א - ט

ספרדים: מלכים א' יח, כ - ט

כאן מתחילים האשכנזים:

ויהי ימים רבים ודבר־יהוה הנה אל־אליהו בשנה השלישית לאמר לך הראה אל־אחאב ואתנה מטר על־פני האדמה: וילך אליהו להראות אל־אחאב והרעב חזק בשמרון: ויקרא אחאב אל־עבדו אשר על־הבית ועבדו יהוה וקרא את־יהוה מאד: ויהי בהקרית איזבל את גביאי יהוה ויקח עבדו מאה גביאים ויחביאם חמשים איש במערה וכלכלם לחם ומים: ויאמר אחאב אל־עבדו לך בארץ אל־פל־מעייני הפנים ואל כל־

הנחלים אולי | נמצא חציר ונחיה סוס ופרד ולוא נכרית מהבהמה: ויחלקו להם את הארץ לעבר-בה אחאב הלב בדרך אחר לבדו ועבדיהו הלב בדרך אחר לבדו: ויהי עבדיהו בדרך והנה אליהו לקראתו ויכרהו ויפל על-פניו ויאמר האתה זה אדני אליהו: ויאמר לו אני לבד אמר לאדניך הנה אליהו: ויאמר מה חטאתי כיאאתה נתן את-עבדיך ביד-אחאב להמיתני: תי | והנה אליהו וממלכה אשר לא-שלח אדני שם לבקשך ואמרו אין והשביע את-הממלכה ואת-הגוי כי לא ימצאכה: ועתה אתה אמר לבד אמר לאדניך הנה אליהו: והיה אני | אלך מאתך ורוח יהיה | ישאך על אשר לא-אדע ובאתי להגיד לאחאב ולא ימצאך והרגני ועבדך ירא את-יהוה מנערי: תלא הגד לאדני את אשר-עשיתי בהרג איזבל את נביאי יהוה ואחאב מנביאי יהוה מאה איש חמשים חמשים איש במערה ואכלכלם לחם ומים: ועתה אתה אמר לבד אמר לאדניך הנה אליהו והרגני: ויאמר אליהו חי והנה צבאות אשר עמדי לפניו כי היום אראה אליו: וילך עבדיהו לקראת אחאב ויגדלו וילך אחאב לקראת אליהו: ויהי כראות אחאב את-אליהו ויאמר אחאב אליו האתה זה עבר ישראל: ויאמר לא עכרתי את ישראל כי אסאתה ובית אביך בעזבכם את-מצות יהוה ותלך אחרי בעלים: ועתה שלח קבץ אלי את-כל-ישראל אל-הר הפרמל ואת-נביאי הבעל ארבע מאות וחמשים ונביאי האשרה ארבע מאות אכלי שלחן איזבל:

כאן מתחילים הספרדים:

וישלח אחאב בכל-בני ישראל ויקבץ את-הנביאים אל-הר הפרמל: ויגש אליהו אל-כל-העם ויאמר עד-מתי אתם פסחים על-שתי הסעפים אם-יהוה האלהים לכו אחריי ואם-הבעל לכו אחריי ולא-ענו העם אתו דבר: ויאמר אליהו אל-העם אני נותרתי נביא ליהוה לבדי ונביאי הבעל ארבע-מאות וחמשים איש: ויתנו-לנו שנים פרים ויבחרו להם הפר האחד וינתחיהו וישימו על-העצים ואש לא ישימו ואני אעשה | את-הפר האחר ונתת על-העצים ואש לא אשים: וקראתם בשם אלהיכם ואני אקרא בשם-יהוה והיה האלהים אשר-יענה באש הוא האלהים ויען כל-העם ויאמרו טוב הדבר: ויאמר אליהו לנביאי הבעל בחרו לכם הפר האחד ועשו ראשנה כי אתם הרבים וקראו בשם אלהיכם ואש לא תשימו: ויקחו את-הפר אשר-נתן להם ויעשו ויקראו בשם-הבעל מהבקר ועד-הצהרים לאמר הבעל עגנו ואין קול ואין ענה ויפסחו על-המזבח אשר עשה: ויהי בצחרים וינתל בתם אליהו ויאמר קראו בקול גדול כיאלהים הוא כי שים וכי-שיג לו וכי-דרך לו אולי ישן הוא ויקץ: ויקראו בקול גדול וינתגדרו כמשפטם בחרבות וברמחים עד-שפך-דם עליהם: ויהי פעבר הצחרים ויתנבאו עד לעלות המנחה ואין קול ואין-ענה ואין קשב: ויאמר אליהו לכל-העם גשו אלי ויגשו כל-העם אליו וירפא את-מזבח יהוה ההרוס: וינח אליהו שתיים עשרה אבנים כמספר שבטי בני-ישראל אשר היה דבר-יהוה אליו לאמר ישראל יהנה שמך: ויבנה את-האבנים מזבח בשם יהוה ויעש תעלה כבית סאתים זרע סביב למזבח: ויערך את-העצים וינתח את-הפר וישם על-העצים: ויאמר מלאו ארבעה כדים מים ויצקו על-העלה ועל-העצים ויאמר שנו וישנו ויאמר שלשו וישלשו: וילכו המים סביב למזבח וגם את-התעלה מלא מים: ויהי | בעלות המנחה ויגש אליהו הנביא ויאמר יהוה אלהי אברהם יצחק וישראל היום יודע כיאאתה

אלהים בישראל ואני עבדך ובדברך (ובדבריך) עשיתי את כל הדברים האלה: עניי יהוה עניי וידעו העם הזה כי-אתה יהוה האלהים ואתה הסבת את-לבם אחרנית: ותפל אש-יהוה ותאכל את-העלה ואת-העצים ואת-האבנים ואת-העפר ואת-המים אשר-בתעלה לחכה: וירא כל-העם גיפלו על-פניהם ויאמרו יהוה הוא האלהים יהוה הוא האלהים:

ויקהל

אשכנזים: מלכים א' ז, מ-נ

ונעש חירום את-הכירות ואת-הנעים ואת-המזרקות וכל חירם לעשות את-כל-המלאכה אשר עשה למלך שלמה בית יהוה: עמדים שנים ונלות הפתרת אשר-על-ראש העמודים שתים והשבכות שתים לכסות את-שתי גלות הפתרת אשר על-ראש העמודים: ואת-הרמנים ארבע מאות לשתי השבכות שני-טורים רמנים לשבכה האחת לכסות את-שתי גלות הפתרת אשר על-פני העמודים: ואת-המכנות עשר ואת-הפירת עשרה על-המכנות: ואת-הים האחד ואת-הבקר שנים-עשר תחת הים: ואת-הסירות ואת-הנעים ואת-המזרקות ואת כל-הכלים האלה (האהל) אשר עשה חירם למלך שלמה בית יהוה נחשת ממרט: בכפר הירדן יצקם המלך במעבה האדמה בין סכות ובין צרתן: וינח שלמה את-כל-הכלים מרב מאד מאד לא נחקר משקל הנחשת: ויעש שלמה את כל-הכלים אשר בית יהוה את מזבח הזהב ואת-השלחן אשר עליו לחם הפנים זהב: ואת-המנרות חמש מימין וחמש משמאל לפני הדביר זהב סגור ותפוח ותגלות ותמלקחים זהב: והספות והמזמרות והמזרקות והכפות והמתחות זהב סגור ותפוחות לדלתות הפיות הפנימי לקדש הקדשים לדלתי הפיות להיכל זהב:

ספרדים: מלכים א' ז, יג-טו

וישלח המלך שלמה ויקח את-חירם מצר: בן-אשה אלמנה הוא ממטה נפתלי ואביו איש-צרי חרש נחשת וימלא את-החכמה ואת-התבונה ואת-הדעת לעשות כל-מלאכה בנחשת ויבוא אל-המלך שלמה ויעש את-כל-מלאכתו: ויצר את-שני העמודים נחשת שמנה עשרה אמה קומת העמוד האחד וחוט שתים-עשרה אמה יסב את-העמוד השני: ושתי כתרת עשה לתת על-ראשי העמודים מצק נחשת חמש אמות קומת הפתרת האחת וחמש אמות קומת הפתרת השנית: שבכים מעשה שבכה גדלים מעשה שרשרות לפתרת אשר על-ראש העמודים שבעה לפתרת האחת ושבעה לפתרת השנית: ויעש את-העמודים ושני טורים סביב על-השבכה האחת לכסות את-הפתרת אשר על-ראש הרמנים וכן עשה לכתרת השנית: וכתרת אשר על-ראש העמודים מעשה שושן באולם ארבע אמות: וכתרת על-שני העמודים גם-ממעל מלעמת הבטן אשר לעבר השבכה (שבכה) והרמונים מאתים טורים סביב על הפתרת השנית: ויקם את-העמודים לאלם והיכל ויקם את-העמוד הימני ויקרא את-שמו יכין ויקם את-העמוד השמאלי ויקרא את-שמו בעז: ועל ראש העמודים מעשה שושן ותתם מלאכת העמודים: ויעש את-הים מוצק עשר באמה משפתו עד-שפתו ענל | סביב וחמש באמה קומתו וקו (וקוה) שלשים באמה יסב אתו סביב: ופקעים מתחת לשפתו | סביב סבבים אתו עשר באמה מקפים את-הים:

סביב שני טורים הפקעים יצקים ביצקתו: עמוד על-שני עשר בקר שלשה פנים | צפונה
 ושלשה פנים | ימה ושלשה פנים ונגבה ושלשה פנים מזרחה והים עליהם מלמעלה
 וכל אחריהם ביתה: ועבנו טפח ושפתו כמעשה שפת כוס פרח שושן אלפים בת יכיל:

פקודי

אשכנזים: מלכים א' ו, נא - ח, כא

והשלם כל-המלאכה אשר עשה המלך שלמה בית יהוה ויבא שלמה את-קדשי | דוד
 אביו את-הכסף ואת-הזהב ואת-הכלים נתן באצרות בית יהוה:
 אז יקהל שלמה את-זקני ישראל את-כל-ראשי המטות נשיאי האבות לבני ישראל אל-
 המלך שלמה וירושלם להעלות את-ארזון ברית-יהוה מעיר דוד היא ציון: ויקתלו אל-
 המלך שלמה כל-איש ישראל בירח האתנים בחג הוא החדש השביעי: ויבאו כל זקני
 ישראל וישאו הפהגים את-הארזון: ויעלו את-ארזון יהוה ואת-אהל מועד ואת-כל-כלי
 הקדש אשר באהל ויעלו אתם הפהגים והלויים: והמלך שלמה וכל-ערת ישראל
 הנועדים עליו אתו לפני הארון מזבחים צאן ובקר אשר לא-יספרו ולא ימנו מרב: ויבאו
 הפהגים את-ארזון ברית-יהוה אל-מקומו אל-דביר הבית אל-קדש הקדשים אל-תחת
 פגפי הפרובים: כי הפרובים פרשים כנפים אל-מקום הארון ויסכו הכרבים על-הארזון
 ועל-בדיו מלמעלה: ויארכו הבדים ויראו ראשי הבדים מן-הקדש על-פני הדביר ולא
 יראו החוצה ויהיו שם עד היום הזה: אין בארון רק שני לתות האבנים אשר הניח שם
 משה בחרב אשר כרת יהוה עם-בני ישראל בצאתם מארץ מצרים: ויהי בצאת הפהגים
 מן-הקדש והעגן מלא את-בית יהוה: ולא-יכלו הפהגים לעמוד לשרת מפני העגן כי-מלא
 כבוד-יהוה את-בית יהוה:

אז אמר שלמה יהוה אמר לשכן בערפל: בנה בניתי בית זבל לך מקון לשבתך עולמים:
 ויסב המלך את-פניו ויברך את כל-קהל ישראל וכל-קהל ישראל עמד: ויאמר ברוך
 יהוה אלהי ישראל אשר דבר בפיו את דוד אביו ובידו מלא לאמר: מן-היום אשר
 הוצאתי את-עמי את-ישראל ממצרים לא-בתרתי בעיר מכל שבטי ישראל לבנות בית
 להיות שמי שם ואבחר בדוד להיות על-עמי ישראל: ויהי עם-לבב דוד אביו לבנות בית
 לשם יהוה אלהי ישראל: ויאמר יהוה אל-דוד אביו וזען אשר היה עם-לבבך לבנות בית
 לשמי הטיבת כי היה עם-לבבך: רק אתה לא תבנה הבית כי אם-בנה ה' צא מחלצוך
 הוא-בנה הבית לשמי: ויגם יהוה את-דברו אשר דבר ואקם תחת דוד אביו ואשב | על-
 כסא ישראל כאשר דבר יהוה ואבנה הבית לשם יהוה אלהי ישראל: ואשם שם מקום
 לארון אשר-שם ברית יהוה אשר כרת עם-אבותינו בהוציאנו אתם מארץ מצרים:

ספרדים: מלכים א' ו, מ - נ

ויעש חירום את-הפירות ואת-היעים ואת-המזרקות ויכל חירם לעשות את-כל-המלאכה
 אשר עשה למלך שלמה בית יהוה: עמדים שנים ונגלת הפתרת אשר-על-ראש העמודים
 שתים והשבכות שתים לכסות את-שתי גלות הפתרת אשר על-ראש העמודים: ואת-
 הרמנים ארבע מאות לשתי השבכות שני-טורים רמנים לשבכה האחת לכסות את-שתי
 גלות הפתרת אשר על-פני העמודים: ואת-המכנות עשר ואת-הפירת עשרה על-

המכנות: ואת הים האחד ואת הבקר שנים עשר תחת הים: ואת הסירות ואת היעים ואת המזרקות ואת כל הפלים האלה (האהל) אשר עשה חירם למלך שלמה בית יהוה נחשת ממרט: בכפר תירדן יצקם המלך במעבה האדמה בין סכות ובין צרתן: ויגח שלמה את כל הכלים מרב מאד מאד לא נחקר משקל הנחשת: ויעש שלמה את כל הכלים אשר בית יהוה את מזבח הזהב ואת השלחן אשר עליו לחם הפנים זהב: ואת המנרות חמש מימין וחמש משמאל לפני הדביר זהב סגור ותפוח ותגלת ותמלקחים זהב: והספות והמזמרות והמזרקות והכפות והמחפות זהב סגור ותפוחות לדלתות הפות הפנימי לקדש הקדשים לדלתי הבית להיכל זהב:

ויקרא

ישעיהו מג, כא - מד, כג

עס־זו יצרת־י לי תהלת־י וספרו־י: ולא־את־י קראת־י יעקב כ־יִגעת־י ב־י ישראל־י: לא־הביאת־י לי שֶׁה על־תיך וזבחיך לא כבדתיך לא העבדתיך במנחה ולא הונעת־יך בלבונה: לא־קנית־י לי בכסף קנה וחלב זבחיך לא הרוינתי אֶד העבדתיך בטאות־יך הונעתני בעונתיך: אנכי אנכי הוא מחה פשעיך למעני וחטאת־יך לא אזכר: הוֹדִית־י נשפטה יחד ספר אתה למען תצדק: אביך הראשון חטא ומליציך פשעו ב־י: ואחלל שרי קדש ואתנה לחרם יעקב וישראל לגדופים:

ועתה שמע יעקב עבדי וישראל בחרתי בו: כה־אמר יהוה עשֶׂה ויצרֶה מבטן יעזרֶה אל־י תירא עבדי יעקב וישרון בחרתי בו: כ־י אֶצְקֵמִים על־צמא ונזלים על־יבשה אֶצְק רוח־י על־זרעֶךָ וברכתי על־צאצאיך: וצמחו בבין חציר פֶּעֶרְבִים על־יבלי־מים: זה יאמר ליהנה אני וזה יקרא בשם־יעקב וזה יכתב ידו ליהנה ובשם ישראל יכנה:

כה־אמר יהוה מלך־ישראל ונאלו יהנה צבאות אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים: ומי־כמוני יקרא ויגידֶה ויערֶכֶה לי משומי עם־עולם ואתיות ואשר תבאנה ויגדו קמו: אל־תפחדו ואל־תרהו הלא מאז השמעתֶיךָ והגדתֶי ואתם עדי תיש אלוה מבלעדי ואין צור בל־ידעתי: יצרי־פסל כלם תהו וחמודיהם בל־יעילו ועדיהם תמה בל־יראו ובל־ידעו למען יבשו: מי־יצר אל ופסל נסֶד לבלתי הזעיל: הן כל־חבריו יבשו וחרשים תמה מאדם ותקבצו כלם יעמדו יפחדו יבשו יחד: חרש ברזל מעצד ופעל בפחם ובמקבות יצרהו ויפעלהו בזרוע פחו גם־רעב ואין פח לא־שתה מים ויערֶה: חרש עצים גִּטָה קוֹ יתארהו בשֶׁרֶד יעשהו במקצעות ובמחוננה ותארהו ויעשהו כתבנית איש כתפארת אדם לשבת בית: לכרת־לו אֲרָזִים ויגח תרזה ואלון ויאמץ־לו בעצי־יער נטע אֲרֹן וגשם יגדל: והנה לאדם לבֶּעֶר ויגח מהם ויחם אֶף־ישיק ואֶף־יפעל־אל וישתחו עשהו פסל ויסגוד־למו: חציו שרף במו־אֵש על־חציו בשֶׁר יאכל יצלה צלי וישבע אֶף־יחם ויאמר האח חמותי ראיתי אור: ושארתיו לאל עשה לפסלו ויסגוד־ (יסגוד־) לו וישתחו ותפלל אליו ויאמר הצילני כ־י אלי אתה: לא ידעו ולא יבינו כ־י טח מראות עיניהם מהשקיל לבתם: ולא־ישיב אל־לבו ולא רעת ולא־תבונה לאמר חציו שרפתי במו־אֵש ואֶף־י אפיתי על־גחליו לחם אצלה בשֶׁר ואכל ויתרו לתועבה אעשה לבול עץ אסגוד: רעה אפר לב הותל הטאו ולא־יציל את־נפשו ולא יאמר תלוא שקר

בימיני: זכר-אלה יעקב וישראל כי עבדי-אתה יצרתיו עבד-לך אתה ישראל לא הנשני: מחיתי כעב פשעיו וכענן חטאותיו שובה אלי כי גאלתי: רגו שמים כיעשה יהנה הליעו תחתנות ארץ פצחו הרים רגה גער וכל-עץ בו כי-גאל יהנה יעקב ובישראל יתפאר:

צו

ירמיהו ז, כא - ח, ג

כה אמר יהנה צבאות אלהי ישראל עלותיכם ספו על-זבחיכם ואכלו בשר: כי לא דברתי את-אבותיכם ולא צויתים ביום הוציאי (הוציא) אותם מארץ מצרים על-דברי עולה וזבח: כי אם-את-הדבר הזה צויתי אותם לאמר שמעו בקולי והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו-לי לעם והלכתם בכל-הדרך אשר אצוה אתכם למען ייטב לכם: ולא שמעו ולא-הטו את-אזנם וילכו במעצות בשררות לבם הרע ויהיו לאחור ולא לפנים: למן-היום אשר יצאו אבותיכם מארץ מצרים עד היום הזה ואשלח אליכם את-פל-עברי הנביאים ויום השכם ושלח: ולוא שמעו אלי ולא הטו את-אזנם ויקשו את-ערפם הרעו מאבותם: ודברת אליהם את-פל-הדברים האלה ולא ישמעו אליך וקראת אליהם ולא יענוכה: ואמרת אליהם זה הגוי אשר לוא-שמעו בקול יהנה אלהיו ולא לקחו מוסר אבדה האמונה ונכרתה מפיחם: גוי נזרד והשליכי ושאי על-שפים קינה

כי מאס יהנה ויטש את-דור עברתו: כיעשו בני-יהודה הרע בעיני נאם-יהנה שמו שקוציהם בבית אשר-נקרא-שמי עליו לטמאו: ובנו במות התפת אשר בגיא בן-הנחם לשרף את-בניהם ואת-בנותיהם באש אשר לא צויתי ולא עלתה על-לבי:

לכן הגה-ימים באים נאם-יהנה ולא-יאמר עוד התפת וגיא בן-הנחם כי אם-גיא התרגה וקברו בתפת מאין מקום: והיתה נבלת העם הזה למאכל לעוף השמים ולבהמת הארץ ואין מחריד: והשפתי מערי יהודה ומחצות ירושלם קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול פלה כי לחרבה תהנה הארץ: בעת ההיא נאם-יהנה יוציאו (ויציאו) את-עצמות מלכי-יהודה ואת-עצמות-שריו ואת-עצמות הפהלים ואת עצמות הנביאים ואת עצמות יושבי-ירושלם מקבריהם: ושטחום לשמש ולירח ולכל צבא השמים אשר אהבו ואשר עבדום ואשר הלכו אחריהם ואשר דרשום ואשר השתחוו להם לא יאספו ולא יקברו לדמן על-פני האדמה יהיו: ונבחר מנת מחיים לכל השארית הנשארים מן-המשפחה הרעה הזאת בכל-המקומות הנשארים אשר הדחתים שם נאם יהנה צבאות:

ירמיהו ט, כב - כג

כה אמר יהנה אל-יתהלל חכם בחכמתו ואל-יתהלל הגבור בגבורתו אל-יתהלל עשיר בעשרו: כי אם-בזאת יתהלל המתהלל השכל וינדע אותו כי אני יהנה עשה חסד משפט וצדקה בארץ כפי-באלה חפצתי נאם-יהנה:

שמיני

אשכנזים: שמואל ב' ו, א - ז, י
ספרדים: שמואל ב' ו, א - ט

וַיִּסַּף עוֹד דָּוִד אֶת־כָּל־בְּחֹר בְּיִשְׂרָאֵל שְׁלֹשִׁים אֶלֶף: וַיִּקֶּם וַיְגַלֵּךְ דָּוִד וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ מִבְּעָלֵי יְהוּדָה לְהַעֲלוֹת מִשָּׁם אֶת אַרְוֹן הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר־נִקְרָא שֵׁם שָׁם יְהוָה צְבָאוֹת יֹשֵׁב הַכְּרִיבִים עָלָיו: וַיִּרְכְּבוּ אֶת־אַרְוֹן הָאֱלֹהִים אֶל־עֲגֹלָה חֲדָשָׁה וַיִּשָּׂאֵהוּ מִבַּיִת אַבְיָנָדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה וַעֲזָא וְאֶחָיו בְּנֵי אַבְיָנָדָב נְהִיגִים אֶת־הָעֲגֹלָה חֲדָשָׁה: וַיִּשָּׂאֵהוּ מִבַּיִת אַבְיָנָדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה עִם אַרְוֹן הָאֱלֹהִים וְאֶחָיו הַלֵּךְ לִפְנֵי הָאֲרוֹן: וְדָוִד וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל מִשְׁחָקִים לִפְנֵי יְהוָה בְּכָל עֲצֵי בְרוֹשִׁים וּבְכַנְרֹת וּבְנִבְלִים וּבְתַפִּים וּבְמַנְעֻנְעִים וּבְצִלְצְלִים: וַיָּבֹאוּ עַד־נֶגֶן נָכוֹן וַיִּשְׁלַח עֲזָה אֶל־אַרְוֹן הָאֱלֹהִים וַיֹּאחֲזֵ בּוֹ כִּי שָׁמְטוּ הַבְּקָר: וַיַּחֲרֹ־אֶף יְהוָה בְּעֲזָה וַיַּכְהוּ שָׁם הָאֱלֹהִים עַל־הַשָּׁל וַיָּמַת שָׁם עִם אַרְוֹן הָאֱלֹהִים: וַיַּחֲר לְדָוִד עַל אֲשֶׁר פָּרַץ יְהוָה פָּרִץ בְּעֲזָה וַיִּקְרָא לַמָּקוֹם הַהוּא פָּרִץ עֲזָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וַיִּרְא דָּוִד אֶת־יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא וַיֹּאמֶר אֵיךְ יָבֹא אֵלַי אַרְוֹן יְהוָה: וְלֹא־אָבִה דָּוִד לְהִסִּיר אֵלָיו אֶת־אַרְוֹן יְהוָה עַל־עֵיר דָּוִד וַיִּטְהֹו דָּוִד בֵּית עֶבֶד־אֲדָם הַנְּתִי: וַיִּשָּׁב אַרְוֹן יְהוָה בֵּית עֶבֶד אֲדָם הַנְּתִי שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים וַיִּבְרַךְ יְהוָה אֶת־עֶבֶד אֲדָם וְאֶת־כָּל־בֵּיתוֹ: וַיִּזְדַּר לַמֶּלֶךְ דָּוִד לֵאמֹר בְּרַךְ יְהוָה אֶת־בֵּית עֶבֶד אֲדָם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ בְּעַבְדֵי אַרְוֹן הָאֱלֹהִים וַיְגַלֵּךְ דָּוִד וַיַּעַל אֶת־אַרְוֹן הָאֱלֹהִים מִבַּיִת עֶבֶד אֲדָם עֵיר דָּוִד בְּשִׁמְחָה: וַיְהִי כִּי צָעְדוּ נִשְׂאֵי אַרְוֹן־יְהוָה שְׁשֵׁה צְעָדִים וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא: וְדָוִד מְכַרְכֵּר בְּכָל־עֵז לִפְנֵי יְהוָה וְדָוִד חָגַר אֶפֶוד בַּד: וְדָוִד וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל מַעֲלִים אֶת־אַרְוֹן יְהוָה בְּתַרוּעָה וּבְקוֹל שׁוֹפָר: וְהָיָה אַרְוֹן יְהוָה בָּא עֵיר דָּוִד וּמִיכַל בַּת־שְׁאוּל נִשְׁקָפָה וּבְעַד הַחֲלוֹן וַתִּרְא אֶת־הַמֶּלֶךְ דָּוִד מִפְּנֵי וּמְכַרְכֵּר לִפְנֵי יְהוָה וַתִּבְזֹ לוֹ בְּלִבָּהּ: וַיָּבֹאוּ אֶת־אַרְוֹן יְהוָה וַיִּצְנְנוּ אִתּוֹ בְּמִקְוָמוֹ בְּתוֹךְ הָאֶהָל אֲשֶׁר נָטָה־לוֹ דָּוִד וַיַּעַל דָּוִד עֹלוֹת לִפְנֵי יְהוָה וּשְׁלָמִים: וַיְכַל דָּוִד מִהַעֲלוֹת הָעוֹלָה וְהַשְּׁלָמִים וַיִּבְרַךְ אֶת־הָעָם בְּשֵׁם יְהוָה צְבָאוֹת: וַיַּחֲלַק לְכָל־הָעָם לְכָל־הַמּוֹן יִשְׂרָאֵל לְמֵאִישׁ וְעַד־אִשָּׁה לְאִישׁ חֶלֶת לַחֵם אֹחַת וְאֲשֶׁפֶר אֹחֵד וְאִשִּׁישָׁה אֹחַת וַיְגַלֵּךְ כָּל־הָעָם אִישׁ לְבֵיתוֹ:

כאן מסיימים הספרדים

וַיִּשָּׁב דָּוִד לְבִרְךְ אֶת־בֵּיתוֹ וַתֵּצֵא מִיכַל בַּת־שְׁאוּל לְקַרְאֵת דָּוִד וַתֹּאמֶר מַה־נִּכְפַּר הַיּוֹם מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נִגְלָה הַיּוֹם לְעֵינַי אִמְתוֹת עֲבָדָיו כַּהֲנָלוֹת נִגְלוֹת אֹתוֹ הַרְקִים: וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־מִיכַל לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר בְּחַר־בִּי מֵאֲבֹיךָ וּמִכָּל־בֵּיתוֹ לְצוֹת אֹתִי נָגִיד עַל־עַם יְהוָה עַל־יִשְׂרָאֵל וְשִׁחַקְתִּי לִפְנֵי יְהוָה: וַנִּקְלַתִּי עוֹד מִזֹּאת וְתִיַתִּי שָׁפַל בְּעֵינַי וְעַם־הָאֲמֹהוֹת אֲשֶׁר אֲמַרְתָּ עִמָּם אֶכְבְּדָהּ: וְלִמִּיכַל בַּת־שְׁאוּל לֹא־תִהְיֶה לָּהּ יָלֵד עַד יוֹם מוֹתָהּ:

וַיְהִי כִּי־יֹשֵׁב הַמֶּלֶךְ בְּבֵיתוֹ וַיְהוּה הַנִּיחַ לוֹ מִסְכִּיב מִכָּל־אֲבֹיָיו: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל־נְתַן הַנְּבִיא רָאָה זֶה אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּבֵית אַרְזִים וְאַרְוֹן הָאֱלֹהִים יֹשֵׁב בְּתוֹךְ תִּירֵיעָה: וַיֹּאמֶר נְתַן אֶל־הַמֶּלֶךְ כָּל אֲשֶׁר בְּלִבְבָךְ לֵךְ עֲשֵׂה כִּי יְהוָה עִמָּךְ: וַיְהִי בְּלִילָה הַהוּא וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־נְתַן לֵאמֹר: לֵךְ וְאִמְרַתְּ אֶל־עַבְדֵי אֶל־דָּוִד כֹּה אָמַר יְהוָה הֵאֲתָה תִכְנֶנְה־לִּי בֵּית לְשִׁבְתִּי: כִּי לֹא יִשְׁבְּתִי בְּבֵית לְמִיּוֹם הָעֹלָתִי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמְצֹרִים וְעַד תַּיּוֹם הַזֶּה וְאַהֲרִיב מִתְּהַלֵּךְ בְּאֶהָל וּבְמִשְׁכַּן: כָּל־אֲשֶׁר־הִתְחַלְּקְתִּי בְּכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַדָּבָר דְּבַרְתִּי אֶת־אֲחֵד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר צִוִּיתִי לְרַעוֹת אֶת־עַמִּי אֶת־יִשְׂרָאֵל

לאמר למה לא־בניתם לי בית ארזים: ועתה כה־תאמר לעבדי לדוד כה אמר יהוה צבאות אני לקחתיה מן־הנה מִאֶחָר הַצֵּאן לְהִנֹּחַ נִגִּיד עַל־עַמִּי עַל־יִשְׂרָאֵל: וְאֶהְיֶה עִמָּךְ כְּכֹל אֲשֶׁר הִלַּכְתָּ וְאֶכְרַתָּה אֶת־כָּל־אִיבֶיךָ מִפְּנֵיךָ וְעַשְׂתִּי לְךָ שֵׁם גָּדוֹל כְּשֵׁם הַגְּדֹלִים אֲשֶׁר בְּאַרְצֵי: וְשִׁמְתִי מְקוֹם לְעַמִּי לְיִשְׂרָאֵל וְנִטְעַתִּיו וְשָׁכַן תַּחְתָּיו וְלֹא יִרְגַּז עוֹד וְלֹא־יִסְיֹפוּ בְנֵי־עוֹלָה לְעַנּוּתוֹ כְּאֲשֶׁר בְּרֵאשׁוֹנָה: וְלִמֵּן־הַיּוֹם אֲשֶׁר צִוִּיתִי שְׁפָטִים עַל־עַמִּי יִשְׂרָאֵל וְהִנִּיחִתִּי לְךָ מִכָּל־אִיבֶיךָ וְהִגִּיד לְךָ יְהוָה כִּי־בֵית יַעֲשֶׂה־לְךָ יְהוָה: כִּי וַיִּמְלֹאוּ יְמֶיךָ וְשָׁכַבְתָּ אֶת־אַבְתֵּיךָ וְהִקִּימְתִי אֶת־נִרְעָךָ אַחֲרֶיךָ אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּעֶדָּךָ וְהִכִּינִתִּי אֶת־מַמְלַכְתּוֹ: הוּא יִבְנֶה־בֵּית לְשִׁמִּי וְכִנְנִתִּי אֶת־כֶּסֶף מַמְלַכְתּוֹ עַד־עוֹלָם: אֲנִי אֶהְיֶה־לְךָ לְאָב וְהוּא יִהְיֶה־לִּי לְבֵן אֲשֶׁר בְּתַעֲוֹתָו וְהִכַּחֲתִיו בְּשִׁבְט אֲנָשִׁים וּבְנָגְעֵי בְנֵי אָדָם: וְחִסְדֵי לֹא־יִסּוּר מִמֶּנּוּ כְּאֲשֶׁר חִסְרִיתִי מֵעַם שְׂאִיל אֲשֶׁר חִסְרִיתִי מִלְּפָנֶיךָ: וְנֹאמֵן בֵּיתְךָ וּמַמְלַכְתְּךָ עַד־עוֹלָם לְפָנֶיךָ כֶּסֶף וְיִהְיֶה נִכּוֹן עַד־עוֹלָם: כְּכֹל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְכָל־הַחֲזוֹנִן הַזֶּה כֵּן דַּבֵּר נָתַן אֶל־דָּוִד:

תזריע

מלכים ב' ד, מב - ה, ט

וְאִישׁ בָּא מִבְּעַל שְׁלֶשָׁה וַיָּבֵא לְאִישׁ הָאֱלֹהִים לֶחֶם בַּפּוּרִים עֲשָׂרִים־לֶחֶם שְׁעִרִים וַיְכַרְמֵל בְּצִלְגֹּו וַיֹּאמֶר תָּן לְעַם וַיֹּאכְלוּ: וַיֹּאמֶר מִשְׁרָתוֹ מַה אַתָּן זֶה לִפְנֵי מַאֵה אִישׁ וַיֹּאמֶר תָּן לְעַם וַיֹּאכְלוּ כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֲכַל וְהוֹתַר: וַיִּתֵּן לַפְּנִיתָם וַיֹּאכְלוּ וַיֹּוֹתְרוּ כַּדָּבָר יְהוָה: וַנִּעְמָן שַׂר־צְבָא מֶלֶךְ־אַרֶם הֵיחָה אִישׁ גָּדוֹל לִפְנֵי אֲדֹנָיו וַנִּשָּׂא פָּנָיו כִּי־בָו נָתַן־יְהוָה תְּשׁוּעָה לְאַרֶם וְהָאִישׁ הֵיחָה גְבוּר חֵיל מְצַרַע: וְאַרֶם יֵצֵאוּ גְדוּדִים וַיִּשְׁבּוּ מֵאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל נַעֲרָה קַטְנָה וְתָהִי לִפְנֵי אִשֶׁת נַעֲמָן: וְתֹאמֶר אֶל־גְּבֵרְתָהּ אַחֲלִי אֲדֹנִי לִפְנֵי הַנְּבִיא אֲשֶׁר בְּשַׁמְרוֹן אִי יֹאסֵף אֹתוֹ מְצַרַעְתּוֹ: וַיָּבֵא וַיַּגִּד לְאֲדֹנָיו לֵאמֹר כְּזֹאת דִּבְרָה הַנַּעֲרָה אֲשֶׁר מֵאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־אַרֶם לְךָ־בָּא וְאֶשְׁלַחְתָּ סֹפֵר אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיִּקַּח בְּדָו עֶשֶׂר כַּכְרֵי־כֶסֶף וְשֵׁשֶׁת אֲלָפִים זָהָב וְעֶשֶׂר חֲלִיפוֹת בְּנָדִים: וַיָּבֵא הַסֹּפֵר אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר וְעַתָּה כְּבוֹא הַסֹּפֵר הַזֶּה אֵלַיךָ הֵנָּה שְׁלַחְתִּי אֵלַיךָ אֶת־נַעֲמָן עַבְדִּי וְאֶסְפְּתוֹ מְצַרַעְתּוֹ: וַיְהִי כִּקְרֹא מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַסֹּפֵר וַיִּקְרַע בְּגָדָיו וַיֹּאמֶר הָאֱלֹהִים אֲנִי לְהַמִּית וְלַחַיּוֹת כִּי־זֶה שְׁלַח אֵלַי לְאֹסֵף אִישׁ מְצַרַעְתּוֹ כִּי אֶדְדַּעֲוֹנָא וְרָאוּ כִּי־מִתְאַנֶּה הוּא לִי: וַיְהִי כַּשְּׁמַע וְאֵלִישַׁע אִישׁ־הָאֱלֹהִים כִּי־קָרַע מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶת־בְּגָדָיו וַיִּשְׁלַח אֶל־הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר לְמָה קָרַעְתָּ בְּגָדֶיךָ וַיֹּבֵא־נָא אֵלַי וַיִּדַע כִּי יֵשׁ נְבִיא בְּיִשְׂרָאֵל: וַיָּבֵא נַעֲמָן בְּסוּסוֹ וּבַרְכָבוֹ וַיַּעֲמֵד בַּתַּחַת־הַבַּיִת לְאֵלִישַׁע: וַיִּשְׁלַח אֵלָיו אֵלִישַׁע מִלְּאָךְ לֵאמֹר הֲלוֹךְ וְרַחֲצֵתָ שְׁבַע־פְּעָמַיִם בַּיַּרְדֵּן וַיֵּשֶׁב בְּשַׂרְךָ לָךְ וְסִהַר: וַיִּקְצַף נַעֲמָן וַיִּלְךָ וַיֹּאמֶר הֵנָּה אֲמַרְתִּי אֵלַי וַיֵּצֵא וַעֲמַד וַקְרָא בְּשֵׁם־יְהוָה אֱלֹהָיו וְהִנֵּף יָדוֹ אֶל־הַמְּקוֹם וְאֹסֵף הַמְצַרַע: הֲלֹא טוֹב אֲמַנָּה (אבנָה) וּפְרַפֵּר נַחְרוֹת דְּמִשְׁק מִכָּל מִימֵי יִשְׂרָאֵל הֲלֹא־אַרְחֵץ בָּהֶם וְסִחַרְתִּי וַיִּפֹּן וַיִּלְךָ בַּחֲמָה: וַיִּגְשׁוּ עַבְדָּיו וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ אֲבִי דָבָר גָּדוֹל הַנְּבִיא דַּבֵּר אֵלַיךָ הֲלוֹא תַעֲשֶׂה וְנָא כִּי־אָמַר אֵלַיךָ רַחֵץ וְסִהַר: וַיַּרְדַּ וַיִּטְבֵּל בַּיַּרְדֵּן שְׁבַע פְּעָמַיִם כַּדָּבָר אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיֵּשֶׁב בְּשָׂרוֹ כַּבְּשָׂר גַּעַר קָטָן וַיִּסְתַּחֵר: וַיָּשָׁב אֶל־אִישׁ הָאֱלֹהִים הוּא וְכָל־מַחְנֵהוּ וַיָּבֵא וַיַּעֲמֵד לִפְנֵי וַיֹּאמֶר הִנֵּה־נָא יָדַעְתִּי כִּי אֵין אֱלֹהִים כְּכֹל־הָאָרֶץ כִּי אִם־בְּיִשְׂרָאֵל וְעַתָּה קַח־נָא בְרֶכֶת מֵאֵת עַבְדְּךָ: וַיֹּאמֶר חִי־יְהוָה אֲשֶׁר־עֲמַדְתִּי לִפְנָיו אִם־אֶקַּח וַיַּפְצַר־בוֹ לְקַחַת וַיִּמָּאֵן: וַיֹּאמֶר

נעמן וְלֹא יתְּנֶנָּה לְעַבְדֶּךָ מִשָּׂא צְמֵד־פְּרָדִים אֲדַמָּה כִּי לֹא־נִעְשָׂה עוֹד עַבְדְּךָ עִלָּה וְזִבְחָ לְאֱלֹהִים אֲחֵרִים כִּי אִם־לַיהוָה: לְדַבֵּר הַזֶּה וְסִלַּח יְהוָה לְעַבְדְּךָ בְּכּוֹא אֲדַנִּי בֵּית־רַמּוֹן לְהַשְׁתַּחֲוֹת שְׁמָה וְהוּא | נִשְׁעַן עַל־יָדָי וְהַשְׁתַּחֲוִיתִי בֵּית רַמּוֹן בְּהַשְׁתַּחֲוִיתִי בֵּית רַמּוֹן וְסִלַּח־יְהוָה (וְסִלַּח־נֹא־יְהוָה) לְעַבְדְּךָ בְּדַבֵּר הַזֶּה: וַיֹּאמֶר לוֹ לָךְ לְשָׁלוֹם וַיִּלְךָ מֵאֶתוֹ כְּבָרַת אֲרָץ:

מצורע

מלכים ב' ג' - ג

וְאֲרַבְעָה אַנְשִׁים הָיוּ מִצֹּרְעִים פָּתַח הַשָּׁעַר וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ מַה אֲנַחְנוּ יֹשְׁבִים פֶּה עַד־מָתְנוּ: אִם־אֲמַרְנוּ נָבוֹא הָעִיר וְהִרְעַב בְּעִיר וּמָתְנוּ שָׁם וְאִם־יִשְׁכַּנוּ פֶּה וּמָתְנוּ וְעַתָּה לָכֵן וְנִפְלָה אֶל־מַחֲנֵה אֲרָם אִם־יַחֲיֵנוּ נַחֲיָה וְאִם־יָמִיתְנוּ וּמָתְנוּ: וַיִּקְמוּ בְּשֹׁפֶף לָבוֹא אֶל־מַחֲנֵה אֲרָם וַיָּבֹאוּ עַד־קִצְהַ מַחֲנֵה אֲרָם וְהָנִיחַ אִין־שָׁם אִישׁ: וְאֲדָנִי הַשְּׁמִיעָה | אֶת־מַחֲנֵה אֲרָם קוֹל רֹכֵב קוֹל סוֹס קוֹל תֵּיִל גְּדוֹל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אֲחֵיו הִנֵּה שָׁכַר־עֲלֵינוּ מִלֶּךְ יִשְׂרָאֵל אֶת־מַלְכֵי הַחַתִּים וְאֶת־מַלְכֵי מִצְרָיִם לָבוֹא עֲלֵינוּ: וַיִּקְוֹמוּ וַיִּנְסוּ בְּשֹׁפֶף וַיַּעֲזְבוּ אֶת־אֲהֻלֵיהֶם וְאֶת־סוּסֵיהֶם וְאֶת־חֲמֹרֵיהֶם הַמַּחֲנֵה כַּאֲשֶׁר־הָיָה וַיִּנְסוּ אֶל־נַפְשָׁם: וַיָּבֹאוּ הַמִּצְרָעִים הָאֵלֶּה עַד־קִצְהַ הַמַּחֲנֵה וַיָּבֹאוּ אֶל־אֲהֵל אֶחָד וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׂאוּ מִשֶּׁם בַּסֶּף וְזָהָב וּבַגְדִים וַיִּלְכוּ וַיִּטְמְנוּ וַיִּשְׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל־אֲהֵל אֲחֵר וַיִּשְׂאוּ מִשֶּׁם וַיִּלְכוּ וַיִּטְמְנוּ: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ לֹא־כֵן | אֲנַחְנוּ עֹשִׂים הַיּוֹם הַזֶּה יוֹם־בְּשִׁרְתָּה הוּא וְאֲנַחְנוּ מַחֲשִׁים וְחַכְיֵנוּ עַד־אֹר הַבֶּקֶר וּמִצְאָנוּ עוֹנֵן וְעַתָּה לָכֵן וְנִבְאָה וְנִגְיָדָה בֵּית הַמֶּלֶךְ: וַיָּבֹאוּ וַיִּקְרְאוּ אֶל־שָׁעַר הָעִיר וַיִּגְיְדוּ לָהֶם לֵאמֹר בָּאוּ אֶל־מַחֲנֵה אֲרָם וְהָנִיחַ אִין־שָׁם אִישׁ וְקוֹל אֲדָם כִּי אִם־הַסּוֹס אֲסוּר וְהַחֲמֹר אֲסוּר וְאֵהֲלִים כַּאֲשֶׁר־הֵמָּה: וַיִּקְרָא הַשְּׁעָרִים וַיִּגְיְדוּ בֵּית הַמֶּלֶךְ פְּנִימָה: וַיִּקָּם הַמֶּלֶךְ לַיְלָה וַיֹּאמֶר אֶל־עַבְדָּיו אֲגִידָה־נָּא לָכֶם אֶת אֲשֶׁר־עָשׂוּ לָנוּ אֲרָם יָדְעוּ כִּי־רַעֲבִים אֲנַחְנוּ וַיִּצְאוּ מִן־הַמַּחֲנֵה לְהַחֲבִיב בַּשָּׂדֶה (בַּהַשְׂדֵּה) לֵאמֹר כִּי־יִצְאוּ מִן־הָעִיר וְנִתְפָּשׂם חַיִּים וְאֶל־הָעִיר נָבֹא: וַיַּעַן אֶחָד מֵעַבְדָּיו וַיֹּאמֶר וַיִּקְחוּ־נָא חֲמִשָּׁה מִן־הַסּוּסִים הַנִּשְׂאָרִים אֲשֶׁר נִשְׂאָרוּ־בָּהּ הַנֶּחֱם כְּכֹל־הַמּוֹן (הַהַמּוֹן) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נִשְׂאָרוּ־בָּהּ הַנֶּחֱם כְּכֹל־הַמּוֹן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־תָּמוּ וְנִשְׁלַחַה וְנִרְאָה: וַיִּקְחוּ שְׁנֵי רֹכְבֵי סוּסִים וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אֶחָדִי מַחֲנֵה־אֲרָם לֵאמֹר לָכוּ וּרְאוּ: וַיִּלְכוּ אַחֲרֵיהֶם עַד־הַיַּרְדֵּן וְהָנִיחַ כָּל־הַיַּרְדֵּן מִלֵּאָה בְּגָדִים וְכַלִּים אֲשֶׁר־הִשְׁלִיכוּ אֲרָם בַּחֲפֹז (בַּחֲחֹפִז) וַיִּשְׁבּוּ הַמִּלְאָכִים וַיִּגְדּוּ לַמֶּלֶךְ: וַיִּצְא הָעָם וַיָּבִיזוּ אֶת מַחֲנֵה אֲרָם וַיְהִי סֵאֶה־סֵלֶת בַּשָּׁקַל וְסֵאֲתִים שְׁעָרִים בַּשָּׁקַל כְּדַבֵּר יְהוָה: וְהַמֶּלֶךְ הִפְקִיד אֶת־הַשְּׁלִישׁ אֲשֶׁר־נִשְׁעַן עַל־יָדוֹ עַל־הַשָּׁעַר וַיִּרְמְסוּהוּ הָעָם בַּשָּׁעַר וַיָּמַת כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּרַדַּת הַמֶּלֶךְ אֵלָיו: וַיְהִי כְּדַבֵּר אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל־הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר סֵאֲתִים שְׁעָרִים בַּשָּׁקַל וְסֵאֶה־סֵלֶת בַּשָּׁקַל יְהִי כַּעַת מִחֵר בַּשָּׁעַר שְׁמֵרוֹן: וַיַּעַן הַשְּׁלִישׁ אֶת־אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיֹּאמֶר וְהָנִיחַ יְהוָה עֲשֵׂה אַרְבּוֹת בַּשְּׁמַיִם תִּהְיֶה כְּדַבֵּר הַזֶּה וַיֹּאמֶר הַנֶּה רָאָה בְּעֵינֶיךָ וּמִשֶּׁם לֹא תֹאכַל: וַיְהִי־לוֹ כֵּן וַיִּרְמְסוּ אֹתוֹ הָעָם בַּשָּׁעַר וַיָּמַת:

אחרי מות

יחזקאל כב, א - טו

ויהי דבר־יהוה אלי לאמר: ואתה בן־אדם התשפט התשפט את־עיר הדמים והודע־עֵתָה את־כָּל־תועבותיה: ואמרת־כֹּה אמר־אֲדֹנָי יהוה עיר שפכת דם בתוכה לבוא עֵתָה ועֵשְׂתָה גלולים עליה לטמאה: בדמדך אשר־שפכת אשמת ובגלוליה אשר־עשית טמאת ותקריבי ימיה ותבוא עד־שנותיה על־כֵּן נתתיך חרפה לגוים וקלסה לכל־הארצות: הקרבות והרחקות ממך ותקלו־בך טמאת השם רבת המהומה: הנה נשיאי ישראל איש לזרעו היו בך למען שפוך־דם: אב ואם הקלו בך לגר עשו בעשק בתוכך יתום ואלמנה הונו בך: קדשי בגות ואת־שבתתי חללת: אנשי רכיל היו בך למען שפוך־דם ואל־ההרים אכלו בך זמה עשו בתוכך: ערות־אב גלה־בך טמאת הנדה ענו־בך: ואיש ואת־אשת רעהו עשה תועבה ואיש את־כלתו טמא בזמה ואיש את־אחותו בת־אביו ענה־בך: שחד לקחו־בך למען שפוך־דם נשד ותרבית לקחת ותבצעי רעיד בעשק ואתי שכחת נאם אֲדֹנָי יהוה: והנה הפיתי כפי אל־בצעך אשר עשית ועל־דמדך אשר היו בתוכך: הבעמד לבד אסתחוננה ידוך למים אשר אני עשה אותך אני יהוה דברתי ועשיתי: והפיצותי אותך בגוים וזריתיך בארצות והתמתי טמאתך ממך: ונחלת בך לעיני גוים ונדעת כִּי־אני יהוה:

קדושים

אשכנזים: עמוס ט, ז - טו

הלוא כבני כשמים אתם לי בני ישראל נאם־יהוה הלא את־ישראל העליתל מארץ מצרים ופלטיתים מפפתור וארם מקיר: הנה עיני ו אֲדֹנָי יהוה בממלכת החטאה והשמדתי אתה מעל פני האדמה אפס כי לא השמיד אשמיד את־בית יעקב נאם־יהוה: כִּי־הנה אנכי מצוה והנעותי בכל־הגוים את־בית ישראל כאשר יזוע בפכרה ולא־יפול צרור ארץ: בתרב זמותו כל חטאי עמי האמרים לא־תגיש ותקדים בעיניו הרעה: ביום ההוא אקים את־ספת דויד הנפלת ונדרתי את־פרציהן והרסתיו אקים ובניתיה בימי עולם: למען יירשו את־שארית אדום וכל־הגוים אשר־נקרא שמי עליהם נאם־יהוה עשה זאת: פ הנה ימים באים נאם־יהוה ונגש חורש בקצר ודך ענבים במשך תזרע והטיפו ההרים עֵסִיס וכל־הנובעות תתמוגגנה: ושבתו את־שבות עמי ישראל ובנו ערים נשמות וישבו ונטעו כרמים ושתו את־דיגם ועשו גנות ואכלו את־פריהם: ונטעתים על־אדמתם ולא ינתשו עוד מעל אדמתם אשר נתתי להם אמר יהוה אל־היך:

ספרדים: יחזקאל כ, ב - ג

ויהי דבר־יהוה אלי לאמר: בן־אדם דבר את־זקני ישראל ואמרת אליהם כֹּה אמר אֲדֹנָי יהוה הלדרש אתי אתם באים חִי־אני אס־אדבש לכם נאם אֲדֹנָי יהוה: התשפט אתם התשפט בן־אדם את־תועבת אבותם הודיעם: ואמרת אליהם כֹּה־אמר אֲדֹנָי יהוה ביום בקרי בישראל ואשא ידי לזרע בית יעקב ואודע להם בארץ מצרים ואשא ידי להם לאמר אני יהוה אלהיכם: ביום ההוא נשאתי ידי להם להוציאם מארץ מצרים אל־ארץ אשר־תרתי להם וזבת חלב ודבש צבי היא לכל־הארצות: ואמר אליהם איש שקוצי עיניו

השליכו ובגלולי מצרים אל תטמאו אני יהוה אלהיכם: וימרוכי ולא אבו לשמע אלי איש את שקוצי עיניהם לא השליכו ואת גלולי מצרים לא עזבו ואמר לשפך חמתי עליהם לכלות אפי בהם בתוך ארץ מצרים: ואעש למען שמי לבלתי החל לעיני הגוים אשר תמה בתוכם אשר נודעתי אליהם לעיניהם להוציאם מארץ מצרים: ואוציאם מארץ מצרים ואבאם אל המדבר: ואתן להם את חקותי ואת משפטי הודעתי אותם אשר יעשה אותם האדם וחי בהם: וגם את שבתותי נתתי להם להנות לאות ביני וביניהם לדעת כי אני יהוה מקדשם: וימרוכי בית ישראל במדבר בחקותי לא הלכו ואת משפטי מאסו אשר יעשה אתם האדם וחי בהם ואת שבתתי חללו מאד ואמר לשפך חמתי עליהם במדבר לכלותם: ואעשה למען שמי לבלתי החל לעיני הגוים אשר הוצאתים לעיניהם: וגם אני נשאתי ידו להם במדבר לבלתי הביא אותם אל הארץ אשר נתתי וזבת חלב ודבש צבי היא לכל הארצות: וען במשפטי מאסו ואת חקותי לא הלכו בהם ואת שבתותי חללו כי אחרי גלוייהם לבם הלך: ותחס עיני עליהם משחתם ולא עשיתי אותם כלה במדבר: ואמר אל בנייהם במדבר בחוקי אבותיכם אל תלכו ואת משפטיהם אל תשמרו ובגלוייהם אל תטמאו: אני יהוה אלהיכם בחקותי לכו ואת משפטי שמרו ועשו אותם: ואת שבתותי קדשו והיו לאות ביני וביניכם לדעת כי אני יהוה אלהיכם:

אמור

יחזקאל מד, ט - לא

והפניהם הלויים בני צדוק אשר שמרו את משמרת מקדשי בתעות בני ישראל מעלי המה יקרבו אלי לשרתני ועמדו לפני להקריב לי חלב ודם נאם אדני יהוה: המה יבאו אל מקדשי והמה יקרבו אל שלחני לשרתני ושמרו את משמרת: והיה בבואם אל שערי החצר הפנימית בני פשתים ילבשו ולא יעלה עליהם צמר בשרתם בשערי החצר הפנימית ובויתם: פארי פשתים יהיו על ראשם ומכנסי פשתים יהיו על מתניהם לא יחגרו ביזע: ובצאתם אל החצר החיצונה אל החצר החיצונה אל העם יפשטו את בגדיהם אשר המה משרתם בם והניחו אותם בלשכת הקדש ולבשו בגדים אחרים ולא יקדשו את העם בבגדיהם: וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו פסום יכסמו את ראשיהם: וגון לא ישתו כל כהן בבואם אל החצר הפנימית: ואלמנה ונרושה לא יקחו להם לנשים כי אם בתולות מזרע בית ישראל והאלמנה אשר תהיה אלמנה מכהן יקחו: ואת עמי יורו בין קדש לחל ובין טמא לטהור יודעם: ועל ריב המה ועמדו למשפט (לשפט) במשפטי ישפטו (ושפטו) ואת תורתי ואת חקתי בכל מועדי ישמרו ואת שבתותי יקדשו: ואלמת אדם לא יבוא לטמאה כי אם לאב ולאם ולבן ולבת לאח ולאחות אשר לא היתה לאיש וטמאו: ואחרי טהרתו שבעת ימים יספרו לו: ובויום באו אל הקדש אל החצר הפנימית לשרת בקדש יקריב חטאתו נאם אדני יהוה: והיתה להם לנחלה אני נחלתם ונחלתם ונחלתם: המנחה והחטאת והאשם המה יאכלום וכל חרם בישראל להם יהיה: וראשית כל בפורי כל וכל תרומת כל

מכל תרומותיכם לפתנים יהיה וראשית ערסותיכם תתנו לפתן להניח ברכה אל ביתך:
 כל-גבלה וטרפה מן-הערף ומן-הבהמה לא יאכלו הפתנים:

בהר סיני

ירמיהו לב, ו-ט

ויאמר ירמיהו הנה דברי-יהוה אלי לאמר: הנה הנמאל בן-שלם דרךך בא אליך לאמר קנה לך את-שדך אשר בענתות כי לך משפט הנאלה לקנות: ויבא אלי הנמאל בן-דדי כדבר יהוה אל-חצר המטרה ויאמר אלי קנה נא את-שדך אשר-בענתות אשר ו בארץ בנימין כי-לך משפט הירשה ולך הנאלה קנה-לך ואדע כי דברי-יהוה הוא: ואקנה את-השדה מאת הנמאל בן-דדי אשר בענתות ואשקלה-לו את-הכסף שבעה שקלים ועשרה הכסף: ואכתב בספר ואחתם ואעד עדים ואשקל הכסף במאזנים: ואקח את-ספר המקנה את-החתום המצנה והחקים ואת-הגלוי: ואתן את-הספר המקנה אל-ברוך בן-נריה בן-מחסיה לעיני הנמאל דדי ולעיני העדים הכתבים בספר המקנה לעיני כל-היהודים הישבים בחצר המטרה: ואצוה את-ברוך לעיניהם לאמר: כה-אמר יהוה צבאות אלהי ישראל לקוח את-הספרים האלה את ספר המקנה הזה ואת החתום ואת ספר הגלוי הזה ונתתם בכלי-חרש למען ועמדו ימים רבים: כי כה אמר יהוה צבאות אלהי

ישראל עוד יקנו בתים ושדות וכרמים בארץ הזאת:

ואתפלל אל-יהוה אחרי תתי את-ספר המקנה אל-ברוך בן-נריה לאמר: אלהי אדני יהוה הנה ו אתה עשית את-השמים ואת-הארץ בכתף הגדול ובזרוע הנטויה לא-יפלא ממך כל-דרך: עשה חסד לאלפים ומשלם עון אבות אל-חיק בניהם אחריהם האל הגדול הגבור יהוה צבאות שמו: גדל העצה ורב העליליה אשר-עיניך פקחות על-כל-דרך בני אדם לתת לאיש כדרך-כיו וכפרי מעלליו: אשר-שמת אותם ומפתים בארץ-מצרים עד-הנזם הזה ובישראל ובאדם ותעשה-לך שם כיום הזה: ותצא את-עמך את-ישראל מארץ מצרים באתות ובמופתים ובגד חזקה ובאזרוע נטויה ובמורא גדול: ותתן להם את-הארץ הזאת אשר-נשבעת לאבותם לתת להם ארץ זבת חלב ודבש: ויבאו וירשו אותה ולא-שמעו בקולך ובתורתך (ובתרותך) לא-תלכו את כל-אשר צויתם להם לעשות לא עשו ותקרא אתם את כל-הרעה הזאת: הנה הסללות באו העיר ללכדה והעיר נתנה בגד הפשדים הנלחמים עליה מפני התרב והרעב והדבר ואשר דברת הנה והנה ראה: ואתה אמרת אלי אדני יהוה קנה-לך השדה בכסף והעד עדים והעיר נתנה בגד הפשדים: ויהי דברי-יהוה אלי-ירמיהו לאמר: הנה אני יהוה אלהי כל-בשר הממני ופלא כל-דרך:

בחוקותי

ירמיהו טז, יט-יז

יהוה עני ומעני ומנוסי ביום צרה אליך גוים יבאו מאפסי-ארץ ויאמרו אף-שקר נחלנו אבותינו הבל ואין-בם מועיל: תעשה-לו אדם אלהים והמה לא אלהים: לכן הנני

מודיעם בפעם הזאת אודיעם את־ידי ואת־גבורתי וידעו כי־שמי יהנה: חטאת
 יהודה כתיבה בעט ברזל בצפרן שמיר חרושה על־לוח לבם ולקרנות מזבחותיכם:
 בזכר בניהם מזבחותם ואשריהם על־עץ רענן על גבעות הנבהות: הררי בשדה חילף
 כל־אוצרותיך לבז אתן במתיך בחטאת בכל־גבוליך: ושמטתה ובה מנחלתך אשר נתתי
 לך והעבדתיך את־איביך בארץ אשר לא־ידעת כי־אש קדחתם באפי עד־עולם תוקד:
 כה ו אמר יהנה ארור הנבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרעו ומן־יהנה
 יסור לבו: והיה פערער בערבה ולא יראה פי־יבוא טוב ושכן חררים במדבר ארץ
 מלחה ולא תשב: ברזל הנבר אשר יבטח ביהנה והיה יהנה מבטחו: והיה
 פעץ ו שתול על־מים ועל־יובל ישלח שרשיו ולא יראה (ירא) פי־יבוא חם והיה עלהו
 רענן ובשנת בצרת לא ידאג ולא ימיש מעשות פרו: עקב הלב מכל ואנש הוא מי ידענו:
 אני יהנה חקר לב בתן פלויות ולתת לאיש כדרךי מפרי מעליו: קרא
 דגור ולא ילד עשה עשר ולא במשפט בחצי ימו ועזבנו ובאחריתו יהנה נבל: כסא כבוד
 מרום מראשון מקום מקדשנו: מקנה ישראל יהנה כל־עזביך יבשו וסורי (יסורי) בארץ
 יכתבו כי עזבו מקור מים־חיים את־יהנה:
 רפאני יהנה וארפא הושיעני ואושעה כי תהלתי אתה:

במדבר

הושע ב, א - כב

והיה מספר בני־ישראל כחול הים אשר לא־ימד ולא יספר והיה במקום אשר־יאמר
 להם לא־עמי אתם יאמר להם בני אל־חי: ונקבצו בני־יהודה ובני־ישראל יחדו ושמו
 להם ראש אחד ועלו מן־הארץ כי גדול יום יזרעאל: אמרו לאחיכם עמי ולאחותיכם
 רחמה: ריבו באמכם ריבו פי־היא לא אשתי ואנכי לא אישה ותסר ונוניה מפניה
 ונאפוניה מבין שדיה: פן־אפשיטנה ערמה והצנתיה כיום הנלחה ושמתיה כמדבר ושתה
 בארץ ציה והמתיה בצמא: ואת־בניה לא ארחם פי־בני זנונים המה: כי זנתה אפם
 הבישה הורתם כי אמרה אלכה אחרי מאהבי נתני לחמי וימי צמרי ופשתי שמני
 ושקני: לכן הנני־שד את־דרךך בסירים וגדרתי את־גדרה ונתיבותיה לא תמצא:
 ורדפה את־מאהביה ולא תשיג אתם ובקשתם ולא תמצא ואמרה אלכה ואשובה אל־אישי
 הראשון כי טוב לי אז מעתה: והיא לא ידעה כי אנכי נתתי לה הדגן והתירוש והיצחק
 וכסף הרביתי לה וזהב עשו לבעל: לכן אשוב ולקחתי דגני בעתו ותירושי במועדו
 והצלתי צמרי ופשתי לכסות את־ערותה: ועתה אנלה את־נבלתה לעיני מאהביה ואיש
 לא־יצילנה מגדי: והשבתי כל־משושה חנה חדשה ושבתה וכל מועדה: והשמתי גפנה
 ותאנתה אשר אמרה אתנה המה לי אשר נתנו־לי מאהבי ושמתים ליער ואכלתם חנת
 השדה: ופקדתי עליה את־ימי הבעלים אשר תקטיר להם ותעד נומה וחלותיה ותלך
 אחרי מאהביה ואתי שכחה נאם־יהנה: לכן הגה אנכי מפתיה והלכתיה המדבר
 ודברתי על־לבה: ונתתי לה את־כרמיה משם ואת־עמק עכור לפתח תקנה וענתה שמה
 כימי געוריה וכיום עלותה מארץ מצרים: והיה ביום־ההוא נאם יהנה תקראי אישי ולא־
 תקראי־לי עוד בעלי: והסרתי את־שמות הבעלים מפיה ולא־יזכרו עוד בשם: וכרתי

להם ברית ביום ההוא עם־חנת השדה ועם־עוף השמים ורמש האדמה ולקשת וחרב ומלחמה אשבור מן־הארץ והשכבתיים לבטח: וארשתיך לי לעולם וארשתיך לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים: וארשתיך לי באמונה וידעת את־יהוה:

נשא

שופטים יג, ב - כה

ויהי איש אחד מצרעה ממשפחת הדני ושמו מגוח ואשתו עקרה ולא ילדה: ויבא מלאך־יהוה אל־האשה ויאמר אליה הנה־נא את־עקרה ולא ילדת ויהרית וילדת בן: ועתה השמרי נא ואל־תשתי גין ושכר ואל־תאכלי כל־טמא: כי הגד הרה וילדת בן ומורה לא־יעלה על־ראשו כ־גינזיר אלהים יהנה הנער מן־הבטן והוא יחל להושיע את־ישראל מיד פלשתים: ותבא האשה ותאמר לאישה לאמר איש האלהים בא אלי ומראהו כמראה מלאך האלהים גורא מאד ולא שאלתיהו אי־מנה הוא ואת־שמו לא־הגיד לי: ויאמר לי הגד הרה וילדת בן ועתה אל־תשתי גין ושכר ואל־תאכלי כל־טמא כ־גינזיר אלהים יהנה הנער מן־הבטן עד־יום מותו:

ויעתר מגוח אל־יהוה ויאמר בי אדוני איש האלהים אשר שלחת יבוא־נא עוד אלינו ויורנו מה־נעשה לנער היוולד: וישמע האלהים בקול מגוח ויבא מלאך האלהים עוד אל־האשה והיא יושבת בשדה ומגוח אישה אין עמה: ותמהר האשה ותרוץ ותגד לאישה ותאמר אליו הנה נראה אלי האיש אשר־בא ביום אלי: ויקם וילך מגוח אחרי אשתו ויבא אל־האיש ויאמר לו האתה האיש אשר־דברת אל־האשה ויאמר אני: ויאמר מגוח עתה יבא דבריה מה־יהנה משפט־הנער ומעשהו: ויאמר מלאך יהוה אל־מגוח מכל אשר־אמרתי אל־האשה תשמר: מכל אשר־יצא מפן הגין לא תאכל גין ושכר אל־תשת וכל־טמא אל־תאכל כל אשר־צויתיך תשמר: ויאמר מגוח אל־מלאך יהוה נעצרה־נא אותך ונעשה לפניך גדי עזים: ויאמר מלאך יהוה אל־מגוח אם־תעצרני לא־אכל בלחמך ואם־תעשה עלה ליהוה תעלנה פי לא־יבוע מגוח כ־מלאך יהוה הוא: ויאמר מגוח אל־מלאך יהוה מי שמך כ־יבא דברך (דבריד) וכבודך: ויאמר לו מלאך יהוה למה זה תשאול לשמי והוא־פלא:

ויקח מגוח את־גדי העזים ואת־המנחה ויעל על־הצור ליהוה ומפלא לעשות ומגוח ואשתו ראים: ויהי בעלות הלהב מעל המזבח השמימה ויעל מלאך־יהוה בלהב המזבח ומגוח ואשתו ראים ויפלו על־פניהם ארצה: ולא־יסף עוד מלאך יהוה להראה אל־מגוח ואל־אשתו אז יבוע מגוח כ־מלאך יהוה הוא: ויאמר מגוח אל־אשתו מות מגוח כ־אלהים ראינו: ותאמר לו אשתו לו חפץ יהנה להמיתנו לא־לקח מידנו עלה ומנחה ולא הראנו את־כל־אלה וכלת לא השמענו כזאת: ותלד האשה בן ותקרא את־שמו שמשון ויגדל הנער ויברכהו יהוה: ותחל רוח יהוה לפעמו במחנה דן בין צרעה ובין אשתאל:

בהעלתך

זכריה ב, ד - ה

רְגִי וּשְׁמָחִי בַת־צִיּוֹן כִּי הִנְנִי בָא וּשְׁכַנְתִּי בְּתוֹכָךָ נְאֻם־יְהוָה: וְגִלּוֹה גִלּוֹם רַבִּים אֶל־יְהוָה בְּיוֹם הַהוּא וְהָיוּ לִי לְעַם וּשְׁכַנְתִּי בְּתוֹכָךָ וַיְדַעַת כִּי־יְהוָה צְבָאוֹת שְׁלַחְנִי אֵלֶיךָ: וְנִחַל יְהוָה אֶת־יְהוּדָה חֲלָקוֹ עַל אֲדַמַּת הַקֹּדֶשׁ וּבַחֲרָה עוֹד בִּירוּשָׁלַם: הֵס כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי יְהוָה כִּי גַעֲזָר מִמֶּעוֹן קִדְשׁוֹ: וַיִּרְאֵנִי אֶת־יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עֹמֵד לִפְנֵי מַלְאָךְ יְהוָה וְהַשָּׁטָן עֹמֵד עֲלֵי־יְמִינוֹ לְשַׁטְנוֹ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־הַשָּׁטָן וַיֹּעַר יְהוָה בְּךָ הַשָּׁטָן וַיִּגְעַר יְהוָה בְּךָ הַבַּחֲרָ בִּירוּשָׁלַם הַלְוֹא זֶה אוֹד מִצָּל מֵאֵשׁ: וַיְהוֹשֻׁעַ הִנֵּה לְבַשׁ בְּגָדִים צֹאִים וְעֹמֵד לִפְנֵי הַמַּלְאָךְ: וַיַּעַן וַיֹּאמֶר אֶל־הָעֹמְדִים לִפְנֵיו לֵאמֹר הִסְרִוּ הַבְּגָדִים הַצֹּאִים מֵעַלְיוֹ וַיֹּאמֶר אֵלָיו רְאֵה הַעֲבַרְתִּי מֵעַלֶיךָ עֹנֵךְ וְחִלַּבְשׁ אֶתְךָ מִחִלְצוֹת: וַאֲמַר יְשִׁימוּ צַנִּיף טְהוֹר עַל־רֹאשׁוֹ וַיְשִׁימוּ הַצַּנִּיף הַטְהוֹר עַל־רֹאשׁוֹ וַיִּלְבַּשְׁהוּ בְּגָדִים וּמַלְאָךְ יְהוָה עֹמֵד: וַיֹּעַד מַלְאָךְ יְהוָה בִּיהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר: כֹּה־אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אִם־בְּדַרְכֵי תִלְךָ וְאִם אֶת־מִשְׁמַרְתִּי תִשְׁמֹר וְגַם־אֶתְּךָ תִּנְדִּין אֶת־בֵּיתִי וְגַם תִּשְׁמֹר אֶת־חֻצְרֵי וְנִתְּתִי לְךָ מִהַלְכִים בֵּין הָעֹמְדִים הָאֵלֶּה: שְׁמַע־נָא יְהוֹשֻׁעַ וְהַכֹּהֵן הַגָּדוֹל אֶתְּךָ וְרַעֲיֶיךָ הַיֹּשְׁבִים לִפְנֵיךָ כִּי־אֲנֹשִׁי מוֹפֶת הִמָּה כִּי־הִנְנִי מֵבִיא אֶת־עַבְדֵי צִמְחָה: כִּי וְהִנֵּה הָאֶבֶן אֲשֶׁר נִתְּתִי לִפְנֵי יְהוֹשֻׁעַ עַל־אֶבֶן אַחַת שְׁבַעֵה עֵינַיִם הִנְנִי מִפְּתַח פֶּתַחַה נְאֻם יְהוָה צְבָאוֹת וּמִשְׁתִּי אֶת־עֵזֶן הָאֶרֶץ־הַהִיא בְּיוֹם אֶחָד: בְּיוֹם הַהוּא נְאֻם יְהוָה צְבָאוֹת תִּקְרָאוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ אֶל־תַּחַת גֹּפֶן וְאֶל־תַּחַת תְּאֵנָה: וַיִּשָּׁב הַמַּלְאָךְ הַדֹּבֵר בִּי וַיַּעֲרִינִי כְּאִישׁ אֲשֶׁר־יַעֲזֹר מִשְׁנָתוֹ: וַיֹּאמֶר אֵלָי מַה אַתָּה רֹאֵה וַאֲמַר (וַיֹּאמֶר) רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כְּלָה וְגִלְהָה עַל־רֹאשָׁהּ וּשְׁבַעֵה גִרְתִּיהָ עָלֶיהָ שְׁבַעֵה וּשְׁבַעֵה מוֹצְקוֹת לַנְּרוֹת אֲשֶׁר עַל־רֹאשָׁהּ: וּשְׁנַיִם זִיתִים עָלֶיהָ אֶחָד מִיְמִין הַגִּלְהָה וְאֶחָד עַל־שְׂמֹאלָהּ: וַאֲעַן וַאֲמַר אֶל־הַמַּלְאָךְ הַדֹּבֵר בִּי לֵאמֹר מַה־אֵלֶּה אֲדֹנָי: וַיַּעַן הַמַּלְאָךְ הַדֹּבֵר בִּי וַיֹּאמֶר אֵלָי הַלְוֹא יִדְעַת מַה־הִמָּה אֵלֶּה וַאֲמַר לֹא אֲדֹנָי: וַיַּעַן וַיֹּאמֶר אֵלָי לֵאמֹר זֶה דְּבַר־יְהוָה אֶל־זֶרְבָבֶל לֵאמֹר לֹא בְחִיל וְלֹא בְכַח כִּי אִם־בְּרוּחֵי אֱמֶר יְהוָה צְבָאוֹת: מִי־אַתָּה הַר־הַגָּדוֹל לִפְנֵי זֶרְבָבֶל לְמִישֵׁר וְהוֹצִיא אֶת־הָאֶבֶן הַרֹאשָׁה תְּשֹׂאוֹת חֵן חֵן לָהּ:

שלח

יהושע ב, א - ב

וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ בְּנֵי־נֹנִן מִן־הַשֹּׁטִים שְׁנַיִם־אֲנָשִׁים מִרְגְּלִים חֲרַשׁ לֵאמֹר לְכוּ רְאוּ אֶת־הָאָרֶץ וְאֶת־יְרִיחוֹ וַיִּלְכוּ וַיָּבֹאוּ בֵּית־דָּאשָׁה זֹנְהָ וּשְׁמָה רָחֵב וַיִּשְׁכְּבוּ־שָׁמָּה: וַיֹּאמֶר לְמַלְךְ יְרִיחוֹ לֵאמֹר הִנֵּה אֲנֹשִׁים בָּאוּ הִנֵּה חֲלִילָה מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַחֲפֹר אֶת־הָאָרֶץ: וַיִּשְׁלַח מַלְךְ יְרִיחוֹ אֶל־רָחֵב לֵאמֹר הוֹצִיאֵי הָאֲנָשִׁים הַבָּאִים אֵלֶיךָ אֲשֶׁר־בָּאוּ לְבִיתְךָ כִּי לַחֲפֹר אֶת־כָּל־הָאָרֶץ בָּאוּ: וַתִּקַּח הָאִשָּׁה אֶת־שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַתַּצְפֶּנּוּ וַתֹּאמֶר וְכֵן בָּאוּ אֵלָי הָאֲנָשִׁים וְלֹא יָדַעְתִּי מֵאִזֵּן הִמָּה: וַיְהִי הַשַּׁעַר לְסַגּוֹר בְּחֹשֶׁךְ וְהָאֲנָשִׁים יָצְאוּ לֹא יָדַעְתִּי אֵיךְ הִלְכוּ הָאֲנָשִׁים רִדְפוּ מֵהָר אַחֲרֵיהֶם כִּי תִשְׁנִימוּ: וְהִיא הֵעֲלֵתָם הַגָּנָה וַתִּטְמַנְנָם בְּפִשְׁתֵּי הָעֵץ הָעֲרֻכּוֹת לָהּ עַל־הַגָּן: וְהָאֲנָשִׁים רִדְפוּ אַחֲרֵיהֶם בְּרֶדֶף הַיְרֵדוֹן עַל הַמַּעְבְּרוֹת וְהַשַּׁעַר סָגְרוּ אַחֲרָי כְּאֲשֶׁר יָצְאוּ הַרְדָּפִים אַחֲרֵיהֶם: וְהִמָּה טָרַם יִשְׁכְּבוּ וְהִיא עָלְתָה עֲלֵיהֶם עַל־הַגָּן: וַתֹּאמֶר אֶל־הָאֲנָשִׁים

יָדַעְתִּי כִּי־נִתְּנָן יְהוָה לָכֶם אֶת־הָאָרֶץ וְכִי־נִפְלְאָה אִימַתְכֶם עָלֵינוּ וְכִי נִמְּנוּ כָּל־יִשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם: כִּי שָׁמַעְנוּ אֶת אֲשֶׁר־הוֹבִישׁ יְהוָה אֶת־מִי יִסּוּף מִפְּנֵיכֶם בַּצֹּאתְכֶם מִמִּצְרַיִם וְאֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם לְשֵׁנֵי מַלְכֵי הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר בַּעֲבַר הַיַּרְדֵּן לְסִיתָן וּלְעוֹג אֲשֶׁר הִחְרַמְתֶּם אוֹתָם: וּנְשַׁמְעוּ וַיִּמְסוּ לְכַבְּנוּ וְלֹא־קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ מִפְּנֵיכֶם כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהִים בְּשָׂמִים מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתַּחַת: וְעַתָּה הִשְׁבַּעְנָא לִי בַיהוָה כִּי־עֲשִׂיתִי עִמָּכֶם חֶסֶד וְעֲשִׂיתֶם גַּם־אִתָּם עִם־בֵּית אָבִי חֶסֶד וּנְתַתֶּם לִי אוֹת אֲמַת: וְהִחַיְתֶם אֶת־אָבִי וְאֶת־אִמִּי וְאֶת־אֶחָי וְאֶת־אֶחָיוֹתַי (אֲחֹתַי) וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר לָהֶם וְהִצַּלְתֶּם אֶת־נַפְשֹׁתֵינוּ מִמוֹת: וַיֹּאמְרוּ לָהֶם הָאֲנָשִׁים נַפְשֵׁנוּ תַחַתֵּיכֶם לְמוֹת אִם לֹא תִגִּידוּ אֶת־דְּבָרֵנוּ זֶה וְהָיָה בְּתַת־יְהוָה לָנוּ אֶת־הָאָרֶץ וְעֲשִׂינוּ עִמָּךְ חֶסֶד וְאֲמַת: וְתוֹרְדֶם בְּחָבֵל בְּעַד הַחֲלוֹן כִּי בֵיתָה בְּקִיר הַחוּמָה וּבְחוּמָה הִיא יוֹשְׁבֶת: וְתֹאמַר לָהֶם הִתְרַה לָכֵן פֶּן־יִפְגְּעוּ בְכֶם הַרְדָּפִים וּנְחַבְתֶּם שְׂמֵה שְׁלֹשֶׁת יָמִים עַד שׁוֹב הַרְדָּפִים וְאַחַר תֵּלְכוּ לְדַרְכְּכֶם: וַיֹּאמְרוּ אֲלֵיהֶם הָאֲנָשִׁים נְקִיָּם אֲנַחְנוּ מִשְׁבַּעְתְּךָ הַזֶּה אֲשֶׁר הִשְׁבַּעְתָּנוּ: הִנֵּה אֲנַחְנוּ בָּאִים בְּאָרֶץ אֶת־תַּקְנֹת חוֹט הַשָּׁנִי הַזֶּה תִּקְשְׁרֵי בְּחֲלוֹן אֲשֶׁר הוֹרְדְתָנוּ בּוֹ וְאֶת־אָבִיךָ וְאֶת־אִמְךָ וְאֶת־אֶחָיךָ וְאֶת־כָּל־בֵּית אָבִיךָ תֹּאסֹפִי אֲלֵיךָ הַבַּיִתָּה: וְהָיָה כָּל־אֲשֶׁר־יֵצֵא מִדְּלַתִּי בֵיתְךָ וְהַחוּצָה דָּמוֹ בְּרֹאשׁוֹ וְאֲנַחְנוּ נְקִיָּם וְכָל־אֲשֶׁר יִהְיֶה אִתְּךָ בַּיּוֹם הַזֶּה בְּרֹאשׁוֹ אִם־יָד תִּהְיֶה־בּוֹ: וְאִם־תִּגִּידֵי אֶת־דְּבָרֵנוּ זֶה וְהִינֵנוּ נְקִיָּם מִשְׁבַּעְתְּךָ אֲשֶׁר הִשְׁבַּעְתָּנוּ: וְתֹאמַר כְּדַבְּרֵיכֶם כֵּן־הוּא וְתִשְׁלַחַם וַיֵּלְכוּ וְתִקְשְׁרוּ אֶת־תַּקְנֹת הַשָּׁנִי בְּחֲלוֹן: וַיֵּלְכוּ וַיִּבְּאוּ הַהֶרְהָ וַיִּשְׁבוּ שֵׁם שְׁלֹשֶׁת יָמִים עַד־שְׁבוּ הַרְדָּפִים וַיִּבְקְשׂוּ הַרְדָּפִים בְּכָל־הַיַּרְדֵּךְ וְלֹא מָצְאוּ: וַיִּשְׁבוּ שֵׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַיַּרְדּוּ מִהָהָר וַיַּעֲבְרוּ וַיִּבְּאוּ אֶל־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נּוּן וַיִּסְפְּרוּ־לוֹ אֶת כָּל־הַמַּצָּאוֹת אוֹתָם: וַיֹּאמְרוּ אֶל־יְהוֹשֻׁעַ כִּי־נִתְּנָן יְהוָה בְּיַדְנוּ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ וּגַם־נִמְּנוּ כָּל־יִשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵינוּ:

קרח

שְׂמוּאֵל א' י"א, יד - י"ב, כ"ב

וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל־הָעָם לָכוּ וּנְלַכְהָ הַגִּלְגָל וּנְחַדֵּשׁ שֵׁם הַמְּלוּכָה: וַיֵּלְכוּ כָּל־הָעָם הַגִּלְגָל וַיִּמְלְכוּ שֵׁם אֶת־שְׂאוּל לִפְנֵי יְהוָה בַּגִּלְגָל וַיִּזְבְּחוּ־שָׁם זִבְחִים שְׁלָמִים לִפְנֵי יְהוָה וַיִּשְׁמַח שֵׁם שְׂאוּל וְכָל־אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל עַד־מָאֹד:

וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל הִנֵּה שָׁמַעְתִּי בְּקִלְכֶם לְכָל־אֲשֶׁר־אָמַרְתֶּם לִי וְאִמְלִיךְ עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ: וְעַתָּה הִנֵּה הַמֶּלֶךְ וּמִתְהַלֵּךְ לִפְנֵיכֶם וְאֲנִי זָקֵנְתִי וְשִׁבְתִּי וּבְנֵי הַגֵּם אִתְּכֶם וְאֲנִי הִתְהַלַּכְתִּי לִפְנֵיכֶם מִנְעֻרֵי עַד־הַיּוֹם הַזֶּה: הִגַּנִּי עֵינַי בִּי נֶגֶד יְהוָה וּנְגַד מִשִּׁיחוּ אֶת־שׁוֹר וְלִי לְקַחְתִּי וְחִמּוֹר מִי לְקַחְתִּי וְאֶת־מִי עֲשַׁקְתִּי אֶת־מִי רִצּוֹתִי וּמִי־מִי לְקַחְתִּי כִּפְר וְאֲעֲלִים עֵינַי בּוֹ וְאֲשִׁיב לָכֶם: וַיֹּאמְרוּ לֹא עֲשַׁקְתָּנוּ וְלֹא רִצּוֹתָנוּ וְלֹא־לְקַחְתָּ מִי־אִישׁ מְאוּמָה: וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עַד יְהוָה בְּכֶם וְעַד מִשִּׁיחוּ הַיּוֹם הַזֶּה כִּי לֹא מָצָאתֶם בְּיַדִּי מְאוּמָה וַיֹּאמֶר עַד:

וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל־הָעָם יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת־מִשְׁחָה וְאֶת־אֶהָרָן וְאֲשֶׁר הִעֲלָה אֶת־אֲבֹתֵיכֶם מֵאָרֶץ מִצְרַיִם: וְעַתָּה הִתְיַצְבוּ וְאֲשַׁפְטָה אִתְּכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֶת כָּל־צַדִּיקוֹת יְהוָה אֲשֶׁר־עָשָׂה אִתְּכֶם וְאֶת־אֲבוֹתֵיכֶם: כַּאֲשֶׁר־בָּא יַעֲקֹב מִצְרַיִם וַיִּזְעַקוּ אֲבוֹתֵיכֶם אֶל־יְהוָה וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אֶהָרָן וַיִּזְצִיאוּ אֶת־אֲבֹתֵיכֶם מִמִּצְרַיִם וַיִּשְׁבוּם בְּמִקְוֹם הַזֶּה: וַיִּשְׁכְּחוּ אֶת־יְהוָה

אֵלֵהֶם וַיִּמְכַּר אֹתָם בְּיַד סִיסְרָא שְׂרָצְבָא חֲצוֹר וּבְיַד פְּלִשְׁתִּים וּבְיַד מֶלֶךְ מוֹאָב וַיִּלְחֲמוּ בָּם: וַיִּזְעְקוּ אֶל־יְהוָה וַיֹּאמְרוּ (וַיֹּאמֶר) חֲטָאנוּ כִּי עֲזַבְנוּ אֶת־יְהוָה וְנַעֲבָד אֶת־הַבְּעֻלִים וְאֶת־הָעִשְׁתָּרוֹת וְעַתָּה הֲצִילֵנוּ מִיַּד אִיְבֹיֵנוּ וְנַעֲבֹדְךָ: וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת־יִרְבֵּעֵל וְאֶת־בְּרִן וְאֶת־יַפְתָּח וְאֶת־שְׂמוּאֵל וַיִּצַּל אֶתְכֶם מִיַּד אִיְבֵיכֶם מִסְבִּיב וַתִּשְׁבוּ בְּשָׁח: וַתֵּרְאוּ כִּי־נִחַשׁ מֶלֶךְ בְּנֵי־עַמּוֹן בָּא עֲלֵיכֶם וַתֹּאמְרוּ לִי לֹא כִי־מֶלֶךְ וּמֶלֶךְ עָלֵינוּ וַיְהוֶה אֱלֹהֵיכֶם מִלְכְּכֶם: וְעַתָּה הִנֵּה הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בַּחֲרַתֶּם אֲשֶׁר שְׁאַלְתֶּם וְהִנֵּה נָתַן יְהוָה עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ: אִם־תִּירָאוּ אֶת־יְהוָה וְנַעֲבַדְתֶּם אֹתוֹ וּשְׁמַעְתֶּם בְּקוֹלוֹ וְלֹא תִמְרוּ אֶת־פִּי יְהוָה וְהִיתֶם גַּם־אִתָּם וְגַם־הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר מֶלֶךְ עֲלֵיכֶם אַחֵר יְהוֶה אֱלֹהֵיכֶם: וְאִם־לֹא תִשְׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה וּמִרִיתֶם אֶת־פִּי יְהוָה וְהִיתָה יַד־יְהוָה בְּכֶם וּבְאֲבֹתֵיכֶם: גַּם־עַתָּה הִתְיַצְּבוּ וּרְאוּ אֶת־יַד־כַּר הַגְּדוֹל הִנֵּה אֲשֶׁר יְהוָה עֲשָׂה לְעֵינֵיכֶם: הֲלֹא קִצִּיר־חַטִּים הַיּוֹם אֶקְרָא אֶל־יְהוָה וַיִּתֵּן קָלוֹת וּמָטָר וַדְּעוּ וּרְאוּ כִּי־רַעַתְכֶם רַבָּה אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם בְּעֵינֵי יְהוָה לְשֹׂאֵל לְכֶם מֶלֶךְ: וַיִּקְרָא שְׂמוּאֵל אֶל־יְהוָה וַיִּתֵּן יְהוָה קָלוֹת וּמָטָר בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּירָא כָּל־הָעָם מְאֹד אֶת־יְהוָה וְאֶת־שְׂמוּאֵל: וַיֹּאמְרוּ כָּל־הָעָם אֶל־שְׂמוּאֵל הַתְּפִלָּל בְּעַד־עַבְדְּךָ אֵל־יְהוָה אֱלֹהֵיךָ וְאֵל־נַמּוֹת כִּי־יִסְפְּנוּ עַל־כָּל־חַטֹּאתֵינוּ רַעַה לְשֹׂאֵל לָנוּ מֶלֶךְ: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל־הָעָם אֶל־תִּירָאוּ אִתָּם עֲשִׂיתֶם אֵת כָּל־הַרְעָה הַזֹּאת אֲדָּךְ אֶל־תִּסּוּרוּ מֵאַחֲרַי יְהוָה וְנַעֲבַדְתֶּם אֶת־יְהוָה בְּכָל־לְבַבְכֶם: וְלֹא תִסּוּרוּ כִּי אַחֲרַי הִתְהוּוּ אֲשֶׁר לֹא־יִזְעִילוּ וְלֹא יִצְּלוּ כִּי־תְהוּוּ הַמָּה: כִּי לֹא־יִטַּשׁ יְהוָה אֶת־עַמּוֹ בְּעַבּוֹר שְׂמוֹ הַגְּדוֹל כִּי הוֹאִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם לֹו לְעַם:

חקת

שופטים יא, א - ג

וַיִּפְתַּח הַגִּלְעָדִי הַיְהוּ גִבּוֹר חַיִל וְהוּא בֶן־אִשָּׁה זִוְגָה וַיִּוָּלַד גִּלְעָד אֶת־יַפְתָּח: וַתִּלְדֵּךְ אִשְׁת־גִּלְעָד לֹו בָּנִים וַיִּגְדְּלוּ בְנֵי־הָאִשָּׁה וַיִּגְרְשׁוּ אֶת־יַפְתָּח וַיֹּאמְרוּ לֹו לֹא־תִנְתַּל בְּבֵית־אֲבִינוּ כִּי בֶן־אִשָּׁה אַחֲרַת אִתָּה: וַיִּבְרַח יַפְתָּח מִפְּנֵי אֲחָיו וַיָּשָׁב בְּאַרְצָא טוֹב וַיִּתְלַקְטוּ אֶל־יַפְתָּח אֲנָשִׁים רַיָּקִים וַיִּצְּאוּ עִמּוֹ:

וַיְהִי מִיָּמִים וַיִּלְחֲמוּ בְנֵי־עַמּוֹן עִם־יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי כֹּאֲשֶׁר־נִלְחֲמוּ בְנֵי־עַמּוֹן עִם־יִשְׂרָאֵל וַיִּלְכוּ זִקְנֵי גִלְעָד לִקְחַת אֶת־יַפְתָּח מֵאַרְצָא טוֹב: וַיֹּאמְרוּ לַיַּפְתָּח לָכֵה וְהִייתָ לָנוּ לְקַצִּין וְנִלְחַמְתָּ בְּבְנֵי עַמּוֹן: וַיֹּאמֶר יַפְתָּח לְזִקְנֵי גִלְעָד הֲלֹא אִתְּם שְׂנֵאתֶם אוֹתִי וַתִּגְרְשׁוּנִי מִבֵּית אָבִי וּמִדֹּוֹעַ בָּאתֶם אֵלַי עַתָּה כֹּאֲשֶׁר צָר לְכֶם: וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי גִלְעָד אֶל־יַפְתָּח לָכֵן עַתָּה שָׁבְנוּ אֵלֶיךָ וְהִלַּכְתָּ עִמָּנוּ וְנִלְחַמְתָּ בְּבְנֵי עַמּוֹן וְהִייתָ לָנוּ לְרֹאשׁ לְכָל יִשְׂבֵי גִלְעָד: וַיֹּאמֶר יַפְתָּח אֶל־זִקְנֵי גִלְעָד אִם־מְשִׁיבִים אִתְּם אוֹתִי לְהִלָּחֵם בְּבְנֵי עַמּוֹן וְנָתַן יְהוָה אוֹתָם לְפָנַי אֲנִי אֶהְיֶה לְכֶם לְרֹאשׁ: וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי־גִלְעָד אֶל־יַפְתָּח יְהוָה יְהִי שְׁמֵעַ בִּינוֹתֵינוּ אִם־לֹא כַדְבָרְךָ כֵּן נַעֲשֶׂה: וַיִּלְךְ יַפְתָּח עִם־זִקְנֵי גִלְעָד וַיִּשְׁמְעוּ הָעָם אוֹתוֹ עֲלֵיהֶם לְרֹאשׁ וּלְקַצִּין וַיִּדְבֵּר יַפְתָּח אֶת־כָּל־דְּבָרָיו לְפָנַי יְהוָה בְּמִצְפָּה:

וַיִּשְׁלַח יַפְתָּח מַלְאָכִים אֶל־מֶלֶךְ בְּנֵי־עַמּוֹן לֵאמֹר מַה־לִּי וְלָךְ כִּי־בָאתִי אֵלַי לְהִלָּחֵם בְּאַרְצִי: וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ בְּנֵי־עַמּוֹן אֶל־מַלְאָכָי יַפְתָּח כִּי־לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת־אַרְצִי בְּעֹלוֹתָיו מִמִּצְרַיִם מֵאַרְגָּוֹן וְעַד־חֵיבְקָ וְעַד־חֵיבְרֹן וְעַתָּה הִשִּׁיבָה אֶתְהֶן בְּשָׁלוֹם: וַיִּוְסַף עוֹד יַפְתָּח וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל־מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן: וַיֹּאמֶר לֹו כֹּה אָמַר יַפְתָּח לֹא־לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת־אַרְצָךְ

מוֹאֵב וְאֶת־אֶרֶץ בְּנֵי עַמּוֹן: כִּי בַעֲלוֹתָם מִמִּצְרַיִם וַיֵּלֶךְ יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר עַד־יַם־סוּף וַיָּבֹא קְדָשָׁה: וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים וְ אֶל־מֶלֶךְ אֲדוֹם וְ לֵאמֹר אֶעֱבְרָה־נָּא בְּאֶרְצְךָ וְלֹא שְׁמַע מֶלֶךְ אֲדוֹם וְגַם אֶל־מֶלֶךְ מוֹאָב שָׁלַח וְלֹא אָבָה וַיָּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּקֶדְשׁ: וַיֵּלֶךְ בַּמִּדְבָּר וַיִּסַּב אֶת־אֶרֶץ אֲדוֹם וְאֶת־אֶרֶץ מוֹאָב וַיָּבֹא מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ לְאֶרֶץ מוֹאָב וַיַּחֲנוּן בְּעֵבֶר אַרְנוֹן וְלֹא־בָאוּ בַּגְּבוּל מוֹאָב כִּי אַרְנוֹן גְּבוּל מוֹאָב: וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים אֶל־סִיחֹן מֶלֶךְ־הָאֱמֹרִי מֶלֶךְ חֲשֹׁבוֹן וַיֹּאמֶר לוֹ יִשְׂרָאֵל נַעֲבְרָה־נָּא בְּאֶרְצְךָ עַד־מִקּוּמִי: וְלֹא־הֶאֱמִין סִיחֹן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֹבֵר בַּגְּבוּלוֹ וַיֹּאסֶף סִיחֹן אֶת־כָּל־עַמּוֹ וַיַּחֲנוּ בִּיהַצְהָ וַיִּלְחַם עִם־יִשְׂרָאֵל: וַיִּתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־סִיחֹן וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ בְּיַד יִשְׂרָאֵל וַיִּכּוּם וַיִּירֶשׁ יִשְׂרָאֵל אֶת־כָּל־אֶרֶץ הָאֱמֹרִי יוֹשֵׁב הָאֶרֶץ הַהִיא: וַיִּירָשׁוּ אֶת־כָּל־גְּבוּל הָאֱמֹרִי מֵאַרְנוֹן וְעַד־הַיַּבֵּק וּמִן־הַמִּדְבָּר וְעַד־הַנֶּרְדֵּן: וְעֵתָה יְהוָה וְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוֹרִישׁ אֶת־הָאֱמֹרִי מִפְּנֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאֶתְּהָ תִירָשׁוּ: הֲלֹא אֶת אֲשֶׁר יוֹרִישֶׁךָ כְּמוֹשׁ אֱלֹהֶיךָ אוֹתוֹ תִירֶשׁ וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר הוֹרִישׁ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִפְּנֵינוּ אוֹתוֹ יִירֶשׁ: וְעֵתָה הַטּוֹב טוֹב אֶתָּה מִבְּלֶק בֶּן־צִפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאָב הַרּוֹב רֹב עִם־יִשְׂרָאֵל אִם־גִּלְחָם גִּלְחָם בָּם: בַּשָּׁבֹת יִשְׂרָאֵל בַּחֲשֹׁבוֹן וּבַכְּנוֹתִיָּה וּבַעֲרַעוֹר וּבַכְּנוֹתִיָּה וּבַכְּל־הָעָרִים אֲשֶׁר עַל־יַד־אַרְנוֹן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וּמִדָּוִד לֹא־הִצְלַחְתֶּם בַּעֲת הַהִיא: וְאֲנֹכִי לֹא־חָטַאתִי לָךְ וְאֶתָּה עָשִׂה אֵתִי רַעָה לְהִלְחָם בִּי יִשְׁפֹּט יְהוָה הַשֹּׁפֵט הַיּוֹם בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבֵין בְּנֵי עַמּוֹן: וְלֹא שָׁמַע מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן אֶל־דְּבַרִּי וַיִּפְתַּח אֲשֶׁר שָׁלַח אֵלָיו:

וַתְּהִי עַל־יַפְתָּח רוּחַ יְהוָה וַיַּעֲבֹר אֶת־הַגִּלְעָד וְאֶת־מְנַשֶּׁה וַיַּעֲבֹר אֶת־מִצְפָּה גִלְעָד וּמִמִּצְפָּה גִלְעָד עָבַר בְּנֵי עַמּוֹן: וַיִּדַּר יַפְתָּח גִּדְרָ לִיהוָה וַיֹּאמֶר אִם־נִתְּנוֹן תִּתֵּן אֶת־בְּנֵי עַמּוֹן בְּנָדָי: וְהָיָה הַיּוֹצֵא אֲשֶׁר יֵצֵא מִדְּלַתִּי בֵיתִי לְקִרְאָתִי בְּשׁוֹבִי בְּשָׁלוֹם מִבְּנֵי עַמּוֹן וְהָיָה לִיהוָה וְהַעֲלִיתִיחוּ עֲלָהּ:

וַיַּעֲבֹר יַפְתָּח אֶל־בְּנֵי עַמּוֹן לְהִלְחָם בָּם וַיִּתְּנֶם יְהוָה בְּיָדוֹ: וַיִּכּוּם מֵעַרְוֶעַר וְעַד־בָּאֵף מִנִּית עֲשָׂרִים עִיר וְעַד אָבֵל כְּרָמִים מִכָּה גְדוֹלָה מֵאֵד וַיִּכְנַעוּ בְּנֵי עַמּוֹן מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

בלק

מִכַּח ה.ו. - ג.ח

וְהָיָה וְשֹׁאֲרֵי יַעֲקֹב בְּקֶרֶב עַמִּים רַבִּים כְּטַל מֵאֵת יְהוָה כְּרַבִּיבִים עַל־יַעֲשֹׁב אֲשֶׁר לֹא־יִקְוֶה לְאִישׁ וְלֹא יִיחַל לְבְנֵי אָדָם:

וְהָיָה שְׂאֵרֵי יַעֲקֹב בְּנוֹזִים בְּקֶרֶב עַמִּים רַבִּים כְּאֲרִיָּה בַּבְּחֻמּוֹת זֶעַר כְּכַפִּיר בְּעַד־רֵי־צֹאן אֲשֶׁר אִם־עָבַר וְרָמַס וְטָרַף וְאִין מִצִּיל: תִּלְמַם יִדָּח עַל־צָרִיף וְכֹל־אִי־בִיף וַיִּכְרְתוּ: וְהָיָה בַיּוֹם־הַהוּא נֹאֵם־יְהוָה וְהַכְרַתִּי סוּסִיף מִקְרָבְךָ וְהַאֲבִדְתִּי מִרְכַּבְתִּיף: וְהַכְרַתִּי עֲבֵי אֶרְצְךָ וְהַרְסֵתִי כָּל־מִבְצָרֶיךָ: וְהַכְרַתִּי כְּשָׁפִים מִיָּדְךָ וּמַעֲוֹנָנִים לֹא יִהְיוּ־לְךָ: וְהַכְרַתִּי פְּסִילֶיךָ וּמִצְבוֹתֶיךָ מִקְרָבְךָ וְלֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה עוֹד לַמַּעֲשֵׂה יָדֶיךָ: וְנִתְּשַׁתִּי אֲשִׁירֶיךָ מִקְרָבְךָ וְהִשְׁמַדְתִּי עָרֶיךָ: וְעִשִׂיתִי בָּאֵף וּבַחֲמָה נִקַּם אֶת־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ:

שָׁמְעוּ־נָּא אֶת אֲשֶׁר־יְהוָה אָמַר קוֹם רִיב אֶת־הַתְּלָיִם וְתִשְׁמַעְנָה הַגְּבָעוֹת קוֹלְךָ: שָׁמְעוּ הָרִים אֶת־רִיב יְהוָה וְהָאֲתָנִים מוֹסְדֵי אֶרֶץ כִּי רִיב לִיהוָה עִם־עַמּוֹ וְעִם־יִשְׂרָאֵל יִתְנַפַּח: עַמִּי מַה־עָשִׂיתִי לָךְ וּמַה הִלְאִיתִךָ עֲנֵה בִי: כִּי הִעֲלִיתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּמִבְּיַת עַבְדִּים פְּדִיתִיךָ וְאֲשַׁלַּח לְפָנֶיךָ אֶת־מֹשֶׁה אֶתְרֹן וּמְרָיִם: עַמִּי זָכַר־נָּא מַה־יַּעַץ בְּלֶק מֶלֶךְ מוֹאָב וּמַה־עָנָה

אתו בלעם בן-בעור מן-השטים עד-הגלגל למען תעת צדקות יהנה: במה אקדם יהנה אקף לאלהי מרום האקדמנו בעולות בעגלים בני שנה: הירצה יהנה באלפי אילים ברבבות נחלי-שמן האתן בכורי פשעי פרי בטני חטאת נפשי: הגיד לך אדם מה-טוב ומה-יהנה דורש ממך כי אם-עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם-אלהיך:

פינחס לפני י"ז בתמוז (וכשחל אחר י"ז בתמוז מפטירים בהפטרת מטות)

מלכים א' יח, טו - יט, כא

ויד-יהנה היתה אל-אליהו וישנס מתניו ויךץ לפני אחאב עד-באכה יזרעאלה: ויגד אחאב לאיזבל את כל-אשר עשה אליהו ואת כל-אשר הרג את-כל-הנביאים בקרב: ותשלח איזבל מלאך אל-אליהו לאמר כה-יעשו אליהם וכה יוספון פיר-כעת מחר אשים את-נפשך כנפש אחד מהם: וירא ויגם וילך אל-נפשו ויבא באר שבע אשר ליהודה ויגח את-נערו שם: והוא-הלך במדבר הרך יום ויבא וישב תחת רתם אחר (אחת) וישאל את-נפשו למות ויאמר רב עתה יהנה קח נפשי פיר-לא-טוב אנכי מאבתי: וישכב וישן תחת רתם אחר והנה-זה מלאך נגע בו ויאמר לו קום אכול: ויבט והנה מראשתיו ענת רצפים וצפחת מים ויאכל וישת וישכב וישכב: וישב מלאך יהנה ו שנית ויגע-בו ויאמר קום אכל כי רב ממך הדרך: ויגם ויאכל וישתה וילך בכת האכילה הויה ארבעים יום וארבעים לילה עד הר האלהים הרב: ויבא שם אל-המערה ויגלן שם והנה דבר-יהנה אליו ויאמר לו מה-לך פה אליהו: ויאמר קנא קנאתי ליהנה ו אלתי צבאות פיר עזבו בריתך בני ישראל את-מזבחתיה הלו ואת-נביאיך הרנו בקרב ואותר אני לבדי ויבקשו את-נפשי לקחתה: ויאמר צא ועמדת בהר לפני יהנה והנה יהנה עבר ורוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים לפני יהנה לא ברוח יהנה ואחר הרוח רעש לא ברעש יהנה: ואחר הרעש אש לא באש יהנה ואחר האש קול דממה דקה: ויהי כששמע אליהו ויגלט פניו באדרתו ויצא ויעמד פתח המערה והנה אליו קול ויאמר מה-לך פה אליהו: ויאמר קנא קנאתי ליהנה ו אלתי צבאות פיר עזבו בריתך בני ישראל את-מזבחתיה הלו ואת-נביאיך הרנו בקרב ואותר אני לבדי ויבקשו את-נפשי לקחתה: ויאמר יהנה אליו לך שוב לדרךך מדברה דמשק וכתת ומשחת את-חזאל למלך על-ארם: ואת יהוא בן-נמשי תמשח למלך על-ישראל ואת-אלישע בן-שפט מאבל מחולה תמשח לנביא תחתיה: והנה הנמלט מחרב חזאל ימית יהוא והנמלט מחרב יהוא ימית אלישע: והשארתי בישראל שבעת אלפים כל-הברכים אשר לא-כרעו לבעל וכל-הפה אשר לא-נשק לו: וילך משם וימצא את-אלישע בן-שפט והוא חרש שנים-עשר צמדים לפניו והוא בשנים העשר ויעבר אליהו אליו וישלך אדרתו אליו: ויעזב את-הבקר ויךץ אחרי אליהו ויאמר אשקה-נא לאבי ולאמי ואלכה אחריה ויאמר לו לך שוב כי מה-עשיתי לך: וישב מאחוריו ויגח את-צמד הבקר ויזבחהו ובכלי הבקר בשלם הפשר ויתן לעם ויאכלו ויגם וילך אחרי אליהו וישרתהו:

מטות

ירמיהו א. א - ב, ג

דברי ירמיהו בן-חלקיהו מן-הכהנים אשר בענתות בארץ בנימן: אשר הגה דבר-יהוה אליו בימי יאשיהו בן-אמון מלך יהודה בשלש-עשרה שנה למלכו: ויהי בימי יהויקים בן-יאשיהו מלך יהודה עד-תם עשתי עשרה שנה לצדקיהו בן-יאשיהו מלך יהודה עד-גלות ירושלים בחדש החמישי:

ויהי דבר-יהוה אלי לאמר: בטרם אצרך (אצורך) בבטן ידעתיה ובטרם תצא מרחם הקדשתיך נביא לגוים נתתיך: ואמר אהה אדני יהוה הגה לא-נדעתי דבר פי-נער אנכי: ויאמר יהוה אלי אל-תאמר נער אנכי כי על-כל-אשר אשלחך תלך ואת

כל-אשר אצוך תדבר: אל-תירא מפניהם כי-אתה אני להצילך נאם-יהוה: וישלח יהוה את-ידו ונגע על-פי ויאמר יהוה אלי הגה נתתי דברי בפיך: ראה הפקדתיך היום הזה על-הגוים ועל-הממלכות לנתוש ולנתוח ולהאביד ולהרוס לבנות ולנטוע:

ויהי דבר-יהוה אלי לאמר מה-אתה ראה ירמיהו ואמר מקל שקד אני ראה: ויאמר יהוה אלי היטבת לראות פי-שקד אני על-דברי לעשותו:

שנית לאמר מה אתה ראה ואמר סיר נפוח אני ראה ופגיו מפני צפונה: ויאמר יהוה אלי מצפון תפתח הרעה על כל-ישבי הארץ: כי הני קרא לכל-משפחות ממלכות צפונה נאם-יהוה וכאו ונתנו איש כסאו פתח ו שערי ירושלים ועל כל-חומותיה סביב ועל כל-ערי יהודה: ודברתי משפטי אותם על כל-דעתם אשר עזבוני ונקטרו לאלהים אחרים וישתחוו למעשי ידיהם: ואתה תאזר מתניך וקמת ודברת אליהם את כל-אשר אנכי אצוך אל-תחת מפניהם בן-אחתה לפניהם: ואני הגה נתתיך היום לעיר מבצר ולעמוד ברזל ולחמות נחשת על-כל-הארץ למלכי יהודה לשריה לכהניה ולעם הארץ: ונלחמו אליך ולא-יוכלו לך כי-אתה אני נאם-יהוה להצילך:

ויהי דבר-יהוה אלי לאמר: הלא וקראת באזני ירושלים לאמר כה אמר יהוה זכרתי לך חסד נעורתיך אהבת פלולתיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה: קדש ישראל ליהוה ראשית תבואתה כל-אכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם-יהוה:

מסעי

ירמיהו ב, ד - ח

שמעו דבר-יהוה בית יעקב וכל-משפחות בית ישראל: כה אמר יהוה מה-מצאו אבותיכם בי עול כי רחקו מעלי ונלכו אחרי החבל ונהבלו: ולא אמרו איה יהוה המעלה אתנו מארץ מצרים המוליך אתנו במדבר בארץ ערבה ושוחה בארץ צרה וצלמות בארץ לא-עבר כה איש ולא-ישב אדם שם: ואביא אתכם אל-ארץ הפרמל לאכל פריה וטובה ותבאו ותטמאו את-ארצי ונחלתי שמתם לתועבה: הפהנים לא אמרו איה יהוה ותפשי התורה לא ידעוני והרעים פשעו בי והנבאים נבאו בפעל ואחרי לא-יושלו הלכו: לכן עד אריב אתכם נאם-יהוה ואת-בני בניכם אריב: כי עברו אני כתיים וראו וקדר שלחו והתבוננו מאד וראו הן היתה פזאת: החימיר גוי אלהים והמה לא

אלהים ועמי המיר כבודו בלוא יועיל: שמו שמים על-זאת ושערו חרבו מאד נאם-יהוה: כישתים רעות עשה עמי אתי עזבו מקור. מים חיים לחצב להם באלות בארת נשברים אשר לא-יכלו המים: העבד ישראל אמ-יליד בית הוא מדוע הנה לבז: עליו ישאנו כפרים נתנו קולם וישיתו ארצו לשמה עריו נצתו (נצתה) מבלי ישב: גם-בני-נח ותחפנתס (ותחפנס) ירעוד קדקד: הלוא-זאת תעשה-לך עזבך את-יהוה אל-היך בעת מולכך בהרף: ועתה מה-לך להרף מצרים לשתות מי שחור ומה-לך להרף אשור לשתות מי נהר: תנסרך רעתך ומשבותיך תוכחך ודעי וראי כירבע ומר עזבך את-יהוה אל-היך ולא פחדתי אליך נאם-אדני יהוה צבאות: כי מעולם שברתי עלך נתקתי מוסרותיך ותאמרי לא אעבור (אעבור) כי על-כל-גבעה נבחה ותחת כל-עץ רענן את צעה זנה: ואנכי נטעתיד שורק בלה זרע אמת ואיך נהפכת לי סוהי הגפן נכריה: כי אם-תכבסי בנזר ותבריי-לך ברית נכתם עונך לפני נאם אדני יהוה: איך תאמרי לא נטמאתי אחרי הבעלים לא הלכתי ראי דרפך בנאי דעי מה עשית בכרה קלה משרכת דרכיה: ברה. למד מדבר באנת נפשה (נפשו) שאפה רוח תאנתה מי ישיבנה כל-מבקשיה לא ייעפו בחדשה ומצאונה: מגעי רגלך מיחף ונרונך (וגורנד) מצמאה ותאמרי נואש לוא כיראהבתי זרים ואחריהם אלך: כבשת ננב כי ימצא כן הבישו בית ישראל המה מלכיהם שריהם וכהניהם ונביאייהם: אמרים לעץ אבי אתה ולאבן את ילדתנו (ילדתני) כירפנו אלי ערף ולא פנים ובעת רעתם יאמרו קומה והושיענו: ואיך אל-היך אשר עשית לך יקומו אס-יושיעוך בעת רעתך כי מספר עריך היו אל-היך יהודה:

האשכנזים מוסיפים: ירמיהו ג, ג

הלוא מעתה קראת (קראתי) לי אבי אלוף נערי אתה:

הספרדים מוסיפים: ירמיהו ד, א - ב

אם-תשוב ישראל. נאם-יהוה אלי תשוב ואם-תסיר שקוציך מפני ולא תגוד: ונשבעת חי-יהוה באמת במשפט ובצדקה והתברכו בו גוים וכו' ותהללו:

דברים

ישעיהו א, א - כו

חזון ישעיהו בן-אמוץ אשר חזה על-יהודה וירושלם בימי עזיהו יותם אחז יחזקיהו מלכי יהודה: שמעו שמים והאזינו ארץ כי יהוה דבר בנים נבילתי ורוממתי והם פשעו בי: ידע שור קנהו וחמור אבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא התבונן: הוי ו גוי חטא עם כבד עון זרע מרעים בנים משחיתים עזבו את-יהוה נאצו את-קדוש ישראל נזרו אחר: על מה תבו עוד תוסיפו סרה כל-ראש לחלי וכל-לבב דוי: מפך-רגל ועד-ראש אין-בו מתם פצע וחבורה ומכה טריה לא-זרו ולא חפשו ולא רפכה בשמן: ארצכם שממה עריכם שרפות אש אדמתכם לנגדכם זרים אכלים אתה ושממה כמהפכת זרים: ונותרה בת-ציון כספה בכרם כמלונה במקשה כעיר נצורה: לולי יהוה צבאות הזתיר לנו שריד כמעט כסדם היינו לעמרה דמינו:

שמעו דבר יהוה קציני סדם האזינו תורת אלהינו עם עמרה: למה לי רבוביכם יאמר יהוה שבעתי עלות אילים ותלב מריאים ודם פרים וכבשים ועתודים לא חפצתי: כי תבאו לראות פני מייבקש זאת מידכם רמס חצרי: לא תוסיפו הביא מנחת שוא קטרת תועבה היא לי חדש ושבת קרא מקרא לא אוכל און ועצרה: חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי היו עלי לטרח נלאיתי נשא: ובפרשכם פפיכם אעלים עיני מכם גם כיתרבו תפלה אינני שמע ידיכם דמים מלאו: רחצו הנזבו הסירו רע מעלליכם מנגד עיני חדלו הרע: למדו היטב דרשו משפט אשרו חמוץ שפטו יתום ריבו אלמנה:

לכו נא ונבכה יאמר יהוה אם יהיו חטאיכם פשונים פשלג ילפינו אם יאדימו כתולע פצמר יהיו: אם תאבו ושמעתם טוב הארץ תאכלו: ואם תמאנו ומריתם תרב תאכלו כי פי יהוה דבר:

איכה היתה לזונה קרנה נאמנה מלאתי משפט צדק יליו בה ועתה מרצחים: פספף הנה לסינים סבאך מהול במים: שרף סוררים ותברי ננבים כלו אתב שחד ורדף שלמנים יתום לא ישפטו וריב אלמנה לא יבוא אליהם: לכן נאם הארון יהנה צבאות אביר ישראל הוי אנתם מצרי ואנקמה מאויבי: ואשיבה ידו עליך ואצלך פבר סיגוד ואסירה כל בדי ילוד: ואשיבה שפטיך כבראשנה ויעציד כבתחלה אחריו כן יקרא לך עיר הצדק קרנה נאמנה: ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה:

ואתחנן

ישעיהו מ, א - יב

נחמו נחמו עמי יאמר אלהיכם: דברו על-לב ירושלים וקראו אליה כי מלאה צבאה כי נרצה עונה כי לקחה מיד יהוה בפלים בכל חטאתיה: קול קורא במדבר פנו הרף יהוה ישרו בערבה מסלה לאלהינו: כל ניא ונשא וכל הר ונגעה ישפלו והנה העקב למישור ותרכסים לבקעה: ונגלה כבוד יהוה וראו כל בשר יחדו כי פי יהוה דבר:

קול אמר קרא ויאמר מה אקרא כל הבשר חציר וכל חסדו פציץ תשרה: יבש חציר נבל ציץ כי רוח יהוה נשבה בו אכן חציר העם: יבש חציר נבל ציץ ודבר אלהינו יקום לעולם: על הר-גבה עלי-לך מבשרת ציון תרימי בפת קולך מבשרת

ירושלים תרימי אל-תיראי אמרי לערי יהודה הנה אלהיכם: הנה אדני יהוה בחזק יבוא וירעו משלה לו הנה שכרו אתו ופעלתו לפגיו: ברעה עדרו ירעה בזרעו יקבץ טלאים ובחיקו ישא עלות ינהל: מי-מדד בשעלו מים ושמים בנרת תפן וכל

בשלה עפר הארץ ושקל בפלס הרים ונגעות במאזנים: מיתפן את-רוח יהוה ואיש עצתו יודיענו: את-מי נועץ ויבינהו וילמדוהו בארח משפט וילמדוהו דעת ודרך תבונות יודיענו: הן גוים פמר מדלי וכשחק מאזנים נחשבו הן איים פדק יטול: ולבנון אין די בער וחיתו אין די עולה:

כל הגוים כאון נגדו מאפס ותהו נחשבו-לו: ואל-מי תדמינון אל ומה-דמות תערכו לו: הפסל נסד חדש וצדף בזהב ורקענו ורחקות פספ צורף: המספן תרומה עץ לא ירקב יבחר חרש חכם ובקשלו להכין פסל לא ימוט:

תשמעו הלווא הגד מראש לכם הלווא הבינותם מוסדות הארץ: הישב על-תונג הארץ וישביה כחגבים הנוטה כדק שמים וימתחם פאהל לשבת: הנותן רוזנים לאין שפטי ארץ פתהו עשה: אף בל-נטעו אף בל-זרעו אף בל-שרש בארץ גזעם וגם נשף בהם ויבשו וסערה כקש תשאם: ואל-מי תדמויני ואשנה יאמר קדוש: שאו-מרום עיניכם וראו מי-ברא אלה המוציא במספר צבאם לכלם בשם יקרא מרב אונים ואמין פח איש לא נעדר:

עקב

ישעיהו מט, יד - נא, ג

ותאמר ציון עזבני יהוה ואדני שכחני: התשפח אשה עולה מרחם בן-בטנה גם-אלה תשפחה ואנכי לא אשכחך: הן על-פנים חקתיך חומתיך נגדי תמיד: מהרו בגוף מהרסו ומהרסו ממך וצאו: שאי-סביב עיניך וראי כלם נקבצו באולף חיאני נאם-יהוה כי כלם פערי תלבשי ותקשרים ככלה: כי חרבתיך ושמתך וארץ הרסתך פי עתה תצרי מושב ורחקו מבלעך: עוד יאמרו באזניך בני שפליך צר-לי המקום נשה-לי ואשבה: ואמרת בלבבך מי ילד-לי את-אלה ואני שכולה ונלמודה גלה וסורה ואלה מי גדל הן אני נשאתי לבדי אלה איפה הם:

כה-אמר אדני יהוה הנה אשא אל-גוים ידי ואל-עמים ארים נסי ותביאו בנוד בחצן ובגתוך על-כתף תנשאנה: והיו מלכים אמנוך ושרותיהם מיניקתיך אפים ארץ ושתחו לך ועפר רגליך ילחכו וידעת כי-אני יהוה אשר לא-יבשו קני: תיקח מגבור מלקוח ואם-שבי צדיק ומלט: כי-כה ו אמר יהוה גם-שבי גבור יקח ומלקוח עריץ ומלט ואת-יריבך אנכי אריב ואת-בגידך אנכי אושיע: והאכלתי את-מוניך את-בשרם וכעסי דמם ישכרון וידעו כל-בשר כי אני יהוה מושיעך ונאלף אביר ועקב: כה ו אמר יהוה אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתי או מי מנושי אשר-מכרתי אתכם לו הן בעונתיכם נמכרתם ובפשעיכם שלחה אמכם: מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה תקצור קצרה ידי מפדות ואם-אין-כי כח להציל הן בגערתי אחריב ים אשים נהרות מדבר תבאש דנתם מאין מים ותמת בצמא: אלביש שמים קדרות ושק אשים פסותם:

אדני יהוה נתן לי לשון למודים לדעת לדעת את-זעף דבר יעיר ו בפקר בפקר יעיר לי און לשמע פלמודים: אדני יהוה פתח-לי און ואנכי לא מריתי אחור לא נסוגתי: גוי נתתי למים ולחיי למרטים פני לא הסתרת מכלמות נרק: ואדני יהוה יעזר-לי על-כן לא נכלמתי על-כן שמתי פני כחלמיש ואדע כי-לא אבוש: קרוב מצדיקי מיריב אתי נעמדה יחד מי-בעל משפטי יגש אלי: הן אדני יהוה יעזר-לי מי-הוא ירשיעני הן כלם כפגד ובלו עש יאכלם: מי ככם ירא יהוה שמע בקול עבדו אשר ו הלך חשכים ואין ננה לו ובטח בשם יהוה וישען באלהיו: הן פלכם קדחי אש מאזקי זיקות לבו באור אשכם וביזקות בערתם מירי היתה-זאת לכם למעצבה תשקבון: שמעו אלי רדפי צדק מבקשי יהוה הביטו אל-צור חצבתם ואל-מקבת בור נקרתם: הביטו אל-אברתם אביכם ואל-שרה תחוללכם כי-אתד קראתי

ואבְרָהֵם וְאַרְבֵּהוּ: כִּי־נָחַם יְהוָה צִיּוֹן נָחַם כָּל־חֲרֻבְתֶּיהָ וַיִּשֶׁם מִדְּבָרָהּ כַּעֲדָן וְעָרְבָתָהּ כַּנְּזִיחָהּ שָׁשׁוֹן וְשִׂמְחָהּ יִמְצָא בָּהּ תוֹדָה וְקוֹל זִמְרָה:

ראה

ישעיהו נד, יא - נה, ה

עֲנִיָּה סַעֲרָה לֹא נַחֲמָה הִנֵּה אֲנֹכִי מִרְבִּיץ בַּפּוֹדֵף אֲבִינִיךָ וַיִּסְדֵּתִיךָ בַּסְּפִירִים: וְשִׁמְתִי כְּדָבָר שִׁמְשֵׁתִיךָ וְשִׁעֲרִיךָ לְאַבְנֵי אֲקֵדָח וְכָל־גְּבוּלֶיךָ לְאַבְנֵי־חֶפְצִין: וְכָל־בְּנֵיךָ לַמּוֹדֵי יְהוָה וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ: בַּצְּדָקָה תִּכְוֶנְנִי רַחֲמֵי מַעֲשֶׂךָ כִּי־לֹא תִירָאִי וּמִמֹּחַתָּהּ כִּי לֹא־תִקְרַב אֵלַיךָ: הֵן גֹּדֵר וַיְגֹדֵר אֶפֶס מֵאוֹתִי מִיַּגֵּד אֶתְּךָ עָלַיךָ וַיְפֹל: הִנֵּה (הוֹן) אֲנֹכִי בְּרָאִיתִי חֲרֹשׁ נֹפֵחַ בְּאֵשׁ פִּתְחֵם וּמוֹצִיא כָּלִי לַמַּעֲשָׂהוּ וְאַנְכִי בְּרָאִיתִי מִשְׁחִית לְחַבְּלֵי: כָּל־כְּלָי יוֹצֵר עָלַיךָ לֹא יִצְלַח וְכָל־לְשׁוֹן תְּקוּם־אֶתְּךָ לַמַּשְׁפָּט תִּרְשָׁעִי זֹאת נִחַלַת עַבְדֵי יְהוָה וְצַדִּיקְתֶּם מֵאֹתִי נֹאם־יְהוָה: הוֹי כָּל־צִמָּא לְכוּ לַמַּיִם וְאַשֶׁר אֵין־לוֹ כֶּסֶף לְכוּ שִׁבְרוּ וְאַכְלוּ וּלְכוּ שִׁבְרוּ בְּלוֹא־כֶּסֶף וּבְלוֹא מַחִיר גֵּין וְחֶלֶב: לָמָּה תִשְׁקְלוּ־כֶסֶף בְּלוֹא־לֶחֶם וַיַּגִּיעַכֶּם בְּלוֹא לְשִׁבְעָה שִׁמְעוּ שִׁמְעוּ אֵלַי וְאַכְלוּ־טוֹב וְתִתְעַנְּג בְּדָשָׁן נִפְשְׁכֶם: הֲטוֹ אֲזַנְכֶם וּלְכוּ אֵלַי שִׁמְעוּ וְתַחֲמִי נִפְשְׁכֶם וְאַכְרַתְהָ לְכֶם בְּרִית עוֹלָם חֲסֵדֵי דָוִד הַנְּאֻמְנִים: הֵן עַד לְאוֹמִים נִתְּתוּ גֵיד וּמִצִּוְהָ לְאֹמִים: הֵן גוֹי לֹא־תִדְעַל תִּקְרָא וְגוֹי לֹא־יִדְעֶנּוּ אֵלַיךָ יִרְוִצוּ לַמַּעַן יִהְיֶה אֵלֶיךָ וּלְקַדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל כִּי פִּאֲרָה:

שופטים

ישעיהו נא, יב - נב, יב

אֲנֹכִי אֲנֹכִי הוּא מִנְחַמְכֶם מִי־אֵת וְתִירָאִי מֵאַנְוֹשׁ יְמוֹת וּמִבְּן־אָדָם חֲצִיר וַיִּתֵּן: וְתִשְׁכַּח יְהוָה עֲשֶׂה נֹטָה שְׁמַיִם וַיִּסַּד אֶרֶץ וַתִּפְחַד תַּמִּיד כָּל־הַיּוֹם מִפְּנֵי חַמַּת הַמַּצִּיק כַּאֲשֶׁר כּוֹנֵן לְהַשְׁחִית וְאִיָּה חַמַּת הַמַּצִּיק: מִתֵּר צִעָה לְהַפְתִּיחַ וְלֹא־יָמוּת לְשִׁתַּת וְלֹא יִחַסֵּר לְחַמוֹ: וְאַנְכִי יְהוָה אֵלֶיךָ רַבֵּעַ הַיָּם וַיִּהְיֶמוּ גִלְיוֹ יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ: וְאַשֶׁם דְּבָרֵי בִפְיֶךָ וּבְצֹל יָדֵי כִּסִּיתִיךָ לְנֹטַע שְׁמִיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וּלְאֹמֵר לְצִיּוֹן עֲמִי־אֶתָּה:

הַתְּעוֹרְרֵי קוֹמֵי יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר שְׁתִּית מִיַּד יְהוָה אֶת־כּוֹס חַמָּתוֹ אֶת־קִבְעַת כּוֹס הַתְּרַעְלָה שְׁתִּית מְצִית: אֵין־מִנְחָל לָהּ מִכָּל־בָּנִים יְלָדָה וְאֵין מַחְזִיק בַּיָּדָה מִכָּל־בָּנִים גְּדֻלָּה: שְׁתִּיִם הִנֵּה קִרְאֵתִיךָ מִי גֵיד לָךְ תִּשָּׁד וְהַשְׁבֵּר וְהַרְעֵב וְהַחֲרִיב מִי אֲנַחֲמֶךָ: בְּנֵיךָ עָלְפוּ שְׁכָבוּ בְּרֹאשׁ כָּל־חוֹצוֹת כְּתוּא מִכְּמַר הַמְּלָאִים חַמַּת־יְהוָה גְּעַרַת אֵלֶיךָ: לָכֵן שִׁמְעִי־נָא זֹאת עֲנִיָּה וּשְׁכַרְתִּי וְלֹא מִנִּין:

כֹּה־אָמַר אֲדֹנָיךָ יְהוָה וְאַל־תִּירָאִי יָרִיב עִמּוֹ הִנֵּה לְקַחְתִּי מִיַּדְךָ אֶת־כּוֹס הַתְּרַעְלָה אֶת־קִבְעַת כּוֹס חַמָּתִי לֹא־תוֹסִיפִי לְשִׁתוֹתָהּ עוֹד: וְשִׁמְתִיךָ בַּיַּד־מוֹנִיךָ אֲשֶׁר־אָמַרְוּ לְנִפְשֶׁךָ שְׁחִי וְנַעֲבֹרָה וְתִשְׁמִי כְּאֶרֶץ גֹּדֵף וּכְחוּץ לְעִבְרִים:

עוֹרֵי עוֹרֵי לְבָשִׁי עוֹד צִיּוֹן לְבָשִׁי | בְּגָדֵי תִפְאָרְתְךָ יְרוּשָׁלַם עִיר הַקִּדְשׁ כִּי לֹא יוֹסִיף יְבֹא־בְךָ עוֹד עָרָל וְטָמֵא: הַתְּנַעֲרֵי מֵעַפָּר קוֹמֵי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם הַתְּפַתְחִילי (הַתְּפַתְחוּ) מוֹסְרֵי צִוְאֵיךָ שְׂבִיָּה בַת־צִיּוֹן:

תנאלו: כי כה אמר אדני יהוה מצרים גרד-עמי בראשנה לגור שם ואשור באפס עשקו: ועתה מה-ליפה נאם-יהוה כילקח עמי חנם משלו יהילילו נאם-יהוה ותמוד כל-היום שמי מנאץ: לכן ידע עמי שמי לכן בינם תהוה כראוי-הוא המדבר הנני: מה-נאוו על-ההרים רגלי מבשר משמיע שלום מבשר טוב משמיע ישועה אמר לציון מלך אלהיך: קול צפיד נשאו קול יחדו ירגנו כי עין בעין יראו בשוב יהנה ציון: פצחו רגנו יחדו חרבות ירושלים כירנחם יהנה עמו נאל ירושלים: חשף יהנה את-זרוע קדשו לשיני כל-הגוים וראו כל-אפסי-ארץ את ישועת אלהינו: סורו סורו צאו משם טמא אל-תגעו צאו מתוכה הברו נשאי כלי יהנה: כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כיהלך לפניכם יהוה ומאספכם אלהי ישראל:

כי תצא

ישעיהו נד, א - י

רני עקרה לא ילדה פצחי רגה וצחלי לא-חלה כיררבים בני-שוממה מבני בעולה אמר יהנה: תרתיבי מקום אהלך ויריעות משכנותי וטו אל-תחשכי הארכי מיתרך ויתרנך חוקי: כירמין ושמאול תפרצי וזרעך גנים יירש וערים נשמות יושיבו: אל-תיראי כירלא תבושי ואל-תכלמי כי לא תחפירי כי בשת עלומיך תשפחי וחרפת אלמנותיך לא תזכירי-עוד: כי בעליך עשך יהנה צבאות שמו ונאלך קדוש ישראל אלהי כל-הארץ יקרא: כירכאשה עזובה ועצובת רוח קראך יהנה ואשת נעורים כי תמאס אמר אלהיך: בהגע קטן עזבתיך וברחמים גדלים אקבצך: בשצף קצף הסתרתי פני רגע ממוך ובחסד עולם רחמתיך אמר נאלך יהנה: כירמי נח זאת לי אשר נשפעת מועבר מירנח עוד על-הארץ כן נשפעת ממצף עליך ומנער-בך: כי החרים ימושו והנבעות תמוטינה וחסדי מאתך לא-ימושו וברית שלומי לא תמוט אמר מרחמך יהנה:

כי תבוא

ישעיהו ס, א - כב

קומי אורי כי בא אורך וכבוד יהנה עליך זרח: כירנה החשף יכסה-ארץ וערפל לאמים ועליך יזבח יהנה וכבודו עליך יראה: והלכו גוים לאורך ומלכים לנגה זרחך: שאי-סביב עיניך יראי כלם נקבצו באורך בניך מרחוק יבאו ובנותיך על-צד תאמנה: אז תראי ונתרת ופתד ורחב לבבך כירנה עליך חמון ום תיל גוים יבאו לך: שפעת גמלים תכסף בכרי מדין ועיפה כלם משבא יבאו זחב ולבונה ישאו ותהלת יהנה יבשרו: כל-צאן קדר יקבצו לך אילי נביות ישראל וינעו על-רצון מזבחי ובית תפארתו אפאר: מיראלה פעב תעופינה וכיונים אל-ארבתיהם: כירלי אנים יקו ונאניות תרשיש בראשנה להביא בניך מרחוק פספם וזהבם אתם לשם יהנה אלהיך ולקדוש ישראל כי פארך: ובנו בני-נכר חמתיך ומלכיהם ישראל ויבצפו הפיתך וברצוני רחמתיך: ופתחו שעריך תמיד יומם ולילה לא יסגרו להביא אליך תיל גוים ומלכיהם נהוגים: כיר הגוי ותממלכה אשר לא-יעבדוך יאבדו והגוים חרב יחרבו: כבוד תלבנון אליך יבוא

ברוש תדָהָר ותאשור יחדו לפאר מקום מקדשי ומקום רגלי אֶכְבֵּד: והלכו אליך שְׁחוֹחַ
 בְּנֵי מַעֲיִד וְהִשְׁתַּחֲוּוּ עַל-כַּפּוֹת רַגְלֶיךָ כַּל-מִנְאֲצִיִּיךָ וְקִרְאוּ לְךָ עִיר וְהָיָה צִיּוֹן קְדוֹשׁ
 יִשְׂרָאֵל: תַּחַת הַיּוֹתֵף עֲזוּבָה וּשְׁנוּאָה וְאֵין עוֹבֵר וּשְׁמִתִּיךָ לְנֶאֱמָן עוֹלָם מִשׁוֹשׁ דּוֹר וְדוֹר:
 וּנְנַקְתָּ חֶלֶב גּוֹיִם וְשֵׁר מַלְכִים תִּינָקִי וְיַדְעַת כִּי אֲנִי יְהוָה מוֹשִׁיעֶיךָ וְגֹאֲלֶיךָ אֲבִיר וְעֶקֶב: תַּחַת
 הַחֹשֶׁת אָבִיא זֶהָב וְתַחַת הַפְּרֹזֶל אָבִיא כֶּסֶף וְתַחַת הַעֲצִים נְחֹשֶׁת וְתַחַת הָאֲבָנִים בְּרֹזֶל
 וּשְׁמִתִּי בַקֶּדֶת שְׁלֹם וְנִנְשִׁיךָ צְדָקָה: לֹא-יִשְׁמַע עוֹד חֶמֶס בְּאַרְצֶךָ שֶׁד וְשִׁבֵר בְּגִבּוֹלֶיךָ
 וְקִרְאָת יְשׁוּעָה חוֹמַתֶיךָ וּשְׁעָרֶיךָ תִּהְיֶה: לֹא-יְהִי־לְךָ עוֹד הַשֶּׁמֶשׁ לְאוֹר וְיוֹמָם וְלַלַּיְלָה תִּירָח
 לֹא-יֵאָדָר לְךָ וְהָיָה-לְךָ לְאוֹר עוֹלָם וְאַל-תִּהְיֶה לְתַפְאֲרֶתְךָ: לֹא-יָבֹא עוֹד שְׁמֵשׁ
 וּיְרַחֵף לֹא יֵאָסֵף כִּי יְהוָה יְהִי־לְךָ לְאוֹר עוֹלָם וּשְׁלָמוֹ יָמֵי אָבְלֶךָ: וְעַמּוּךָ כָּלֵם צַדִּיקִים
 לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ נֶצֶר מִטְּעִי (מטעו) מַעֲשֵׂה יָדַי לְהַתְּפָאֵר: הַקֶּטָן יִהְיֶה לְאַלְף וְהַצֶּעִיר
 לְגוֹי עַצוֹם אֲנִי יְהוָה בַּעֲתָה אַחִישְׁנָה:

נצבים

ישעיהו סא, י - סג, ט

שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בִּיהוָה תִּגַּל נַפְשִׁי בְּאַלְהֵי כִּי הִלְבִּישְׁנִי בְּגָדֵי-יִשַׁע מֵעִיל צְדָקָה יַעֲטֵנִי כַּחַתָּן
 וְכַתֵּן פֶּאֶר וְכַפְלָה תַעֲרֶה כְּלִיָּה: כִּי כְאֶרֶץ תּוֹצִיא צִמְחָה וְכַנְנֶה זְרוּעֶיהָ תַצְמִיחַ כֵּן וְאֲדַגֵּן
 יְהוָה יַצְמִיחַ צְדָקָה וְתִהְיֶה נֶגֶד כָּל-הַגּוֹיִם: לְמַעַן צִיּוֹן לֹא אֲחַשֶׁה וּלְמַעַן יְרוּשָׁלַם לֹא
 אֲשָׁקוּט עַד-יֵצֵא כְנֶגֶה צְדָקָה וּישׁוּעָתָה כָּל-פֶּיֶד יָבֵעַר: וְרָאוּ גוֹיִם צְדָקָה וְכָל-מַלְכִים
 כְּבוֹדָה וְקִרְאוּ לְךָ שֵׁם חֲדָשׁ אֲשֶׁר כִּי יְהוָה יִקְבְּנוּ: וְהָיִית עֲטֹרַת תַּפְאֲרַת בְּיַד-יְהוָה וְצַנִּיף
 (וְצַנּוּף) מְלוּכָה בְּכַף-אַלְהֵיךָ: לֹא-יֵאָמֵר לְךָ עוֹד עֲזוּבָה וּלְאַרְצֶךָ לֹא-יֵאָמֵר עוֹד שְׁמֵמָה
 כִּי לְךָ יִקְרָא חֶפְצֵי-בָהּ וּלְאַרְצֶךָ בַּעֲלֶיהָ כִּי-חֶפֶץ יְהוָה הוּא וְאַרְצֶךָ תִּבְעַל: כִּי-יִבְעַל כַּחוֹר
 בְּתוֹלָה יִבְעַל-לֹדֶךָ בְּנִיךָ וּמִשׁוֹשׁ חַתָּן עַל-כַּלָּה יָשִׁישׁ עֲלֶיךָ אֱלֹהֶיךָ: עַל-חוֹמַתֶיךָ יְרוּשָׁלַם
 הַפְּקֻדֹתַי שְׁמֹרִים כָּל-הַיּוֹם וְכָל-תְּלִילַת תְּמִיד לֹא יִחַשׁוּ הַמְזַכְּרִים אֶת-יְהוָה אֶל-דָּמֵי לֶבָם:
 וְאַל-תִּתְּנוּ דָמֵי לֹו עַד-יִכּוֹנֵן וְעַד-יִשִּׁים אֶת-יְרוּשָׁלַם תַּחֲלָה בְּאַרְץ: נִשְׁבַּע יְהוָה בִּימִינוֹ
 וּבַזְּרוּעַ עַזּוֹ אִם-אֶתֶן אֶת-דִּגְלוֹךָ עוֹד מֵאֲכָל לֶאֱיִבֶיךָ וְאִם-יִשְׁתּוּ בְּנֵי-נֶכֶד תִּירוּשָׁף אֲשֶׁר יִגְעַת
 בּוֹ: כִּי מֵאֲסָפִיו יֵאֲכְלֶהוּ וְהִלְלוּ אֶת-יְהוָה וּמִקְבָּצָיו יִשְׁתַּחוּ בַּחֲצֹרֹת קִדְשֵׁי:

עֲבְרוּ עֲבְרוּ בַשְּׁעָרִים פָּנּוּ הַרְדֵּף הַעַם סְלוּ סְלוּ הַמְּסֻלָּה סִקְלוּ מֵאֲבֹן הָרִימוּ גַם עַל-הָעַמִּים:
 הִנֵּה יְהוָה הַשְׁמִיעַ אֶל-קִצֵּה הָאָרֶץ אֲמַרוּ לְבַת-צִיּוֹן הִנֵּה יִשְׁעָךָ בָּא הִנֵּה שְׁכַרְוּ אֶתּוֹ וּפְעֻלָּתוֹ
 לְפָנָיו: וְקִרְאוּ לָהֶם עַם-הַקֹּדֶשׁ גְּאוּלֵי יְהוָה וְלְךָ יִקְרָא דְרוּשָׁה עִיר לֹא נִשְׁעָבָה:

מִיְיָהּ בָּא מֵאֲדוֹם חֲמוּץ בְּגָדִים מִבְּצֻרָה זֶה הַדּוֹר בְּלִבוֹשׁוֹ צַעֲה בְּרַב פָּחוּ אֲנִי
 מְדַבֵּר בַּצְּדָקָה רַב לְהוֹשִׁיעַ: מְדוּעַ אֲדֹם לְלִבוֹשֶׁךָ וּבְגָדֶיךָ כְּדָרְךָ בְּנֵת: הוֹרָה וְדַבְּכָתִי
 לְבָדִי וּמַעֲמִים אֵין-אִישׁ אֶתִּי וְאֲדַרְכֶם בְּאֶפֶי וְאַרְמָסִים בַּחֲמִתִּי וְגַי נִצְחָם עַל-בְּנָדִי וְכָל-
 מַלְבוּשֵׁי אֲנָאֲלָתִי: כִּי יוֹם נִקְּם בְּלִבִּי וּשְׁנַת גְּאוּלֵי בָּאָה: וְאֲבִישׁ וְאֵין עוֹד וְאֲשַׁתּוּמָם וְאֵין
 סוּמָךְ וְתוֹשַׁע לִי זָרְעִי וְחַמִּתִּי הִיא סִמְכַתְּנִי: וְאָבוּס עַמִּים בְּאֶפֶי וְאֲשַׁכְּרֶם בַּחֲמִתִּי וְאוֹרִיד
 לְאַרְץ נִצְחָם: חֲסָדֵי יְהוָה וְאוֹכִיר תַּחֲלֵת יְהוָה כְּעֵל כָּל אֲשֶׁר-גִּמְלָנוּ יְהוָה וְרַב-
 טוֹב לְבַיִת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר-גִּמְלָם כְּרַחֲמָיו וְכָלֵב חֲסָדָיו: וַיֵּאמֶר אֲדֶ-עַמִּי הִמָּה בְּנִים לֹא

יִשְׁקְרוּ וַיְהִי לָהֶם לְמוֹשִׁיעַ: בְּכָל־צָרְתָם | לֹא (לא) צָר וּמִלֶּאֱד פָּנִיו הוֹשִׁיעַם בְּאַהֲבָתוֹ
וּבְחַמְלָתוֹ הוּא גָּאֵלָם וַיִּנְשָׂאֵם כְּלַיְמֵי עוֹלָם:

וילך אחר ראש השנה (וכשחל לפני ראש השנה מפטירים בהפטרות נצבים)

הושע יד, ב-י

שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְהוָה אֱלֹהֶיהָ כִּי כָשַׁלְתָּ בְּעוֹנֶיךָ: קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל־יְהוָה
אָמְרוּ אֵלָיו כָּל־תִּשְׂא עוֹן וְקַח־טוֹב וַיִּנְשָׂאֵם פָּרִים שִׁפְתֵינוּ: אֲשׁוּר | לֹא יוֹשִׁיעֵנו עַל־סוֹס לֹא
נִרְפָּב וְלֹא־נֶאֱמַר עוֹד אֱלֹהֵינוּ לְמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ אֲשֶׁר־בָּךְ יִרְתֵם יְתוּם: אֲרַפֵּא מְזֻבְתָּם אֲהַבֵּם
נִדְבָה כִּי שָׁב אִפִּי מִמְּנוּ: אֲהַיָּה כְּטַל לְיִשְׂרָאֵל וּפְרַח כְּשׁוֹשַׁנָּה וְגַד שְׂרָשׁוּי כְּלִבְנוֹן: יִלְכוּ
וַיִּקְוֹתָיו וַיְהִי כְבוֹד הוֹדוֹ וְהִיתָ לוֹ כְּלִבְנוֹן: יִשְׁבוּ יִשְׁבֵי בְצִלּוֹ יְחִיו דָּגָן וַיִּפְרְחוּ כַגֶּפֶן זָכְרוּ
כִּי־נָן לְבָנוֹן: אֲפָרִים מִה־לִּי עוֹד לְעַצְבִּים אֲנִי עֲנִיתִי וְאֲשׁוּרְנוּ אֲנִי כַבְרוֹשׁ רַעְנוֹן מִמְּנֵי פְרִי־ךָ
נִמְצָא: מִי חָכֵם וַיִּבֶן אֵלֶּה נְבוֹן וַיִּדְעֵם כִּי־יִשְׂרָיִם דַּרְכֵי יְהוָה וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים
יִכָּשְׁלוּ בָּם:

האשכנזים מוסיפים: ואל ב, ש - כו

תִּקְעוּ שׁוֹפָר בְּצִיּוֹן קִדְשׁו־צוּם קְרָאוּ עֲצָרָה: אִסְפוּ־עַם קִדְשׁוּ קֹהֶל קִבְצוּ זָקֵנִים אִסְפוּ
עוֹלָלִים וַיִּגְבְּי שְׂדֵיִם יֵצֵא חֶתָן מִחֲדָרוֹ וְכִלָּה מִחֲפַתָּה: בֵּין הָאוֹלָם וְלִמְזֻבֹת יִכְבֹּל הַכְּתָנִים
מִשְׁרָתֵי יְהוָה וַיֹּאמְרוּ חוֹסֵה יְהוָה עַל־עַמּוּךָ וְאֶל־תַּתָּן נַחֲלַתְךָ לְחֲרָפָה לְמַשְׁל־בָּם גּוֹיִם לְמַה
יֹאמְרוּ בְעַמִּים אֵיךְ אֱלֹהֵיהֶם: וַיִּקְבֵּא יְהוָה לֶאֱרָצוֹ וַיַּחְמַל עַל־עַמוֹ: וַיַּעַן יְהוָה וַיֹּאמֶר לְעַמּוֹ
הִנְנִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת־הַדָּגָן וְהַתִּירוֹשׁ וְהַיִּצְהָר וּשְׂבַעְתֶּם אֹתוֹ וְלֹא־אֶתֶן אֲתֶכֶם עוֹד חֲרָפָה
בְּגוֹיִם: וְאֶת־הַצִּפּוֹנִי אֲרַחֵק מֵעַלְיָכֶם וְהַדַּחֲתִיוֹ אֶל־אֲרָץ צִיָּה וּשְׂמַמָּה אֶת־פָּנָיו אֶל־הַיָּם
הַקְדַּמְנִי וְסָפוּ אֶל־הַיָּם הָאֲחֵרוֹן וְעָלָה בָּאֵשׁוּ וְתַעַל צִחְנָתוֹ כִּי הִגְדִּיל לַעֲשׂוֹת: אֶל־תִּירָאִי
אֲדַמָּה גִילִי וּשְׂמַחִי כִּי־הִגְדִּיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת: אֶל־תִּירָאוּ בַּהֲמוֹת שָׂדֵי כִּי דָשְׂאוּ נְאוֹת מִדְּבַר
כִּי־עֵץ נִשְׂא פְרִיו תֵּאָנָה וַגֶּפֶן נָתַן חֵילָם: וּבְגֵן צִיּוֹן גִּילּוֹ וּשְׂמַחוּ בִּיהֲנֶה אֱלֹהֵיכֶם כִּי־נָתַן
לָכֶם אֶת־הַמּוֹרָה לְצַדִּיקָה וַיִּזְרַד לָכֶם גֶּשֶׁם מוֹרָה וּמִלְקוֹשׁ בְּרֵאשׁוֹן: וּמִלְאוּ הַתְּרַנּוֹת בָּר
וְהִשְׁקוּ הַיִּקְבִּים תִּירוֹשׁ וַיִּצְהָר: וְשִׁלַּמְתִּי לָכֶם אֶת־הַשָּׂנִים אֲשֶׁר אָבַל הָאֲרָבָה הַיַּלֵּק
וְהַחֲסִיל וְהַנָּזִם חִילִי הַגָּדוֹל אֲשֶׁר שִׁלַּחְתִּי בָכֶם: וְאֲכַלְתֶּם אֶכּוֹל וְשָׂבַע וְהִלַּלְתֶּם אֶת־שֵׁם
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־עָשָׂה עִמָּכֶם לְהַפְלִיא וְלֹא־יִבְשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם: וַיִּדְעֶתֶם כִּי בִקְרֵב
יִשְׂרָאֵל אֲנִי וְנָנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְאִין עוֹד וְלֹא־יִבְשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם:

הספרדים מוסיפים: מיכה ז, ג - כ

מִי־אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעַבֵּר עַל־פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרֵית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֲחִיזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי־חָפֵץ חֶסֶד
הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ וַיִּכְפַּשׁ עוֹנֵתֵינוּ וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת גַּם כָּל־חַטָּאוֹתֶם: תִּתֵּן אֲמֶת לְעַקֵּב
חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתָּינוּ מִיְמֵי קָדָם:

האזינו אחר יום הכיפורים (וכשחל לפני יום הכיפורים מפטירים בהפטרות וילך)

שמואל ב' כב, א - נא

וַיִּדְבַּר דָּוִד לַיהוָה אֶת־דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּיוֹם הַצִּיל יְהוָה אֹתוֹ מִכַּף כָּל־אֵיבָיו וּמִכַּף
שְׂאוֹל: וַיֹּאמֶר יְהוָה סְלַעִי וּמַצְדָּתִי וּמַפְלְטִי־לִי: אֱלֹהֵי צוּרֵי אַחְסֵה־בּוֹ מִגְּנִי וְקַרְן־יִשְׁעִי

משגבתי ומנוסתי משערי מחמס תשעני: מהלל אקרא יהוה ומאיבי אנשע: כי אפני משברתי
 מות נחלי בלעל יבעתני: חבלי שאול סבני קדמי מקשימות: בצר לי אקרא יהוה
 ואל אלי אקרא וישמע מהיכלי קולי ושוועתי באזניו: ויתנעש (ותגעש) ותרעש הארץ
 מוסדות השמים ירגזו ויתנעשו כיתרה לו: עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל גחלים בערו
 ממנו: וגט שמים ויהר וערפל תחת רגליו: וירכב על כרוב ויעף וירא על כנפי רוח:
 וישת חשך סביבותיו ספות חשרתמים עבי שתקים: מננה נגדו בערו גחלי אש: ירעם מן
 שמים יהוה ועליון ותן קולו: וישלח חצים ויפיצם ברק ויהם (ויהמם): ויראו אפקי ים
 יגלו מסודות תבל בנערת יהוה מנשמת רוח אפו: ישלח ממרום יקחני ומשני ממים רבים:
 ויגלני מאיבי עז משנאי כי אמצו ממני: יקדמי ביום אידי ויהי יהוה משען לי: ויצא
 למרחב אתי יחלצני כיתחפץ בי: וימלני יהוה כצדקתי ככר ידי ושיב לי: כי שמרתי
 דרכי יהוה ולא רשעתי מאלתי: כי כל משפטו לנגדי וחקתיו לא אסור ממנה: ואהנה
 תמים לו ואשתמרה מעוני: וישב יהוה לי כצדקתי ככרי לנגד עיני: עם חסיד תתחסד
 עם גבור תמים תתמם: עם נכבד תתקבד ועם עקש תתפל: ואת עם עני תושיע ועיניך על
 רמים תשפיל: כיתאתה נירי יהוה ויהוה גיית חשכי: כי בכה ארוץ גדוד באלתי אדלג
 שור: האל תמים דרכו אמרת יהוה צרופה מגן הוא לכל החסים בו: כי מאל מבלעדי
 יהוה ומי צור מבלעדי אלהינו: האל מעוני חיל ויתר תמים דרכי (דרכו): משנה רגלי
 (רגליו) כאילות ועל במתי יעמדני: מלמד ידי למלחמה ונחת קשת נחושה זרעתי:
 ותתן לי מגן ישעך ונעתך תרבני: תרחיב צעדי תחתני ולא מעדו קרסלי: ארדפה איבי
 ואשמידם ולא אשוב עד פלותם: ואכלם ואמחצם ולא יקומון ויפלו תחת רגלי: ותורני
 חיל למלחמה תכריע קמי תחתני: ואיבי תתה לי ערף משנאי ואצמיתם: ישעו ואין משיע
 אלי יהוה ולא ענם: ואשחקם כעפר ארץ כטיט חוצות אדקם ארקעם: ותפלטי מריבי
 עמי תשמרני לראש גוים עם לא ידעתי ועבדני: בני נכר יתכחשו לי לשמוע און ישמעו
 לי: בני נכר יפלו ויחגרו ממסגרותם: חיי יהוה וכרוד צורי וירם אלי צור ישעי: האל
 הנתן נקמת לי ומריד עמים תחתני: ומוציאי מאיבי ומקמיל תרוממי מאיש חמסים
 תצילני: על כן אודה יהוה בגוים ולשמה אומר: מגדול (מגדיל) ישועות מלכו ועשה
 חסד למשיחו לדרך ולזרעו עד עולם:

וזאת הברכה

אשכנזים: יהושע א, א - ט
 ספרדים: יהושע א, א - ט

ויהי אחרי מות משה עבד יהוה ויאמר יהוה אלי יהושע בן נון משרת משה לאמר: משה
 עבדי מת ועתה לום עבר את הירדן הנה אתה וכל העם הנה אל הארץ אשר אנכי נתן
 להם לבני ישראל: כל מקום אשר תדרוך כר רגלכם בו לכם נתתיו כאשר דברתי אל
 משה: מהמדבר ותלבנון הנה ועד הנחל הגדול נהר פרת כל ארץ החתים ועד הים
 הגדול מבוא השמש יהיה גבולכם: לא יתנצב איש לפניך כל ימי חגיך כאשר הייתי עם
 משה אהיה עמך לא ארפה ולא אעזבך: חוק ואמץ כי אתה תנחיל את העם הנה את
 הארץ אשר נשבעתי לאבותם לתת להם: רק חוק ואמץ מאד לשמר לעשות ככל התורה

אשר צוה משה עבדי אל-חסור ממנו ימין ושמאול למען תשכיל בכל אשר תלך: לא ימוש ספר התורה הזו מפיה והגית בו יומם ולילה למען תשמר לעשות ככל-הכתוב בו כי-אז תצליח את-דרךך ואז תשכיל: הלא צויתיה חנק ואמץ אל-תערך ואל-תחת פי עמך והנה אליהך בכל אשר תלך:

כאן מסיימים הספרים.

ויצו יהושע את-שטרי העם לאמר: עברו בקרב המחנה וצו את-העם לאמר הכינו לכם צידה כי בעוד שלשת ימים אתם עברים את-הירדן הזו לבוא לרשת את-הארץ אשר יהנה אליהכם נתן לכם לרשתה:

ולראובני ולגדי ולחצי שבט המנשה אמר יהושע לאמר: זכור את-הדבר אשר צוה אתכם משה עבד-יהוה לאמר יהנה אליהכם מניח לכם ונתן לכם את-הארץ הזאת: נשיכם טפכם ומקניכם ישבו בארץ אשר נתן לכם משה בעבר הירדן ואתם תעברו חמשים לפני אחיכם כל גבורי החיל ועזרתם אותם: עד אשר-יגית יהנה ו לאחיהם ככם וירשו גם-המה את-הארץ אשר-יהנה אליהכם נתן להם ושבתם לארץ ירשתכם וירשתם אותה אשר נתן לכם משה עבד יהוה בעבר הירדן מזרח השמש: ויענו את-יהושע לאמר כל אשר-צויתנו נעשה ואל-כל-אשר תשלחנו נלך: ככל אשר-שמענו אל-משה כן נשמע אליך רק יהנה יהנה אליהך עמך כאשר הנה עם-משה: כל-איש אשר-ימרה את-פיה ולא-ישמע את-דבריך לכל אשר-תצוונו יומת רק חנק ואמץ:

שבת ראש חודש

ישעיהו סו, א - כד

בה אמר יהוה השמים כסאי והארץ תרם רגלי ארצה בית אשר תבנו-לי וארצה מקום מנוחתי: ואת-כל-אלה ידוי עשתה ויהיו כל-אלה נאם-יהוה ואל-זה אביט אל-עני ונכה-רוח וחרד על-דברי: שוחט השור מכה-איש זובח השה עקר כלב מעלה מנחה דם-חזיר מזכיר לבנה מברך און גם-המה בחרו בדרכיהם ובשקוציהם נפשם חפצה: גם-אני אבחר בתעלליהם ומגורתם אביא להם יען קראתי ואין עונה דברתי ולא שמעו ויעשו הרע בעיני ובאשר לא-חפצתי בחרו: שמעו דברי-יהוה החרדים אל-

דברו אמרו אחיכם שנאיכם מנדיכם למען שמי יכבד יהנה ונראה בשמחתכם והם יבשו: קול שאון מעיר קול מהיכל קול יהנה משלם גמול לאיביו: בטרם תחיל ילדה בטרם יבוא תבל לה והמליטה זכר: מי-שמע כזאת מי ראה כאלה היחל ארץ ביום אחד אם-יגלד גוי פעם אחת כי-תלה גם-ילדה ציון את-בניה: האני אשביר ולא אוליד יאמר יהנה אם-אני המוליד ועצרתי אמר אליהך: שמחו את-ירושלם וגילו בה כל-אחביה

שישו אתה משוש כל-המתאבלים עליה: למען תינקו ושבעתם משד תנחמיה למען תמצו והתענגתם מזיו כבודה: פי-כה ו אמר יהוה הנני נטה-אליה כנהר שלום

וכנחל שוטף כבוד גוים וינקתם על-צד תנשאו ועל-ברפים תשעשעו: כאיש אשר אמו תנחמנו כן אנכי אנחמכם ויבירושלם תנחמו: וראיתם וישל לבכם ועצמותיכם פדשא תפרכנה ונודעה יד-יהנה את-עבדיו וזעם את-איביו: פי-הנה יהנה פאש יבוא

וכסופה מרכבתיו להשיב בחמה אפו ונערתו בלהבי-אש: פי באש יהנה נשפט ובחרבו

את כל-בשר ורבו חללי יהוה: המתקדשים ותמטתלים אל-הגנות אתר אחת (אחד) בתוך אכלי בשר החזיר והשקץ והעכבר יחדו יספו נאם-יהוה: ואנכי מעשיהם ומחשבתיהם באה לקבץ את-כל-הגוים ותלשנות ויבאו וראו את-כבודי: ושמתי בהם אות ושלחתי מהם פליטים אל-הגוים תרשים פול ולוד משכי קשת תבל ויגן האנים הרחקים אשר לא-שמעו את-שמעי ולא-ראו את-כבודי והגידו את-כבודי בגוים: והביאו את-כל-אחיכם מכל-הגוים מנתה ליהנה בסוטים וברכב ובצבים ובפחדים ובכפרות על הר קדשי ירושלם אמר יהוה כאשר יביאו בני ישראל את-המנחה בכלי טהור בית יהוה: ונס-מהם אקח לפהנים ללוים אמר יהוה: כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה עמדים לפני נאם-יהוה כן יעמד זרעכם ושמכם: והיה מדי-חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל-בשר להשתחנת לפני אמר יהוה: ויצאו וראו בפני האנשים הפשעים כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל-בשר:

והיה מדי-חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל-בשר להשתחנת לפני אמר יהוה:

שבת ערב ראש חודש

שמואל א' כ, יח - מב

ויאמר-לו יהונתן מתר חדש ונפקדת כי יפקד מושבך: ושלשת תכר מאד ובאת אל-המקום אשר-נסתרת שם ביום המעשה וישבת אצל האבן האזל: ואני שלשת החצים צדה אורה לשלחלי למטרה: והנה אשלח את-הנער לך מצא את-החצים אם-אמר אמר לנער הנה החצים ממך והנה קחנו ונבא פי-שלום לך ואין דבר חיי-יהוה: ואם-כה אמר לעלם הנה החצים ממך ותלאה לך כי שלחת יהוה: ותדבר אשר דברנו אני ואתה הנה יהוה ביני ובינך עד-עולם: ויסתר דוד בשדה ויהי החדש וישב המלך אל- (על-) הלחם לאכול: וישב המלך על-מושביו כפעם בפעם אל-מושב הקיר ויגם יהונתן וישב אבנר מצד שאול ויפקד מקום דוד: ולא-דבר שאול מאומה ביום ההוא כי אמר מקרה הוא בלתי טהור הוא כי-לא טהור: ויהי ממחרת החדש השני ויפקד מקום דוד:

ויאמר שאול אל-יהונתן בנך מדוע לא-בא בן-ישי גם-תמול גם-היום אל-הלחם: ויען יהונתן את-שואל נשאל נשאל דוד מעמדי עד-בית לחם: ויאמר שלחני נא כי זבח משפחה לנו בעיר והוא צנה-לי אחי ועתה אם-מצאתי חן בעיניך אמלטח נא ואראה את-אחי על-כן לא-בא אל-שלחן המלך:

ויחראף שאול ביהונתן ויאמר לו בן-נעות המרדות הלוא ידעתי כי-בחר אתה לבן-ישי לבשתך ולבשת ערנת אמה: כי כל-הימים אשר בן-ישי חי על-האדמה לא תכון אתה ומלכותך ועתה שלח וקח אתו אלי כי בן-מות הוא:

ויען יהונתן את-שואל אביו ויאמר אליו למה יומת מה עשה: ויטל שאול את-החנית עליו להפתו וידע יהונתן כי-כלה היא מעם אביו לתמית את-דוד: ויגם יהונתן מעם השלחן בחרי-אף ולא-אכל ביום-

החדש השני לחם כי נעצב אל-דוד כי הכלמו אביו: ויהי כפקד ויצא יהונתן השדה למועד דוד ונער קטן עמו: ויאמר לנער רץ מצא נא את-החצים

אֲשֶׁר אָנֹכִי מוֹרֵה הַנֶּעֱר לָךְ וְהוֹאֲיָרָה הַחֲצִי לְהַעֲבֹרָו: וַיָּבֹא הַנֶּעֱר עַד-מְקוֹם הַחֲצִי אֲשֶׁר יָרָה יְהוֹנָתָן וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אַחֲרָי הַנֶּעֱר וַיֹּאמֶר הֲלוֹא הַחֲצִי מִמֶּךָ וְהִלָּאֵח: וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אַחֲרָי הַנֶּעֱר מִהֵרָה הוֹשֵׁה אֶל-תַּעֲמֹד וַיִּלְכָּט נֶעֱר יְהוֹנָתָן אֶת-הַחֲצִים (הַחֲצִי) וַיָּבֹא אֶל-אֲדֹנָיו: וְהַנֶּעֱר לֹא-יָבֵעַ מֵאוֹמֶת אֶךְ יְהוֹנָתָן וְדוֹד יָדְעוּ אֶת-הַדְּבָר: וַיִּתֵּן יְהוֹנָתָן אֶת-כַּלְיוֹ אֶל-הַנֶּעֱר אֲשֶׁר-לוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ הִבֵּיָה הָעִיר: הַנֶּעֱר בָּא וְדוֹד קָם מֵאֲצֶל הַגִּבּוֹ וַיִּפֹּל לְאַפָיו אַרְצָה וַיִּשְׁתַּחוּ שְׁלֹשׁ פַּעַמַּיִם וַיִּשְׁקֹו | אִישׁ אֶת-רַעְהוּ וַיִּכְבְּלוּ אִישׁ אֶת-רַעְהוּ עַד-דָּוָר הַגְּדִיל: וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן לְדוֹד לֵךְ לְשָׁלוֹם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְנוּ שְׁגִינוּ אֲנַחְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה לֵאמֹר יִהְיֶה יְהוָה | בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זַרְעֵי וּבֵין זַרְעֶךָ עַד-עוֹלָם:

שבת חנוכה

זכריה ב, יד - ד, ו

רָגִי וּשְׂמִחִי בַת-צִיּוֹן כִּי הִנְנִי בָּא וּשְׂכַנְתִּי בְּתוֹכְךָ נְאֻם-יְהוָה: וְגִלּוֹי גוֹלִים רַבִּים אֶל-יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא וְהָיוּ לִי לְעָם וּשְׂכַנְתִּי בְּתוֹכְךָ וַיְדַעַת כִּי-יְהוָה צְבָאוֹת שְׁלַחְנִי אֵלֶיךָ: וְגִחַל יְהוָה אֶת-יְהוּדָה חֲלָקוֹ עַל אֲדָמַת הַקֹּדֶשׁ וּבַחֲרָ עוֹד בִּירוּשָׁלַם: הֵס כָּל-בָּשָׂר מִפְּנֵי יְהוָה כִּי נֶעֱר מִמַּעוֹן קֹדֶשׁוֹ: וַיִּרְאֵי אֶת-יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עֹמֵד לִפְנֵי מִלְאָךְ יְהוָה וְהַשֹּׁטָן עֹמֵד עַל-יְמִינוֹ לְשַׁטֵּנוֹ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-הַשֹּׁטָן וַיֶּעֱר יְהוָה בְּךָ הַשֹּׁטָן וַיֶּעֱר יְהוָה בְּךָ הַבַּחֲר בִּירוּשָׁלַם הֲלוֹא זֶה אוֹד מֵאֲשׁ: וַיְהוֹשֻׁעַ הִנֵּה לְבַשׁ בְּגָדִים צוּאִים וְעֹמֵד לִפְנֵי הַמִּלְאָךְ: וַיַּעַן וַיֹּאמֶר אֶל-הַעַמֻּדִים לִפְנֵיו לֵאמֹר הִסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצּוּאִים מֵעַלְיוֹ וַיֹּאמֶר אֵלָיו רֵאֵה הַעֲבָרְתִי מֵעַלְיָךְ עוֹנֵךְ וְהִלַּבַּשׁ אֶתְךָ מַחֲלָצוֹת: וְאָמַר יְשִׁימוּ צִנְיָף טְהוֹר עַל-רֵאשׁוֹ וַיִּשְׁימוּ הַצִּנְיָף הַטְהוֹר עַל-רֵאשׁוֹ וַיִּלְבַּשְׁהוּ בְּגָדִים וּמִלְאָךְ יְהוָה עֹמֵד: וַיַּעַד מִלְאָךְ יְהוָה בִּיהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר: כֹּה-אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אִם-בְּדַרְכֵי תִלָּךְ וְאִם אֶת-מִשְׁמַרְתִּי תִשְׁמֹר וְגַם-אֶתְּהָ תִדְרִין אֶת-בֵּיתִי וְגַם תִּשְׁמַר אֶת-חֲצָרֵי וְנִתַּתִּי לָךְ מִהֲלָכִים בֵּין הַעַמֻּדִים הָאֵלֶּה: שְׁמַע-נָא יְהוֹשֻׁעַ | הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל אֶתְּהָ וְרַעְיָךְ הַיֹּשְׁבִים לִפְנֵיךְ כִּי-אֲנֹשִׁי מוֹפֵת הִמָּה כִּי-הִנְנִי מִבִּיא אֶת-עַבְדֵי צִמַח: כִּי | הִנֵּה הָאֶבֶן אֲשֶׁר נָתַתִּי לִפְנֵי יְהוֹשֻׁעַ עַל-אֶבֶן אַחַת שְׁבַעַה עֵינַיִם הִנְנִי מִפְתַּח פֶּתַחַה נְאֻם יְהוָה צְבָאוֹת וּמִשְׁתִּי אֶת-עֵינַי הָאֲרִץ-הַהִיא בַּיּוֹם אֶחָד: בַּיּוֹם הַהוּא נְאֻם יְהוָה צְבָאוֹת תִּקְרָאוּ אִישׁ לְרַעְהוּ אֶל-תַּחַת גִּפְּן וְאֶל-תַּחַת תְּאֵנָה: וַיִּשָּׁב הַמִּלְאָךְ הַדְּבָר בִּי וַיַּעֲרֵנִי כְּאִישׁ אֲשֶׁר-יַעוֹר מִשְׁנָתוֹ: וַיֹּאמֶר אֵלָי מַה אַתָּה רֵאֵה וְאָמַר (וַיֹּאמֶר) רֵאֵתִי | וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כְּלָה וְגִלְיָה עַל-רֵאשֶׁה וּשְׁבַעַה גִרְתִּיהָ עָלֶיהָ שְׁבַעַה וּשְׁבַעַה מוֹצְקוֹת לְנֹרוֹת אֲשֶׁר עַל-רֵאשֶׁה: וּשְׁנַיִם זוֹתִים עָלֶיהָ אֶחָד מִיָּמִין הַגִּלְיָה וְאֶחָד עַל-שְׂמֹאלָה: וַאֲעַן וַיֹּאמֶר אֶל-הַמִּלְאָךְ הַדְּבָר בִּי לֵאמֹר מַה-אֵלֶּה אֲדֹנָי: וַיַּעַן הַמִּלְאָךְ הַדְּבָר בִּי וַיֹּאמֶר אֵלָי הֲלוֹא יָדַעַת מַה-הִמָּה אֵלֶּה וְאָמַר לֹא אֲדֹנָי: וַיַּעַן וַיֹּאמֶר אֵלָי לֵאמֹר זֶה דְּבַר-יְהוָה אֶל-זַרְבָּבֶל לֵאמֹר לֹא בְחִיל וְלֹא בְכַח כִּי אִם-בְּרוּחֵי אֱמֶר יְהוָה צְבָאוֹת: מִי-אֶתְּהָ הַר-הַגָּדוֹל לִפְנֵי זַרְבָּבֶל לְמִישֵׁר וְהוֹצִיא אֶת-הָאֶבֶן הָרֵאשֶׁה תְּשֹׂאוֹת חֵן חֵן לָהּ:

שבת שניה של חנוכה

מלכים א' ז, מ - נ

וַיַּעַשׂ חִירוֹם אֶת־הַכִּיּוֹת וְאֶת־הַנְּעִים וְאֶת־הַמְּזֻרְקוֹת וַיִּכַּל חִירוֹם לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר עָשָׂה לַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְהוָה: עַמּוּדִים שְׁנַיִם וּגְלִיל הַכַּתְּרֹת אֲשֶׁר־עַל־רֹאשׁ הָעַמּוּדִים שְׁתַּיִם וְהַשִּׁבְכוֹת שְׁתַּיִם לְכַסּוֹת אֶת־שְׁתֵּי גִלּוֹת הַכַּתְּרֹת אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ הָעַמּוּדִים: וְאֶת־הַרְמָנִים אַרְבַּע מְאוֹת לַשְּׁתֵּי הַשִּׁבְכוֹת שְׁנַיִ־טוּרִים רַמְנִים לְשִׁבְכָה הָאֶחָת לְכַסּוֹת אֶת־שְׁתֵּי גִלּוֹת הַכַּתְּרֹת אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָעַמּוּדִים: וְאֶת־הַמְּכַנּוֹת עָשָׂר וְאֶת־הַכִּיּוֹת עָשָׂר עַל־הַמְּכַנּוֹת: וְאֶת־הַיָּם הָאֶחָד וְאֶת־הַבְּקָר שְׁנַיִם־עָשָׂר תַּחַת הַיָּם: וְאֶת־הַסִּירוֹת וְאֶת־הַנְּעִים וְאֶת־הַמְּזֻרְקוֹת וְאֶת־כָּל־הַכְּלִים הָאֵלֶּה (הָאֵהֶל) אֲשֶׁר עָשָׂה חִירוֹם לַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְהוָה נִחַשְׁתָּ מִמָּרְט: בְּכַפֵּר תִּירְדוּן יִצְקֶם הַמֶּלֶךְ בַּמַּעֲבָה הָאֲדָמָה בֵּין סָפוֹת וּבֵין צִרְתָּן: וַיִּנַּח שְׁלֹמֹה אֶת־כָּל־הַכְּלִים מְרַב מְאֹד מְאֹד לֹא נִחְקַר מִשְׁקַל הַנְּחֹשֶׁת: וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה אֶת־כָּל־הַכְּלִים אֲשֶׁר בֵּית יְהוָה אֵת מִזְבַּח הַזָּהָב וְאֶת־הַשְּׁלֶחָן אֲשֶׁר עָלָיו לֶחֶם הַפָּנִים זָהָב: וְאֶת־הַמְּנֹרוֹת חָמֵשׁ מִיָּמִין וְחָמֵשׁ מִשְּׂמֹאל לַפְּנֵי הַדְּבִיר זָהָב סָגוּר וְהַפָּרַח וְהַנֶּרֶת וְהַמְּלַקְחִים זָהָב: וְהַסָּפוֹת וְהַמְּזֻמְרוֹת וְהַמְּזֻרְקוֹת וְהַכַּפּוֹת וְהַמַּחְתּוֹת זָהָב סָגוּר וְהַפְּתוֹת לְדַלְתוֹת הַבַּיִת הַפְּנִימִי לְקָדֵשׁ הַקְּדוּשִׁים לְדַלְתֵי הַבַּיִת לַהֲיָקֵל זָהָב:

שבת שקלים

אשכנזים: מלכים ב' יב, א - יז

ספרדים: מלכים ב' יא, י - יב, י

כאן מתחילים הספרדים:

וַיְכַרֵּת יְהוֹיָדָע אֶת־הַבַּרְיִית בֵּין יְהוָה וּבֵין הַמֶּלֶךְ וּבֵין הָעָם לַהֲיוֹת לָעָם לַיהוָה וּבֵין הַמֶּלֶךְ וּבֵין הָעָם: וַיָּבֹאוּ כָּל־עַם הָאָרֶץ בֵּית־הַבַּעַל וַיִּתְּצוּהוּ אֶת־מִזְבְּחֹתוֹ וְאֶת־צִלְמֵי שִׁבְרֵי הַיָּשֵׁב וְאֶת מִתָּן כֶּתֶן הַבַּעַל הִרְגוּ לַפְּנֵי הַמְּזֻבְּחוֹת וַיִּשֶׂם הַכֹּהֵן פְּקֻדֹת עַל־בֵּית יְהוָה: וַיִּקַּח אֶת־שְׁרֵי הַמְּאוֹת וְאֶת־הַכְּרִי וְאֶת־הַרְצִים וְאֶת־כָּל־עַם הָאָרֶץ וַיִּירִדוּ אֶת־הַמֶּלֶךְ מִבַּיִת יְהוָה וַיָּבֹאוּ דְרֹךְ־שַׁעַר הַרְצִים בֵּית הַמֶּלֶךְ וַיִּשָּׁב עַל־פְּסַא הַמְּלָכִים: וַיִּשְׁמַח כָּל־עַם־הָאָרֶץ וְהַעִיר שָׂקֵטָה וְאֶת־עַתְלֵהוּ הִמִּיתוּ בַּחֲרָב בֵּית הַמֶּלֶךְ (מלך):

כאן מתחילים האשכנזים:

בַּן־שִׁבְעֵי שָׁנִים יְהוֹאָשׁ בְּמִלְכוֹ:

בְּשַׁנַּת־שִׁבְעֵי לַיהוָה מָלַךְ יְהוֹאָשׁ וְאַרְבַּעִים שָׁנָה מָלַךְ בִּירוּשָׁלַם וְשֵׁם אִמּוֹ צִבְיָה מִבְּאֵר שִׁבְעֵי: וַיַּעַשׂ יְהוֹאָשׁ הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה כָּל־יָמָיו אֲשֶׁר הוֹדִיחֵו יְהוֹדָע הַכֹּהֵן: רַק הַבָּמוֹת לֹא־סָרוּ עוֹד הָעָם מִזְבָּחִים וּמִקִּטְרִים בְּבָמוֹת: וַיֹּאמֶר יְהוֹאָשׁ אֶל־הַכֹּהֲנִים כָּל־כֶּסֶף הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר־יִבָּא בֵּית־יְהוָה כֶּסֶף עוֹבֵר אִישׁ כֶּסֶף נִפְשׁוֹת עֲרָפוֹ כָּל־כֶּסֶף אֲשֶׁר יַעֲלֶה עַל לִב־אִישׁ לְהָבִיא בֵּית יְהוָה: יִקְחוּ לָהֶם הַכֹּהֲנִים אִישׁ מֵאֵת מִכְּרֹו וְהֵם יַחְזִקוּ אֶת־בֵּדֶק הַבַּיִת לְכָל־אֲשֶׁר־יִמָּצָא שָׁם בְּדֶק:

וַיְהִי בְּשַׁנַּת עָשָׂרִים וּשְׁלֹשׁ שָׁנָה לַמֶּלֶךְ יְהוֹאָשׁ לֹא־חָזְקוּ הַכֹּהֲנִים אֶת־בֵּדֶק הַבַּיִת: וַיִּקְרָא הַמֶּלֶךְ יְהוֹאָשׁ לַיהוֹדָע הַכֹּהֵן וְלַכֹּהֲנִים וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִדּוֹעַ אֵינְכֶם מִחְזִקִים אֶת־בֵּדֶק הַבַּיִת וְעַתָּה אֶל־תִּקְחוּ כֶּסֶף מֵאֵת מִכְּרִיכֶם כִּי־לְבֵדֶק הַבַּיִת תִּתְּנֶהוּ: וַיֹּאֲתוּ הַכֹּהֲנִים לְבַלְתִּי

קחת פֶסֶף מאַת הָעָם וּלְבַלְתִּי חֹזֵק אֶת־בְּדֶק הַבַּיִת: וַיִּקַּח יְהוֹיָדָע הַכֹּהֵן אֶרְזוֹן אֶחָד וַיִּקַּב חָר בְּרַלְתּוֹ וַיִּתֵּן אֹתוֹ אֶצְל הַמִּזְבֵּחַ מִיָּמִין (בימין) בְּבוֹא־אִישׁ בַּיִת יְהוָה וַנִּתְּנוּ־שָׁמָּה הַכֹּהֲנִים שֹׁמְרֵי הַסֶּף אֶת־כָּל־הַפֶּסֶף הַמּוּבָא בֵּית־יְהוָה: וַיְהִי כִּרְאוֹתָם כִּי־רַב הַפֶּסֶף בְּאֶרְזוֹן וַיַּעַל סֹפֵר הַמֶּלֶךְ וַהֲכַתֵּן הַגְּדוֹל וַיִּצְרוּ וַיִּמְנוּ אֶת־הַפֶּסֶף הַנִּמְצָא בֵּית־יְהוָה: וַנִּתְּנוּ אֶת־הַפֶּסֶף הַמִּתְכֵּן עַל־יְדֵי (יד) עֹשֵׂי הַמְּלָאכָה הַמְּפַקְדִים (הפקדים) בַּיִת יְהוָה וַיּוֹצִיָּאוּ לְחַרְשֵׁי הָעֵץ וּלְבָנִים הַעֹשִׂים בַּיִת יְהוָה: וּלְגֹדְרִים וּלְחֻצְבֵי הָאֶבֶן וּלְקַנּוֹת עֲצִים וְאֲבָנֵי מַחְצָב לְחֹזֵק אֶת־בְּדֶק בַּיִת־יְהוָה וּלְכָל אֲשֶׁר־יֵצֵא עַל־הַבַּיִת לְחֻזְקָה: אֲדָּה לֹא יַעֲשֶׂה בַּיִת יְהוָה סִפּוֹת פֶּסֶף מִזְמָרוֹת מִזְרְקוֹת חֻצְצֹרוֹת כָּל־כְּלֵי־כֶסֶף מִן־הַפֶּסֶף הַמּוּבָא בֵּית־יְהוָה: כִּי־לַעֲשֵׂי הַמְּלָאכָה וַתִּגְהוּ וַחֲזָקוּבוּ אֶת־בַּיִת יְהוָה: וְלֹא יִחֲשְׁבוּ אֶת־הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר יִתְּנוּ אֶת־הַפֶּסֶף עַל־יְדֵיהֶם לַתֵּת לַעֲשֵׂי הַמְּלָאכָה כִּי בְּאִמְנַה הֵם עֹשִׂים: פֶּסֶף אֲשֶׁם וְכֶסֶף חֲטָאוֹת לֹא יִבָּא בַּיִת יְהוָה לְכַהֲנִים יְהוּ:

שבת זכור

אשכנזים: שמואל א' טו, ב - ד

ספרדים: שמואל א' טו, א - ד

כאן מתחילים הספרדים:

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־שְׂאוּל אֲתִי שָׁלַח יְהוָה לְמַשְׁחֶךָ לְמֶלֶךְ עַל־עַמּוֹ עַל־יִשְׂרָאֵל וְעַתָּה שְׁמָע לְקוֹל דְּבַרִּי יְהוָה:

כאן מתחילים האשכנזים:

כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת פִּקְדֹתִי אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה עִמָּךְ לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־שָׂם לּוֹ בְּדָרֶךְ בַּעֲלֹתוֹ מִמִּצְרַיִם: עַתָּה לֵךְ וְהַפִּיטָה אֶת־עַמְּלֶךְ וְהַחֲרַמְתָּם אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ וְלֹא תִחַמַּל עָלָיו וְהַמְתָּה מֵאִישׁ עַד־אִשָּׁה מֵעַלְלֹ וְעַד־יוֹנֵק מִשׁוֹר וְעַד־שֶׁה מִנְּמַל וְעַד־חֲמוֹר:

וַיִּשְׁמַע שְׂאוּל אֶת־הָעָם וַיִּפְקְדֵם בְּטַלְאִים מֵאֲתִים אֶלֶף רִגְלֵי וַעֲשֵׂרֶת אֲלָפִים אֶת־אִישׁ וַיְהוּדָה: וַיָּבֹא שְׂאוּל עַד־עִיר עַמְּלֶךְ וַיִּרַב בְּנַחַל: וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל־הַקִּינִי לְכוּ סְרוּ רִדּוֹ מִתּוֹךְ עַמְּלֶכִי פֶן־אֶסְפְּדָ עַמּוֹ וְאַתָּה עֲשִׂיתָה חֶסֶד עִם־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּעֲלוֹתָם מִמִּצְרַיִם וַיִּסַּר קִינֵי מִתּוֹךְ עַמְּלֶךְ: וַיָּד שְׂאוּל אֶת־עַמְּלֶךְ מִחַוִּילָה בּוֹאֲדָה שׁוֹר אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי מִצְרַיִם: וַיַּחֲפֹשׂ אֶת־אֲנָג מֶלֶךְ־עַמְּלֶךְ חֵי וְאֶת־כָּל־הָעָם הַחֲרִים לְפִי־חָרֹב: וַיַּחֲמַל שְׂאוּל וְהָעָם עַל־אֲנָג וְעַל־מִיטַב הַצֹּאן וְהַבֶּקֶר וְהַמִּשְׁנִים וְעַל־הַכְּרִים וְעַל־כָּל־הַטּוֹב וְלֹא אָבוּ הַחֲרִימָם וְכָל־הַמְּלָאכָה נִמְכְּזָה וַנִּמַּס אֶתָּה הַחֲרִימוּ:

וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־שְׁמוּאֵל לֵאמֹר: נַחֲמֵתִי כִּי־הִמְלַכְתִּי אֶת־שְׂאוּל לְמֶלֶךְ כִּי־שָׁב מֵאֲחֵרֵי וְאֶת־דְּבַרִּי לֹא הָקִים וַיַּחֲר לְשְׁמוּאֵל וַיִּזְעַק אֶל־יְהוָה כָּל־הַלַּיְלָה: וַיִּשָּׁכֶם שְׁמוּאֵל לְקִרְיַת שְׂאוּל בְּבֶקֶר וַיִּגֵּד לְשְׁמוּאֵל לֵאמֹר בָּא־שְׂאוּל הַכְּרַמְלָה וְהִנֵּה מְצִיב לּוֹ זֶד וַיִּסֹּב וַיַּעֲבֹר וַיִּרַד הַגִּלְגָל: וַיָּבֹא שְׁמוּאֵל אֶל־שְׂאוּל וַיֹּאמֶר לּוֹ שְׂאוּל בְּרוּךְ אַתָּה לַיהוָה הַקִּימְתִי אֶת־דְּבַר יְהוָה: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל וַיְמַה קוֹל־הַצֹּאן הִנֵּה בְּאֲזֵנִי וְקוֹל הַבֶּקֶר אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁמֵעַ: וַיֹּאמֶר שְׂאוּל מֵעַמְּלֶכִי הַבִּיאוּם אֲשֶׁר חָמַל הָעָם עַל־מִיטַב הַצֹּאן וְהַבֶּקֶר לְמַעַן זָכַח לַיהוָה אֶל־הַיָּד וְאֶת־הַיּוֹתֵר הַחֲרַמְנוּ:

ויאמר שמואל אל-שאול הֲרַף וְאֶנִּידָה לְךָ אֶת אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵלַי תְּלִילָה וַיֹּאמֶר (ויאמרו) לוֹ דְּבַר: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל הֲלוֹא אִם-קָטַן אֶתָּה בְּעֵינַיִךְ רֹאשׁ שְׂבָטֵי יִשְׂרָאֵל אֶתָּה וַיִּמְשַׁחֶךָ יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל-יִשְׂרָאֵל: וַיִּשְׁלַחֶהָ יְהוָה בְּדַרְדָּר וַיֹּאמֶר לְךָ וַהֲחַרְמֹתָהּ אֶת-הַחֲטָאִים אֶת-עַמְלֶק וְנִלְחַמְתָּ בוֹ עַד כְּלוּתָם אִתָּם: וְלָמָּה לֹא-שָׁמַעַתָּ בְּקוֹל יְהוָה וַתַּעַט אֶל-הַשָּׁלַל וַתַּעַשׂ הַרַע בְּעֵינַי יְהוָה: וַיֹּאמֶר שְׁאוּל אֶל-שְׁמוּאֵל אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי בְּקוֹל יְהוָה וְאַלֶּךְ בְּדַרְדָּר אֲשֶׁר-שָׁלַחְנִי יְהוָה וְאָבִיא אֶת-אַגַּג מֶלֶךְ עַמְלֶק וְאֶת-עַמְלֶק הַחַרְמֹתִי: וַיִּקַּח הָעַם מִהַשָּׁלַל צֹאן וּבָקָר רַאשִׁית הַחֶרֶם לְזִבְחַ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּגִלְגָל: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל תִּחַפֵּץ לַיהוָה בְּעֲלוֹת וּזְבָחִים כְּשָׁמַע בְּקוֹל יְהוָה הֲנֵה שָׁמַע מְזַבַּח טוֹב לְחַקְשֵׁיב מִחֶלֶב אֵילִים: כִּי חֲטָאת-קָסָם לָרִי וְאָנֹן וַתִּרְפִּים הַפְּצָר יַעַן מֵאֲסַתְּ אֶת-דְּבַר יְהוָה וַיִּמְאַסֶּךָ מִמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר שְׁאוּל אֶל-שְׁמוּאֵל חֲטָאתִי כִּי-עֲבַרְתִּי אֶת-פִּי-יְהוָה וְאֶת-דְּבַרְיֶיךָ כִּי יְרֵאתִי אֶת-הָעַם וְאֶשְׁמַע בְּקוֹלָם: וְעַתָּה שָׂא נָא אֶת-חַטָּאתִי וְשׁוּב עִמָּי וְאַשְׁתַּחֲוֶה לַיהוָה: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל-שְׁאוּל לֹא אֲשׁוּב עִמָּךְ כִּי מֵאֲסַתְּהָ אֶת-דְּבַר יְהוָה וַיִּמְאַסֶּךָ יְהוָה מִהָיִוֹת מֶלֶךְ עַל-יִשְׂרָאֵל: וַיִּסַּב שְׁמוּאֵל לְלֶכֶת וַיִּחַזַק בַּכֹּהֵן-מַעֲיִלוֹ וַיִּקְרַע: וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׁמוּאֵל קְרַע יְהוָה אֶת-מַמְלַכּוֹת יִשְׂרָאֵל מֵעַלְיֶיךָ הַיּוֹם וְנִתְּנָה לְרַעַף הַטּוֹב מִמֶּךָ: וְגַם נִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר וְלֹא יִנְחַם כִּי לֹא אָדָם הוּא לְהִנְחָם: וַיֹּאמֶר חֲטָאתִי עִתָּה כַּבְּרֵנִי נָא נִגְדַד זִקְנִי-עִמָּי וְנִגְדַד יִשְׂרָאֵל וְשׁוּב עִמָּי וְהִשְׁתַּחֲוִיתִי לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ: וַיָּשׁוּב שְׁמוּאֵל אַחֲרָי שְׁאוּל וַיִּשְׁתַּחֲוֶה שְׁאוּל לַיהוָה: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל הֲגִישׁוּ אֵלַי אֶת-אַגַּג מֶלֶךְ עַמְלֶק וְגִלְדָד אֵלָיו אֲגַג מַעֲרֹבָת וַיֹּאמֶר אֲגַג אַכֵּן סָר מֵרַחֲמֹתַי: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל כֹּאֲשֶׁר שָׁכַלְהָ נָשִׁים חַרְבֻּד בֵּן-תְּשַׁכַּל מְנַשִּׁים אֲמַרְדָּ וַיִּשְׁפֹּךְ שְׁמוּאֵל אֶת-אַגַּג לִפְנֵי יְהוָה בְּגִלְגָל: וַיִּלְךָ שְׁמוּאֵל הַרְמָתָה וְשְׁאוּל עָלָה אֶל-בֵּיתוֹ וַבֵּעֵת שְׁאוּל:

שבת פרה

אשכנזים: יחזקאל לו, טו - לח
ספרדים: יחזקאל לו, טו - לו

וַיְהִי דְבַר-יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בֶּן-אָדָם בֵּית יִשְׂרָאֵל יֹשְׁבִים עַל-אֲדָמָתָם וַיִּטְמְאוּ אוֹתָהּ בְּדַרְכָּם וּבַעֲלִילוֹתָם כְּטִמְאֹת הַנְּזִיחַ הַיְתֵה דַרְכָּם לִפְנָי: וְאֶשְׁפֹּךְ חַמְתִּי עֲלֵיהֶם עַל-הַיָּדָם אֲשֶׁר-שָׁפְכוּ עַל-הָאָרֶץ וּבְגִלְוֵיהֶם טִמְאוּהָ: וְאֶפִּיץ אֹתָם בְּגוֹיִם וַיִּזְרוּ בְּאֲרָצוֹת כְּדַרְכָּם וּכְעֲלִילוֹתָם שִׁפְטֵיתִים: וַיָּבֹאוּ אֶל-הַגּוֹיִם אֲשֶׁר-בָּאוּ שָׁם וַיַּחֲלִלוּ אֶת-שֵׁם קְדֹשִׁי בְּאָמַר לַהֵם עִם-יְהוָה אֱלֹהֵי מֵאֲרָצוֹ וַיִּצְאוּ: וְאֶחָמֵל עַל-שֵׁם קְדֹשִׁי אֲשֶׁר חָלְלוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּגוֹיִם אֲשֶׁר-בָּאוּ שָׁמָּה:

לָכֵן אָמַר לְבֵית-יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה לֹא לְמַעַנְכֶם אֲנִי עֹשֶׂה בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי אִם-לְשֵׁם-קְדֹשִׁי אֲשֶׁר חָלְלֵתֶם בְּגוֹיִם אֲשֶׁר-בְּאֹתָם שָׁם: וְקִדְשֹׁתִי אֶת-שְׁמִי הַגְּדוֹל הַמְּחַלְלֵל בְּגוֹיִם אֲשֶׁר חָלְלֵתֶם בְּתוֹכָם וַיִּדְעוּ הַגּוֹיִם כִּי-אֲנִי יְהוָה נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה בְּהַקְדִּישִׁי בְּכֶם לְעֵינֵיהֶם: וְלִקְחֹתִי אֹתְכֶם מִן-הַגּוֹיִם וּקְבַצְתִּי אֹתְכֶם מִכָּל-הָאֲרָצוֹת וְהִבֵּאתִי אֹתְכֶם אֶל-אֲדָמַתְכֶם: וְנִרְקַתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְשִׁתְּרֵתֶם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל-גִּלְוֵיכֶם אֲשֶׁר אֹתְכֶם: וְנִתְּתִי לְכֶם לֵב חָדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֲתֵן בְּקִרְבְּכֶם וְהִסְרֹתִי אֶת-לֵב הָאֶבֶן מִבְּשַׂרְכֶם וְנִתְּתִי

לכם לב בשׁר: ואת־רוחי אתן בקרבכם ועשיתי את אשר־בחקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם: וישבתם בארץ אשר נתתי לאבותיכם והניחם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים: והושעתי אתכם מכל טמאותיכם וקראתי אל־הדגן והרביתי אתו ולא־אתן עליכם רעב: והרביתי את־פרי העץ ותנובת השדה למען אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בגוים: וזכרתם את־דרכיכם הרעים ומעלליכם אשר לא טובים ונקטתם בפניכם על עונתיכם ועל תועבותיכם: לא למענכם אני־עשה נאם אֲדַנִּי יהוה יודע לכם בושו והפלטו מדרכיכם בית ישראל:

מכל עונותיכם והושבתי את־הערים ונבנו החרבות: והארץ הנשמה תעבד תחת אשר היתה שקמה לעיני פל־עובר: ואמרו הארץ הלזו הנשמה היתה פגוע־עדן והערים החרבות והנשמות והנהרסות בצורות ישובי: וידעו הגוים אשר ישארו סביבותיכם כי אני יהוה בלתי הנהרסות נטעתי הנשמה אני יהוה דברתי ועשיתי:

כאן מסיימים הספרדים

כה אמר אֲדַנִּי יהוה עוד זאת אדרש לבית־ישראל לעשות להם ארבה אתם כצאן אדם: כצאן קדשים כצאן ירושלים במועדיה כן תהיינה הערים החרבות מלאות צאן אדם וידעו כי־אני יהוה:

שבת החודש

אשכנזים: יחזקאל מה, טו - מו, יז

ספרדים: יחזקאל מה, יח - מו, ט

כאן מתחילים האשכנזים:

כל העם הארץ יהיו אל־התרומה הזאת לנשיא בישראל: ועל־הנשיא יהיה העולות והמנחה והנסוף ובהגדים ובשבתות בכל־מועדי בית ישראל הוא־יעשה את־החטאת ואת־המנחה ואת־העולה ואת־השלמים לכפר בעד בית־ישראל:

כאן מתחילים הספרדים:

כה־אמר אֲדַנִּי יהוה בראשון באחד לחודש תקח פרו־בן־בקר תמים וחטאת את־המקדש: ולקח הכהן מקדם החטאת ונתן אל־מזונת הבית ואל־ארבע פנות העזרה למזבח ועל־מזונת שער החצר הפנימית: וכן תעשה בשבעה בחודש מאיש שנה ומפתי וכפרתם את הבית: בראשון בארבעה עשר יום לחודש יהיה לכם הפסח חג שבעות ימים מצות ואכל: ועשה הנשיא ביום ההוא בעדו ובעד כל־עם הארץ פרו חטאת: ושבעת ימי־החג יעשה עולה ליהוה שבעת פרים ושבעת אילים תמימם ליום שבעת הימים וחטאת שעיר עזים ליום: ומנחה איפה לפר ואיפה לאיל יעשה ושמן הין לאיפה: בשביעי בחמשה עשר יום לחודש בחג יעשה כאלה שבעת הימים כחטאת פעלה וכמנחה וכשמן:

אמר אֲדַנִּי יהוה שער החצר הפנימית הפנה קדים יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח וביום החודש יפתח: ובא הנשיא דרו־ אילים השער מהחג ועמד על־מזונת השער ועשו הכהנים את־עולתו ואת־שלמיו והשתחנה על־מפתן השער ויצא והשער לא־יסגר עד־הערב: והשתחנו עם הארץ פתח השער ההוא בשבתות ובחדשים לפני יהוה: ותעלה אשר־קרב הנשיא ליהוה ביום השבת ששה כבשים תמימם ואיל תמים: ומנחה איפה לאיל ולכבשים מנחה מתת ידו ושמן הין לאיפה:

החדש פר בן-בקר תמימים וששת כבשים ואיל תמימים יהיו: ואיפה לפר ואיפה לאיל ועשה מנחה ולכבשים כאשר תשיג ידו ושמן תין לאיפה: ובכזב הנשיא הרך אילם השער יבוא ובדרכו יצא: ובכזב עם הארץ לפני יהוה במועדים הבא דרך-שער צפון להשתחות יצא דרך-שער נגב והבא דרך-שער נגב יצא דרך-שער צפונה לא ישוב דרך השער אשר-בא בו כי נכחו יצא (יצאו): והנשיא בתוכם בכזב יבוא ובצאתם יצאו: ובחגים ובמועדים תהיה המנחה איפה לפר ואיפה לאיל ולכבשים מתת ידו ושמן תין לאיפה:

וכי-יעשה הנשיא נדבה עולה או-שלמים נדבה ליהוה ופתח לו את-השער הפנה קדים ועשה את-עלתו ואת-שלמיו כאשר יעשה ביום השבת ויצא וסגר את-השער אחרי צאתו: וכבש בן-שנתו תמים תעשה עולה ליום ליהוה בבקר בבקר תעשה אתו: ומנחה תעשה עליו בבקר בבקר ששית האיפה ושמן שלישית תהיו לרס את-הסלת מנחה ליהוה חקות עולם תמיד: יעשו (ועשו) את-הכבש ואת-המנחה ואת-השמן בבקר בבקר עולת תמיד:

כאן מסיימים הספרים

כה-אמר אדני יהוה כיראתו הנשיא מתנה לאיש מבניו נחלתו היא לבניו תהיה אחזתם היא בנחלה: וכיראתו מתנה מנחלתו לאחד מעבדיו והיתה לו עד-שנת הרזור ושבת לנשיא אך נחלתו בניו להם תהיה: ולא יקח הנשיא מנחלת העם להונתם מאחזתם מאחזתו ינחל את-בניו למען אשר לא יפצו עמי איש מאחזתו:

שבת הגדול

מלאכי ג, ד-ט

וערבה ליהוה מנחת יהודה וירושלם כימי עולם וכשנים קדמוניות: וקרבותי אליכם למשפט והייתי | עד מזבח במכשפים ובמנאפים ובנשבעים לשקר ובעשקי שכר שכיר אלמנה ויתום ומטי-גר ולא יראוני אמר יהוה צבאות: כי אני יהוה לא שגיתי ואתם בני-יעקב לא כליתם: למימי אבותיכם סרתם מחקי ולא שמרתם שובני אלי ואשובה אליכם אמר יהוה צבאות ואמרתם במה נשוב: היקבע אדם אלהים כי אתם קבעים אתי ואמרתם במה קבענוך המעשר והתרומה: במארה אתם גאים ואתי אתם קבעים הנני פלו: הבואו את-כל-המעשר אל-בית האוצר ויהי טרף בביתי ובחגוני נא בזאת אמר יהוה צבאות אם-לא אפתח לכם את ארבות השמים והריקתי לכם ברכה עד-בלי-די: ונערתי לכם באכל ולא-ישחת לכם את-פרי האדמה ולא-תשכל לכם הגפן בשדה אמר יהוה צבאות: ואשרו אתכם כל-הגוים כיראתו אתם ארץ חפץ אמר יהוה צבאות:

חזקו עלי דבריכם אמר יהוה ואמרתם מה-נדברנו עליך: אמרתם שוא עבד אלהים ומה-בצע פי שמרנו משמרתו וכי הלכנו קדרנית מפני יהוה צבאות: ועתה אנחנו מאשרים זדים גם-נבנו עשי רשעה גם בחנו אלהים וימלטו: אז נדברנו יראי יהוה איש אל-רעהו ויקשב יהוה וישמע ויכתב כפר זכרון לפניו ליראי יהוה ולחשבי שמו: ותיו לי אמר יהוה צבאות ליום אשר אני עשה סגלה וחמלתי עליהם כאשר יחמל איש על-בנו העבד אתו: ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עבד אלהים לאשר לא עבדו:

הפטרות

כִּי־הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בַעַר כְּתַנּוּר וְהָיוּ כָּל־יְדָיִים וְכָל־עֹשֶׂה רַשָּׁעָה קָשׁ וְלֹהֵט אֹתָם הַיּוֹם הַזֶּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר לֹא־יַעֲזֹב לָהֶם שָׂרֵשׁ וְעַנְּךָ: וְזָרְחָה לָכֶם יְרֵאֵי שָׁמַיִם שָׂמֵשׁ צָדִיקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ וַיִּצְאֲתֶם וּפְשָׁתֶם כְּעִגְלֵי מִרְבֵּק: וְעִסוּתֶם רַשָּׁעִים כִּי־יִהְיוּ אַפְרַת תַּחַת כַּפּוֹת רִגְלֵיכֶם בַּיּוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת:

זְכְּרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחֵרֵב עַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל חֲקִים וּמוֹשְׁפָטִים: הִנֵּה אֲנִכִּי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא: וְהָשִׁיב לִב־אֲבוֹת עַל־בָּנִים וְלִב בָּנִים עַל־אֲבוֹתָם פֶּן־אֲבֹא וְהַכִּיתִי אֶת־הָאָרֶץ חֲרָם: הִנֵּה אֲנִכִּי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא:

טעם עליון

עשרת הדברות יתרו, טעם עליון

אָנְכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: לֹא יְהוָה לְךָ אֱלֹהִים אַחֲרָיִם עַל-פְּנֵי לֹא תַעֲשֶׂה-לְךָ פֶסֶל וְכָל-תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם וּמִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם וּמִתַּחַת לָאָרֶץ לֹא-תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנִכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קַנָּא פֶקֶד עֵוֹן אָבֹת עַל-בְּנֵיהֶם וְעַל-רַב־עַיִם וְעַל-רַב־עַיִם לְשֹׂאֵי וְעָשָׂה חֶסֶד לְאֱלֹפִים לְאֹהֲבֵי וּלְשֹׂמְרֵי מִצְוֹתַי: ס

אֲשֶׁר-יִשָּׂא אֶת-שְׁמוֹ לְשׂוֹא: פ

זְכוֹר אֶת-יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל-מְלֹאכְתֶּךָ וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָּל-מְלֹאכָה אֶתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ עַבְדְּךָ וְאִמְתֶּךָ וּבַהֲמֹתֶךָ וּגְרֶדְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ כִּי שֵׁשֶׁת-יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ אֶת-הַיָּם וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר-בָּם וַיָּנַח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל-כֵּן בִּרְךְ יְהוָה אֶת-יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֶׁהוּ: ס

כַּבֵּד

אֶת-אָבִיךָ וְאֶת-אִמְךָ לְמַעַן יָרַכְוּךָ יְמֶיךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: ס

לֹא תִגְנֹב: ס

לֹא תִנְאַף: ס

לֹא תִחַמֵּד בֵּית רֵעֶךָ: ס

לֹא תַעֲנֶה בְרַעְיָךָ עַד שִׁקְרָה: ס

לֹא-תִחַמֵּד אֶשֶׁת רֵעֶךָ וְעַבְדּוֹ וְאִמְתּוֹ וְשׁוֹרְךָ וְחֲמֹרְךָ וְכָל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ: פ

עשרת הדברות ואתחנן, טעם עליון

אָנְכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: לֹא יְהוָה לְךָ אֱלֹהִים אַחֲרָיִם עַל-פְּנֵי לֹא תַעֲשֶׂה-לְךָ פֶסֶל וְכָל-תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם וּמִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם וּמִתַּחַת לָאָרֶץ לֹא-תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנִכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קַנָּא פֶקֶד עֵוֹן אָבֹת עַל-בְּנֵיהֶם וְעַל-רַב־עַיִם וְעַל-רַב־עַיִם לְשֹׂאֵי וְעָשָׂה חֶסֶד לְאֱלֹפִים לְאֹהֲבֵי וּלְשֹׂמְרֵי מִצְוֹתַי (מִצְוֹתוֹ): ס

יְהוָה אֶת אֲשֶׁר-יִשָּׂא אֶת-שְׁמוֹ לְשׂוֹא: ס

זְכוֹר אֶת-יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל-מְלֹאכְתֶּךָ וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָּל-מְלֹאכָה אֶתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ עַבְדְּךָ וְאִמְתֶּךָ וּשׁוֹרְךָ וְחֲמֹרְךָ וְכָל-בַּהֲמֹתֶךָ וּגְרֶדְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ לְמַעַן יָרַכְוּךָ יְמֵיךָ עַבְדְּךָ וְאִמְתֶּךָ כְּמוֹךָ וְזִכְרֹתַי כִּי-עַבְדְּךָ הָיִיתָ וּבָאָרֶץ מִצְרַיִם וַיִּצְאֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם בְּיַד חֲזָקָה וּבְזֵרַע נְטוּיָה עַל-כֵּן זָכוֹר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת-יוֹם הַשַּׁבָּת: ס

כַּבֵּד אֶת-אָבִיךָ וְאֶת-אִמְךָ כְּאֲשֶׁר צִוְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְמַעַן יָרַכְוּךָ יְמֶיךָ וְלִמְעַן יִיטֵב לְךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: ס

לֹא תִגְנֹב: ס

לֹא תִנְאַף: ס

לֹא תִחַמֵּד בֵּית רֵעֶךָ: ס

לֹא תַעֲנֶה בְרַעְיָךָ עַד שִׁקְרָה: ס

לֹא תִחַמֵּד אֶשֶׁת רֵעֶךָ: ס

לֹא תַעֲנֶה בְרַעְיָךָ עַד שִׁקְרָה: ס

לֹא תִחַמֵּד אֶשֶׁת רֵעֶךָ: ס

לֹא תַעֲנֶה בְרַעְיָךָ עַד שִׁקְרָה: ס

ראובן, טעם תחתון

וַיִּלְךָ רְאוּבֵן וַיִּשְׁכַּב אֶת-בִּלְהָה פִּילַגְשׁ אִבְיוֹ וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל:

ברכות ההפטרה

נוסח האשכנזים:

לפני ההפטרה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר בַּנְּבִיאִים
טוֹבִים, וּרְצָה בְּדַבְרֵיהֶם הַנְּאֻמִּים בְּאַמֶּת, בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה,
הַבוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבַמִּשְׁנָה עֲבָדוֹ וּבִישְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבַנְּבִיאֵי הָאַמֶּת
וְהַצְדִּיק:

אחרי ההפטרה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, צוּר כָּל הָעוֹלָמִים, צַדִּיק בְּכָל
הַדּוֹרוֹת, הָאֵל הַנְּאֻמָּן, הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה, הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם, שְׁכָל דְּבָרָיו
אַמֶּת וְצַדִּיק.

נְאֻמָּן אַתָּה הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְנְאֻמָּנִים דְּבָרֶיךָ, וְדָבַר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ
אַחֲזוֹר לֹא יָשׁוּב רִיקָם, כִּי אֵל מֶלֶךְ נְאֻמָּן וְרַחֲמָן אַתָּה, בְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה, הָאֵל הַנְּאֻמָּן בְּכָל דְּבָרָיו.

רחם על ציון כי היא בית חיינו, ולעלובת נפש (תושיע) [תנקום
נקם] במהרה בימינו, ברוך אתה יהוה, משמח ציון בבניה.

שִׁמְחֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַלְיָהוּ הַנְּבִיאַ עֲבָדֶיךָ וּבַמְלָכוֹת בֵּית דָּוִד
מְשִׁיחֶךָ, בְּמַהֲרָה יָבוֹא וַיַּגִּל לְבָנוּ, עַל כִּסְאוֹ לֹא יָשֵׁב זָר וְלֹא יִנְחַלוּ
עוֹד אַחֲרָיִם אֶת כְּבוֹדוֹ, כִּי בְשֵׁם קִדְשֶׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שְׁלֹא (יִכָּבֵד)
[תִּכָּבֵד] גֵּרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מִגֵּן דָּוִד.

על התורה ועל העבודה ועל הנביאים ועל יום השבת הנה שנתת
לנו יהוה אלהינו לקדשה ולמנוחה לכבוד ולתפארת, על הכל יהוה
אלהינו אנחנו מודים לך ומברכים אותך, יתברך שמו בפני כל חי
תמיד לעולם ועד, ברוך אתה יהוה, מקדש השבת.

נוסח הספרדים:

לפני ההפטרה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר בַּנְּבִיאִים
טוֹבִים, וְרָצָה בְּדַבְרֵיהֶם הַנְּאֻמִּים בְּאַמֶּת, בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה,
הַבוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבַמִּשְׁתָּה עֲבָדוֹ וּבַיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבַנְּבִיאֵי הָאַמֶּת
וְהַצְדִּיק:

אחרי ההפטרה:

גְּאֻלָּנוּ יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, צוֹר כָּל הָעוֹלָמִים, צַדִּיק בְּכָל
הַדּוֹרוֹת, הָאֵל הַנְּאֻמָּן, הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה, מְדַבֵּר וּמְקַיֵּם, כִּי כָּל דְּבָרָיו
אַמֶּת וְצַדִּיק, נְאֻמָּן אַתָּה הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְנְאֻמָּנִים דְּבָרֶיךָ, וְדַבֵּר
אַחַד מִדְּבָרֶיךָ אַחֲזוֹר לֹא יָשׁוּב רִיקָם, כִּי אֵל מֶלֶךְ נְאֻמָּן וְרַחֲמָן אַתָּה,
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הָאֵל הַנְּאֻמָּן בְּכָל דְּבָרָיו.

רַחֵם עַל צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיִּינוּ, וְלַעֲלוּבַת נַפְשׁ תּוֹשִׁיעַ בְּמַהֲרָה
בְּיַמֵּינוּ, בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מְשַׁמַּח צִיּוֹן בְּבִנְיָהּ.

שְׁמַחְנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַלְיָהוּ הַנְּבִיאַ עֲבָדֶיךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד
מְשִׁיחֶךָ, בְּמַהֲרָה יָבוֹא וַיַּגֵּל לִבְנוֹ, עַל כִּסְאוֹ לֹא יֵשֵׁב זָר וְלֹא יִנְחַלּוּ
עוֹד אַחֲרָיִם אֶת כְּבוֹדוֹ, כִּי בְשֵׁם קְדְשֶׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שְׁלֹא יִכָּבֵה גֵרוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד, בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מְגַן דָּוִד.

עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוּדָה וְעַל הַנְּבִיאִים וְעַל יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה שְׁנַתְּתָ
לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְקִדְשָׁהּ וּלְמִנוּחָהּ לְכָבוֹד וּלְתַפְאֲרָתָהּ, עַל הַכֹּל יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ, יִתְבָּרַךְ שְׁמֶךָ בְּפִי כָּל חַי
תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד, בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת, אָמֵן.

לעילוי נשמת

יונה שלום בן ר' משה יצחק ארנרייך
נלב"ע י"ד בתמוז תשנ"ט

זינה (זיסל) ארנרייך בת רבי טוביה
נלב"ע ל' בניסן תשס"ה

מנחם יחיאל בן רבי דוד הלוי שלפרוק
נלב"ע י' באייר תשמ"ח

חנה שלפרוק בת רבי אברהם
נלב"ע כ"ז במרחשוון תשע"א

דוד הי"ד וסימון איפרמן
רבקה (רות) בת נפתלי גונדרסהיימר

תנצב"ה